

MAY MẮN GẶP ĐƯỢC EM

ĐIỂM
NGŨU
NĂM

Ich liebe dich

ฉันรักเธอ

Je t'aime

사랑해

Tôi yêu anh

愛してる

EU te amo

ჩაიერთაი

사랑해

miluju te

Σ'αγαπώ

MAY MẮN GẶP ĐƯỢC EM

Tác giả: Nghệ Đa Hi

Editor: imjassminee (ImJassminee)

Thể loại: Ngôn Tình, Hiện Đại

Nguồn: imjassminee.wordpress.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

Khi mẹ gọi và nhờ anh đón Lương Tranh từ sân bay, Chu Húc đang chơi với bạn bè trong một phòng bóng rổ trong nhà gần nhà.

Anh nghe điện thoại, mồ hôi chảy xuống dọc theo xương quai hàm, trong mắt lộ rõ sự khó chịu.

"Ông nội bên này vẫn còn có chút chuyện, bố và mẹ chắc tối nay mới về được. Mẹ sẽ gửi cho con số điện thoại và số hiệu chuyến bay của Tranh Tranh để con liên lạc với con bé tại sân bay nhé."

Chu Húc phì cười, "Đã biết."

Nói xong, anh cúp máy.

"A Húc đỡ lấy." Tần Tổng ném bóng rổ đến, Chu Húc tiếp được, thuận tay ném nó trở lại mặt đất. "Có việc, đi đây"

Từ sân bóng rổ đi ra đã là tám giờ tối. Chu Húc về nhà tắm rửa, thay quần áo và lái xe đến sân bay.

Lương Tranh mua vé máy bay lúc 6:30 chiều và đến sân bay Bắc Kinh lúc 9:15.

Cô sợ dì Chu đợi đã lâu, liền lập tức bật điện thoại ngay sau khi xuống máy bay.

Ai ngờ vừa mới bật máy, cô nhận được một tin nhắn từ một số lạ cách đây mười phút: "Bãi đỗ xe số 3, số 11 ở khu B."

Lương Tranh ngẩn người, suy nghĩ một lúc rồi gọi lại số này.

Điện thoại reo vài lần rồi được kết nối.

"Xin chào?" Lương Tranh không biết ai đã gửi tin nhắn, cẩn thận hỏi:
"Anh là?"

Đầu kia của điện thoại trầm mặc trong vài giây rồi một giọng nam hơi thiếu kiên nhẫn vang lên, "Chu Húc."

Lương Tranh ngẩn ra, ngay lập tức nói, "Ồ, tôi sẽ đến ngay."

Lương Tranh biết Chu Húc. Mẹ cô ở nhà không có việc gì làm luôn nói với cô rằng con trai của dì Chu xuất sắc như thế nào, từ khi còn nhỏ cho đến lớn, cô chưa bao giờ vượt qua bài kiểm tra vị trí thứ hai. Không chỉ vậy, mỗi lần anh đều đem vị trí thứ hai ném thật xa và giành được vô số giải thưởng.

Khi mẹ cô thỉnh thoảng nghi ngờ cô, sẽ nói với bố cô: " Ông xem, đều là sống cùng 1 năm, quan hệ vẫn tốt như vậy, người ta Chu Húc ưu tú như thế nào, dáng vẻ không giống như con gái nhà chúng ta, ba ngày phòng không mở thì tôi liền cảm ơn trời đất."

Lương Tranh tính tình bướng bỉnh, cười hì hì cố ý kích thích: " Vậy mẹ liền nhận hẳn là con trai đi ".

Mẹ Lương mặc áo len, ngồi trên ghế sofa cũng cười nói: "Mẹ thật ra nghĩ cũng muốn, dù sao thì trong nhà này không muốn con bé này nữa, bất cứ ai muốn lấy nó cũng được."

Bởi vì thường xuyên nghe mẹ nhắc đến Chu Húc, cho nên Lương Tranh tuy rằng chưa gặp qua người thật nhưng cũng coi như là nghe thấy tiếng tăm.

Khi tìm thấy bãi đậu xe, cô thấy một chiếc xe thể thao màu đen đậu ở bãi đỗ xe số 11.

Cô kéo vali và vội vã đi qua.

Cửa kính được mở ra, Lương Tranh liền nhìn thấy một chàng trai ngồi ở ghế lái.

Anh mặc một chiếc áo phông trắng rộng thùng thình, nhàn hạ để một tay lên vô lăng, đại khái là thật nhàn chán, tay kia cầm điện thoại di động, những ngón tay thon dài lướt trên màn hình đang xem gì đó.

Tựa hồ phát hiện ra cô, anh ngược lên và nhìn cô.

Vào thời điểm bốn mắt đối diện, Lương Tranh chỉ cảm thấy trước mắt sáng chói.

Mẹ chỉ nói với cô rằng con trai của dì Chu vô cùng xuất sắc, nhưng không nói với cô rằng con trai của dì Chu cũng rất đẹp trai.

Cô mỉm cười và vẫy tay với anh, "Xin chào, tôi là Lương Tranh."

Chu Húc liếc nhìn cô một cái, biểu tình lãnh đạm, ánh mắt dừng ở hành lý trong tay cô, đưa tay ra và ấn vào xe, khoang trước được mở ra.

Thấy vậy, Lương Tranh kéo hành lý của mình lên xe.

Nghiêng người về phía trước, cố gắng nhấc cốp xe lên, cô nghe thấy tiếng cửa xe đóng sầm lại. Trong giây tiếp theo, một bàn tay vươn tới, dễ dàng mang hành lý của cô ra và cất vào trong. Sau đó đóng nắp xe lại, đi vòng qua ghế lái, rồi mở cửa và ngồi vào.

Lương Tranh cảm thấy tính cách của Chu Húc có vẻ hơi lạnh lùng.

Cô ngồi vào ghế phụ, lặng lẽ cúi đầu thắt dây an toàn.

Một đường không nói chuyện, chiếc xe đã lái ra khỏi đường sân bay, đến khu vực đô thị và bị chặn ở đường vành đai Bắc Thứ hai.

Cô không biết chuyện gì đang diễn ra trước mặt. Lương Tranh nhìn ra ngoài và không thể hiểu nguyên nhân tại sao.

Cô quay lại nhìn Chu Húc. Anh dựa lưng vào ghế, một tay đặt lên vô lăng và nhìn chằm chằm về phía trước, trên mặt không có một chút biểu cảm nào.

Trong xe quá im lặng. Lương Tranh không thể chịu được sự bối rối, vì vậy cô đã cố gắng tìm một đề tài gì để nói, cô nhìn Chu Húc: "Bắc Kinh có thường xuyên bị kẹt xe không?"

Chu Húc không nhìn cô, thản nhiên ừ một tiếng.

Lương Tranh mỉm cười, nói: "Chỗ tôi ở không thường hay tắc đường đâu, nhiều nhất là vào mấy ngày Tết Nguyên đán. Nhiều người ở bên ngoài làm việc chăm chỉ thường về nhà. Nếu có nhiều xe hơi thì họ bị kẹt. Từ cổng phía bắc đến cổng phía nam, chỉ mất nửa giờ đi bộ."

Cô lại hỏi: "Đúng rồi, anh đã bao giờ đến Giang Thành chưa? Mặc dù Giang Thành là địa phương nhỏ, nhưng nó rất đẹp và có nhiều món ăn ngon. Khi anh đến đây, tôi có thể là người hướng dẫn"

Lương Tranh nghe mẹ cô nói rằng dì Chu đến từ Giang Thành, dì Chu và mẹ cô là bạn thân của nhau. Hai người đã là bạn học từ mẫu giáo cho đến khi họ tốt nghiệp trung học cơ sở. Dì Chu chuyển đến thành phố khác vì bố mẹ dì ấy chuyển công tác. Sau đó, dì Chu ở Bắc Kinh học đại học, tốt nghiệp đại học xong thì liền kết hôn và định cư luôn ở đây.

Vì Giang Thành không có người thân, dì Chu hầu như không trở về nhà trong những năm gần đây.

Lương Tranh đoán rằng Chu Húc cũng chưa đến Giang Thành, liền nhiệt tình giới thiệu cho anh những địa điểm nên đến. Từ phong cảnh đến thức ăn, cô tán gẫu rất nhiều, thao thao bất tuyệt không ngừng.

Tuy nhiên, cô nói chuyện một lúc, thấy Chu Húc một chút phản ứng cũng không có, liền biết đối phương đại khái là không muốn nghe. Cô nói nhỏ dần, và im lặng dừng chủ đề.

Chiếc xe lại trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Lương Tranh từ nhỏ đến lớn, không thể chịu được bầu không khí này. Sau một lúc, lại nhìn không được, cô mở miệng: "Chu Húc, Bắc Kinh có cái gì?"

"Im lặng đi." Chu Húc rất cục liếc nhìn cô một cái và nói câu đầu tiên vào tối nay.

Lương Tranh còn chưa nói xong, miệng chưa kịp khép lại.

Cô nhìn Chu Húc, chớp mắt, rồi mới yên lặng không nói, khẽ "ồ" một tiếng.

Lúc sau, Lương Tranh cũng không dám nói chuyện cùng với Chu Húc nữa.

Cô một mực yên lặng nhìn ra cửa sổ, cũng không nhìn Chu Húc nữa.

May mắn thay, đường không còn xa nữa. Sau một lần tắc đường, hơn mười phút sau, cuối cùng cô cũng đến nhà dì Chu.

Ngay khi xe dừng lại, Lương Tranh nhanh chóng tháo dây an toàn và xuống xe. Ở trong chiếc xe này, cô không bị ngột ngạt đến chết, cô cũng sẽ bị sự lạnh nhạt của Chu Húc mà chết.

Tuy nhiên, khi cô nhìn vào ngôi nhà lớn màu trắng trước mặt, tối như mực, không có đèn.

Còn dì Chu thì sao?

Khi cô quay lại nhìn Chu Húc, anh đã lấy vali xuống.

Cô đưa tay ra đỡ lấy, "Cảm ơn." Lại nhìn không được hỏi, "Cái kia... dì Chu không có nhà sao?"

Chu Húc đi lướt qua cô, với một giọng điệu nhẹ nhàng, "Đi đến chỗ ông của tôi, tối nay về."

Lương Tranh sững sốt một chút, thấy Chu Húc đã đi tới cửa, sau khi cửa mở, cô mới lấy lại tinh thần và nhanh chóng kéo vali đi theo.

Đèn phòng khách bật sáng, Lương Tranh đứng ở cửa và liếc nhìn vào trong.

Liếc mắt một cái, Lương Tranh sợ hãi than: Thật là một ngôi nhà đẹp.

Một chiếc đèn pha lê ở giữa phòng khách làm ngôi nhà trở nên sáng ngời.

Ngôi nhà được trang trí sang trọng và vô cùng rộng rãi. Lương Tranh nhìn lên trần nhà và cảm thán trong lòng, nó thật cao.

Chu Húc tháo giày vào nhà, lấy ra đôi dép màu hồng mà mẹ anh đã chuẩn bị từ tuần trước từ tủ giày, ném chúng trước mặt Lương Tranh, rồi xoay người đi vào.

Lương Tranh thấy thế, lúc này mới hoàn hồn và nhanh chóng đi vào để thay dép.

Cô giữ vali bằng cả hai tay, sau đó ngồi xổm xuống để cởi đôi giày trắng và đặt chúng vào tủ giày.

Tiếp theo mới đóng cửa.

Chu Húc đi ra khỏi bếp, tay cầm hai lon Coca, đi đến trước mặt Lương Tranh và đưa một lon cho cô, "Uống không?"

Lương Tranh vội nhận lấy. "Cảm ơn anh."

Chu Húc phớt lờ cô, cúi xuống nhặt vali và quay người đi lên lầu.

Lương Tranh vội theo sau, sóng vai cùng Chu Húc, "Cảm ơn." Cô mỉm cười nói cảm ơn, ánh mắt giương lên.

Tuy nhiên, Chu Húc hoàn toàn không nhìn cô, thái độ vẫn lạnh lùng như cũ. Anh mang vali lên tầng ba và đứng bên ngoài một căn phòng ở cuối hành lang, "Phòng của cô."

Nói xong, liền xoay người vào phòng bên cạnh, đóng cửa lại.

Lương Tranh nhìn cánh cửa phòng bên cạnh đóng lại, trong vài giây, cô quay lại và đẩy chiếc vali của mình vào phòng.

Cô bật đèn lên, căn phòng có màu xanh nhạt rất có phong cách, màu xanh lá cây rất thanh lịch, thoải mái, tươi mát và sáng khoái, với hương vị của mùa hè nhẹ thổi trong gió.

Có một mùi thơm mờ nhạt trong không khí.

Lương Tranh rất thích căn phòng này, cô nhìn đông nhìn tây, nhìn được một lúc lâu, cô quay trở lại cửa, kéo chiếc vali xuống giường, mở nó ra, ngồi xổm trên mặt đất và lấy một cái váy từ vali rồi đi đến phòng tắm tắm rửa.

Lương Tranh tắm xong, sấy tóc rồi nhẹ nhàng khoan khoái đi xuống cầu thang.

Cô chưa gặp dì và chú Chu, cô muốn trực tiếp chào hỏi họ.

Lương Tranh đợi hơn một tiếng đồng hồ trong phòng khách ở tầng dưới, Chu Húc một mực ở trong phòng không xuống. Mặc dù Lương Tranh có chút nhàm chán, nhưng cô mừng vì Chu Húc đã không xuống. Dù sao, thật khó chịu khi ở trong một không gian với Chu Húc.

Chính anh không nói lời nào, còn không cho cô nói chuyện.

Thay vì ở với Chu Húc, cô thà ở một mình.

Cô nhàm chán bước trong sân, giữa bãi cỏ được lát gạch đá, bước từng bước một và quay lại, cứ lặp lại như vậy.

Tiểu khu này yên tĩnh, không có tiếng ồn nào cả.

Hơn mười một giờ, cuối cùng cô cũng thấy một chiếc ô tô dường như đang đi về hướng này.

Cô nhìn xung quanh và thấy rằng chiếc xe đang thực sự đi vào trong sân.

Lương Tranh vui mừng đến nỗi cô lùi lại một bên để nhường đường cho chiếc xe.

Chu Ngữ Chức ở trong xe liền nhìn thấy Lương Tranh, ngay khi chiếc xe dừng lại, bà lập tức ra khỏi xe, "Tranh Tranh

Bà mỉm cười và đi đến trước mặt Lương Tranh, nắm lấy tay của cô, nhìn từ trên xuống, "Chúa ơi, mười mấy năm không gặp. Tranh Tranh đã lớn như vậy, rất đẹp a."

Lương Tranh cong môi cười, "Dì Chu."

Lại nhìn ra người phía sau vừa xuống xe, chào hỏi một tiếng, "chú Chu."

Chú Chu gật đầu với cô, "Tới bao lâu rồi?"

Lương Tranh nói: "Đã được một lúc rồi ạ."

Chu Ngữ Chức thấy con gái của bạn tốt, tâm tình rất tốt. Bà vui vẻ kéo Lương Tranh và bước vào nhà, "Vốn hôm nay dì muốn ở lại đây tiếp đón con, bất quá ông nội của A Húc bên kia lại có chút chuyện, không thể không đi. A Húc có để cho con chờ không?"

Lương Tranh vội lắc đầu: "Không có không có con gặp anh ấy ngay khi vừa xuống máy bay."

"Thế thì tốt." Chu Ngữ Chức đổi dép đi trong nhà và hỏi, "Đúng rồi, con đã ăn tối chưa?"

Lương Tranh nói: "Con đã ăn một chút ở trên máy bay rồi dì."

"Chỉ ăn một chút trên máy bay?" Chu Ngữ Chức nhất thời nhú mày.
"Tiểu tử A Húc này, như thế nào không đưa con đi ăn tối?"

Lương Tranh sừng sốt vội nói: "Không cần đâu dì Chu, con ở trên máy bay thực sự đã ăn no rồi."

"Như vậy sao được?" Chu Ngữ Chức nói, "Phần thức ăn của máy bay làm sao ăn no được. Bên cạnh đó, bây giờ đã là hơn 11 giờ, cho dù lúc đó ăn no nhưng bây giờ cũng sẽ cảm thấy đói bụng. Chờ dì, dì đi lên lầu thay quần áo, rồi sẽ nấu thứ gì đó cho con ăn. "

Nói xong liền đi lên trên lầu.

"Không cần phiền toái vậy đâu dì Chu." Lương Tranh thụ sủng nhược kinh*(được quan tâm mà hoảng sợ), nhanh đuổi theo.

"Phải nấu phải nấu, con chờ dì trong chốc lát, dì xuống ngay".

Lương Tranh không lay chuyển được dì, chờ khi dì Chu thay quần áo đi xuống, cô cũng đi theo vào phòng bếp.

"Dì sẽ nấu mì cho con, mau tới. Tranh Tranh có ăn ớt không?" Chu Ngữ Chức một bên đeo tạp dề, một bên đun nước.

"Con ăn."

Chu Ngữ Chức cười, "Khi mọi người ăn ở Giang Thành, A Húc và ba nó sẽ không ăn. Trong nhà này chỉ có mình dì ăn được ớt." Lại nói:
"Tranh Tranh, giúp dì lấy rau trong tủ lạnh ra. "

"Dạ được"

Lương Tranh giúp nhặt rau và rửa rau, trò chuyện với dì Chu.

"Bố mẹ con vẫn khỏe, mẹ con luôn nhớ đến dì."

"Vốn là năm trước vào lễ mừng năm mới dì muốn về nhưng ông nội A Húc đột nhiên cảm thấy không khỏe nên không thể rời đi. Dì đã gọi cho mẹ con một lúc và nghe mẹ con nói rằng con sẽ đến Bắc Kinh để du lịch làm dì hết sức cao hứng. Dì còn nhớ khi dì gặp con lần cuối là lúc con mới 2,3 tuổi"

Lương Tranh lớn lên ở Giang Thành, cho tới bây giờ chưa đi xa du lịch. Sau khi tốt nghiệp kỳ thi tuyển sinh đại học năm nay, gia đình rất hạnh phúc sau khi thư trúng tuyển gửi đến. Cô học ở Đại học Bắc Kinh. Cách đây một thời gian, cô đã xem Tử Cẩm Thành và Vạn Lý Trường Thành trên mạng, bị mẹ vô tình nhìn thấy, mẹ cho cô tiền và nói: "Nhà chúng ta điều kiện còn hạn chế, từ nhỏ đến lớn chưa cho con ra xem thế giới bên ngoài. Nếu con muốn đi thì cứ đi, thuận tiện xem trường học luôn"

Lương Tranh ban đầu muốn tự mình đến. Ai biết rằng mẹ và người bạn tốt của bà đã nói chuyện điện thoại vào ngày hôm đó và vô tình nói về việc cô sẽ đến Bắc Kinh để đi du lịch. Khi dì Chu nghe thấy, bà nói rằng cô có thể đến Bắc Kinh và ở lại nhà của bà. Dì còn nói rằng cô là một cô bé chưa thích ứng được với cuộc sống và không thoải mái khi đi du lịch một mình.

Chu Ngữ Chúc kiên trì, mẹ Lương có chút không yên tâm khi để con gái đi một mình nên liền đồng ý. Vài ngày trước khi đi, mẹ Lương đã nói với Lương Tranh cả ngày rằng đến nhà của dì Chu ở thì phải ngoan chút, không thể giống như ở nhà, đừng gây phiền toái cho gia đình người ta.

Tuy nhiên, mặc dù Lương Tranh ở nhà thỉnh thoảng bướng bỉnh, nhưng cô biết chừng mực và cách cư xử nên mẹ Lương cũng không lo lắng lắm.

Dì Chu đã nấu hai bát mì, trừ bỏ Lương Tranh, còn có của Chu Húc.

Khi Chu Húc xuống, anh thay một chiếc áo phông màu trắng và quần short đen.

Hai tay đút vào túi quần, khi anh bước vào phòng ăn, Lương Tranh ngồi ở bàn ăn, không thể không ngước lên nhìn.

Anh cao và gầy. Lương Tranh nhìn anh, trong lòng nhin không được lại cảm thán rằng gen thực sự tốt, làm thế nào người này có thể nhìn đẹp trai như vậy.

~~~

Chương 2 is coming...

Chương 2

Ăn xong, Lương Tranh đi ra phòng khách.

Chú Chu đang ngồi ở ghế sofa đơn bên phải.

Chu Ngữ Chúc đang gọt táo, hỏi Lương Tranh: "Ngày mai con định đi đâu vậy Tranh Tranh?"

Lương Tranh nhu thuận ngồi trên sofa, nói: "Con muốn đi xem quốc kỳ."

Khi cô vừa nói xong, Chu Húc đang ngồi trên chiếc ghế sofa bên trái bỗng nhiên ngược mắt lên, nhìn cô một cái.

Không nhìn ra cảm xúc gì trong mắt Chu Húc, Lương Tranh có chút hoang mang. Cô đã nói gì sai sao?

"Xem quốc kỳ cũng rất tốt, xem xong thuận đường đi Tử Cấm Thành." Chu Ngữ Chúc nói xong, nhìn về phía Chu Húc, "A Húc, ngày mai con đưa Tranh Tranh đi."

Chu Húc khẽ cau mày. Anh ngẩng đầu nhìn Lương Tranh, lại nhìn về phía mẹ. "Người người chen lấn đông đúc, còn có thể nhìn thấy cái gì?"

Chu Ngữ Chúc nói, "Cho nên hai đứa đi sớm một chút a, chiếm được vị trí tốt."

Bà nói tiếp: "Bất quá mùa hè mặt trời mọc từ sáng tinh mơ, đoán chừng hai đứa phải dậy sớm."

Chu Ngữ Chức ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã gần điểm mười hai giờ. Bà vội gọt rồi đưa quả táo trong tay cho Lương Tranh. "Muộn quá rồi, hai đứa mau lên lầu ngủ đi, không mai lại không dậy được".

Lương Tranh gật đầu: "Con đi nghỉ ngơi trước đây, chú và dì cũng nghỉ ngơi sớm một chút a".

Lương Tranh đi theo Chu Húc lên lầu, khi đến phòng cô, anh nói: "Ba giờ dậy."

Lương Tranh sừng sốt, quay đầu nhìn Chu Húc, anh đã đẩy cửa bước vào phòng.

Lương Tranh cả đêm không ngủ được mãi cho đến rạng sáng thì mới ngủ được một chút. Đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên, Lương Tranh giật mình tỉnh lại tắt báo thức. Sợ Chu Húc đợi, cô nhanh chóng rời khỏi giường và lao vào phòng tắm rửa mặt.

Lương Tranh còn tưởng rằng tác phong của mình đã nhanh lắm rồi, kết quả khi xuống lầu, cô phát hiện Chu Húc đang đợi cô.

Anh ngồi dựa lưng vào ghế sofa, khoanh tay trước ngực, đầu cúi xuống, mắt nhắm nghiền, như đang ngủ.

Ba giờ sáng, bên ngoài trời vẫn còn tối, Lương Tranh có chút xấu hổ.

Cô đứng bên cạnh, khẽ cúi xuống, nhẹ giọng gọi: "Chu Húc?"

Chu Húc lúc này mới mở mắt ra, nhìn cô một cái.

Rồi anh đứng dậy khỏi ghế sofa, đi thẳng ra ngoài.

Ra đường vào giờ này, trên đường cũng chưa có người, cả thành phố trở nên yên tĩnh.

Trong xe cũng im lặng, Lương Tranh cảm thấy hơi khó chịu. Cô nhin không được nghiêng đầu nhìn Chu Húc mấy lần. Cô muốn nói

chuyện, nhưng lại sợ rằng Chu Húc nghĩ cô ồn ào, lại nhẫn nhịn, cuối cùng một câu cũng không dám nói.

Đến quảng trường, Lương Tranh sợ ngây người.

Wao... rất nhiều người.

Theo bản năng, cô quay sang nhìn Chu Húc, Chu Húc liếc nhìn cô một cái, giống như đang nói: "Nghĩ gì vậy?"

Lương Tranh: "..."

Lương Tranh đứng xếp hàng trong đám đông. Qua một lúc, vẫn là nhẫn không được hỏi Chu Húc, "Khi nào cờ được kéo lên vậy?"

Chu Húc nhìn thẳng về phía trước, không nhìn cô, khẽ nói, "Mặt trời mọc".

Năm giờ sáng, mặt trời từ từ mọc lên phía đường chân trời, đội bảo hộ quốc kỳ từ tháp đi ra cổng thành.

Quá nhiều người, Lương Tranh đứng trong đám đông, lắng nghe quốc ca, nhìn lá cờ tổ quốc đang chậm rãi được kéo lên, nội tâm bỗng dâng lên cảm xúc nhiệt huyết khó diễn tả thành lời. Sau khi quốc kỳ được kéo lên, đám đông dần dần giải tán.

Lương Tranh vẫn đứng đó, nhìn lá cờ một lúc. Khi quay đầu lại, cô thấy Chu Húc đang đứng ở đằng xa và đôi mắt anh cũng đang nhìn về hướng quốc kỳ.

Tựa hồ nhận thấy ánh mắt của cô, anh hướng cô liếc mắt một cái, trong mắt vẫn lãnh đạm như cũ, không có biểu tình gì, rồi xoay người đi.

Trời đã sáng, quảng trường gió rất lớn. Lương Tranh vội vàng đuổi theo Chu Húc, nói: "Anh có đói không? Chúng ta đi ăn chút gì đó đi?"

Chu Húc không trả lời cô, liền đi về phía trước.

Ngày hôm qua Lương Tranh cũng hiểu một chút tính cách của Chu Húc, chính là không thích nói chuyện, thích im lặng.

Đại khái cũng không phải nhằm vào cô, cô phát hiện anh ở nhà cũng không nói chuyện nhiều. Tối hôm qua lúc cô cùng nói chuyện phiếm với dì và chú Chu, anh chỉ ngồi ở một bên xem điện thoại, giống như mọi thứ bên ngoài không liên quan gì đến anh.

Ăn xong bữa sáng, vẫn còn sớm.

Bảo tàng Tử Cấm Thành chưa mở cửa. Lương Tranh muốn đi dạo xung quanh trước, nhưng Chu Húc đang dựa vào một chiếc ghế trong quán cà phê để xem điện thoại di động, không có ý định di chuyển.

Sáng sớm nên có rất ít người trong quán, và còn có tiếng nhạc nhẹ nhàng đang vang lên, khiến bầu không khí trong quán trở nên yên tĩnh và thoải mái.

Chu Húc không đi, Lương Tranh cũng không dám thúc giục anh.

Cô hoàn toàn không biết nên đi đâu, hơn nữa cô mù đường, vì vậy cô không dám đi bộ xung quanh.

Đành phải ngồi xuống chơi điện thoại. Sau một lúc, nghịch điện thoại đủ rồi, cô liền bắt đầu chụp ảnh.

Cô chụp mọi thứ, từ khung cảnh bên ngoài cửa sổ, chú mèo con trên bậu cửa sổ đến kệ sách trong quán cà phê, cốc cà phê...

Lương Tranh chụp không biết chán. Tâm tình vô cùng vui vẻ thưởng thức một đồng ảnh vừa chụp, lúc ngẩng đầu lên, cũng không chú ý nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh diễm. Chu Húc khẽ cúi đầu xuống, dựa lưng vào ghế, nhìn điện thoại.

Mặt trời buổi sáng chiếu qua cửa sổ, rơi vào trên người anh. Cả người anh như đắm chìm trong một quầng sáng vàng nhạt, đặc biệt hấp dẫn.

Lương Tranh sững sốt vài giây, vô thức giơ điện thoại lên, chụp lại cảnh đó.

Khi cô nhấn nút chụp, Chu Húc tựa hồ phát hiện, đột nhiên ngược mắt, nhìn về phía cô.

Vì thế, bức ảnh liền chụp đúng khoảnh khắc Chu Húc giương mắt nhìn cô.

Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt tối sầm lại, Lương Tranh và anh cùng nhìn nhau, nhịp tim đập nhanh không thể giải thích được.

Cô theo bản năng đặt điện thoại trước ngực. "... Tôi không chụp anh."

Chu Húc nhìn cô chăm chăm, đôi mắt anh không dao động, lạnh lùng nói, "Xóa đi."

Lương Tranh: "..."

Bức ảnh này được chụp rất đẹp, xóa đi thật quá đáng tiếc. Lương Tranh có chút luyến tiếc. Cô nói, "Ảnh chụp rất đẹp. Tôi gửi nó cho anh nhé."

"Xóa."

Biểu cảm cùng giọng điệu khó chịu, hoàn toàn không cho thương lượng, Lương Tranh gật đầu xóa bức ảnh.

Sau khi xóa xong, cô đưa điện thoại của mình trước mặt Chu Húc, nói: "Xóa rồi."

Chu Húc liếc nhìn cô thay vì nhìn vào điện thoại di động, rồi nói: "Đi".

Dứt lời liền đứng dậy, đến bàn thu ngân tính tiền.

Lúc đến Tử Cấm Thành, đã có nhiều người.

Lương Tranh lần đầu tiên đi ra ngoài chơi, khó tránh khỏi hưng phấn. Khi vào trong, cô phấn khích chạy đi thuê một hướng dẫn viên.

Cô nhìn hướng dẫn viên giải thích, quay đầu lại hỏi Chu Húc: "Chu Húc, anh có muốn một người hướng dẫn viên không?"

"Không cần." Nói xong liền đi

Lương Tranh nhanh chóng chạy theo, ai ngờ Chu Húc đột nhiên dừng lại, cô suýt nữa đụng vào lưng anh, sợ tới mức kêu nhỏ một tiếng, và nhanh chóng lùi lại hai bước.

Chu Húc quay lại hỏi cô: "Cô có số của tôi không?"

Lương Tranh nhìn anh: "Là anh ngày hôm qua gửi tin nhắn cho tôi ở sân bay đúng không? Tôi còn."

Cô vừa nói xong, liền nghe Chu Húc nói: "Tôi tìm một chỗ để đợi cô. Gọi cho tôi khi cô dạo chơi xong."

Lương Tranh sửng sốt một chút, rồi gật đầu, "OK."

Chu Húc nhìn cô, gật đầu rồi quay vào trong.

Lương Tranh không ngốc, nhìn ra được nếu không phải vì Chu yêu cầu, Chu Húc không có khả năng nguyện ý đưa cô đi.

Tính cách của anh lãnh đạm, khiến cho anh đưa một cô gái đi ra ngoài chơi cũng quả thật anh rất cố gắng.

Cô không muốn làm phiền mọi người, nhưng dường như cô đang cảm thấy phiền toái.

Cô cúi đầu thờ dãi.

Vừa đi vào trong, có một dì cầm máy ảnh đi tới, cười hỏi: "Cô gái, cô có thể chụp ảnh cho chúng tôi được không?"

"Dạ được." Lương Tranh nhận lấy máy ảnh, ngay lập tức vui vẻ trở lại.

Từ Cấm Thành rất rộng lớn. Lương Tranh đi theo hướng dẫn viên, vừa xem vừa thưởng thức mọi chỗ.

Cô chụp rất nhiều ảnh. Nhưng chưa ai chụp ảnh cho cô, vì vậy cô nhờ người đi đường chụp giúp, mọi người đều rất tốt và thân thiện

Lương Tranh đi một mình cũng rất vui vẻ. Gần mười hai giờ, cô đến nhà ăn ở Từ Cấm Thành và gọi Chu Húc. Điện thoại reo hai lần, Lương Tranh hỏi: "Chu Húc, anh có muốn ghé qua đây ăn cơm không? Tôi đang ở nhà ăn bên này?"

"Không cần."

"Ah? Vậy anh ăn cái gì?"

"Cô ăn một mình đi, đừng lo cho tôi."

Lương Tranh sừng sốt, gật đầu, "Được rồi, tôi ăn một mình vậy."

"Ừ." Bên kia lên tiếng rồi cúp điện thoại.

Lương Tranh đi đến nhà ăn để ăn trưa, ăn xong cô đi dạo xung quanh các cửa tiệm, liền nghĩ trước khi về phải mua chút quà lưu niệm.

Ở Từ Cấm Thành cả ngày, Lương Tranh thực sự thích nơi này. Các di sản lịch sử trong bức tường cung điện màu đỏ này không thể so sánh ở bất cứ đâu.

Hơn bốn giờ chiều, Lương Tranh gọi cho Chu Húc, nói rằng cô đang đi dạo xung quanh.

Chu Húc nói: "Ở cửa ra đợi tôi."

"Ừm."

Lương Tranh đứng đợi một lúc ở cổng thành phía bắc, không bao lâu sau thì Chu Húc đi tới.

Đối diện cổng thành là công viên Cảnh Sơn.

Lương Tranh thực sự muốn đi. Cô vô thức ngoái nhìn Chu Húc.

Chu Húc đúng lúc cúi đầu, liền chạm phải ánh mắt của cô.

Anh trầm mặc hai giây, hỏi: "Muốn đi?"

Đôi mắt của Lương Tranh sáng lên, "Có thể đi không?"

Chu Húc là một người rất chán ghét sự phiền toái, nhưng dù sao Lương Tranh cũng là khách.

Anh đưa cô đến công viên Cảnh Sơn, vừa đúng 6 giờ, Chu Ngũ Chức gọi điện thoại đến: "Các con đi chơi xong chưa? Đến chỗ nào rồi?"

"Đang trên đường về." Chu Húc lái xe, giọng điệu lạnh nhạt.

Chu Ngũ Chức nói: "Trở về vừa đúng lúc, mẹ vừa mới đặt được một nhà hàng rất ngon, mang Tranh Tranh đến ăn vịt nướng. Khoảng bao lâu nữa thì tới nơi?"

"Hai mươi phút."

"Được rồi, đợi các con."

Về đến nhà, Chu Húc lái xe vào sân.

Chu Ngũ Chức nghe bên ngoài có tiếng đỗ xe, từ trong phòng bước ra.

Xe dừng, Lương Tranh ra khỏi xe trước.

"Dì." Lương Tranh thấy Chu Ngữ Chúc đi ra, liền tiến về phía trước.

Chu Ngữ Chúc bước xuống hai bước, dẫn Lương Tranh vào trong nhà, cười hỏi: "Thế nào? Hôm nay chơi có vui không?"

"Vui lắm ạ." Lương Tranh mỉm cười ngọt ngào, kể cho Chu Ngữ Chúc nghe hôm nay mình đã đi những đâu.

Chu Húc đỗ xe, bước vào nhà, đi qua ghế sofa cũng không dừng lại, trực tiếp đi lên lầu.

Chu Ngữ Chúc vội quay lại nói với anh "Chốc nữa cùng đi ăn cơm."

Chu Húc không dừng lại, cũng không quay đầu, nói: "Không đi, có việc"

~~~

Chương 3 is coming...

Chương 3

Con mình tính cách như thế nào, Chu Ngũ Chức hiểu rõ hơn ai hết. Từ nhỏ đến lớn tính tình chính là lạnh tanh như vậy, chán ghét tất cả chuyện vô bổ.

Bà quay đầu lại hướng Lương Tranh nói: "Chúng ta mặc kệ nó, chờ chú Chu trở về, chúng ta liền đi ăn cơm."

Lương Tranh cong cong khóe môi, cười cười.

Chu Húc trở về phòng liền vội đi tắm rửa thay quần áo, lúc xuống lầu, Chu Ngũ Chức đã mang Lương Tranh ra ngoài ăn cơm.

Anh đi đến mở tủ lạnh, cầm bình nước khoáng lên, liền cũng ra ngoài.

Đến sân bóng rổ đúng lúc bọn Tần Tổng vừa kết thúc hiệp 1, đang nghỉ giữa trận.

Nhìn thấy Chu Húc đến, Tần Tổng đem bóng rổ ném cho anh, "Còn tưởng rằng cậu không tới."

Chu Húc thuận tay tiếp được bóng, ném nó về hướng rổ, vững vàng rơi vào trong.

Chu Húc vừa đến, đã ghi được nhiều bàn thắng liên tiếp, anh cùng Tần Tổng phối hợp ăn ý, trực tiếp hạ gục đội đối phương ở hiệp 2, giành chiến thắng áp đảo.

Đánh xong trận, đội bóng rổ thua cuộc đã rời đi trước.

Sân bóng rổ liền trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Chu Húc ngồi trên bậc thềm của khán đài uống nước, Tần Tổng cũng đi tới, cúi người xuống cầm lấy bình nước khoáng trên mặt đất, mở ra uống, "Cậu hôm nay như thế nào lại đi tới Tử Cấm Thành? Nhân rồi không có chuyện gì?"

"Bồi người." Chu Húc uống hết nước, đóng nắp chai, đứng dậy và bước xuống, thuận tay ném cái chai vào thùng rác phía dưới bậc thang, sau đó đi ra ngoài.

Tần Tổng lập tức theo sau, "Không phải chứ? Mặt mũi của ai lớn như vậy, lại có thể khiến cho cậu tự mình bồi?"

Tần Tổng thật sự kinh ngạc. Chu Húc là cái tính cách gì, bọn họ từ nhỏ cùng lớn lên với nhau còn không rõ ràng sao? Hấn chán ghét nhất là người phiến toái, lại có thể bồi người đi chơi Tử Cấm Thành?

Tần Tổng càng tò mò, đuổi theo hỏi: "Rốt cuộc là ai a? Mặt mũi lớn như vậy?"

Chu Húc vẻ mặt mệt mỏi, rất miễn cưỡng trả lời, "Con gái của bạn tốt của mẹ"

"Đợi mình." Tần Tổng nghe thấy là con gái, vô cùng kinh ngạc, "Con gái? Cậu cư nhiên lại bồi con gái? Xinh đẹp không?"

Chu Húc bước vào một cửa hàng tiện lợi bên đường, giọng điệu hờ hững, lạnh nhạt: "Không chú ý."

Lương Tranh cùng chú và dì ăn xong cơm tối, khi trở về đã là mười giờ hơn.

Lương Tranh tính cách cởi mở hoạt bát, Chu Ngũ Chức không thích không được, một lòng muốn cô trở thành con gái mình. Không giống đứa con trai của bà, tính tình lạnh như băng, một chút cũng không cảm thấy thân thiết.

Lương Tranh chột dạ nghĩ thầm, cô ở nhà chính là bị mẹ ghét bỏ ba ngày không nghịch ngợm sẽ không phải tính cách của cô.

Xuống xe, Chu Ngữ Chức lôi kéo Lương Tranh vào nhà, hai người còn thảo luận ngày mai sẽ đi nơi nào chơi.

Chu Ngữ Chức ngày mai có thời gian rảnh, định mang Lương Tranh đi ra ngoài chơi.

Vừa mới vào nhà, đúng lúc Chu Húc từ trên lầu xuống dưới lấy nước.

Chu Ngữ Chức hỏi: "Con ăn gì chưa?"

Chu Húc dạ một tiếng, "Đã ăn rồi."

"Vậy được. Vốn mẹ nghĩ muốn đóng gói gì đó mang về cho con, nhưng mà đoán rằng con cũng sẽ không ăn."

Chu Ngữ Chức ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, nói với Lương Tranh: "Tranh Tranh hôm nay đi chơi cả ngày cũng mệt mỏi rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đi, ngày mai dì mang con đi ra ngoài chơi."

Lương Tranh gật đầu, mỉm cười ngoan ngoãn, "Cám ơn dì, dì cùng chú cũng đi ngủ sớm."

Chu Ngữ Chức cười, sờ sờ đầu Lương Tranh: "Mau đi đi."

Đúng lúc Chu Húc mang nước lên lầu, Lương Tranh liền cùng anh đi lên.

Lầu ba xem như là nơi riêng tư của Chu Húc, thực im lặng.

Đến lầu ba, Chu Húc chuẩn bị vào phòng thì Lương Tranh gọi anh lại, "Chu Húc."

Chu Húc dừng lại, tay đang cầm nắm cửa, nghiêng đầu nhìn cô.

Lương Tranh nhìn anh, khoe môi cười cười, thật lòng nói cảm ơn, "Hôm nay cảm ơn anh a."

Chu Húc nhìn cô, không nói gì, chỉ lặng lẽ đẩy cửa bước vào phòng.

Lương Tranh ở bên ngoài nhìn cánh cửa phòng Chu Húc đóng lại, im lặng mấy giây, rồi nhanh chóng quay về phòng mình.

Cô tắm rửa xong, mặc áo ngủ ra ngoài, ngồi ở bàn trang điểm làm khô tóc, cả người đều cảm thấy thư thái.

Cô ngồi khoanh chân trên giường và gọi điện thoại cho mẹ, nói cho mẹ biết hôm nay cô đã đi những đâu, ăn những món gì ngon, tâm tình thực vui vẻ.

Hai mẹ con tán gẫu nửa giờ, trước khi cúp điện thoại, Lương Tranh đột nhiên hỏi: "Mẹ, mẹ có biết Chu Húc muốn đi Cambridge học không?"

"Biết a." Mẹ Lương nói: "Mẹ đã từng nói với con, Chu Húc người ta không phải ưu tú bình thường, đáng vẻ không giống như con."

"Con như thế nào, con thành tích cũng rất tốt a." Lương Tranh không phục.

Mẹ Lương bên kia hừ nhẹ một tiếng, nói: "Chính con tính tình như nào con còn không biết? Từ nhỏ đã ham chơi, nếu mẹ không cầm gậy gộc ở phía sau đuổi con, con khẳng định thành thật đọc sách?"

Lương Tranh cũng nở nụ cười, cô leo lên giường, nằm trong chăn.

Hai mẹ con trêu ghẹo nhau xong, mẹ Lương cũng nhịn không được nở nụ cười, nói: "Thôi, thời gian cũng không còn sớm, con nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai đi ra ngoài chơi ngoạn một chút, không cần làm phiền dì Chu. Không đủ tiền thì nói mẹ, mẹ đưa thêm tiền cho."

"Con biết." Trong phòng trở nên yên tĩnh, gió từ điều hòa thổi ra vô cùng mềm mại, Lương Tranh kéo chăn mỏng lên, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Mẹ cùng ba ba cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

Lương Tranh ở Chu gia mười ngày, dì Chu đưa cô đi chơi hết tất cả nơi lớn, nhỏ ở Bắc Kinh.

Sau mười ngày, Lương Tranh cùng dì và chú Chu đều rất quen thuộc. Có điều cô vẫn không thích ứng được với Chu Húc, dù sao anh thường xuyên không ở nhà, có ở nhà cũng hiếm cùng cô nói chuyện.

Trường học của Lương Tranh khai giảng vào ngày 2 tháng 9.

Trước khai giảng 2 ngày, Chu Ngữ Chức có việc phải đi xa nhà một chuyến, bố của Chu Húc cũng đi công tác.

Buổi tối, Chu Ngữ Chức lên lầu tìm Chu Húc, nói với anh: "Sáng mai mẹ phải bay rồi, ngày mốt Tranh Tranh khai giảng, con đưa con bé đi đi."

Chu Húc vừa mới tắm rửa xong, đi ra, tóc còn chưa lau khô, anh nghe thấy câu này liền nhú mày, ngẩng đầu nhìn mẹ: "Loại chuyện phiền toái này có thể hay không đừng tìm con?"

Chu Ngữ Chức nói: "Làm sao phiền toái? Dù sao dạo này con cũng không có việc gì làm a. Hơn nữa Tranh Tranh tính cách tốt như vậy, con thì lạnh như băng, không nói quá 10 từ, nên ở cùng Tranh Tranh nhiều một chút."

Chu Húc tùy tiện lau tóc, thuận tay ném khăn mặt lên tủ đầu giường, lấy cốc nước rồi đi ra ngoài, lạnh lùng nói: "Ồn ào"

Mặc dù Chu Húc ngại phiền, nhưng khai giảng ngày hôm đó, rốt cuộc vẫn đưa Lương Tranh tới trường học.

Lương Tranh đã lâu không cùng Chu Húc ở một chỗ, trên đường đến trường, trong xe im lặng khó tả, Lương Tranh liền chủ động cùng Chu Húc nói chuyện: "Các anh khi nào khai giảng a?"

"Trung tuần."(Trung tuần từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng)

"Vậy anh ngày mấy đi a?" Lương Tranh lại hỏi.

"Ngày 13."

"Nga — —" Lương Tranh gật gật đầu, lại hỏi: "Vậy các anh khi nào thì nghỉ? Khi nào thì trở về?"

"Tháng 12."

Lương Tranh: "....."

Lương Tranh phát hiện, cùng Chu Húc nói chuyện, cơ bản đều là cô hỏi anh đáp, mà Chu Húc chỉ trả lời đúng một câu, cô thật sự tán gẫu không nổi nữa, đành phải im lặng.

May mà trường học xa, cô ở trong xe ngồi trong chốc lát, không bao lâu liền ngủ.

Khi đến trường, Lương Tranh liền tỉnh.

Khai giảng ngày đầu tiên, sau một kì nghỉ hè im lìm, trường học lại náo nhiệt trở lại.

Trường học hai bên đường đều là băng rôn hoan nghênh tân sinh viên nhập học, nơi nơi đều là đón người mới đến điểm danh.

Chu Húc lái xe tiến vào trường học, xe thể thao màu đen làm cho mọi người chú ý, một đường đi qua, làm cho vô số người ngoài đầu xem, nghị luận sôi nổi.

"Ký túc xá ở đâu?" Chu Húc hỏi.

Nhà trường đã phân chia ký túc xá cho Lương Tranh, nhưng cụ thể là ở đâu thì cô cũng không rõ lắm.

Chu Húc giảm tốc độ xe, dừng ở một chỗ đón người mới đến, ấn cửa sổ xuống:"Hỏi."

Lương Tranh thò đầu ra và hỏi một cô gái mặc quần áo của hội sinh viên: "Sư tỷ, cho em hỏi một chút, tòa nhà thứ 3 ở Lan Viên đi như thế nào a?"

Nữ sinh đi đến, chỉ hướng bên trái cho Lương Tranh: "Chỉ cần đi đến đây, rẽ phải ở ngã tư đầu tiên, và đi thẳng về phía trước."

Lương Tranh vội nói:"Cảm ơn sư tỷ."

"Không có gì đâu." Nữ sinh nói xong, ánh mắt lơ đãng xẹt qua Lương Tranh, nhìn đến nam sinh đang lái xe, ánh mắt nhịn không được tỏa sáng.

Mãi cho đến khi xe đi rồi, cô mới hoàn hồn, trở về chỗ đón người mới đến.

Chiếc xe đậu trước tòa nhà ký túc xá thứ 3 của Lan Viên.

Lương Tranh tháo dây an toàn và ra khỏi xe, chờ Chu Húc mở cốp xe ra, cô liền đi lấy vali.

Nhưng vali quá nặng, từ trong xe lấy vali ra, cánh tay cô mềm nhũn, chiếc vali suýt đập vào chân cô.

Trong nháy mắt, Chu Húc đưa tay đỡ lấy"Tầng mấy?"

"Tầng 5."

Lan Viên là ký túc xá nữ, từ trên xuống dưới tất cả đều là nữ sinh.

Lúc Chu Húc giúp Lương Tranh mang vali lên trên, Lương Tranh liền phát hiện thấy rằng những cô gái đi ngang qua cơ hồ đều có ý nhìn

lén Chu Húc.

Nhưng mà Chu Húc lớn lên quả thực rất đẹp trai.Đó là kiểu đẹp trai cho dù đứng ở trong đám đông,cũng có thể làm cho người ta liếc mắt một cái là nhận ra.

Cô đứng cạnh Chu Húc, lấy tay che miệng, khẽ nói: "Chu Húc, có rất nhiều nữ sinh đang nhìn anh."

Chu Húc nghe vậy, liếc mắt nhìn cô một cái.

Ánh mắt Lương Tranh cong cong, nở nụ cười,cô nhìn lại Chu Húc, trong lòng đột nhiên dấy lên ngọn lửa bất quáí, nhỏ giọng hỏi: "Chu Húc,anh có thích cô gái nào chưa?"

Chu Húc cho cô một ánh mắt nhàm chán, liền lạnh nhạt dời tầm mắt đi.

Lương Tranh: "....."

Khi Lương Tranh đến ký túc xá,ba cô gái khác ở cùng phòng đã đến rồi.

Chu Húc đặt vali ở cửa, không đi vào, "Tôi đi đây."

Lương Tranh vội gật đầu, cô cầm vali, nhìn Chu Húc nói: "Hôm nay cảm ơn anh."

Chu Húc ừ, không nói gì, quay đi.

Chờ Chu Húc đi xuống lầu, Lương Tranh mới quay đầu lại, đem vali kéo vào trong phòng.

Bốn cô gái tự giới thiệu lẫn nhau, rất nhanh liền nói chuyện sôi nổi.

Lương Tranh thu dọn giường, mấy nữ sinh cùng nhau quét dọn phòng sạch sẽ, sau đó đi đến phòng sinh viên để đăng kí.

Đăng kí xong,cô liền gọi điện thoại cho mẹ báo cáo tình hình.

Vừa cúp máy thì dì Chu gọi tới.

Lương Tranh vội nhận máy, "Dì."

Chu Ngữ Chúc ở bên kia hỏi: "Tranh Tranh, đến trường học chưa? Ký túc xá này an bài có tốt không?"

Lương Tranh nói: "Đã tới rồi rồi dì, ký túc xá đều an bài tốt lắm, vừa mới đi đăng kí xong"

"Vậy là tốt rồi, dì đây an tâm." Chu Ngữ Chúc nói xong, lại nói: "Vài ngày nữa dì trở về,đến lúc đó gặp con sau."

Lương Tranh mỉm cười:"Ân, cảm ơn dì."

Đến giữa trưa, bốn cô gái đi ra bên ngoài ăn cơm.

Lần đầu tiên ăn chung, mấy cô gái tán gẫu vô cùng vui vẻ.

Đang ăn cơm, Tiểu Vũ đột nhiên hỏi: "Tranh Tranh,nam sinh vừa đưa cậu tới ký túc xá là ai a? Bộ dạng thật đẹp trai a,đó có phải là bạn trai của cậu không?"

Lương Tranh đang ăn, thiếu chút nữa bị nghẹn, vội vàng uống nước, ho khan hai tiếng.

Thiến Thiến ngồi bên cạnh mỉm cười,vỗ nhẹ vào lưng cô: "Cậu chậm một chút."

Lương Tranh nghẹn họng nửa ngày mới dám đối mặt, trợn tròn mắt, nghiêm mặt nói: "Không phải, các cậu đừng nói lung tung."

Loại việc này không thể nào nói linh tinh được.

~~~

Chương 4 is coming...

Chương 4

Sau khai giảng, chuyện quan trọng nhất đối với sinh viên năm nhất là huấn luyện quân sự.

Mặc dù đã là tháng 9 nhưng thời tiết như cũ vẫn nóng kinh khủng khiếp. Sau vài ngày huấn luyện quân sự, Lương Tranh suýt chút nữa bị cảm nắng.

Buổi tối, Thiến Thiến từ bên ngoài trở về, mua mấy hộp thuốc hoắc hương chính khí cho mọi người. Vừa vào ký túc xá, liền nhìn thấy Lương Tranh ngồi xổm bên cạnh giường, đang lục lọi vali của mình, vali bị cô lục lộn xộn lung tung hết lên, nhìn giống như đang tìm đồ vật gì đó.

"Cậu đang làm gì vậy? Đang tìm gì à?"

Lương Tranh nhanh chóng lật ngược chiếc vali, dứt khoát bỏ toàn bộ quần áo ra ném lên giường, tìm cả buổi vẫn không thấy.

Cô cau mày, ủ rũ: "Cái bút máy của mình không thấy đâu."

"A?" Thiến Thiến cũng đi tới, ngồi xổm xuống giúp Lương Tranh tìm, "Nó có giá trị lớn lắm à?"

"Không phải." Lương Tranh nói: "Bất quá năm 15 tuổi thi trung khảo (giống kì thi tuyển sinh vào 10), đó là quà sinh nhật ba tặng mình. Nó cũng là bút may mắn của mình, mỗi lần kiểm tra dùng cái bút này đều có kết quả tốt."

Lương Tranh không tìm thấy trong vali, còn lục cả cặp sách và ngăn tủ, đều không có.

"Cậu gần đây có lấy ra dùng không?"

Lương Tranh đứng cạnh ngăn tủ, suy nghĩ nửa ngày. Cuối cùng nhớ ra, lúc trước ở nhà dì Chu, hình như cô có lấy bút ra ghi chép sổ sách.

Dì Chu chưa về nhà, cô suy nghĩ một chút rồi gọi điện cho Chu Húc.

Ở đầu bên kia điện thoại, Chu Húc vừa mới đánh bóng rổ từ bên ngoài về. Di động ở túi quần rung lên, anh vừa lấy di động ra, vừa đi đến phòng bếp.

Nhìn màn hình hiển thị "Lương Tranh", anh như sờn mày.

Chu Húc lấy một chai nước khoáng từ tủ lạnh, đi ra ngoài, ấn trả lời điện thoại.

"Chu Húc."

"Ân?"

Lương Tranh ngồi ở bên giường, nghe thấy giọng trầm thấp của Chu Húc truyền đến, cô nói: "Bây giờ anh có đang ở nhà không?"

"Ờ. Làm sao?"

Lương Tranh vội hỏi: "Bút máy của tôi hình như ở nhà, anh có thể vào phòng tôi và tìm nó giúp tôi được không?"

Chu Húc uống được nửa chai, thuận tay đặt chai nước lên bàn trà, đi lên lầu: "Bút máy trông như thế nào? Có thể đặt ở đâu?"

"Nó màu đen." Lương Tranh suy nghĩ: "Hẳn là ở trên bàn đi, anh xem xem....."

Chu Húc lên lầu, đến phòng của Lương Tranh bật đèn và lập tức đi đến trước bàn, nhưng mà mặt bàn trống không, không có cái bút máy nào.

Lương Tranh đợi trong chốc lát, cẩn thận hỏi: "Có không?"

"Không có."

"A!"

Chu Húc lại đi đến cái tủ cạnh đầu giường, liếc mắt nhìn, cũng không có.

Kéo mở hai bên ngăn kéo ra tìm, cũng không có.

Lương Tranh ở bên kia nghe thấy tiếng kéo mở tủ, có thể đoán Chu Húc đang giúp cô tìm, cô liền im lặng, ngoan ngoãn chờ.

Một lúc sau, tiếng Chu Húc truyền đến, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Tìm được rồi. Ở trên bàn trang điểm của cô."

Lương Tranh vui vẻ, lập tức đứng dậy khỏi giường: "Cảm ơn!"

Dừng hai giây, lại nói: "Kia.....Ngày mai tôi đến lấy? Được không? Buổi tối ngày mai anh có ở nhà không?"

Chu Húc đi ra khỏi phòng của Lương Tranh, nghe vậy, lạnh nhạt nói: "Tùy cô. Cúp máy đây."

Nói xong liền cúp điện thoại.

Ngày hôm sau lại là huấn luyện quân sự.

Nhiệt độ vô cùng nóng, đứng trong tư thế quân sự dưới ánh nắng chói chang, Lương Tranh suýt chút nữa ngất xỉu vì cảm nắng.

Thật vất vả chịu đựng cho đến trưa, buổi tập huấn mới kết thúc, cô quay về ký túc xá tắm rửa thay quần áo, khoá cửa nhỏ bên trên lại.

Thiến Thiến ở trên giường hỏi: "Tranh Tranh, buổi tối cậu có về không?"

Lương Tranh nói: "Có,mình đi lấy đồ linh tinh rồi về."

Trường học cách nhà Chu Húc rất xa, lái xe thì mất nửa giờ,còn đi bằng tàu điện ngầm thì hai giờ là đến nơi.

Đúng lúc lại gặp giờ cao điểm, Lương Tranh đứng dọc đường, không biết có phải hay không cảm thấy có chút cảm nắng, tàu điện ngầm có khí lạnh thổi qua làm cô liền cảm thấy choáng váng đầu óc.

6 giờ chiều, Tần Tổng gọi điện thoại đến, kêu Chu Húc ra ngoài ăn cơm.

Lúc này,Chu Húc đang ngồi dựa vào sofa trong phòng khách,máy tính cùng sổ ghi chép đặt trên đầu gối kiểm tra tài liệu,giọng điệu có điểm lười biếng: "Có việc, không đến."

Nói xong liền cúp điện thoại, đầu cũng không ngẩng lên,thuận tay ném điện thoại di động lên trên bàn trà. Ánh mắt nhìn màn hình máy tính, ngón tay thon dài ở trên bàn phím gõ chữ.

Vào khoảng 7 giờ,có tiếng sấm sét ầm ầm vang lên bên ngoài cửa sổ.

Chu Húc lúc này mới ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài trời gần như là một màu đen, gió dữ dội từng trận,gió thổi đến làm mấy cành cây xiêu vẹo,ngã trái ngã phải.

Chu Húc nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ trong chốc lát,đóng máy tính lại,để trên bàn,đứng dậy đi đến cửa.

Anh mở cửa,đút một tay vào túi, đứng ở bên ngoài trong chốc lát.

Mây đen dày đặc.Vài phút sau, mưa to như trút nước đổ xuống, cùng với sấm sét nổ vang,bầu trời hoàn toàn tối đen.

Chu Húc đứng ở ngoài cửa một lúc rồi đóng cửa vào nhà.

Đi về phía bàn trà, anh cầm di động lên gọi cho Lương Tranh.

Ai ngờ điện thoại lại tắt, đầu bên kia lại truyền đến giọng nữ máy móc: "Thực xin lỗi, cuộc gọi của bạn đã bị tắt."

Chu Húc nhíu mày, dừng vài giây, ném điện thoại lên trên sofa.

Đến 7:30, Lương Tranh còn chưa đến.

Chu Húc có chút bức dọc, trở về phòng cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Lương Tranh cảm thấy bản thân mình hôm nay ra ngoài không xem lịch, rất xui xẻo.

Ngồi tàu điện ngầm hai giờ, ai biết vừa ra tới bên ngoài cư nhiên lại mưa to gió dữ.

Trạm tàu điện ngầm cách nhà Chu Húc hai mươi phút, lúc này gần đây cũng không gọi xe được.

Cô ở ven đường dầm mưa đợi nửa ngày cũng không có xe đến, cô lấy điện thoại ra bắt taxi, kết quả di động lại hết pin.

Từ trường học ra ngoài đúng lúc điện thoại hết pin, nhưng cô không kịp sạc, chỉ nghĩ đi lấy đồ rồi trở về.

Nhìn thấy trời càng ngày càng tối, người xung quanh cũng ít dần, xe taxi chờ nửa ngày cũng không thấy một chiếc.

Lương Tranh lười đợi, dứt khoát chạy đến nhà Chu Húc.

Chu Húc lái xe ra ngoài, không bao lâu, liền thấy ở ven đường Lương Tranh chạy như điên dưới mưa.

Anh lái xe qua và nháy đèn.

Hôm nay Chu Húc lái chiếc xe khác, Lương Tranh lúc đầu còn không nhận ra, lúc xe đến còn bị dọa nhảy dựng lên.

Cho đến khi tiếng còi lại vang lên, cô vô thức nhìn vào trong xe.

Chu Húc hạ cửa kính xe xuống một nửa, Lương Tranh thấy anh, đôi mắt sáng lên: "Chu Húc!"

Chu Húc liếc mắt nhìn cô một cái, khẽ gật đầu, ra hiệu cho cô: "Lên xe."

Lương Tranh cả người đều ướt đẫm, cô mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Cô nghĩ Chu Húc hình như là từ trong nhà lái xe ra ngoài, cô theo bản năng hỏi: "Anh phải ra ngoài sao? Xin lỗi a, tôi trở về lấy đồ rồi đi". Cô cúi đầu nhìn váy bị ướt sũng, có chút ủ rũ nói: "Nhưng mà tôi cũng không nghĩ tới đột nhiên lại mưa to, nếu không thì tôi sẽ đến sớm."

Váy màu trắng, giờ phút này bị ướt đẫm, liền dính vào trên người, đường cong bên trong đặc biệt hiện lên rõ ràng.

Lương Tranh bối rối, cô theo tiềm thức hơi rụt bả vai, làm cho váy không dính vào người.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ mưa to làm cho kính trở nên trong suốt, đáy lòng lại thờ dài, hôm nay quả nhiên không nên ra ngoài.

Quần áo và giày của Lương Tranh đều ướt sũng, tới nhà, cô cũng không đi vào, liền đứng ở cửa, nói với Chu Húc: "Cái kia..... Nếu không thì anh mang đến giúp cho tôi đi....."

Ngay cả tất bên trong của cô cũng bị ướt, không thể mang dép lê vào.

Lương Tranh đứng ở ngoài cửa, Chu Húc đứng ở bên trong.

Hai tay đút trong túi quần, anh lười biếng liếc Lương Tranh một cái từ trên xuống dưới.

Lương Tranh sừng sốt hai giây, đột nhiên phản ứng lại, vội vàng lấy tay che trước ngực, cô ngẩng đầu nhìn Chu Húc, bên tai không hiểu sao nóng lên.

Chu Húc thẳng thắn vô tư nhìn cô: "Mưa lớn như vậy, cô cứ như thế trở về?"

Lương Tranh: "....."

Thời điểm khai giảng, cô mang hết tất cả đồ đến trường, cũng không có để lại quần áo ở đây, giặt sạch quần áo nhưng tắm rửa xong cũng không có quần áo để thay.

Mà dì Chu cũng không có ở nhà.

Trong nhà chỉ còn cô và Chu Húc, cô đứng ở phòng khách có chút chật chội.

Chu Húc đưa cô một ly nước ấm, thấy Lương Tranh đứng giữa phòng khách, tư thế có chút không thoải mái.

Anh cầm cốc đưa cho cô: "Làm sao vậy?"

Lương Tranh nhìn anh, có điểm ngưng ngượng, ".....Tôi không có quần áo để thay....."

Chu Húc: "....."

Lương Tranh lên lầu tắm rửa, một lúc sau, Chu Húc ở bên ngoài gõ cửa, "Quần áo treo trên móc."

"Nga. Cảm ơn!" Lương Tranh tắm rửa xong đi ra, quần khăn tắm chạy tới cửa.

Cô dán tai lên cửa nghe động tĩnh bên ngoài, thấy tiếng bước chân của Chu Húc đi xa và còn nghe thấy cửa phòng bên cạnh mở ra rồi lại đóng vào.

Lương Tranh lúc này mới cẩn thận mở cửa, vươn tay ra lấy quần áo mang vào.

Chu Húc lấy quần áo của dì Chu cho cô.

Dì Chu gầy, thân hình không chênh lệch cô nhiều lắm, Lương Tranh mặc vào cũng khá vừa vặn.

Cô thay quần áo, sấy tóc, ôm quần áo vừa thay ra ban công, bỏ vào máy giặt.

Cô ngồi xổm trên mặt đất, gọi điện thoại cho Thiến Thiến, thanh âm rất nhỏ, "Thiến Thiến, đêm nay mình không về được, mưa quá."

"OK. Vậy ngày mai cậu có về được không? Có muốn mình xin phép huấn luyện viên cho không?"

"Phải về chứ. Nhưng mà có khả năng sẽ về muộn, cậu nói dối xin phép nghỉ giúp mình nhé".

"OK. Cậu yên tâm đi."

Lương Tranh nói chuyện điện thoại xong, ngồi ở ban công chờ quần áo giặt. Cô ngồi xổm trước máy giặt và nhìn ra màn đêm tối.

Mưa to dữ dội, có vài tia chớp lóe lên, một chút cũng không có ý định dừng lại.

Lương Tranh nhìn cơn mưa thật lâu, lúc đứng lên, đầu một trận choáng váng, thiếu chút nữa bị ngã.

Cũng may đúng lúc cô vịn vào máy giặt, cúi đầu nhìn máy giặt đã gần hết nước.

Cô hơi mệt mỏi, liền nằm bò lên giữa máy giặt nhắm mắt lại.

Một lúc sau, khi máy giặt ngừng hoạt động, cô mở cửa máy giặt, lấy quần áo ra và treo lên móc.

Bận rộn xong, quay về phòng khách. Phòng khách trống không, Chu Húc không ở đây. Cũng không biết anh còn có thể sẽ không xuống dưới, Lương Tranh suy nghĩ, tắt đèn phòng khách và trở về phòng mình.

Đêm nay Lương Tranh ngủ không ngon, nửa đêm tỉnh dậy, quần áo ướt đẫm mồ hôi.

Cô tưởng nhiệt độ điều hòa cao, liền chỉnh xuống thấp mấy độ.

Sau khi chỉnh độ xuống, cô lại cảm thấy lạnh.

Nửa đêm cổ họng đau, đầu cũng đau, mơ hồ choáng váng, cảm giác cả phòng trời đất xoay chuyển.

Rạng sáng hơn hai giờ, Chu Húc nửa đêm tỉnh lại, nghe thấy dưới lầu có tiếng động.

Anh đứng dậy xuống lầu, nhìn thấy đèn phòng khách đang bật.

Lương Tranh ngồi xổm trước bàn trà, tìm gì đó trong hộp thuốc.

"Cô làm sao vậy?" Chu Húc xuống lầu, ngồi trên chiếc ghế sofa đơn bên trái, đưa mắt nhìn Lương Tranh, phát hiện mặt cô rất đỏ, không khỏi sửng sốt.

Giọng của Lương Tranh khô khốc, có hơi khàn: "Tôi tìm xem có thuốc cảm cúm hay không, tôi hình như bị cảm rồi."

Cô tìm nửa ngày, cầm một gói thuốc pha nước uống cùng 2 viên thuốc con nhộng.

Lương Tranh đóng hộp thuốc và đặt lại vào tủ.

Lúc ngẩng đầu lên, Chu Húc mới phát hiện mặt cô không phải đỏ một chút, mà là màu đỏ không bình thường.

Anh thoáng nhíu mày, đưa tay lên sờ trán cô.

Lương Tranh không nghĩ tới Chu Húc đột nhiên vươn tay ra chạm vào trán cô, cô cả người cứng đờ, giương mắt nhìn anh, không dám cử động.

Chu Húc cau mày, "Cô phát sốt rồi."

Lương Tranh cũng sờ sờ chán mình, rất nóng.

Chu Húc ngồi ở trên sofa, nhìn chăm chăm Lương Tranh một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ thỏa hiệp, anh đứng lên, nói: "Tôi đi lấy chìa khóa, đến bệnh viện."

Chu Húc ghét nhất là phiền toái, nhưng từ khi gặp được Lương Tranh, chuyện phiền toái tựa như sẽ không kết thúc.

Tới bệnh viện, đi đăng ký rồi yêu cầu bác sĩ đến kiểm tra, kê đơn thuốc và truyền nước cho cô, cô phải nằm lại bệnh viện.

Chu Húc đi lấy thuốc giúp Lương Tranh, lúc quay về phòng bệnh, đã hơn ba giờ sáng.

Lương Tranh là bị cảm nắng cộng thêm lại mắc mưa làm cho phát sốt, lúc Chu Húc đến phòng bệnh, cô đang ngủ.

Chu Húc đi đến cạnh giường bệnh, ngẩng đầu nhìn chai nước đang treo.

Mới được nửa chai, còn một chai rưỡi nữa.

Điều này có nghĩa là Chu Húc đêm nay đừng nghĩ đến đi ngủ.

Anh dựa vào một chiếc ghế cạnh giường, giơ tay xoa xoa thái dương.

Thuốc này truyền chậm, đến rạng sáng năm giờ mới truyền hết. Chu Húc gọi y tá đến rút kim tiêm, y tá giúp đo lại nhiệt độ cơ thể Lương Tranh, xác định hạ sốt, Chu Húc cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Đại khái là thuốc có tác dụng, Lương Tranh truyền nước liền đi ngủ.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, đã là sáu giờ sáng.

Sau cơn mưa, ngoài cửa sổ, trời lại sáng. Trời xanh mây trắng, cỏ cây xanh biếc.

Lương Tranh mở to mắt, liền nhìn đến cạnh giường bệnh, Chu Húc ngồi dựa vào ghế, cúi đầu ngủ.

Tư thế ngủ của anh đặc biệt đúng mực, ngay cả khi ngồi, cũng chỉ hơi cúi đầu, mắt nhắm lại, im lặng ngủ.

Sáng sớm mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên người anh.

Ánh mặt trời vàng nhạt làm cho khuôn mặt anh càng thêm hoàn mỹ, vẻ đẹp làm cho đôi mắt không thể nào di chuyển.

Lương Tranh nhìn đến lông mi dài của anh, có điểm hâm mộ. Có nam sinh nào ngay cả lông mi cũng dài hoàn mỹ như vậy.

Cô nằm ở trên giường, ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chăm Chu Húc thật lâu, cô thậm chí không nhận ra mình đang thất thần.

Cho đến khi dì Chu từ bên ngoài vội vàng đi vào: "Tranh Tranh!"

Lương Tranh lấy lại tinh thần, nhìn ra ngoài cửa, có chút kinh ngạc: "Dì."

Cô muốn ngồi dậy, Chu Ngữ Chúc vội đè cô lại, "Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, nằm xuống đi."

Bà sờ trán Lương Tranh: "Không sao rồi, đã hạ sốt."

"Đi như thế nào lại đến đây?" Lương Tranh có chút thụ sủng nhược kinh.

Tối hôm qua Chu Húc gửi tin nhắn cho Chu Ngữ Chức, nói Lương Tranh phát sốt nằm viện, làm cho bà trở về liền trực tiếp đến bệnh viện.

Chu Ngữ Chức tất nhiên sốt ruột, buổi sáng vừa xuống máy bay liền lập tức chạy tới.

Lúc Chu Ngữ Chức vào, Chu Húc liền tỉnh.

Nếu mẹ anh đã tới, anh không cần ở lại đây nữa.

Anh từ trên ghế đứng dậy, lấy điện thoại di động ở tủ cạnh giường, nói: "Đi đây." Nói xong liền lập tức đi ra ngoài.

Lương Tranh ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía anh, thấy anh đi ra khỏi phòng bệnh, nghe được dì Chu hỏi cô bữa sáng muốn ăn cái gì, cô mới hoàn hồn, thu hồi tầm mắt, cười cười, nói: "Gì cũng được ạ."

~~~

Chương 5 is coming...

Chương 5

Giữa trưa Lương Tranh truyền nước 1 lần nữa, buổi chiều sẽ làm thủ tục xuất viện, cùng dì Chu về nhà.

Ở trường học quân sự dì Chu cũng đã xin nghỉ giúp cô, để cho cô nghỉ ngơi 2 ngày trước khi trở về.

Sau khi về nhà, Chu Ngũ Chức liền về phòng tắm rửa, rồi xuống lầu chuẩn bị bữa tối.

Lương Tranh vừa mới hạ sốt, không thể ăn đồ ăn chứa nhiều dầu mỡ, chỉ có thể ăn chút đồ ăn nhẹ, dễ tiêu. Chu Ngũ Chức nghĩ nghĩ, quyết định nấu cháo.

Lương Tranh ghé qua trường lấy một ít quần áo, lúc vừa về đến nhà liền đi tắm rửa.

Cô xuống phòng bếp tìm dì Chu. Chu Ngũ Chức vừa mới cắt xong dưa hấu, thấy Lương Tranh bước vào, liền đưa cho cô: "Đến đây, Tranh Tranh, con bung đến phòng khách ăn đi."

Lương Tranh vội đỡ lấy: "Dì, để con giúp một tay."

"Không cần đâu. Dì sẽ nấu chút cháo, ba người chúng ta ở nhà, ăn uống đơn giản là được. Con nghỉ ngơi đi."

Lương Tranh bị dì Chu đuổi ra khỏi phòng bếp, cô bung đĩa dưa hấu lên tìm Chu Húc.

Cô đứng ở cửa và nhẹ nhàng gõ.

Cánh cửa im lặng trong chốc lát và truyền đến tiếng bước chân.

Chu Húc mở cửa ra, chỉ thấy Lương Tranh bung một cái đĩa dưa hấu đứng ở bên ngoài.

Lương Tranh tươi cười, "Hi."

Chu Húc: "....."

"Tôi có thể đi vào không?"

Chu Húc nhìn nhìn cô, không trả lời, xoay người đi vào.

Lương Tranh bung đĩa dưa hấu đi vào, thấy Chu Húc kéo ghế dựa trước bàn học ngồi xuống, cô đặt đĩa dưa hấu sang một bên.

Trên máy tính đang hiển thị tài liệu bằng Tiếng Anh, Lương Tranh vô tình xem, cô đứng ở bên cạnh bàn, hỏi: "Anh phải chuẩn bị đi rồi sao? Ngày 13 đi buổi sáng hay chiều?"

Chu Húc gõ ngón tay trên bàn phím, không chút vòng vo trả lời: "Buổi sáng."

"Nga." Lương Tranh thấy Chu Húc đang bận, cũng không lên tiếng quấy rầy anh.

Lần đầu tiên cô đến phòng Chu Húc, theo bản năng nhìn xung quanh.

Phòng của cô và phòng của Chu Húc phong cách hoàn toàn khác nhau, phòng anh kết hợp hai màu đen trắng, rất yên tĩnh, giống như con người anh. Chỉ có điều cũng có chút vô tình.

Lương Tranh nhìn xung quanh một lúc, lại đem ánh mắt dừng trên người Chu Húc.

Anh nghiêm túc làm việc, Lương Tranh nhìn anh một hồi, có chút say sưa.

Cho đến khi cô nghe thấy tiếng dì Chu gọi mình: "Tranh Tranh, đến giúp dì một chút."

"Dạ, đến đây." Lương Tranh đáp lời, đi ra ngoài.

Lúc đi tới cửa, liền nhớ ra cái gì, lại quay lại:"Chu Húc."

Chu Húc gõ xong vài từ cuối cùng, mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lương Tranh.

Lương Tranh cong môi cười, "Tối hôm qua cảm ơn anh."

Chu Húc nhìn cô một cái, hiếm khi ừ một tiếng, xem như đáp lại.Sau đó lại thu hồi tầm mắt nhìn vào tài liệu, tiếp tục làm chuyện của mình.

Chu Húc trung tuần khai giảng,ngày 13 đã đi.

Ngày 15, Lương Tranh đã kết thúc kì huấn luyện quân sự, chính thức bắt đầu đi học.

Lúc cô còn học ở trường cấp 3,mỗi ngày thầy cô giáo đều nói mọi người hiện tại hảo hảo cố gắng, sau khi vượt qua kỳ thi tuyển sinh đại học, sẽ được thư giãn thoải mái.

Nhưng khi Lương Tranh cầm lấy thời khóa biểu, cô đặc biệt muốn trở về hỏi chủ nhiệm lớp,làm gì có chuyện lên đại học liền thoải mái chứ??? Gạt người tâm không chột dạ a!

Ngành Lương Tranh học chính là pháp luật, mỗi ngày đều có rất nhiều tiết học, kết thúc tiết học quay về ký túc xá cô đều cảm thấy mệt chết.

Kết quả là ngày hôm đó còn bị Thiến Thiến kéo đi hội học sinh phòng vấn.

"Mình có thể đi cùng cậu, nhưng cậu đừng mời mình tham gia." Mỗi ngày đi học đều mệt chết, còn phải đọc sách, có thời gian không

bằng ở ký túc xá ngủ, cô đối với hội học sinh thật sự không có hứng thú.

Phùng Thiến cũng không ép cô: "Đồng ý, cậu đi với mình là được."

Hội học sinh nhận thêm người mới, có không ít người đến phòng vấn.

Lúc Lương Tranh và Phùng Thiến đến, trong đó có một đám bạn học cùng lớp với cô, nhìn qua đều có chút hồi hộp, cô ngồi trên ghế bên ngoài ngáp, nhìn có chút không ăn khớp với mọi người xung quanh.

Nhanh chóng đến lượt của Phùng Thiến, cô đột nhiên nắm tay Lương Tranh, Lương Tranh bị dọa giật mình, tỉnh ngủ: "Xong rồi?"

"Xong cái gì mà xong, mình còn chưa bắt đầu đâu." Cô sửa sang lại quần áo, vẻ mặt nghiêm túc: "Thế nào?"

Lương Tranh giơ ngón tay cái lên: "Xinh đẹp nhất trường, nếu mình là chủ tịch hội sinh viên, mình sẽ chọn cậu đầu tiên".

Phùng Thiến bị cô chọc cười, "Cậu cũng quá khoa trương."

"Thật sự!" Lương Tranh nghiêm túc nói: "Mình cũng không nói láo."

Phùng Thiến cười, nhéo nhéo mặt của cô: "Được rồi, vẫn là Tranh Tranh nhà chúng ta nói chuyện êm tai."

Biểu hiện của Phùng Thiến quả thực không tồi, qua một lúc lâu mới đi ra.

Lương Tranh thấy cô đi ra, bước lên phía trước: "Thế nào?"

Phùng Thiến lắc đầu: "Không biết, chắc cũng được."

Nói xong, đột nhiên Phùng Thiến kéo tay Lương Tranh, đè nặng thanh âm, ghé vào tai cô: "Cậu có nhìn thấy anh chàng thứ ba ở hàng thứ hai bên trong không? Anh ấy là người quản lý kiểm tra kỷ luật, bộ dạng đẹp trai đúng không?"

Lương Tranh nghe xong, theo bản năng quay đầu lại, xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong.

Hàng thứ hai, người thứ ba.

Cô nhìn nhìn, nghĩ thầm, bình thường đi, nào có tuấn tú lắm đâu.

Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên hình ảnh của Chu Húc, cao cao gầy gầy, yên tĩnh nhưng lạnh lùng, vậy mới gọi là đẹp trai.

Cô lớn như vậy, chưa thấy ai đẹp trai hơn Chu Húc cả.

Cô vừa nghĩ đến Chu Húc, dì Chu liền gọi điện thoại tới.

Cô vội bắt máy: "Dì."

"Tranh Tranh, buổi chiều hôm nay con không có tiết học đúng không? Một lúc nữa dì đến đón con, buổi tối chúng ta đi ăn thịt dê".

"Dạ, buổi chiều không có tiết học."

"Vậy đi, con chuẩn bị một chút, dì lập tức đến đây."

Tuy rằng đã nhập học, nhưng mà dì Chu vẫn thường xuyên đón cô ra bên ngoài ăn cơm, cuối tuần có làm món ăn ngon, cũng sẽ gọi Lương Tranh qua ăn.

Chu Ngữ Chức đặc biệt thích Lương Tranh, thực sự coi cô như con gái.

Lúc ăn cơm, chú Chu cũng đến.

Chu Ngữ Chức còn hỏi Lương Tranh, có hay không cùng Chu Húc gắn kết.

Lương Tranh đang ăn, thiếu chút nữa bị sặc.

Nghĩ thầm, cô cùng Chu Húc thật sự không phải có thể tùy tiện gắn kết quan hệ.

Mặc dù thỉnh thoảng cô cũng muốn gọi điện thoại ân cần hỏi thăm sức khỏe Chu Húc một chút.

Nhưng mà nghĩ lại, cô lại cảm thấy cô ở trong mắt Chu Húc, đoán chừng cũng giống như người xa lạ.

Hai người thật sự không thể nào.

Theo nhận thức đến hiện tại, cô cùng Chu Húc nói chuyện với nhau phỏng chừng không vượt quá mười câu.

Nếu cô tùy tiện liên lạc với anh, có vẻ rất kỳ quái?

Bất quá mỗi khi chú và dì Chu nhắc tới Chu Húc, cô lại nhin không được dựng thẳng lỗ tai nghe.

.....

Những ngày học tập trôi qua nhanh chóng, thời gian thấm thoát đi qua mùa hè rồi đến cuối mùa thu.

Bắc Kinh cuối mùa thu đặc biệt đẹp, ở quê Lương Tranh chưa bao giờ được thấy phong cảnh này, gió cuối thu, bầu trời xanh, cây bạch quả ở hai bên đường ánh vàng rực rỡ.

Cuối tuần, Lương Tranh với nhóm bạn cùng phòng đi đạp xe đạp, cả đường đi chụp rất nhiều ảnh.

Buổi tối nằm ở trên giường, chọn bức ảnh đẹp nhất gửi cho mẹ.

Mẹ Lương rất nhanh liền gọi video cho cô, mở miệng liền hỏi: "Con gần đây nhìn rất gầy nha. Ở trường học ăn không ngon à? Hay là ăn không quen đồ ăn Bắc Kinh?"

Lương Tranh nở nụ cười:"Nào có đâu,con mỗi ngày đều ăn rất nhiều."

"Mẹ đây như thế nào nhìn thấy gầy nha?"

Lương Tranh làm bộ làm tịch kể khổ với mẹ: "Không còn cách nào khác, học tập là nhiệm vụ quan trọng nha."

"Ai nha, học tập tất nhiên là quan trọng,nhưng thân thể cũng quan trọng. Con bình thường ăn nhiều một chút, không cần tiết kiệm, tiền không đủ thì nói với ba mẹ, nhà chúng ta tuy rằng không giàu có, nhưng sao có thể để con gái mình thiệt thòi?"

Lương Tranh nghiêm túc nói: "Con thật sự ăn cơm rất ngon miệng. Hơn nữa dì Chu mỗi bữa đều cho con thêm cơm,con không cần thận ăn quá nhiều luôn."

"Con lại làm phiền dì Chu!"Mẹ Lương bỗng cao giọng.

Lương Tranh nói: "Này là dì Chu thích con a,con không thể không đi."

"Ai nha,con luôn làm phiền dì Chu như vậy, làm sao bây giờ nha."

Lương Tranh mếu máo, "Con rất hiểu chuyện mà."

Mẹ Lương bên kia thở dài, xong rồi lại dặn dò cô:"Mẹ xem dự báo thời tiết, Bắc Kinh mấy ngày nay trở lạnh đấy,con nhớ mặc ấm một chút,đừng để bị cảm."

"Ân, con biết."

Lương Tranh nằm trên giường cùng mẹ nói chuyện nửa ngày, mãi cho đến ký túc xá tắt đèn, mới tắt điện thoại.

Mấy cô gái trong ký túc xá đều là con cú đêm, Thiến Thiến cùng Tiểu Vũ vẫn còn nói chuyện, Chung Chung không có trên giường, ở dưới mò mẫm đồ ăn khuya.

Lương Tranh cũng không ngủ được, cô nghiêng người xem những bức ảnh chụp được ngày hôm nay trên điện thoại.

Mùa thu ở Bắc Kinh thật đẹp.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến, bây giờ đã là cuối thu, qua một tháng nữa, Chu Húc sẽ trở về.

Mấy tháng không thấy, không biết anh có phải ngày càng đẹp trai không nhỉ.

Bất quá đã đến trung tuần tháng 12, Lương Tranh bắt đầu phải chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, hầu hết thời gian trong ngày là ở thư viện, cũng không có thời gian suy nghĩ linh tinh.

Ngày cuối tuần của tuần cuối cùng tháng 12, cô theo thường lệ đến nhà dì Chu ăn cơm.

Dì Chu mua rất nhiều đồ ăn, nói buổi tối cả nhà ăn lẩu. Lương Tranh tưởng có khách quý tới, vừa hỏi mới biết được là tối nay Chu Húc trở về.

Lương Tranh sừng sốt một giây, tính thời gian, mới nghĩ đến sắp tới chính là lễ Giáng Sinh, Chu Húc bọn họ cũng được nghỉ.

Bởi vì biết Chu Húc trực tiếp về đến đây, buổi chiều Lương Tranh ở thư phòng đọc sách cũng liên tiếp thất thần, rất không chuyên tâm.

Buổi tối cô cùng dì ở phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, hơn 7 giờ, bên ngoài sân có tiếng xe đi vào.

Lương Tranh lập tức thò đầu ra nhìn, mừng rỡ nói: "Dì, hình như Chu Húc đã về."

Chu Ngữ Chúc ra bên ngoài liếc mắt một cái, cười rộ lên, "Thật đúng là nó."

Bà để đồ đạc sang một bên, rửa tay đi ra ngoài. Lương Tranh cũng đi theo.

Ba tháng không thấy, Chu Húc quả nhiên càng đẹp trai hơn.

Anh mặc một cái áo lông đen dài, bên trong hình như là áo sơ mi màu trắng.

Anh mang theo vali vào nhà, mặt mũi khô ngô tuấn tú, vẫn là bộ dạng như cũ, yên lặng nhưng lạnh lùng.

Lương Tranh thấy anh nhìn mình, lập tức nở nụ cười, vẫy tay chào, "Hi, Chu Húc."

Chu Húc nhìn cô một cái, trong mắt vẫn như cũ không có cảm xúc gì, nhưng mà vẫn lịch sự gật đầu một cái.

Lương Tranh đã lâu không gặp anh, khoảnh khắc 2 người đối mặt nhau, cô cảm thấy nhịp tim của mình đập nhanh hơn một chút.

Chu Húc đi qua chào mẹ một tiếng, liền về phòng sắp xếp vali, tắm rửa thay quần áo.

Lương Tranh cùng dì Chu ở phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, buổi tối bốn người ngồi vây quanh nồi lẩu.

Ngoài cửa sổ tuyết không biết rơi từ lúc nào.

Nhưng mà không có gì hạnh phúc hơn mùa đông tuyết rơi được ngồi vây quanh nồi lẩu.

Lúc ăn cơm, chú cùng dì Chu hỏi Chu Húc rất nhiều chuyện ở trường học, bất quá tính tình Chu Húc sao có thể đáp lại từng câu một, chỉ trả lời vài câu hỏi quan trọng.

Cũng may Chu Ngữ Chức sớm đã quen với tính tình lạnh nhạt này của con mình, hỏi một lúc cũng mặc kệ anh, quay đầu nói với Lương Tranh: "Tranh Tranh, các con khi nào được nghỉ?"

Lương Tranh nói: "Chưa có thời gian cụ thể, đoán chừng có lẽ sẽ vào tháng 1."

Chu Ngữ Chức nói: "Chờ con thi xong, dì dẫn con đi trượt tuyết."

Lương Tranh là người phương Nam, ngay cả tuyết cũng chưa thấy qua, càng không biết trượt tuyết. Cô tức khắc có chút mong chờ, chỉ hi vọng mau chóng được nghỉ.

Cơm nước xong, Chu Húc lên lầu, đi tới thư phòng tìm đồ này nọ.

Đi vào, liền nhìn thấy cạnh lò sưởi có mấy quyển sách bày bừa trên mặt đất. Bên cạnh còn có một gói khoai tây chiên đang ăn dở cùng ly nước.

Chu Húc không khỏi nhú mày.

Thư phòng ở lầu 3 là của Chu Húc, phòng ngủ của anh ngay bên cạnh. Không có sự đồng ý của anh, ngay cả cha mẹ anh cũng không thể tùy ý đi vào.

Lương Tranh ở dưới lầu giúp đỡ dì Chu dọn dẹp phòng bếp, lại cùng bà ở phòng khách ngồi xem TV một lát, mắt thấy thời gian không còn sớm, liền chúc dì và chú ngủ ngon, đi lên lầu.

Lên trên lầu 3, khi chuẩn bị mở cửa vào phòng, đột nhiên nhớ tới sách của cô còn ở thư phòng.

Cô nghĩ đi lấy, liếc mắt thăm dò thư phòng cuối hành lang một cái. Cửa đóng, bên trong sáng đèn. Hẳn là Chu Húc ở bên trong.

Cô suy nghĩ, đi đến cửa thư phòng, giơ tay gõ nhẹ.

Bên trong truyền đến một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Vào đi."

Lương Tranh lúc này mới mở cửa.

Cô thấy Chu Húc đang đứng trước giá sách, trên tay cầm quyển sách, cúi đầu, lật xem. Nhìn anh vô cùng nghiêm túc, dường như đang xem gì đó quan trọng.

Khi anh nghiêm túc làm việc, hơi thở trên người so với bình thường còn muốn lạnh hơn vài phần.

Lương Tranh cũng không dám quấy rầy anh, cô nhanh chân đi đến lò sưởi cạnh tường, ngồi xỏm xuống nhặt sách, bưng cái ly, còn cầm gói khoai tây chiên đang ăn được một nửa lên, sau đó nhẹ nhàng chuẩn bị đi ra ngoài.

Mới vừa đi tới cửa, Chu Húc bỗng nhiên nói: "Về sau không được vào thư phòng của tôi."

Lương Tranh ngẩn người một chút. Cô xoay người, nhìn về phía Chu Húc.

Chu Húc vẫn như cũ đang nhìn sách, cũng không có nhìn cô.

Lương Tranh đứng đó vài giây, đột nhiên cảm thấy được có chút xấu hổ, cô nhìn Chu Húc một hồi, cũng không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Lương Tranh cũng không biết thư phòng của Chu Húc không thể vào, cô đến để lấy đồ giúp dì Chu, phát hiện bên trong có rất nhiều sách chuyên ngành liên quan, còn có một ít sách không được xuất bản nữa, cô hỏi qua dì Chu, lúc cô rảnh rồi không có việc gì làm có thể vào xem được không.

Dì Chu nói có thể, cô mới dám vào.

Lương Tranh đêm nay nằm ở trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, trong đầu tất cả đều là ngữ khí lạnh lùng của Chu Húc khi nói chuyện với cô.

Cô cảm thấy ảo não lại bối rối khó xử, cả một đêm cũng chưa ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ăn sáng xong, chú Chu muốn đi đến công ty, Lương Tranh vội vàng ôm cặp đuổi theo, "Chú Chu, con có thể đi nhờ xe của chú quay về trường học được không?"

Chú Chu muốn đến công ty, tiện đường đi qua trường học của cô.

"Tranh Tranh sao trở về trường sớm vậy? Buổi tối ăn cơm xong rồi về." Chu Ngữ Chúc cũng đứng dậy đi tới, giữ chặt tay Lương Tranh: "Đến lúc đó dì bảo Chu Húc đưa con về."

"Không cần đâu dì, ở trường học có chút chuyện, cần phải trở về sớm." Lương Tranh mượn lý do trường học có việc phải đi về, Chu Ngữ Chúc hiển nhiên không thể giữ cô lại.

.....

Sau khi quay về trường học, qua rất nhiều ngày, Lương Tranh vẫn luôn nhớ tới thái độ đêm đó của Chu Húc.

Anh dùng giọng điệu lạnh lùng đó cảnh cáo cô. Lúc ấy cô thực sự chắc chắn Chu Húc cảm thấy cô vô cùng phiền phức.

Lòng tự trọng nhỏ bé của Lương Tranh bị tổn thương, sau ngày hôm đó, cô liền lặng lẽ đem tâm tư thiếu nữ còn chưa bộc lộ chôn giấu sâu trong lòng.

Cô thừa nhận Chu Húc rất đẹp trai, cũng thừa nhận cô vì anh có động tâm một chút.

Nhưng nếu anh chán ghét cô, vậy cô không nên thích anh nữa.

~~~

Chương 6 is coming...

Chương 6

Chẳng mấy chốc đã gần hết tháng 12.Đêm Giáng Sinh,Lương Tranh ở ký túc xá ngủ đến mười giờ sáng mới dậy.

Cô mơ mơ màng màng thò đầu ra khỏi màn, nhìn Phùng Thiến đang đứng ở trước gương trang điểm:"Cậu phải ra ngoài à?"

Phùng Thiến vừa nhìn gương để gấn lông mi, vừa nói: "Đúng vậy, buổi tối hôm nay có hoạt động,mình phải đến sớm một chút nhìn xem."

Lương Tranh xuống giường, đần độn trong chốc lát, nhìn hai giường đối diện cũng không có ai, hỏi: "Tiểu Vũ và Chung Chung đâu?"

"Tiểu Vũ đi hẹn hò,còn Chung Chung hẳn là đi thư viện đi."

Lương Tranh ngồi ở bên giường ngây ngốc:"Mấy giờ rồi a?"

Cô thò tay xuống dưới gối tìm điện thoại, mò mẫm nửa ngày mới thấy.

Phùng Thiến trang điểm xong, cầm máy uốn tóc chuẩn bị làm tóc,hỏi Lương Tranh, "Buổi tối cậu có đến đấy chơi không?Chỗ hội trường của hội sinh viên ấy,mình sẽ để lại cho cậu một túi táo được đóng gói đẹp mắt".

"Bỏ đi,mấy ngày nay ăn táo làm mình cảm thấy phiền muộn." Lương Tranh mở điện thoại, phát hiện còn chưa tới mười giờ,lại dứt khoát quay về giường nằm.

Phùng Thiến nói: "Táo đêm Giáng Sinh,có thể giống với những quả táo đỏ sao?"*

[Tặng táo đêm Giáng Sinh: Vào dịp lễ Noel, thay vì tặng khăn quàng, đồ chơi, sách... người Trung Quốc thường trao cho nhau những quả táo đỏ thay cho lời chúc Giáng sinh an lành.

Người Trung Quốc thường gọi đêm 24/12(Giáng Sinh) là đêm Bình An. Dù không phải truyền thống, họ vẫn kỷ niệm ngày này một cách đặc biệt bằng cách gửi tặng nhau những quả táo màu đỏ bắt mắt.

Trong tiếng Trung, quả táo được phát âm là "Píng guǒ", đồng âm với chữ Bình trong từ đêm Bình An (Píng"ān yè). Vì thế, người Trung Quốc đã nghĩ ra cách gửi tặng nhau những quả táo (hay còn gọi là quả bình an - Píng"ān guǒ) thay cho lời chúc bình an, hạnh phúc đến những người thân yêu Người Trung Quốc cho rằng việc bạn nhận được một quả táo đỏ vào đêm Giáng sinh, đồng nghĩa với việc bạn nhận được một lời chúc may mắn, bình an từ đối phương – Nguồn: Google]

Lương Tranh nằm ở trên giường nghịch điện thoại, nói, "Cũng không phải bạn trai tặng, có gì không giống."

Phùng Thiến quay đầu lại cười, hỏi: "Nghe giọng điệu này của cậu, là muốn yêu đương à?"

Lương Tranh lướt Weibo, không chút để ý nói: "Mình không có a, mỗi ngày đọc sách đã mệt chết rồi, còn nói cái gì yêu đương a."

Phùng Thiến nói: "Bởi vì cậu chưa gặp được người mình thích, gặp rồi sẽ không nói như vậy."

Hôm nay Hội sinh viên tổ chức hoạt động Giáng Sinh, vô cùng náo nhiệt.

Lương Tranh ở ký túc xá nằm đến mười một giờ, rồi đi phòng tắm tắm rửa gội đầu. Chuẩn bị ra ngoài ăn cơm thì di động vang lên.

Cô vừa đi ra ngoài, vừa nghe điện thoại, "Dì"

Chỗ Chu Ngữ Chức bên kia có chút âm ỉ, giống như ở bên ngoài, hỏi: "Tranh Tranh, bây giờ con có đang ở trường học không?"

"Có ạ, làm sao vậy dì?" Lương Tranh đóng cửa ký túc xá, xoay người đi xuống dưới lầu.

Chu Ngữ Chức nói: "Hôm nay là đêm Giáng Sinh, chắc con không có việc gì đâu nhỉ? Dì sắp đến trường học của con, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm trước rồi buổi chiều con với dì đi siêu thị".

Lương Tranh dừng lại, đứng ở bên cạnh cầu thang, hỏi: "Dì đến chỗ nào rồi?"

Chu Ngữ Chức nói: "Gần đến cổng trường học, ước chừng mười phút nữa, con chuẩn bị ra đi."

Lương Tranh gật đầu, "Dạ, con đợi dì ở cổng, dì lái xe chậm một chút."

"Được, dì cúp máy trước đây".

Từ lúc nghỉ hè Lương Tranh đã tới Bắc Kinh, bắt đầu khai giảng cho đến bây giờ, cuối tuần không có việc gì đều phải đến nhà dì Chu ăn cơm, đêm Giáng Sinh hôm nay, tự nhiên cũng muốn đến.

Từ ký túc xá đi ra, bên ngoài gió lạnh thổi vi vu, các sinh viên đi trên đường cũng tự giác rụt vai lại, khi nói chuyện hơi thở phả ra ngoài không khí đều có màu trắng.

Lương Tranh đi ra ngoài cổng, thuận tay đem mũ áo lông kéo lên.

Hôm nay thật sự rất lạnh, lúc này ra ngoài, tay đều cảm thấy lạnh cóng.

Lúc Lương Tranh đến cổng, dì Chu còn chưa đến, cô qua đường cái, đi tới quán trà sữa đối diện mua hai cốc trà sữa nóng.

Lương Tranh mua trà sữa xong đi ra, đúng lúc dì Chu đến, bà nhìn thấy cô ở đối diện ven đường, liền ấn còi. Cửa kính xe hạ xuống, Chu Ngũ Chức cười một tiếng, gọi: "Tranh Tranh."

Lương Tranh nhìn xung quanh không có xe, chạy nhanh qua.

Lên xe, Chu Ngũ Chức liền cười, "Chờ có lâu không?"

"Không lâu, con cũng vừa đi ra." Lương Tranh đưa một cốc trà sữa cho Chu Ngũ Chức, "Dì có uống được cái này không? Con chỉ cho năm phần đường, còn vị trà sữa uống cũng không tệ lắm."

Chu Ngũ Chức cười nhận lấy, cúi đầu uống một ngụm, "Ừ, uống được. Quả nhiên vẫn là Tranh Tranh và dì là tri kỷ."

Lương Tranh cong cong ánh mắt, cũng cười.

Hai người đi đến trung tâm thương mại để ăn trưa, sau đó đi bộ xuống tầng 1 của siêu thị.

Trong siêu thị đều tràn ngập không khí Giáng Sinh, ngay cả nhóm nhân viên thu ngân và trưởng quầy đều đội mũ Giáng Sinh màu đỏ, rất có không khí lễ hội.

Chu Ngũ Chức đẩy xe, vừa chọn lựa nguyên liệu nấu ăn vừa nói chuyện cùng Lương Tranh: "Đêm nay ăn đồ nướng, nhưng mà dì chưa thử qua bao giờ, ở trên mạng dì tìm thấy một công thức nấu ăn đơn giản, lúc về sẽ làm theo, nhưng không chắc ăn có ngon không."

Lương Tranh dè miệng nói: "Dì làm món gì cũng ngon."

Chu Ngũ Chức thích cái miệng nhỏ ngọt ngào của Lương Tranh, bà bị cô đùa, nở nụ cười, đưa tay lên chọc vào trán Lương Tranh, "Nha đầu này, lau mặt trên miệng đi."

Lương Tranh nói một cách nghiêm túc: "Nào có, con chỉ nói sự thật".

Chu Ngữ Chức cười đến thoải mái, khom người nhìn trên kệ một loạt nước hoa quả, "Tranh Tranh, uống nước chanh, nước nho, hay là nước táo?"

Lương Tranh cũng xoay người lại nhìn, chỉ vào thùng nước ép màu tím trong suốt, "Nước nho đi ạ."

"Được." Chu Ngữ Chức cầm thùng nước nho, bỏ vào trong xe đẩy, "Lại đi chỗ khác nhìn xem."

Hai người đi dạo trong siêu thị gần một tiếng đồng hồ, sau khi tính tiền xong, lúc về đến nhà đã 3 giờ.

Lương Tranh mang theo đồ đạc đi vào phòng bếp, hỏi: "Dì, dì có muốn để rau vào trong tủ lạnh không?"

Chu Ngữ Chức đậu xe bên ngoài, trả lời: "Không cần đâu, cứ để ở trên bàn, chờ lát nữa dì nấu."

"Vâng." Lương Tranh vừa đáp lời, vừa đi vào phòng bếp.

Ai ngờ mới vừa đi đến cửa phòng bếp, liền nhìn thấy Chu Húc cầm lon bia từ bên trong đi ra.

Chu Húc cũng nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau. Lương Tranh nhìn đôi mắt lạnh nhạt hờ hững của Chu Húc, bỗng chốc cô nhớ đến buổi tối ngày hôm đó ở thư phòng anh không một chút che giấu sự phiền toái đối với cô.

Giống như bị cái gì đâm vào, cô lập tức nghiêng người, dán người lên cạnh cửa phòng bếp, nhường đường cho Chu Húc.

Chu Húc không nhìn cô, trực tiếp đi qua, ra khỏi phòng bếp.

"Ồ, hôm nay con không ra ngoài à?" Chu Ngữ Chức đỗ xe xong, mang theo đồ vật này nọ đi vào, liền nhìn thấy con trai mình từ phòng bếp đi ra, buột miệng hỏi.

Chu Húc ừ một tiếng, lập tức đi lên lầu.

Hai cha con mỗi người một tính, Chu Ngũ Chức cũng chẳng thèm để ý anh, bà cao hứng đi vào phòng bếp, "Tranh Tranh, đêm nay dì muốn làm món Âu, con nhanh tới giúp dì một tay."

Lương Tranh đang sắp xếp lại nguyên liệu nấu ăn trên bàn, cô cười, nói: "Chắc chắn rồi ạ."

Cô đặt quả ớt chuông xuống, vừa kéo khóa áo khoác lông, vừa đi ra ngoài, "Dì, con lên lầu thay quần áo rồi sẽ xuống phụ dì."

"Được, con đi đi."

Trong nhà hệ thống máy sưởi đủ ấm, không lạnh như bên ngoài.

Lương Tranh lên lầu thay quần áo thoải mái ở nhà, tùy ý búi tóc lại thành hình tròn nhìn vô cùng hoạt bát, vừa xắn tay áo vừa đi xuống phòng bếp giúp dì Chu nấu ăn.

Bởi vì còn dư dả thời gian, Lương Tranh cùng dì Chu ở phòng bếp vừa nói chuyện phiếm, vừa chậm rãi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Hai người tán gẫu rất nhiều chuyện, Chu Ngũ Chức nói với Lương Tranh: "Nói tính cách của A Húc giống ba nó, cũng không hẳn là giống hoàn toàn. Nó từ nhỏ tính tình đã như vậy, đối với ai cũng đều lạnh như băng, hơn nữa tật xấu này càng lớn càng nghiêm trọng. Dì có lúc cũng không thích tính cách này của nó. Yêu cầu cao, tầm mắt cao, ánh mắt cũng cao, nhìn ai cũng chướng mắt, ai cũng không để ở trong mắt."

Lương Tranh đang thái rau, nghĩ thầm, Chu Húc quả thực là đủ cao ngạo. Cô cũng đã cảm nhận được.

Bất quá, bộ dáng anh ưu tú xuất sắc, lớn lên lại đẹp trai như vậy, kiêu ngạo cũng là điều hiển nhiên.

Bữa tối đêm Giáng Sinh vô cùng thịnh soạn, Lương Tranh không uống rượu, cô uống nước nho.

Chú Chu nói không nhiều lắm, Chu Húc lại nói ít đến đáng thương.

Cũng may Lương Tranh cùng Chu Ngữ Chúc rất hợp tính nhau, hai người nói suốt bữa ăn, không khí đêm Giáng Sinh cũng không tệ lắm.

Cơm nước xong, Lương Tranh giúp đỡ dì Chu dọn dẹp phòng bếp.

Giữa chừng dì Chu gọi Chu Húc vào, sai anh đi đổ rác.

Chu Húc đổ rác về, ở phòng khách ngồi cùng ba anh trong chốc lát, liền đi lên lầu.

Chu Ngữ Chúc cùng Lương Tranh dọn dẹp phòng bếp xong đi ra, trông thấy con trai nhưng lại không thấy bóng người, không cao hứng hỏi: "A Húc đâu? Lại lên lầu rồi?"

"Ừ." Ba Chu gật đầu, nói: "Số liệu thí nghiệm vẫn chưa hoàn thành."

"Như thế nào mỗi ngày đều làm cái đó." Chu Ngữ Chúc không vui nhíu mày.

Đổi lại là lúc trước, Lương Tranh nghe được dì cùng chú Chu nói về chuyện của Chu Húc, cô sẽ vênh tai lên nghe lén.

Nhưng hiện tại cô thật sự không muốn nghe. Cho dù lúc trước cô đối với Chu Húc có để ý một chút, nhưng từ khi cô cảm giác được anh thấy cô rất phiền phức, thì ý nghĩ đó liền biến mất. Cô cùng Chu Húc là hai người hoàn toàn khác nhau, xa cách vạn dặm, ngay cả làm bạn bè cũng không thể.

Cô biết điều ngồi khoanh chân ở một bên trang trí cây thông Nô-en, treo đủ mọi hộp quà nhỏ đầy màu sắc lên cây.

"Tranh Tranh, con giúp dì mang cà phê lên cho Chu Húc nhé,đêm nay chắc nó lại phải thức đêm."

Lương Tranh vừa trang trí xong,đang chụp ảnh cây thông Nô-en thì dì Chu bưng cốc cà phê đến.

Lương Tranh sững sốt, còn chưa kịp phản ứng,dì Chu đã đưa cốc cà phê cho cô: "Dì lên lầu tắm rửa một cái đã,nấu cơm xong cảm thấy trên người toàn mùi khói dầu."

Lương Tranh: "....."

Chu Ngữ Chúc đưa cà phê cho Lương Tranh, liền đi lên lầu tắm rửa.

Lương Tranh bưng cốc cà phê, ngồi ở trước cây thông Nô-en sững sốt một lúc.

Có trời mới biết bây giờ cô không muốn ở chung một chỗ với Chu Húc.

Thành thật mà nói, hiện tại cô hơi sợ anh.

Cốc cà phê trên tay cô rất nóng. Cô thực sự không muốn đi..

Lương Tranh rối rắm ở chỗ đó nửa phút, cuối cùng vẫn cam chịu đứng lên, bưng cà phê đi lên lầu.

Lên lầu ba, tới cửa phòng Chu Húc cô lại do dự vài giây,im lặng thờ dài một tiếng, giơ tay gõ cửa.

"Vào đi."Thanh âm của Chu Húc từ bên trong truyền đến, Lương Tranh hít sâu một hơi, lúc này mới đưa tay ra mở cửa.

Chu Húc ngồi ở bàn học trước cửa sổ,máy tính đang mở,ngón tay anh gõ nhanh trên bàn phím.Ngoài ra còn có một cuốn notebook bên cạnh máy tính,trong đó ghi một ít số liệu.

Lương Tranh bưng cà phê đi qua, nói: "Cái đó..... dì Chu pha cà phê cho anh."

Chu Húc ừ, đầu cũng không ngẩng lên: "Để chỗ này đi."

"Nga." Lương Tranh gạt đầu, đem cà phê đặt lên bàn.

Cô nhìn Chu Húc, suy nghĩ muốn giải thích chuyện ngày hôm đó không phải không có sự cho phép mà đi vào thư phòng của anh, là cô đã hỏi qua dì Chu, dì đồng ý cô mới vào.

Cô mở miệng định nói, nhưng nhìn Chu Húc đang nghiêm túc làm việc, những gì sắp nói lại nuốt trở về, sợ quấy rầy anh.

Anh luôn nghĩ cô ồn ào.

Lúc anh làm việc mà lên tiếng quấy rầy, đoán chừng sẽ càng ghét cô phiền toái hơn.

Người này thực sự rất khó hầu hạ.

Lương Tranh đột nhiên cũng có chút phiền lòng, cô xoay người bước đi, kết quả động tác của cô có chút lớn, tay không cẩn thận đụng vào cốc cà phê.

Cốc cà phê bị đổ, "Phanh" một tiếng, toàn bộ cà phê bên trong tràn ra. Bởi vì cốc cà phê rất gần Chu Húc, lúc rơi xuống, gần như toàn bộ cà phê bên trong đổ xuống quần áo của Chu Húc. Máy tính cũng không tránh khỏi, bàn phím bị cà phê bắn lên.

Chu Húc lập tức đẩy máy tính ra, đứng lên.

Lương Tranh cũng bị động tĩnh này làm sợ hãi, cô theo bản năng lập tức đến cầm lấy cái chén lên, sau đó vội vàng lấy giấy lau bàn phím máy tính.

Ai ngờ cô vừa mới chạm đến bàn phím máy tính, cổ tay đã bị một lực mạnh mẽ nắm lấy.

Cô ngẩng đầu, nhìn Chu Húc, "Thực xin lỗi,tôi không phải cố ý, tôi giúp anh....."

"Đi ra ngoài." Cô còn chưa nói xong, đã bị Chu Húc ngắt lời,đôi mắt của anh lạnh lẽo hơn bao giờ hết.

Lương Tranh cả người cứng ngắc đứng tại chỗ, cô mở miệng, muốn nói gì đó, lại bỗng nhiên cái gì cũng không nói nên lời.

Chu Húc lạnh lùng nghiêm mặt nhìn chằm chằm cô một lúc, cuối cùng bỏ tay cô ra, lạnh nhạt nói: "Đi ra ngoài."

Lương Tranh nhìn anh, sau một lúc lâu,thấp giọng nói:"Thực xin lỗi."

Nói xong liền quay đầu cầm lấy cái cốc, nhanh chóng đi ra ngoài.

Lương Tranh đi rồi, Chu Húc đứng ở trước bàn học, nhìn thấy một đồng hồ điện ở trên bàn, liền cảm thấy bức dọc khó chịu.

Anh lấy một lượng lớn giấy lau chất lỏng của cà phê trên bàn,rồi lại lau bàn phím máy tính.

Kết quả khi cúi đầu, nhìn đến áo phông trắng của mình bị dính một mảng lớn màu đen của cà phê, ngay lập tức nhăn mặt, càng thêm bức dọc.

Chu Húc vốn rất chán ghét phiền toái, lại có sở thích sạch sẽ nghiêm trọng, lúc này bị Lương Tranh làm cho hỏng bét, tâm trạng tự nhiên khó chịu tới cực điểm.

Anh cởi áo, tiện tay ném lên ghế,phiền lòng đi vào phòng tắm tắm rửa.

Mười phút sau, Chu Húc từ phòng tắm đi ra, thay một chiếc áo phông ngắn tay màu đen sạch sẽ và quần thể thao màu đen.

Anh đi đến trước bàn học, trên bàn còn có chút chất lỏng của cà phê chưa lau sạch sẽ.

Anh nhíu mày, lại xé giấy lau bàn.

Có điều một cốc cà phê lớn như vậy bị đổ toàn bộ lên bàn, cho dù có lau khô sạch sẽ, trên bàn ít nhiều cũng còn chút dấu vết. Quan trọng là, cả phòng đều là mùi cà phê nồng đậm, thật lâu cũng không bay mùi.

Chu Húc vô cùng phiền muộn, tùy tiện ném khăn giấy lên bàn, đi lấy máy tính.

Kết quả vừa mới cầm lấy máy tính, liền phát hiện dưới đáy máy tính cũng bị cà phê làm ứ đọng, anh giơ tay lên, trên tay đều dính cà phê.

Chu Húc nhất thời lại nhăn mặt, nhíu mày, khó chịu chửi thề một câu.

Anh xé giấy lau tay, cầm lấy notebook ghi số liệu thí nghiệm cạnh máy tính, đi đến ban công.

Bên ngoài ban công gió thổi lạnh thấu xương, Chu Húc hà hơi vào gió lạnh, cổ phiền toái trong lòng mới áp chế được chút.

Anh ngồi dựa vào ghế, cặp chân dài tùy ý mà để trên bàn trà.

Bên ngoài tuyết rơi, đêm càng qua đi, tuyết càng lớn.

Chu Húc ngồi một chỗ, thật sự cũng không cảm thấy lạnh.

Anh nhìn tuyết một lúc, cúi đầu nhìn bản ghi chép số liệu thí nghiệm.

Trên notebook cũng bị bắn chút cà phê.

Chu Húc nhíu mày, ở một chỗ số liệu thí nghiệm chú thích mấy con số.

Chú thích xong, ánh mắt lại không tự giác được dừng ở trên vết bấn cà phê, nhất thời lại phiền lòng đứng lên.

Chu Húc ngồi ở ban công mười phút, mới đứng dậy đi vào nhà.

Notebook bị anh vớt lại ở trên bàn trà, ánh sáng của tuyết chiếu xuống dưới, chiếu vào hai hàng chữ trên giấy. Chữ viết hơi lộn xộn, nhưng là có góc có cạnh, nét chữ cứng cáp.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần vào chữ viết và độ mạnh yếu khi viết, có thể nhìn ra người viết có bao nhiêu phiền lòng.

Hai hàng chữ được viết chính là — —

Mình chưa từng quá phiền chán một người như thế.

Rốt cuộc khi nào cô ấy mới có thể dừng tới nhà của mình nữa?

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Chàng trai,cậu sẽ hối hận.

Chương 7 is coming...

Chương 7

Đêm nay, Lương Tranh nằm nghiêng ở trên giường, cả đêm cũng chưa ngủ.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi nhiều, cô cứ như vậy tròn mắt nhìn.

Trong đầu cô bây giờ chỉ toàn là hình ảnh mình không cẩn thận làm đổ cà phê lên người Chu Húc.

Cổ tay bị Chu Húc cầm vẫn còn đau, tuy rằng ít nhiều cũng có chút ủy khuất, nhưng nhiều hơn vẫn là sự áy náy. Dù sao cũng do cô không cẩn thận, cũng không trách được việc anh tức giận.

Cứ như vậy, Lương Tranh áy náy suy nghĩ về điều đó cả đêm, đến rạng sáng 4 giờ, mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì ngủ muộn, ngày hôm sau tỉnh lại đã là 8 giờ hơn.

Lương Tranh rửa mặt rồi xuống lầu, phát hiện phòng khách không có ai. Chú, dì không có ở đó, Chu Húc cũng không.

Lương Tranh đi vào phòng bếp tìm, cũng không thấy bóng dáng của dì Chu.

Cô lại đi một vòng quanh sân, vẫn như cũ không thấy ai.

Cô lấy điện thoại gọi cho dì Chu thì mới biết chú và dì tạm thời đi đến nhà ông nội của Chu Húc, về phần Chu Húc đi đâu, cô không hỏi.

Có lẽ là ra ngoài chơi bóng đi.

Di Chu nói có để lại bữa sáng cho cô ở phòng bếp, cô ăn sáng xong, dọn dẹp sạch sẽ, khi đi qua phòng giặt, cô vô tình nhìn thấy quần áo của Chu Húc đã được ném vào trong máy giặt.

Cô sững sờ, vội đi vào.

Là áo phông trắng và quần anh mặc tối hôm qua.

Quần áo đã được giặt và hong khô, còn ngửi có mùi bột giặt.

Lương Tranh cầm lên nhìn, mới phát hiện vết cà phê trên quần áo chưa được giặt sạch, mặc dù màu không quá đậm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy màu nâu ở vạt áo, đặc biệt lúc nhìn kĩ, vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Lương Tranh lộp bộp một chút, cô lại vội vàng cầm quần xem, bởi vì quần màu đen nên nhìn không quá rõ màu, nhưng khi nhìn kĩ vẫn có thể nhìn thấy màu của cà phê. Ngay tức khắc Lương Tranh liền cảm thấy cắn rứt lương tâm, cô vội vàng cầm quần áo lên đi đến chỗ bồn giặt, nhúng quần áo vào nước, bôi xà phòng rồi dùng tay chà xát.

Nhưng mà chà xát hơn mười phút, vết cà phê màu nâu kia vẫn như cũ ở chỗ đó, ngay cả nhặt đi một chút cũng không.

Cô lại ngồi xổm trên mặt đất, cầm di động lên mạng tìm kiếm nửa ngày, thử rất nhiều cách, trước sau vẫn không có biện pháp tẩy sạch dấu vết kia.

Chu Húc chạy bộ từ bên ngoài về, đi đến phòng bếp lấy nước, khi đi qua phòng giặt nhìn thấy Lương Tranh đang đứng ở trước bồn giặt nhìn điện thoại di động.

Anh nhíu mày đi vào, liền thấy Lương Tranh một tay cầm áo phông của anh, một tay kia cầm di động, không biết đang nhìn cái gì.

Anh nhìn về phía cô, lạnh lùng nói, "Cô đang làm cái gì?"

Lương Tranh đang ghi nhớ nhãn hiệu quần áo của Chu Húc, chuyên tâm đến mức khi Chu Húc đi vào cô cũng không phát hiện. Anh đột nhiên lên tiếng, dọa cô nhảy dựng, có chút bối rối ngẩng đầu nhìn anh, "Không....."

Ngón tay cô vô thức túm quần áo trong tay, nhẹ nhàng nhấp môi dưới, nhìn Chu Húc nói: "Quần áo của anh..... Tôi đã thử rất nhiều cách nhưng đều không giặt sạch được,..... Thực xin lỗi."

Chu Húc nhìn cô một cái, trong mắt không cảm xúc, chỉ đến gần hai bước, lấy áo trong tay cô, rồi lại cầm lấy quần ở bên cạnh, xoay người đi ra ngoài. Đi tới cửa, thuận tay ném quần áo vào thùng rác cạnh cửa.

Đi lên lầu.

Lương Tranh: "....."

Lương Tranh đứng ở trong phòng giặt một lúc, mới chậm rãi đi ra.

Lúc đi tới cửa, cô nghiêng đầu nhìn một cái vào thùng rác, trong lòng thờ dài, đột nhiên cảm thấy bản thân mình nghiệp chướng nặng nề.

Giữa trưa, trước khi quay về trường học, Lương Tranh đi đến trung tâm thương mại.

Cô đem quần áo của Chu Húc tiêu hủy, chung quy lại sẽ bồi thường cho anh.

Cô biết nhãn hiệu của quần áo, rất nhanh đã tìm được.

Chẳng qua khi nhìn đến giá niêm yết, vẫn sợ tới mức hít một hơi.

Một cái áo phông, sao lại đắt như vậy.....

"Em gái, mua quần áo cho bạn trai sao?" Lương Tranh đứng cầm cái áo lúc, nhân viên bán hàng thấy thế đi tới, nhiệt tình tiếp đón, "Bạn trai của em cao bao nhiêu? Bình thường mặc size gì?"

Lương Tranh cầm cái áo, hỏi nhân viên bán hàng, "Cái áo này có giảm giá không ạ?"

Nhân viên bán hàng cười cười, "Thật xin lỗi, cửa hàng chúng tôi không giảm giá."

Lương Tranh: "....."

Lương Tranh lại cúi đầu nhìn giá niêm yết, cuối cùng vẫn cắn chặt răng mua.

Quẹt thẻ xong, trong lòng nhịn không được mắng Chu Húc, đại thiếu gia này cũng thật quá xa xỉ.

Một cái áo phong mà mất gần một tháng sinh hoạt của cô.

Lương Tranh nghĩ cái áo phong này đã đủ đắt cho tới khi cô tìm thấy cái quần kia của Chu Húc, khi nhìn đến giá niêm yết, sợ tới mức mắt suýt chút nữa rơi ra ngoài.

Trước kia cô cảm thấy nhà mình tuy không giàu có, nhưng cũng không tính là nghèo đi?

Khi mua cái áo và quần này cho Chu Húc, lần đầu tiên cô ý thức được mình nghèo đến mức nào. Chi phí sinh hoạt hai tháng của cô, cộng với phí vé máy bay về nhà, cũng đủ để mua một cái áo phong và quần cho Chu Húc.

Buổi tối, Phùng Thiến gặp Tiểu Vũ ở bên ngoài, liền cùng nhau quay về ký túc xá.

Vừa vào ký túc xá, liền thấy Lương Tranh mệt mỏi nằm bò lên bàn, người đê lên quyển sách, nằm ở một chỗ mơ mơ màng màng.

"Ồ? Tranh Tranh cậu về khi nào vậy, mình còn nghĩ cậu phải ở nhà đi qua đêm Giáng Sinh cơ." Phùng Thiến vừa cởi áo khoác, vừa mở tủ lấy móc áo ra treo.

Cô vừa mới đem quần áo treo lên, chợt nghe Tiểu Vũ đột nhiên hét lên một tiếng, dọa cô nhảy dựng.

Tiểu Vũ hét chói tai chạy tới, "Wow, Tranh Tranh cậu phát tài!"

Tiểu Vũ nhìn thấy cái túi để bên cạnh giá sách của Lương Tranh liền chạy tới mở ra xem, "Nhãn hiệu quần áo này rất đắt a, bạn trai mình có năm mơ cũng muốn mua. Nhưng mà nhãn hiệu này đều là quần áo của nam, cậu mua quần áo cho ai vậy Tranh Tranh?"

Phùng Thiến thấy thế cũng chạy tới xem, thoáng cái cô đã nắm được trọng điểm, tay vỗ lên vai Lương Tranh, "Thành thật khai báo, cậu không gạt chúng mình quen bạn trai chứ?"

Nói xong, cùng Tiểu Vũ liếc nhau. Hai người lập tức kéo ghế đến, vây quanh Lương Tranh.

"Đến, giải thích cho các tỷ tỷ một chút."

Lương Tranh khinh bỉ, nổi cáu: "Bạn trai cái gì a".

Cô thành thật giải thích, Phùng Thiến và Tiểu Vũ nghe xong, ban đầu còn là ánh mắt bất quái trong nháy mắt liền biến thành đồng tình.

Phùng Thiến nhìn Lương Tranh, "Vậy bây giờ cậu còn thừa bao nhiêu tiền?"

Lương Tranh mếu máo một cách đáng thương, giơ một ngón trỏ lên.

Phùng Thiến: "..... Một trăm?"

Lương Tranh gật gật đầu.

Phùng Thiến vẻ mặt đồng tình, đưa tay vỗ vỗ bả vai Lương Tranh, "Tranh Tranh thật đáng thương, không có việc gì, từ hôm nay trở đi cậu đi theo mình, tuy rằng tỷ tỷ cũng nghèo, nhưng là một ngày ba bát cháo vẫn lo được."

Tiểu Vũ cũng nói, "Đúng đúng, đi theo chúng mình, dù sao cũng sẽ không để cậu đói bụng."

Lương Tranh nở nụ cười, nói: "Thật không cần đâu. Mình chuẩn bị tìm công việc làm thêm kiếm tiền sinh hoạt, tiết kiệm phí trở về nhà."

"Kỳ thi sắp đến rồi, cậu còn đi làm thêm à?"

Lương Tranh nói: "Không sao, mình có thể tìm công việc bán thời gian. Nửa ngày đọc sách, nửa ngày làm thêm, cũng không làm chậm trễ việc thi cử."

Lương Tranh tìm được một công việc bán thời gian vô cùng thuận lợi, ngay hôm sau cô đã tìm được việc trong một nhà hàng cơm Tây gần trường học.

Tiền lương không nhiều lắm, nhưng mà đủ cho chi phí sinh hoạt của cô, nhân tiện còn có thể tiết kiệm chi phí đi lại. Thời gian đi làm vào buổi tối từ 6 giờ đến 10 giờ. Vừa lúc cũng không chậm trễ cô ôn tập cho kỳ thi cuối kỳ.

Lương Tranh nói chuyện với ông chủ cả buổi tối thì được nhận việc, sau đó cô đi tàu điện ngầm trở về Chu gia.

Lúc trở về, dì và chú Chu không có nhà, chỉ có Chu Húc ở nhà.

Chu Húc nghe thấy chuông cửa, từ trên lầu xuống dưới mở cửa.

Cửa mở ra, nhìn thấy Lương Tranh đứng ở bên ngoài.

Bên ngoài gió thổi mạnh lạnh thấu xương.

Cô hình như là chạy tới, mặt bị gió thổi qua có chút hồng.

Cô mặc áo lông dài màu đen, trên tay cầm 2 cái túi to.

Ánh mắt của Chu Húc dừng ở cái túi to trên tay cô, khẽ cau mày.

Lương Tranh xuống tàu điện ngầm liền chạy tới Chu gia, bị gió thổi qua làm hai tay đóng băng cũng không cảm thấy gì.

Cô đem túi to đưa cho Chu Húc, nhìn anh rồi chân thành giải thích, "Thực xin lỗi Chu Húc, buổi tối hôm trước tôi không cố ý. Làm bẩn quần áo của anh, tôi xin lỗi."

Chu Húc không trả lời, anh cứ như vậy nhìn cô, trong mắt cũng nhìn không ra cảm xúc gì.

Lương Tranh thấy anh không nói, lại hỏi: "Máy tính của anh có bị sao không? Không có bị tôi làm hỏng chứ?"

Ngày hôm đó lúc cà phê đổ xuống, cô sợ hãi nhất chính là máy tính của anh, dù sao máy tính của Chu Húc khẳng định có rất nhiều thứ quan trọng.

Chu Húc nhìn chằm chằm cô, hỏi lại một câu, "Nếu tôi nói máy tính bị hỏng, cô định bồi thường máy tính cho tôi sao?"

Lương Tranh nghe vậy, trong nháy mắt sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, "Thật..... Thật sự bị hỏng?"

Chu Húc liếc nhìn cô một cái, không trả lời, rũ mắt lướt qua cái túi trong tay cô, lại giương mắt nhìn cô, "Cô lấy tiền ở đâu?"

Chính quần áo của mình, Chu Húc tự biết. Không hề rẻ chút nào.

Lương Tranh sửng sốt, sau đó nở nụ cười sáng lạn, "Tôi có tiền a! Cũng không đắt lắm."

Chu Húc nhìn cô, không nói gì.

Lương Tranh thấy Chu Húc không phản ứng, dứt khoát đem túi to đặt ở hiên cửa.

Để xong cô liền lùi lại mấy bước, đứng ở cửa, vẫy tay với Chu Húc, "Tôi đi đây." Cô lại mỉm cười: "Thật sự xin lỗi, anh đừng tức giận."

Cô nói xong, xoay người chạy xuống bậc thang.

Chạy ra bên ngoài được vài bước, bỗng nhớ tới cái gì, lại quay đầu lại nói: "Chu Húc, lần trước tôi không phải cố ý đi vào thư phòng của anh. Tôi có hỏi qua dì, dì đồng ý tôi mới dám đi vào. Tôi có xem qua mấy quyển sách ở tầng thứ 3 bên trái trên giá sách, những cái khác tôi cũng không có làm đảo lộn." Cô dừng một chút, lại nói: "Bất quá vẫn là có lỗi, thực xin lỗi."

Đứng cách một khoảng, cô cùng Chu Húc đối diện.

Trong mắt Chu Húc vẫn như cũ không nhìn ra cảm xúc gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Cô cười cười, xoay người rời đi.

Lương Tranh đi được một lúc, Chu Húc mới đóng cửa.

Anh liếc nhìn hai cái túi to để ở hiên.

Trầm mặc vài giây, sau đó cầm lên.

Đi lên lầu.

Sau khi trở về phòng, anh đem hai cái túi cùng bỏ vào ngăn tủ, cúi đầu nhìn thoáng qua cái túi to, phát hiện trong đó có lộ ra giấy viết thư được xếp gọn.

Anh cầm lên xem và thấy giấy viết thư màu hồng nhạt với chữ viết tay tinh tế: Chu Húc, thực xin lỗi, đừng tức giận.

Bên cạnh còn vẽ một cô bé mặc váy, tóc buộc hai cái đuôi ngựa, cúi đầu giải thích.

~~~

Chương 8 is coming...

Editor có lời muốn nói: Tranh Tranh cute quá đi UwU

Chương 8

Gần cuối kỳ, trường không còn tiết học. Lương Tranh ban ngày đi thư viện tự học, buổi tối phải đến nhà hàng làm thêm.

Nhà hàng cơm Tây nơi Lương Tranh làm việc nằm giữa một vài trường học, buổi tối kinh doanh vô cùng tốt. Đến ăn cơm đa số đều là sinh viên, có cặp đôi, có khuê mật*, cũng có tốp năm tốp ba bằng hữu thân thiết.

(Khuê mật: chị em tốt)

Bên trong sân bóng rổ, mấy nam sinh vừa chơi bóng xong, Chu Húc đi đến ghế dựa bên cạnh khán đài để lấy quần áo, thuận tay lấy một chai nước từ trong thùng, mở nắp uống hết nửa chai.

Tần Tổng lau mồ hôi đi tới, "Đi ăn cơm, mình đặt chỗ rồi."

Chu Húc lấy điện thoại từ áo khoác ra, ừ một tiếng, "Mình gọi điện thoại, các cậu ở bên ngoài đợi mình."

Chu Húc học ở nước ngoài, cùng trường học trong nước thời gian nghỉ cũng không giống nhau.

Bọn anh một năm có ba học kỳ, một học kỳ có 8 tuần. Trừ nghỉ đông và nghỉ hè, trước lễ Phục Sinh cũng được nghỉ mấy ngày.

Thời điểm Chu Húc được nghỉ, bạn bè trong nước vẫn còn đi học, cho nên trong khoảng thời gian này muốn chơi bóng cơ bản đều phải hẹn trước.

Cuộc gọi này của Chu Húc khá lâu, thẳng đến nhà hàng vẫn chưa kết thúc.

"Hôm trước mình đến nhà hàng đó, ông chủ vừa tuyển được một người mới, lớn lên đặc biệt xinh đẹp." Người đang nói chính là Dương Thăng, ngày thường cũng đi theo nhóm Chu Húc, Tần Tống cùng một chỗ chơi bóng.

Tần Tống nở nụ cười giấu cợt, châm biếm, "Thật hay giả vậy? Học trường nào? Bao nhiêu tuổi?"

"Không biết học trường nào, nhưng mà hình như là năm nhất." Dương Thăng đang nói, ngẩng đầu nhìn đến nhà hàng đối diện, Lương Tranh đang ở bên ngoài chào đón khách, anh kích động nói: "Kia! Cô ấy kia! Nhìn thấy không! Tóc buộc đuôi ngựa, cười vô cùng xinh đẹp"

Tần Tống nhìn theo ngón tay của Dương Thăng, liếc mắt một cái, khịt mũi, "Nhìn cũng được đấy."

Tần Tống nói xong, khuỷu tay đụng vào Chu Húc, "A Húc, nhìn một cái."

Chu Húc đang gọi điện thoại, bị tay của Tần Tống đụng vào, anh cau mày, vô tình ngước mắt lên, nhìn đến đường cái đối diện, Lương Tranh mặc quần áo phục vụ của nhà hàng, trong tay cầm menu ở cửa chờ nghênh đón khách, anh đang nói đột nhiên dừng lại, lông mày hơi nhíu.

Đầu bên kia điện thoại đợi nửa ngày không nghe thấy tiếng nói, hỏi, "A Húc?"

Chu Húc nhíu mày, lúc này mới hoàn hồn, nói: "Mình cúp máy trước, bên này có chút việc."

"Được, nói chuyện sau."

Lúc này đúng là giờ ăn cơm, trong nhà hàng rất nhiều người. Hầu như kín hết chỗ ngồi. Cũng may cảnh vật xung quanh không tồi, cũng

không ồn ào ầm ĩ.

Lương Tranh mặc quần áo phục vụ của nhà hàng, áo sơ mi trắng, vest đen và quần đen mỏng bên dưới.

Ở bên ngoài đứng lâu có chút lạnh.

Cô vô thức sờ sờ cánh tay trái, ngược mắt nhìn thấy có một nhóm đang đi về hướng bên này, ngay lập tức mỉm cười, cô nghiêng người lui qua một bên, cúi đầu chào, "Hoan nghênh quý khách!"

Chu Húc càng cau mày, mắt dán chặt vào cô.

Lương Tranh mơ hồ cảm giác được có ánh mắt dừng ở trên người mình, cô ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt kia.

Cô thoáng chốc sửng sốt, có chút kinh ngạc Chu Húc như thế nào sẽ đến nơi này.

Nhưng nhìn đến người bên cạnh anh, liền đoán được chắc là anh và bạn bè đến đây ăn cơm đi.

Cô lấy lại tinh thần, rời mắt khỏi người Chu Húc, nhìn về phía Tần Tổng, mỉm cười hỏi: "Xin chào, xin hỏi có hẹn trước không?"

Tần Tổng lưu manh cười, "Có. Ba người, họ Tần."

"Được, mời các vị vào." Lương Tranh đã nhớ ra tên của vị khách đặt chỗ trước, cô giúp đẩy cửa ra, khom người làm tư thế mời, "Bên này, mời."

Rồi sau đó lại đứng thẳng dậy, đi đến phía trước dẫn đường.

Vị trí Tần Tổng đặt ở gần cửa sổ bên phải, có tầm nhìn tốt và tương đối yên tĩnh.

Lương Tranh dẫn mọi người qua, sau đó mỉm cười đặt menu trước mặt Tần Tổng, lại quay đi lấy thêm 2 quyển menu nữa.

Khi trở lại, đặt trước mặt Dương Thăng và Chu Húc mỗi người một quyển menu.

Thời điểm cô cúi xuống đặt menu trước mặt Chu Húc, anh ngược mắt nhìn cô một cái.

Tầm mắt hai người lại đối diện nhau, cô không biết phải làm gì, bị Chu Húc nhìn có điểm chột dạ. Thăng người đứng dậy, ánh mắt cô cũng không dám nhìn về phía Chu Húc.

Đợi Tần Tổng chọn món xong, cô lấy lại menu, mỉm cười nói: "Các vị chờ một lát."

Nói xong, cô xoay người đi vào nhà bếp.

Lương Tranh vừa đi, Dương Thăng liền hỏi Tần Tổng và Chu Húc, "Thế nào, cô ấy có đẹp không? Đặc biệt lúc cười rộ lên, mẹ ơi, cũng quá đẹp rồi."

Tần Tổng cà lơ phát phơ tựa vào ghế, khẽ cười nói: "Thích liền theo đuổi."

Dương Thăng nói: "Mình cũng vậy nghĩ như vậy, đợi cô ấy đến đây, hỏi một chút cô ấy có bạn trai chưa."

Chu Húc ngồi dựa vào ghế, nghe vậy, ngược mắt lên nhìn thoáng qua Dương Thăng.

Dương Thăng thấy Chu Húc nhìn mình, sửng sốt, "Làm sao vậy anh?"

Ánh mắt Chu Húc rũ xuống, lười biếng nói: "Không có gì."

Dứt lời, anh bỗng nhiên đứng dậy, đi vào bên trong.

Tần Tổng ngẩng đầu nhìn anh, "Đi đâu vậy?"

"Rửa tay."

Lương Tranh đi phòng bếp đặt đơn, vừa từ bên trong đi ra, cổ tay đã bị giữ chặt, dọa cô nhảy dựng.

Cô lập tức quay đầu nhìn, mới phát hiện là Chu Húc.

Cô sợ tới mức vỡ ngược, "Anh làm tôi sợ muốn chết."

Chu Húc liếc nhìn cô một cái, sau đó mới buông tay cô ra, lạnh lùng nói: "Lại đây."

Anh nói xong, liền xoay người đi vào trong.

Lương Tranh đi theo, hai người đứng ở bên cạnh bồn rửa tay.

Chu Húc nhìn chăm chăm cô, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Không có tiền?"

Lương Tranh sừng sốt, "Có a."

Chu Húc nhìn chăm chăm cô một lát, lười cùng cô tranh cãi, anh đưa tay lấy ví tiền ra từ túi quần, trực tiếp lấy hết tiền trong ví ra, đưa cho Lương Tranh, "Trên người không mang nhiều tiền mặt, cầm trước."

Lương Tranh không nghĩ tới Chu Húc lấy tiền đưa cho cô, cô theo bản năng lùi từng bước, hai tay đặt sau lưng, "Anh làm gì vậy?."

Chu Húc trầm mặc nhìn cô, sau một lúc lâu, nói, "Lương Tranh, đừng thể hiện."

Lương Tranh nói: "Không có thể hiện. Quần áo của anh là do tôi làm bẩn, giặt không sạch sẽ, đương nhiên phải bồi thường cho anh."

Chu Húc cau mày, vẫn đem tiền đưa cho cô, không để cô cự tuyệt nói: "Cầm, đừng đòi chết đầu đường."

Lương Tranh nghiêm túc nói: "Tại sao,tôi có tay có chân, làm sao chết đói được."

Cô vừa mới nói xong,buồng vệ sinh bên cạnh có 2 người đi ra.

Hai người kia liếc mắt nhìn cô và Chu Húc một cái, trong ánh mắt lộ ra chút ý tứ ái muội không rõ. Hai người khe khẽ nói nhỏ, đều đi về phía trước rồi còn liên tục quay đầu lại xem.

Lương Tranh bị kia hai người nhìn đột nhiên phản ứng lại, cô phản xạ có điều kiện tiến lên từng bước, cầm chặt tay Chu Húc, đè nặng thanh âm, vội la lên: "Anh mau cầm lấy tiền đi! Để cho người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng tôi với anh tiến hành giao dịch bất chính!"

Cô nói xong, mới phản ứng lại mình và Chu Húc quá thân mật, sợ tới mức vội buông tay, quay đầu chạy ra ngoài.

Chu Húc đứng một chỗ, nhìn thấy Lương Tranh sốt ruột,cuống cuồng chạy ra bên ngoài.

Nhớ tới câu nói cuối cùng của cô, không khỏi nhíu mày.

Trong đầu đang suy nghĩ rối loạn,lung tung điều gì đó.

~~~

Chương 9 is coming...

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình nhaaaa UwU Love uu

Chương 9

Chu Húc đi ra, trở về chỗ ngồi.

Khi anh kéo ghế ngồi xuống, Dương Thăng và Tần Tống vẫn còn thảo luận về Lương Tranh, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn về hướng quầy rượu bên kia.

Chu Húc ngồi đối diện, dõi theo tầm mắt của Dương Thăng nhìn thoáng qua quầy rượu, Lương Tranh ở bên trong đang mỉm cười và thanh toán hóa đơn cho khách hàng.

Chu Húc nhìn thoáng qua, liền thu hồi tầm mắt.

Anh dựa lưng vào ghế, mắt hơi nheo lại, nhìn chăm chăm vào tách trà trước mặt, trầm mặc, không biết đang suy nghĩ gì.

"Tranh Tranh, bàn D đã sẵn sàng." Người phục vụ từ phòng bếp bưng khay đi ra, Lương Tranh vừa khéo thanh toán hóa đơn cho khách xong, cô đáp lời "Đến đây", liền từ quầy rượu đi ra, đi đến phía trước dẫn đường.

Tới trước bàn, cô xoay người lấy chai rượu vang đỏ trên khay người phục vụ, đặt trên kệ đựng rượu vang ở bên cạnh bàn. Sau đó lại xoay người, đặt vài phần bò bít tết khác nhau tương ứng ở trước mặt mỗi người.

Xong việc, người phục vụ bưng khay rời đi.

Lương Tranh đứng một chỗ, mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: "Xin hỏi có muốn mở rượu vang bây giờ không?"

Tần Tổng lười biếng dựa vào ghế, nghe vậy, anh liếc nhìn Dương Thăng, rồi mỉm cười, nói: "Àn, mở bây giờ."

"Được." Lương Tranh đáp lời, lấy dụng cụ mở chai từ dưới kệ đựng rượu, mở rượu vang đỏ ra.

Cô giúp rót rượu. Tư thế rót rượu còn rất chuyên nghiệp.

Bởi vì đứng ở bên cạnh Chu Húc, nên cô rót rượu cho Chu Húc trước, sau đó lại nghiêng người, rót cho Tần Tổng.

Cho đến khi rót rượu đến chỗ Dương Thăng, Dương Thăng nhin không được hỏi, "Ồ, cô là nhân viên bán thời gian sao?"

Lương Tranh đang rót rượu, cười cười đáp: "Đúng vậy."

"Cô học trường nào vậy? Năm nhất?"

Lương Tranh vừa cười vừa trả lời, "Àn, đúng vậy."

Rót rượu xong, cô nhẹ nhàng đóng nút bần, dựng thẳng chai rượu, đặt sang bên cạnh.

Dương Thăng nắm ly rượu, nhìn Lương Tranh, nửa cười nửa đùa, hỏi: "Có bạn trai chưa?"

Lương Tranh hơi sững người đối diện với ánh mắt của Dương Thăng. Ánh mắt Dương Thăng nhìn cô, ý tứ cũng quá rõ ràng.

Hơn nữa vừa đến liền hỏi người ta có bạn trai chưa, tâm tư cũng thật quá rõ ràng.

Lương Tranh mấy ngày nay cũng không phải là lần đầu tiên bị người ta hỏi, cô còn hơi sững sốt, liền khôi phục như thường, trên mặt vẫn như cũ lễ phép mỉm cười, nói: "Àn, đã có bạn trai rồi."

Cô nói xong, Chu Húc ở phía đối diện tay hơi nắm chặt ly rượu, ngược mắt nhìn về phía cô.

Ánh mắt thường ngày vẫn luôn lạnh nhạt, hờ hững, hiếm khi nhìn thấy cảm xúc nào khác. Mà giờ đây vẻ mặt lại vô cùng ngạc nhiên.

Dù sao Lương Tranh cả ngày ở trong nhà anh, anh chưa bao giờ nghe nói đến chuyện cô có bạn trai.

Dương Thăng sững sốt một chút, sau đó vẻ mặt đầy tiếc nuối, "A, như vậy à."

Lương Tranh cười cười, cô hơi hạ thấp người, nói: "Các vị có cần gì thì gọi tôi."

Nói xong, liền xoay người quay về quầy rượu.

Lương Tranh đi rồi, Dương Thăng liền than thở, "Thật đáng tiếc, mình vừa mới nhìn trúng cô ấy mà."

Tần Tống cười nhạo, "Thiên nhai hà xứ vô phương thảo*. Đến, ca ca cùng người uống hai ly, không chừng ngày mai người sẽ không nhớ rõ người ta trông như thế nào đâu."

(*Đây là 1 câu trong bài từ "Điệp luyến hoa" của Tô Đông Pha. Câu này được hiểu là: Chân trời góc bể trong thiên hạ, chẳng nơi nào là không có cỏ thơm. Ý là: Thế gian thiếu gì người tốt đẹp, bị người phụ bạc biết đâu sẽ gặp được người khác tốt đẹp hơn)

Ba người cơm nước xong, tính tiền rời đi.

Khi Chu Húc trở về nhà, đã gần 10 giờ.

Ba mẹ đang ngồi ở phòng khách xem TV, Chu Ngữ Chúc ngẩng đầu nhìn con trai, "Đi đâu vậy? Muộn như vậy mới trở về."

Chu Húc cởi giày, đổi dép đi trong nhà, trả lời: "Chơi bóng."

"Ồ? Trước khi về nhà mẹ đi qua sân bóng rổ không gặp con a."

"Không phải ở chỗ đấy, ở trường học của Tần Tống." Chu Húc nói xong, đi lên lầu.

Chu Ngữ Chức quay đầu lại, tay vịn lên tay ghế sofa, nhìn Chu Húc hỏi: "Con đi đến trường học của Tần Tống, có nhìn thấy Tranh Tranh không a? Trường hai đứa nó cạnh nhau."

Chu Húc nghe vậy, bước chân dừng lại.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh xoay người, "Mẹ, mẹ có biết....."

Anh muốn hỏi số thẻ ngân hàng của Lương Tranh để chuyển tiền mua quần áo qua cho cô.

Nhưng đối diện với ánh mắt tò mò của mẹ, lại không biết nghĩ đến cái gì, trầm mặc vài giây, nói, "Quên đi, không có việc gì."

Anh xoay người lên lầu.

Chu Ngữ Chức bị chính con mình hỏi sừng sốt, nửa ngày mới quay đầu lại, nói: "Này tiểu tử thói, nói chuyện nói nửa chừng, muốn làm ta sốt ruột chết à."

Nhà hàng cơm Tây đều trả lương cho Lương Tranh hàng tuần, bắt quá thời gian cô làm việc còn chưa được một tuần, tiền lương tự nhiên cũng chưa phát cho cô.

Lúc trước mua quần áo cho Chu Húc xong, trên người còn sót lại duy nhất 100 đồng, sau đó vài ngày trước lại mua tài liệu, cũng cũng chỉ còn lại hai mươi đồng.

Lương Tranh vài ngày không ăn cơm ngon, giữa trưa ngày hôm sau đi ăn cơm, cầm hai mươi đồng trong ví đi dạo một vòng ở căn tin trường học, cái gì cũng thèm cũng muốn ăn nhưng lại ngại ngần đối mặt với sự thật trong ví, cuối cùng chỉ mua một phần cơm và hai món chay với giá ba đồng.

Tuy rằng nước canh ăn không ngon lắm, nhưng cũng may vẫn có thể lấp đầy bụng.

Lương Tranh ăn hết sạch cơm, một hạt cũng không để thừa.

Ăn xong nhin không được thờ dài trong lòng, thật sự là tự làm bậy không thể sống. Nếu không có rắc rối đêm đó, bây giờ cô không biết mình sẽ giàu đến mức nào đâu!

Suy nghĩ rồi lại thờ dài, cô lấy hộp cơm mang về ký túc xá rửa.

Bạn cùng phòng người đi hẹn hò, người đến hội sinh viên.

Lương Tranh rửa hộp cơm, chuẩn bị một chút rồi mang sách đi thư viện tự học.

Gần cuối kỳ, ngày thường thư viện vắng vẻ không có ai, mà lúc này người tới càng ngày càng nhiều. Lương Tranh đến hơi muộn một chút, tìm chỗ ngồi mất mười phút.

Cô dành cả buổi chiều ở thư viện, khoảng 5 giờ, mọi người xung quanh đều lục đục thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ăn cơm tối.

Lương Tranh 6 giờ đi làm, cũng chuẩn bị đi.

Cô vừa mới ôm sách ra khỏi thư viện, điện thoại trong túi áo khoác rung lên.

Cô vừa đi ra ngoài, vừa lấy điện thoại.

Nhưng mà khi nhìn đến ID người gọi, cô suýt chút nữa nghĩ mình bị hoa mắt.

Chu Húc gọi điện thoại cho cô làm cái gì?

Lương Tranh hiện tại rất sợ Chu Húc, thế cho nên khi nhận được điện thoại của anh cô có chút thấp thỏm, cô nghe máy, giọng nói mang theo nghi hoặc, "Chu Húc?"

"Đang ở đâu?" Đầu bên kia điện thoại là thanh âm lạnh lùng, trầm thấp.

"Ở trường học a." Lương Tranh nghe anh hỏi cô đang ở đâu, cảm thấy khó hiểu.

Cô đang nghĩ ngợi thì nghe thấy Chu Húc nói: "Đi ra đi. Tôi đang ở bên ngoài trường học của cô."

Nói xong, cũng không chờ cô trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Lương Tranh cầm điện thoại sững sốt vài giây mới hồi phục tinh thần. Cô để điện thoại vào túi áo rồi đi ra bên ngoài.

Cô không biết Chu Húc tìm cô làm gì, khi ra ngoài trường học, liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh.

Hôm nay anh đổi xe khác, là một chiếc siêu xe màu đỏ, đứng ở cổng trường học đặc biệt làm người khác chú ý.

Khi Lương Tranh đi đến chỗ anh, liền thấy nhiều người và bạn học đi ngang qua liền tiếp quay đầu lại nhìn.

Cô đi đến trước xe, khom người nhìn vào bên trong, khoe môi cong lên, nở nụ cười, "Hi, Chu Húc."

Chu Húc đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không biết nhìn cái gì, nghe thấy giọng nói của Lương Tranh, mới nghiêng đầu nhìn về phía cô.

"Anh tìm tôi à?" Lương Tranh hỏi.

Chu Húc ừ, khẽ nâng cằm lên, ra hiệu cho cô, "Lên xe."

"A?" Lương Tranh sững sốt, "Đi chỗ nào a? Bây giờ tôi phải đến chỗ làm."

Chu Húc nhìn cô, nói: "Tôi đưa cô đi."

Lương Tranh: "....."

Chỗ làm của Lương Tranh cách trường học không xa, thực ra không cần ngồi xe, đi bộ mười phút là tới.

Bất quá Chu Húc bảo cô lên xe, cô cũng không thể không nghe theo, đành phải ngồi vào.

"Ăn cơm chưa?" Xe đi được một đoạn, Chu Húc đột nhiên mở miệng.

Lương Tranh lại sửng người lần nữa, cô nghiêng đầu nhìn Chu Húc.

Chu Húc nhìn về phía trước, không nhìn cô. Cảm xúc trên mặt vẫn lãnh đạm như cũ, một lòng muốn cự tuyệt người đến gần cách xa ngàn dặm.

Lương Tranh mỗi lần ở cùng một chỗ với Chu Húc, liền cảm thấy không khí xung quanh lạnh xuống mấy độ.

Cô "Nga" một tiếng, nói: "Còn chưa có ăn, mới từ thư viện đi ra."

Cô nói xong, Chu Húc cũng phớt lờ cô.

Trong xe lại không có tiếng nói, bầu không khí thậm chí còn lạnh hơn.

Cũng may Lương Tranh đã sớm tạo thành thói quen.

Cô chỉ cúi đầu nghịch điện thoại.

Lướt Weibo xem một chút, xe đột nhiên dừng lại.

Cô ngẩng đầu nhìn, Chu Húc đã tắt máy và rút chìa khóa xe ra, "Xuống xe."

Lương Tranh đi xuống xe, nhìn Chu Húc đi về phía nhà hàng đối diện, mới phản ứng lại anh là mang cô đến ăn cơm.

Nhà hàng này nhìn rất sang trọng, cao cấp, Lương Tranh theo sau, ở phía sau Chu Húc thì thầm nói, "Đại thiếu gia, tôi không có tiền a."

Chu Húc liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: "Đừng gọi linh tinh."

Lương Tranh: "....."

Gần đây Lương Tranh thật sự rất nghèo, mấy chục đồng phải dùng chi tiêu tiết kiệm cho một tuần, buổi sáng cơ bản ăn hai cái bánh bao, giữa trưa ăn hai món chay ở căn tin, buổi tối hoặc là không ăn, hoặc là ăn một gói mì. Ngày trôi qua thật là gian khổ.

Lương tâm Chu Húc cảm thấy phải mời cô ăn cơm, cô cũng sẽ không khách khí với anh.

Cô gọi ba món, Chu Húc không gọi gì, anh dựa lưng vào ghế, cứ như vậy ngồi ở một chỗ, nhìn Lương Tranh.

Lương Tranh vừa ăn vừa nói: "Thật ra anh cũng không cần để chuyện đó ở trong lòng, buổi tối hôm đó là tôi không đúng, tôi không cẩn thận làm đổ cà phê lên người anh, anh tức giận cũng đúng. Đem bỏ quần áo của anh, bồi thường anh cũng là điều đương nhiên."

Chu Húc nhìn nàng, lạnh nhạt nói, "Cô ngược lại biết rất rõ."

Lương Tranh: "....."

Cô không nên nghĩ nhiều.

Lương Tranh bị Chu Húc chặn họng, nói không nên lời.

Cô yên lặng ăn, không nói gì nữa.

Chu Húc buồn chán ngồi ở đối diện, đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh nhìn Lương Tranh, nhàm chán hỏi, "Cô thật sự có bạn trai?"

Lương Tranh đang ăn, bị Chu Húc hỏi một câu khó diễn tả thành lời khiến cho cô suyt chút nữa bị sặc.

Cô vội vàng bưng cốc nước bên cạnh uống, lại xé giấy lau miệng, chậm chạp hơn nữa ngày mới ngẩng đầu lên.

Chu Húc khẽ nhướn mày, bình tĩnh nhìn cô.

Lương Tranh nhìn chăm chăm Chu Húc một lúc, đột nhiên trò đùa dai lại nảy lên trong đầu, cô cong khóe môi, cười hỏi: "Anh hỏi tôi cái này làm gì? Như thế nào? Anh có hứng thú với tôi à?"

Cô vừa mới nói xong, liền nhìn thấy Chu Húc cau mày, nhìn chăm chăm cô, lạnh lùng nói, "Vô vị."

Anh nói xong, liền lấy ví từ trong túi quần, rút ra một xấp tiền dày, trực tiếp để trước mặt Lương Tranh, "Quần áo không cần cô bồi thường, đừng có chết đói."

Nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài, "Hết nợ, đi đây."

Lương Tranh: "....."

Chương 10

Lương Tranh nhìn chăm chăm xấp tiền dày trên bàn, dần dần hơn nửa ngày, cho tới khi có người đi qua nhìn trên bàn cô.

Cô đột nhiên hoàn hồn, lập tức cảnh giác đem tiền ôm vào trong người.

Chờ người nợ đi rồi, cô mới đem tiền cho vào trong ví.

Chu Húc cứ như vậy để lại tiền rồi đi, cô không có cách nào từ chối, đành phải nhận lấy.

Trong lòng thờ dài. thật vất vả mới trả hết nợ, hiện tại lại cảm thấy mắc nợ Chu Húc.

Những ngày tiếp theo, Lương Tranh vẫn như cũ ban ngày đến trường học, buổi tối đi làm thêm. Cuộc sống cứ thế sóng yên gió lặng trôi qua.

Buổi tối thứ 6, cô vừa từ chỗ làm thêm quay về trường học, dì Chu gọi điện thoại đến.

Cô đã lâu không gặp dì Chu, nhận điện thoại, giọng ngọt ngào gọi, "Dì."

Đầu bên kia điện thoại, Chu Ngữ Chức vừa nghe điện thoại, vừa bưng đĩa hoa quả vừa gọt đi đến phòng khách, cúi người đặt đĩa hoa quả lên bàn trà, rồi sau đó ngồi vào trên ghế sofa, cười hỏi: "Tranh Tranh, đang làm gì vậy?"

Lương Tranh nói: "Đang chuẩn bị quay về ký túc xá, dì."

Chu Ngữ Chúc nói: "Ngày mai đến đây ăn cơm đi, ngày mai dì ở nhà, con muốn ăn cái gì, sớm ngày mai dì sẽ đi mua chút đồ ăn."

Cuối tuần trước Chu Ngữ Chúc có việc, không gọi Lương Tranh đến ăn cơm, tuần này nhàn rồi, nghĩ gần đây Lương Tranh phải thi cuối kỳ nên muốn làm một bữa ăn ngon cho cô.

Lương Tranh vội nói: "Không cần đâu dì, sắp tới kì thi rồi, con muốn ở trường học ôn tập nhiều một chút."

Chu Ngữ Chúc nói: "Không sao a, ngày mai dì mua đồ ăn xong sẽ tới đón con, con muốn xem sách, có thể xem ở trong thư phòng của Chu Húc."

Lương Tranh nghĩ đến đêm đó, giọng nói của Chu Húc chán ghét cảnh cáo cô, không có sự cho phép của anh thì không được vào, trong lòng âm thầm nghĩ vẫn muốn vào thư phòng của anh ư, cô sao dám a.

Cô nói: "Không cần đâu dì, con ở trường học ôn tập là được. Hơn nữa tới gần cuối kỳ, trường học cũng có nhiều việc vặt vãnh."

Lương Tranh kiên trì, Chu Ngữ Chúc cũng không ép, dù sao việc học tập cũng quan trọng hơn.

Bà nói: "Kia cũng đúng, vậy mấy ngày nay con ôn tập cho tốt, chờ con thi xong, dì đưa con đi trượt tuyết."

Lương Tranh gật gật đầu, nói chuyện phiếm với dì Chu một lúc, lại hỏi thăm sức khỏe, trước khi cúp điện thoại, còn nhờ dì gửi lời hỏi thăm của cô đến chú Chu, chu đáo lễ phép.

Cuối cùng cũng đến kỳ thi cuối kì, mỗi ngày thi một môn, tựa như ếch luộc nước ấm*, liên tiếp thi một tuần, môn cuối cùng cũng thi xong, rốt cuộc cũng được giải thoát.

(*Hội chứng ếch luộc: là cụm từ chỉ về việc một con ếch sẽ từ từ chết khi bị luộc trong nồi khi ta tăng nhiệt độ một cách từ từ mà không đột ngột để nó không phản ứng nhảy ra khỏi nồi nước sôi mặc dù không hề có nắp đậy hoặc trở ngại. Từ câu chuyện này nói đến sự chậm trễ, ngại đổi mới, sợ thay đổi và đột phá của con người cuối cùng sẽ tự làm hại chính bản thân mình mà không hay biết. Những thay đổi từ từ sẽ khiến ta không kịp trở tay, và khi nhận ra thì đã quá trễ - Nguồn: Wikipedia)

Lương Tranh nộp bài xong liền thu dọn đồ đạc đi ra khỏi phòng thi, vừa lúc gặp được Thiến Thiến cũng từ phòng học bên cạnh đi ra.

Phùng Thiến vừa thấy Lương Tranh, vẻ mặt buồn rười rượi đi đến, "Xong rồi, lần này mình xác định không qua môn."

Lương Tranh an ủi nói: "Kia cũng không chính xác nha, có đôi khi là cậu cảm thấy bản thân mình thi không tốt, nhưng nó không tệ như cậu nghĩ đâu."

Hai người kéo tay nhau đi xuống tầng, Phùng Thiến giận dữ nói: "Lần này mình chỉ cần có thể qua môn là được, sáu mươi điểm vạn tuế."

Lương Tranh gật gật đầu, nói: "Khẳng định có thể! Mình sẽ cầu nguyện cho cậu."

Phùng Thiến bị dáng vẻ nghiêm túc của Lương Tranh chọc cười, hỏi cô: "Cậu chừng nào thì về nhà a? Mua vé máy bay chưa?"

"Thời gian còn chưa quyết định, dì Chu nói muốn dẫn mình đi trượt tuyết, đoán chừng trượt tuyết xong mới trở về nhà."

"Trượt tuyết a, mình cũng muốn đi." Phùng Thiến hỏi: "Cậu biết trượt tuyết không?"

Lương Tranh lắc đầu, "Không biết, mình còn chưa nhìn thấy tuyết bao giờ."

Lương Tranh đi thi không mang điện thoại, quay về ký túc xá thì phát hiện đã bỏ lỡ cuộc gọi của dì Chu.

Cô ngồi vào bên giường, cầm lấy điện thoại ấn gọi lại, điện thoại vang hai tiếng liền được kết nối, "Tranh Tranh, thi xong rồi đi? Bây giờ dì đến đón con, lúc này đang trên đường tới trường học rồi, khoảng hai mươi phút nữa đến nơi."

Lương Tranh còn chưa chuẩn bị gì, nghe vậy lập tức từ giường đứng lên, đi đến trước tủ quần áo, ngồi xổm xuống, lấy vali từ bên trong ra, "Dì lái xe chậm một chút, con vừa mới thi xong, dì tới rồi thì gọi điện thoại cho con, con sẽ xuống liền."

"Được, con từ từ chuẩn bị."

Lương Tranh không nghĩ tới dì Chu hôm nay sẽ đến đón cô, ban đầu cô còn muốn đêm nay ở lại trường học, ngày mai tự mình đến nhà dì Chu.

Cô vốn nghĩ buổi tối khi thi xong về sẽ từ từ chuẩn bị, bây giờ thì lại cuống cuồng, lo lắng.

Quần áo để tùy ý xếp chồng lên nhau, nhét hết vào trong vali. Không bao lâu vali liền chật ních.

Cũng may thời gian nghỉ đông ngắn, đồ đạc cô mang theo cũng không nhiều lắm, khi dì Chu gọi điện báo đã tới nơi, cô cũng vừa chuẩn bị xong.

"Tranh Tranh, con cứ ở trên đó từ từ chuẩn bị, dì bảo Chu Húc đi lên xách vali giúp con."

Lương Tranh vừa mới đóng vali, nghe được dì Chu bảo Chu Húc đi lên, hoảng sợ, vội nói: "Không cần đâu dì, vali của con không nặng, con tự mình cầm xuống là được."

Chu Húc cảm thấy cô phiền phức như vậy, cô thật sự không dám làm phiền anh.

Nói xong, liền nhanh chóng cầm vali lên, vừa đi ra ngoài, vừa quay đầu lại vẫy tay với Phùng Thiến, nói: "Thiến Thiến, mình đi đây."

Phùng Thiến ngồi ở bên giường chơi điện thoại, hướng Lương Tranh cho cô một cái hôn gió, "Đi đi, khai giảng gặp."

Lương Tranh kéo vali đi ra khỏi phòng, nghe thấy đầu bên kia dì Chu nói, "Không sao, dì đã bảo nó lên đấy rồi."

Lương Tranh vừa đi đến cầu thang, còn muốn nói cái gì nữa, ngược mắt lên liền thấy Chu Húc đang đi lên.

Có thể là vừa xuống xe, anh không mặc áo khoác, chỉ mặc một cái áo len có mũ màu đen với quần jeans.

Vóc dáng vừa cao vừa mạnh mẽ, còn vô cùng đẹp trai. Đi đến đâu cũng đều là đối tượng làm người khác chú ý, thậm chí Lương Tranh còn thấy chỗ cầu thang bên cạnh có nữ sinh nóng lòng muốn đến bắt chuyện với anh. Chỉ có điều Chu Húc sinh ra đã chỉ có một biểu cảm chớ tới gần tôi, người bình thường đại khái cũng không có dũng khí đến bắt chuyện với anh.

Lương Tranh thấy Chu Húc đi lên, nhanh chóng cúp điện thoại, "A, làm phiền anh."

Chu Húc đưa tay cầm vali của cô, lạnh nhạt ừ một tiếng, biểu tình cũng lãnh đạm, xoay người đi xuống lầu.

Lương Tranh vội vàng đuổi kịp anh, hai người sóng vai đi xuống dưới lầu.

Cô thật cẩn thận quan sát vẻ mặt của Chu Húc, nói: "Cái kia..... Đồ vật này nọ có hơi nhiều, rất nặng đi?"

"Không nặng."

"....." Lương Tranh khô khốc cười, "Cám ơn anh a."

Chu Húc ừ, cũng không nói gì.

Thật sự là kẻ hủy diệt cấp bậc cao nhất.

Lương Tranh cảm thấy rầu rĩ, cũng không nói gì nữa.

Cũng may chỉ phải đi có vài tầng, vừa xuống dưới, Lương Tranh liền nhìn thấy dì Chu.

Cô chạy nhanh tới, ngọt ngào gọi, "Dì Chu!"

Chu Ngữ Chúc đứng chờ ở bên cạnh xe, giữ chặt tay Lương Tranh, nhìn cô từ trên xuống dưới, cười nói: "Hai tuần không gặp con, có phải gầy đi không?"

Lương Tranh lắc đầu, "Nào có."

"Chính là gầy." Chu Ngữ Chúc nói: "Khẳng định gần đây ăn không ngon."

Khi Chu Húc đi tới, đúng lúc nghe thấy.

Anh ngược mắt, nhìn thoáng qua Lương Tranh.

Lương Tranh cũng tình cờ nhìn qua.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, Lương Tranh sửng sốt, muốn mỉm cười, đã thấy Chu Húc dời tầm mắt sang chỗ khác như không có việc gì.

Anh đi thẳng đến phía sau, mở cốp xe, để vali vào bên trong.

Chu Ngữ Chúc kéo Lương Tranh về phía ghế sau.

Trên đường về nhà là Chu Húc lái xe.

Chu Ngữ Chúc ở phía sau cùng Lương Tranh nói chuyện phiếm, "Chúng ta sáng mai liền lên núi. Buổi tối ở trong núi một đêm, phòng đã đặt rồi. Ban ngày trượt tuyết, buổi tối còn có thể ngâm suối nước nóng."

Lại nói: "Chỉ có điều trên núi lạnh, ngày mai phải mặc quần áo dày."

Lương Tranh gần đây ban ngày ôn tập, buổi tối làm thêm, quả thật có chút mệt. Nghĩ đến ngày mai được đi chơi, không khỏi có chút hưng phấn, cùng dì Chu vô cùng cao hứng nói chuyện của ngày mai, nói xong, lại có chút lo lắng nói: "Nhưng con không biết trượt tuyết."

Chu Ngữ Chúc nói: "Kia không sao, có huấn luyện viên dạy."

Buổi tối, Lương Tranh tắm rửa xong đi ra, ngồi khoanh chân ở trên giường gọi điện thoại cho mẹ, giải thích rằng dì Chu muốn dẫn cô đi trượt tuyết, phải hai ngày sau mới trở về.

Mẹ Lương vừa nghe thấy thế, vội la lên: "Con đứa nhỏ này, được nghỉ không trở về nhà, như thế nào lại chạy tới nhà dì Chu? Còn đi trượt tuyết?"

Lương Tranh cũng có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói, "Lúc trước con đã đồng ý đi rồi."

"Kia xài hết bao nhiêu tiền a?" Mẹ Lương lại hỏi: "Con còn tiền không? Một lát nữa mẹ bảo ba con đi ra ngoài thu xếp chuyển tiền cho con."

Lương Tranh nói: "Con vẫn còn."

Chu Húc đem tiền trả lại cho cô, gần đây cô lại còn làm thêm, nhưng thật ra toàn để tiết kiệm.

Mẹ Lương nói nửa ngày, trước khi cúp điện thoại còn nói: "Mẹ phải gọi cho dì Chu của con, không được nuông chiều con quá!"

Sáng sớm hôm sau sẽ xuất phát.

Bởi vì trên núi lạnh, thời điểm Lương Tranh đi ra ngoài đã mặc quần áo thật dày chống rét.

Mũ và găng tay đều mang, quần vào người nhìn như một con gấu.

Khi từ trong phòng đi ra, Chu Húc đứng lúc cũng từ trong phòng đi ra.

Lương Tranh vừa thấy anh, theo bản năng giơ tay chào hỏi, "Hi, Chu Húc, sớm a."

Cô mang một cái găng tay hình hoạt hình, lúc chào hỏi bộ dáng thoạt nhìn có chút ngộ nghĩnh.

Chu Húc hiếm khi tầm mắt dừng lại trên người cô nhiều hơn vài giây, thậm chí quan sát cô từ trên xuống dưới, liếc mắt một cái, chủ động mở miệng, "Cô rất lạnh sao?"

Lương Tranh: "....."

Lương Tranh nhìn đến Chu Húc còn mặc áo ngắn tay, nhất thời bị chặn họng, không nói được gì.

Trong nhà có máy sưởi, hiện tại cô mặc như vậy, quả thật là có chút không cần thiết.

Sau đó đi xuống lầu, Lương Tranh liền cởi mũ và găng tay ra, áo khoác cũng cởi.

Bên trong mặc một cái áo len lông cừu màu hồng nhạt.

Chu Ngữ Chúc đang làm bữa sáng, ở phòng ăn gọi: "Tranh Tranh, lại đây ăn sáng."

"Dạ, đến đây." Lương Tranh đem áo khoác vắt lên trên tay ghế sofa, vô cùng cao hứng chạy tới phòng ăn.

Ăn xong bữa sáng, Chu Ngũ Chức lên lầu thay quần áo, Lương Tranh ở phòng bếp thu dọn bát đĩa.

Khi ra ngoài, vừa vắn chín giờ.

Chu Húc lái xe, chú Chu ngồi ghế lái phụ.

Lương Tranh và dì Chu ngồi ở ghế sau.

Hai người ở hàng ghế đầu quá trầm mặc, nhưng hai người ở hàng ghế sau nói chuyện vô cùng vui vẻ, dọc đường đi không khí vô cùng sôi nổi.

Nhưng mà nói chuyện được một lúc, Lương Tranh đột nhiên nghĩ đến một chuyện, cô theo bản năng nhìn vào gương chiếu hậu phía trước.

Nhìn thấy vẻ mặt Chu Húc lạnh nhạt.

Đột nhiên nhớ tới Chu Húc rất ghét ồn ào, mà cô hôm nay cả đường líu ríu nói nửa ngày, đoán chừng trong lòng anh cô đã trở nên phiền phức hơn.

Nghĩ vậy, trong lòng Lương Tranh lộp bộp một chút, im lặng ngậm miệng.

Cả quãng đường còn lại, Lương Tranh dựa vào cửa kính xe ngủ, không nói gì nữa.

Lúc đến nơi, đã gần 11 giờ.

Trên núi quả nhiên lạnh hơn dưới chân núi rất nhiều.

Liếc mắt nhìn một cái, một mảnh trắng xóa.

Khi Lương Tranh bước xuống xe, một chân dẫm trên mặt đất, giày đều bị lún xuống một nửa.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy tuyết lớn như vậy, không dấu được đích kích động.

Chú và dì Chu đi phía trước, cô và Chu Húc đi đằng sau, trên đường cao hứng hết nhìn đông tới nhìn tây, cô muốn tìm ai đó để chia sẻ sự vui sướng của mình, quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt vô cảm của Chu Húc, lời muốn nói trong lòng đều bị nghẹn lại ở họng.

Quên đi.

Cô lấy điện thoại ra chụp ảnh, chia sẻ một bức ảnh lên vòng bạn bè: tuyết thật đẹp a!

Chỗ mà Chu Ngữ Chúc đặt là một biệt thự gia đình có 4 phòng đơn, phù hợp với bốn người bọn họ.

Lầu một là phòng khách, lầu hai là phòng ngủ.

Lương Tranh trở về phòng cất vali.

Trong phòng mở máy sưởi, có hơi nóng.

Cô cởi áo khoác, chạy ra ngoài ban công xem phong cảnh bên ngoài.

Ban công phòng cô đối diện với sân ở lầu một.

Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, tuyết đọng lại trên mặt đất đại khái trước đó đã được quét dọn qua, không được dày như bên ngoài. Nhưng vẫn có một tầng hơi mỏng.

Lương Tranh nhìn thấy tuyết trắng xóa rơi xuống, đọng lại trên sân, trên đầu ngọn cây, cô hưng phấn không thôi, lấy điện thoại ra chụp liên tiếp thật nhiều bức ảnh.

Phong cảnh ở ban công xem còn chưa đủ, cô hưng phấn chạy xuống lầu, muốn đi cảm nhận tuyết rơi dày đặc ở trên núi.

Ở Bắc Kinh cũng có tuyết rơi, nhưng không lớn như trên núi.

Cô chạy bịch bịch xuống lầu, lập tức chạy ra ngoài ban công ở phòng khách.

Nhưng mà cô mới từ bên trong chạy ra, căn bản không biết bên ngoài trơn như thế nào, cô một chân đi ra ngoài, dưới chân liền trượt mạnh, cả người đột nhiên ngã ra sau.

Chu Húc đứng lúc ở bên ngoài gọi điện thoại, chỉ thấy Lương Tranh từ bên trong chạy ra, còn chưa kịp nghĩ gì, liền nhìn thấy cô bị trượt chân, cả người ngã ra sau.

Anh khẽ cau mày, một tay cầm điện thoại, tay kia thuận tiện đặt ở trên eo của Lương Tranh, đỡ cô.

Đoán trước rằng cái ót sẽ cảm thấy đau đớn nhưng lại không có gì, Lương Tranh cảm giác được có người đỡ eo của cô.

Cô hoảng sợ tròn tròn mắt, cứ như vậy đối diện với ánh mắt nặng nề, tối đen của Chu Húc.

Cả người cô ngã vào trong lồng ngực Chu Húc, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được sức mạnh từ bàn tay của anh đặt trên eo cô.

Cô nhìn vào trong mắt anh, chỉ có vài giây thôi mà tim đã đập nhanh thiếu chút nữa từ cổ họng nhảy ra.

Cho tới khi cô đột nhiên hoàn hồn, lập tức từ trong lồng ngực Chu Húc đứng thẳng dậy. Giống như làm chuyện gì mất mặt, liền vội chạy vào trong phòng khách.

Chu Húc quay đầu lại nhìn cô, thấy cô cuống cuống chạy lên trên lầu.

Anh nhìn chăm chăm bóng dáng của cô, trầm mặc vài giây, cho đến khi điện thoại truyền đến thanh âm của Tần Tống, "A Húc, đang làm gì vậy? Sao không nói gì?"

Chu Húc lúc này mới thu hồi tầm mắt, ừ một tiếng, "Cậu nói đi."

Chương 11

Lương Tranh không nhìn được tuyết, ngược lại suýt chút nữa còn bị ngã.

Nghĩ đến thật sự rất mất mặt.

Cô trở về phòng đợi hơn nửa ngày, cho đến khi dì Chu gọi cô đi ra ngoài ăn cơm mới trả lời một tiếng, đứng dậy mặc quần áo ấm, từ trong phòng đi ra.

Xuống lầu liền nhìn thấy Chu Húc cả người ngồi dựa vào ghế sofa ở phòng khách, xoay điện thoại trong tay một cách nhàm chán, nheo mắt suy nghĩ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Có lẽ là cảm thấy được có người xuống lầu, anh hơi ngược mắt nhìn, ánh mắt thản nhiên nhìn cô đi tới.

Ánh mắt của Lương Tranh và anh lại đối diện nhau, nghĩ đến lúc này ở bên ngoài suýt chút nữa bị ngã mất mặt, cô nhất thời có chút xấu hổ, khóe miệng kéo kéo, khó khăn nở nụ cười.

Chu Húc lạnh nhạt nhìn cô một cái, không phản ứng, rũ mắt xuống, tiếp tục xem điện thoại của mình.

Chú Chu và dì vẫn còn ở trên lầu, Lương Tranh đi xuống, yên lặng đi đến ngồi trên ghế sofa cạnh Chu Húc ở bên kia.

Cô cảm thấy chính mình lúc đó chạy mất đi như vậy quả thực không lịch sự.

Mặc dù biết khả năng Chu Húc sẽ không phản ứng lại, nhưng cô vẫn cong môi cười, chân thành nói: "Chu Húc, chuyện lúc này cảm ơn

anh a."

Nếu không phải Chu Húc cứu cô,phòng chừng cô bây giờ đang trên đường đi bệnh viện.

Chu Húc ngược mắt nhìn cô,trong ánh mắt thâm trầm nhìn không ra cảm xúc gì, nhìn chăm chăm cô một lúc, lại tiếp tục nhìn điện thoại di động, trả lời có lệ, "Không có gì."

Tuy rằng giọng điệu miễn cưỡng, nhưng hiếm khi Chu Húc mới đáp lại cô, Lương Tranh nhất thời cao hứng, nhin không được nói chuyện với anh, "Lát nữa anh có muốn đi trượt tuyết không?"

"Không đi."

Lương Tranh đoán anh cũng sẽ không đi, người lạnh lùng như vậy, làm sao có thể đi chơi cùng bọn họ a.

"Tranh Tranh, đi ăn cơm thôi."

Nói chuyện không quá hai câu, Chu Ngữ Chúc đã đi xuống dưới, cũng thay quần áo ấm,mũ và găng tay đều mang,một lát nữa cơm nước xong liền trực tiếp đi trượt tuyết.

"Dạ, đến đây!" Lương Tranh đáp lời, từ trên ghế sofa đứng dậy, vừa mới chuẩn bị đi tới, lại thấy Chu Húc vẫn đang ngồi nhìn điện thoại, một chút cũng không có ý định đi.

Áo khoác cũng chưa mặc.

"Anh không đi ăn cơm sao?" Lương Tranh hỏi.

Chu Húc ừ một tiếng, không ngẩng đầu nhìn cô.

Cô còn muốn nói gì đó,dì Chu gọi, "Đi thôi Tranh Tranh, A Húc không đi ăn cơm cùng chúng ta".

Lương Tranh hơi ngẩn người, theo sau nga một tiếng, lúc này mới cầm lấy cái găng tay trên ghế sofa, chạy tới chỗ dì Chu.

Chu Ngữ Chúc kéo Lương Tranh ra ngoài, vừa ra ngoài, vừa quay đầu lại nói với Chu Húc: "A Húc, chúng ta đi đây, phòng chừng tối muộn mới trở về, chuyện ăn cơm con tự giải quyết a."

Khách sạn còn có nhà ăn, Lương Tranh và dì Chu ở nhà ăn ăn cơm trưa xong, liền đi thẳng đến sân trượt tuyết.

Sân trượt tuyết rất lớn, người cũng nhiều. Lương Tranh lúc mới bắt đầu không biết gì, còn bị ngã xuống 2 lần.

Cũng may các biện pháp bảo hộ rất tốt, mũ bảo hiểm và miếng đệm đầu gối đều bảo vệ được toàn bộ vị trí, có huấn luyện viên cùng dì Chu ở bên cạnh dẫn dắt cô, cô không bị ngã nữa.

Mới bắt đầu còn có chút sợ, chơi lâu, liền chơi đến nghiện, Lương Tranh từ bé chưa thấy qua tuyết rơi nhiều như vậy, càng đừng nói đến trượt tuyết, sau đó quả thực cô chơi vô cùng vui vẻ. Đến hơn mười giờ, thời điểm sân trượt tuyết phải đóng cửa, còn rất luyến tiếc.

Từ sân trượt tuyết đi ra, Lương Tranh cả đường rất hưng phấn, cùng chia sẻ niềm vui sướng với dì Chu. Đền ven đường chiếu vào trên mặt cô, tươi cười sáng lạn.

Chu Ngữ Chúc thấy tiểu cô nương vui vẻ như vậy, tâm tình cũng vui theo, nói: "Nếu con thích, chúng ta ở đây chơi thêm vài ngày."

Lương Tranh tuy rằng thích, nhưng hôm nay như vậy là đủ rồi, sao có thể làm phiền dì Chu nữa.

Cô cười nói: "Không cần đâu dì, đi chơi phải biết tiết chế, về sau lại đến chơi mới có thể tiếp tục cảm thấy vui vẻ."

Lời này nói xong còn rất có đạo lý, Chu Ngữ Chúc cười nói, "Vậy chờ con nghỉ trở về, chúng ta lại đến lần nữa."

Lương Tranh cười, ngoan ngoãn gật đầu, "Dạ được."

Chu Ngữ Chức dẫn Lương Tranh quay về khách sạn, ban đầu muốn dẫn cô đi ăn cơm tối, sau đó đi suối nước nóng.

Nhưng mà không nghĩ tới hôm nay ở sân trượt tuyết chơi đến muộn như vậy, bà vừa định hỏi Lương Tranh có mệt không, còn muốn đi đến suối nước nóng nữa không, điện thoại liền vang lên. Là chồng gọi tới.

Chu Ngữ Chức nhận điện thoại, chờ bên kia nói xong, hỏi: "Bây giờ em phải đến đây sao?"

Lương Tranh ở bên cạnh nghe, cảm giác dì Chu hẳn là có chuyện gì.

Vài phút sau, Chu Ngữ Chức cúp điện thoại, nói với Lương Tranh: "Ba ba Chu Húc vừa mới gặp được đối tác làm ăn, mang vợ tới đây đi nghỉ, bọn họ hiện tại đang ở đó ăn cơm, con cũng đi cùng dì qua đó đi, thuận tiện ăn cơm tối."

Lương Tranh nghe vậy, vội xoa tay, "Không cần đâu dì, dì mau qua đó đi, buổi chiều con có ăn bánh quy rồi, bây giờ không đói lắm."

Nếu là đối tác làm ăn của chú Chu, Lương Tranh sao có thể không biết xấu hổ đi theo ăn cơm.

Cô cong môi, lộ ra hàm răng trắng tinh, "Dì, dì nhanh đi đi, không cần lo cho con."

Chu Ngữ Chức lo lắng nói: "Thật sự không đói bụng?"

Lương Tranh nghiêm túc gật đầu, "Thật sự không đói bụng. Hơn nữa con hơi mệt, muốn đi về trước nghỉ ngơi."

Lương Tranh không nói dối. Ở sân trượt tuyết chơi một ngày, quả thật có chút mệt.

Chu Ngữ Chức cũng không miễn cưỡng, dù sao người lớn bọn họ ăn cơm, một tiểu cô nương như Tranh Tranh ở bên cạnh ăn đoán chừng cũng không thoải mái.

Cô giữ chặt tay Lương Tranh, ôn nhu nói: "VẬY ĐI, CON ĐI VỀ TRƯỚC NGHỈ NGƠI MỘT LÚC, TỐI NAY DÌ MANG ĐỒ ĂN VỀ CHO CON."

Lương Tranh cười ngọt ngào, "CẢM ƠN DÌ."

Trên núi cái gì cũng tốt, ngoại trừ có hơi lạnh.

Lương Tranh hôm nay chơi thật sự vui vẻ, cả đường tâm tình nhảy nhót trở về khách sạn.

Cô lấy thẻ để quét mở cửa, trong sân đèn sáng, tuyết đọng trên mặt đất so với ban ngày dày hơn.

Cô giẫm chân lên, kế tiếp có dấu chân hơi lồm xướng.

Cô vui vẻ chạy về hành lang bên ngoài phòng khách, bên trong bật đèn, cách cửa kính nhìn vào bên trong, cô thấy Chu Húc tựa vào ghế, máy tính đặt trên đầu gối, đang nhìn gì đó.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa kính ra, có lẽ là thanh âm quấy rầy đến Chu Húc, anh ngược mắt lên nhìn về phía cô.

Lương Tranh cười hì hì vẫy tay với anh, "TÔI ĐÃ TRỞ VỀ."

Chu Húc nhìn cô, ừ một tiếng, lại cúi đầu tiếp tục xem đồ vật này nọ.

Lương Tranh đổi giày đi vào, không biết Chu Húc đang làm gì, cũng không dám quấy rầy anh.

Cô lặng lẽ lên lầu, ở trong phòng gọi điện thoại cho mẹ, lại nằm trên giường chơi điện thoại một lát, cho đến khi bụng kêu òng ọc mới đứng lên, rồi lại xoa bụng ngồi xuống.

Buổi chiều cô đã ăn mấy miếng bánh quy, nhưng đoán chừng tất cả đều bị tiêu hao hết mất rồi.

Chơi cũng là công việc tiêu tốn năng lượng a.

Cô cầm điện thoại xuống lầu, trong phòng khách, Chu Húc vẫn ngồi một tư thế như cũ, đang nhìn máy tính.

Lương Tranh nhỏ giọng xuống lầu, lại nhỏ giọng đi đến phòng bếp.

Khách sạn này là phòng gia đình, có phòng bếp, có tủ lạnh, còn có thể nấu nướng.

Lương Tranh mở tủ lạnh ra nhìn liếc mắt một cái, bia và cola, nước uống, cái gì cũng có.

Cô quay đầu lại nhìn sang bàn bếp, trên mặt bàn có vài hộp mì ăn liền, mỗi một hộp đều có hương vị khác nhau.

Cô đi tới, chọn một hộp có vị chua cay.

Lúc chuẩn bị nấu nước thì nhớ tới Chu Húc ở phòng khách.

Không biết anh ăn gì chưa.

Lương Tranh xoay người đi ra ngoài, vịn vào khung cửa phòng bếp, nhìn Chu Húc, "Chu Húc, anh ăn tối chưa? Tôi chuẩn bị nấu mì, anh có muốn ăn không?"

Lương Tranh hỏi xong, liền đợi Chu Húc trả lời.

Cô vốn cũng là thuận tiện hỏi một chút, không hi vọng Chu Húc sẽ trả lời cô, ai biết anh lại ngẩng đầu, từ xa nhìn chăm chăm cô một lúc, cuối cùng nói, "Đừng cho cay, cảm ơn."

Lương Tranh không nghĩ tới Chu Húc lại đồng ý ăn mì ăn liền, cảm thấy chút nữa rơi xuống. Nhưng cô không có biểu hiện ra ngoài, ánh mắt cong cong cười, "Được, chờ tôi một lúc nha."

Cô xoay người quay về phòng bếp nấu nước.

Chu Húc ngồi một chỗ, cách cửa kính phòng bếp nhìn thấy bóng dáng Lương Tranh đang bận rộn ở bên trong.

Chỉ nhìn bóng dáng của cô, đều có thể cảm nhận được cô đang vui vẻ.

Cô giống như chưa từng có phiền não.

Chu Húc nhìn chăm chăm cô một lúc, lại cúi đầu tiếp tục sửa văn bản số liệu trên máy tính, trong lòng không tự nhủ nghĩ: đi ra ngoài chơi một ngày, cô không mệt sao.

Nấu mì ăn liền chỉ mất có vài phút, Lương Tranh ở phòng bếp gọi, "Chu Húc, mì được rồi."

Cô ngồi trên ghế nhỏ ở trước bàn, mở nắp hộp mì, dùng nĩa gạt gạt.

Cô lại lấy hộp mì của Chu Húc đến, giúp anh mở nắp.

Chu Húc đi vào phòng bếp, Lương Tranh đang cầm nĩa giúp anh lựa mì, nói: "Vừa mới được. Buổi tối anh chưa ăn gì à?"

Chu Húc đi đến trước tủ lạnh, lấy một lon bia ra, ừ một tiếng.

Buổi chiều anh nhận được điện thoại của giáo sư, nói số liệu nghiên cứu lúc trước có chút vấn đề, anh đã bận rộn với vấn đề này từ chiều đến tối muộn, không có thời gian đi ăn.

Anh đi tới, kéo ghế nhỏ, ngồi xuống bên cạnh Lương Tranh.

Ngón tay tùy tiện mở nắp lon bia, tư thế đẹp trai đến mức làm Lương Tranh nhìn đến ngây người.

Cô nhìn Chu Húc ngửa đầu uống một ngụm, hầu kết chuyển động lên xuống.

Ngũ quan của Chu Húc thật sự rất xuất sắc, mặc kệ là chính diện hay góc nghiêng, đều đẹp trai đến mức trong nháy mắt có thể làm người ta động tâm.

Tuy rằng Chu Húc lạnh như băng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Lương Tranh cảm thấy được anh lớn lên rất đẹp trai.

Cô nhìn anh rất lâu, quên việc thu hồi tầm mắt, cho tới khi Chu Húc quay đầu nhìn cô, thấp giọng nói, "Nhìn cái gì?"

Lương Tranh giống như làm việc gì trái với lương tâm bị người ta bắt gặp tại chỗ, trong lòng lộp bộp rơi, cũng may trên mặt cũng coi như bình tĩnh, ánh mắt cô chớp chớp, ngón tay chỉ vào lon bia trong tay Chu Húc, "Uống ngon không?"

Chu Húc hơi nhướn mày, nhìn cô, "Chưa uống qua?"

Lương Tranh lắc đầu, "Không có."

Cô nói xong, nhảy từ trên ghế nhỏ xuống, đi đến mở tủ lạnh, cũng từ bên trong lấy một lon bia ra.

Cô ban đầu nghĩ uống một chút thử xem, không nghĩ tới sau đó muốn uống thêm ngụm nữa, còn cảm thấy uống rất ngon.

Vì thế bất tri bất giác, cứ như vậy một ngụm rồi một ngụm uống hết.

Chỉ có điều Lương Tranh chưa từng uống bia, thậm chí còn không biết tửu lượng của chính mình như thế nào. Uống một lon bia, cả người đều say, trực tiếp nằm bò trên bàn.

Chu Húc ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy Lương Tranh say xỉn, huyết thái dương bỗng cảm thấy đau.

Uống một lon bia liền say xỉn, thật sự có tiền đồ.

"Lương Tranh." Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng gọi cô.

Nhưng mà Lương Tranh đã say đến mức đầu óc không tỉnh táo, làm sao ý thức được gì nữa.

Chu Húc gọi hai tiếng, Lương Tranh vẫn nằm một chỗ, một chút cũng không động đậy.

Chu Húc đưa tay xoa huyệt thái dương, sau một lúc lâu, mới từ trên ghế xuống, bế lấy Lương Tranh, đi ra ngoài.

Anh bế người lên lầu, chân phải đá văng cửa phòng Lương Tranh ra.

Đi đến bên giường, cúi người đặt cô lên trên giường.

Lương Tranh mắt nhắm lại, mơ mơ màng màng lẩm bẩm gì đó.

Chu Húc lấy chăn đắp lên người cô, chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghe rõ một câu, "..... Hung dữ cái gì chứ, cũng không phải tôi cố ý đổ cà phê lên người anh....."

Chu Húc hơi giật mình, anh đứng ở bên giường, nhìn chăm chăm Lương Tranh nửa ngày.

Một lát sau, anh ngồi vào bên giường, nhíu mày hỏi, "Tôi hung dữ khi nào?"

Lương Tranh ủi khuất lẩm bẩm nói: "Hung dữ..... Còn nắm cổ tay tôi, đau rất lâu."

Chu Húc ngẩn người, anh rũ mắt, ánh mắt di chuyển dừng ở trên cổ tay Lương Tranh.

Sau một lúc lâu, hơi nhíu mày.

Lương Tranh đầu choáng váng, rất không thoải mái.

Cô cau mày, có chút khổ sở mở to mắt.

Không gian mơ hồ mông lung, hình như cô nhìn thấy Chu Húc.

"Chu Húc....."

Chu Húc thu hồi tầm mắt ở cổ tay Lương Tranh, nhìn về phía cô.

Lương Tranh thật sự say rồi.

Ánh đèn mờ nhạt ở đầu giường chiếu lên mặt Chu Húc, làm tôn lên khuôn mặt anh đặc biệt mê người.

Đôi mắt của anh, giống như từ trường mê hoặc, hấp dẫn cô vào trong.

Cô không ý thức được đưa tay ôm cổ Chu Húc.

Chu Húc bị buộc phải cúi người xuống.

Khoảng cách của hai người đột nhiên kéo gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Mắt Chu Húc sâu đến cực điểm, cứ như vậy nhìn thẳng vào Lương Tranh.

Lương Tranh cũng nhìn anh, cô lẩm bẫm nói: "..... Anh thật là đẹp mắt."

Dứt lời, môi nhẹ nhàng dán lên môi Chu Húc.

~~~

Chương 12 is coming...

First kiss ><

Chương 12

Thời điểm tối hôm qua uống lon bia kia xong, Lương Tranh như thế nào cũng không nghĩ tới chính mình lại say.

Buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu choáng váng mơ hồ, thật sự rất đau.

Cô đau khổ vùi đầu vào trong chăn, cuộn tròn người lại.

Vô cùng khó chịu. Sớm biết như vậy thì cô đã không uống bia.

Lương Tranh cau mày từ từ nhắm hai mắt, cuộn mình nằm trong chăn một lúc lâu, ý thức mới chậm rãi tỉnh táo lại một chút.

Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở mắt.

Khoan đã.

Không phải hôm qua cô ở phòng bếp uống bia sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Trở về phòng khi nào vậy?

Tưởng tượng đến chuyện này, Lương Tranh giật mình một cái, cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Cô kéo chăn ra khỏi đầu, một đầu tóc dài bị rối bời.

Ánh mắt cũng có hơi sững, cô ngồi ở trên giường, mờ mịt nhìn xung quanh.

Nhìn hơn nửa ngày, mới khẳng định đây chính xác là phòng của cô.

Cho nên tối hôm qua là..... Chu Húc bế cô lên?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, Lương Tranh liền buồn bực kêu rên một tiếng, đập đầu vào gối.

Thật sự không nên uống bia a.

Chu Húc vốn đã ngại cô phiền, tối hôm qua còn làm phiền anh bé cô đi lên, không biết trong lòng anh có bao nhiêu phiền muộn.

Lương Tranh vùi mặt vào gối kêu rên nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định đứng dậy đối mặt với anh.

Cô xuống giường, xỏ dép lê đi tới phòng tắm rửa mặt.

Vừa nhìn gương đánh răng, vừa suy nghĩ lát nữa phải đối mặt với Chu Húc như thế nào.

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể Chu Húc sẽ không phản ứng lại, không chừng còn nghĩ cô đang làm phiền anh.

Nghĩ vậy, trong lòng liền nhịn không được thở dài.

Rửa mặt xong từ phòng tắm đi ra, vừa mới chuẩn bị thay quần áo, thì Chu ở bên ngoài gõ cửa, "Tranh Tranh, dậy chưa?"

"Dậy rồi dậy rồi!" Lương Tranh vội đáp: "Con sẽ xuống ngay lập tức!"

Bên ngoài Chu Ngữ Chức nghe thấy giọng điệu gấp gáp của Lương Tranh, cười nói: "Không cần vội, đi gọi con rời giường ăn sáng, con cứ từ từ chuẩn bị."

Lương Tranh vội vàng thay quần áo, chuẩn bị xong, mang theo túi xuống lầu.

Khi cô xuống dưới phòng khách, chú và dì Chu còn chưa xuống.

Lương Tranh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chu Húc đang đứng ở hành lang bên ngoài phòng khách.

Anh nghiêng người, dựa vào cột bên cạnh hành lang, một tay để trong túi quần, một tay kia đang nhìn điện thoại.

Có lẽ là cảm giác được có người xuống dưới, anh bỗng nhiên quay đầu lại, cách một cánh cửa kính, nhìn về phía cô.

Lương Tranh thấy Chu Húc nhìn về phía cô, lập tức tươi cười. Cô chạy chậm vài bước, từ trên cầu thang nhảy xuống dưới, đi tới mở cửa kính, đầu lộ ra. ngọt ngào chào hỏi với Chu Húc, "Chu Húc, buổi sáng tốt lành."

Tục ngữ nói, duỗi tay không đánh người tươi cười*.

(*Có thể hiểu là khi bạn giơ tay lên muốn đánh đối phương khi họ làm sai, nhưng đối phương đã hướng về phía bạn bởi thường một khuôn mặt tươi cười nhận sai, lúc này bạn sẽ không nhẫn tâm cũng như không biết xấu hổ mà lại đi đánh đối phương)

Cho dù tối hôm qua Chu Húc có tức giận cô phiền toái, hiện tại cô lấy lòng hai câu, bực bội cũng nên tiêu tan đi?

Cô chào hỏi xong, mới phát hiện Chu Húc vẫn nhìn mình, không nói gì, cũng không có dời tầm mắt đi.

Chẳng qua thấy ánh mắt của anh đen kịt khi nhìn cô, lại trầm mặc, Lương Tranh hoàn toàn không biết anh đang nghĩ gì.

Cô bị Chu Húc nhìn như vậy, không khỏi có chút hoảng hốt, tim đập loạn nhịp.

Chu Húc chưa bao giờ nhìn cô như thế.

Cô theo bản năng sờ sờ mặt, hơi nghi hoặc, dò hỏi: "Sao..... Làm sao vậy? Trên mặt tôi có gì à?"

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cảm giác Chu Húc giống như cau mày, nhưng chỉ là thoáng qua, cũng không thấy rõ.

Anh dờn tầm mắt, nhìn về phía cái cây trong sân, biểu hiện rõ ràng không muốn trả lời cô. Lương Tranh da mặt dày lại gần, ở bên cạnh Chu Húc nói, "Cái kia..... Đêm qua....."

Ánh mắt Chu Húc dừng nhìn cái cây trong sân, rũ mắt nhìn cô.

Lương Tranh cười khanh khách, cô nhìn Chu Húc, rất chân thành nói cảm ơn, "Tối hôm qua là anh bế tôi về phòng sao? Làm phiền anh rồi."

Cô có chút xấu hổ, nhìn thấy Chu Húc nét mặt không đổi, cô vươn ngón trỏ cùng ngón giữa, nhẹ nhàng kẹp lấy một góc vải chỗ tay áo của Chu Húc, lắc nhẹ, mong chờ nhìn anh, "Anh đừng tức giận. Tôi cam đoan, sẽ không bao giờ có lần... sau làm phiền anh đâu!"

Nói xong, còn giơ tay trái lên thề.

Chu Húc nhìn chăm chăm cô, sau một lúc lâu cũng không nói gì.

Qua một hồi, anh bỗng nhiên mở miệng, "Lương Tranh ——"

"A?" Lương Tranh sửng sốt, mờ mịt nhìn lại anh.

Chu Húc gọi cô xong, lại trầm mặc một lúc, cuối cùng mới hỏi, "Cô uống say khướt sẽ phát điên sao?"

"A?" Lương Tranh lơ mơ, chờ cô hồi phục lại tinh thần, vội vàng hỏi: "Tối hôm qua tôi có làm cái gì sao?"

Chu Húc nhú mày.

Lương Tranh thấy sắc mặt Chu Húc không tốt lắm, theo bản năng hỏi: "..... Tôi sẽ không mắng anh đi? Hay là..... Đánh anh?"

Lương Tranh không thể nhớ nổi chính mình tối hôm qua đã làm gì, cô uống bia xong liền say, cái gì cũng không nhớ rõ.

Cô khẩn trương nhìn Chu Húc, ai ngờ Chu Húc lạnh lùng nhìn cô một cái, trực tiếp đi vào nhà.

Lương Tranh ngây ngốc đứng đó.

Cô gắng sức suy nghĩ nửa ngày, cũng không nhớ nổi chính mình tối hôm qua làm gì. Cô ngay cả cảnh tượng Chu Húc lúc nào, làm thế nào đưa cô về phòng đều hoàn toàn nghĩ không ra.

Hình ảnh cuối cùng hiện lên trong đầu tối hôm qua chính là cô uống bia xong, hét choáng váng đầu óc rồi nằm bò lên bàn.

Trên xe trở về nhà, Lương Tranh một mực suy nghĩ đến chuyện tối hôm qua, nhưng mà đầu sắp nổ tung vẫn không nhớ ra được gì.

Chuyện này vẫn làm cho cô rối rắm một ngày một đêm, mãi cho đến ngày hôm sau, khi lên máy bay, cô vẫn còn nghĩ về nó.

Nhưng mà nghĩ không ra chính là nghĩ không ra, thời điểm máy bay hạ cánh xuống sân bay Giang Thành, cô cuối cùng cũng từ bỏ.

Quên đi.

Không nghĩ nữa.

Sau khi xuống máy bay, Lương Tranh vừa gọi điện thoại cho ba ba, vừa đi bộ đến băng chuyền lấy hành lý.

Ba ba ở đầu bên kia điện thoại rất cao hứng, "Xuống máy bay a? Ba và mẹ ở bên ngoài chờ con, con đi ra liền thấy được."

Lương Tranh đã lâu không thấy ba mẹ, nỗi nhớ nhà giống như mũi tên*, thanh âm dấu không được nhảy nhót, "Con đang lấy hành lý, lập tức ra ngay đây."

(*Thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là tâm trạng muốn về nhà nhanh như mũi tên được bắn, thể hiện niềm háo hức khi được trở về nhà)

Lương Tranh liếc mắt một cái liền nhìn thấy hành lý của mình, xách lên rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Đến chỗ đón tiếp bên ngoài, quả nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy ba mẹ.

Cô chạy nhanh qua, "Ba! Mẹ!"

Ba Lương vui vẻ xách hành lý cho con gái, "Ai nha, con ở bên ngoài học tập, sao lại gầy như vậy."

Lương Tranh nói: "Nào có gầy. Con mỗi ngày ăn rất ngon, còn có dì Chu mỗi lần đều cho con thêm cơm, con còn cảm thấy con béo hơn."

Nói xong câu này, mẹ Lương liền cười vỗ tay Lương Tranh, "Con, nha đầu này, nghỉ cũng không về nhà, chỉ biết đi làm phiền dì Chu."

Lương Tranh cũng cười, một tay kéo ba, một tay kéo mẹ đi đến bãi đỗ xe, "Con rất ngoan ngoãn, dì Chu rất thích con."

Chính con gái mình tính cách như thế nào, làm ba mẹ đương nhiên rõ ràng, điểm ấy mẹ Lương tin. Nhưng vẫn nói: "Dì Chu thích con là một chuyện, nhưng là con cố gắng đừng làm phiền người ta nha."

"Nhưng lần nào dì cũng đều đến trường học đón con, con có thể không đi sao?"

"Này....."

Lương Tranh trấn an mẹ: "Mẹ yên tâm đi, con có chừng mực mà."

Mẹ Lương lúc này mới gật đầu, "Có chừng mực là tốt rồi."

Thời điểm từ sân bay về nhà, vừa vặn 3 giờ chiều.

Vào trong nhà, mẹ Lương liền hỏi: "Đói bụng không? Mẹ làm trước cho con một bát mì lót bụng, buổi tối về sẽ làm món con thích ăn."

Tuy nói đang hỏi, nhưng làm sao cần Lương Tranh trả lời.

Mẹ Lương vừa nói vừa đi đến phòng bếp. Lấy nồi nấu nước, động tác lưu loát.

Trong nhà phương Nam không thể so với phương Bắc có máy sưởi, Lương Tranh trở về phòng cởi áo khoác, thay một bộ ngủ bằng vải bông mềm mại màu hồng có hình hoạt hình.

Khi cô đi ra, mẹ đang ở phòng bếp gọt táo.

Trong nồi nước còn đang nấu.

Lương Tranh đi đến phòng bếp, ôm lấy mẹ từ đằng sau, "Mẹ của con, con rất nhớ mẹ a."

Mẹ Lương bỗng chốc liền nở nụ cười, bà hừ một tiếng, nói: "Mẹ thấy con ở trong nhà dì Chu chơi rất vui vẻ, làm gì còn muốn về nhà nha."

"Nào có." Lương Tranh đứng đắn nói: "Con mỗi ngày đều nhớ ba mẹ."

Mẹ Lương cười, đưa táo vừa gọt cho Lương Tranh, lại quay đầu nhìn nước trong nồi.

Nước sôi, bà cúi xuống, múc nửa chén nước cho vào bát mì đã chuẩn bị, sau đó nói: "Năm nay mẹ có làm nhiều Lạp xưởng, chờ đến khai giảng, con mang đến cho dì Chu đi."

"Được ạ." Lương Tranh tựa vào tủ lạnh bên cạnh ăn táo.

Mẹ Lương lại hỏi: "Chu Húc thì sao? Nó có cái gì... không thích ăn, thời điểm khai giảng, cũng mang cho nó chút gì đó."

Lương Tranh nghĩ thầm, đại thiếu gia sao có thể ăn mấy món bình dân nhà làm gì đó a.

Cô lắc đầu, "Không biết a."

Nói đến Chu Húc, Lương Tranh có rất nhiều chuyện để nói.

Vừa mới bắt đầu không nhịn được nói tính cách Chu Húc lạnh lùng, thao thao bất tuyệt nửa ngày, nhưng càng nói tiếp, không nhịn được cảm khái, "Bất quá lớn lên thật sự rất đẹp trai, chỉ số thông minh thì con không biết cao như thế nào, dù sao sách trong thư phòng của anh ấy, rất nhiều quyển con xem không hiểu."

Lương Tranh thao thao bất tuyệt nói về Chu Húc nửa ngày, mẹ Lương nghe mơ hồ có điểm không đúng, có chút thú vị a, bà rất bất quá, vừa rửa rau vừa nghiêng đầu nhìn con gái, "Con và Chu Húc thường xuyên ở một chỗ, có xảy ra tình huống gì không a?"

Lương Tranh đang gặm táo, nghe được lời này suýt chút nữa bị sặc, nói: "Mẹ nghĩ gì vậy chứ, người ta là đại thiếu gia cao lãnh, sao có thể để ý con."

~~~

Chương 13 is coming...

Tác giả có lời muốn nói: Chu Húc: Coi trọng

Editor có lời muốn nói: Mãi tui mới được nghỉ tiếp UwU đi học từ 2/3 đến bây giờ mới cho nghỉ nên tui sẽ cố gắng ra chương mới cho mọi người đọc nha ^^

Chương 13

Sau khi Lương Tranh về nhà, Chu Ngữ Chúc vô cùng nhớ cô.

Lúc trước khi Lương Tranh vẫn còn ở nhà bà, không khí trong nhà vui vẻ hơn a. Hiện tại Tranh Tranh đi rồi, không khí trong nhà lại trở nên nghiêm túc.

Chu Ngữ Chúc thờ dài, cắt hoa quả rồi bưng lên cho Chu Húc.

Bà đưa tay gõ cửa.

"Vào đi."

Chu Ngữ Chúc mở cửa đi vào, nhìn thấy hành lý của Chu Húc ở trên giường đang mở ra, bà lại nhin không được thờ dài, "Bây giờ đã chuẩn bị hành lý? Hôm nào đi?"

Chu Húc ngồi trước bàn học, bận rộn nói: "Ngày mốt."

Trường học của Chu Húc và trường học trong nước thời gian nghỉ không giống nhau, cuối tháng 1 sẽ khai giảng, không có cách nào ở ăn Tết.

Chu Ngữ Chúc bưng hoa quả đi tới, "Tranh Tranh vừa mới trở về nhà được vài ngày, con lại phải đi, để lại mẹ và ba con hai người ăn Tết đều cảm thấy quạnh quẽ."

Chu Húc nói: "Tết con sẽ gọi điện thoại về cho mẹ và ba ba."

Chu Ngữ Chúc đặt hoa quả ở góc bên phải trên bàn, hừ một tiếng, cười nói: "Thôi đi, con gọi điện thoại, mẹ nói mười câu, con có thể trả lời một câu đã tốt lắm rồi."

Bà vừa mới đặt hoa quả xuống, ánh mắt đột nhiên liếc đến một mảnh giấy được đè dưới notebook của Chu Húc.

Trên giấy có vẽ một cô bé mặc váy, tóc buộc hai cái đuôi ngựa, bộ dáng tiểu cô nương cúi người giống như xin lỗi.

Chu Ngữ Chúc nhất thời hứng thú, bà duỗi tay lấy đi, "Đây là tiểu cô nương nào vẽ tranh cho con a?"

Ai ngờ bà vừa mới cầm đến, còn chưa kịp xem, đã bị Chu Húc một phen đoạt lấy.

Chu Húc trực tiếp mở ngăn kéo bên trái ra, ném tờ giấy kia vào.

Chu Ngữ Chúc sửng sốt vài giây, chậm rãi nở nụ cười, "Giấu cái gì mà giấu, không phải chỉ là tiểu cô nương viết thư tình sao."

Chu Húc nhíu mày, ngẩng đầu nhìn mẹ mình, nghiêm túc nói: "Không phải."

Chu Ngữ Chúc làm sao sẽ tin. Không phải thư tình thì khẩn trương như vậy làm gì? Không phải thư tình thì giấu cái gì mà giấu?

Bà cười nói: "Không phải thư tình, vậy con còn trốn trong phòng lạng lẽ xem?"

Chu Húc sắc mặt không tốt lắm, liếc mắt nhìn mẹ một cái, trực tiếp quay đầu đi tiếp tục làm việc của mình.

Bức tranh kia rõ ràng là do con gái vẽ. Con của mình, từ lúc bắt đầu đi học, đã không thiếu con gái theo đuổi, một bức thư tình mà thôi, nếu Chu Húc không khẩn trương như vậy, Chu Ngữ Chúc cũng sẽ không tò mò làm gì.

Dù sao con trai bà, luôn luôn lãnh đạm đến mức không ai dám tới gần, bộ dáng không quan tâm bất cứ cái gì. Khó thấy được nó để ý một mảnh giấy như vậy, còn giấu đi không cho xem.

Khẳng định có vấn đề.

Chu Ngữ Chúc hiếm khi được nhìn thấy bí mật của con mình, không chịu buông tha truy hỏi: "Con nói cho mẹ nghe, cô gái đó mẹ có biết không?"

Ngón tay Chu Húc vẫn đặt ở trên bàn phím gõ gõ, làm chuyện của mình, mặc kệ bà.

Chu Ngữ Chúc suy nghĩ nửa ngày, nhưng mà bên người con trai bà không có cô gái nào cả. Bà thử thăm dò đoán ra một vài cô con gái của bạn bè mình, ban đầu còn nghĩ đến Tranh Tranh, nhưng mà nghĩ lại, lúc trước Tranh Tranh thường xuyên ở trong nhà, con mình lạnh lùng thờ ơ, căn bản không cùng người ta nói qua nói qua mấy câu. Còn luôn chê người ta phiền toái.

Vừa nghĩ như vậy, chắc là không phải.

Chu Ngữ Chúc còn muốn đoán nữa, Chu Húc cuối cùng nhịn không được ngắt đầu, "Mẹ có thể đừng vô lý như vậy nữa được không, đó không phải thư tình."

"Vậy con giấu cái gì a?" Chu Ngữ Chúc muốn hỏi cho rõ ràng. Trời mới biết, phải dò xét một chút bí mật này của con trai bà, so với lên trời còn khó hơn.

Chu Húc sắc mặt càng kém, "Mẹ còn có việc gì nữa không?"

Đây là đang đuổi người.

Chu Ngữ Chúc biết không có khả năng hỏi ra được vấn đề, bà thờ dãi, "Được rồi được rồi, không hỏi nữa, đi đây."

Chu Ngữ Chúc đi rồi, trong phòng cuối cùng an tĩnh lại.

Nhưng mà Chu Húc vẫn như cũ rất phiền muộn, liên tục nhập sai vài số liệu.

Anh dựa vào ghế, hai tay đặt lên hai bên tay vịn.

Anh hơi ngửa đầu, nhắm mắt lại, ấn đường nhíu lại. Bộ dáng rất khó chịu.

Một lát sau, ấn đường mới giãn ra một chút.

Anh mở mắt, giơ tay kéo ngăn kéo bên trái, từ bên trong lấy tờ giấy kia ra.

Bên trên chỉ viết một dòng chữ xinh xắn: Chu Húc, thực xin lỗi, đừng tức giận.

Là lần trước Lương Tranh bồi thường quần áo cho Chu Húc, lặng lẽ nhét vào trong túi.

Ánh mắt Chu Húc dừng ở bên cạnh tiểu cô nương cúi đầu, không hiểu sao nhớ tới Lương Tranh.

Nhớ tới lúc ấy cô đứng ở ngoài cửa, sợ hãi lại khẩn trương, còn cố gắng lộ ra nụ cười, bộ dáng xin lỗi anh.

Anh nhìn chăm chăm tiểu cô nương cúi đầu nửa ngày, cuối cùng lại để vào trong ngăn kéo.

Phiền muộn nói một tiếng, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Một đêm trước khi quay về trường học, Tần Tống cùng Dương Thăng làm cho Chu Húc bữa tiệc tiễn biệt, hẹn ở chỗ cũ ăn cơm.

Buổi tối Chu Húc đến nơi, phát hiện ngoài hai người bọn họ, còn có Lâm Hân các cô.

Chu gia mấy đời kinh doanh, bất động sản, khách sạn, ngành giải trí cũng có, là một gia tộc lớn. Ngày thường bạn bè lui tới đều là bạn cùng lứa tuổi.

Khi Chu Húc đẩy cửa ra, Lâm Hân ngồi đối diện vui vẻ nhìn anh, cô nói: "Chu Húc, cậu cuối cùng cũng đến."

Chu Húc lập tức đi vào, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh chỗ của Tần Tống.

Dương Thăng ngồi nghiêng đối diện lập tức giơ tay hướng ra ngoài búng một cái, hô: "Có thể mang đồ ăn lên."

Xong rồi, lại hướng về Chu Húc nói: "Hân Hân các cô ấy biết cậu phải quay về trường học, cũng muốn đến đây làm bữa tiệc tiễn biệt cho cậu, mình liền kêu các cô ấy đến."

"Đúng vậy." Lâm Hân ở đối diện nói: "Chu Húc cậu cũng quá không có nghĩa khí, phải về trường học cũng không nói cho bọn mình một tiếng."

Chu Húc ngược mắt nhìn cô một cái, biểu tình lạnh nhạt.

Nhưng không nói gì.

Tần Tống cà lơ phát phơ dựa vào ghế, cười nói: "Tính tình này của Chu thiếu gia, các cậu cũng không phải mới biết ngày đầu tiên."

Cơm nước xong, Dương Thăng nói anh họ của mình vừa mở quán bar, lại đưa mọi người đi uống rượu.

Đêm nay Chu Húc không muốn uống, anh dựa đầu vào ghế sofa, một tay đỡ đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ đèn neon nhấp nháy lập lòe, ngược lại rất có không khí năm mới.

Chu Húc ngồi ở chỗ ấy, cả người chìm vào trong bóng tối, ánh sáng nửa tối nửa sáng chiếu rọi lên sườn mặt anh càng thêm hoàn mỹ.

Trong thời gian đó có nữ sinh bưng rượu đến gần, Chu Húc không để ý, ngay cả nhìn cũng không buồn liếc mắt một cái.

Chu Húc người này, chán ghét đối phó với mọi phiền toái.

Anh bình thường là một người lạnh lùng, thờ ơ, khi không để ý một người hoàn toàn có thể đem người ta đóng băng.

Nữ sinh kia đến gần đoán chừng chưa thấy qua nam nhân lạnh lùng như thế bao giờ, đứng ở chỗ kia một lúc, Chu Húc từ đầu đến cuối đều đang nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như không phát hiện ra có người trước mắt. Nữ sinh kia đứng không lâu lắm, cuối cùng vẫn xấu hổ rời đi.

Dương Thăng cùng Tần Tống, còn có anh họ Dương Thăng, ba người đang uống rượu.

Lâm Hân đi đến gần cùng Chu Húc nói chuyện, cô giơ tay cho Chu Húc xem vòng tay, "Phiên bản giới hạn mới ra, mình vừa mới mua, đẹp không?"

Chu Húc nhìn thoáng qua, không có biểu tình gì, thản nhiên ừ một tiếng.

Anh lấy điện thoại ra, nhàm chán lướt xem tin tức.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, vuốt trở lại màn hình chính, click mở WeChat.

Anh rất ít khi dùng WeChat, khung thoại trên cùng vẫn là Lương Tranh, ảnh đại diện là một cô gái phim hoạt hình.

Trước đó mấy tháng, thời điểm Lương Tranh vừa đến Bắc Kinh, vì muốn kéo gần quan hệ hơn với Chu Húc lạnh như băng, liền chủ động thêm anh.

Chu Húc đại khái là xuất phát từ phép lịch sự, nên chấp nhận yêu cầu của cô. Bất quá cũng chỉ là chấp nhận mà thôi, hai người một câu cũng chưa nói qua.

Chu Húc nhìn chằm chằm khung thoại kia một lúc, click mở, giao diện trò truyện trống, chỉ có một lời nhắc của hệ thống nhắc nhở bạn có thể bắt đầu nói chuyện với đối phương.

Chu Húc nhìn một hồi, ánh mắt dừng ở ảnh đại diện cô gái phim hoạt hình, anh trầm mặc vài giây, ma xui quỷ khiến thế nào lại click vào.

Sau đó click mở vòng bạn bè của cô.

Bài đăng cuối cùng là sáu giờ trước.

Bài đăng có mấy chữ và hai bức ảnh.

Đã mua đồ Tết ~~~

Bức ảnh thứ nhất là cô lấy một gói khoai tây chiên che mặt, nhìn về phía máy ảnh giờ tay chữ V.

Cô mặc một cái áo khoác mùa đông dài tay màu trắng, tay áo dài đến nỗi ngón tay của cô gần như bị che kín.

Chu Húc xem tiếp ảnh tiếp theo.

Bức ảnh thứ hai là cô nghiêng đầu, đem mặt lộ ra sau gói khoai tây chiên.

Mi mắt cong cong, cười đến thực ngọt ngào, tươi cười giảo hoạt giống như lộ ra vài trò đùa dai đã thực hiện được.

Chu Húc nhìn bức ảnh này rất lâu, chậm chạp không đóng lại.

Ngay cả chính anh cũng không biết mình suy nghĩ cái gì.

Cho đến khi Tần Tổng gọi anh tới uống rượu, anh mới hoàn hồn. Phát hiện chính mình nhìn bức ảnh này đến xuất thần, không tự giác cau mày, thoát WeChat ra.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Thiếu gia yêu đương một cách thầm lặng~

~~~

Chương 14 is coming...

Chương 14

Nghỉ đông ở nhà, mỗi ngày Lương Tranh quả thực vui đến quên cả trời đất.

Cuộc sống không có bài tập, mỗi ngày đều ăn nhậu chơi bời, không còn gì hạnh phúc hơn.

Chỉ có điều cô chơi đùa vô cùng vui vẻ suốt ngày, vốn dĩ tính toán muốn mang sách về để đọc nhưng lại để ở trên bàn học, sách bị dính bụi cũng không xem lấy một tờ. Một thời gian sau, mẹ liền nhắc cô: "Con nói sách này lớn như vậy, thật xa mới mang về được lại để dính bụi ở chỗ kia, con cũng ngại nặng, còn không bằng đừng mang về."

Lương Tranh vắt chéo hai chân về phía sau, nằm sấp trên giường xem phim, nói: "Mẹ yên tâm đi, lần tới con khẳng định sẽ không mang theo sách trở về."

Ở trường học luôn nghĩ chính mình trở về mỗi ngày đều xem sách, nhưng sự thật là, lúc nghĩ đến đều rất tốt đẹp, khi thật sự trở về, trong nhà ăn tết vô cùng náo nhiệt, mỗi ngày thời gian chơi còn không đủ, lấy đâu ra thời gian đọc sách a.

Mẹ Lương quét dọn ở trước cửa phòng ngủ của Lương Tranh, nói: "Con còn nói con thường xuyên đi đến nhà dì Chu, sao không học được một chút tính tự giác, kỷ luật của Chu Húc người ta. Lần trước không phải con nói người ta được nghỉ vẫn còn làm nghiên cứu sao."

Lương Tranh chống cằm, mắt không rời màn hình, trả lời: "Thôi bỏ đi, con cũng không tự giác, kỷ luật được như vậy, nếu là con và anh ấy

giống nhau, con sẽ làm bản thân buồn chết mất."

Mẹ Lương ghét bỏ nói: "Con chính là không biết vươn lên."

Lương Tranh còn muốn vì chính mình thanh minh một chút, cô cảm thấy mình rất biết vươn lên. Nhưng mà nghĩ lại, so sánh với Chu Húc, cô quả thực không vươn lên cho lắm.

Quyết định ngậm miệng lại.

Đêm giao thừa, Lương Tranh gọi video chúc Tết với dì Chu qua WeChat.

Dì Chu bên kia đặc biệt náo nhiệt, không phải ở nhà dì, có lẽ là ở nhà ông nội Chu Húc.

Ngôi nhà trong video còn lớn hơn Chu gia, trong nhà trang hoàng rất giống phong cách của thế kỷ trước, mùi phần quý khí.

Đoán chừng người nhà Chu gia đều tụ tập ở nhà lão gia tử bên này ăn tết, rất nhiều người, tiếng hoan hô nói cười không ngừng.

Chu Ngữ Chúc nhận được cuộc gọi video của Lương Tranh, rất cao hứng, cười hỏi: "Tranh Tranh, đang ở đâu vậy? Ăn bữa cơm đoàn viên sao?"

"Mới vừa ăn xong, đang ở nhà của ông nội." Lương Tranh cười ngọt ngào, hướng về video nói: "Dì, chúc dì và chú năm mới vui vẻ, chúc ông nội thân thể khỏe mạnh."

"Con cũng vậy, năm mới vui vẻ." Gương mặt tươi cười này của Lương Tranh ai nhìn cũng đều thích. Chu Ngữ Chúc đã lâu không gặp Lương Tranh, lúc này rất vui vẻ, hỏi: "Tranh Tranh khi nào quay lại a? Khi nào quay lại thì nói với dì một tiếng, lúc đó dì đến đón con."

Lương Tranh nói: "Cuối tháng 2 ạ."

Lương Tranh cùng dì Chu hàn huyên một lúc, lại xuất phát từ phép lịch sự, cô hỏi đến Chu Húc, dì Chu nói anh đã quay về trường học rồi, cuối tháng 3 mới trở về.

Lương Tranh ở trên ban công cùng dì Chu gọi video, lúc mẹ Lương ra tới, Lương Tranh liền đưa điện thoại cho mẹ, nói: "Dì Chu."

Mẹ Lương lập tức cao hứng nhận lấy, "Ngũ Chúc a, năm mới vui vẻ."

Hai người bạn tốt đã nhiều năm không gặp mặt, nói những lời muốn nói, hàn huyên rất lâu.

Nửa giờ sau, mẹ Lương mới từ ban công đi ra, đưa điện thoại cho Lương Tranh.

Trong nhà Lương Tranh bên này ăn tết cũng rất náo nhiệt, nhóm họ hàng tụ tập hai bàn chơi mạt chược, người không đánh bài thì xem Đêm hội mùa xuân (Gala năm mới CCTV), đám con nít chơi trò trốn tìm, vô cùng náo nhiệt.

Lương Tranh ngồi ở trên ghế sofa ôm di động bận rộn trả lời lời chúc mừng năm mới của bạn bè, cô trả lời đến vui vẻ, thích thú, tâm tình vô cùng tốt.

Đến lúc cô trả lời xong lời chúc mừng năm mới, ngón tay kéo xuống xem có bỏ lỡ ai hay không, kéo xuống cuối cùng, nhìn thấy khung thoại với Chu Húc.

Ngón tay cô dừng lại ở đó, nhớ tới mấy tháng trước, lúc ấy vừa đến Bắc Kinh, vì muốn kéo gần quan hệ với Chu Húc, da mặt dày thêm WeChat của anh. Bất quá cũng chỉ là thêm, trước nay không có nói chuyện qua.

Lương Tranh nghĩ, cô có nên chúc mừng năm mới anh hay không?

Cô click mở khung thoại, nhìn giao diện WeChat trống không, do dự rất lâu.

Tuy rằng có thể Chu Húc sẽ không trả lời cô, nhưng lúc cô ở Bắc Kinh cũng đã cho anh thêm không ít phiền toái, xuất phát từ phép lịch sự, Lương Tranh cảm thấy lời chúc mừng năm mới này vẫn nên được gửi đi, vì thế cuối cùng đã gửi một câu, "Chu Húc, năm mới vui vẻ! Chúc anh vạn sự như ý!"

Tin nhắn WeChat được gửi đi, đoán rằng bên kia cũng sẽ không trả lời.

Lương Tranh thật ra không quá để ý, vốn dĩ cũng không trông mong vào việc Chu Húc trả lời lại.

Đúng lúc em họ gọi cô qua đánh bài, cô để lại điện thoại vào trong túi, vô cùng cao hứng chạy tới chơi.

Đầu bên kia.

Chu Húc tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, trên người mặc một cái áo thun ngắn tay, quần thể thao màu đen. Trong tay anh cầm khăn lông lau tóc, lúc đi ra, thuận tay cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường.

Click mở liền thấy bảy tám cái khung thoại WeChat nháy ra màn hình chính.

Tất cả đều là chúc mừng năm mới.

Có Tần Tống, Dương Thăng, Lâm Hân, còn có một ít người không thân.

Ánh mắt Chu Húc bỏ qua tin nhắn WeChat của mọi người, không tự giác dừng lại trên tin nhắn kia của Lương Tranh.

Anh khựng lại một chút, click vào.

Chu Húc nhìn chăm chăm một lúc, hiếm khi trả lời một câu, "Năm mới vui vẻ."

Trả lời xong, lại nhìn chăm chăm vài giây, sau đó mới khóa điện thoại, ném về trên tủ đầu giường, đi sấy tóc.

Khi Lương Tranh nhìn thấy tin nhắn trả lời của Chu Húc, đã là hơn 2 giờ sáng.

Cô chịu không nổi về phòng rửa mặt đi ngủ, lúc lên giường mới lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, nhìn thấy Chu Húc trả lời lại, cô thật ra cũng không bất ngờ lắm.

Chu Húc là người cao ngạo vậy mà lại trả lời cô, bên trong hẳn là có nguyên do.

Nhưng anh luôn luôn lịch sự, chu toàn, bởi vì cô là con gái của bạn tốt của dì Chu, cho dù anh có khó chịu với cô, xuất phát từ phép lịch sự hay tiện tay trả lời một câu cũng là điều bình thường.

Lương Tranh thờ dài, rời khỏi WeChat, tắt điện thoại để trên tủ đầu giường, đem chăn kéo lên, nhắm mắt ngủ.

Ăn tết thật tốt, nhưng nghỉ đông thật nhanh đã kết thúc.

Hai tháng nữa khai giảng, Lương Tranh còn chưa có chơi đủ, một chút cũng không muốn quay lại trường học.

Còn chưa đi, đã bắt đầu tính toán khi nào lại trở về, mẹ Lương bị cô chọc cười.

Mang quà Tết cho Chu gia, lập xưởng cùng thịt xông khói chất đầy 2 túi lớn.

Lương Tranh xách đồ đến, nặng đến mức cô vừa xách lên một cái liền nhanh chóng buông xuống.

Mẹ Lương nói: "Ngày mai ba mẹ đưa con ra sân bay, giúp con gửi vận chuyển xong chúng ta lại đi. Con tới Bắc Kinh rồi thì trực tiếp gọi xe đi đến nhà dì Chu, đừng lại làm phiền dì đến đón con."

"Vâng." Lương Tranh gật đầu, cô cúi đầu nhìn vào túi lạp xưởng, sờ sờ bụng, "Mẹ, con đói quá, con cũng muốn ăn lạp xưởng."

Mẹ Lương cười rộ lên, "Chờ, mẹ nấu cho con."

Bà vừa nói vừa đi đến phòng bếp.

Lương Tranh cũng đi theo, nói: "Con muốn ăn thịt xông khói."

"Được." Mẹ Lương lấy từ tủ lạnh ra một khúc thịt xông khói, lạp xưởng, lại nói: "Con nếu không cũng lấy một chút mang đến trường học, ngày thường lúc muốn ăn thì nấu rồi cùng ăn với bạn bè trong ký túc xá."

"Ký túc xá không có đồ để nấu nướng."

"Mua một cái nồi cơm điện nhỏ thì sao."

Lương Tranh còn thật sự nghiêm túc phổ cập khoa học cho mẹ, "Nồi cơm điện là thiết bị vi phạm quy định, khi bị kiểm tra thì sẽ bị phạt."

Mẹ Lương bị dọa nhảy dựng, nhanh chóng nói: "Ai nha quên đi quên đi, loại chuyện vi phạm quy định cũng không thể làm."

Lương Tranh bị mẹ chọc cười, cô đi qua, ở bên hông ôm lấy mẹ, "Mẹ, con sẽ rất nhớ mẹ và ba ba."

Mẹ Lương nghe vậy thì vui mừng, trong lòng lại có chút chua xót, nói: "Ở trường học chăm sóc tốt bản thân mình, học cho tốt, vui vui về về."

Lương Tranh gật đầu, nghiêm túc nói: "Con biết. Mẹ cùng ba ba cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt."

"Yên tâm đi."

Ngày hôm sau, Lương Tranh buổi sáng 10 giờ lên máy bay, đến Bắc Kinh đã sớm một chút.

Máy bay hạ xuống, cô vừa đi đến băng chuyền lấy hành lý, vừa khởi động máy gọi điện thoại cho ba mẹ báo đã đến nơi an toàn.

Đến lúc lấy được hành lý, cô một tay kéo hành lý, còn đeo một cái ba lô to trên lưng.

Sau đó đi ra ngoài, trực tiếp đi đến chỗ xe taxi địa phương, lên xe liền báo địa chỉ nhà dì Chu.

Rời khỏi sân bay, Lương Tranh gọi điện thoại cho dì Chu.

Chu Ngữ Chức rất nhanh nhận điện thoại, Lương Tranh thanh âm ngoan ngoãn, lại ngọt ngào, nói: "Dì, bây giờ dì có ở nhà không?"

Chu Ngữ Chức nói: "Có ở. Con đang ở đâu?"

Lương Tranh nói: "Con mới vừa xuống máy bay, bây giờ đang ở trên xe taxi, một lát nữa liền tới nhà của dì."

"Con đến Bắc Kinh?" Chu Ngữ Chức kinh ngạc nói: "Không phải lúc trước bảo con khi quay lại thì nói cho dì một tiếng để dì tới đón con sao, con cái đứa nhỏ này — —"

Lương Tranh vội nói: "Con không dám làm phiền dì, con gọi xe cho thuận tiện. Con một lát nữa liền tới nơi."

Người đã ở trên đường, Chu Ngữ Chức cũng không nói được gì nữa, đành phải dằn dò, "VẬY con trên đường cẩn thận một chút a, dì ở nhà chờ con."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Lương Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bắc Kinh hôm nay có màu xanh đặc biệt, cô hạ cửa sổ xe xuống, gió lạnh và khô ráo thổi đến, lạnh đến nỗi cô run một cái, lại vội vàng kéo cửa sổ lên.

Trong nhóm ký túc xá còn đang thảo luận buổi tối hôm nay ăn cái gì, thảo luận nửa ngày, cuối cùng quyết định đi ăn lẩu Haidilao*.

(*Haidilao là một chuỗi cửa hàng lẩu được thành lập tại Tứ Xuyên, Trung Quốc vào năm 1994)

Thiến Thiến: 【 buổi chiều 5 giờ, ký túc xá tập hợp! 】

Lương Tranh gửi một cái vẽ mặt cong con mắt cười tùm tùm gật đầu, sau đó là một động tác OK.

Thời điểm đến Chu gia, xe vừa mới dừng lại, Chu Ngữ Chức liền từ bên trong đi ra.

Lương Tranh dùng WeChat thanh toán tiền, từ trong xe đi xuống.

Chu Ngữ Chức mở cửa sân nhỏ ra, vừa nhìn thấy Lương Tranh liền giữ chặt tay cô, giả vờ tức giận nói, "Con đứa nhỏ này, đã nói tới đón con, sao lại tự mình đi tới."

Lương Tranh cười, cô vòng đến cốp xe lấy hành lý, Chu Ngữ Chức giúp cô xách hành lý, lôi kéo cô đi vào bên trong, "Chưa ăn cơm đi? Dì trong nồi có nấu canh gà hoành thánh, đi vào trước ăn một chút."

"Con ở trên máy có ăn một chút rồi." Lương Tranh nói, cùng dì Chu đi vào trong.

Tuy rằng một kỳ nghỉ đông không có tới nhà dì, nhưng khi vào cửa một chút cũng không cảm thấy xa lạ.

Cô thay đổi giày, ôm ba lô lớn đi vào phòng bếp, "Dì, mẹ con có gửi cho dì một chút quà Tết."

Chu Ngữ Chức vội đi tới, "Uyển Quyên sao lại khách sáo như vậy, quen nhau lâu vậy rồi mà còn bảo con mang đồ tới."

Tới phòng bếp, Lương Tranh đem ba lô lớn đặt lên trên bàn, sau đó lấy từ bên trong ra 2 túi quà Tết.

Chu Ngữ Chức nhìn thấy Lạp xưởng và thịt xông khói nhiều như vậy, vô cùng ngỡ ngàng, "Sao lại lấy nhiều như vậy."

Lương Tranh ngẩng đầu lên, mắt cong cong cười, "Nên mà dì, dì chăm sóc con như vậy, mẹ con cảm thấy vô cùng áy náy."

"Có gì đâu mà." Chu Ngữ Chức dờ khóc dờ cười, bà đi đến trước bàn bếp, cầm bát lấy hoành thánh cho Lương Tranh, "Tới tới tới, ăn trước đã, vừa ăn vừa nói chuyện."

Lương Tranh ăn xong hoành thánh, lại ngồi ở phòng khách hàn huyên cùng dì Chu thật lâu.

Vốn dì Chu muốn gọi điện thoại cho chú Chu buổi tối dẫn cô đi ăn cơm, nhưng nghe thấy cô nói buổi tối có hẹn với nhóm bạn cùng phòng ăn liên hoan, mới gật đầu nói đưa cô về trường học.

Tới trường học, Lương Tranh ở cổng trường nói tạm biệt với dì Chu, trở lại phòng ngủ vừa vặn 5 giờ.

Cô ở bên ngoài mở cửa, rồi đẩy cửa đi vào, cao hứng hô to một tiếng, "Các bằng hữu! Mình đã trở về!"

Phùng Thiến cười nói: "Chỉ thiếu mỗi cậu."

"Đi đi đi! Đi ăn cơm!" Lương Tranh đẩy hành lý đi vào, "Chờ mình thay quần áo rồi đi!"

Bốn cô gái cả một kỳ nghỉ đông không gặp, cơm chiều ăn rất vui vẻ, đến 11 giờ mới quay về ký túc xá.

Dì quản lý đứng ở cổng nhắc nhở từng người một, "Ngày mai bắt đầu kiểm tra phòng ngủ a, không được quay về ký túc xá quá 10:30, nếu không toàn bộ đều bị phạt a."

Mấy cô gái khoác tay nhau chạy nhanh vào bên trong.

Chạy lên lầu, lại cùng ha ha cười rộ lên.

Sau khi từ kỳ nghỉ đông trở về, tâm trí mọi người vẫn còn bay bổng, vừa mới khai giảng được một tuần, một đám đều đàn độn.

Trạng thái này vẫn luôn duy trì gần nửa tháng, mọi người cuối cùng cũng thích ứng được với trạng thái học tập.

Giữa tháng 3, dì Chu gọi điện thoại tới, nói buổi tối ở bên ngoài ăn cơm. Chu Húc đã trở về.

Lương Tranh buổi chiều học xong, liền quay về ký túc xá cất sách vở, sau đó rửa mặt, thay quần áo, khi chuẩn bị đi ra cửa, điện thoại vang lên.

Cô cầm lấy điện thoại từ trên giường, nhìn thấy ID người gọi là Chu Húc, không hiểu sao có một chút khẩn trương, cô ấn nghe, "Chu Húc?"

Đầu bên kia ừ một tiếng, "Tôi đến trường học của cô rồi."

Hơn hai tháng không gặp, thanh âm của Chu Húc vẫn lạnh nhạt như vậy.

Lương Tranh xách túi lên, vừa đi ra ngoài, vừa trả lời, "Được, tôi lập tức xuống dưới."

Ra khỏi ký túc xá, Lương Tranh đi đường tắt đến cổng trường.

Vừa đến cổng, liền nhìn thấy Chu Húc.

Anh mặc một cái áo khoác phao dài màu đen, dựa vào cửa xe, hơi cúi đầu, đang nhìn điện thoại.

"Chu Húc!" Lương Tranh gọi anh, chuẩn bị đi qua.

Bỗng nhiên có người từ sau lưng cầm mũ áo khoác của cô kéo lên đội vào đầu cô.

Cô hoảng sợ, lập tức quay đầu, nhìn thấy Lý Khê đứng ở phía sau, rất thiếu đôn cười, "Đi đâu a?"

Lương Tranh kéo mũ xuống, trừng anh, "Cậu làm gì vậy, dọa mình sợ nhảy dựng."

Lý Khê cười rộ lên, "Mình làm cái gì dọa cậu nhảy dựng."

Từ lúc bắt đầu học tiểu học, Lý Khê và Lương Tranh vẫn luôn học cùng một lớp, cha mẹ hai bên đều nhận thức được vấn đề này, hiện tại đại học lại ở cùng một chỗ, đều rất quen thuộc lẫn nhau.

Bất quá từ lúc Lương Tranh khai giảng đến bây giờ đã được một tháng, đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh.

Cô hỏi: "Sao cậu lại chạy đến bên này."

Lý Khê nói: "Tới bên này ăn cơm. Còn cậu thì sao?"

Lương Tranh quay đầu lại chỉ vào Chu Húc, nói: "Mình cũng ăn cơm. Có người đang chờ mình, mình đi trước a."

Lý Khê nhìn theo hướng ngón tay của Lương Tranh, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Chu Húc.

Đối phương rất bình tĩnh mà nhìn anh, cũng không biết có phải anh thấy ảo giác hay không, anh hình như nhìn ra sự thù địch từ trong ánh mắt lãnh đạm bình tĩnh kia?

Nhưng đợi đến khi anh muốn nhìn rõ ràng, đối phương đã dời tầm mắt.

Có lẽ..... Là nhìn lầm rồi đi?

Lý Khê thấy Lương Tranh chạy đi rồi, cũng đi về phía trước.

Lương Tranh chạy đến trước mặt Chu Húc, cười với anh, "Xin lỗi, để anh chờ lâu rồi."

Chu Húc rũ mắt liếc nhìn cô một cái, lại ngược mắt nhìn thoáng qua chỗ Lý Khê, rất bình tĩnh hỏi, "Bạn trai?"

"A?" Lương Tranh sửng sốt một chút, quay đầu lại nhìn Lý Khê, sau đó quay về, vẻ mặt khó hiểu nhìn Chu Húc, "Không phải a."

Chu Húc nhìn cô một cái, không nói gì, bỏ lại câu, "Lên xe."

Nói xong, liền vòng qua đi đến ghế lái bên kia, mở cửa ngồi vào.

~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Tranh Tranh: Chu Húc trả lời lời chúc mừng năm mới của mình, là xuất phát từ phép lịch sự.

Mọi người:..... Anh ấy chỉ trả lời tin nhắn của một mình cậu thôi.

~~~

Chương 15 is coming...

Chương 15

Khi Lương Tranh và Chu Húc đến nơi, dì và chú Chu đã chờ ở đó rồi.

Chu Ngữ Chúc vừa thấy Lương Tranh đến, liền cười vẫy tay với cô, "Tranh Tranh, mau tới đây."

"Dì." Lương Tranh vội đi tới, bị Chu Ngữ Chúc kéo tay ngồi xuống bên cạnh bà.

Tối nay ăn cá. Trước đây cũng đã từng đến nhà hàng cá này, ăn rất ngon.

Chu Ngữ Chúc nói: "Vốn dĩ muốn gọi con cuối tuần đến ăn cơm, nhưng mà hôm nay A Húc lại trở về sớm hơn dự tính, dì nghĩ nhà hàng cá này cách trường học con không xa, liền quyết định hôm nay đến đây ăn. lát nữa cơm nước xong, lại bảo A Húc đưa con trở về."

Lương Tranh vội nói: "Không cần không cần, trường học cách chỗ này không xa, con đi bộ về cũng không mất nhiều thời gian."

"Đi bộ cũng phải mất 20 phút." Chu Ngữ Chúc nói.

Lương Tranh cong môi cười cười, vô thức nhìn đến Chu Húc ở đối diện.

Chu Húc không nhìn cô, anh dựa lưng vào ghế, rũ mắt đang xem điện thoại.

Lương Tranh xấu hổ thu hồi tầm mắt, cùng dì Chu nói chuyện phiếm.

Cơm nước xong, tính tiền xong ra ngoài đã 8 giờ.

Chú Chu nói: "A Húc, con đưa Tranh Tranh trở về trường học, ba và mẹ con đi đến nhà ông nội bên kia."

Chu Húc ừ một tiếng.

Chú Chu và Chu Húc mỗi người lái một chiếc xe tới, Lương Tranh tiễn chú và dì Chu lên xe, đứng ở xa vẫy tay tạm biệt.

Chu Ngữ Chúc ngồi ở ghế phụ, ấn cửa sổ xe xuống, nói với Lương Tranh: "Tranh Tranh, cuối tuần tới nhà ăn cơm, dì làm món sườn heo chua ngọt mà con thích ăn."

"Cảm ơn dì." Lương Tranh cười, mắt cong cong nói cảm ơn, chờ xe của chú Chu đã đi xa, mới quay đầu lại, nhìn về phía Chu Húc.

Chu Húc đứng ở bậc thang ven đường, khi cô quay đầu lại, đúng lúc đụng phải ánh mắt của Chu Húc. Cô theo bản năng tươi cười, vừa định nói chuyện, ai ngờ Chu Húc không để ý cô, trực tiếp đi đến trước xe, mở cửa rồi ngồi vào trong.

Lương Tranh lặng lẽ khép miệng, đi tới mở cửa ngồi vào ghế phụ.

Chu Húc kéo cần số, Lương Tranh ngồi một chỗ, nhìn đường phía trước.

Im lặng một lúc, cô mới nói, "Làm phiền anh."

Chu Húc vẫn không để ý cô.

Lương Tranh cũng lại im lặng.

Cả đường trầm mặc, mười phút sau, xe dừng lại trước cổng trường học.

Lương Tranh nhanh chóng tháo dây an toàn, sợ chậm trễ thời gian của Chu Húc, cô mở cửa xuống xe, khom người, cách cửa sổ xe vẫy tay với Chu Húc, "Tôi đi đây, cảm ơn anh, lái xe chú ý an toàn."

Chu Húc nghiêng đầu nhìn cô một cái, ừ một tiếng, lại thu hồi tầm mắt.

Lương Tranh nhìn chăm chăm anh, thấy Chu Húc không có ý định trả lời cô, liền biết điều không nói gì nữa, đứng thẳng dậy, vòng qua đầu xe, đi vào bên trong trường học.

Chu Húc đậu xe ở chỗ đó, vẫn chưa đi.

Anh nghiêng đầu, cách cửa sổ xe, ánh mắt nặng nề nhìn bóng dáng xa xa của Lương Tranh.

Nhìn không biết bao lâu, chờ anh lấy lại tinh thần, mới phát hiện chính mình đang làm cái gì, không tự giác cau mày.

Anh xoay vô lăng nửa vòng, lái xe rời đi.

Nửa giờ sau, anh lái xe đến quán bar của anh họ Dương Thăng.

Hôm nay vừa trở về, Tần Tống và Dương Thăng hẹn anh gặp mặt.

Khi đến nơi, Tần Tống và Dương Thăng đã ở trong.

Dương Thăng nhìn thấy Chu Húc, hô lớn: "Anh! Bên này!"

Chu Húc đi qua, ngồi xuống ghế sofa.

Tần Tống gọi rượu cho Chu Húc, anh nói: "Mình lái xe."

Anh ngược mắt nhìn bartender nói: "Một cốc nước trắng."

Quán bar này bởi vì chi phí cao, người không quá nhiều, cho nên yên tĩnh. Âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi vang lên.

Tần Tống cùng Chu Húc nói chuyện phiếm, hỏi anh: "Các cậu ở lại bao lâu a? Tháng mấy trở về đó?"

"Giữa tháng 4."

"Nhanh như vậy?" Lại hỏi: "Vậy khi nào lại trở về?"

"Tháng sáu."

"Vậy cũng tốt, đến lúc đó bọn mình cũng được nghỉ."

Chu Húc ừ một tiếng.

Anh vừa dứt lời, ngược mắt lên liền nhìn thấy Dương Thăng ngồi ở đối diện ôm điện thoại ngây ngô cười.

Dương Thăng gần đây yêu đương, cả tối đều ôm điện thoại ngồi một chỗ tán gẫu WeChat, cười giống như kẻ ngốc.

Tần Tống nhìn không chịu nổi, đá anh một cái, nổi cáu cười, "Cậu mẹ nó có thể bình thường được hay không? Miệng cười kéo đến tận mang tai rồi."

"Cậu thì biết cái gì." Dương Thăng mặt kiêu hãnh nói.

"Chết tiệt, cậu đi ra ngoài thì đừng có nói cậu quen biết bọn này."

Dương Thăng cười hì hì, "Kia sao có thể a, chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, là anh em tốt."

"Ai mẹ nó cùng cậu là anh em tốt."

Chu Húc ngồi dựa vào ghế sofa, nhìn Dương Thăng, rồi lại nhìn về phía Tần Tống, "Cậu ta mỗi ngày đều như vậy?"

Tần Tống nói: "Đúng vậy, mẹ nó cùng với trứng tà giống y xì nhau."

Dương Thăng cuối cùng cũng tán gẫu xong, cất điện thoại đi, nói: "Thích một người chính là như vậy a, mình nếu không như vậy mới là không bình thường."

Chu Húc nhìn anh, đột nhiên hỏi, "Cảm giác như thế nào?"

"A?" Dương Thăng bị hỏi đến ngốc, chưa kịp phản ứng lại, "Cái gì cảm giác như thế nào?"

Chu Húc nhìn anh, giọng điệu thờ ơ, không chút để ý, hỏi: "Thích một người, cảm giác như thế nào?"

"Trong đầu luôn nghĩ đến cô ấy, mỗi ngày đều muốn gặp cô ấy, hận không thể một ngày 24 tiếng đồng hồ đều ở bên nhau." Dương Thăng nói, bỗng nhiên tò mò, anh đến gần Chu Húc, "Như thế nào anh, có yêu thích ai rồi à?"

Chu Húc nhìn anh một cái, rất lạnh nhạt nói: "Không có."

Anh cầm cốc nước trên bàn lên, uống một ngụm.

Dương Thăng lại ôm điện thoại cùng bạn gái nói chuyện phiếm.

Tần Tống cùng anh họ Dương Thăng uống rượu.

Chu Húc dựa vào ghế sofa, chống tay lên đầu, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đang nghĩ chuyện gì đó.

Nhưng cặp mắt kia đen nhánh nặng nề, ai cũng không nhìn ra anh đang suy nghĩ gì.

Khi Chu Húc về nhà, đã gần rạng sáng. Ba mẹ còn chưa về, anh không bật đèn, trực tiếp đi đến tủ lạnh cầm lon bia, đi lên lầu.

Vào phòng ngủ cũng không bật đèn, đi thẳng đến ban công, ngón tay mở nắp lon bia, chống tay ở trên lan can ban công, ngửa đầu uống bia.

Bia vào cổ họng, không hiểu sao lại nhớ tới sân trượt tuyết buổi tối ngày hôm đó.

Nụ hôn kia có nhàn nhạt vị bia.

Anh chống tay ở trên lan can, nhìn ra xa, ánh mắt sâu thẳm giống như màn đêm đen, không biết đang suy nghĩ gì.

Điện thoại ở túi quần rung lên.

Anh lấy ra, nhìn ID người gọi, ấn nghe.

"A Húc, về nhà chưa?" Người gọi tới là Chu Ngữ Chúc.

Chu Húc ừ một tiếng, "Về rồi."

"Vậy được, con nghỉ ngơi sớm một chút, có thể mẹ và ba con đêm nay trở về."

"Ân, chú ý an toàn."

"Được, yên tâm đi."

Cúp điện thoại, Chu Húc cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, như bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

Anh click mở album, ảnh đầu tiên chính là ảnh chụp của Lương Tranh. Là ngày hôm đó anh như bị ma xui quỷ khiến lưu về máy.

Ảnh chụp Lương Tranh mặc một cái áo khoác mùa đông màu trắng, tóc uốn dài nhìn rất đẹp, tùy ý rơi trên vai, gương mặt nhỏ nhắn lộ ra từ một bên của gói đồ ăn vặt mà cô đang cầm trên tay, tay phải hướng vào ống kính giơ tay chữ V, tươi cười sáng lạn.

Chu Húc nhìn bức ảnh này rất lâu, ngón tay click mở nút xóa ảnh, lại ở chỗ xác định xóa ảnh do dự rất lâu, đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng vẫn là không xóa, anh rời khỏi album, khóa điện thoại, đi về phòng.

.....

Giữa tháng 4 Chu Húc phải về trường học, gần đây Tần Tổng mỗi ngày đều hẹn anh chơi bóng.

Ngày đó gần 6 giờ, bọn họ ở nhà hàng bên ngoài trường học của Tần Tổng ăn cơm, chuẩn bị ăn xong lại đi chơi bóng.

Mới vừa đi vào, Chu Húc liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lương Tranh ngồi ở bên cửa sổ ăn cơm.

Ngồi đối diện cô là một nam sinh, là nam sinh lần trước anh nhìn thấy ở cổng trường.

Dương Thăng a một tiếng, "Kia không phải là tiểu mỹ nữ lần trước chúng ta gặp được ở tiệm cơm Tây sao, thật khéo a, lại có thể gặp được ở chỗ này."

"Phạm vi trường học lớn như vậy, gặp được cũng không có gì ngạc nhiên." Tần Tổng nói, tùy ý đi đến trước một bàn, kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Chu Húc ngồi xuống chỗ đối diện, tạo thành một góc nghiêng với vị trí của Lương Tranh, vừa vặn có thể thấy bóng lưng cô.

Dương Thăng ngồi xuống sau, quay đầu lại nhìn, "Vậy kia đoán chừng chính là bạn trai cô ấy đi? Lớn lên nhìn cũng được."

Chu Húc ngược mắt liếc anh một cái, biểu tình rất nghiêm túc, nói, "Không phải."

"A?" Dương Thăng sững sốt, hỏi: "Sao cậu biết là không phải?"

Tần Tổng cũng rất kỳ quái, "Đúng vậy, sao cậu lại biết là không phải?"

Giọng điệu Chu Húc rất thờ ơ, lạnh nhạt nói: "Mình biết cô ấy."

"A?" Dương Thăng càng kinh ngạc, "Không phải đâu, lần trước ở tiệm cơm Tây, hai người các cậu nhìn không giống quen biết nhau a."

Chu Húc nhìn anh một cái, hiếm khi giải thích một câu, "Con gái của bạn tốt của mẹ mình."

Dương Thăng bưng tỉnh, nga một tiếng, "Khó trách lần trước ở tiệm cơm Tây bộ dáng hai người nhìn nhau không quen biết, chắc không thân."

Chu Húc ngược mắt nhìn anh, không nói chuyện.

.....

Các nam sinh ăn cơm rất nhanh, ăn xong liền đi.

Bên cạnh nhà hàng có một cửa hàng tiện lợi, Chu Húc đi vào mua nước.

Tần Tổng cùng Dương Thăng mỗi người cầm một chai, trả tiền xong, ba người cùng nhau ra ngoài.

Mới ra đến cửa, liền nhìn thấy Lương Tranh và Lý Khê vừa nói vừa cười từ nhà ăn đi ra.

Tần Tổng nhìn thấy, hỏi, "Cậu xác định hai người họ không phải mối quan hệ nam nữ? Mình nhìn còn rất xứng đôi a."

Chu Húc ánh mắt nhìn chằm chằm bóng dáng Lương Tranh và Lý Khê, anh phìền lòng nhú mày, trả lời một câu, "Không biết."

Mọi người chơi bóng rổ xong, từ sân thể dục đi ra đã là hơn 9 giờ tối.

"Đi đây." Ra khỏi sân thể dục, Chu Húc chào một tiếng, đi ra ngoài trường.

Buổi tối hơn 9 giờ, đúng lúc là thời điểm kết thúc tiết tự học buổi tối, bên ngoài trường học có rất nhiều người.

Chu Húc đậu xe ở gần trường học của Lương Tranh, anh băng qua đường, đi qua một con phố ăn vặt, khi chuẩn bị đi qua đường cái, liền

nhìn thấy Lương Tranh cầm một ly trà sữa, trong tay còn xách theo 3 ly, đi từ một tiệm trà sữa ra.

Lương Tranh cũng nhìn thấy anh, cô có chút ngạc nhiên, "Chu Húc."

Cô gọi anh, chạy chậm đến, "Sao anh lại ở chỗ này?"

Lúc này cô mặc một cái áo len mỏng màu xanh da trời, bên trong là áo sơ mi trắng cổ viền hoa, quần jean sáng màu, tóc buộc đuôi ngựa cao.

Chu Húc nhìn chằm chằm cô, nói: "Chơi bóng."

"Ha ha, tôi cũng đoán vậy." Lương Tranh cười rộ lên, đôi mắt cong cong, đẹp đến mức làm người nhìn vào có hơi hoảng hốt.

Chu Húc nhìn cô, hỏi: "Cô đi một mình sao?"

"Đúng vậy." Lương Tranh nói: "Tôi mới từ thư viện ra, giúp các bạn cùng phòng mua trà sữa."

Chu Húc rũ mắt nhìn xuống trà sữa trong tay cô.

"Anh thì sao, phải đi về — —" Lương Tranh còn chưa nói xong, phía sau có mấy người đùa giỡn, không biết ai hơi đụng phải cô, cô sợ tới mức kêu một tiếng, bỗng nhiên không kịp phòng bị ngã vào trong lòng Chu Húc.

Chu Húc theo bản năng ôm eo cô.

Lương Tranh ngẩng đầu, ánh mắt hai người đụng phải nhau.

Khoảng cách quá thân mật, gần đến nỗi cô có thể thấy rõ ràng đôi mắt của Chu Húc.

Đôi mắt anh rất đen, sâu thẳm giống như cổ đàm.

Lương Tranh nhìn anh, trong phút chốc, nhịp tim của cô như ngừng đập.

Chờ cô phục hồi tinh thần, lập tức lùi lại, "Xin lỗi anh."

Chu Húc liếc nhìn cô một cái, tay tự nhiên đút vào trong túi quần, giọng điệu rất lạnh nhạt ừ một tiếng.

Lương Tranh đột nhiên không biết nói gì, vì thế cô cười cười, "Kia..... Tôi đi trước?"

Chu Húc rất bình tĩnh nhìn cô một cái, ừ một tiếng.

Lương Tranh cười vẫy tay với anh, sau đó liền xoay người đi qua đường cái.

Chu Húc đứng ở chỗ đó, nhìn chằm chằm bóng dáng của Lương Tranh một lúc. Cho đến khi điện thoại ở túi quần rung lên, anh mới thu hồi tầm mắt, nhận điện thoại, đi về phía trước.

~~~

Chương 16 is coming...

Chương 16

Sau khi Lương Tranh vẫy tay chào tạm biệt Chu Húc, liền đi thẳng vào trong trường học.

Cô bước đi ung dung, nhìn không ra nửa điểm khác thường, nhưng mà chỉ có chính bản thân cô mới biết được, lúc này tim cô đập nhanh như thế nào, mặt cũng nóng lên.

May mắn bây giờ là buổi tối, xung quanh đều chìm trong bóng tối, ai cũng không nhìn thấy mặt cô đỏ.

Trong đầu tất cả đều là hình ảnh cô ngã vào trong lòng Chu Húc, khi cô ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của anh.

Ở lối rẽ trước cổng ký túc xá, Lương Tranh không tự giác bước chân nhanh hơn, âm thầm siết chặt tay, cố gắng dùng sức hít sâu hai cái, nhắc nhở chính mình, không thể nghĩ lung tung, người đó chính là Chu Húc.

Cả đường Lương Tranh không ngừng xây dựng tâm lý của bản thân, trở lại ký túc xá, nhanh chóng mở máy tính ra, đoan đoan chính chính ngồi trên ghế, học một bài nói Tiếng Anh, tạm thời lúc này mới chịu đem ý nghĩ lung tung trong đầu ném đi.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, Chu Húc rất dễ dàng làm cô động tâm.

Cho dù tính cách anh lạnh như băng vậy, nhưng một khi ánh mắt hai người lơ đãng đối diện nhau, cô không kiềm chế được mà động tâm.

Mãi cho đến lúc trước khi đi ngủ, trong lòng Lương Tranh âm thầm cảnh báo bản thân mình, phải tỉnh táo lại a. Đó chính là Chu Húc, là người cao lãnh đến mức ngay cả nói với cô 2 câu cũng lười, nếu thật sự động tâm, cũng sẽ chỉ là một bên tình nguyện yêu thầm.

Lương Tranh cuộn tròn trong chăn, cố gắng nhắm hai mắt lại, không thể động tâm không thể động tâm.

Đáng tiếc loại chuyện này, lý trí không bao giờ có thể kiểm soát được.

Loại chuyện động tâm này, thông thường chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc, một ánh mắt đối diện nhau, cũng đủ làm trong lòng cô dấy lên gợn sóng.

Tuy rằng đã rất cố gắng kiềm chế, nhưng Lương Tranh có thể cảm giác được rõ ràng trạng thái gần đây của cô không bình thường. Đi học nghe giảng luôn thất thần, không có việc gì thì lén lút xem vòng bạn bè của Chu Húc.

Tuy rằng một năm rưỡi anh không có cập nhật gì mới, nhưng cô vẫn không biết chán mỗi ngày vào xem một lần.

Cuối tuần đến Chu gia ăn cơm, vừa nghe thấy chú và dì Chu nhắc tới Chu Húc, cô nhịn không được dựng lỗ tai nghe.

Khi nghe tin tháng 6 Chu Húc được nghỉ, cô vậy mà lại có một cảm giác vui sướng nói không nên lời.

Một tuần trước khi Chu Húc trở về, Lương Tranh đột nhiên kéo Phùng Thiến cùng cô đi làm tóc.

Phùng Thiến bộ dáng nhìn thấu hết thảy mọi chuyện, cô cười khanh khách, khoanh tay dựa vào tủ quần áo, nhìn Lương Tranh đang đứng trước gương, cười, "Sắp phải thi cuối kỳ rồi, cậu còn có tâm tình đi làm tóc sao."

Lương Tranh nhìn vào gương, sửa làn váy, nghiêm trang nói: "Chính bởi vì phải thi cuối kỳ, cho nên mới muốn đi làm tóc thả lỏng một chút."

Phùng Thiến cười khẩy, cô đi đến trước bàn học, kéo ghế ra ngồi xuống, "Không thành thật khai báo, đừng nghĩ mình sẽ đi cùng cậu."

Lương Tranh sừng sốt, quay đầu lại nhìn Phùng Thiến.

Phùng Thiến lấy một viên kẹo từ hộp kẹo của Lương Tranh ăn, nói: "Gần đây cậu luôn thất thần, đừng nghĩ là mình không biết. Mỗi ngày đều ôm điện thoại xem vòng bạn bè của ai vậy?"

Lương Tranh: "....."

Phùng Thiến ném vỏ kẹo vào thùng rác bên cạnh, cười hỏi Lương Tranh: "Con gái vì người mình thích mà trang điểm. Nói đi, cậu có phải đang thích ai đúng không?"

"..... Được rồi." Lương Tranh thỏa hiệp, cô đi tới, kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh Phùng Thiến, "Mình thừa nhận."

Phùng Thiến nắm lấy tay Lương Tranh, kinh hi* nói: "Thích ai vậy? Mình có biết không?"

(*ngạc nhiên, vui mừng)

Lương Tranh mím môi, lấy hết can đảm, thận trọng nói: "Chu Húc."

Lương Tranh cũng đã từng nhắc đến Chu Húc với Phùng Thiến, Phùng Thiến nghe vậy, cô có chút kinh ngạc, "A? Nhưng không phải cậu nói anh ấy rất cao lãnh sao?"

"Đúng vậy." Lương Tranh đột nhiên nằm bò lên bàn, có chút tuyệt vọng, "Mình cũng không biết bản thân bị sao nữa, gần đây luôn nghĩ đến anh ấy."

Phùng Thiến sát lại gần, tò mò hỏi: "..... Vậy cậu cảm thấy, anh ấy có tình ý gì với cậu không?"

Lương Tranh gắng sức suy nghĩ. Nhưng mà suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra được gì.

Sao có thể chứ, cô và Chu Húc quen biết cũng đã gần một năm, anh nói với cô đoán chừng không vượt quá hai mươi câu. Sao có thể có tình ý gì với cô.

Phùng Thiến vỗ vỗ bả vai cô, "Cũng không hẳn vậy a, cậu cũng chưa hỏi qua anh ấy, đừng từ bỏ nhanh như vậy."

Lại nói: "Không phải anh ấy sắp trở về sao, nếu cậu thật sự thích anh ấy, thì tỏ tình đi."

Lương Tranh nằm bò trên bàn, nhìn Phùng Thiến, "Anh ấy từ chối mình thì làm sao bây giờ?"

Phùng Thiến nghĩ nghĩ, đưa ra chủ ý giúp Lương Tranh, "Nếu không..... Trước tiên cậu thăm dò người bên cạnh anh ấy thử xem?"

Lương Tranh: "....."

Lương Tranh rất buồn rầu, thở dài, "Quên đi, đến lúc đó rồi nói sau."

Chu Húc ngày 30 tháng 6 trở về, Lương Tranh mấy ngày nay đang thi cuối kỳ, cho nên cũng không đến Chu gia.

Kỳ thi kéo dài đến 13 tháng 7 mới kết thúc.

Buổi chiều dì Chu đến trường đón cô, nói Chu Húc đi đến nhà ông nội, buổi tối mới trở về.

Thời gian nghỉ hè dài, dì Chu đi lên giúp cô thu dọn đồ đạc, khi trở về, dì Chu vừa lái xe vừa nói "Nghỉ hè phải hơn hai tháng đi, nếu không thì Tranh Tranh ở lại Bắc Kinh lâu một chút? Mấy ngày nữa là sinh

nhật A Húc, bạn bè nó sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho nó, chơi rất vui, con cũng ở lại cùng nhau chơi đi."

Lương Tranh sừng sốt, "Sinh nhật Chu Húc sao?"

"Đúng vậy, ngày 25 tháng 7, còn vài ngày nữa là đến."

Lương Tranh tính toán thời gian, 25 tháng 7, còn có 12 ngày.

Cô nghĩ nghĩ, gật đầu cười cười, "Dạ được dì."

Chu Ngữ Chúc cao hứng nói: "Vây thật tốt quá, cũng đừng lo lắng về mẹ con bên kia, dì nói giúp con."

Lương Tranh khoe môi cong cong, nói: "Cảm ơn dì."

Lúc đến Chu gia, Chu Húc còn chưa về.

Lương Tranh xách hành lý lên lầu, trước tiên đi tắm rửa thay quần áo.

Mùa hè ở bên ngoài quá nóng, cũng may trong nhà rất mát mẻ.

Lương Tranh thay quần áo đi ra, khi đi qua phòng của Chu Húc, vô thức liếc nhìn vào bên trong một cái.

Phòng sạch sẽ ngăn nắp, giống như con người anh.

Cô từ trên lầu xuống dưới, đúng lúc dì gọi cô, "Tranh Tranh tới đây, dì có mua kem, là vị vani, con nhìn xem có thích không."

Chu Ngữ Chúc vừa nói vừa đi từ phòng bếp ra, trong tay bưng một hộp lớn kem vị vani.

Lương Tranh chạy xuống lầu, nhận lấy kem từ trong tay Chu Ngữ Chúc, "Cảm ơn dì, con thích vị này nhất."

Chu Ngữ Chúc cười, "Dù ăn kem có mát nhưng đừng ăn nhiều quá, ăn không hết thì để vào tủ lạnh, tối nay lại ăn."

"Dạ được!" Lương Tranh ngoan ngoãn trả lời.

Chu Ngữ Chúc đi lên lầu.

Lương Tranh mở nắp hộp kem, cô vừa ăn vừa đi đến cửa sổ sát đất, nhìn ra ngoài.

Buổi chiều mặt trời chói lọi, mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Trong tiểu khu yên tĩnh, cũng không có ai.

Lương Tranh đứng trước cửa sổ ăn kem, đôi mắt vẫn luôn nhìn ra bên ngoài.

Nhìn không biết bao lâu, cô bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, quay lại ghế sofa, đặt kem trên bàn trà, lấy điện thoại ra kiểm tra số dư trong thẻ.

Sắp tới sinh nhật Chu Húc, cô phải tặng quà cho anh a.

Trừ tiền vé máy bay về nhà, số tiền còn lại không đủ để mua một món quà tử tế.

Lương Tranh nhất thời lại có điểm phiền não.

Nếu sớm biết sắp đến sinh nhật Chu Húc, thì cô đã tiết kiệm tiền.

Cô đang tính toán thì nghe thấy bên ngoài có tiếng xe ô tô đi vào trong sân.

Lương Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ, vô thức từ sofa đứng dậy.

Cô định đi ra ngoài thì dì Chu cũng từ trên lầu đi xuống, bà cao hứng nói: "Hắn là A Húc cùng ba nó đã về."

Bà nói rồi đi ra ngoài, Lương Tranh liền đi theo phía sau dì Chu.

Quả nhiên là Chu Húc cùng chú Chu trở về.

Hơn hai tháng không gặp.

Chu Húc mặc một cái áo thun trắng, quần sooc đen thoải mái.

Vẫn đẹp trai như vậy.

Khi Lương Tranh nhìn thấy anh, so với trong tưởng tượng của cô còn muốn khẩn trương hơn.

Chắc là do bản thân cô chột dạ.

Dì Chu cười đi đến trước mặt chú Chu, cầm cặp xách giúp ông, nói: "Em còn nghĩ rằng hai người buổi tối mới về. Nghĩ vậy nên định dẫn Tranh Tranh ra ngoài ăn cơm."

Lương Tranh cũng tiến lên, mỉm cười chào hỏi với chú Chu, "Chú Chu."

Chú Chu cũng cười, "Tranh Tranh a, đã lâu không gặp cháu, được nghỉ rồi hả?"

"Vâng." Lương Tranh ngoan ngoãn gật đầu.

Chu Ngữ Chúc cười, nói: "Đi đi đi, đi vào lại nói tiếp, bên ngoài thật là nóng."

Dì và chú Chu đi phía trước.

Chu Húc ở phía sau, mở cốp xe, xách hai túi gì đó xuống.

Lương Tranh đứng ở cửa, dừng một chút, sau đó đi xuống bậc thang, đi tới, "Tôi giúp anh."

Chu Húc ngược mắt nhìn cô, giọng anh hơi trầm, "Không cần. Cô đi vào đi."

Nói xong, lại xách một hộp rượu từ bên trong ra.

Lương Tranh đứng ở bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Dì nói sắp đến sinh nhật của anh."

Chu Húc hơi dừng lại, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lương Tranh lặng lẽ nhấp môi dưới, không biết vì cái gì khẩn trương như vậy, cô nói: "Dì còn nói, bạn bè của anh sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho anh, tôi chưa tham gia bữa tiệc nào bao giờ, cũng muốn ở lại chơi."

Chu Húc đóng cốp xe lại, anh nghiêng đầu nhìn Lương Tranh.

Có lẽ cảm thấy chột dạ, Lương Tranh bị ánh mắt của anh nhìn có chút luống cuống, vô thức hỏi: "Tôi..... Nhưng..... Có thể tham gia không?"

Chu Húc nhìn chằm chằm cô vài giây, thấp giọng nói, "Tùy cô."

Thời tiết quá nóng, cuối cùng dì Chu quyết định buổi tối ăn ở nhà.

Bữa tối dì Chu làm rất phong phú, Lương Tranh ăn no căng bụng, thế cho nên ăn xong cũng không dám ngồi.

Giúp dì Chu dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, lúc đi ra, cô thấy Chu Húc và chú Chu ngồi ở trên ghế sofa nói chuyện.

Chu Húc hơi cúi người, gọt trái cây.

Ngón tay anh trắng nõn thon dài, cầm dao gọt hoa quả thôi mà cũng đẹp như vậy.

Lương Tranh thất thần hai giây, vừa định dời tầm mắt, Chu Húc đột nhiên ngược mắt lên nhìn cô.

Lương Tranh chớp mắt, chưa kịp phản ứng lại, Chu Húc đã bình thản rũ mắt xuống, không nhìn cô nữa.

Trong lòng bỗng trào dâng một trận mất mát.

Chú Chu và Chu Húc hình như đang nói chuyện của công ty, Lương Tranh cũng không nên ở lại đó.

Cô nhẹ nhàng đi lên lầu, định về phòng tắm rửa trước.

Tắm rửa xong đi ra, xem đồng hồ mới gần 10 giờ.

Lương Tranh ngồi khoanh chân trên tấm thảm cạnh giường, trong tay ôm điện thoại, cúi đầu xem nên tặng quà gì cho Chu Húc.

Ánh mắt Chu Húc cao như vậy, lướt xem một lượt, vẫn chưa nghĩ ra nên tặng cái gì.

Nhưng mà cô có thể khẳng định một vấn đề, cô chắc chắn không đủ tiền.

Lương Tranh suy nghĩ sẽ đi làm thêm nửa tháng trong kỳ nghỉ hè.

Nghĩ như vậy, liền bắt đầu ở trên mạng tìm công việc làm thêm vào mùa hè.

Công việc làm thêm vào mùa hè không khó tìm, ngày hôm sau Lương Tranh đã thành công tìm được việc làm tại một tiệm trà sữa.

Chỉ có điều cô không nói cho dì Chu biết việc cô đi làm thêm, chỉ nói cùng bạn bè đi ra ngoài chơi.

Thời gian làm việc quy định ở tiệm trà sữa là nửa ngày, có khi vào ban ngày, có khi vào buổi tối.

Mười ngày sau, Lương Tranh cũng kiếm được một ngàn nhân dân tệ.

Buổi tối hôm đó tan ca, khi đang trên đường trở về, đi ngang qua sân vận động trong nhà gần đó, đột nhiên có người gọi cô, "Nè!"

Lúc đầu Lương Tranh không nghĩ là gọi cô, sau đó người nọ lại gọi một tiếng, "Nè nè!"

Lúc này Lương Tranh mới tò mò, vô thức quay lại nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Dương Thăng đi ra ngoài mua nước, vừa ra khỏi cửa hàng tiện lợi thì nhìn thấy Lương Tranh.

Anh chạy tới, cười nói: "Cô còn nhớ tôi không? Học kỳ 1 ở chỗ nhà hàng cô làm thêm, tôi hỏi cô có bạn trai chưa?"

Lương Tranh ngẩn ra vài giây, mới bừng tỉnh nhớ ra, "A, là anh."

Cô nhớ lúc ấy người này cũng ở cùng một chỗ với Chu Húc.

Dương Thăng cười hì hì, thấy cô từ bên ngoài trở về, hỏi: "Bây giờ cô trở về nhà của Chu Húc sao?"

Lương Tranh gật đầu.

Dương Thăng nói: "A Húc đang chơi bóng ở bên trong, đi vào trước đi, lát nữa cùng nhau về."

Lương Tranh còn chưa nhìn thấy Chu Húc chơi bóng bao giờ. Cô nghĩ bây giờ trở về cũng không có việc gì làm, vì thế gật đầu cười, "Được."

Dương Thăng dẫn Lương Tranh đi vào sân vận động, vừa vào đã la ầm ĩ: "Tới tới tới, để đại gia giới thiệu mỹ nữ!"

Sau khi Lương Tranh đi vào mới phát hiện bên trong ngoại trừ Chu Húc bọn họ chơi bóng, trên khán đài còn có vài nữ sinh.

Chu Húc đang ném bóng vào rổ, quay đầu lại liền nhìn thấy Lương Tranh đứng cạnh Dương Thăng.

Anh hơi ngẩn người, đi tới chỗ cô, "Sao cô lại tới đây?"

Lương Tranh nói: "Tôi chuẩn bị trở về thì gặp phải bạn của anh ở bên ngoài."

Mấy nữ sinh trên khán đài cũng đi xuống, đi đầu một nữ sinh rất xinh đẹp, hỏi: "Chu Húc, đây là ai a?"

Chu Húc giới thiệu, "Lương Tranh."

Lương Tranh lễ phép cười cười.

Chu Húc nói: "Chờ tôi một chút, sắp kết thúc rồi."

Lương Tranh gật đầu cười, "Được."

Cô đi đến ngồi trên khán đài, xem Chu Húc bọn họ chơi bóng.

Một lúc sau, mấy nữ sinh bỗng đi tới ngồi cạnh cô.

Một nữ sinh hỏi cô: "Lương Tranh? Cô với Chu Húc có quan hệ gì vậy? Hai người là hàng xóm sao?"

Lương Tranh lắc đầu, "Không phải. Tôi tạm thời ở nhà anh ấy."

Lâm Hân đánh giá cô từ trên xuống dưới, "Hai người là họ hàng?"

Lương Tranh lắc đầu, "Cũng không phải."

"Bạn bè nam nữ?" Mắt Lâm Hân hơi nheo lại, ánh mắt nhìn Lương Tranh cũng thay đổi.

"Không phải." Lương Tranh vừa định giải thích, Chu Húc bọn họ đã chơi bóng xong.

Anh đi tới, thuận tay cầm một chai nước khoáng trên mặt đất, nói: "Đi thôi."

"A, tới đây." Lương Tranh đứng dậy đi theo, chạy chậm xuống bậc thang, nói lời tạm biệt với mọi người, sau đó đi theo Chu Húc ra ngoài.

Chu Húc và Lương Tranh vừa đi, Lâm Hân liền kéo Dương Thăng hỏi: "Kia là ai a?"

Dương Thăng nói: "Là con gái của bạn tốt của mẹ Chu Húc, người Giang Thành, tới Bắc Kinh học, ngày thường cuối tuần không có việc gì thì ở lại trong nhà A Húc."

"Bây giờ không phải đang nghỉ hè sao, còn ở lại trong nhà người ta a."

Dương Thăng nói: "Không biết a. Nhưng mà đó là khách của dì Chu, cũng không có quan hệ gì với A Húc."

Lâm Hân nghe được lời này, trong lòng nhẹ nhàng thờ ra.

Cũng đúng. Tính tình Chu Húc lạnh lùng như vậy, nữ sinh bình thường không thể nào lọt vào mắt anh.

Sinh nhật Chu Húc 25 tháng 7.

Chu Húc không thích ăn sinh nhật lắm, nhưng Dương Thăng mỗi năm đều lo liệu, nói là tổ chức sinh nhật cho anh, không bằng nói là nhân cơ hội sinh nhật anh để tụ tập bạn bè.

Năm nay tiệc sinh nhật vẫn như cũ tổ chức ở nhà Chu Húc.

Trước sinh nhật Chu Húc một ngày, Lương Tranh ra ngoài mua quà cho anh.

Cô không có nhiều tiền, ở trung tâm thương mại đi dạo nửa ngày, cuối cùng chọn mua một chiếc đồng hồ có giá một ngàn nhân dân tệ.

Cô cảm thấy rất đẹp, khi nhìn thấy chiếc đồng hồ kia, cơ hồ có thể tưởng tượng ra bộ dáng của Chu Húc khi đeo nó.

Cô nhào người về phía trước quầy tính tiền, cầm lên nhìn nửa ngày, ngẩng đầu cười với nhân viên bán hàng, "Làm phiền chị gói lại giúp em."

"Được." Nhân viên bán hàng mỉm cười hỏi: "Là muốn tặng cho người khác sao?"

"Đúng vậy, là quà sinh nhật." Lương Tranh nói: "Chị gói đẹp một chút giúp em nhé."

"Vâng, quý khách yên tâm."

Lương Tranh nâng má, vui vẻ nhìn nhân viên bán hàng gói quà giúp cô.

Cô chuyên tâm nhìn đồng hồ, cũng không chú ý tới mấy nữ sinh đang đứng ở quầy trang sức phía sau cô. Cô mua quà xong, liền mang theo quà rời đi.

Lương Tranh vừa mới đi, Lâm Hân liền từ trên ghế cao bước xuống, xoay người đi đến trước quầy Lương Tranh vừa mua đồng hồ, "Vị tiểu thư vừa mới đi kia mua đồng hồ nào vậy?"

Vị tiểu thư nhà giàu này là khách quý của trung tâm thương mại, thường xuyên nhìn thấy, nhân viên bán hàng nhiệt tình chỉ cho cô, "Vị tiểu thư vừa mới đi kia mua chiếc đồng hồ này."

Lâm Hân cúi đầu nhìn mắt giá cả, cười cười, không nói gì, cùng mấy chị em rời đi.

Bữa tiệc sinh nhật của Chu Húc rất náo nhiệt.

Trong sân treo đầy bóng đèn nhỏ màu trắng, rượu sâm banh, bánh kem, hoa quả được xếp trên một cái bàn dài phủ khăn trải bàn màu

trắng.

Lương Tranh chưa từng tổ chức bữa tiệc sinh nhật như vậy bao giờ.

Sinh nhật mỗi năm của cô đều trải qua cùng gia đình.

Cô thật sự không thích náo nhiệt như vậy.

Cũng có thể là bởi vì cô đều không quen biết những người đó.

Cô ở lại trong phòng bếp giúp dì Chu chuẩn bị bữa tối, dì Chu vẫn luôn thúc giục cô, "Tranh Tranh không cần vội, đi ra ngoài chơi đi, đi tìm A Húc."

Lương Tranh không muốn đi lắm.

Cô đoán Chu Húc và Dương Thăng bọn họ đang ở cùng nhau.

Nhưng hôm nay trong phòng bếp cũng có đủ người giúp việc, Tần Tống không biết từ nơi nào mời đến hai đầu bếp năm sao. Cô ở lại trong phòng bếp cũng giúp không được gì.

Dì Chu liên tục hối thúc cô đi ra ngoài chơi, cô cũng không nên ở lại nữa.

Cô về phòng cầm quà, suy nghĩ bây giờ có nên đưa luôn cho Chu Húc hay không.

Có lẽ, cô có nên thổ lộ không?

Cô đi từ trong phòng ra, liếc mắt nhìn ra ngoài một cái, trong sân tất cả đều là người không quen biết.

Cô đi xuống bậc thang, vô thức nhìn khắp nơi, muốn đi tìm Chu Húc.

Nhưng mà tìm nửa ngày cũng không thấy.

Cô đang mờ mịt, đột nhiên nghe thấy phía sau bên phải truyền đến vài tiếng cười nhẹ, "Không biết từ nông thôn nào đến, cả ngày ở lại trong nhà người ta, không cảm thấy da mặt mình rất dày sao?"

"Đoán chắc còn chưa ở trong ngôi nhà lớn như vậy bao giờ, ha ha ha ha."

"Cô ta mua quà tặng cho Chu Húc cũng quá keo kiệt đi, sao có thể tặng cậu ấy món quà như thế chứ."

"Tính tình Chu Húc như vậy, đoán chừng sẽ không phản ứng lại cô ta đâu."

Lương Tranh cứng nhắc đứng tại chỗ, vô thức nắm chặt món quà trong tay.

Cô gắt gao mím môi dưới, trốn tránh chạy về phòng.

Cô lập tức chạy lên lầu ba.

Khi định đi về phòng, phát hiện cửa phòng Chu Húc khép hờ.

Cô sửng người, liếc mắt nhìn vào bên trong.

Cửa phòng tẩm đóng lại, hẳn là Chu Húc ở bên trong.

Cô cúi đầu nhìn món quà trong tay.

Cô nghĩ, mặc kệ thế nào, mua cũng đã mua rồi, bây giờ không tặng thì định để đến khi nào.

Liệu Chu Húc sẽ thích chứ?

Nếu không thích, anh cũng sẽ không làm cô xấu hổ.

Tuy rằng phần lớn thời gian tính cách của anh đều rất lãnh đạm, nhưng anh vẫn luôn là một người có giáo dục.

Nghĩ như vậy, cô liền nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào.

Bên ngoài quá nhiều người, quá ồn ã, có lẽ ở chỗ này đưa cho anh sẽ tốt hơn.

Lương Tranh đi vào, đứng ở trước bàn học, đặt món quà lên trên bàn.

Trong phòng tắm có tiếng nước.

Cô nhớ ra lúc nãy Dương Thăng phun rất nhiều tuyết lên người Chu Húc, đoán chừng anh ở trong tắm rửa.

Nghĩ đến Chu Húc đang tắm rửa, Lương Tranh hơi đỏ mặt.

Cô dứt khoát nghĩ, vẫn nên chờ tối nay mọi người đều về hết rồi lại đưa đi.

Cô hơi luống cuống, cầm lấy món quà chạy ra bên ngoài.

Ai ngờ được lúc cầm lấy món quà, cô không cẩn thận làm rơi một quyển vở trên bàn xuống đất.

Vở rơi trên mặt đất bị mở ra.

Lương Tranh ngồi xổm xuống nhặt lên, nhưng trong nháy mắt, khi tay cô chạm tới quyển vở kia, cả người liền dừng lại.

Bên trên viết: Mình chán ghét tất cả phiền toái, mà Lương Tranh là người phiền toái nhất mình từng gặp.

Trái tim cô bỗng thắt lại, lòng bàn tay hơi ra mồ hôi, vô thức cầm quyển vở lên.

Cô nhìn chăm chăm dòng chữ một lúc lâu, bỗng ngừng thở, vô thức lật tờ tiếp theo.

Khi cô nhìn thấy hai dòng chữ ở trang sau, đôi mắt cô cũng không dám chớp, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm.

Mình chưa từng quá phiền chán một người như thế.

Rốt cuộc khi nào cô ấy mới có thể dừng tới nhà của mình nữa?

Hai dòng chữ này được viết vô cùng cứng cáp, từ chữ viết Lương Tranh có thể nhìn ra Chu Húc vô cùng chán ghét cô.

Cô gắt gao nhìn chăm chăm, đôi mắt sưng sưng, trái tim giống như bị cái gì hung hăng đâm một đao, không thể thở nổi.

Cô ngồi xồm ở chỗ đó, đôi mắt sưng đau vô cùng, suýt chút nữa nước mắt đã rơi xuống.

Cô cố nén nước mắt, hoảng loạn tới mức hai tay đều run rẩy, cuống cuồng khép vở lại, để lại chỗ cũ.

Cầm món quà lên, chạy ra ngoài.

Cô biết Chu Húc không thích cô lắm.

Nhưng cô không hề nghĩ tới, hóa ra anh lại chán ghét cô như vậy.

Tại sao anh không nói trực tiếp.

Nếu anh nói sớm một chút, cho dù da mặt cô có dày đến đâu, cũng sẽ không đến nhà anh nữa.

Chương 17

Lương Tranh chạy về phòng, đóng cửa lại, trong nháy mắt, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

Cô đưa tay lên lau nước mắt, đi đến trước tủ quần áo, mở tủ, lấy hành lý ra.

Cô mở hành lý ra, ngồi xổm trên mặt đất bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong đầu cô rối bời, chỉ còn lại hình ảnh lúc nãy ở trong sân, mấy cô gái kia chầm chọc cô chưa được ở ngôi nhà lớn như vậy bao giờ, da mặt dày ăn vạ ở nhà Chu Húc.

Một hình ảnh nữa là hai dòng chữ được viết trên vở Chu Húc. Anh chán ghét cô đến mức nào mới có thể khó chịu viết xuống một câu như vậy, rốt cuộc khi nào cô ấy mới có thể dừng tới nhà của mình nữa?

Cô đột nhiên cảm thấy mình giống như khách không mời mà đến, lại còn mặt dày mỗi tuần đều đến nhà người ta.

Cô một bên cúi đầu thu dọn đồ đạc, một bên nước mắt rơi không ngừng.

Đến lúc thu dọn đồ đạc xong, cô đưa tay lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn món quà đặt ở trên giường.

Kỳ thật cô chưa bao giờ mua đồ đắt tiền như vậy, đối với cô mà nói nó là món quà rất quý giá. Nhưng hiện tại bình tĩnh ngẫm lại, Chu Húc làm sao sẽ thấy hiếm lạ chứ. Anh nhìn cô vẫn luôn là thái độ khinh thường.

Cô duỗi tay cầm lấy hộp quà, nước mắt không khống chế được rơi lên trên hộp quà.

Cô có một chút ủy khuất cùng khổ sở, mặc kệ thế nào, đây đều là cô vất vả tích cóp tiền để mua.

Cô mở hộp quà ra, bên trong lẳng lẳng chỉ có một chiếc đồng hồ rất đẹp.

Cô nhìn chằm chằm một lúc, cuối cùng đóng hộp quà lại, bỏ vào chỗ dưới cùng của hành lý.

Cô đứng lên, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Ở bên trong một lúc, khi ra ngoài, đã nhìn không ra cô vừa khóc.

Cô từ trên lầu đi xuống dưới, bên ngoài sân vẫn như cũ rất náo nhiệt.

Lương Tranh muốn đi đến phòng bếp nhìn xem có thể giúp gì không.

Dì Chu đang bận rộn nướng một khay bánh cupcake, vừa mới nướng xong, thấy Lương Tranh đi tới, liền nói: “Tranh Tranh, tới giúp dì bung cái khay này vào trong sân đi. Mấy cái bánh này ăn được rồi, bên ngoài cũng đã ăn xong bánh kem.”

“Dạ.” Lương Tranh đi tới nhận lấy, bung ra bên ngoài.

Cô đặt khay bánh cupcake lên chiếc bàn dài màu trắng ở giữa sân, thấy ly rượu bên cạnh không biết bị ai làm đổ, liền nâng cái ly dậy, lấy khăn giấy lau khô bàn.

Đang định quay về thì có người gọi cô: “Lương Tranh, lại đây a!”

Cô vô thức quay đầu lại nhìn theo hướng phát ra âm thanh, là Dương Thăng gọi cô.

Một đám người bọn họ ngồi vây quanh trước cái bàn, uống rượu nói chuyện phiếm.

Chu Húc cũng ở đó.

Khi cô nhìn qua, Chu Húc cũng ngược mắt lên, nhìn về phía cô.

Lương Tranh không muốn đi, Dương Thăng lại gọi to, “Lại đây chơi a, một mình cô ở đó làm cái gì?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cô, Lương Tranh do dự, cũng không còn lựa chọn nào khác, đành đi qua.

Vừa vặn bên kia còn một chỗ trống, Lương Tranh liền kéo ghế ra, ngồi xuống.

Cô đi tới mới phát hiện, bọn họ đang tặng quà cho Chu Húc.

Quà mỗi người tặng đều rất quý giá, Chu Húc khách khí nói cảm ơn, nhưng biểu cảm của anh rất lạnh nhạt, hờ hững, nhìn không ra cảm xúc gì.

Lương Tranh ngồi im lặng một chỗ, một câu cũng không nói.

Cô và bạn bè của Chu Húc một chút cũng không thân, cũng không biết nói cái gì. Cô ngồi đó, yên tĩnh giống như người vô hình.

Nhưng đề tài lại vòng tới trên người cô, Lâm Hân đột nhiên hỏi: “Lương Tranh, cô thì sao? Cô còn chưa tặng quà cho Chu Húc đâu.”

Lương Tranh hơi sửng sốt, cô nhìn về phía Lâm Hân, trầm mặc vài giây, nói: “Tôi không chuẩn bị quà.”

Vốn Chu Húc đang ngồi dựa vào ghế, hơi rũ mắt không biết suy nghĩ cái gì, khi nghe thấy Lương Tranh nói vậy, hơi nheo mắt, ngược mắt lên, nhìn về phía cô.

Chuyện Lương Tranh mua quà, chỉ có Lâm Hân các cô biết.

Cho nên Lương Tranh đột nhiên nói không có chuẩn bị quà, vài người còn sửng sốt.

Một cô gái nhỏ giọng nói: “Không phải chứ, sinh nhật người ta, sao lại không chuẩn bị quà?”

Lương Tranh nhẹ nhàng mím môi, cô vô thức nhìn đến Chu Húc ngồi đối diện.

Khi cô nhìn qua, phát hiện Chu Húc cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt anh thâm trầm, cứ như vậy nhìn cô.

Cô cười xin lỗi, “Thực xin lỗi Chu Húc, tôi không chuẩn bị quà cho anh.”

Chu Húc nhìn cô một cái, không nói gì, rất lãnh đạm nhìn về phía khác, sau đó không để ý nói, “Không sao.”

Một đám người lại bắt đầu uống rượu nói chuyện phiếm, Lương Tranh ngồi đó, giống như người ngoài cuộc.

Cô rất khó chịu, ngồi một lúc liền lấy cớ đi giúp dì Chu, vội vàng đứng dậy rời đi.

Bữa tiệc diễn ra liên tục đến 2 giờ sáng, mọi người mới lần lượt rời đi.

Để lại một mớ hỗn độn trong sân, tuy rằng có người thu dọn, nhưng lượng công việc cũng quá lớn, Lương Tranh nhàn rỗi không có việc gì, cũng giúp mọi người dọn dẹp.

Bận rộn đến gần 3 giờ sáng, khi Lương Tranh ở phòng bếp giúp đỡ dì Chu thu dọn bát đĩa, nói với bà, “Dì, ngày mai con sẽ trở về.”

Chu Ngữ Chúc sửng sốt, hỏi: “Nhanh như vậy sao? Mua vé máy bay chưa?”

Lương Tranh gật đầu, “Dạ, đã mua rồi. Thời gian nghỉ cũng khá dài, con hơi nhớ nhà.”

Kỳ thật Chu Ngữ Chức còn muốn Lương Tranh ở lại chơi hai ngày, nhưng quả thật cũng chỉ được nghỉ có một thời gian, đoán chừng tiểu cô nương cũng muốn về nhà gặp ba mẹ. Bà không có thuyết phục nữa, nói: “Ngày mai dì và chú con có chút việc, chắc không thể tiễn con được, dì bảo A Húc đưa con đến sân bay.”

Lương Tranh vội lắc đầu, “Không cần đâu dì, con hẹn bạn rồi, cậu ấy cũng vừa được nghỉ, cũng ngày mai về nhà, cậu ấy sẽ qua đây đón con.”

“Như vậy a.....”

Lương Tranh cong môi cười, gật đầu, “Đúng vậy.”

Cô trầm mặc hai giây, lại vô cùng chân thành nói: “Dì, mấy ngày nay đã làm phiền dì rồi.”

Chu Ngữ Chức hơi cười, nói: “Nào có. Tranh Tranh đáng yêu như vậy, dì thích còn không kịp, sao có thể cảm thấy phiền toái chứ.”

Chu Ngữ Chức vừa nói, vừa đặt đĩa vừa rửa xong vào tủ khử trùng, nói: “Vậy khi nào con khai giảng trở về, nhất định phải gọi điện thoại cho dì trước, dì tới đón con.”

Lương Tranh cười cười, không trả lời.

Cô giúp lau chùi bếp sạch sẽ, Chu Ngữ Chức thúc giục cô, “Được rồi, ngày mai con phải ngồi máy bay, mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Không sao đâu, con chờ dì.”

“Không cần không cần, dì lập tức cũng xong rồi.” Chu Ngữ Chức hối thúc Lương Tranh đi nghỉ ngơi, Lương Tranh không lay chuyển được, đành phải đi.

Khi cô đi lên lầu, đúng lúc Chu Húc cũng xuống lầu.

Cũng không nhìn thấy cô, trực tiếp đi qua người cô.

Đại khái đêm nay anh uống không ít rượu, trên người mùi rượu rất nồng.

Lương Tranh nhìn anh đi ngang qua người mình, cô cứng nhắc đứng ở chỗ đó, nghĩ nghĩ, vẫn là quay đầu lại gọi anh, “Chu Húc.”

Bước chân Chu Húc dừng lại, im lặng hai giây, quay đầu lại nhìn cô.

Lương Tranh nhìn anh, nói: “Ngày mai tôi sẽ trở về nhà.”

Chu Húc nhìn cô, sau một lúc lâu, cũng không nói gì, chỉ có lệ ừ một tiếng, xoay người đi luôn.

Lương Tranh đứng ở chỗ đó một lúc, cũng xoay người đi về phòng.

Cô tắm rửa xong, lại tiếp tục thu dọn đồ đạc mà hồi nãy chưa thu dọn xong.

Tất cả đồ đạc trong phòng đều được thu dọn ngăn nắp, cô để toàn bộ đồ dùng về chỗ cũ, lại quét dọn phòng sạch sẽ.

Làm xong mọi việc, đã là 4 giờ sáng.

Cô ở trên giường nằm một lúc, hoàn toàn không ngủ được, nghiêng người nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, cứ như vậy trọn tròn mắt đến 6 giờ sáng.

Khi trời tờ mờ sáng, cô từ trên giường đứng lên, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Sau đó cũng dọn dẹp phòng tắm sạch sẽ, ngay cả một chút nước cũng lau sạch bóng.

Xong rồi lại trở về phòng tháo khăn trải giường, chăn, ôm xuống dưới lầu để giặt.

Tối hôm qua mọi người đều ngủ muộn, chú dì cũng chưa dậy.

Lương Tranh nhẹ nhàng ôm khăn trải giường, chăn đi vào phòng giặt, bỏ vào trong máy giặt, đổ bột giặt cùng thuốc khử trùng, điều chỉnh chế độ giặt.

Trong phòng trên lầu 3, Chu Húc cũng một đêm không ngủ.

Anh ngồi trên sofa cả đêm, trên bàn trà để một đồng quà sinh nhật, thậm chí anh còn chưa mở ra.

Tối hôm qua thừa dịp Dương Thăng uống say, anh không nhịn được hỏi một câu, “Nếu một cô gái quên chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu, chúng tỏ điều gì?”

Dương Thăng uống đến say khướt nằm bỏ ra bàn, trả lời anh, “Kia chúng tỏ cái gì..... Chúng tỏ người ta căn bản không thèm để ý đến cậu a.”

Chu Húc ngồi nghiêng người dựa vào ghế sofa, chống tay lên đầu, mắt nhìn chăm chăm đồng quà sinh nhật trên bàn trà, đột nhiên cảm thấy phiền lòng khó nói.

Anh nhú mày, đứng dậy đi đến phòng tắm rửa mặt.

Khi Chu Húc xuống lầu, Lương Tranh đang phơi khăn trải giường.

Anh đứng ở cửa phòng giặt, nhìn cô.

Lương Tranh phơi khăn trải giường xong, quay đầu lại liền nhìn thấy Chu Húc đứng ở bên ngoài, đang nhìn cô.

Cô hơi sửng người, sau đó nở nụ cười, “Tôi đã giặt sạch sẽ khăn trải giường, cũng khử trùng rồi.”

Không biết vì sao, Chu Húc cảm thấy lời này rất chói tai. Anh vô thức cau mày.

Đúng lúc Chu Ngữ Chức đi xuống dưới, nhìn thấy Lương Tranh đang phơi khăn trải giường, a một tiếng, vội đi vào, “Tranh Tranh, sao con lại tự giặt thế, đặt ở chỗ đó là được rồi.”

Lương Tranh cong môi cười, nói: “Không sao đâu dì. Hơn nữa đều là máy giặt, cũng không tốn sức lắm.”

“Nhưng con cũng không cần dậy sớm như vậy để giặt.” Chu Ngữ Chức kéo Lương Tranh từ phòng giặt đi ra ngoài, “Còn chưa ăn cơm sáng nữa, chờ dì một lát, rất nhanh là có thể ăn.”

Chu Ngữ Chức nói xong liền đi vào trong phòng bếp, Lương Tranh cũng đi theo giúp đỡ.

Buổi sáng Chu Ngữ Chức cùng chồng phải ra ngoài, vội vàng ăn xong cơm sáng liền đi chuẩn bị.

Khi đi đến cửa phòng ăn, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu lại dặn dò Chu Húc, “Lát nữa Tranh Tranh phải tới sân bay, con đưa con bé đi.”

Chu Húc ngẩng đầu nhìn mẹ mình, ừ một tiếng.

Lương Tranh muốn nói không cần, nhưng dì Chu đã vội vã đi ra cửa. Cô đặt đĩa xuống, cũng từ phòng ăn đi ra tiễn dì và chú Chu.

Cô tiễn dì và chú Chu đến sân, nhìn đến khi cả hai lên xe, đứng ở bên cạnh cười, vỗ tay, “Chú, dì đi đường cẩn thận, chú ý an toàn.”

Chu Ngữ Chức cách cửa sổ xe giữ chặt tay Lương Tranh, “Con cũng vậy, về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho dì.”

Lương Tranh ngoan ngoãn gật đầu, “Con sẽ gọi dì.”

Lương Tranh đứng ở trong sân, nhìn chú Chu lái xe đi xa một lúc, mới xoay người vào.

Cô trở lại phòng ăn, Chu Húc vẫn còn đang ăn cơm sáng.

Cô ngồi xuống uống hết sạch sữa đậu nành trong cốc, Chu Húc đột nhiên hỏi: “Mấy giờ bay?”

Lương Tranh hơi sững người, cô ngẩng đầu, cười với anh, nói: “10 giờ. Nhưng mà anh không cần đưa tôi đi đâu, tôi có hẹn với bạn cùng nhau trở về rồi.”

Cô vừa mới nói xong, điện thoại trên bàn liền vang lên.

Cô cúi đầu nhìn ID người gọi, vội vàng nhận, “Lý Khê, cậu tới rồi sao?”

“Tới rồi, cậu nhanh chóng chuẩn bị rồi xuống dưới.”

“Được, mình lập tức chuẩn bị.”

Lương Tranh cúp điện thoại, đứng lên, cô nhìn Chu Húc nói: “Cái kia..... có lẽ phải làm phiền anh thu dọn bát đĩa.”

Chu Húc nhìn cô, không nói gì.

Sắp muộn giờ rồi, cô chạy ra phòng ăn, chạy lên trên lầu lấy hành lý

Cô kéo hành lý từ trong phòng đi ra, trên lưng còn đeo một cái ba lô màu xanh.

Hành lý rất nặng, hai tay xách có chút khó khăn.

Mới vừa bước hai bước xuống bậc thang, Chu Húc duỗi tay ra cầm lấy.

Anh xách giúp cô xuống lầu, Lương Tranh đi theo phía sau không ngừng nói cảm ơn, “Cảm ơn cảm ơn, làm phiền anh.”

Ra tới cửa, Lương Tranh liền nhìn thấy một chiếc xe taxi đậu ở sân bên ngoài nhà Chu Húc.

Lương Tranh vội cầm lấy hành lý , “Tôi tự xách được.”

Cô thay giày, xách theo hành lý ra cửa.

Xuống bậc thang, liền kéo đi đến sân bên ngoài.

Chu Húc đứng ở cửa, nhìn chằm chằm bóng dáng cô một lúc, cũng đi theo.

Lương Tranh đi đến sân, mở cổng ra, Lý Khê từ trong xe xuống dưới, cầm hành lý của cô, giúp cô bỏ vào cốp xe, “Nơi này còn rất đẹp.”

Lương Tranh cùng anh đứng một chỗ, ấn hành lý vào trong, “Cậu bớt nói điều vô nghĩa đi.”

Lý Khê cười khúc khích, đóng cốp xe lại, “Đi thôi!”

Lương Tranh đi đến phía trước, kéo cửa xe ra, khi chuẩn bị ngồi vào, bỗng nhiên nhớ tới gì đó.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Chu Húc đứng ở trong sân, đang nhìn cô.

Anh đút tay vào túi quần, đôi mắt rất đen, lại sâu thẳm, cứ như vậy nhìn cô.

Lương Tranh nhìn về phía anh nở nụ cười, vẫy vẫy tay, sau đó liền quay đầu, khom người ngồi vào trong xe.

Trên đường đến sân bay, Lý Khê nói chuyện liên tục.

Lương Tranh không nghe thấy gì, cô vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút mất hồn.

Mãi cho đến khi lên máy bay, cô cũng không nói câu nào.

Lương Tranh ngày thường tính tình vui tươi cởi mở, nói cũng rất nhiều, hiếm khi trầm mặc như vậy, Lý Khê cuối cùng cũng nhận thấy có điểm không thích hợp, anh nghiêng đầu nhìn cô, “Cậu làm sao vậy? Sao nãy giờ không nói gì?”

Lương Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ chớp mắt, “Không có a, cảm thấy hơi mệt thôi.”

Cô lại nghĩ tới sự việc đêm qua, đôi mắt ê ẩm. Cô vô thức nhắm mắt lại, “Buồn ngủ quá, mình ngủ đây, đừng làm ồn.”

Bay gần ba giờ, cuối cùng cũng đến sân bay Giang Thành.

Vừa ra ngoài liền nhìn thấy ba ba đang chờ, Lương Tranh nhìn từ xa, đôi mắt đau xót, suýt chút nữa đã bật khóc.

Cô chạy tới, cố gắng nở nụ cười, “Ba, sao ba đến một mình, mẹ con đâu!”

Ba Lương cầm lấy hành lý của con gái, cười nói: “Đơn vị mẹ con hôm nay tăng ca, không tới được, chỉ có mình ba tới thôi.”

“Chú Lương khỏe!”

Ba Lương nhìn về phía Lý Khê, chụp bả vai anh, cười, “Tiểu Khê a, hơn nửa năm không gặp, hình như lại cao lên.”

Lương Tranh buồn cười, “Ba, ba cũng quá khoa trương rồi, đều hai mươi tuổi, đã sớm không cao lên được.”

Lý Khê nói: “Ai nói vậy, gần đây mình có cao lên.”

“Cậu đừng khoác lác.”

Ba người vô cùng cao hứng đi đến bãi đỗ xe.

Nhà Lý Khê và nhà Lương Tranh ở gần nhau, ba Lương đưa anh về trước, sau đó mới cùng con gái về nhà.

Vào trong nhà liền hỏi: “Mẹ con không có ở nhà, ba nấu gì đó cho con ăn nhé, muốn ăn cái gì?”

Lương Tranh cười nói: “Ba cứ nghỉ ngơi đi, con không đói bụng.”

“Không sao, nếu không thì ba nấu cho con bát mì nhé?”

“Ba, con thật sự không đói bụng, lúc nãy ở trên máy bay con có ăn rồi.” Lương Tranh kéo hành lý về phòng, quay đầu lại nói với ba ba: “Ba, con muốn ngủ một giấc, buổi tối đợi mẹ về chúng ta đi ăn lẩu đi, con muốn ăn.”

Ba Lương nghe vậy vội gật đầu, “Được được, con muốn ăn ở chỗ nào a? Ba gọi điện đặt chỗ trước.”

Lương Tranh cong mắt cười, nói: “Đương nhiên là đi chỗ cũ.”

Ba Lương ha ha cười rộ lên, “Được, vậy con nghỉ ngơi, ba đi đặt chỗ.”

“Dạ!” Lương Tranh cười tủm tỉm gật đầu, đóng cửa lại.

Tối hôm qua không ngủ, lại còn khóc, hiện tại thật sự rất mệt mỏi.

Cô kéo hành lý đến mép giường, ngồi xổm trên mặt đất, mở hành lý ra, cầm lấy áo ngủ đi vào phòng tắm tắm rửa gội đầu.

Tắm rửa xong đi ra, cô ngồi ở trước gương bàn trang điểm sấy tóc.

Cô nhìn chính mình trong gương, bỗng nhiên cảm thấy khổ sở.

Tóc là trước khi Chu Húc trở về cố ý đi làm, tóc dài, đuôi tóc còn hơi xoắn, cô cố tình nhuộm màu này, nhìn bằng mắt thường không rõ lắm, nhưng khi nhìn dưới ánh mặt trời thì là một màu rất đẹp.

Đáng tiếc Chu Húc nhìn cô cũng không nhiều hơn một cái liếc mắt.

Cô sấy khô tóc, có chút mệt mỏi nằm bò lên bàn, nhắn tin WeChat cho Phùng Thiến: 【 không có thổ lộ 】

Phùng Thiến: 【 a? Tại sao a? Không phải cậu muốn thổ lộ với anh ấy sao? 】

Lương Tranh rất khổ sở, trả lời cô: 【 Mình phát hiện anh ấy hình như rất chán ghét mình. 】

【 a? Vì sao? Anh ấy có nói gì đó với cậu sao? Không thể nào, không phải cậu còn đi làm thêm tích góp tiền mua quà sao? Anh ấy không thích sao? Hay là nói gì đó quá đáng sao? 】

Lương Tranh đôi mắt ê ẩm, lại có điểm khó chịu.

Cô không trả lời, thoát khỏi giao diện trò chuyện với Phùng Thiến.

Vừa thoát ra, liền nhìn thấy giao diện trò chuyện với Chu Húc.

Rõ ràng trước nay Chu Húc không có tìm cô nói chuyện, cô còn ngây ngốc để WeChat của anh lên trên đầu.

Lương Tranh click mở khung thoại, chỉ nhìn thấy hai câu đối thoại ngắn ngủi.

Một cái là năm trước cô nhắn “Chúc mừng năm mới”, anh trả lời ngắn gọn mấy chữ.

Còn có một cái là anh nhắn trước, nói anh đã đến trường học của cô, cô tan học thì đi thẳng ra ngoài.

WeChat hơn một năm, hai người bọn họ không nói quá 3 câu, lại không liên lạc gì.

Cô click mở vòng bạn bè của anh.

Mỗi ngày cô đều không biết chán vào xem vòng bạn bè của anh, nhưng vòng bạn bè của anh vẫn không có cập nhật gì mới .

Nó cũng giống như anh, lạnh như băng, không thích gần gũi với mọi người.

Lương Tranh quay về giao diện trò chuyện, cô nằm bò lên bàn, do dự một lúc, click mở ảnh đại diện của Chu Húc, tìm thấy nút xóa bạn bè, xác nhận xóa bạn tốt.

Chương 18

Sau khi Lương Tranh về nhà, quả thực buồn vài ngày liền.

Cứ khi ở trước mặt ba mẹ, cô lại cười khanh khách mỗi ngày, nhưng dù sao cũng là con gái mình, làm cha mẹ sao lại không nhìn ra.

Nhá nhem tối, Lương Tranh ở phòng bếp, ngồi trên ghế giúp mẹ nhặt rau, mẹ Lương vừa thái rau vừa hỏi cô: “Con ở trường học có phải có chuyện gì không? Sao lần này về thấy con không được vui vẻ?”

Lương Tranh hơi kinh ngạc, cô ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Con rất là vui vẻ a.”

Mẹ Lương quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, “Tâm tư nhỏ này của con mà còn muốn giấu được mẹ sao? Ngày thường lúc nào mà không cười hi hi ha ha vô cùng vui vẻ, lần này trở về không có việc gì thì ở một chỗ thất thần, con nghĩ rằng mẹ và ba con không nhìn ra sao?”

Lương Tranh nói: “Con không có chuyện gì buồn phiền hết.” Cô bưng rau đứng dậy, đi đến bồn rửa chén, nói: “Có thể do trời quá nóng, không muốn làm gì cả.”

Mẹ Lương nghi ngờ liếc nhìn cô, không tin lắm.

“Thật mà.” Lương Tranh nhìn mẹ, nghiêm túc nói: “Con thật sự không có chuyện gì buồn phiền hết, mỗi ngày con đều cảm thấy vui vẻ. Đôi khi trời quá nóng nên không muốn nói chuyện.”

Mẹ Lương thấy con gái nói nghiêm túc như vậy, cũng không nghi ngờ nữa, trời hôm nay quả thật rất nóng.

“Mấy ngày nữa chắc còn nóng hơn, đến lúc con khai giảng thì sẽ mát mẻ hơn.”

“Vâng.”

Nói đến đây, mẹ Lương không khỏi cảm thấy xúc động, “Nhoáng một cái con đã lên năm hai rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh.”

Lương Tranh gật đầu, “Đúng vậy a.”

Thời gian trôi đi là nhanh nhất, đặc biệt là kỳ nghỉ hè, trong nháy mắt đã sắp hết.

Buổi tối hôm nay, Tần Tống và bọn Dương Thăng chơi bi-a trong một phòng bi-a gần trường cấp 3.

Tần Tống đi đến quầy bar cầm hai lon bia tới, nói: “Nghỉ hè không làm được cái gì, mẹ nó muốn khai giảng luôn.”

Dương Thăng đang khom người đánh bi-a, nói: “Thật ra mình ước gì nhanh khai giảng, đã hai tháng mình chưa được gặp cô vợ nhỏ của mình rồi.”

Tần Tống cười, châm chọc anh: “Cậu yêu đương vào rồi thì trong não còn gì đâu.”

Anh đi đến sofa, đưa cho Chu Húc một lon bia.

Chu Húc nhận lấy, “Cảm ơn.”

Tần Tống nhìn anh, rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh, khá tò mò, nhin không được hỏi: “Gần đây cậu làm sao vậy? Luôn thất thần? Nghĩ gì thế?”

Chu Húc rũ mắt mở nắp lon bia, không trả lời, ngửa đầu uống hai ngụm.

Tần Tống hỏi: “Từ khi sinh nhật của cậu qua đi đã có gì đó không bình thường, cậu không sao chứ?”

Chu Húc cuối cùng cũng liếc mắt nhìn anh một cái, “Con mắt nào của cậu nhìn thấy mình có vấn đề?”

Tần Tống: “.....”

Tần Tống cũng không nói lên được, tuy rằng ngày thường tính tình của Chu Húc lạnh như băng, bọn họ cũng quen rồi, nhưng anh cảm thấy gần đây có gì đó không bình thường.

Chu Húc rõ ràng có tâm sự.

Nhưng mà Chu Húc luôn luôn như thế, chính anh không nói ra, người khác cũng đoán không ra anh suy nghĩ cái gì.

Tần Tống im lặng, ngửa đầu uống bia.

“Vẫn là các cậu sướng, tháng 10 mới khai giảng, mẹ nó bọn mình khai giảng trước một tháng.”

Chu Húc không trả lời, qua một lúc, hình như nhớ ra gì đó, hỏi, “Hôm nay ngày bao nhiêu?”

“27 a, còn có mấy ngày nữa là khai giảng.”

.....

Lương Tranh ngày 3 tháng 9 khai giảng, hẹn nhóm bạn cùng phòng ngày 1 tháng 9 quay lại trường học, dự định buổi tối ăn một bữa liên hoan no nê.

Lần này quay lại trường học cô không nói cho dì Chu, từ sân bay đi ra liền trực tiếp đi tàu điện ngầm về trường.

Khi đến nơi, ba người kia còn chưa tới. Cô dọn dẹp ký túc xá trước, sau đó mới đến dọn giường ngủ.

Tuy rằng đã là tháng 9, nhưng thời tiết vẫn rất nóng.

Dọn dẹp xong, tóc đều ướt.

Cô cầm quần áo đi đến phòng tắm tắm rửa gội đầu, tắm rửa xong đi ra, Phùng Thiến đột nhiên nháy ra từ sau cửa, “Oa” một tiếng, dọa cô nháy dựng.

Mấy cô gái trong ký túc xá đều đã tới, tất cả đều cười rất vui vẻ.

Lương Tranh bất đắc dĩ cười, nói: “Các cậu cũng thật biết chọn thời gian, đợi mình dọn dẹp xong hết mới về.”

Phùng Thiến giơ tay nói: “Mình chủ động nhận dọn vệ sinh một tuần!”

Lương Tranh cười, cúi người cầm túi rác lên, “Tốt, vậy nhờ cậu đem rác xuống dưới lầu vứt đi.”

“Được!” Phùng Thiến đem rác rưởi đi ra ngoài vứt, mấy nữ sinh bắt đầu chậm chạp thu dọn giường, tủ của mình.

Lương Tranh sấy tóc xong, nhìn đồng hồ mới 12 giờ rưỡi, khoanh chân ngồi trên ghế, ôm điện thoại gọi cơm hộp, “Mình đói bụng, chúng ta gọi đồ ăn đi.”

Chung Chung ở đối diện đang trải giường chiếu, vừa nghe thấy ăn đôi mắt lập tức sáng lên, “Gọi rau xào đi! Mình muốn ăn thịt bò luộc*! Đặt ở chỗ chúng mình hay ăn ấy.”

(*Thịt bò luộc: là một món ăn Tứ Xuyên, thành phần chính là thịt bò. Thịt bò được thái lát mỏng, nấu cùng giá đỗ, nấm, hành tây, bắp cải... và các loại gia vị như ớt bột, nước tương, hạt tiêu... Món này có vị cay nóng của ớt và cảm giác tê tái của hạt tiêu Tứ Xuyên)

Ảnh minh họa:

“OK.” Lương Tranh vừa gọi món, vừa nói: “Nhanh nhanh nhanh, muốn ăn cái gì, báo tên cho mình.”

Bên ngoài mặt trời chói lọi, mấy nữ sinh ăn cơm trưa xong đều ở trong ký túc xá nằm điều hòa, đợi đến buổi tối lại ra ngoài ăn liên hoan.

Mọi người nói chuyện phiếm một lúc, giữa trưa, đều cảm thấy buồn ngủ, cả đám chui vào trong chăn ngủ trưa.

Ngày đầu tiên quay lại trường học, mọi người đều ngồi máy bay, ngồi ở trên cao, đều rất mệt. Ngủ một giấc đến 6 giờ mới dậy.

Tiểu Vũ nằm ở trên giường, vuốt bụng, nói: “Mình rất đói a, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Lương Tranh đã dậy được một lúc, cô ngồi dậy nhìn ra ban công bên ngoài, “Mặt trời hình như lặn rồi.”

“Vậy dậy thôi, chuẩn bị một chút rồi đi.”

Mấy cô gái rời giường chuẩn bị, ngồi tàu điện ngầm đi ăn cơm.

Đến nơi đã gần 7 giờ, đúng là thời gian ăn cơm, trong nhà hàng có rất nhiều người.

May mắn là đã đặt chỗ trước rồi, người phục vụ liền dẫn bốn người đến phòng ăn.

Chỗ ngồi của các cô cũng không tệ lắm, tuy rằng ở trong góc, nhưng mà yên tĩnh, hơn nữa còn sát cửa sổ, gió từ ngoài thổi vào rất mát mẻ.

Dương Thăng từ phòng vệ sinh đi ra, chuẩn bị về chỗ, vừa vặn phải đi qua bàn của Lương Tranh.

Anh liếc mắt một cái nhìn thấy Lương Tranh, kinh ngạc nói: “Lương Tranh?!”

Lương Tranh đang cùng Tiểu Vũ xem Weibo, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi cô, vô thức ngẩng đầu, liền nhìn thấy Dương Thăng đứng ở trước mặt.

“Thật là cô a! Cô trở về khi nào vậy?” Dương Thăng từ trước đến nay rất thân thiện, Lương Tranh lễ phép cười cười, “Trở về hôm nay.”

“Ồ!” Dương Thăng nói, hình như nhớ ra gì đó, lại nói: “Chu Húc cũng ở bên trong, nếu không thì ăn chung một bàn đi? Bọn tôi cũng chưa ăn.”

Lương Tranh vội nói: “Không cần, các anh cứ ăn đi, không cần để ý chúng tôi.”

“A? Như vậy a.” Dương Thăng thấy bốn cô gái đều nhìn mình, nhất thời cũng có chút xấu hổ, anh gãi đầu, “Vậy được rồi, tôi đi đây, các cô từ từ ăn a.”

Lương Tranh cười cười, coi như đáp lại.

Dương Thăng trở về chỗ ngồi, vừa đẩy cửa vào đã nói to: “Các cậu đoán xem mình nhìn thấy ai a!”

Tần Tống cà lơ phát phờ dựa vào ghế, nhìn anh cười, “Ba cậu?”

“Cút!” Dương Thăng ngồi vào ghế, nhìn đến Chu Húc ngồi đối diện, nói: “Lương Tranh, mình nhìn thấy Lương Tranh.”

Chu Húc ngồi dựa vào ghế, hơi rũ mắt, đang xem điện thoại.

Nghe thấy vậy, lông mi khẽ chớp, ngược mắt nhìn về phía Dương Thăng.

Dương Thăng nói: “Hình như là vừa trở về hôm nay, cùng nhóm bạn cùng phòng ăn liên hoan. Mình nghĩ chúng ta có ba người, vốn dĩ muốn gọi cô ấy đến ăn cùng, nhưng mà cô ấy không chịu.”

Chu Húc lẳng lẳng nghe, trong mắt không dao động, lại rũ xuống mắt, tiếp tục xem điện thoại.

“Xin lỗi đi.” Tần Tống nói: “Dù sao cô ấy và chúng ta cũng không thân thiết lắm.”

Dương Thăng nói: “Nhưng mà cô ấy và A Húc rất thân thiết a.”

Tần Tống cười giễu cợt, “Thân thiết chỗ nào. Cậu có thấy Chu thiếu gia để ý người ta không?”

Chu Húc nghe thấy vậy, không phát hiện chính mình đang cau mày.

Ăn một bữa cơm gần một tiếng, lúc đi ra ngoài, đúng lúc chạm mặt Lương Tranh các cô ăn xong cũng chuẩn bị đi.

Dương Thăng rất nhiệt tình chào hỏi, “Ăn xong rồi sao?”

Lương Tranh cười cười, gật đầu.

“Cùng nhau đi thôi.” Dương Thăng thân thiện đi đằng trước, một đám người cùng nhau đi ra ngoài.

Lương Tranh và Chu Húc đi đằng sau, cả hai đều im lặng, không ai nói gì.

Qua một lúc, khi sắp ra tới bên ngoài, Chu Húc bỗng nhiên thấp giọng hỏi, “Trở về khi nào?”

Lương Tranh hơi ngần người, trả lời: “Sáng nay.”

Đang nói chuyện, đã đi ra bên ngoài.

Lương Tranh nghe được Thiến Thiến cùng Tiểu Vũ ở phía trước nói đi xem phim, cũng đi lên, các cô đang thảo luận xem lúc 8 giờ 30, Phùng Thiến lấy điện thoại ra mua vé, vừa mua vừa nói: “Gọi taxi đi, lúc đến nơi vừa vặn xem phim luôn.”

“Được được được, đi thôi.” Chung Chung và Tiểu Vũ ở phía trước gọi taxi.

Tần Tống nói: “Các cô phải về trường học sao? A Húc cũng đi xe, cùng nhau đi.”

Lương Tranh cự tuyệt nói: “Không cần, chúng tôi gọi taxi là được rồi.”

Đang nói, Tiểu Vũ đã gọi được xe, đứng ở ven đường vẫy tay với cô, “Tranh Tranh Thiến Thiến, đi thôi.”

“Tới đây!” Phùng Thiến trả lời một tiếng.

Lương Tranh nghĩ nghĩ, vô thức nhìn về phía Chu Húc, chu đáo lễ phép nói: “Bọn tôi đi trước.”

Nói xong mới xoay người, cùng Phùng Thiến đi đến ven đường.

Xe taxi rất nhanh đã đi mất.

Dương Thăng và Tần Tống cũng trở về trường học, Chu Húc lái xe về nhà.

Trên đường về nhà, trong đầu đều là hình ảnh Lương Tranh khi nói chuyện với anh, giọng điệu khách khí, xa cách.

Không hiểu sao lại cảm thấy phiền lòng, giống như có thứ gì đó mắc kẹt ở trong lòng, làm anh khó chịu.

Khi về đến nhà, Chu Ngữ Chức đang cùng chồng ở phòng khách xem TV.

Nhìn thấy Chu Húc đi vào, bà hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Chu Húc tâm tình không tốt lắm, ừ một tiếng, thay giày vào nhà.

“Lại nói Tần Tống bọn nó đều sắp khai giảng đi? Không biết Tranh Tranh ngày mấy nhỉ.” Bà nghĩ vậy, lấy điện thoại trên bàn, gọi cho

Lương Tranh.

Chu Húc cái gì cũng chưa nói, cũng không nói chuyện buổi tối hôm nay anh nhìn thấy Lương Tranh, đi thẳng vào phòng bếp, lấy lon bia trong tủ lạnh.

Lúc đi ra, Chu Ngũ Chức đang nói chuyện điện thoại với Lương Tranh, “Đã tới rồi? Con, đứa nhỏ này, không phải đã nói trở lại Bắc Kinh thì nói cho dì một tiếng, để dì tới đón con sao. Hôm nay về khi nào vậy? Ăn cơm chưa?”

Chu Ngũ Chức cùng Lương Tranh nói nửa ngày, mới cúp điện thoại, thở dài nói: “Tranh Tranh đứa nhỏ này, trở lại Bắc Kinh cũng không nói một tiếng, em cũng chưa đi đón nó.”

Ba Chu nói: “Cuối tuần gọi Tranh Tranh lại đây ăn cơm đi, đúng lúc A Húc vẫn còn ở nhà.”

“Cũng được.” Chu Ngũ Chức trả lời, quay đầu lại nhìn Chu Húc đang đi lên lầu, nói: “A Húc, cuối tuần con đi đón Tranh Tranh về đây.”

Chu Húc ừ một tiếng, đi lên lầu.

Khai giảng có rất nhiều việc, cũng may Lương Tranh các cô đã là năm hai, cũng coi như là học tử, không giống như sinh viên năm nhất mơ mơ màng màng.

Môn học của năm hai so với năm nhất còn nhiều hơn, việc học của Lương Tranh căng thẳng hơn, mỗi ngày ngoại trừ đi học, thời gian còn lại đều là ở ký túc xá, hoặc là ở thư viện.

Buổi sáng thứ bảy, dì Chu gọi điện thoại cho cô, bảo cô đến nhà ăn cơm.

Lúc đó Lương Tranh còn đang nằm trên giường, cô hơi sững sốt, ôm chăn ngồi dậy, nói: “Dì, con không đến được. Học kỳ này có rất nhiều tiết học, con bận vô cùng, chỉ sợ không lo được hết mọi việc.”

“A? Mới khai giảng đã bận rộn như vậy sao?” Từ trường học của Lương Tranh đến Chu gia quả thật có hơi xa, trên đường đi mất khá nhiều thời gian, nếu thật sự bận rộn, cũng không nên bắt cô chạy tới chạy lui như vậy, Chu Ngữ Chúc cũng không thuyết phục cô nữa, nói: “Vậ thôi, để tuần sau đi, cuối tuần sau dì lại gọi cho con.”

“.....” Lương Tranh không biết phải nói gì, cô chân thành nói: “Dì, dì và chú chăm sóc tốt bản thân mình.”

Chu Ngữ Chúc vui mừng cười, “Được, con cũng vậy, ở trường học chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Vâng.”

Chu Ngữ Chúc nói chuyện phiếm với Lương Tranh một lúc, cúp điện thoại, đi vào phòng trà, thấy Chu Húc đang pha cà phê, nói: “Tranh Tranh ở trường học hình như rất bận rộn, con bé không tới ăn cơm, con không cần đi đón nó.”

Động tác khuấy cà phê của Chu Húc hơi dừng lại, anh rũ mắt, sau một lúc lâu, rất lạnh nhạt ừ một tiếng.

Từ tháng 9 đến tháng 10, sau khi Lương Tranh trở lại Bắc Kinh cũng không đến Chu gia nữa.

Thật ra mỗi tuần dì Chu đều gọi điện thoại cho cô, bảo cô đến nhà chơi, cô đều lấy cớ bận rộn để cự tuyệt.

Lương Tranh lâu như vậy không tới, Chu Ngữ Chúc cảm thấy không quen, còn cho rằng trong nhà thiếu người .

Có điều tiểu cô nương không muốn tới, cũng không thể miễn cưỡng.

Buổi tối hôm nay, một nhà ba người đang ăn cơm, Chu Ngữ Chúc rất kỳ quái hỏi Chu Húc, “A Húc, con năm nay sao còn chưa quay lại

trường học? Còn hai,ba ngày nữa phải khai giảng, con không sớm quay về để chuẩn bị sao?”

Chu Húc rũ mắt không nói chuyện, ừ một tiếng.

Chu Ngữ Chúc cười, “Năm nay con sao thế? Lâu như vậy còn chưa đi, không nhớ xa mẹ và ba con à?”

Chu Húc không nói gì, cơm nước xong, đứng dậy nói: “Con lên lầu thu dọn đồ đạc, ba mẹ cứ từ từ ăn.”

Nói xong liền đi ra ngoài.

Chính bản thân Chu Húc cũng không biết tại sao mà muốn ở lại lâu như vậy.

Anh đang đợi cái gì?

Chu Húc mua vé máy bay ngày mốt, buổi tối ngày hôm sau Tần Tống bọn họ hẹn ăn cơm.

Chỗ ăn cơm ở gần trường học của Tần Tống. Cả buổi tối anh đều thất thần, dựa lưng vào ghế, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Bọn mình còn tưởng rằng cuối tháng 9 cậu đi cơ, năm nay sao lại đi muộn như vậy?” Tần Tống rót trà cho Chu Húc, nhàm chán hỏi một câu.

Mắt Chu Húc nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện.

Anh nhìn thấy Lương Tranh, đang ôm quyển sách từ trong trường học chạy ra.

Từ khai giảng ngày hôm đó ở nhà hàng gặp qua một lần, cho tới hôm nay, đã một tháng anh không gặp cô.

Cô hình như đang rất vui vẻ, không biết có chuyện gì vui, trên mặt tươi cười sáng lạn.

Tóc dài bị gió thổi ra sau, làn váy cũng bị gió thổi.

Cô chạy ra cổng trường, chạy một mạch tới đường cái đối diện.

Chu Húc nhìn cô, không tự chủ được thất thần.

Cho đến khi anh không nhìn thấy cô nữa.

Đáy lòng anh bỗng nhiên không kiềm chế được xúc động, bỗng nhiên đứng dậy, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Tần Tổng cùng Dương Thăng sững sốt, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn anh, “Đi đâu vậy?”

“Đi đây.” Chu Húc bỏ lại một câu, đi thẳng ra ngoài.

Lương Tranh là đi lấy bánh sinh nhật.

Lúc này ở thư viện đọc sách, ông chủ cửa hàng bánh kem gọi điện thoại cho cô, nói bánh kem có thể tới lấy được rồi.

Cô lúc này mới vội vội vàng vàng chạy ra.

Cô vén rèm cửa đi vào, cao hứng hỏi: “Ông chủ, tôi tới lấy bánh sinh nhật.”

“Ai, chờ a, tôi lấy cho cô.” Ông chủ vừa nói vừa đưa bánh sinh nhật cho Lương Tranh, hỏi cô: “Muốn lấy mấy cây nến? Muốn lấy bao nhiêu đĩa giấy a?”

Lương Tranh đây là mua bánh sinh nhật cho Lý Khê, cô nghĩ, ký túc xá bọn cô là bốn cái, ký túc xá của bọn Lý Khê là bốn cái, cần ít nhất 8 đĩa giấy đi? Nếu như còn có những người khác, tám cái không đủ.

Cô cười tủm tỉm, thương lượng với ông chủ, “Ông chủ, ông lấy cho tôi hai túi đi, có khá nhiều người, cảm ơn.”

Ong chủ cũng là người dễ nói chuyện, hơn nữa Lương Tranh nói chuyện lại dễ nghe, ông cười nói: “Được được, cho cô thêm hai túi nữa. Nến thì sao, muốn mấy cây?”

Lương Tranh nói: “Mười chín tuổi.”

“Tôi cho cô 1 cây lớn, 9 cây nhỏ.”

“Vâng, cảm ơn ông chủ!”

Lương Tranh lấy bánh kem xong, thanh toán tiền, vô cùng cao hứng đi ra ngoài.

Cô vừa mới đi ra, liền gặp Lý Khê đến đây tìm cô.

Lý Khê vô cùng khoa trương, “Chết tiệt, cậu thật sự mua bánh kem cho mình sao?”

Lương Tranh nói: “Nói nhảm, có sinh nhật nào mà không cần bánh sinh nhật.”

Lý Khê rất vui vẻ, nhận lấy bánh kem, “Đi đi đi, đi ăn cơm, chờ có mình cậu.”

Hai người vừa nói vừa cười, sóng vai đi về phía trước.

Chu Húc đứng đằng sau, tay đút vào túi quần, nhìn chăm chăm bóng dáng Lương Tranh và Lý Khê một lúc, cho đến khi hai người đi xa rồi, anh mới xoay người, đi về phía đường cái đối diện.

.....

Chu Húc mua vé máy bay là buổi sáng ngày hôm sau, sáng sớm đã đến sân bay.

Trong khi chờ máy bay, anh ngồi ở trong phòng chờ dành cho khách.

Anh ngồi trên sofa, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm, nhìn sân bay bên ngoài cửa sổ, nhìn không ra đang suy nghĩ cái gì.

Một lúc sau, mẹ gọi điện thoại tới, hỏi khi nào đăng ký.

“Còn nửa giờ nữa.” Anh trả lời.

Chu Ngữ Chúc dặng dờ, “Được rồi, con tới nơi thì gọi điện thoại cho mẹ, chú ý an toàn.”

“Dạ.”

Nói hai câu ngắn gọn, liền cúp điện thoại.

Chu Húc hơi cúi đầu, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, trong đầu tất cả đều là bóng dáng của Lương Tranh, ngón tay không kiểm chế được, trượt tới ứng dụng WeChat, click mở.

Anh click mở ảnh đại diện WeChat của Lương Tranh, vô thức vào vòng bạn bè của cô.

Ảnh trên cùng chính là một đám người ăn liên hoan sinh nhật tối hôm qua.

Chu Húc cũng không muốn nhìn, anh kéo xuống, nhưng mà chưa kéo được bao nhiêu, ngón tay liền dừng lại.

Giao diện ở phía dưới chỉ hiển thị một câu: Không phải bạn bè chỉ có thể hiện nhiều nhất mười bức ảnh.

Ngón tay Chu Húc dừng lại ở chỗ đó, anh trầm mặc một lúc lâu, cho đến khi điện thoại tự động chuyển thành màu đen, anh mới quay đầu, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Cặp mắt kia đen kịt, giống như đang che giấu cảm xúc cuồn cuộn, nhưng lại bị khắc chế, không nhìn ra được gì.

Chương 19

Mấy ngày gần đây của Lương Tranh trôi qua rất vui vẻ, mỗi ngày ngoại trừ việc lên lớp thì chỉ cần quan tâm đến chuyện hôm nay ăn gì. Bắc Kinh đã vào thu, sân trường bị lấp đầy bởi những tán ngân hạnh vàng óng, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những cánh lá hình rẻ quạt xinh đẹp mong manh, làm lòng người cũng thoải mái theo.

Đã lâu rồi Lương Tranh không tới Chu gia, cuối tuần sẽ lười biếng ngủ nướng ở ký túc xá, không có việc gì làm thì sẽ cùng đám bạn ra ngoài đạp xe, đi dạo, tận hưởng đời sống sinh viên.

Dường như cô sắp không còn nhớ Chu Húc nữa rồi. Những chuyện từng làm cô khổ sở trước kia, cũng chẳng khiến cô phiền muộn nhiều nữa.

Ban đầu dì Ngữ Chúc vẫn sẽ theo thói quen gọi cô điện cho cô, dặn cô cuối tuần đến ăn cơm với dì, nhưng Lương Tranh đều dùng đủ mọi lý do để từ chối.

Dần dần, các cuộc gọi của dì Ngữ Chúc cũng thưa dần. Thịnh thoảng đi ngang qua trường, dì sẽ gọi cô đi ăn cùng, còn hỏi cô sao học kỳ này không tới nhà dì nữa.

Lương Tranh đáp lời vừa lễ phép lại vừa khéo léo, viện cớ chương trình học năm hai khá nặng, việc ở trường cũng nhiều nên không thoát thân được.

Dì Ngữ Chúc gật gật đầu, nói: “Ừm, việc học là quan trọng nhất.”

Tình trạng như thế tiếp diễn suốt một thời gian dài, quan hệ giữa Lương Tranh với nhà họ Chu dần trở nên xa cách.

...

Thời điểm Chu Húc về nước đã là cuối tháng 12, thời tiết Bắc Kinh khi ấy rất lạnh.

Ngày về nước, Chu Húc không nói với ba mẹ, ra khỏi sân bay liền bắt taxi về thẳng nhà.

Lúc ấy Chu Ngữ Chức đang nấu ăn trong bếp, nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa còn tưởng là ba Chu đã về. Bà rửa sạch tay, đi từ trong bếp ra, vừa đúng lúc Chu Húc đang thay giày vào nhà. Bà vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên, rảo bước lại gần con trai, “A Húc, sao con đã về rồi?”

“Sao về mà cũng không báo tiếng nào thế con?” Đã hai tháng trời Chu Ngữ Chức không gặp con trai, có chút kích động, bà đi tới ôm lấy anh.

Một tay Chu Húc cầm túi đồ, một tay vươn ra ôm mẹ mình, ân cần hỏi han: “Mẹ với ba vẫn khỏe chứ ạ?”

“Vẫn khỏe.” Chu Ngữ Chức đã bình tĩnh hơn, cầm lấy tay anh, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, “Có phải con gầy đi không? Một mình ở ngoài có chăm sóc tốt bản thân không đấy?”

“Con có mà. Mẹ đừng lo.” Chu Húc vừa nói vừa xách hành lý vào nhà, “Ba đâu ạ?”

“Vẫn đang ở công ty chưa về.” Chu Ngữ Chức ngồi xuống ghế sofa, rót cho Chu Húc một cốc nước, “Sớm biết hôm nay con về mẹ đã đi mua thêm mấy thứ rồi, trong nhà chẳng chuẩn bị gì cả.”

Chu Húc để hành lý ở chân cầu thang, đi về phía ghế sofa rồi ngồi xuống, nhận cốc nước mẹ đưa cho, nói: “Không sao đâu ạ, ăn gì cũng được ạ.”

“Như vậy sao được. Hôm nay con về, cả nhà ta phải làm một bữa tầy trần chứ.” Chu Ngữ Chức nghĩ ngợi một lát, đề xuất: “Hay tối nay chúng ta ra ngoài ăn nhé, ba con chắc cũng sắp về rồi.”

Chu Húc không có ý kiến gì, uống thêm ngụm nước, gật đầu: “Cũng được ạ.”

“Thế con cứ về phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi, đợi ba con về rồi cùng đi.” Chu Ngữ Chức nói xong liền đứng dậy đi về phía phòng bếp, lấy điện thoại gọi cho chồng.

Chu Húc ngồi trong phòng khách trầm mặc hồi lâu, uống hết cốc nước mới đứng dậy, xách hành lý lên lầu.

Về tới phòng, anh cởi áo khoác, treo bừa vào một chiếc móc áo, lấy một bộ quần áo sạch từ trong tủ ra, đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong đi ra, cầm máy sấy tóc sấy sơ qua mấy lượt.

Lúc xuống lầu đúng lúc ba anh vừa mới về, đang đứng ở cửa nói chuyện với mẹ.

“Ba.” Chu Húc gọi một tiếng, đi từ trên cầu thang xuống.

Ba Chu cười cười, vỗ vỗ vai con trai, “Về nước mà cũng không báo cho ba mẹ một tiếng.”

Chu Húc đáp: “Trường cho nghỉ sớm nên con mua vé máy bay về luôn.”

Ba Chu thay giày đi vào nhà, nói tiếp: “Đợi ba lên lầu thay bộ đồ, nghỉ ngơi một lát rồi cả nhà chúng ta đi ăn cơm.”

“Vâng ạ.”

Chu Ngữ Chức theo chồng đi lên lầu, chỉ còn lại mình Chu Húc ngồi chờ trong phòng khách.

Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, vẫn còn khá sớm, mới có 5 rưỡi.

Chẳng bao lâu sau ba mẹ đã đi xuống, một nhà ba người ngồi trên ghế sofa hàn huyên hồi lâu.

Chu Ngữ Chúc ngồi cạnh chồng, vừa gọt hoa quả vừa nói: “Em đã đặt chỗ ở nhà hàng lúc 7h rồi, 6 rưỡi mình ra khỏi nhà là vừa đẹp.”

Ba Chu tiếp lời: “Đi sớm một chút thì hơn, trời vừa mưa, lái chậm cho an toàn.”

“Thế cũng được.”

Chu Húc ngồi một mình ở sofa phía đối diện, thoáng trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt vô thức nhìn về phía mẹ, hỏi một câu: “Mẹ có gọi Lương Tranh không?”

“Tranh Tranh ấy à...” Chu Ngữ Chúc thờ dãi một hơi: “Cũng lâu rồi Tranh Tranh không tới nhà mình.”

Bà cắt hoa quả thành miếng để vào trong đĩa, tiếp tục than thở: “Lâu lắm rồi con bé không tới ấy. Thịnh thoảng ra ngoài gọi con bé đi ăn cơm chung cũng khó. Lâu rồi không gặp nhau, cảm thấy cũng hơi xa cách.”

Ba Chu lên tiếng: “Bà cũng đừng nghĩ nhiều. Dù sao Tranh Tranh cũng lên năm hai rồi, việc học bận bịu cũng là chuyện bình thường mà. Từ trường con bé đến nhà chúng ta đi mất 2 tiếng đồng hồ, chạy tới chạy lui cũng tội. Mà người ta cũng là con gái 18 xuân xanh, nói không chừng còn có bạn trai rồi, có mỗi ngày nghỉ cuối tuần phải đi xem phim hẹn hò nữa chứ.”

Chu Ngữ Chúc buồn bã nói: “Em không nghĩ nhiều, nhưng mà nhớ Tranh Tranh quá. Haizz, bây giờ chẳng chịu đến nhà mình nữa.”

Chu Húc ngồi bên kia im lặng không nói gì, rũ mắt trầm tư.

Nhưng trong lòng chẳng hiểu sao như có gì chẵn ngang, khó chịu vô cùng.

Lúc ăn cơm xong đã là 9h, Tần Tổng biết Chu Húc về nước, gọi điện thoại tới rủ anh đi uống rượu.

Tâm trạng không tốt lắm nên Chu Húc trực tiếp từ chối. Ra khỏi nhà hàng, ba mẹ muốn tới nhà ông nên anh tự bắt xe về nhà.

Cả căn nhà yên lặng, Chu Húc không bật đèn, đổi giày xong đi vào phòng khách, dựa vào ánh sáng bên ngoài hắt qua cửa sổ, rót cho mình một cốc nước.

Căn phòng không mở máy sưởi, lạnh buốt.

Khi Chu Húc cầm cốc của mình lên để rót nước, ánh mắt vô thức rơi xuống bên cạnh.

Anh nhớ Lương Tranh có một chiếc cốc hình con mèo màu hồng, lúc nào cũng đặt cạnh cốc của anh.

Bây giờ cái cốc đó không thấy đâu nữa, chắc là cô cũng mang đi rồi.

Chu Húc đứng trước khay trà, nhìn chằm chằm vào vị trí đã trống không từ lúc nào, thật lâu sau mới rời mắt. Bỏ bình nước trong tay xuống, bung cốc nước lên lầu.

Anh không thèm bật đèn cầu thang, đi thẳng lên lầu ba, nhưng lại không về phòng mình ngay mà mở cửa căn phòng của Lương Tranh ở bên cạnh.

Đứng trước cửa, bật đèn.

Căn phòng trống rỗng, tấm vải trắng phủ trên giường đã bám một tầng bụi.

Bàn đọc sách trống không, bàn trang điểm trống không.

Anh đứng bên ngoài một lát rồi mới đi vào, mở cánh tủ quần áo, bên trong cũng chẳng còn gì cả.

Nơi này, quả nhiên đã lâu không có ai dùng.

Lương Tranh ra đi quá sạch sẽ, đến một chút vết tích cũng không lưu lại.

Chu Húc đi đến ban công.

Cơn gió lạnh ủa đến tấp vào mặt anh, nhưng Chu Húc lại chẳng hề thấy lạnh. Anh chống một tay lên lan can ban công, tay còn lại cởi hai cúc áo sơ mi.

Mùa đông vẫn rét lạnh như thế, nhưng chẳng hiểu sao anh chỉ thấy sự hốt hoảng đang hoành hành trong lòng mình, buồn bực bồn chồn đến khó chịu.

Rõ ràng trước kia chỉ mong Lương Tranh càng tránh xa anh càng tốt, chỉ mong cô đừng gây phiền phức cho anh, đừng tùy tiện xông vào cuộc sống của anh. Nhưng đến khi cô ấy thực sự ra đi, anh lại chẳng thấy vui vẻ chút nào, phiền muộn như con nhện chăm chỉ, giăng kín tơ trong lòng anh.

Cô tùy tiện xộc thẳng vào, rồi lại tùy tiện nói đi là đi.

Tùy tiện thêm Wechat của anh, rồi lại tùy tiện nói xóa là xóa.

Rốt cuộc cô coi anh là cái gì?

Chu Húc càng nghĩ càng thấy giận, đến lúc bình tĩnh lại mới bàng hoàng phát hiện ra rằng, càng lúc cô càng xa rời cuộc sống của anh.

Cô không còn đến nhà anh nữa, cũng xóa luôn Wechat của anh.

Phải đi mối quan hệ “con gái bạn thân của mẹ” này, anh và Lương Tranh xa cách đến mức, thậm chí còn chẳng phải bạn bè.

Sự thật này làm Chu Húc vừa phiền muộn vừa hoảng hốt, đến độ khi nghe Tần Tổng nói hình như Lương Tranh có người yêu rồi, trong phút chốc, anh cảm thấy không thể điều khiển nổi chính mình nữa.

Đêm hôm đó, tại quán bar của anh họ Dương Thăng.

Gần đây tâm tình Chu Húc rất không tốt nên cả buổi chẳng nói lời nào, chỉ ngồi một chỗ nốc rượu, đã uống không ít rồi.

Nhưng từ trước đến nay, Chu Húc luôn kín đáo khó dò, dù tâm trạng có tệ thế nào, người ngoài nhìn vào cũng khó mà thấu được, lại càng không dám hỏi. Mà giả có hỏi, nếu Chu Húc không muốn nói thì chẳng ai ép nổi anh.

Tần Tổng tối hôm ấy dường như không cảm nhận được sự kì lạ của cậu bạn thân. Sau khi đã tán phét đủ thứ chuyện trên đời, cậu chàng nhấp thêm một chén rượu, rồi đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Mấy hôm trước được nghỉ, tôi vô tình gặp Lương Tranh ở cổng trường, cậu ấy với một anh chàng nào đó cùng ra ngoài ăn cơm. Mấy ông nói xem, liệu có phải người yêu Lương Tranh không nhỉ?”

Dương Thăng dốc thêm hai chén rượu cũng chen lời góp vui, “Chứ còn gì nữa, cậu bạn kia xem chừng ân cần chu đáo ra phết. Xách hành lý, xách ba lô giúp người ta, cơm nước xong xuôi hai người còn bắt taxi cùng về, chắc chắn là bạn trai rồi.”

Dương Thăng vừa nói xong thì đột nhiên nghe thấy “cạch” một tiếng, Chu Húc nặng nề đặt chén rượu lên bàn, làm cả Dương Thăng và Tần Tổng giật nảy mình.

Tần Tổng sững sờ nhìn Chu Húc.

Chu Húc cũng thẳng thừng đáp lại cái nhìn của cậu bạn, đôi mắt đỏ ngầu, không biết là do uống rượu hay còn nguyên nhân nào khác.

Tần Tống lại càng mông lung khó hiểu, “Ông sao thế? Bọn tôi nói chuyện yêu đương của Lương Tranh, ông không vui cái gì?”

Từ trước tới nay, Tần Tống chưa bao giờ nhìn thấy Chu Húc như vậy cả, rõ ràng ban nãy anh bạn này đã mất khống chế. Dường như đã mơ hồ nhận ra điều gì, Tần Tống buột miệng nói, “Ông cũng đâu có thích cậu ấy?”

Ánh mắt Chu Húc vẫn đăm đăm nhìn cậu ta, mấy giây sau mới chậm chạp lên tiếng: “Sao ông biết tôi không thích cậu ấy?”

Chương 20

Câu này của Chu Húc hết như một quả bom đột ngột phát nổ, khiến Tần Tống và Dương Thăng đồng thời ngớ ngàng, choáng váng đến mức không nói lên lời, cứ thế trợn mắt nhìn anh.

Nhưng mà kể cả hai người kia muốn nói, Chu Húc cũng không cho bọn họ cơ hội đặt câu hỏi. Nói xong, Chu Húc nốc cạn cốc rượu trên bàn, cầm áo khoác đứng dậy, chạy ra ngoài.

Chu Húc ngồi băng ghế phía sau taxi, buông mắt, tựa đầu vào ghế trầm ngâm.

Không biết qua bao lâu, anh mới mở mắt ra, cúi đầu nhìn điện thoại.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào biểu tượng Wechat, mở vào profile của Lương Tranh, sau đó lướt dòng thời gian của cô, đến khi kéo xuống dưới, vẫn như cũ, vồn vện 1 câu: Không phải bạn bè chỉ có thể xem nhiều nhất mười bức ảnh.

Anh nhìn chăm chăm dòng chữ này thật lâu, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời đã khuya, hơi se lạnh, người đi lại thưa thớt, những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống thế gian. Cả thành phố chìm trong tĩnh lặng.

.....

Ngày mùng 10 tháng 1 Lương Tranh được nghỉ, nóng lòng muốn về nhà.

Ngày trước lúc còn học cao trung, Lương Tranh vẫn luôn nghĩ rằng phương Bắc sẽ lạnh hơn phương Nam, nhưng mà đến giờ cô mới hiểu được phương Nam so với phương Bắc còn lạnh hơn nhiều. Không giống Bắc Kinh chỉ cần ở trong nhà có đủ hệ thống máy sưởi là ấm áp, ở quê cô, giữa mùa đông, thì dù có máy sưởi hay không, đều phải mặc quần áo giày, bằng không dù trong nhà cũng sẽ lạnh cóng.

Mẹ Lương thấy cô con gái về nhà cứ ru rú trong phòng không chịu ra khỏi cửa, ngày nào cũng ôm lấy cái máy sưởi y như bà cụ non thì không khỏi chế giễu.

Lương Tranh bĩu môi: “Lạnh lắm. Con không đi đâu đâu.”

Mẹ Lương cười một tràng, đang định tiếp tục trêu chọc, thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Bà đập lại nồi thức ăn trên bếp, vặn nhỏ lửa, rửa tay, đi vào phòng khách nghe điện thoại.

Vừa nhận điện đã nghe thấy giọng mẹ Lương cực kì cao hứng reo lên: “Ngữ Chúc, cậu về rồi à?”

Đầu dây bên kia cũng cười vui vẻ đáp: “Ừ, năm nay gia đình mình trở về tế tổ, nhất định phải gặp nhau nha!”

“Được. Khi nào nhà cậu tế tổ? Mọi người trở về thì ở chỗ nào? Ở Khách sạn à? Hay thôi đừng thuê khách sạn nữa. Qua nhà mình đi. Nhà mình rộng rãi thoải mái lắm. Yên tâm đi. Có gì mà không tiện. Nhiều năm như thế chúng ta không gặp nhau. Vừa vặn cậu trở về, phải tâm sự một trận cho đã. Mình nhớ cậu lắm. Được được. Vậy quyết định thế nhé. Mình sẽ đi gọi Tranh Tranh ra đón mọi người.”

Cúp điện thoại, mẹ Lương hào hứng chạy vào bếp, vui sướng hô lên: “Tranh Tranh, năm nay Ngữ Chúc về Giang Thành tế tổ, sắp tới rồi.”

Mẹ Lương vừa nói vừa vội vàng gọi điện thoại cho chồng, dặn ông tan làm sớm, nhanh chóng đi chợ mua ít cá và 1 con gà về.

Lương Tranh vẫn đang lười biếng ngồi ở trên ghế dài sưởi ấm, uể oải hỏi mẹ: “Chú và dì đều về ă? Mọi người đến đâu rồi?”

“Vừa mới ra sân bay.” Bà thúc giục: “Con mau đi thay quần áo, một lúc nữa xuống lầu đón dì, chú.”

“Vâng.” Lương Tranh lập tức tắt máy sưởi, đứng dậy chạy về phòng thay quần áo.

Sân bay cách nhà Lương Tranh không xa lắm, lái xe về đây cũng không mất nhiều thời gian.

Lương Tranh thay quần áo xong đi ra, hỏi: “Dì Ngũ Chức biết nhà mình không ă?”

“Biết.” Mẹ Lương ở phòng bếp hì hục nấu đồ ăn, nói với ra: “Con không cần đi đón dì chú đâu, lát nữa mẹ tự đi đón, con đi siêu thị mua ít gạo về đi, trong nhà sắp hết rồi, đợi ba con trở về sợ không kịp.”

“Vâng ă.” Lương Tranh cầm lấy chìa khóa nhanh chóng ra khỏi tiểu khu, đi tới siêu thị đối diện.

Mua xong, cô nhanh nhẹn chạy về nhà.

Vừa mở cửa ra còn chưa đi vào, Lương Tranh đã nghe thấy tiếng trò chuyện náo nhiệt rôm rả của mẹ và dì Ngũ Chức.

Cô chậm rãi thay giày vào nhà, đi đến phòng khách, vừa định chào hỏi thì nhìn thấy Chu Húc đang ngồi trên ghế sofa đơn phía bên phải.

Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng.

Khi thấy cô bước vào, anh cũng ngược mắt lên nhìn về phía cô.

Ánh mắt hai người thẳng thắn chạm vào nhau. Lương Tranh nhìn anh, hơi ngạc nhiên.

Cô nghĩ rằng chỉ có dì và chú Chu tới, không ngờ người này cũng đi cùng.

Sao anh lại đến đây?

“Tranh Tranh.” Chu Ngữ Chúc quay đầu lại nhìn thấy “tri kỉ nhỏ” của mình, vui vẻ vẫy tay với cô.

Lương Tranh vội vàng thu hồi tầm mắt, chạy đến, ngọt ngào cười rộ lên: “Cháu chào dì.”

Lại cúi đầu lễ phép chào người bên cạnh dì: “Cháu chào chú ạ. Cả nhà đi đường có mệt không ạ?”

Chu Ngữ Chúc ngồi trên sofa, kéo tay Lương Tranh, cong cong khoe mắt: “Con bé này, đã lâu dì không được gặp con, có phải dạo này gầy đi không?”

Lương Tranh khéo léo đáp: “Không có mà, vẫn là Lương Tranh thường ngày của dì mà.”

“Chắc chắn là gầy đi.”

Lương Tranh cười cười, nói: “Chú dì ngồi chơi ạ, con xin phép vào trong nấu cơm.”

Lương Tranh nghĩ mẹ và dì đã lâu không gặp nhau, chắc chắn muốn tâm sự nhiều chuyện, vì vậy nhanh nhẹn chạy vào bếp hoàn thành nốt một số món mẹ đang làm dở.

Không lâu sau, ba Lương đã mua đồ ăn trở về, trong nhà càng thêm náo nhiệt.

Mẹ Lương trở lại phòng bếp bận rộn nấu đồ ăn, một lúc sau đã làm xong một bàn đồ ăn phong phú. Gà vịt thịt cá cái gì cũng có.

Chu Ngữ Chúc hơi xấu hổ: “Cậu xem, mình chỉ mới nói sẽ ghé qua thăm cậu một lát, mà cậu làm hẳn một mâm cỗ thịnh soạn thế này, khách sáo rồi.”

“Có gì đâu mà nhiều, chỉ là đồ ăn thường ngày thôi, không có gì hết, cái con bé này, bạn bè mà cậu ngại cái gì! Nào! Ngồi xuống! Ngồi xuống đi!” Bà kéo Chu Ngữ Chúc ngồi cạnh mình, lại nói: “Lương Tranh ở Bắc Kinh gây không ít phiền toái cho gia đình cậu. Nếu muốn nói phiền, con bé nhà mình mới là phiền phức.”

“Nào có.” Chu Ngữ Chúc cười: “Tranh Tranh rất hiểu chuyện.”

Người lớn nói chuyện phiếm, trẻ con trong nhà đương nhiên không dám chen miệng vào.

Lương Tranh im lặng cúi đầu ăn cơm. Bữa cơm diễn ra hòa thuận vui vẻ.

Thời gian trôi qua tương đối, ba cô và chú Chu vẫn đang uống rượu, mẹ và dì Chu vẫn mãi miết tán gẫu với nhau.

Mẹ Lương thấy hai con đều đã ăn xong, liền nói: “Tranh Tranh, ăn xong rồi thì dẫn Chu Húc vào phòng con chơi đi.”

Lương Tranh sừng sốt, sau đó vâng một tiếng.

Cô đứng dậy nói: “Con mời cô chú, con mời ba mẹ ăn cơm. Con ăn no rồi. Con xin phép ạ.”

Chu Ngữ Chúc nghiêng đầu cười nắm nắm tay cô: “Ừ. Các con đi chơi đi.”

Lương Tranh cong môi, gạt đầu, xoay người đi vào phòng mình.

Chu Húc cũng đứng dậy, lễ phép nói: “Chú dì từ từ dùng cơm, con xin phép ạ.”

Mẹ Lương cười, trìu mến nói: “Ừ! Hai đứa cứ đi chơi đi, không cần để ý chúng ta.”

Chu Húc gật đầu, xoay người đi theo Lương Tranh về phòng của cô.

Cửa phòng Lương Tranh khép hờ, cô đang ngồi ở trên thảm đọc sách.

Lương Tranh cảm thấy với tính cách lạnh lùng dửng dưng của Chu Húc, nhất định sẽ không theo cô vào phòng. Nào ngờ, cô vừa ngẩng đầu lên đã thấy anh đang lững thững mở cửa bước vào. Cô thoáng kinh ngạc.

Đã lâu rồi cô không gặp anh, anh vẫn thế, dáng dong dỏng cao, khuôn mặt tuấn lãng điển trai, khí chất lạnh lùng... nhưng cô đã không còn thứ cảm xúc xao xuyến của ngày đó nữa. Bởi vì đã lâu không gặp, nhất thời cả hai không biết nên nói gì.

Cô nhìn anh, qua mấy giây, cuối cùng vẫn mỉm cười, chủ động hỏi: “Cậu có muốn vào ngồi một lát không?”

Chu Húc nhìn cô, "Ừ" một tiếng, đi vào, kéo ghế dựa cạnh bàn học của cô, ngồi xuống.

Lương Tranh không biết phải nói tiếp cái gì, cô nghĩ nghĩ, lấy laptop trên giường đưa cho anh, “Cậu có muốn lên mạng một lúc không?”

“Cậu có bạn trai rồi à?”

Bị Chu Húc bất ngờ hỏi một câu như thế, Lương Tranh chưa kịp tiếp thu, ngây ngốc đáp: “..... Cái gì cơ?”

Chu Húc nhìn cô, kiên nhẫn hỏi lại: “Cậu đang quen bạn trai sao?”

Lương Tranh nhìn anh, sừng sốt vài giây, sau đó ngượng ngùng thu máy tính về, khó hiểu hỏi lại: “Không! Cậu nghe ai nói thế?”

Chu Húc nghe thấy vậy, sóng mắt anh khẽ động, thần sắc lạnh lùng, trầm mặc thoáng buông lỏng một chút, anh nhìn cô, lại hỏi: “Vậy tại sao cậu xóa WeChat của tôi?”

Lương Tranh đột nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn lại Chu Húc, lắp bắp nói: “..... Cậu..... Sao cậu biết?”

Chu Húc nói: “Tôi không xem được dòng thời gian của cậu nữa.”

Lương Tranh giật mình.

Cô xóa Wechat của anh đã gần nửa năm, bây giờ anh mới đến hỏi cô. Có thể là trong lúc vô tình click vào, phát hiện không xem được dòng thời gian của cô nên thuận miệng hỏi.

Có điều xóa người ta khỏi WeChat rồi lại bị người ta trực tiếp chất vấn thế này, ít nhiều cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Cô cúi đầu giả vờ lật sách, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Chúng ta không liên lạc, vì vậy mới xóa.”

Cô đoán một kẻ cao ngạo như Chu Húc, chắc sẽ không hỏi đến cùng.

Quả nhiên, anh không nói thêm gì nữa.

Anh ngồi trầm mặc một lúc, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Lương Tranh thấp thỏm đợi một lát, nghe thấy bên ngoài giọng dì Ngữ Chức loáng thoáng nói phải đi, lúc này cô mới nhanh chóng đứng dậy, vội vàng chạy ra ngoài.

“Sao bỗng nhiên lại có việc gấp, quan trọng lắm không?” Cơm còn chưa ăn xong, công ty đột nhiên gọi điện thoại tới, hợp đồng có chút vấn đề, cần phải quay về để giải quyết.

Chu Ngữ Chúc nói: “Không sao đâu, cũng không phải chuyện gì lớn, mình với Văn Tu trở về xem tình hình.”

“Ba, không có việc gì chứ?” Chu Húc cũng lo lắng hỏi ba.

Ba Chu cười nói: “Chuyện nhỏ thôi, chỉ là vài vấn đề liên quan đến hợp đồng hợp tác, cần ba trở về ký tên xác nhận.”

Ba Lương nói: “Nếu không thì để A Húc ở lại nhà chúng tôi chờ anh chị, hai người đằng nào chẳng quay lại, chạy tới chạy lui làm gì cho mệt.”

Ba Chu suy nghĩ một chút, cuối cùng khẽ cười: “Cũng được. Vậy phiền cả nhà.” Ông nhìn về phía Chu Húc, “Con ở lại nhà chú dì hai ngày, ba và mẹ trở về giải quyết công chuyện, hai ngày nữa sẽ quay lại.”

Nói xong, lại nhìn về phía Chu Ngữ Chúc, “Hay là em cũng ở lại đi, anh trở về một mình cũng được.”

“Không sao, em đi cùng anh.” Chu Ngữ Chúc nói, quay đầu lại giữ chặt tay mẹ Lương: “Hai ngày này, A Húc làm phiền hai người.”

“Không phiền không phiền! Các cậu yên tâm trở về đi, trên đường chú ý an toàn.”

“Được.” Chu Ngữ Chúc hơi mỉm cười, cùng chồng bước ra ngoài cửa.

Mẹ Lương quay đầu lại dặn dò Lương Tranh: “Tranh Tranh, con đi tiễn chú dì đi.”

Lương Tranh nhanh chóng chạy theo, cùng Chu Húc tiễn ba Chu mẹ Chu xuống lầu.

Tài xế đã chờ sẵn ở đó, thấy người đến vội vàng mở cửa xe.

Chu Ngữ Chúc quay đầu lại giữ chặt tay Lương Tranh, cười nói: “Được rồi! Tranh Tranh, A Húc hai ngày này nhờ con, tính tình của nó con biết rồi đấy, nếu nó không thích nói chuyện, con cũng không cần để ý nó.”

Lương Tranh tươi tắn mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Dì yên tâm! Dì chú lên đường bình an.”

“Ừ!” Chu Ngữ Chúc thân thiết vuốt vuốt mặt Lương Tranh, cười nói: “Chờ dì quay lại, chúng ta lại từ từ nói chuyện.”

Chu Húc và Lương Tranh im lặng đứng nhìn chiếc xe 4 chỗ dần dần đi ra xa, mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Cô nghiêng đầu nhìn Chu Húc, đúng lúc anh cũng xoay người, vừa vặn đối diện với ánh mắt của cô.

Ánh nhìn rất nhạt, chỉ thoáng dừng lại trên người cô liền rời đi, xoay người trở về.

Lương Tranh dứt tay vào áo khoác, cũng đi theo anh về nhà.

Hai người sóng vai đứng đợi thang máy, cả cô và anh đều im lặng không nói gì.

Khi thang máy xuống đến nơi, Chu Húc giơ tay đè lại nút mở cửa thang máy, để Lương Tranh đi vào trước.

Sau khi Lương Tranh đi vào, anh mới vào theo.

Không gian của thang máy ở tòa nhà này tương đối nhỏ, không ai nói gì càng làm không khí thêm trầm mặc.

Tốc độ của thang máy đi lên không nhanh, Chu Húc nhìn số lầu đang chậm rãi nhảy lên, suy nghĩ một lát, đột nhiên hỏi: “Giang Thành có chỗ nào chơi không?”

Lương Tranh sừng sốt, sau đó mới phản ứng lại, trả lời anh: “Chỗ đi chơi có rất nhiều, chỉ có điều cậu thích hay không thôi. Giang Thành là địa phương nhỏ, phong cảnh tự nhiên tương đối nhiều, có thể đi Yên Thủy Cổ Trấn, chỗ đó hiện tại đã hạn chế bớt thương mại hóa, cảnh rất đẹp, đến đây rồi nhất định nên đi một lần. Còn có Núi Lạc Hà, phong cảnh cũng được, từ trên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn ở Giang Thành là cảnh đẹp hiếm có. Cả viện bảo tàng Giang Thành, cũng ...”

“Cậu dẫn tôi đi.” Chu Húc bỗng nhiên ngắt lời cô.

Lương Tranh hóa đá, mất một lúc mới lấy lại tinh thần, cô nghiêng đầu kinh ngạc nhìn Chu Húc.

Chu Húc bình tĩnh nhìn cô, cực kì đương nhiên nói: “Cậu đã nói, khi tôi tới Giang Thành, sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi.”

Lương Tranh thần thờ một lúc, nhất thời không nhớ mình nói qua câu này khi nào.

“Quên rồi?”

Lương Tranh vội vàng lắc đầu: “Không quên. Không quên.”

Ngày đầu tiên cô đến Bắc Kinh, tối hôm đó Chu Húc tới sân bay đón cô, khi đó cô không biết gì về anh, chỉ cảm thấy anh rất kiêu ngạo, liền chủ động bắt chuyện. Quả thật lúc ấy cô cũng có chủ ý muốn lấy lòng cậu bạn này một chút, dù sao cũng đến ở nhờ nhà người ta, nên mới nhiệt tình giới thiệu về Giang Thành, còn hứa khi nào anh tới Giang Thành, cô có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho anh.

Bây giờ nhớ lại, bỗng nhiên có cảm giác như chuyện xưa ấy đã trôi qua mấy đời rồi.

“Vậy cậu muốn đi chỗ nào trước?” Cô hỏi.

Chu Húc nhàn nhạt đáp: “Đâu cũng được, tùy cậu quyết định.”

Nếu Lương Tranh đã đồng ý làm hướng dẫn viên du lịch cho Chu Húc, sẽ không tìm cách thoái thác. Buổi tối cô bỏ thời gian tỉ mỉ làm một bản hướng dẫn du lịch, lúi húi đến gần 12 giờ mới bò lên trên giường đi ngủ.

Nhưng mà không hiểu sao nằm mãi vẫn trần trọc không thể vào giấc.

Cô ngơ ngẩn nhìn trần nhà, trong đầu lại hiện ra ký ức đêm sinh nhật Chu Húc năm ngoái.

“Không biết từ vùng quê nào đến, cả ngày mặt dày ở lại nhà người ta, không cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ nhỉ?”

“Cô ta đúng là keo kiệt, vất cổ chày ra nước, sao có thể tặng cậu ấy món quà rẻ tiền như thế?”

“Tính tình Chu Húc như vậy, đoán chừng cũng chẳng để ý gì cô ta đâu.”

Cô thật sự không muốn nhớ lại cảm xúc khó chịu đó, nhưng mỗi lần nhớ tới vẫn cảm thấy nhói lòng.

Cô trở mình, rồi đứng dậy mở tủ đầu giường, từ bên trong lấy ra một chiếc đồng hồ không quá khoa trương, vừa thanh lịch lại sang trọng.

Cô nằm thẳng trên giường, giơ cao đồng hồ lên trước mắt, ngắm nghía một lúc mới cất lại vào vị trí cũ.

Cô nghiêng người, kéo chăn, nhắm mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì Yên Thùy Cổ Trấn hơi xa, phải đi từ sáng sớm thì tối mới kịp về nhà.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Lương Tranh đã dậy, cô rửa mặt, thu xếp xong liền đến gõ cửa phòng Chu Húc.

Bên trong truyền đến tiếng bước chân, không lâu sau, cửa mở ra.

Chu Húc hình như vừa mới rời giường, tóc còn hơi rối, anh nhìn cô, giọng nói trầm trầm, “Phải đi rồi sao?”

Lương Tranh gật đầu, “Ừ chúng mình sẽ đi xe bus, trước tiên ra ngoài ăn sáng đã.”

Chu Húc gật đầu: “Ừ. Chờ mình một chút.”

Khi Lương Tranh và Chu Húc ra khỏi nhà mới 6h30, mẹ Lương tiễn hai người đến cửa, cẩn thận dặn dò: “Hai con đi từ từ thôi, không cần vội vàng. Chú ý an toàn, xe bus từ Yên Thủy về nhà là 4h30 chiều, đừng quên.”

“Con biết rồi ạ. Mẹ yên tâm.”

Chu Húc thay giày, bước ra khỏi cửa, lễ phép chào mẹ Lương: “Dì, chúng con đi trước.”

“Ừ! Nhớ chú ý an toàn nhé.”

Sáng sớm mùa đông, trời còn chưa sáng hẳn nhưng những quán bán đồ ăn sáng đều đã mở cửa, hơi nước nóng hôi hổi màu trắng bốc lên nghi ngút.

Lương Tranh hơi lạnh, vô thức đưa tay sờ sờ lỗ tai, đi đến một quán sữa đậu nành bán bánh quẩy trên vỉa hè, quay đầu lại hỏi Chu Húc, “Cậu uống sữa đậu nành không?”

Chu Húc ừ một tiếng, chậm rãi đi tới.

Lương Tranh nói với ông chủ, “Chú à. Cho cháu hai cốc sữa đậu nành nóng.”

Cô nghiêng đầu hỏi Chu Húc, “Cậu có muốn cho đường không?”

Chu Húc lắc đầu: “Không.”

Lương Tranh lại nói với ông chủ, “Chú ơi! Của cháu một cốc cho đường, một cốc không cho đường nha! Với thêm bốn cái bánh quẩy nữa ạ.”

“Ừ! Có ngay đây!”

“Bánh quẩy ở quán này rất ngon, ông chủ rất có tâm. Nhà mình thường xuyên ăn ở đây.” Lương Tranh sợ Chu thiếu gia ở nhà được ăn ngon mặc đẹp đã quen, sẽ không muốn ăn ở tiệm nhỏ xập xệ này, vì vậy mới cố ý giải thích với anh, cô dẫn anh đi đến trước bàn ở ven đường ngồi xuống, lại xé giấy lau bàn.

Cả buổi sáng, từ lúc ra khỏi cửa cô bận bịu chăm sóc anh cực kỳ chu đáo, làm tròn trách nhiệm của một người chủ nhà. Thật sự coi anh là một người khách, hết lòng hết sức chiều cố.

Nhưng cô càng lịch sự chu đáo bao nhiêu, Chu Húc càng phiền muộn lo sợ bấy nhiêu.

Đến Yên Thùy Cổ Trấn phải ngồi xe bus hai tiếng.

Trên xe rất nhàm chán, khi ngồi xuống ghế Lương Tranh mới phát hiện mình quên mang tai nghe, muốn nghe nhạc cũng không được. Cả đường cô hoặc là chơi điện thoại, hoặc là nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Xe bus đi được hơn nửa, rồi dừng ở một trạm nghỉ, mọi người có thể đi xuống mua nước uống, đồ ăn hoặc đi vệ sinh.

Tất cả mọi người đều xuống xe, Lương Tranh và Chu Húc cũng xuống mua hai chai nước.

Có vài người đang ăn nên phải đợi một lúc.

Lương Tranh đi đến một băng ghế dài ở trước cửa hàng tiện lợi, Chu Húc cũng đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh mở nắp chai nước, ngửa đầu uống.

Lương Tranh ngồi một chỗ, cúi đầu trả lời WeChat của bạn bè.

Từ khi bắt đầu lên xe, Lương Tranh chẳng nói được mấy câu với anh.

Chu Húc uống được nửa chai nước, trong lòng càng lúc càng cảm thấy phiền muộn.

Anh không nhịn được nữa, nghiêm túc hỏi cô: “Sao cậu không nói gì?”

Lương Tranh sừng sốt ngẩng đầu, thấy "băng sơn mỹ nhân" đang cau mày, cực kỳ không vui chất vấn mình. Cô ngẩn người một lúc, mới bối rối đáp: “Mình sợ cậu chê mình ồn ào.”

Chu Húc nhìn chăm chăm cô một lúc, trả lời: “Tôi không chê cậu ồn ào, cậu muốn nói gì cứ nói.”

Lương Tranh: “...”

Cô cất điện thoại đi, ngồi trầm mặc một lát, mắt hướng thẳng về phía trước, mở miệng nói: “Nhưng mà mình không biết nói gì cả.”

Chu Húc hơi cau mày, nghiêng đầu nhìn cô, “Không phải bình thường cậu nói rất nhiều sao?”

Lương Tranh ngẩn ra.

Không biết vì sao cô hơi tức giận.

Cô cũng nghiêng đầu, nhìn vào mắt anh quả quyết đáp lại: “Chỉ khi ở cùng người tôi thích, tôi mới có nhiều chuyện để nói thôi.”

Chu Húc nhìn cô, cổ họng như có một nắm cát chặn lại. Anh muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì. Cuối cùng cũng chỉ nhìn cô, sau đó gật đầu, dời tầm mắt đi.

Hai người không còn lời nào để nói, trầm mặc ngồi một chỗ.

Cho đến khi tài xế gọi hành khách lên xe, hai con người trẻ tuổi mới lăm lăm trở về ghế ngồi.

Chương 21

Lương Tranh và Chu Húc âm ỉ một trận ở trạm nghỉ, chuyển đi đến cổ trấn chẳng thể nói chuyện được nữa, toàn bộ hành trình, chẳng ai chịu lên tiếng, mới giữa trưa đã ngồi xe trở về.

Trên đường trở về, không ai để ý ai. Chu Húc cúi đầu xem điện thoại, Lương Tranh thì một mực nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng ai có vẻ muốn chủ động lên tiếng.

Lúc trở lại thành phố, vừa đúng 2 giờ chiều. Lương Tranh nhảy xuống xe trước, vừa xuống xe liền lập tức đi về phía trước. Chu Húc đi sau cô vài bước, hai người cứ duy trì một khoảng cách như thế, giống như người xa lạ.

Chu Húc nhìn bóng dáng Lương Tranh đi ở phía trước, hơi cau mày.

Chu Húc buồn bực đến phát hoảng, trong lòng như bị thứ gì đó đè nén, không sao phát tiết ra được.

Khi về đến nơi, ba mẹ đều không có ở nhà.

Hôm nay là thứ bảy, ba mẹ Lương nghĩ hai đứa trẻ đi ra ngoài chơi, chắc phải tối mới về, cho nên cả hai người quyết định đến nhà ông nội.

Lương Tranh thay giày vào nhà rồi đi thẳng về phòng. Cô đóng cửa phòng ngủ lại, khóa trái, bỏ nhào vào trên giường.

Trong lòng cô không dễ chịu gì cho cam.

Lăn qua lăn lại trên giường một lúc, cô mới nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhoài người về phía trước, tóc tai Lương Tranh lộn xộn, đôi mắt ảm ảm hơi nước, có vẻ đang rất tủ thân.

Cô nằm trên giường một lát, cuộn tròn người lại, ôm điện thoại chơi trò chơi.

Chơi hơn nửa tiếng đồng hồ thì bụng đột bắt đầu biểu tình, lúc này cô mới nhớ ra là trưa nay mình chưa ăn gì.

Lúc đến Yên Thùy Cổ Trấn, cảm xúc của cô và Chu Húc đều không ổn định nên chẳng còn tâm trạng nào mà đi ăn cơm nữa.

Nhìn điện thoại, đã gần 3 giờ.

Cô bò dậy, ném điện thoại xuống giường, đi ra bên ngoài.

Vừa mở cửa phòng ngủ ra đã bắt gặp Chu Húc đang ngồi trong phòng khách.

Anh không mở máy sưởi, chỉ một mình ngồi đó. Thấy cô đi ra, anh ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Lương Tranh khẽ cắn môi dưới, nhưng cô chỉ nhìn chằm chằm anh một lúc, cũng không nói gì, đi thẳng vào phòng bếp.

Dù bây giờ rất đói, nhưng Lương Tranh ngại nấu ăn, lục tung cả tủ lạnh, cuối cùng cũng tìm thấy hai cái bánh kem nhỏ mà cô mua hôm qua.

Cô lấy bánh kem ra khỏi túi, mang ra phòng khách, ngồi xuống ghế nhỏ trước máy sưởi.

Cúi đầu mở máy sữa, sau đó cẩn thận mở hộp đựng bánh ra, còn không quên lấy cái còn lại cho Chu Húc, “Cậu ăn không?”

Chu Húc vẫn luôn nhìn theo Lương Tranh từ nãy tới giờ, anh không nhận lấy bánh kem, chỉ nhìn cô, trầm mặc một lúc lâu mới thấp giọng hỏi, “Không phải cậu không muốn nói chuyện với tôi sao?”

Lương Tranh hơi ngạc nhiên, cô nhìn chằm chằm Chu Húc vài giây, để lại bánh kem vào trong hộp, “Không ăn thì thôi.”

Cô còn chưa kịp cho vào, Chu Húc đã vươn tay ra, cầm lấy bánh kem trong tay cô, “Tôi có ăn.”

Bánh kem trong tay đột nhiên không còn, mất mấy giây Lương Tranh mới kịp định hình lại, ngẩng đầu nhìn Chu Húc, thấy anh đang cúi đầu mở hộp đựng bánh kem.

Lương Tranh cười thầm, cũng bắt đầu mở hộp bánh kem của mình

Bánh kem vị vani, là vị mà Lương Tranh thích ăn nhất. Cô ăn hai miếng, đột nhiên nhớ nhớ ra chuyện gì, đứng dậy đi vào phòng bếp, cầm thêm hai hộp sữa chua ra.

Cô đặt một hộp xuống trước mặt Chu Húc rồi lại ngồi về chỗ cũ, mở hộp sữa chua của mình, cắm ống hút vào, hút một hơi hết non nửa hộp..

Tuy rằng hai người vẫn không nói với nhau câu nào, nhưng bầu không khí ít nhiều cũng đã hòa hoãn hơn.

Lương Tranh ăn bánh kem xong, đứng dậy đi về phòng, không bao lâu sau đã cầm một quyển vở nhỏ đi ra.

Cô đưa quyển vở cho Chu Húc, nói: “Đây là sổ tay hướng dẫn du lịch mình làm tối hôm qua, Giang Thành không lớn lắm, cậu muốn đi đâu thì cứ theo chỉ dẫn trong này.”

Động tác uống nước của Chu Húc hơi dừng lại, anh ngẩng đầu nhìn Lương Tranh, “Cậu không làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi nữa à?”

Lương Tranh “Ừ” một tiếng, nói: “Ngày mai mình có chút việc, trong này mình đã chú thích rất rõ ràng, cậu cứ đi theo là được.”

Chu Húc nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, không nói gì.

Đôi mắt anh rất đen, rất sâu, khiến Lương Tranh đột nhiên thấy hơi kiêng dè. Cô còn đang định thêm thì cửa đột nhiên mở ra, mẹ Lương xách túi lớn túi nhỏ từ bên ngoài đi vào.

Mẹ Lương vừa đi vào, thấy Lương Tranh đang đứng ở chỗ bàn trà, bà kinh ngạc nói: “Hả? Sao các con về sớm vậy?”

“Mẹ.” Lương Tranh đi ra cửa đón mẹ, “Mẹ đi đâu vậy?”

Mẹ Lương đáp: “Đến nhà ông nội con, mẹ còn đi mua thêm ít đồ ăn.”

Lương Tranh xách giúp mẹ mấy cái túi, hỏi: “Ba đâu ạ?”

“Hôm nay cơ quan ba con phải tăng ca, nên ông ấy qua đó rồi.”

“Dì.” Chu Húc cũng đi tới, chào hỏi mẹ Lương.

“Ừ.” Mẹ Lương trả lời, cười hỏi: “A Húc, sao các con trở về sớm vậy? Hôm nay chơi có vui không?”

Lương Tranh đứng bên cạnh hơi chột dạ, cô cúi đầu, xách đồ đi vào phòng bếp.

Chu Húc gật đầu, nói: “Vui lắm ạ.”

“Vậy là tốt rồi.” Mẹ Lương vui vẻ nói: “Giang Thành có nhiều chỗ để thăm thú lắm, mấy ngày tới dì bảo Tranh Tranh dẫn con đi.”

Lương Tranh ở trong phòng bếp nghe thấy vậy, không nói gì, chỉ lặng lẽ bỏ đồ ăn mẹ mang về vào tủ lạnh.

Cả buổi chiều, Lương Tranh và Chu Húc vẫn chưa nói chuyện được với nhau.

Ăn xong bữa tối, cả nhà ngồi vây quanh máy sưỡi, cùng xem TV trong phòng khách.

Mẹ Lương rất nhiệt tình, luôn miệng nói chuyện với Chu Húc.

Lương Tranh ngồi ở ghế bên cạnh, rất muốn nhắc nhở mẹ mình đừng hỏi quá nhiều. Chu Húc cũng không thích người khác quan tâm quá nhiều đến cuộc sống cá nhân của anh.

Nào ngờ mẹ cô càng nói càng hăng, còn hỏi anh: “A Húc có bạn gái chưa?”

Lương Tranh ngồi ở một bên gọt trái cây, nghe thấy vậy, động tác vô thức dừng lại.

Chu Húc trả lời: “Vẫn chưa ạ.”

Mẹ Lương lại càng được dịp, xuất phát từ sự quan tâm của người lớn, bà thuận miệng hỏi, “Vậy con thích mẫu bạn gái như thế nào?”

Chu Húc ngồi ở sofa, rũ mắt suy nghĩ, ánh mắt dừng lại trên cái máy sưỡi, nghe câu này xong, lông mi hơi khép, dường như đang muốn che giấu cảm xúc nơi đáy mắt.

Lương Tranh suýt chút nữa thì bị dao gọt hoa quả cắt vào tay, cô ngẩng đầu, cuối cùng đành phải lên tiếng, “Mẹ, mẹ hỏi ít thôi.”

Mẹ Lương cũng thấy hơi xấu hổ, bà cười cười đứng lên, nói: “Aizz, mẹ đi lấy cho hai đĩa hai quả lê.”

Ngồi ở phòng khách đến gần 10h, ba Lương mới trở về, trò chuyện thêm một lát, rồi ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Lương Tranh về phòng, ngồi vào bàn học, mở máy tính lên mạng.

Anh mắt vô thức rơi trên quyển sổ nằm cạnh máy tính, là bản hướng dẫn được cô làm rất chăm chút tỉ mỉ.

Suy nghĩ trong chốc lát, cô vẫn quyết định cầm quyển sổ tay lên, đứng dậy đi ra ngoài.

Từ phòng ngủ đi ra, cửa phòng Chu Húc đang mở, bên trong không có ai.

Phòng tắm bên cạnh đang sáng đèn, bên trong có tiếng nước, chắc là anh đang tắm.

Lương Tranh đợi ở bên ngoài một lúc.

Chắc là mất khoảng 5p.

Tiếng nước trong phòng tắm cuối cùng cũng ngừng lại, thêm 2p nữa, cửa phòng tắm mở ra.

Chu Húc mặc một cái chiếc phong màu trắng rộng rãi và một chiếc quần thể thao màu đen.

Anh vừa gội đầu, tóc vẫn còn dính nước, trên người tỏa ra mùi sữa tắm rất dễ chịu.

Chu Húc vừa mở cửa đã nhìn thấy Lương Tranh đứng ở bên ngoài, anh hơi ngạc nhiên, con người đen nhánh đối diện với cô.

Lương Tranh đứng ở trước mặt anh, nói: “Mình để quyển sổ tay hướng dẫn du lịch ở trong phòng cậu rồi đấy, cậu..... nếu cậu muốn ở lại Giang Thành chơi thêm vài ngày thì làm theo bản hướng dẫn là được.”

Chu Húc đột nhiên cười lạnh, anh nhìn cô, “Ngày mai cậu bận gì? Hẹn hò sao?”

Lương Tranh sững sốt, cô nhìn Chu Húc, nhất thời không biết nên nói gì.

Đợi đến khi cô kịp phản ứng lại, trong lòng rầu rĩ đột nhiên sinh ra chút rầu rĩ vô cớ, hỏi: “Liên quan gì tới cậu?”

Cảm xúc như muốn bùng nổ, có chút không kiềm chế được nữa. Lương Tranh gắt lên: “Đúng là tôi không muốn đi chơi với cậu đấy, đã được chưa?”

Chu Húc nhìn cô không nói gì.

Mắt của anh có hơi đỏ lên, dường như đang cố đè nén cảm xúc của mình.

“Dù sao cậu đi với tôi cũng cảm thấy không vui, thôi thì không bằng tự đi một mình.” Dứt lời, Lương Tranh xoay người đi về phòng ngủ.

“Sao cậu biết tôi không vui?” Chu Húc đột nhiên nói.

Bước chân Lương Tranh sững lại, một lúc lâu sau cô mới quay đầu lại, nhìn Chu Húc nói: “Nhưng mà tôi không vui.”

Nói xong cậu đó, cô đi thẳng vào phòng, đóng sập cửa lại.

Chu Húc vẫn đứng im tại chỗ, nhìn cửa phòng cô lâu thật lâu. Sau cùng anh mới dờn tầm mắt, xoay người về lại phòng mình.

Ngày hôm sau, Lương Tranh ngủ một giấc đến gần 10 giờ sáng.

Sau khi tỉnh dậy, cô không dậy ngay mà còn nằm trên giường một lát, hai mắt nhìn trần nhà.

Một lúc sau, nghe thấy mẹ ở bên ngoài gõ cửa, “Tranh Tranh dậy ăn sáng đi con.”

“Vâng.” Lúc này Lương Tranh mới hoàn hồn. Cô xốc chăn lên rời giường, chỉnh lại quần áo cho thẳng thớm rồi đi ra ngoài.

Phòng khách trống trơn, cô vô thức nhìn xung quanh.

Không nhìn thấy Chu Húc.

Cô ngẩn người, lại nhìn về phòng ngủ của Chu Húc, bên trong cũng không có người.

Mẹ bung bữa sáng để lên bàn, chỉ bày bát đĩa cho một người.

Cô đi tới, hỏi: “Mẹ, Chu Húc đâu?”

Mẹ Lương nói: “Thằng bé đi rồi. Sáng sớm Ngũ Chức gọi điện thoại tới, nói bọn họ đã quay lại nên Chu Húc liền thu dọn đồ đạc rồi đi luôn.”

Lương Tranh ngẩn người, sau một lúc lâu, mới à một tiếng.

“Con đừng lè mề nữa, mau ăn sáng đi, nguội cả rồi.” Mẹ Lương thúc giục.

Lương Tranh “vâng” một tiếng, lúc này mới chậm chạp kéo ghế ra ngồi xuống.

.....

“Nghe dì Lương nói, hôm qua con với Tranh Tranh đến Yên Thùy Cổ Trấn à? Chơi vui không?” Trên đường về quê tế tổ, Chu Ngũ Chức hơi chán nên bắt đầu hỏi chuyện Chu Húc.

Chu Húc ngồi ở ghế sau, dựa lưng vào ghế, đôi mắt vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy vậy, cũng chỉ nhàn nhạt “Vâng” một tiếng.

“Hai đứa chơi những gì thế?”

“Con quên rồi.”

Chu Ngũ Chức cũng đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nghe con trai nói vậy, ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Chu Húc, “Mới hôm qua mà con đã quên rồi á?”

Chu Húc: “Vâng.”

Chu Ngữ Chúc: “...”

Chu Ngữ Chúc lắc đầu, cũng lười hỏi lại, lại nói tiếp về chuyện tế tổ với chồng.

Về quê mất cả ngày, đến gần 8h tối, cả nhà lên lên xe trở về thành phố.

Khi đăng ký khách sạn, Chu Húc mới phát hiện ví tiền để quên ở nhà Lương Tranh.

Chu Ngữ Chúc hỏi: “Ở trong có cả thẻ chứng minh nhân dân sao?”

Chu Húc “vâng” một tiếng.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Chu Húc nói: “Con quay lại lấy, mẹ và ba lên nghỉ ngơi trước đi.”

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Chu Húc bắt một chiếc taxi ở cổng khách sạn, đọc địa chỉ nhà Lương Tranh.

Từ đây tới nhà họ Lương mất 20p.

Chu Húc đứng ngoài nhấn chuông cửa, nghe tiếng dì Lương từ bên trong liền truyền ra, “Tới đây.”

Mẹ Lương mở cửa, nhìn thấy là Chu Húc, vừa mừng vừa ngạc nhiên: “A Húc, sao con lại trở về đây?”

Chu Húc gật đầu chào hỏi, lễ phép nói: “Dì, con để quên ví nên quay lại lấy.”

Lương Tranh đang ngồi chơi game với Lý Khê trong phòng khách, nghe thấy tiếng của Chu Húc, cô cứng đờ người, vô thức quay đầu lại nhìn.

Nào ngờ vừa quay đầu lại, nhân vật của cô liền chết, Lý Khê hô to một tiếng, “Chết tiệt, cậu đã thua rồi.”

Chu Húc từ bên ngoài đi vào, thấy Lương Tranh và Lý Khê đang ngồi trên thảm ở phòng khách, lập tức chuyển tầm nhìn, mắt thẳng tắp, trực tiếp đi qua hai người, vào trong phòng lấy đồ.

Lương Tranh vô thức nhìn theo Chu Húc.

“Thua rồi, không chơi nữa.” Lý Khê ném tay cầm, lấy trái cây trên bàn trà xuống ăn.

Nhìn chằm chằm bóng Chu Húc một lúc lâu, cuối cùng Lương Tranh cũng thu hồi tầm mắt, ngồi xồm trên thảm thu dọn tay cầm chơi game.

Lý Khê cũng đi tới giúp đỡ, hai người sóng vai một chỗ, anh hỏi Lương Tranh, “Tối mai cậu đi xem phim không, mình mua vé, nghe nói phim năm nay rất đáng xem.”

Chu Húc lấy ví tiền xong, vừa đi ra đã nghe thấy Lý Khê và Lương Tranh đang thảo luận về việc đi xem phim tối ngày mai.

Bước chân anh không dừng lại, cũng không nhìn hai người lấy một cái, rảo bước đi đến trước mặt mẹ Lương, lễ phép tạm biệt, “Con chào dì, con đi trước đây.”

“Đi luôn sao? Hay con ở lại chơi một lúc nữa đi, ban nãy Tiểu Khê và Tranh Tranh còn định đi ăn khuya, con đi cùng hai đứa luôn cho vui.”

“Không cần đâu dì, con phải đi rồi.” Dứt lời, anh nhanh chóng đi ra ngoài.

Chu Húc đi rồi, mẹ Lương lại quay sang trách Lương Tranh mấy câu, “Sao con không chào A Húc tiếng nào thế? Chẳng lễ phép chút nào.”

Lương Tranh trầm mặc không nói gì, lẳng lặng đi về phòng.

Cô ngồi vào bàn học, nhìn quyển sách trước hồi lâu, Lý Khê gõ cửa, “Lương Tranh, đi ăn khuya đi.”

Lương Tranh không quay đầu lại, nói: “Mình không đi đâu, cậu đi một mình đi.”

“Hả?” Lý Khê đi vào, lại gần bàn học của Lương Tranh, nhìn cô, “Cậu không có chuyện gì đấy chứ? Làm sao vậy?”

“Mình không sao.” Lương Tranh thúc giục anh, “Cậu về nhà đi, đừng quấy rầy mình đọc sách.”

Lý Khê cười cười, “Được được được, cậu cứ đọc từ từ, mình về đây.”

Lương Tranh ngồi yên lặng đọc sách, nhưng chẳng ngắm nổi chữ nào, trong đầu toàn là hình ảnh Chu Húc.

Chu Húc đúng là đáng ghét, luôn dễ dàng làm ảnh hưởng đến cảm xúc của cô.

Đọc sách không vào, Lương Tranh quả quyết gấp sách lại, mở máy tính lên, định xem bộ phim đang dang dở.

Vừa mở máy tính ra thì mẹ cầm một thứ gì đó đi vào, “Mẹ vừa mới dọn dẹp phòng, phát hiện Chu Húc cũng để quên sạc pin. Tranh Tranh, bây giờ vẫn còn sớm, con cầm đưa cho thằng bé đi.”

“Dạ?” Lương Tranh sững sốt nhìn sạc pin trên tay mẹ, “Nhưng con không biết chỗ cậu ấy ở.”

“Khách sạn XX, con gọi taxi tới đi. Đưa xong lại gọi taxi trở về.”

Lương Tranh vâng dạ mấy tiếng mới đứng lên, “Con biết rồi.”

Thay quần áo xong xuôi, cô xuống lầu, gọi taxi tới khách sạn Chu Húc ở.

Tới nơi cô mới nhận ra mình không biết Chu Húc ở phòng nào.

Đấu tranh tâm lý hồi lâu, cuối cùng vẫn phải lấy điện thoại ra gọi cho Chu Húc.

Điện thoại vang một lúc lâu mới có người nhận, Lương Tranh gọi, “Chu Húc?”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, mới có tiếng, “Ừ.”

Giọng anh hơi khàn.

“À ừm..... Sạc pin của cậu để quên ở nhà mình, mẹ bảo mình tới đưa cho cậu. Giờ mình đang ở khách sạn rồi, cậu ở phòng nào thế?”

Cô nói xong, đầu bên kia lại tiếp tục trầm mặc một lúc, sau đó mới nói số phòng.

Lương Tranh cầm sạc pin lên lầu.

Tới cửa phòng Chu Húc, cô ngẩng đầu nhìn số phòng, sau đó mới giơ tay gõ cửa.

Không phải đợi quá lâu, bên trong truyền đến tiếng bước chân, Chu Húc đi ra mở cửa.

Anh không nhìn cô, trực tiếp xoay người đi vào.

Lương Tranh cũng đi theo sau.

Một mình Chu Húc ở một căn phòng thật lớn.

Lương Tranh đi đến trước bàn trà, để sạc pin lại, “Mình đi đây.”

Cô nhìn Chu Húc ngồi bên cạnh ghế sofa, chắc anh vừa uống rượu, hơi men rất nồng.

Anh dựa vào sofa, không nhìn cô, nghiêng đầu ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, thấy cô nói phải đi, chỉ hờ hững ừ một tiếng.

Lương Tranh nhìn anh, thoáng do dự, cuối cùng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Nhưng chưa đi được hai bước đã dừng lại.

Cô xoay người lại, hỏi “Chu Húc, cậu không khỏe à?”

Mặt anh hơi đỏ, giọng nói chuyện với cô trong điện thoại lúc nãy còn hơi khàn.

Cô đi tới, khom người, thử đặt tay lên trán Chu Húc.

Quả nhiên có hơi sốt.

“Cậu bị cảm à? Trong phòng sẵn thuốc cảm không?” Lương Tranh quay đầu lại, ngồi xổm trên mặt đất, tìm trong ngăn tủ bàn trà mà không thấy.

Thử tìm cảnh tủ bên cạnh, cũng không có nốt.

Cô đi ra nói: “Cậu chờ một lát, mình đi mua thuốc cho cậu.”

Dứt lời, cô bước vội ra ngoài.

Đối diện khách sạn có một hiệu thuốc, Lương Tranh đi vào mua mấy liều hạ sốt.

Lúc đi quên không đóng cửa, chỉ khép hờ, cô cầm thuốc đi vào, nói: “Mình chỉ mua thuốc hạ sốt thôi, cậu uống đi, nếu ngày mai vẫn không hạ thì nhất định phải vào viện khám.”

Vừa nói vừa đi đun nước cho anh.

Cô rửa sạch ấm nước, sau đó đổ nước vào.

Chu Húc đi vào theo, nhìn anh có hơi yếu ớt hơn bình thường, đứng ở cạnh cửa nhìn cô.

Lương Tranh cầm ấm siêu tốc, “Cậu nhớ phải uống nhiều nước ấm vào, bị cảm mà còn uống rượu.”

Cầm nước xong, ngẩng đầu nhìn thấy Chu Húc đang đứng ở cạnh cửa nhìn mình, lần đầu tiên Lương Tranh nhìn thấy Chu Húc “mảnh mai” như thế.

Biết Chu Húc lâu như vậy, trước đến nay anh đều giữ khí chất lạnh lùng cao ngạo, mắt lúc nào cũng treo tận đỉnh đầu.

Nhưng hiện tại có lẽ đang ốm, anh chẳng còn vẻ lạnh lùng thường thấy, cả người như tỏa ra hơi nóng.

Anh lẳng lẳng nhìn cô, chẳng nói chẳng rằng.

Lương Tranh lấy thuốc từ trong túi ra, “Chờ nước sôi, uống hai viên này, uống xong thì đi ngủ. Nếu nửa đêm sốt cao hơn thì cậu phải gọi điện thoại cho dì đấy.”

Dặn dò xong, cô ngẩng đầu nói: “Mình phải về đây.”

Đang chuẩn bị đi, cánh tay đột nhiên bị Chu Húc giữ chặt.

Cô hơi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh. Đột nhiên, anh kéo cô vào lòng, cúi đầu xuống hôn cô.

Chương 22

Thời điểm anh nhẹ nhàng đặt xuống nụ hôn đó, đầu óc Lương Tranh trống rỗng, thời gian xung quanh như ngừng lại. Cô cảm nhận được rõ ràng phiến môi lạnh lạnh của ánh dán lên đôi môi cô. Ý thức nhanh chóng quay lại, Lương Tranh lập tức đẩy anh ra. Sau đó theo phản xạ, lùi lại mấy bước, hoảng hốt nhìn anh.

Hai người không ai nói gì, chỉ im lặng mặt đối mặt.

Qua chừng nửa phút, Lương Tranh chẳng nói chẳng rằng, cúi đầu đi ra ngoài. Vào thang máy, xuống dưới lầu, đột nhiên bước chân của cô nhanh hơn, cuối cùng sợ hãi bỏ chạy. Lương Tranh vội vàng bắt một chiếc taxi gần đó, về thẳng nhà.

Mẹ Lương thấy con gái cuống cuồng chạy vào phòng thì đi đến, nhẹ nhàng gõ cửa hỏi: “Tranh Tranh, con làm sao thế? Đã đưa sạc pin cho A Húc chưa?”

Lương Tranh ngồi ngơ ngẩn bên mép giường, nghe thấy mẹ gọi, hồ hững đáp: “Đưa rồi ạ!”

“Ừ, thôi nghỉ ngơi sớm đi.”

Lương Tranh lẳng lặng ngồi một góc, tâm trí hỗn loạn, trong đầu lặp đi lặp lại hình ảnh khi anh hôn cô và cảm giác ấm áp thân thiết khi hai người chạm vào nhau. Chân thật như thế, cô không thể nào tự thôi miên mình đó chỉ là ảo giác.

Suy nghĩ một lúc lâu cũng không thể thoát khỏi mớ bòng bong trong đầu, khiến cô muốn điên. Rốt cuộc người con trai này bị tâm thần, hay uống say làm loạn đây?

Lương Tranh chui vào trong chăn, liên tục lắc đầu nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh tỉnh táo.

Bỗng nhiên, điện thoại di động vang lên. Lương Tranh chui ra khỏi chăn, vội lấy điện thoại. Nhìn tên người gọi đến, cô vô thức cắn môi dưới, trực tiếp tắt máy, ném về tủ cạnh đầu giường.

Tại khách sạn.

Chu Húc ngồi dựa vào tường kính, view nhìn ra toàn cảnh thành phố. Khung cảnh phồn hoa rực rỡ ấy dường như chẳng khiến anh đoái hoài, anh chăm chú nhìn vào màn hình, trầm mặc rất lâu: Cô từ chối cuộc gọi của anh. Anh thất thần ngồi ở đó cả đêm, không hề động đậy, thẫn thờ nhìn ra cửa sổ, đến tận sáng.

Đồng hồ treo tường chậm rãi điểm chuông, báo 7 giờ sáng, cuối cùng Chu Húc cũng đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa mặt.

...

8h sáng, điện thoại trên tủ đầu giường lại reo vang. Lương Tranh đã dậy từ sớm nhưng vẫn nằm ì trong chăn không muốn ra ngoài. Thời điểm chuông điện thoại reo lên, cô đưa tay vội lấy, vừa thấy tên hiển thị trên màn hình lập tức cúp máy, lầu bầu mấy câu lại chui vào trong chăn ngủ tiếp.

Mới vừa nhắm mắt, điện thoại lại rung lên, là tin nhắn.

Lương Tranh không quan tâm, quyết định cuộn mình trong chăn ấm nệm êm ngủ tiếp. Nhưng cứ qua vài phút lại có chuông báo tin nhắn, cô không ngủ nổi, tức giận xốc chăn ngồi dậy, cầm điện thoại lên, vẫn là tin nhắn của Chu Húc, cực kì ngắn gọn, xúc tích: [Tôi đang ở dưới nhà cậu.]

Lương Tranh nhìn chăm chăm màn hình một lúc, nhanh chóng ném điện thoại, xuống giường thay quần áo.

Cô rửa mặt qua loa, khoác nhanh một chiếc áo khoác lông, chạy xuống lầu.

Đến nơi, quả nhiên nhìn thấy Chu Húc đang đứng ở trước bồn hoa dưới tán cây.

Anh mặc một cái áo khoác màu đen, không biết là đợ ở bên ngoài bao lâu rồi, hình như vẫn đang sốt, sắc mặt nhợt nhạt. Thấy cô đi ra, anh lập tức nhìn về phía cô.

Vẫn đang bị cảm, còn chưa hạ sốt, sắc mặt nhìn hơi tái.

Khi cô đi ra, anh liền ngược mắt lên nhìn về phía cô.

Lương Tranh bước nhanh đến chỗ anh, có hơi tức giận mà to tiếng: “Nếu cậu đến xin lỗi tôi. Vậy thì tôi nhận lời xin lỗi này. Coi như hôm qua cậu uống rượu, lại đang sốt nên thần trí không minh mẫn...:”

“Tôi rất tỉnh táo.” Anh đột nhiên ngắt lời cô.

Lương Tranh muốn nói gì đó nhưng những lời đã chuẩn bị trước vì câu nói đột ngột chen ngang này của anh mà nghẹn lại ở họng, cô kinh ngạc nhìn anh, một lúc sau mới nhú mày hỏi: “Chu Húc? Cậu chưa tỉnh rượu hả?”

Anh nhú mày.

Bên ngoài gió rất lớn, không khí giá lạnh mang theo hơi ẩm, rét thấu da thấu thịt. Lương Tranh không muốn tiếp tục tranh cãi với anh, cô nhanh chóng nói: “Cậu trở về đi, tôi lên nhà đây.”

Nói xong liền xoay người định đi.

Nhưng mà còn chưa kịp bước được bước nào, chàng trai phía sau đã nhanh chóng tiến lên, kéo mạnh cánh tay cô.

Cô quay đầu lại, ánh mắt anh rất đẹp, sâu và đen nhánh, khi anh chăm chú nhìn cô, Lương Tranh gần như không thể phản ứng lại được. Anh chậm rãi nhấn mạnh: “Em cũng đã từng hôn anh rồi mà.”

Lương Tranh cực kỳ sửng sốt, hoài nghi chính mình, liệu cô có nghe lầm không. Sau mấy giây trấn định tinh thần, mới lắp bắp hỏi lại: “Cái..... Cái gì? Cậu nói bậy gì đó, tôi hôn cậu khi nào?”

“Năm trước, ở khu trượt tuyết.” Chu Húc nhắc nhở cô.

Lương Tranh ngây ngốc tại chỗ, có chút hoảng sợ.

Cô hoàn toàn không có tí ấn tượng gì về chuyện đó, nhưng nhìn ánh mắt chân thật của anh không giống cố tình lừa cô.

Cô đột nhiên nhớ ra, vào năm trước, cùng gia đình Chu Húc đi trượt tuyết, cô lỡ uống say, nhưng buổi sáng ngày hôm sau, khi tỉnh dậy chỉ cảm thấy đau đầu kinh khủng, còn lại chẳng nhớ gì.

Buổi sáng hôm đó Chu Húc còn hỏi cô một câu khó hiểu: “Cậu cứ uống say sẽ phát điên sao?”

Lương Tranh mở to mắt nhìn người con trai đối diện. Biến hóa này nhanh chóng rơi vào đáy mắt anh.

“Cậu nhớ ra chưa?”

Lương Tranh có hơi chột dạ, liên tục lắc đầu, phủ nhận: “..... Tôi không có.”

“Cậu có. Cậu khen tôi lớn lên đẹp trai, sau đó còn nhào vào hôn tôi.”

Lương Tranh: “...” Đúng là bia rượu hại thân mà.

Thật ra Lương Tranh vẫn không nhớ được hôm đó, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì không phải không có khả năng. Bởi lẽ khi ấy cô đã say khướt, chẳng biết trời chẳng là gì nữa rồi.

Cô nhìn Chu Húc, cánh môi giật giật, một lúc lâu mới bướng bình lên tiếng: “Vậy... Vậy... Cứ coi như là tôi hôn cậu, tối hôm qua cậu cũng hôn tôi rồi, chúng ta hòa nhau.”

“Như thế nào là hòa nhau?” Chu Húc nhìn cô, rất không vui hỏi ngược lại.

Lương Tranh: “...”

Cánh tay bị anh nắm chặt hơn.

Chu Húc nhìn cô chăm chăm, đờ thấp giọng nói, hình như anh đang giận giữ, chậm rãi hỏi: “Lương Tranh, cậu đang yên đang lành trêu chọc một con người hoàn mỹ như tôi. Giờ không muốn chịu trách nhiệm là phải sạch sẽ sao?”

Lương Tranh kinh ngạc nhìn anh, một lúc lâu sau mới vô thức buột miệng bật ra một câu: “Chu Húc tối qua cậu uống nhiều quá nên chưa tỉnh à? Đừng nói là cậu thích tôi đấy nhé?”

“Vì sao tôi không thể thích cậu?”

Lương Tranh triệt để bị dọa ngây người.

Cô sùng sỡ nhìn anh. Muốn cãi lại, nhưng chẳng biết phải nói gì, mà cũng chẳng mở miệng nổi.

Chu Húc cũng nhìn cô, đột nhiên, anh bước lại gần.

Lương Tranh hơi hoảng sợ, theo phản xạ lùi về phía sau.

Động tác này của cô lọt vào trong mắt anh, Chu Húc hơi khựng lại.

Lương Tranh bối rối giấu tay ra sau lưng, tư thế rõ ràng đang đề phòng anh, cô nhìn Chu Húc thẳng thắn nói: “Chu Húc! Rõ ràng cậu ghét tôi. Tôi không phải đũa ngọc, tôi cảm nhận được rõ ràng. Hai chúng ta quen biết hơn một năm, cậu nói nhiều hơn với tôi một câu

cũng cảm thấy khó chịu. Trước kia tôi tỏ ra thân thiết với cậu, bởi vì muốn chúng ta có thể trở thành bạn bè, nhưng cậu luôn lạnh lùng dửng dưng. Tôi không biết tại sao tự nhiên cậu lại đột ngột thay đổi, còn nói thích tôi. Nhưng mà, Chu Húc, tôi không thích cậu.”

Cô dừng một chút, giọng trầm xuống, chậm rãi nhấn mạnh: “Cho dù trước kia tôi rất thích cậu, nhưng bây giờ thì không.”

...

Cả kỳ nghỉ đông, Lương Tranh luôn trong tâm trạng buồn bã không vui. Ngày nào cũng vậy, hơn nửa thời gian là ngẩn người, thờ dãi. Ba Lương lén hỏi vợ: “Con bé này mấy ngày nay có chuyện gì thế. Cả ngày như người mất hồn?”

Mẹ Lương lắc đầu, “Con gái lớn rồi không thể có chuyện gì cũng tìm hai ông bà già tâm sự được.”

Lương Tranh ngày nào cũng ngẩn người, đôi khi đầu óc rối tuếch chẳng nghĩ ngợi được gì, thi thoảng lại nhớ đến Chu Húc.

Rõ ràng chuyện này đã trôi qua lâu rồi, nhưng mà cô vẫn không sao quên được.

Điều này khiến Lương Tranh vô cùng buồn bực.

Lương Tranh cảm thấy Chu Húc chắc chắn là khắc tinh của cô.

Luôn hành động không theo lẽ thường, luôn làm đảo lộn cuộc sống của cô. Cô rõ ràng đã làm theo mong muốn của anh, biến mất khỏi mắt anh, không làm phiền anh nữa, nhưng anh... lại đột ngột xuất hiện... cứ thế làm rối tung tất cả cố gắng của cô.

“Cậu ấy hôn cậu? Còn tỏ tình với cậu?!” Giọng của Phùng Thiển lớn đến nỗi khiến tất cả mọi người trong tiệm ăn đều ngoái lại nhìn.

Lương Tranh hoảng sợ, nhanh chóng che miệng cô bạn: “Cậu nói nhỏ thôi!”

“Rồi cậu từ chối người ta?” Phùng Thiến trợn mắt kinh ngạc. Cô hoàn toàn không tưởng tượng nổi con người cao lãnh lạnh lùng kia, khi tỏ tình sẽ có bộ dạng gì.

Lương Tranh vừa uống nước chanh vừa gật đầu.

“Không phải cậu thích cậu ta sao?” Phùng Thiến nhích lại gần, nhìn Lương Tranh hỏi: “Cứ thế từ chối?”

Lương Tranh “ừ” một tiếng.

Cô thích anh. Nếu là trước đây, Chu Húc tỏ tình với cô, có lẽ Lương Tranh sẽ hạnh phúc đến phát khóc, lập tức chạy đến ôm anh. Nhưng mà hiện tại giữa hai người có rất nhiều khúc mắc, cô không thể tiếp nhận nỗi tình cảm này.

“Vậy sau đó cậu ấy có tìm cậu nữa không?”

Lương Tranh lắc đầu.

Sau ngày hôm đó Chu Húc không đến tìm cô nữa.

Thật ra giữa hai người không có cái vã, không có chỉ trích đôi co, chỉ là cả hai đều không nói rõ ràng với nhau mà thôi.

Sau khi Chu Húc tỏ tình với cô, cô nói cô không thích anh.

Người con trai cao ngạo như anh, chắc chắn sẽ không cố tình quấn lấy người từ chối mình. Cho nên khi đó, anh chỉ đứng đó, lẳng lặng nhìn cô một hồi, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói: “Ừ! Tôi hiểu rồi.” Sau đó im lặng rời đi.

“Cậu từ bỏ được sao?” Phùng Thiến không tin lắm.

Lương Tranh nhàn nhạt đáp: “Không phải trước kia mình vẫn buông tay được đó sao?”

“Đó là vì khi ấy cậu nghĩ rằng Chu Húc không thích cậu. Nhưng bây giờ cậu biết là cậu ta cũng thích cậu. Hoàn cảnh khác hẳn nhau.” Phùng Thiến nói đến đây, bỗng cười lớn, cô nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Tranh, dùng đôi mắt nhìn thấu hồng trần, nói ra đáp án: “Cho nên hai người các cậu hiện tại không có là mối tình đơn phương nữa mà là lưỡng tình tương duyệt (1)?”

Kem chocolate đã gọi mà mãi chưa được mang ra, Lương Tranh đứng lên, thở dài buông xuống một câu: “Nhưng mà bây giờ mình không còn thích cậu ấy nữa.” Sau đó đến quầy nhắc nhở nhân viên phục vụ.

Bài tập chuyên ngành của Lương Tranh rất nặng, sau khi khai giảng, mỗi ngày đều bận túi bụi, thời gian nghỉ ngơi còn chẳng có chứ đừng nói đến chuyện suy nghĩ lung tung. Hơn nữa còn một loạt các bài kiểm tra hết môn, cực kỳ bận rộn, đến độ chân không chạm đất.

Đến tận cuối tháng tư, cuối cùng áp lực học tập mới giảm bớt, dù vẫn khá bận.

Giữa trưa, Tiểu Vũ trở về, nói là bạn trai cô tổ chức sinh nhật, muốn mời cả phòng đi ăn cùng.

Bởi vì quan hệ của Tiểu Vũ, hai nhóm rất hay đi chơi cùng nhau, thi thoảng rủ nhau ăn cơm, cuối tuần còn thường xuyên hẹn cả đám đi đạp xe. Đương nhiên đến sinh nhật nhất định sẽ có mặt đông đủ.

Hai nhóm chơi khá thân, nghĩ đến tối sẽ đi ăn một bữa linh đình vì vậy, Phùng Thiến từ chối uống trà sữa chiều, muốn giành bụng để tối đi tiệc sinh nhật.

Tiệm ăn ở gần trường học, sáu nam sinh, bốn nữ sinh, ngồi vừa vặn một bàn lớn.

Bởi vì là cuối tuần nên tiệm lẩu rất đông khách, người ra người vào, nói chuyện ồn ào náo nhiệt.

Ăn xong ra đến bên ngoài đã là gần 9 giờ, bởi vì ngày mai là cuối tuần không phải đi học, Trần Châu rủ cả nhóm đi uống rượu.

Phùng Thiến đã lâu không được xả hết mình, cao hứng đồng ý, sau đó nhiệt tình lôi kéo cả đám, vì thế mọi người bắt taxi, đến bar gần đó.

Quán bar kia do bạn của Trần Châu mở, ngày thường cũng không quá đông, nhưng đại khái hôm nay là cuối tuần vì vậy khá náo nhiệt.

Tới nơi, Trần Châu nói chuyện với bạn một lát, rất nhanh cả đám đã được sắp xếp một vị trí khá ổn.

Trong phòng.

Tửu lượng của Phùng Thiến và Chung Chung đều rất tốt, cùng nhóm nam sinh hào hứng chơi oẳn tù tì uống rượu.

Lương Tranh và Tiểu Vũ tửu lượng thấp, ngoan ngoãn ngồi ở một bên ăn đồ ngọt.

Lương Tranh ăn một mạch hai phần bánh kem liền cảm thấy ngấy.

Cô và Tiểu Vũ đi lấy đồ uống. Hai người ngồi ở trên ghế cao, chờ người bartender pha chế đồ uống, đang mải mê nói chuyện phiếm, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng gọi quen thuộc: “Lương Tranh!”

Lương Tranh hơi sửng sốt.

Cô quay đầu lại, liền nhìn thấy Dương Thăng đang đi đến.

Dương Thăng mừng rỡ, thân thiết chào hỏi: “Đúng là cậu rồi!”

Anh ta bước nhanh tới: “Sao cậu lại ở đây? Chỗ này là quán của anh họ mình.”

Lương Tranh cười, lịch sự đáp: “Hôm nay sinh nhật bạn mình. Mọi người rủ nhau đến đây chơi.”

“VẬY HẢ? CẬU TỚI LÂU CHƯA? SAO LÚC NÀY KHÔNG THẤY CẬU NHỈ?”

Lương Tranh nói: “Mới được một lúc thôi.”

“À! VẬY CÓ KHẢ NĂNG LÀ CHÚNG TÔI NGỒI Ở GHẾ LÔ, KHÔNG THẤY ĐƯỢC.”

Lương Tranh cười cười. Thật ra cô và Dương Thăng không thân thiết lắm. Vì cậu ta quen Chu Húc, nên cô chỉ gặp qua vài lần.

“CẬU... CÓ MUỐN VÀO BÊN TRONG CHƠI KHÔNG? CHU HÚC CŨNG Ở ĐÓ.”

Chuyện Chu Húc thích Lương Tranh, với anh em thân thiết bọn họ đã không còn là bí mật gì nữa rồi.

Chỉ có điều mấy tháng nay tâm trạng Chu Húc lúc nào cũng u ám như có người thiếu nợ cậu ta. Dù bình thường người bạn này của anh ta vẫn thế, âm trầm lạnh lùng, cái gì cũng không chịu nói. Nhưng chơi với nhau lâu, tự dưng cũng đoán được anh chàng nào đó có lẽ gặp rắc rối về vấn đề tình cảm, đặc biệt mỗi lần Tần Tống và anh nhắc đến Lương Tranh, sắc mặt Chu băng giá - Chu thiếu gia đều cực kỳ khó coi. Tuy Chu Húc không kể, song hai người vẫn ăn ý không nhắc đến tên cô gái này trước mặt cậu ta.

Dương Thăng mong chờ nhìn Lương Tranh, tha thiết: “Chúng mình cũng chỉ có vài người thôi, đều là người quen biết. Nếu không thì mình gọi A Húc ra đây nhé?”

“Không cần đâu.” Lương Tranh lập tức từ chối: “Bạn bè của mình đều ở bên kia, các cậu cứ chơi đi.”

“À? Thế hả?” Dương Thăng đứng ở chỗ đó, vẫn nhìn Lương Tranh, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nhịn không được nói: “Thật ra thì... Lương Tranh à. Chu Húc ấy mà, từ nhỏ tính tình đã như vậy rồi. Thật

ra khi còn nhỏ, cậu ấy rất cô độc, ba mẹ cậu ấy thường xuyên đi công tác, ít khi ở bên cạnh quan tâm chăm sóc cậu ấy. Một mình Chu Húc ở nhà không có người trò chuyện tâm sự, cứ thế lớn lên hình thành tính cách nội liễm lạnh lùng như hiện tại. Con người A Húc lại ít nói, chuyện gì cũng để trong lòng, tự mình giải quyết, cho nên khi thích một người cũng sẽ không biết cũng không hiểu phải biểu hiện ra ngoài như thế nào, nhưng mà cậu ấy.....”

Dương Thăng đang nói, phát hiện tầm mắt Lương Tranh lướt qua anh, nhìn về phía sau.

Anh sững sốt, theo bản năng quay đầu lại, liền nhìn thấy Chu Húc đứng đằng cách đó không xa.

Anh lảng lạng đứng ở chỗ đó, nhìn Lương Tranh.

Dương Thăng hoàn hồn, lập tức đi tới; “A Húc, tôi với Lương Tranh đang nói về ông đó.”

Chu Húc rũ mắt, nhìn Dương Thăng một cái.

Dương Thăng chắc chắn với tính cách của Chu Húc không muốn anh nhiều lời nói thay mình, vì vậy chột dạ sờ đầu, ha hả cười, nhanh chóng chuồn êm: “Vây thôi, tôi đi vào trước đây.”

Nói xong liền ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Chu Húc đứng ở chỗ đó không nhúc nhích, ánh mắt anh thăm thăm sâu, khoảng cách giữa hai người không quá xa, anh bình thản nhìn cô.

Tiểu Vũ ở bên cạnh, hết nhìn Chu Húc, lại nhìn Lương Tranh, hơi do dự, cuối cùng bưng hai ly đồ uống lên, nhỏ giọng nói với Lương Tranh: “Minh đi trước nhé.”

Nói xong liền nhảy xuống ghế, đi về bàn của họ.

Lương Tranh ngồi ở đó, cùng Chu Húc đờ mắt.

Hai người không ai chịu mở miệng, cứ lẳng lẳng nhìn đối phương.

Kể từ lần cuối cùng gặp mặt, đã hơn ba tháng.

Bất ngờ gặp lại thế này, hai người đều không biết nên nói gì. Lương Tranh vẫn ngồi im, nhìn Chu Húc một lúc, cuối cùng quyết định bước xuống.

Mặc kệ kết quả thế nào, cô và Chu Húc cũng nên nói chuyện rõ ràng lần cuối.

Lương Tranh bình tĩnh đi tới, đứng ở trước mặt anh, đúng mực chào hỏi: “Chu Húc. Chào cậu! Cậu khỏe không?”

Chu Húc yên lặng nhìn cô, thật lâu sau mới khàn khàn đáp: “Không khỏe.”

Chương 23

Ánh đèn trong quán bar mờ mờ ảo ảo, xung quanh có hơi ồn ào.

Lương Tranh và Chu Húc đứng đó, lặng im nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Cánh môi Lương Tranh mấp máy, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại không biết mở lời ra sao.

Cô chỉ chăm chăm nhìn Chu Húc, hình như so với lần trước gặp, anh đã gầy đi không ít.

Trông có vẻ không ổn lắm.

Đã lâu rồi hai người không gặp nhau, ngày hôm đó chia tay ở Giang Thành, cả hai đều chẳng vui vẻ gì, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Hướng chi, với Chu Húc, Lương Tranh cũng không biết nên làm thế nào.

Anh không khỏe ư? Không khỏe ở đâu?

Cô vẫn đứng ngây ra, quyết định không trả lời tiếp câu của anh, nói: “Mình tới chơi với bạn, mọi người đang ở bên kia chờ, mình đi trước đây.”

Dứt lời, không chờ Chu Húc phản ứng lại, cô đã vội xoay người toan rời đi.

Nhưng còn chưa kịp bước, cổ tay đã bị ai kia giữ chặt lại.

Cô quay đầu lại, ánh mắt Chu Húc gắt gao bám lấy cô, thấp giọng nói: “Lương Tranh, nói chuyện một chút đi.”

Lương Tranh bị giật mình, đáp lại ánh mắt của anh, hồi lâu sau mới khẽ cắn môi dưới ngập ngừng.

Hai người cùng đi ra ngoài, đã là cuối tháng tư, gió hiu hiu man mát. Ra khỏi quán bar kín gió, ngửa mắt đón lấy hơi thở trong trẻo của trời đêm, quả là dễ chịu.

Hai người đều không nói gì, sóng vai nhau đi trên vỉa hè.

Chẳng biết đã qua bao lâu, chung quanh trở nên yên tĩnh, con đường vắng ngắt thừa thớt bóng người.

Phía trước có một công viên, trước cổng là hai ngọn đèn vàng leo lét.

Hai người thẳng hướng đi vào bên trong, cuối cùng cũng dừng lại, ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Cạnh chiếc ghế có một bóng đèn đường, ánh sáng nhàn nhạt rơi xuống, hắt lên vai anh và cô, in lên mặt đất bóng hai người.

Chu Húc hơi khom lưng, cánh tay gác lên đầu gối, khẽ cúi đầu nhìn bóng cả hai trên nền đất. Trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng lên tiếng, “Lương Tranh, tôi không ghét cậu.”

Lương Tranh ngẩn người, quay sang nhìn nhìn Chu Húc.

Anh không nhìn cô, hai mắt vẫn như đang nghiên cứu thứ gì trên mặt đất, như đang có điều suy nghĩ.

Lương Tranh bỗng nhiên nhớ tới hôm đó, hai người đứng trước cửa nhà cô, cô còn nói với Chu Húc, “Chu Húc, rõ ràng cậu ghét tôi.”

Chắc hẳn anh đang giải thích chuyện này.

Anh mắt Lương Tranh rời khỏi người anh, rũ xuống, nhưng không nói gì.

Chu Húc vẫn cúi đầu, lông mày nhíu lại vô cùng trầm tư.

Thật lâu sau, anh hơi ngẩng lên, nhìn về phía Lương Tranh đang ngồi bên cạnh.

Như phát giác được ánh mắt ai kia, Lương Tranh cũng nghiêng đầu nhìn lại, đối mặt với anh.

Đôi mắt anh sâu thẳm như hồ nước cổ, mà ánh mắt này, vô cùng nghiêm túc.

Cùng im lặng thêm một chốc, anh lại nói tiếp: “Tôi thừa nhận, lúc đầu tôi cảm thấy cậu rất phiền phức. Tôi là người rất ghét phiền phức, ghét âm ỉ, dù là người hay những việc rầy rà, ghét có người lạ vô cớ xâm nhập vào thế giới riêng của mình, xáo trộn kế hoạch của mình.” Cổ họng anh không hiểu sao cứ nghẹn lại, anh nhìn sâu vào mắt cô, lâu thật lâu, mãi sau mới khàn khàn nói tiếp: “Đúng là lúc đầu là tôi không thích cậu.”

Trái tim Lương Tranh như bị ai bóp nghẹt, nhìn anh, “Vậy tại sao cậu lại thích tôi?”

Chu Húc cũng nhìn cô, ánh mắt sâu sắc mà chân thành, khẽ lắc đầu, “Tôi không biết nữa.”

“Không biết từ bao giờ, ánh mắt luôn vô thức tìm kiếm cậu, muốn nhìn thấy cậu. Rõ ràng ban đầu chỉ muốn cậu cách càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, đừng gây thêm phiền toái cho tôi nữa.” Anh thoáng dừng rồi lại tiếp tục, “Nhưng mà cậu lại không như thế, cứ luôn xuất hiện trong tầm mắt tôi, luôn lại gần nói chuyện với tôi, luôn tươi cười...”

Ánh mắt Chu Húc vẫn ghim chặt lấy Lương Tranh, hồi lâu sau, Chu Húc mới tiếp lời, “Lương Tranh, cậu quả thực là người phiền phức

nhất tôi từng gặp.”

Phiền phức tới mức đảo lộn tất cả kế hoạch của anh, phiền phức đến mức tùy ý xộc thẳng vào trong tim anh, phiền phức đến mức khiến anh ngày nhớ đêm mơ, phiền phức đến mức chỉ cần cô vừa xuất hiện là có thể dễ dàng cướp đi mọi sự chú ý của anh.

Trái tim Lương Tranh rúng động, cô không hề biết, thì ra Chu Húc thích mình đến thế.

Cô nhìn anh, khóe môi giật giật, mãi không thốt nên lời.

“Chu Húc...” Thật lâu sau, cô rốt cuộc cũng lên tiếng: “Mình từng nhìn thấy một dòng chữ trong sổ ghi chép của cậu.”

Chu Húc sững sờ.

Lương Tranh: “Không phải mình cố tình xem trộm.”

Chu Húc gật đầu, im lặng một chốc mới thấp giọng trả lời: “Lúc đó tôi không biết rằng tôi sẽ thích cậu.”

Anh ngẩng đầu lên, để ánh mắt mình đan vào ánh mắt cô, “Vì dòng chữ đó, nên cậu mới không đến nhà tôi nữa?”

Lương Tranh “ừ” một tiếng đáp lời. Cô đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, ngữ khí có phần chua chát, đáp: “Cậu đã ghét mình như thế, mình cũng đâu thể mặt dày tới làm phiền nhà cậu.”

Chu Húc nhíu mày, nghiêm túc trả lời: “Tôi không ghét cậu.”

Lương Tranh bĩu môi, cô đứng dậy, chấp tay ra sau, chân tiến lên mấy bước rồi quay đầu lại, giọng điệu vô cùng rộng lượng: “Được rồi, mình không so đo với cậu nữa.”

Chu Húc vẫn ngồi đó, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Anh không nói lời nào, đôi mắt lại càng sâu.

Không hiểu sao, tâm tình Lương Tranh đột nhiên tốt đến lạ thường, khoe miệng lại khẽ cong lên thành một nụ cười, nói: “Mình về trường đây.”

Chu Húc nhìn cô chốc lát rồi mới đứng lên, “Để tôi đưa cậu về trường.”

Hai người bắt taxi để về trường.

Khi ở trên xe, Lương Tranh một mực nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng cô không tệ, hạ thấp cửa kính xuống để hóng gió.

Lương Tranh không chủ động lên tiếng, Chu Húc ngồi bên kia cũng chẳng biết nói gì.

Cả đường đều im lặng, xe dừng lại dưới ký túc xá của Lương Tranh.

Xuống xe, Lương Tranh nói với Chu Húc: “Mình về đây, cậu cũng về sớm đi.”

Cô lùi lại một bước, vừa cười vừa vẫy tay chào tạm biệt Chu Húc.

Chu Húc nhìn cô, trầm mặc mấy giây rồi đột ngột lại gần, nắm lấy cổ tay Lương Tranh.

Lương Tranh thoáng sửng sốt, cô vô thức muốn rút tay về nhưng Chu Húc lại một mực không buông, anh nói, “Ngày kia tôi phải quay lại trường, cuối tháng sáu sẽ về nước.”

Chẳng hiểu sao, vừa nghe xong mặt Lương Tranh đã nóng lên. Đây là đang báo cáo lịch trình với cô đó hả?

Cô ồ một tiếng, “Đi an toàn nhé.”

Chu Húc vẫn nhìn cô, môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Anh buông tay cô ra, gật đầu, “Cậu về phòng đi, nhớ đi ngủ sớm.”

Lương Tranh gật đầu, quay người đi vào ký túc xá.

Chu Húc đứng bên ngoài, ánh mắt vẫn dõi theo bóng lưng Lương Tranh hồi lâu, đến tận khi thân ảnh cô biến mất mới xoay người rời đi.

Lúc Lương Tranh về đến phòng, đám bạn đã tập trung đông đủ.

Đêm nay Phùng Thiến uống không ít rượu, vừa thấy Lương Tranh đã túm cô lại hỏi chuyện, “Nói đi, cậu với Chu thiếu đã làm những gì? Sao lại về muộn vậy?”

Lương Tranh nói: “Có thể làm cái gì được chứ.” Hai tay cô nhéo má Phùng Thiến, “Cậu uống bao nhiêu rượu vậy hả?”

Tiểu Vũ đang đắp mặt nạ cũng chen miệng vào: “Hạ gục được cả Trần Châu luôn đấy, cậu nói xem đây là trình độ gì?”

“Mình không say!” Phùng Thiến uống ngụm nước Lương Tranh đưa cho, “Trần Châu kia mới gọi là say không bò dậy nổi. Hahahaha!”

“Được được được, cậu không say, cậu lợi hại nhất.” Lương Tranh lười tranh cãi với cô bạn, cô cởi áo khoác ra, treo lên mắc rồi ngồi xuống mép giường tháo giày.

Tiểu Vũ kéo ghế tới ngồi trước mặt cô, cười hì hì, “Sao rồi? Chu Húc nói gì với cậu?”

Khóe miệng Lương Tranh bắt giác cong lên, cô không trả lời.

“Cậu cười cái gì?” Tiểu Vũ như phát hiện được bí mật động trời, vô cùng kích động, “Hai người các cậu ở bên nhau rồi à?”

Lương Tranh không biết phải đáp làm sao, cô lắc đầu, nói: “Không biết nữa.” Cô đứng dậy, cầm theo lọ sữa rửa mặt ra ban công.

Tiểu Vũ cũng đi theo sau, “Không biết là sao?”

“Thì là không biết đó.”

Tiểu Vũ xoa xoa cằm suy nghĩ, từ góc độ của một người từng trải, sau quá trình phân tích cuối cùng cũng đưa ra được một kết luận, cười hỏi lại: “Mình hiểu rồi, tức là vẫn đang mập mờ đúng không?”

Lương Tranh không đáp, khom người massage mặt.

Trong tâm trí chỉ còn toàn những lời Chu Húc nói đêm nay, nhiệt độ từ bàn tay anh truyền tới cổ tay cô dường như vẫn còn lưu lại.

Rửa mặt xong lại đi vào phòng, lấy quần áo để tắm.

Vì về hơi trễ, nên đang tắm dở đã đến giờ tắt đèn.

Lương Tranh mò mẫm tắm rửa cho xong, lúc đi ra, đám bạn đều đã lên giường đắp chăn.

Hôm nay Thiến Thiến và Chung Chung uống hơi nhiều, đều đã say giấc.

Chỉ còn mình Tiểu Vũ là chưa ngủ, trùm chăn nhắn Wechat với bạn trai.

Lương Tranh skincare sơ qua rồi cũng tháo dép lên giường, cuộn mình trong chăn.

Cô hạ tấm rèm che xuống, trùm kín chăn rồi mới lấy điện thoại từ dưới gối ra.

Trên màn hình thông báo hiện một tin nhắn của Chu Húc từ 10 phút trước. [Tôi về đến nhà rồi.]

Lương Tranh nghĩ ngợi một lúc mới trả lời: [Ừa, nghỉ ngơi cho sớm.]

Chu Húc tắm rửa xong đi ra, vừa lúc tin nhắn của Lương Tranh đến.

Anh đứng bên giường, cầm điện thoại, nhìn chăm chăm vào dòng tin của cô. Nghĩ ngợi hồi lâu, gõ rồi lại xóa, xóa rồi lại gõ, luống cuống mãi, cuối cùng vẫn không nhắn lại, ném điện thoại lên giường rồi đi sấy tóc.

Sau khi nhắn tin cho Chu Húc xong, Lương Tranh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mới 7h.

Sáng hôm nay không có tiết, bạn cùng phòng vẫn còn đang ngủ.

Lương Tranh co mình trong chăn, bối rối nhìn tin nhắn cuối cùng Chu Húc gửi cho mình.

Nhìn hồi lâu, khóe miệng bắt giác cong lên.

Thoát khỏi hộp thư, chuẩn bị đi lướt một vòng dòng thời gian. Vừa mở Wechat ra đã thấy có một bạn mới.

Cô mở ra xem, là lời mời kết bạn của Chu Húc.

Trước lúc đi ngủ cô đâu có thấy nhỉ, chắc là muện mới gửi.

Cô nghĩ một lát, chạm vào ô đồng ý.

Sau khi đồng ý kết bạn với Chu Húc, Lương Tranh ném điện thoại lại, đứng dậy đi rửa mặt.

Thay một bộ đồ, việc đầu tiên là đi mua đồ ăn sáng.

Thời tiết cuối tháng tư, trời vẫn chưa nắng mấy, không khí buổi sáng rất trong lành, trời xanh mây trắng gió nhẹ.

Bước chân Lương Tranh thư thái nhẹ nhàng, từ ký túc đi về phía nhà ăn.

Lúc tới nhà ăn, điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô lấy từ trong túi ra xe, là tin nhắn của Chu Húc: [Đừng xóa Wechat của tôi nữa đấy.]

Lương Tranh đọc xong không nhịn được cười.

Chợt nhớ ra Chu Húc từng hỏi cô, tại sao lại xóa Wechat của anh.

Lúc đó cô còn tưởng là anh thuận miệng nên hỏi thôi.

Giờ nghĩ lại mới cảm thán, chắc lúc đó Chu Húc giận lắm. Chẳng trách cứ buồn bực mãi.

Nhưng mà cái đồ kiêu ngạo đó ấy à, tuyệt đối sẽ không thể hiện ra ngoài đâu, có tức giận buồn phiền gì cũng chỉ giữ ở trong lòng thôi.

Lương Tranh tưởng tượng ra dáng vẻ phụng phịu của Chu Húc, càng buồn cười hơn, cô gửi lại cho anh một icon xin lỗi.

Ở đầu bên kia, Chu Húc vừa mới dậy chưa bao lâu, một tay xò túi quần, tựa vào ban công ngoài phòng ngủ hóng gió.

Cúi đầu nhìn icon Lương Tranh gửi tới, vẻ mặt băng sơn ngàn năm gợn một nụ cười hiếm có, nhắn tin hỏi lại: [Tối nay cậu có muốn đi xem phim không?]

Chương 24

Khi nhận được tin nhắn, Lương Tranh có chút kinh ngạc, cân nhắc một lúc sau đó nhắn lại: [Buổi tối em có tiết rồi!]

Suy nghĩ một lát cô lại nhắn thêm: [9h em tan học, nếu xem suất chiếu 9h20 thì vẫn kịp.]

Chu Húc nhanh chóng nhắn lại: [Được! 9h anh đợi em ở cổng trường.]

Lương Tranh: [Vây hẹn gặp lại.]

Hôm nay, Lương Tranh quả thật phải học full ca, chỉ có buổi sáng không có môn, còn buổi chiều và buổi tối đều kín lịch.

Tiết học cuối cùng của buổi tối, sau khi tan, sinh viên từ các lớp ùa ra ngoài, tùm nãm tùm ba ríu rít nói chuyện, Lương Tranh thu dọn sách vở, nhờ Phùng Thiến mang về giúp cô.

Phùng Thiến hỏi: “Giờ cậu đang hẹn hò với Chu Húc hả?”

Lương Tranh suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Cũng không hẳn là thế!”

“Thế tức là người ta đang theo đuổi cậu?”

Lương Tranh không biết, thật ra cô cũng không nghĩ quá nhiều về vấn đề này. Trên đường đi bộ ra ngoài cổng trường, Lương Tranh mới có chút thời gian để bình tĩnh suy xét lại, nhưng còn chưa nghĩ ra thì đã đến chỗ hẹn.

Từ xa cô đã nhìn thấy anh, người con trai ấy vẫn thế, anh tuấn, đậm mặt. Anh đứng yên lặng chờ cô dưới một tán ngân hạnh phía bên

cổng trường.

Ánh đèn đường vàng nhẹ phủ lên tóc, lên vai anh, đột nhiên khiến anh trở nên ấm áp lạ thường.

Hôm nay Chu Húc mặc một chiếc hoodie màu đen, quần bò tối màu. Dáng anh cao gầy, khuôn mặt lại bắt mắt vô cùng, chỉ đứng đó thôi cũng thu hút không ít nữ sinh ngoài đầu lại ngắm nhìn anh.

Thấy Lương Tranh từ cổng trường học đi ra, anh vội ngược mắt nhìn về phía cô.

Lương Tranh thoải mái đi tới, tươi tắn cười, nói: “Cậu chờ lâu chưa?”

Chu Húc nhìn cô, nhàn nhạt đáp: “Không lâu.”

Lương Tranh lại hỏi: “Cậu mua vé lúc 9 giờ 20 đúng không?”

Chu Húc ừ một tiếng.

“Vậy chúng ta đi thôi, đi bộ đến đó cũng mất một lúc.”

Chu Húc gật đầu. Hai người sóng vai đi đến rạp chiếu phim gần đó.

Đến nơi, suất chiếu trước vừa mới kết thúc, rất nhiều đôi bạn trẻ từ bên trong nắm tay nhau đi ra.

Chu Húc đi lấy vé, hiếm được khi ân cần, chu đáo hỏi Lương Tranh: “Muốn ăn gì không?”

Lương Tranh đáp: “Mình muốn uống nước thôi.”

“Chờ chút. Tôi đi mua.” Anh đưa vé xem phim cho Lương Tranh, rồi bước đến quầy bán nước, thuận tiện mua cho cô một hộp bắp rang bơ.

Mua xong liền quay lại chỗ Lương Tranh, bắt gặp cô gái nào đó đang cực kì hào hứng, dán mặt vào chiếc máy gấp thú bông.

Anh đi tới, đúng lúc Lương Tranh gặp trúng một con gấu bông màu hồng.

Ánh mắt Chu Húc vô thức nhìn theo hướng con gấu bông đang chuyển động. Nhưng đến khi con thú bông chỉ còn cách đích đến một vài phân thì rơi xuống.

Lương Tranh “Aiz” lên một tiếng đầy tiếc nuối.

Chu Húc ngược mắt nhìn cô, cô gái bên cạnh cắn môi dưới, đôi mày đẹp khẽ chau lại, thở dài một tiếng: “Tiếc quá.”

Chu Húc nhìn cô, hỏi: “Muốn gấp nữa không?”

Lương Tranh lắc đầu: “Thôi. Phim của chúng ta sắp chiếu rồi.”

Chu Húc gật đầu, đưa bắp rang bơ cho cô.

“Cảm ơn cậu.” Lương Tranh ôm lấy bịch bắp rang. Sau khi bạn nhân viên soát vé xong, hai người cùng tiến vào phòng chiếu phim.

Vì chiếu đúng lúc ca học cuối cùng kết thúc, vì vậy rạp khá đông.

Chu Húc mua vé ngồi ở hàng gần cuối, hai người vừa ngồi xuống thì phim bắt đầu chiếu.

Bộ phim mới ra rạp, cũng khá nổi tiếng.

Lương Tranh nhỏ giọng nói với Chu Húc: “Cậu đã đọc trước review của phim này chưa?”

“Chưa.”

“Mình xem qua rồi, thấy bình luận đều khen kỹ xảo đẹp, cảnh quay mãn nhãn.” Lương Tranh thì thầm nói.

Chu Húc nhìn cô, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Bộ phim cực kỳ mãn nhãn người xem, cảnh quay đẹp như tranh, kỹ xảo ổn, kịch bản logic, có rất nhiều đoạn cao trào lấy nước mắt của khán giả, hầu như tất cả mọi người đều xem rất chăm chú.

Sau khi kết thúc, còn có người cảm thán ngày mai nhất định quay lại xem lần nữa.

Khi Lương Tranh và Chu Húc từ rạp chiếu phim đi ra, đã hơn mười một giờ.

Chu Húc đưa Lương Tranh về trường, đến dưới ký túc xá, Lương Tranh xoay người hỏi anh: “Ngày mai cậu đi à?”

Chu Húc gật đầu, nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Buổi sáng.”

Lương Tranh "ồ" một tiếng, hơi ngượng ngừng dặn dò: “Vậy cậu mau trở về đi, nhớ nghỉ ngơi sớm.”

Cô thúc giục Chu Húc, nhưng mà Chu Húc không có vẻ gì muốn rời đi ngay, anh vẫn đứng đó, nhìn cô hồi lâu mới nghiêm túc nói: “Khi nào cậu rảnh thì có thể tới nhà tôi.”

Lương Tranh sững sốt, không biết vì sao anh đột nhiên nói câu này.

Có lẽ việc ngày hôm đó vẫn luôn là cái dằm trong tim Lương Tranh, mà mỗi khi nhớ tới lại khiến cô thấy không vui, Lương Tranh lập tức đáp: “Mình không tới, sao mình phải tới chứ.”

Chu Húc nhìn cô, ánh mắt anh sâu thăm thẳm như mặt hồ thu, giọng hơi trầm xuống: “Cậu còn giận à?”

“Mình không có.”

Chu Húc không tin, vẫn chăm chú nhìn vào đáy mắt cô, không nói gì.

Lương Tranh đối diện với anh vài cuối cùng đầu hàng, thẳng thắn thừa nhận: “Được rồi, mình vẫn còn hơi tức giận.”

Quả thực khi ấy cô rất đau lòng, sự tổn thương ấy không dễ gì nguôi ngoai được.

Yết hầu Chu Húc giật giật, cổ họng như bị thứ gì đó lấp kín, anh nhìn Lương Tranh, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói gì.

Lương Tranh thấy vẻ mặt vừa khó xử vừa bất lực của anh, đột nhiên không còn muốn giận nữa, đôi mắt cô cong lên, khóe môi nở nụ cười rạng rỡ: “Nhưng mà không sao hết, lúc mới đầu mình cũng không thích cậu. Mình còn nói xấu cậu với bạn cùng phòng, nói cậu tính cách thiếu gia khinh người lại lạnh lùng, khó hiểu, khó chiều, nóng lạnh thất thường, mỗi lần đứng cạnh cậu chỉ sợ bị đông cứng thành băng. Chính mình không nói chuyện cũng thôi đi còn bắt người khác cũng không được nói. Mình vào thư phòng của cậu xem sách, nhưng tuyệt đối không động vào thứ gì của cậu. Nhưng cậu thì hay rồi, gì cũng không nghe, lạnh lùng mắng người ta. Cả vụ làm đổ cafe lên người cậu. Là mình không cẩn thận, mình xin lỗi cậu rồi, thái độ thành khẩn chân thành như thế, vậy mà cậu còn hung dữ với mình.”

Cô hăng hái kể tội của anh, nhưng Chu Húc chẳng có cách nào phản bác, anh chỉ thành thật nhìn cô, một hồi lâu sau mới nhỏ nhẹ hỏi: “Tôi tệ như vậy thật à?”

“Cậu nói xem?”

Giọng anh khàn khàn trầm thấp, nếu không phải vì con người anh quá lạnh lùng, thì chỉ nghe giọng nói sẽ nghĩ rằng anh là một người đàn ông ấm áp. Chu Húc thấp giọng nói: “Xin lỗi cậu.”

Đại thiếu gia cũng có ngày phải xuống nước xin lỗi, Lương Tranh cảm thấy cực kì vui vẻ, đáp: “Thôi. Cậu về đi, đã rất muộn rồi, mai còn đi sớm. Nhớ đi chậm một chút, chú ý an toàn, mình cũng lên phòng đây.”

Nói xong liền rời đi, nhưng mà vừa mới xoay người, cánh tay đã bị Chu Húc giữ chặt, “Lương Tranh ——”

Ánh mắt cô rơi xuống nơi anh đang nắm chặt, hơi sững sờ, cô quay đầu nhìn anh đầy băn khoăn: “Sao thế?”

Chu Húc nhìn cô, đôi mắt anh rất đẹp, đen và sâu thẳm thẳm, như hút hồn người đối diện. Hình như anh có điều muốn nói, như cả hai trầm mặc một lát, người con trai kia vẫn chỉ nắm chặt cánh tay cô, không nói gì. Cuối cùng Chu Húc buông cô ra, bất đắc dĩ mở miệng: “Bỏ đi. Không có gì. Cậu lên đi.”

Lương Tranh nhìn anh, muốn nói, nhưng lời đến miệng lại không sao mở lời nổi, cô xoay người bước vào ký túc xá.

Ngày hôm sau Chu Húc bay về Anh.

Từ khi Chu Húc đến gặp cô hôm đó, mấy cô bạn trong kí túc xá cứ rảnh rỗi lại quẩn lầy Lương Tranh hỏi cô có phải đang hẹn hò với anh không?

Nhưng Lương Tranh đều nói không phải. Tuy nói không phải cũng không đúng, quả thật hai người mỗi ngày đều nhắn tin với nhau. Nhưng mà hình như cả cô và anh đều chưa bao giờ chính thức nói với người kia câu tỏ tình đúng nghĩa.

Tối hôm đó, cô lên giường sớm nằm trong chăn nói chuyện WeChat với Chu Húc.

Tiểu Vũ ngồi trên giường đối diện, nói: “Nói hai người không yêu đương gì ai tin nổi, rõ ràng đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt không dứt nổi nhau ra một giây.”

Lương Tranh trả lời: “Có loại tình yêu cuồng nhiệt mà cả hai mấy tháng không gặp mặt nhau đến một lần không cô nương của tôi?”

Tiểu Vũ ai ui một tiếng, đáp: “Chặc chặc nhìn đi nhìn đi. Còn nói không yêu, biểu hiện u oán này chẳng phải là cô gái nhỏ buồn bực vì không được gặp tình lang hay sao?”

Lương Tranh: "...". Được rồi cô không thắg nổi cái miệng nhỏ không xương của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ cười hì hì, bò xuống giường, nhanh nhẹn leo lên giường Lương Tranh: "Mình nói cậu nghe, yêu xa trong nước đã rất khổ rồi, huống hồ hai người còn anh và em hai mỗi người một châu lục. Hơn nữa hiện tại chúng mình đã học năm hai, còn hai năm nữa là tốt nghiệp rồi."

Lương Tranh bất đắc dĩ giải thích: "Đã nói là không yêu đương gì mà mấy bà cô của tôi ơi."

"OK. Vậy thì cho bọn mình xem nội dung tin nhắn của hai người đi." Tiểu Vũ nói xong, liền làm bộ muốn vồ điện thoại của Lương Tranh.

Lương Tranh hoảng hốt, lập tức ôm điện thoại vào ngực .

Tiểu Vũ không nhịn được, cười chảy cả nước mắt: "Cậu làm gì thế? Nha đầu này đúng là có tật giật mình. Trêu cậu thôi, không xem điện thoại của cậu đâu." Cô vừa cười, vừa bò sang giường Phùng Thiển ở bên cạnh, cùng nhau xem mấy show tạp kĩ đang hot.

Lương Tranh: "..."

Quả thật Lương Tranh có hơi chột dạ.

Chờ Tiểu Vũ đi rồi, cô mới cầm điện thoại lên, đọc tin nhắn Chu Húc vừa gửi đến. Anh hỏi cô: [Sinh nhật cậu thích quà gì?]

Lương Tranh thành thực trả lời: "Mình không đặc biệt muốn gì cả."

Bên kia không lập tức nhắn lại, tầm mười phút sau, Chu Húc gửi cho cô một tấm hình, là một cái vòng cổ.

Anh hỏi cô: "Cậu thích không?"

Lương Tranh bị dọa nhảy dựng, vội nhắn lại: “Mình không cần, cậu đừng mua.”

Cô gửi được một lúc mà không thấy Chu Húc trả lời, chỉ hỏi một câu không liên quan: “Ngày mai cậu có nhiều tiết học không?”

Lương Tranh: “Mai à? Cũng khá nhiều: buổi sáng bốn tiết, buổi chiều ba tiết.”

Chu Húc: “Vậy cậu đi nghỉ sớm đi, trưa mai tôi gọi cho cậu sau.”

Lương Tranh nhìn tin nhắn một lúc, cuối cùng đơn giản trả lời: “Vâng.”

Suy nghĩ một chút, cô lại gửi thêm một tin nữa: “Đừng mua quà cho mình. Mình thật sự không cần quà đâu.”

Lương Tranh sinh vào ngày 17 tháng 6. Năm nay sinh nhật cô vừa vặn đúng cuối tuần. Buổi sáng đi học, buổi tối hẹn nhóm bạn cùng phòng đi ăn cơm, thuận tiện gọi Trần Châu và Lý Khê đi cùng.

Mọi người đều chuẩn bị quà sinh nhật cho Lương Tranh, riêng Lý Khê ngoài mua bánh sinh nhật, còn tặng thêm cô một con gấu bông màu hồng.

Lương Tranh là người nhỏ nhất, hôm nay mới là sinh nhật 19 tuổi.

Trên chiếc bánh sinh nhật cắm chi chít nến, vừa tròn 19 ngọn nến nhỏ.

“ Nhanh ước đi, nhanh ước đi.” Cả đám ngồi quây quần bên bàn ăn vỗ tay, Phùng Thiến chạy đi tắt đèn.

Mọi người vây quanh Lương Tranh, ánh nến phản chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Lương Tranh vui vẻ chấp tay trước ngực, từ tốn nói: “Hy vọng ba mẹ, người thân, bạn bè của mình luôn khỏe mạnh hạnh phúc vui vẻ.”

Cô mở mắt, thổi nến.

Không biết người nào “wow” một tiếng thật lớn, sau đó hét: “Bật đèn! Bật đèn! Cắt bánh thôi!”

Năm trước Lương Tranh cũng đón sinh nhật cùng bạn bè. Thật ra lúc ấy cô vẫn hay ghé Chu gia chơi, nhưng vì đúng ngày học trong tuần cho nên cũng không nói cho dì Ngữ Chúc biết, sợ dì lại vì mình tất bật chuẩn bị. Do đó cô chỉ đơn giản liên hoan nhỏ cùng các bạn chơi chung.

Cắt bánh xong, mọi người vui vẻ nói chuyện ăn uống, không khí vô cùng náo nhiệt.

Lương Tranh cực kì cao hứng, mặt mày tràn đầy ý cười, bỗng vô thức cầm điện thoại, cúi đầu nhìn màn hình.

Trên giao diện wechat vẫn là tin nhắn chiều qua của Chu Húc, anh nói buổi tối có bài diễn thuyết quan trọng, khả năng sẽ bận rộn đến tận khuya, vì vậy buổi tối không thể gọi điện thoại cho cô.

Cả ngày hôm nay, Chu Húc không liên lạc với cô. Không điện thoại, không tin nhắn. Không biết là do bận quá, hay đã quên rồi.

Nếu nói không lạc lõng trống rỗng, là nói dối. Cô đợi tin nhắn chúc mừng của anh cả ngày hôm nay, nhưng cuối cùng vẫn chẳng đợi được, Lương Tranh nhắm mắt, dứt khoát cắt điện thoại vào túi.

Khi cả nhóm ăn uống xong, đi ra khỏi nhà hàng đã hơn 9 giờ tối.

Chỗ ăn cơm ở ngay đối diện trường học, mọi người ăn xong liền đi về kí túc xá.

Trên mặt Lương Tranh bị bôi rất nhiều kem, cô vừa đi theo mọi người vào trường học, vừa cúi đầu sửa sang lại.

Cô đưa tay lau kem trên mặt, kết quả càng lau càng ra nhiều, trên tay rồi trên tóc cũng có.

Đang nghĩ xem khi về lau sạch kiểu gì, đột nhiên nghe thấy Phùng Thiến hét một tiếng, “Chu Húc.”

Lương Tranh sừng sốt, lập tức ngẩng đầu, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm anh.

Vừa ngẩng lên đã thấy bóng dáng cao gầy anh tuấn của anh ở xa xa.

Anh mặc một chiếc áo phông màu trắng, quần thể thao màu đen, đứng ở ngoài cổng trường.

Khi Lương Tranh nhìn về phía anh, anh cũng đồng thời nhìn thẳng vào cô.

Mấy người Phùng Thiến thấy thế, tự giác rút lui, nhường lại không gian cho đôi bạn trẻ.

Bọn họ đi rồi, Chu Húc mới từ từ đi về phía Lương Tranh.

Lương Tranh kinh ngạc nhìn anh, cố gắng khiến giọng nói trở nên bình tĩnh: “Không phải cuối tháng 6 cậu mới thi xong sao?”

Chu Húc “ừ” một tiếng.

Trái tim cô khẽ rung lên, kinh ngạc hỏi: “Cậu... Cậu... cố tình về hôm nay à?”

Anh vẫn chỉ nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Ánh mắt anh dừng lại ở vết kem trên mặt cô, sau một lúc lâu sau, mới giơ tay lên, nhẹ nhàng mơn trớn gò má tinh xảo trắng nõn của cô, tỉ mỉ lau bơ trên mặt Lương Tranh, giọng nói anh vẫn thế, rất trầm, chậm rãi, điềm tĩnh: “Buổi diễn thuyết tối nay vừa kết thúc anh ra máy bay luôn, trở về có hơi muộn.”

Chương 25

Lương Tranh không nghĩ tới Chu Húc sẽ đột nhiên trở về, cứ đứng ngây ra nhìn anh hồi lâu, đến tận khi đầu ngón tay lạnh lạnh của anh khẽ chạm lên má cô mới kịp định thần lại, vô thức lùi lại một bước theo bản năng, sờ lên khuôn mặt dính bánh kem của mình, nói “Để mình tự mình lau.”

Cô vừa lau vừa ngẩng đầu hỏi Chu Húc, “Cậu ăn gì chưa?”

Ánh mắt Chu Húc vẫn ghim trên người cô không rời, gật đầu, “Đã ăn trên máy bay rồi”

Lương Tranh nhìn đồng hồ, mới 9h30, cô đề xuất: “Hay là mình dẫn cậu đi ăn chút gì đó nhé. Cậu muốn ăn gì?”

Vừa nói, tay vẫn không quên lau kem trên mặt, lát sau mới hơi bất đắc dĩ, ngẩng đầu thờ dài, “Nhưng mà chờ mình về phòng rửa cái mặt đã.”

Trong ánh mắt Chu Húc lúc này, cô hết như một con mèo nhỏ.

Ký túc xá của Lương Tranh không xa cổng lớn không xa lắm, đến trước cửa tòa nhà rồi còn quay đầu lại, nói: “Cậu chờ một lúc nhé, rửa mặt xong mình xuống liền.”

Chu Húc vẫn đang nhìn theo cô, “ừ” một tiếng trả lời.

Lương Tranh chạy nhanh về phòng, Phùng Thiến và Tiểu Vũ đang thảo luận chuyện gì đó, thấy Lương Tranh về sớm như thế không khỏi kinh ngạc hỏi lại: “Sao cậu đã về rồi?!”

Lương Tranh vừa nói vừa với lấy lọ sữa rửa mặt và dầu gội đầu đi ra ban công, “Về rửa mặt.”

Trên tóc cũng dính không ít, cô dứt khoát cầm cả chậu với khăn vào phòng tắm, tiện tắm rửa gội đầu luôn.

Phùng Thiến đi theo, đứng dựa vào cạnh cửa, hỏi: “Chuyến này Chu Húc bay về chỉ để đón sinh nhật với cậu à?”

Lương Tranh gật đầu.

Phùng Thiến khoa trương hét lên: “Trời ơi, đây là ngàn dặm truy thê (1) chứ còn gì nữa.”

(1) Ngàn dặm truy thê: Theo đuổi vợ bất chấp khoảng cách

“Cậu dùng cái từ gì vậy hả?!” Lương Tranh ở bên trong nghe vậy không nhịn được cười.

Tắm rửa xong đi ra, nhớ ra Chu Húc vẫn đang chờ dưới liềm vôi vàng cầm cái máy sấy quơ quơ vài đường qua loa, tóc chưa kịp khô đã nhanh chóng thay một bộ quần áo khác, vợ lấy điện thoại và ví tiền rồi chạy ào ra ngoài.

Chu Húc đã chờ sẵn ở bên ngoài, Lương Tranh chạy tới, lên tiếng hỏi: “Cậu muốn ăn gì?”

Chu Húc nhìn cô đáp: “Gì cũng được.”

Giờ này đi ăn đúng là không có quá nhiều sự lựa chọn, Lương Tranh đưa Chu Húc đến một quán ăn ở ngay bên cạnh ở trên đường.

Chu Húc gọi bữa 2 món.

Lương Tranh ngồi đối diện anh, “Cậu vẫn phải quay lại trường nữa đúng không? Bao giờ cậu đi?”

“Sáng mai.”

Lương Tranh kinh ngạc hỏi lại, “Cậu chỉ về một đêm thôi á?”

Chu Húc bình tĩnh gật đầu. Vẫn kiệm lời như thế, không giải thích gì nhiều.

Lương Tranh nhìn Chu Húc, thật lâu sau vẫn không nói nên lời.

Qua hồi lâu, cô mới từ từ đưa hai tay lên chống cằm, chăm chú nhìn anh, đôi mắt cong cong như hai vầng trăng khuyết, chậm rì nói từng chữ, “Chu Húc, anh thích em đến thế cơ à?”

Động tác rót nước của Chu Húc ngừng lại, ngược mắt lên đối diện với ánh mắt cô.

Đôi con ngươi anh đen láy mà sâu thăm thẳm làm trái tim Lương Tranh như loạn nhịp, từng tiếng từng tiếng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, có phần gấp gáp hơn bình thường.

Cô vô thức bỏ tay xuống.

“Em thì sao?”

“Hả?”

Chu Húc giành lấy thế chủ động: “Em có thích anh không?”

Lương Tranh chưa từng thấy một Chu Húc như vậy, đáy mắt anh chỉ in hình bóng của cô, kiên định cố chấp đòi một đáp án, “Em có thích anh không, Lương Tranh?”

Cánh môi Lương Tranh mấp máy, đối diện với cái nhìn của Chu Húc, tựa như bông đùa hỏi lại: “Nếu em nói em không thích anh thì sao?”

Chu Húc vẫn chỉ nhìn cô không nói gì.

Khóe miệng Lương Tranh khe khẽ cong lên, bàn tay vươn ra bao trùm lấy bàn tay anh, “Em chỉ thích anh một chút xíu.”

Chu Húc thành linh ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn Lương Tranh không rời.

Lương Tranh đợi lâu thật lâu vẫn không thấy anh đáp lời, cô mím môi, toan rút tay về.

Đột nhiên, Chu Húc áp ngược lấy tay cô, “Không cho phép em đổi ý.”

“Việc này không hứa trước được.” Lương Tranh nói: “Anh mà đối xử không tốt với em, em sẽ đổi ý ngay.”

Chu Húc siết chặt đôi tay cô, ánh mắt nhìn cô trịnh trọng lạ kỳ, trả lời vô cùng nghiêm túc, “Anh sẽ đối xử tốt với em.”

Lương Tranh nhìn anh, mỉm cười vui vẻ.

Đúng lúc người phục vụ bưng đồ lên, cô rút tay về rồi lấy một đôi đũa đưa cho Chu Húc, “Chu thiếu gia, cảm ơn ngài vì đã bắt chấp ngàn dặm xa xôi để về đón sinh nhật với em, ngài vất vả rồi.”

Chu Húc: “...”

Chu Húc nhìn cô một cái, thấp giọng nói: “Em nói linh tinh gì vậy?”

Thực ra thì tối nay Lương Tranh đã ăn rất no rồi, giờ không nhét thêm được thứ gì vào bụng nữa, nên chỉ ngồi chống cằm chờ Chu Húc ăn xong.

Cơm nước xong xuôi, ra khỏi quán ăn đã là 10h hơn, cổng trường chẳng còn mấy bóng người.

Hai người sóng vai đi vào trường, chẳng mấy chốc đã đến cửa ký túc xá, Lương Tranh lên tiếng hỏi Chu Húc, “Ngày mai mấy giờ anh bay?”

“8h sáng.”

Lương Tranh dừng bước chân, hơi nghiêng người đối diện với Chu Húc rồi ngẩng đầu hỏi tiếp: “Vậy đêm nay anh ở đâu? Về nhà?”

Chu Húc đáp “Ừ” một tiếng, “Lát nữa sẽ về nhà.”

Lương Tranh thoáng có điều suy nghĩ, ngược mắt lên nhìn anh, “Vậy..... Vậy nếu dì hỏi sao anh về... Anh nói thế nào?”

Chu Húc cũng nhìn cô, hơi nhướn mày, “Đón sinh nhật với em?”

Lương Tranh mở to mắt, vội vàng ngăn cản, “Anh đừng nói thế!”

“Tại sao?” Chu Húc thắc mắc hỏi.

Lương Tranh nói: “Dù sao thì anh cũng đừng nói... kỳ lắm...”

Trước kia cô và Chu Húc còn chẳng mấy nói chuyện với nhau, nếu đột nhiên để người lớn biết chuyện hai người yêu đương, sợ là sẽ kinh ngạc đến mức rớt cả cằm mất.

Không biết Chu Húc là không hiểu hay là cố ý không hiểu để trêu chọc cô, còn cố ý hỏi đùa: “Kỳ chỗ nào cơ?”

Nghe xong Lương Tranh chỉ muốn đứng chống nạnh chất vấn người đối diện, “Chu Húc, sao tối nay anh nói nhiều thế nhỉ!”

Không biết có phải cô ảo giác hay không, cô cảm giác khóe môi Chu Húc khẽ cong lên một độ cong thật nhỏ, anh nắm lấy tay cô, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn cô thật chân thành: “Nhanh thôi, anh sẽ về mà.”

Lương Tranh như bị cuốn vào ánh mắt của ai kia, chẳng hiểu sao đột nhiên có chút ngượng ngùng.

Ngón tay cô hơi co lại, cảm giác được cái nắm tay của Chu Húc siết chặt hơn.

Hai người đứng dưới một gốc cây đại thụ bên ngoài ký túc xá, ở đây không có đèn đường, chỉ có những tia sáng mờ mờ từ phía xa hắt

tới.

Thình thoảng có người trở về ký túc xá, khi đi qua bọn họ thì không khỏi quay đầu lại nhìn

Lương Tranh phải thừa nhận rằng, Chu Húc thật sự rất đẹp trai.

Cô cười khúc khích, nhỏ giọng nói: “Chu Húc, có người đang nhìn anh kìa.”

Chu Húc coi như không nghe thấy, hỏi ngược lại cô, “Em thích nhìn anh à?”

Mặt Lương Tranh thoảng chốc đỏ lựng, cô vội quay đi, lí nhí như đang nói với chính mình, “Em nhìn anh làm gì...”

“Không phải em khen anh đẹp trai à?” Chu Húc thấp giọng đáp.

Lương Tranh lại nhớ tới chuyện anh nói hôm trước, cô không những uống say, lại còn khen anh đẹp trai, lại còn hôn anh.

Mặt lại càng đỏ tợn, nhưng vẫn cố tỏ ra mặt dày mày dạn, chống cằm giả bộ đánh giá một hồi, cuối cùng kết luận một câu: “Cũng tạm được thôi.”

Ánh mắt Chu Húc nhìn cô tràn ngập ý cười.

Anh lấy thứ gì đó từ trong túi quần ra đưa cho Lương Tranh, “Sinh nhật vui vẻ.”

Lương Tranh thoảng ngây người, cúi đầu nhìn, là một cái hộp nhỏ tinh xảo.

Cô lại ngẩng đầu nhìn Chu Húc, vừa hay cũng bắt gặp ánh nhìn của anh, “Muốn anh đeo cho em không?”

Lương Tranh đã đoán được, đây hẳn là chiếc vòng cổ anh từng cho cô xem. Chỉ một đêm nay. Chu Húc đã khiến cô ngỡ ngàng

không biết bao lần, vội vàng nhận lấy, “Không cần đâu!”

Chu Húc nhìn cô không nói.

Lương Tranh cầm cái hộp nhỏ trong lòng tay, ngược lên nhìn anh, nói: “Cảm ơn anh.”

Chu Húc chỉ “ừ” một tiếng, ánh mắt vẫn không rời khỏi cô: “Anh phải đi rồi”

Lương Tranh gật đầu, “Đi cẩn thận nhé.”

Chu Húc gật đầu, lúc này mới buông tay Lương Tranh ra, cố nhìn thêm một lát mới xoay người đi ra phía ngoài trường.

Lương Tranh vẫn đứng đó nhìn theo bóng anh, đến tận khi anh đi xa mới về ký túc xá.

Sau khi xác định quan hệ, ngày nào Lương Tranh cũng trong tâm thái vui vẻ. Ngoài lúc lên lớp và ăn cơm, rảnh rỗi thì lại ôm điện thoại nhắn tin WeChat, thậm chí còn có thể nói chuyện đến mức xuân phong đắc ý, mặt mày hàm xuân, vừa nhìn là biết cô gái này đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

Ngày nào cũng vậy, cứ hễ không có việc gì làm là Phùng Thiến và Tiểu Vũ lại đi trêu ghẹo cô: “Không biết là ai ấy nhỉ, hồi trước còn mạnh miệng tuyên bố cả đời này sẽ không thích Chu Húc nữa, dù thích ai cũng sẽ không thích Chu Húc.”

Lương Tranh hơi chột dạ, cô đang ngồi trước bàn đọc sách, vừa lật sách vừa nói: “Con người sẽ luôn thay đổi mà, với lại lúc đó mình cũng đâu có biết là Chu Húc thích mình.”

Phùng Thiến cười hỏi: “Anh chàng nhà cậu bao giờ mới về nước?”

“Đợt này anh ấy đang thi, khi nào thi xong sẽ về.”

Thời điểm Chu Húc về nước là cuối tháng sáu, ngày hôm đó vừa đúng là thứ bảy.

Buổi sáng dì Chu đã gọi điện thoại cho cô, nói hôm nay Chu Húc về, bà chuẩn bị đi mua ít đồ về nấu cơm, muốn cô tới nhà chơi.

Ở đầu bên kia, Chu Ngũ Chức nói: “Tranh Tranh à, bao nhiêu lâu rồi con chưa tới nhà dì hả? Giờ dì đang trên đường đến trường con rồi, con đi mua đồ với dì nhé. Muốn ăn gì tối dì nấu cho con.”

Quả thực đã lâu rồi Lương Tranh không đến Chu gia, trước đó là vì Chu Húc, nhưng mà bây giờ hai người đã ở bên nhau, cũng chẳng có lý do gì mà từ chối cả.

Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Vâng dì lái xe từ từ thôi nhé, con sắp ít đồ rồi xuống cổng trường đợi dì nhé.”

“Ừ được!” Chu Ngũ Chức vui vẻ nói: “Dì đến ngay đây.”

“Vâng ạ.”

Cúp điện thoại, Lương Tranh nhanh chóng thay một bộ quần áo rồi xách túi đi ra ngoài.

Vốn là định gọi điện cho Chu Húc trước, nói cho anh biết tối nay sẽ đến, nhưng mà nghĩ lại thì giờ này chắc anh vẫn đang ở trên máy bay, có muốn gọi cũng không được.

Mới vào tháng 6, tháng 7 mà thời tiết đã bức bối khó chịu. May mà vẫn còn sớm, mặt trời chưa lên cao, Lương Tranh mặc một cái váy trắng, tay cầm ô nhỏ, đi bộ dưới tàng cây.

Còn chưa tới cổng trường đã thấy xe của dì Ngũ Chức tiến lại gần, dừng lại bên cạnh cô, “Tranh Tranh, lên xe đi.”

Lương Tranh cong mắt cười, chào hỏi, “Con chào dì.”

Cô thu ô lại rồi đi vòng đến ghế phụ, mở cửa xe ngồi vào.

“Nóng quá nhỉ! Dì quên không bảo con cứ ở ký túc xá chờ dì, dì đi thẳng vào đón con.” Chu Ngữ Chức vừa nói vừa giảm nhiệt độ trong xe.

Lương Tranh ngoan ngoãn cười, “Không sao đâu ạ, bây giờ vẫn còn sớm mà dì, trời chưa nắng lắm. Đi từ ký túc xá ra đây cũng không xa lắm mà dì.”

Cô gập ô lại để sang bên cạnh.

Chu Ngữ Chức cười hỏi: “Thế tối nay con muốn ăn gì? Nha đầu này thật là, lâu lắm rồi không được ăn đồ dì nấu đúng không?”

Lương Tranh ngượng ngùng cười cười, “Con ăn gì cũng được ạ.”

“Thế dì cháu mình cứ đi một vòng siêu thị xem sao.” Chu Ngữ Chức vừa lái xe vừa nói: “Vốn dĩ định ăn ở bên ngoài, nhưng mà hôm nay trời nóng quá, vẫn cứ là ở nhà thoải mái hơn.”

Sáng cuối tuần, siêu thị đông đúc, bầu không khí rất náo nhiệt.

Lương Tranh đẩy xe với dì Chu, vừa đi vừa chọn, mua đủ các loại từ rau dưa trái cây cho đến kem bia đồ ăn vặt, chất đầy cả xe đẩy.

Loanh quanh trong siêu thị đến hơn 10h mới đi thanh toán rồi lái xe về nhà.

Quả thực lâu lắm rồi Lương Tranh không tới Chu gia, không khỏi có chút xa lạ.

Hoa trồng trong vườn đều được thay đổi, không biết từ khi nào giữa sân đã có thêm một suối nước nóng rất bề thế.

“Khác nhiều nhỉ? Con nhìn con xem, đã bao lâu rồi không tới cơ chứ?” Chu Ngữ Chức vừa cười nói chuyện với cô vừa xách đồ mua được vào trong bếp.

Lương Tranh cũng vào theo, thay giày xong liền xách đồ đi theo dì Ngữ Chúc vào phòng bếp.

Chu Ngữ Chúc lấy đồ ăn ra ngoài, nói: “Chắc là tối A Húc mới về nên chúng ta ăn sẽ ăn muộn một chút. lát nữa dì lên dọn dẹp phòng cho con, đêm nay con ở lại đây nhé.”

Đương nhiên Lương Tranh biết buổi tối Chu Húc mới về, trước khi lên máy bay anh có nói với cô rồi, khoảng 8h tối mới tới nơi. Xuống máy bay sẽ gọi điện cho cô ngay.

Trưa đó dì Ngữ Chúc nấu Thủy chủ ngư (2) – món yêu thích của cô, quả thực đã lâu Lương Tranh không được ăn đồ ăn dì Ngữ Chúc làm, ăn liền hai bát cơm đầy.

Cơm nước xong xuôi, cô dọn dẹp phòng bếp cùng dì Ngữ Chúc, dọn xong hai người lại ra phòng khách ngồi nói chuyện một lúc rồi mới lên lầu ngủ trưa.

Phòng ngủ vẫn là căn phòng đó, ngay cả cách bài trí cũng không thay đổi so với khi cô rời đi.

Lương Tranh nghiêng người, nằm ở trên giường, mùi bột giặt thoang thoảng, hơi lạnh từ điều hòa rất dễ chịu. Nhìn ánh mặt trời xuyên qua những tán lá xanh mơn mớn lọt vào cửa sổ, đột nhiên lại cảm thấy tâm trạng thoải mái lạ thường.

Không biết Chu Húc đang đi đến đâu rồi nhỉ.

Cô nhìn theo những tia nắng rót mật trên lá cây, thỉnh thoảng lại khe khẽ lay động, chẳng bao lâu sau cơn buồn ngủ ập đến, cô từ từ nhắm mắt lại, bất giác ngủ thiếp đi.

Khoảng 8h tối Chu Húc mới về tới nhà, Lương Tranh vào bếp giúp dì Ngữ Chúc chuẩn bị bữa tối, nhìn sắc trời bên ngoài tối dần, cô lại càng không tập trung nổi, cứ thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ.

Lúc nghe thấy tiếng xe, Lương Tranh đang rửa rau, lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chu Ngữ Chúc nói: “Chắc chắn là A Húc với ba nó về rồi đấy.”

Bà lau tay rồi nhanh chân đi ra ngoài.

Lương Tranh cũng vội vàng bỏ rau xuống đi theo sau.

Đến phòng khách, đúng lúc Chu Húc mở cửa đi vào.

Chu Ngữ Chúc vui vẻ ra đón con, “Về rồi đấy à.”

Chu Húc gật đầu thưa: “Con chào mẹ.”

Chu Ngữ Chúc cười nói: “Mẹ còn tưởng 9 giờ mới về đến nhà cơ.”

Ba Chu cũng đi vào, đẩy hành lý của Chu Húc vào trong, nói: “Vốn là sẽ về sớm hơn nhưng mà kẹt xe quá.”

Tầm mắt Chu Húc lướt qua mẹ mình, thấy Lương Tranh đang đứng ở phía sau.

Lương Tranh cũng đang nhìn anh, còn nháy mắt một cái.

Chu Ngữ Chúc cầm cặp tài liệu giúp chồng, “Hai người cứ nghỉ một lát đi, cơm sắp xong rồi, 20 phút nữa là được ăn.”

Lương Tranh thừa dịp dì chú nói chuyện với nhau, bước từng bước nhỏ tới gần, đón lấy ba lô của Chu Húc, nhỏ giọng nói: “Để em cầm giúp anh.”

Khi Lương Tranh đưa tay ra, balo của anh thì không thấy, lại thành bàn tay của ai đó thừa cơ nắm lấy tay cô.

Lương Tranh bị dọa sợ hết hồn, ngược mắt lên nhìn Chu Húc.

“Tranh Tranh, con tới phòng bếp giúp dì một chút.”

Nghe tiếng dì Ngữ Chúc gọi, Lương Tranh lại càng sợ, nhanh chóng rút tay về, rặt một vẻ có tật giật mình.

Trước khi đi còn không quên quay sang lờm Chu Húc.

Nhưng đối diện với cái lờm của cô, ánh mắt anh lại vui vẻ như vừa thực hiện thành công một trò đùa ác ý.

Lương Tranh không thèm để ý đến anh nữa, quay đầu đi thẳng phòng bếp.

Lương Tranh giúp dì Ngữ Chúc nhặt rau rồi rửa sạch sẽ, “Dì còn việc gì con cần con giúp không ạ?”

Chu Ngữ Chúc đáp: “Không còn việc gì đâu, hai cái này dì chỉ cần xào nữa thôi, con cũng ra bên ngoài nghỉ ngơi một lát đi.”

Lương Tranh gật đầu, “Vâng ạ. Dì còn việc gì thì cứ gọi con nhé.”

“Ừ được.” Chu Ngữ Chúc cười hiền từ trả lời cô.

Lương Tranh ra khỏi phòng bếp thì thấy phòng khách trống không, chú Chu và Chu Húc đều không ở đây.

Đi lên lầu 3, đến phòng Chu Húc, thấy cửa phòng anh khép hờ, cô vịn cửa, rón rén ngó đầu vào xem.

Chu Húc vừa tắm xong, đang mặc quần áo.

Nghe thấy động tĩnh liền quay đầu ra nhìn, liền thấy ai kia đang ngó nghiêng ở ngoài cửa.

Kéo áo phông xuống, anh rảo bước ra cửa, cúi đầu nhìn Lương Tranh, thấp giọng nói: “Nhìn lén anh thay quần áo à?”

Mặt Lương Tranh tức khắc đỏ phừng, “Em đâu có nhìn lén, em chẳng nhìn thấy gì cả.”

Chu Húc vẫn nhìn cô, khẽ cười một cái, đúng là hiếm có. Ngay sau đó, anh vươn tay kéo tay cô, “Vào đi?”

“Em không vào đâu.” Lương Tranh cười nói.

Chu Húc lại như không nghe thấy, trực tiếp kéo cô vào rồi đóng cửa lại.

Anh áp cô lên cánh cửa, chân tiến lên một bước, vây Lương Tranh trong vòng tay của anh.

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, nhịp tim càng lúc càng tăng tốc, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Toàn thân cô cứng đờ tại chỗ, dù là một cử động nhỏ cũng không dám cựa quậy.

Khuôn mặt Chu Húc áp sát trong gang tấc, khoảng cách thu ngắn lại, rất gần, rất gần.

Anh không nói gì cả, chỉ có đôi mắt thăm thăm vẫn lẳng lẳng nhìn thẳng vào cô.

Khoảng cách này gần đến mức, hai người có thể cảm nhận được từng nhịp thở của đối phương.

Lương Tranh nghe được mùi sữa tắm thoang thoang trên người Chu Húc, dễ chịu vô cùng.

Ánh mắt cô đối diện với anh, có chút khấn trương, đôi bàn tay từ từ nắm lại.

Hai người cứ thế nhìn nhau lâu thật lâu, cô có thể cảm nhận được khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, Chu Húc chậm rãi cúi xuống, chạm vào đôi môi cô.

Anh không cử động gì thêm, chỉ đơn giản là đặt môi mình lên môi cô.

Một lát sau, Lương Tranh mới cảm nhận được Chu Húc đang dịu dàng hôn lên cánh môi mình, rồi mới lưu luyến rời đi.

Anh vươn tay phải ra nắm lấy tay cô, ngón tay nhè nhẹ vuốt ve. Ánh mắt đột nhiên chuyển đến cần cổ cô, thanh âm có chút khàn khàn, hỏi một câu: “Sao lại không đeo vòng cổ?”

Chương 26

Hai người cách nhau rất gần, thậm chí Lương Tranh còn có thể ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt anh hay dùng, hơi thở của anh nhẹ nhàng phả lên gò má cô.

Cô nhìn vào đáy mắt sâu thăm thẳm của anh, gương mặt vì nụ hôn ban nãy mà đỏ bừng, nóng ran, ngưng ngưng nói: “Em cất đi rồi.”

Chu Húc nhìn cô, yết hầu hơi di chuyển, một lúc sau mới thấp giọng thăm thẳm: “Ngày mai nhớ đeo.”

Lương Tranh đỏ mặt, hai vành tai nóng bừng, gật đầu như gà mổ thóc, ấp úng đáp: “... Được.”

Chu Húc vẫn giam cô trong lòng mình, không có ý muốn thả người.

Lương Tranh cùng anh mặt đối mặt một lúc, cuối cùng con tim nhỏ bé không chịu nổi sự nhiệt tình này, cô lóng ngóng đặt tay lên nắm cửa, nhẹ nhàng vặn ra, vội vàng nói: “Em... em xuống đây.”

Chu Húc khẽ cười, lúc này mới chịu buông tha cô. Lương Tranh vừa được tự do, lập tức mở cửa, chạy thẳng ra hành lang.

Vừa chạy xuống cầu thang, cô không tự chủ được thở dài một hơi, vừa nghĩ đến nụ hôn kia, nhịp tim lại bắt đầu tăng tốc, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mặc dù không phải lần đầu hôn nhau, nhưng kì thật lần trước cũng không tính là một nụ hôn đúng nghĩa. Nụ hôn trong phòng, vừa rồi mới thật sự là nụ hôn đầu tiên của hai người. Trong khoảnh khắc cánh môi lạnh lạnh của anh chạm vào đôi môi cô, trái tim Lương

Tranh dường như ngừng đập. Trên môi phảng phất còn lưu lại hơi ấm của anh.

Lương Tranh từ tốn bước xuống cầu thang, cố gắng bình ổn cảm xúc trong lòng, khi cô xuống đến nơi, dì Ngữ Chúc vừa vặn hoàn thành khâu nấu nướng. Cô nhanh nhẹn chạy đến, tươi cười nói: “Dì, con giúp gì bày ra đĩa nhé?”

“Ừ. Giúp dì bày lên bàn. Chúng ta chuẩn bị ăn cơm thôi.” Chu Ngữ Chúc dịu dàng nói.

Lương Tranh xông xáo lấy bát đĩa, bày thức ăn lên đĩa, bê ra bàn.

Vừa vặn Chú Chu và Chu Húc đi xuống.

Chú Chu và anh hình như đang bàn bạc vấn đề gì đó, anh hơi ngược mắt đúng lúc thấy Lương Tranh, bất giác nhìn theo bóng cô.

Lương Tranh biết hiện tại ai đó đang không kiêng dè nhìn mình. Nhưng cô gan nhỏ, chột dạ đến không dám ngẩng đầu lên, cặm cụi cầm bát đĩa, tỉ mỉ sắp xếp bàn ăn.

Cuối cùng sau khi bê món cuối cùng ra, Chu Ngữ Chúc cũng rời phòng bếp, cười nói: “Ăn thôi cả nhà, có gì để chút nói. Đói lắm rồi.”

Bàn ăn dài hình chữ nhật, dì Ngữ Chúc và Lương Tranh ngồi một bên, chú Chu ngồi chính giữa, một mình Chu Húc ngồi một bên.

Cô kéo ghế, yên lặng ngồi xuống.

Chu Ngữ Chúc bỗng nhớ ra còn chưa chuẩn bị rượu vang, liền đứng lên lấy rượu, vừa mở, vừa nói: “Tranh Tranh con muốn uống chút không? Dù sao tối nay cũng không cần trở về trường.”

Lương Tranh chỉ cần dính một giọt rượu là say, nào dám uống lần nữa, bài học đợt trước cô vẫn ghi nhớ trong đầu, vội vàng từ chối: “Thôi, con không uống đâu. Con không biết uống.”

Chu Ngữ Chúc cười, cũng không ép: “Cũng được, vậy con uống nước hoa quả nhé. Con uống loại nào. Dì lấy cho con.”

Bốn người đã lâu không cùng ngồi ăn cơm, bữa tối này vô cùng đầm ấm, vui vẻ, nhưng mà hầu như chỉ có hai người Chu Ngữ Chúc và Lương Tranh hào hứng trò chuyện. Tuy nhiên bầu không khí trong nhà rất lâu chưa náo nhiệt như thế.

Chu Ngữ Chúc làm một bàn ăn lớn, nhưng cả bốn người cứ từ tốn vừa nói chuyện, vừa ăn, cũng hết chỗ thức ăn kia.

Xong xuôi, như mọi lần Lương Tranh phụ giúp dì Ngữ Chúc dọn dẹp, Chu Húc đi vất rác, bát đĩa bỏ vào máy rửa bát, phòng bếp cũng được Lương Tranh lau dọn sạch sẽ. Đâu vào đó, Chu Ngữ Chúc và Lương Tranh cùng ngồi gọt hoa quả.

Chu Ngữ Chúc hỏi Lương Tranh: “Đạo trước, con một thời gian dài không đến nhà, dì và ba A Húc còn nói đùa, hay con bé này đang bận yêu đương rồi.”

Chu Húc đi vào, vừa vặn nghe được câu này.

Anh nhìn bóng lưng mảnh mai của cô, chậm rãi bước đến bồn rửa tay bên ngay đó rửa tay.

Lương Tranh ngượng ngùng cười: “Không có mà dì.”

“Nhưng mà, giờ con đã học năm hai đại học, nếu thích chàng trai nào vậy thì cứ dũng cảm yêu đi thôi.” Chu Ngữ Chúc cười, vui vẻ hỏi: “Thế Tranh Tranh thích mẫu con trai như thế nào?”

Chu Húc rửa tay sạch sẽ bước đến bên cạnh Lương Tranh, rất tự nhiên vươn tay, cầm lấy miếng táo trong đĩa.

Trong một thoáng đó, Lương Tranh bỗng cảm thấy có chút khẩn trương.

Tình huống này thật giống như cô đến gặp mặt ba mẹ của người yêu.

“Con thích...”

Lương Tranh cân nhắc từ ngữ hồi lâu, Chu Húc đứng cạnh giả vờ không quan tâm, nhưng trong lòng thì như đứng đống lửa, như ngồi đống rơm, khẩn trương đến độ chính anh cũng không nhận ra.

Lương Tranh vắt óc nghĩ nửa ngày, cuối cùng đành nói: “Con thích đàn ông ưa nhìn một chút.”

Chu Ngữ Chúc cười ha hả, đánh mắt về phía Chu Húc đang đứng bên cạnh Lương Tranh: “Dáng dấp như A Húc con thấy được không?”

Trong lòng Lương Tranh đang hồi hộp đến phát điên lên được, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng bình tĩnh mỉm cười, cân nhắc từ ngữ để trả lời. Nhưng cô còn chưa nghĩ ra, Chu Ngữ Chúc đã cong mắt, trêu chọc nói: “Nhưng mà nó quá lạnh lùng, tính tình lại không tốt, chắc chắn con không thích nó đâu.”

Lương Tranh suýt chút nữa bật cười, cô nén nhịn, quay đầu lặng lẽ nhìn anh, làm khẩu hình: “ĐÚNG ĐÓ!”

Chu Húc liếc nhìn cô một cái, đút tay vào túi quần, giận dỗi bỏ qua ngoài.

Lương Tranh nhìn thấy biểu tình trên mặt anh trước khi rời đi, kém chút nữa cười ngất, cô cúi đầu, cố đè xuống mới không cười thành tiếng.

Đến khi hai người gọt xong, bưng đĩa hoa quả ra phòng khách, chú Chu và Chu Húc đều đang ngồi trên sofa say sưa bàn chuyện của công việc.

Lương Tranh ngồi vào chiếc ghế cách Chu Húc xa nhất, vừa ăn trái cây, vừa nói chuyện phiếm với Chu Ngữ Chúc.

Nhưng mà thời gian cũng không còn sớm, hai cha con nhà họ Chu cũng bàn xong chuyện công việc. Ba Chu đứng dậy, muốn lên phòng nghỉ ngơi.

Di Ngữ Chúc nhìn đồng hồ, nói: “Đã hơn 11h rồi, hai đứa cũng đi nghỉ sớm đi thôi.” Sau đó theo chồng trở về phòng.

Lương Tranh cong cong mắt, lễ phép đáp: “Dạ vâng, chúc chú, dì ngủ ngon.”

Trong phòng khách chỉ còn lại Lương Tranh và Chu Húc.

Chu Húc ngồi giữa ghế sofa lớn, hơi cong người, hai tay tùy ý đặt trên đầu gối, ngược mắt nhìn cô gái nào đó đang ngồi cách anh xa thật xa, vô tư ăn trái cây. Hai người nhìn nhau một hồi, cuối cùng Chu Húc mở miệng, nhàn nhạt nói: “Lại đây.”

Lương Tranh giương mắt, nín cười đáp: “Không đâu.”

Cô ăn xong miếng hoa quả cuối cùng, dứt khoát đứng dậy chạy lên lầu.

Vừa chạy lên lầu ba, còn chưa kịp thoát thân về phòng, đã bị Chu Húc chân dài bước nhanh tóm được. Anh ôm chặt eo cô từ phía sau. Lương Tranh quay đầu, nhin cười nói: “Anh làm gì vậy?”

Chu Húc nhìn cô một cái, không nói không rằng, kéo thẳng cô vào thư phòng gần đó.

Lương Tranh vừa tiến vào, liền giả vờ ủy khuất cảm thán: “Ai nha, đây không phải thư phòng của Chu thiếu gia sao? Hình như có ai đó đã từng cảnh cáo mình là không được phép bước vào phòng của người nào đó nửa bước thì phải?”

Cô quay người muốn đi, lại bị Chu Húc kéo vào lồng ngực: “Đừng nghịch ngợm nữa.”

Lương Tranh bước về sau một bước, giấu tay ra sau lưng, hất cằm, tỏ ý không thèm quan tâm đến anh.

Chu Húc đuối lý, kéo tay cô lần nữa, dịu giọng: “Em nhất định phải thù dai thế sao?”

Lương Tranh không nhìn anh, ngược mắt ngắm trần nhà: “Đương nhiên, về sau mỗi ngày lại đem ra ôn lại một lần cơ.”

Chu Húc bó tay, không còn cách nào khác đành cúi đầu dỗ dành: “Về sau thư phòng, phòng ngủ của anh, em muốn vào lúc nào cũng được.”

“Ai muốn vào phòng của anh. Hừ em không thèm.”

Lương Tranh nhanh chóng rút tay về, giấu ra sau lưng. Cô được anh dỗ đến vui vẻ, khóe môi cong lên, ánh mắt lấp lánh. Lương Tranh chắp tay ra sau lưng, giống như một lãnh đạo cấp cao, đi đến trước tủ sách của Chu Húc, nhìn hồi lâu, cuối cùng giơ tay chỉ vào một cuốn, quay đầu nói: “Em muốn xem cuốn này.”

Cô đã tìm cuốn sách này rất lâu mà không được, hình như không xuất bản nữa. Chu Húc gật đầu: “Tặng em.”

Lương Tranh bật cười.

Cô vui vẻ ôm sách đến trước lò sưởi ngồi xuống.

Lương Tranh được đăng chân lên đăng đầu, ranh mãnh hỏi: “Em có thể ăn đồ ăn vặt trong thư phòng của anh được không?”

Chu Húc: “...”

Lương Tranh không nhận được câu trả lời, bèn hừ một tiếng, giả vờ giận dữ: “Còn nói là thích mình. Hừ đều là nói dối.”

“Có thể.”

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, thấy Chu Húc vẫn chăm chú nhìn mình, cô nhìn anh một lúc, cuối cùng không nhin nổi nữa, cầm sách che mặt, gập bụng cười chảy cả nước mắt.

Chu Húc tiến lại gần, ngồi xuống đối diện cô, anh vươn tay, kéo cuốn sách dày che khuất khuôn mặt khả ái anh hằng mong nhớ xuống, cầm chặt tay cô, nhìn cô, dịu giọng hỏi: “Có phải em đang rất đặc ý?”

Lương Tranh nín cười, khóe mắt, đuôi mày đều là sự vui vẻ, vô ưu: “Đúng vậy. Chu Húc anh thật sự thích em nhiều đến thế à?”

Chu Húc: “...”

Chu Húc luôn cảm thấy nội liễm kín đáo của mình cứ thế bị cô gái này đâm thủng, đột nhiên phiền muộn.

Anh buông tay cô, cúi đầu đọc sách, không thèm trả lời Lương Tranh.

Lương Tranh chăm chú nhìn anh, cuối cùng tiến đến gần anh, cười nhẹ nhàng nói: “Chu Húc, anh có thể nói cho em biết, anh thích em từ khi nào không?”

Chu Húc liếc cô một cái, rũ mắt tiếp tục đọc sách, hoàn toàn không để ý đến cô.

Lương Tranh đợi một lúc, mà con người lạnh lùng này vẫn giả vờ mắt điếc, tai ngơ, cuối cùng cô bĩu môi, đứng lên, lầm bầm nói: “Không chịu nói hả?”

Nói xong, lập tức đoạt lấy cuốn sách trong tay anh, giả vờ hung dữ: “Cái này anh tặng em rồi.”

Chu Húc: “...”

Lương Tranh im lặng ngồi một góc đọc sách, đột nhiên điện thoại của Chu Húc vang lên, anh đi đến một góc phòng, kéo ghế ngồi xuống rồi mới từ tốn bắt máy.

Đêm khuya yên tĩnh, trong thư phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng lật sách của Lương Tranh và giọng nói trầm thấp của Chu Húc.

Cuộc điện thoại này kéo dài mười mấy phút mới kết thúc.

Anh dựa vào ghế, điện thoại trở về màn hình chính. Trên màn hình là ảnh của Lương Tranh.

Đó là tấm ảnh khi Lương Tranh học năm nhất, được chụp vào dịp tết, anh lấy từ Wechat của cô.

Anh dụi dằm nhìn người con gái xinh đẹp trong hình, đúng lúc Lương Tranh đứng dậy, bước tới. Chu Húc lập tức tắt màn hình điện thoại.

Lương Tranh ồ lên một tiếng, chọc chọc cánh tay anh, tò mò hỏi: “Anh đang xem gì đó?”

Cô ghé sát đầu lại, muốn xem.

Chu Húc tắt máy, không cho cô nhìn. Nhưng anh càng giấu, Lương Tranh càng hiếu kỳ.

Cô giơ tay tính chộp lấy điện thoại, Chu Húc thuận thế cầm lấy tay cô: “Đừng nghịch ngợm.”

Lương Tranh bĩu môi: “Không cho nhìn thì thôi.”

Cô rút tay về, lùi ra xa, hờn dỗi nói: “Còn nói là thích người ta...”

Chu Húc bật cười, nắm lấy cổ tay cô, vươn người lại gần, khéo môi anh hơi cong lên, giọng nói trầm thấp, thì thầm bên tai cô: “Vậy em thích anh hay không?”

“Không thích.”

Chu Húc nhìn cô, ý cười càng sâu: “Chắc chắn?”

Đương nhiên là nói đùa rồi.

Cô xoay người lại, ghé lại gần anh, cong cong môi, nói: “Anh cho em xem điện thoại của anh, em liền thích anh.”

Chu Húc càng cười lớn: “Cái này thì không được.”

Anh nhanh lẹ, kéo lấy gáy cô, cúi đầu hôn xuống.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, gò má Lương Tranh ửng hồng, thấp giọng nói: “Chu Húc, anh...”

"Hử?"

"Có chuyện bí mật không chịu nói cho em, còn muốn hôn em?" Cô giơ ngón trỏ: "Có phải anh nói chuyện cùng cô gái xinh đẹp nào đó nói chuyện phiếm? Nên cố tình giấu em?"

Chu Húc trừng ai kia một cái, nắm chặt tay cô, chỉ chỉ vào mũi Lương Tranh: "Một người thôi là đủ phiền rồi!"

"VẬY THÌ ĐỪNG THÍCH EM NỮA."

Chu Húc nói: "Là tại ai ban đầu cứ đi qua đi lại trước mặt anh."

Lương Trang cong môi, có chút đắc ý, đáp: "Nhưng em cũng đâu bắt anh thích em?"

Chu Húc lười cùng cô gái ngang bướng này cãi nhau, trực tiếp tiến lên hôn tiếp cái nữa.

Chương 27

Cả đêm hôm đó, Lương Tranh thấy lòng mình ngọt ngào như mật. Về đến phòng, nhin không nổi mà nhào lên giường, ôm cái gối lăn qua lăn lại mấy vòng.

Tắm rửa xong đi ra, lại tiếp tục nằm trên giường nhắn tin với Chu Húc. Rõ ràng là vừa mới gặp nhau, mà cứ như nói mãi không hết chuyện. Cách một vách tường phòng, nhắn qua nhắn lại đến tận khi trời gần sáng.

Sáng ngày hôm sau, Lương Tranh ngủ đến tận 9h mới rời giường. Lúc đánh răng rửa mặt xong ra khỏi phòng, ngang qua phòng Chu Húc, vô thức ngó vào bên trong một cái, mở cửa ra, bên trong không có ai, chắc là dậy từ sớm rồi.

Lương Tranh đi xuống dưới, đến lầu 2, nghe thấp thoáng tiếng dì Ngữ Chức đang nói chuyện với ai đó.

Đi tiếp xuống phòng khách, mới phát hiện ra trong nhà có thêm một chàng trai.

Chu Húc ngồi một mình trên ghế sofa đơn đọc sách. Khi anh không nói gì sẽ tỏa ra một loại khí chất rất trầm mặc, thu hút đến kỳ lạ, trong mắt Lương Tranh chỉ có hình bóng của anh.

Cô cười thầm trong lòng, lúc này mới nhìn về phía ghế sofa lớn ở giữa nhà, có một cậu chàng đang toét miệng cười, vui vẻ nói chuyện với dì Ngữ Chức.

Chu Ngữ Chức ngẩng đầu lên, thấy Lương Tranh, cười hiền dịu gọi cô lại gần, “Tranh Tranh dậy rồi à?”

Lương Tranh cũng cười theo, “Vâng ạ.”

Chờ cô đi qua, Chu Ngữ Chức lên tiếng giới thiệu, “Đây là Chu Kỳ, là em họ của Chu Húc.”

Rồi bà lại quay sang nói với Chu Kỳ, “Đây là Tranh Tranh, con gái của bạn thân bác.”

Tranh Tranh cười thân thiện, “Xin chào.”

Chu Ngữ Chức chờ hai người làm quen với nhau xong liền đứng dậy vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, để lại không gian riêng cho những người trẻ tuổi.

Mặc dù Chu Kỳ là em họ của Chu Húc, nhưng tính cách lại trái ngược hoàn toàn. Chu Húc mà yên lặng ngồi đó, người bình thường còn chẳng dám lân la tới làm quen, lạnh lùng đến mức không khí xung quanh cũng giảm mất vài độ.

Chu Kỳ lại không như vậy, sáng sủa hoạt bát, chỉ là một đứa trẻ to xác tính tình tùy tiện mà thôi.

Chắc mấy chốc đã nói chuyện với Lương Tranh rất tự nhiên, cậu còn mang theo một người máy cỡ nhỏ có khả năng nhận lệnh bằng giọng nói đến cùng, động tác như hiến vật quý đưa cho Lương Tranh. Đây là lần đầu tiên Lương Tranh thấy một đồ chơi như vậy, vô cùng tò mò, nửa ngồi nửa quỳ trước bàn trà, xem người máy thực hiện mệnh lệnh.

Hai người ngồi sát nhau, ánh mắt Lương Tranh sáng lấp lánh nhìn người máy trên bàn, mày cong môi cười, thỉnh thoảng lại quay sang hỏi Chu Kỳ mấy câu.

Hai người càng lúc càng gần, đều chăm chăm nhìn người máy kia. Chu Húc đang ngồi đọc sách thấy thế, bất giác nhíu mày, giấm chua lại được dịp bốc lên não.

Anh đột ngột đứng dậy, đá Chu Kỳ một cái.

Chu Kỳ kêu “Á” lên, ngẩng đầu nhìn Chu Húc, “Sao vậy ạ?”

Hai tay Chu Húc xỏ túi quần, ánh mắt đáp trả cậu, giọng nói lạnh như băng: “Theo anh lên đây.”

Dứt lời, lập tức quay người đi lên lầu.

Chu Kỳ thấy hơi khó hiểu, gãi gãi đầu rồi nói với Lương Tranh: "Em đi theo anh ấy, chị cứ chơi thoải mái nhé."

“Được.” Toàn bộ sự tập trung của Lương Tranh đều đổ dồn lên người máy nhỏ mất rồi, cô đưa tay chọc chọc thử 2 cái, cười đến híp cả mắt, đáng yêu quá.

Chu Kỳ đi theo Chu Húc lên lầu, vào đến thư phòng liền hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Chu Húc lấy một quyển sách từ trên giá xuống, đi đến ban công, hạ cái ghế dựa thấp xuống, rồi tiện nằm luôn.

Chu Húc nằm trên ghế đọc sách, không nói gì.

Chu Kỳ thấy vậy càng không hiểu gì, đi ra theo, “Sao vậy ạ?”

Chu Húc trầm mặc cả nửa ngày, mãi mới buông một câu nhẹ tênh, “Mẹ cậu bảo anh kiểm tra tình hình học tập của cậu, giờ thử viết một bản báo cáo nhanh phân tích thị trường anh xem đã.”

Chu Kỳ: “...”

“Bây giờ luôn á?”

“Ừ.”

“Em không mang máy tính.”

“Cứ dùng máy của anh đi.”

Chu Kỳ: “...”

Hoang mang hết nhìn anh họ lại nhìn mình, miếng mấp máy mãi chẳng nói nên lời.

Cuối cùng chỉ có thể ngậm ngùi nhận lệnh, vào trong phòng mở máy tính.

Cậu chàng vò đầu bứt tai cả buổi cũng không thông, mình đắc tội với anh họ lúc nào thế? Mới sáng sớm đã phải viết báo cáo phân tích thị trường...

Chu Kỳ loay hoay cắn bút, viết được một lúc, thực sự là chán sắp chết rồi, lên tiếng: “Anh, không viết nữa có được không?”

“Không được.”

Chu Kỳ than ngán thờ dài, lại cắm đầu viết tiếp. Nhưng chẳng bao lâu sau, hình như cậu chàng nhớ tới vấn đề gì, ngẩng đầu hỏi Chu Húc, “Anh, có cảm thấy chị Lương Tranh rất xinh đẹp không?”

Chu Húc ngồi ngoài nghe vậy, không mảy may phản ứng gì.

Anh gập quyển sách lại, thuận tay ném lên mặt bàn con ở bên cạnh, đứng dậy đi vào phòng.

Chu Kỳ lại nói tiếp: “Không biết chị ấy đã có bạn trai chưa nhỉ? Em thấy tính cách chị ấy vừa thân thiện vừa dễ gần, đã thế khi cười còn rất đẹp nữa.”

Chu Húc lấy thêm 2 cuốn từ giá sách, ném lên mặt bàn trước mặt Chu Kỳ.

Chu Kỳ ngẩng đầu hỏi: “Anh, anh có thấy em với chị ấy có hợp không?” Tính cách gần giống nhau, đương nhiên sẽ dễ thân rồi.

Chu Húc liếc nhìn cậu em, lạnh nhạt nói: “Không thấy.” Rồi lại tiếp tục đâm thêm một dao, “Cô ấy không thích kiểu như cậu đâu.”

Tay Chu Húc gõ gõ lên hai quyển sách trên mặt bàn, “Đọc hết đi, tối anh sẽ kiểm tra cậu.”

Chu Kỳ: “Hả?!”

Chu Húc chẳng thèm quan tâm, hai tay xỏ túi quần đi thẳng.

Xuống dưới lầu, thấy Lương Tranh vẫn đang mân con robot chưa biết chán. Chu Húc đi qua, thuận tay cầm luôn người máy lên, tắt đi.

Lương Tranh bị tập kích bất ngờ, quay đầu lại đã thấy Chu Húc đang ngồi chễm chệ trên ghế sofa sau lưng mình.

Chu Húc xem xét người máy trong tay rồi lại nhìn cô, “Em thích cái đồ chơi này thế cơ à, lát anh đưa em đi mua cái khác. Đồ của người khác, ham làm gì.”

Lương Tranh nhìn Chu Húc một lát, vẫn chưa hiểu anh bị làm sao.

Vươn tay lên muốn lấy lại nhưng Chu Húc không cho, cầm chặt tay cô, “Không được chơi nữa.”

“Tại sao?”

“Để anh mua cho em cái khác.”

Lương Tranh thoáng sửng sốt.

Cô nhìn chăm chăm Chu Húc vẽ đăm chiêu, rồi như nghĩ tới cái gì, khóe môi cong lên nụ cười ranh mãnh. Xích lại gần anh, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Chu Húc.

Chu Húc cũng nhìn cô, con ngươi đen láy như mực.

Lương Tranh không nhin được nữa, thì thầm nói nhỏ: “Chu Húc, anh đang ghen đấy à?”

Vì vừa nãy cô với Chu Kỳ cũng ngồi nghịch người máy nên ghen?

Chu Húc nhìn cô rồi lại quay sang chỗ khác, làm vẻ như không quan tâm.

Lương Tranh bật cười, sao cô thấy dáng vẻ ghen tuông của Chu Húc đáng yêu thế nhỉ!

Đang định hôn anh một cái thì nghe thấy giọng của dì Ngữ Chức vọng ra từ phía nhà bếp, “Ăn sáng thôi.”

Cô nhin cười đứng dậy, “Tới đây ạ.”

Vui vẻ nhảy chân sáo đến phòng ăn.

...

Tháng 7 là tháng thi cử.

Lương Tranh muốn tập trung ôn thi nên không có quá nhiều thời gian để hẹn hò.

Khi Chu Húc không có việc gì sẽ sang trường Tần Tống để chơi bóng rổ, thường thì khi chơi xong cũng vừa lúc kết thúc giờ tự học của Lương Tranh, anh sẽ cùng cô đi ăn khuya.

Sau khi xác định quan hệ với Lương Tranh, tính tình Chu Húc dường như cũng có sự biến đổi nhỏ. Mặc dù vẫn lạnh lùng như thế nhưng thỉnh thoảng Tần Tống và Dương Thăng nói đùa với anh, nếu tâm tình anh không tệ cũng sẽ cười với bọn họ.

Hôm đó, vừa xong trận bóng, anh đang ngồi uống nước trên khán đài, một tay cầm điện thoại lướt Weibo của Lương Tranh.

Tần Tổng đi tới, cầm một chai nước khác trên mặt đất lên, hỏi: “Tuần sau là sinh nhật ông rồi, Lương Tranh chắc ở lại Bắc Kinh qua sinh nhật rồi mới về nhà nhỉ?”

Hai người chưa từng nói về chuyện này, Chu Húc tùy tiện đáp: “Để xem cô ấy tính thế nào đã.”

“Chắc chắn là phải ở lại rồi, còn có mấy ngày thôi mà.”

Năm nào bọn Dương Thăng cũng muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho Chu Húc, nhưng bản thân anh lại không quá để ý việc này.

Thời điểm đón Lương Tranh đi ăn khuya, anh thuận miệng hỏi ý kiến của cô.

Lương Tranh thoáng dừng một lúc, cô ngẩng đầu hỏi Chu Húc, “Năm nay anh vẫn tổ chức tiệc sinh nhật chứ?”

Chu Húc nhìn cô, “Em có muốn sinh nhật chỉ có hai chúng ta thôi không?”

Lương Tranh hơi ngạc nhiên nhìn anh.

Những gì xảy ra trong bữa tiệc sinh nhật năm ngoái, Lương Tranh nghĩ lại mà vẫn còn thấy nao nao, nếu như có thể, đương nhiên cô vẫn muốn cùng Chu Húc tận hưởng không gian riêng.

Nhưng còn có bạn bè của anh nữa, cô không thể ích kỷ như vậy được.

Lương Tranh cười, nói: “Sinh nhật của anh mà, anh cũng đâu thể qua loa được.”

Chu Húc đáp lời: “Anh cũng không thích sinh nhật.”

Chu Húc nói lời này là thật. Anh vốn là người là người không ưa náo nhiệt, ngại ồn ào. Những năm trước, vì bọn Dương Thăng muốn làm nên anh cũng kệ.

Nhưng năm nay thì khác, anh chỉ muốn ở riêng với Lương Tranh.

Thế nên hôm đó tại quán bar, đám Dương Thăng đang ngồi bàn tán xem năm nay tổ chức tiệc theo chủ đề gì, bất ngờ nghe Chu Húc lên tiếng: “Năm nay đừng tổ chức.”

Dương Thăng nghe xong ngẩng phắt đầu dậy, thắc mắc nhìn cậu bạn thân.

Tần Tổng khẽ cười, đá Dương Thăng một cái, “Uổng cho một kẻ mở mồm là đòi yêu đương như ông, biết cái gọi là thế giới của hai người không?”

Dương Thăng giật mình, cười ha hả, “À ừ, đúng, đúng, vậy thôi, năm nay chúng ta không làm kỳ đà cản mũi nữa.”

Chu Húc nâng cốc rượu lên nhấp một ngụm, mặc kệ bọn họ kẻ tung người hứng.

Chu Húc vừa ra khỏi phòng bao, Lâm Hân từ đầu đến cuối vẫn luôn an vị ngồi một chỗ ở phía xa mới lân la hỏi chuyện Dương Thăng, “Chu Húc có chuyện gì thế? Cậu ấy với Lương Tranh yêu nhau thật à?”

Dương Thăng ngửa đầu dốc cạn cốc rượu, cười hì hì, “Cái này mà còn giả được à?”

Mấy người bạn khác của Lâm Hân cũng ra đây ngồi hóng hớt, “Không phải chứ? Sao Chu Húc lại thích Lương Tranh được? Mình cứ nghĩ tiêu chuẩn của cậu ấy phải cao lắm cơ.”

Dương Thăng vẫn rất quý Lương Tranh, nghe vậy không khỏi nói giúp cô mấy câu, “Lương Tranh thì làm sao? Lương Tranh rất tốt mà, xinh đẹp mà tính tình cũng dễ gần. Mà chuyện Chu Húc thích ai, thì liên quan gì tới mấy cậu?”

“Không phải, nhưng mà môn không đăng hộ chẳng đối. Sau này Chu Húc tiếp quản công ty rồi, ông của Chu Húc sao có thể chấp nhận chuyện cậu ấy kết hôn với con gái gia đình bình thường?”

Dương Thăng không khỏi trừng mắt cảnh cáo mấy cô nàng, thầm nghĩ, có lấy ai cùng chẳng tới lượt mấy người.

Một cô nàng khác lên tiếng: “Đúng đấy, mà chắc điều kiện kinh tế nhà cậu ta cũng không tốt lắm đâu. Còn nhớ quà sinh nhật năm ngoái cậu ta mua cho Chu Húc không, đúng là keo kiệt.”

Vừa dứt lời, cửa phòng bao đột ngột bị đẩy ra, Chu Húc đang đứng bên ngoài, sắc mặt lạnh lẽo, nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Quà sinh nhật gì cơ?”

Chương 28

Cửa bị đẩy ra, tất cả đều bị dọa giật nảy mình, lập tức quay lại nhìn về phía cửa.

Trời sinh anh khí chất lạnh lùng cao lãnh, khiến người khác không dám lại gần.

Những người quen biết anh đều biết tính cách anh lạnh nhạt, dửng dưng, không thèm để ai vào mắt. Anh không thích kết giao bạn bè, dù trong tiệc họp mặt gia đình, phần lớn thì gian anh đều ngồi trầm mặc bên ghế sofa, đối xử với ai cũng lãnh đạm, xa cách.

Nhưng một chàng trai ưu tú như anh, dù băng lạnh khinh người đến đâu cũng vẫn luôn trở thành đối tượng bàn luận của các cô gái.

Tuy nhiên người con trai này quá cao lãnh, quá khó gần nên chẳng ai dám tự tiện tiếp cận, trò chuyện cùng anh.

Không chỉ không dám, mà còn vì sợ hãi. Trừ vẻ ngoài lạnh lùng, chàng trai này từ trong cốt tủy luôn đem lại một cảm giác áp bách với người đối diện, khiến mọi người chỉ dám từ xa ngưỡng mộ bàn tán, không dám đến gần.

Mấy cô gái đang hào hứng nói xấu Lương Tranh, vừa nhìn thấy biểu hiện trên mặt anh, lập tức lạnh sống lưng, lúng túng cúi đầu, không dám lên tiếng. Chu Húc hai tay rút túi quần, thản nhiên bước vào, đứng trước khay trà, đảo mắt nhìn một lượt những người đang ngồi, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Hân, nhàn nhạt hỏi: “Quà sinh nhật gì?”

Lâm Hân không tự chủ được thoáng run, tay nắm chặt lấy mép váy, cô ta ngồi trên salon, sợ sệt ngẩng đầu đối diện với đôi con ngươi không cảm xúc của anh, môi khẽ giật giật, nhưng vẫn không nói.

“Tôi hỏi lại lần nữa! Quà sinh nhật gì?” Giọng nói của anh càng ngày càng lạnh, rõ ràng ngữ khí vô cùng bình tĩnh, nhưng vẫn dọa cả đám con gái toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Cả nhóm cúi đầu xuống sâu hơn, không ai dám ho he nữa lời.

Lâm Hân tốt xấu gì cũng là một tiểu thư nhà giàu, lại thầm thích Chu Húc, vậy mà giờ người con trai này lại vì một cô gái khác chất vấn cô. Lâm Hân nhất thời phần uất, thẳng thắn nói: “Không phải chỉ là một cái đồng hồ thôi sao? Thứ rẻ tiền đó còn chẳng đáng cầm lên tay. Cũng may cô ta biết xấu hổ, không dám tặng thứ rác rưởi ấy cho cậu.”

Lâm Hân vò mề không sợ rơi (1) nóng nảy đứng lên, dọa mấy bạn nữ bên cạnh hoảng hốt nắm lấy tay áo cô, khuyên cô bớt tranh cãi.

Bầu không khí trong phòng ngột ngạt đến đáng sợ. Dương Thăng đứng bên cạnh há miệng kinh ngạc, cả Tần Tông cũng phải nhíu mày.

Dương Thăng đứng lên, định qua hòa giải, nhưng vừa bắt gặp biểu hiện của Chu Húc, tất cả những lời muốn nói lập tức nuốt xuống, lặng lẽ ngồi xuống sofa.

Quen biết Chu Húc nhiều năm như thế, chưa từng thấy qua phản ứng dữ dội như vậy của cậu ta.

Những lời không nên nói đều đã nói ra hết, vì vậy dứt khoát vào thẳng vấn đề: “Chu Húc, cậu muốn yêu đương cũng nên lựa chọn đối tượng một chút, cô gái kia chỉ là một con bé nhà quê, không gia thế, không tiền bạc, cậu cảm thấy ông nội cậu sẽ đồng ý cho cậu cưới cô ta hay sao?”

Chu Húc lãnh đạm nhìn cô ta, trầm giọng nói: “Vậy thì sao? Cô nói chọn? Nếu không chọn cô ấy, chả lẽ là cô?” Giọng anh đã lạnh đến cực điểm, “Cô không xứng!”

Lâm Hân đột nhiên mở to mắt, không thể tin nhìn người con trai trước mặt.

Nhưng mà người đó đến nhìn cũng ngại phải nhìn cô thêm một giây, lập tức quay người bỏ đi.

Sau khi Chu Húc rời đi, không khí trong phòng trầm mặc đến đáng sợ. Tất cả mọi người đều không dám thở, chỉ lặng ngắt nhìn về phía Lâm Hân vẫn đang đứng sững như người mất hồn.

Bọn họ quen Chu Húc đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh thấy anh nổi giận, thì ra con người lãnh đạm, dửng dưng này khi nổi nóng sẽ như thế.

Thi xong bước ra khỏi lớp đã là 10 giờ tối. Cô vừa đi bộ về kí túc xá vừa mở điện thoại lên. Màn hình vừa sáng đã hiện lên tin nhắn Wechat của Chu Húc: [Thi xong rồi sao?]

Lương Tranh cười một tiếng, nhắn lại.

Nhạc chuông điện thoại lập tức vang lên. Tâm tình Lương Tranh đang khá vui vẻ, lập tức bắt máy, nhẹ nhàng cười rộ lên: “Chu Húc, anh nhớ em hay sao?”

Đầu bên kia không đáp lại, chỉ trầm mặc. Chu Húc cảm di động, đứng bên ngoài trường của cô, dưới tán cây ngân hạnh quen thuộc. Anh khẽ cúi đầu, ánh đèn đường vàng mờ ảo chiếu lên người anh, khiến chiếc bóng kéo dài thật dài.

Anh nghe được tiếng cười vui vẻ của cô, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, im lặng một lúc, cuối cùng chỉ nhẹ gật đầu, dịu dàng nói: “Ừ, rất nhớ em.”

Lương Tranh khanh khách cười: “Anh đang ở đâu?”

“Ngoài cổng trường em.”

Lương Tranh ồ lên một tiếng, nhanh chóng nói: “VẬY anh chờ em một lát, em chạy ra ngay. Em cúp máy đây.”

“Ừ.”

Từ phòng thi đến cổng trường khá xa, đi nhanh cũng phải mất 10 phút, Lương Tranh vội vàng chạy đi.

Vừa đến cổng đã thấy hình bóng quen thuộc của anh.

Anh đưa lưng về phía cô, hai tay thong dong xỏ trong túi quần, ánh mắt lảng đãng nhìn ra xa, không biết đang trầm tư điều gì.

Lương Tranh lặng lẽ ngắm anh, đang định chạy đến hù anh một chút, ai ngờ chưa kịp hành động, anh đã quay đầu lại.

Cô bĩu môi một cái: “Anh không thể giả vờ không phát hiện ra em được sao?”

Chu Húc chỉ chăm chú nhìn cô, không nói gì, một lúc sau mới kéo tay cô, ân cần hỏi: “Đói bụng chưa? Em muốn ăn gì?”

Lương Tranh vui vẻ để anh nắm tay, hai người sóng vai đi bộ trên vỉa hè, cô suy nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Em cũng hơi đói, thật muốn húp một bát mì nóng hổi, nhưng lại thèm cả cơm chiên nữa.”

“Vậy mình sẽ ăn cả hai.”

“Thôi. Em không ăn được nhiều như thế.” Lương Tranh cân nhắc một hồi, cuối cùng quyết định đi ăn cơm chiên Thái (2)

Bà chủ quán là một người hào phóng, thấy Lương Tranh ăn nói khéo léo lại xinh xắn, bà không tiếc mức đầy cơm chiên vào trái dứa, đặt lên bàn cho cô. Bên trong còn có rất nhiều tôm bóc nõn và trái cây.

Nhưng mà lúc ăn cơm, Lương Tranh phát hiện ai đó cứ nhìn cô chăm chăm. Lương Tranh thờ dài, ngẩng đầu, cong môi hỏi: “Tại sao anh cứ nhìn em thế?”

Chu Húc giả ngu đáp: “Anh có sao?”

Lương Tranh tinh nghịch nói: “Vậy được. Chúng ta tìm bà chủ xem camera giám sát là rõ.”

Chu Húc bật cười: “Em mau ăn đi.”

Vì suất cơm chiên siêu to khổng lồ nên Lương Tranh không ăn hết nổi, phần còn lại Chu Húc ăn giúp cô.

Sau khi hai người ăn xong thời gian cũng không còn sớm, Chu Húc đưa Lương Tranh về kí túc xá.

Lương Tranh tinh tế phát hiện: Cả tối nay anh đều trầm mặc, dù bình thường anh cũng rất kiệm lời, nhưng hôm nay có cảm giác không giống.

Đến kí túc xá, Lương Tranh nhin không được, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng mở lời: “Hôm nay anh sao thế? Không chịu nói câu nào, chỉ nhìn em chăm chăm?”

Chu Húc vẫn đút tay vào túi quần, dịu dàng nhìn cô, không nói gì thêm.

Lương Tranh phát hiện anh chàng này chắc chắn có tâm sự rồi, liền tiến lên, nắm lấy tay anh: “Anh sao vậy? Tâm trạng không vui à?”

Chu Húc lắc đầu: “Không!”

Anh trở ngược tay lại, nắm lấy tay cô, hỏi: “Ngày mai mấy giờ em thi xong?”

“11h trưa! Anh đến đón em à?”

Chu Húc “Ừ” một tiếng, “Em thi xong về ký túc xá, anh chờ em ở đây.”

“Vâng.” Lương Tranh cười với anh. Khi cô mỉm cười đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết cực kì xinh đẹp. Chu Húc không rời mắt nổi.

“VẬY em đi lên đây.”

Cô định rút tay lại, nhưng người kia nhất định không chịu thả ra. Lương Tranh nín cười, tiến lên, đụng đụng vào ngực anh, nhỏ giọng hỏi: “Chu Húc, hôm nay anh sao vậy? Dính người đến thế này?”

Lúc này anh mới chịu buông tay, vuốt vuốt mái tóc dài của cô: “Đi lên đi.”

Lương Tranh nhìn vành tai hơi đỏ của anh, biết ai kia xấu hổ rồi, buồn cười đến không nhịn nổi, nhanh chóng xoay người rời đi.

Chu Húc nhìn theo bóng dáng cô thật lâu, cho đến khi không còn thấy nữa.

Anh không hỏi cô chuyện về món quà sinh nhật năm ngoái, sợ làm ảnh hưởng đến cảm xúc của cô. Mai cô còn thi cử. Anh muốn cô nghỉ ngơi thật tốt.

Hôm sau, là môn thi khó nhất trong chương trình học của Lương Tranh, bình thường cô vô cùng chăm chỉ, thành tích học tập cũng tương đối tốt vì vậy vừa vặn còn một phút trước khi hết giờ, hoàn tất bài thi.

Nộp bài xong, Lương Tranh trở lại ký túc xá, từ xa đã nhìn thấy xe của Chu Húc.

Cô cao hứng chạy đến, lấy đà định nhào vào ôm anh, thì phát hiện dì Ngữ Chúc cũng đến. Cô lập tức dừng lại, lễ phép nói: “Dì. Con chào

dì!”

Cô vô thức liếc anh một cái. Chu Húc cũng nhìn cô. Hai người chạm mắt, lập tức hiểu đối phương muốn nói gì.

Lương Tranh cười một tiếng: “Sao hôm nay dì lại đến đây ạ?”

Chu Ngữ Chúc mở cửa xe, bước xuống, cười nói: “Đương nhiên là nhớ con. Hôm nay con được nghỉ đúng không?”

Bà nhanh chóng đi đến, kéo tay Lương Tranh: “Nào Tranh Tranh, dì giúp con thu dọn đồ đạc.”

“Dạ vâng ạ.”

Tối hôm qua Lương Tranh đã thu gọn đồ đạc vào vali, hiện tại chỉ còn sắp xếp vài cuốn sách bỏ vào túi là xong. Chu Húc giúp cô bê hành lý xuống. Kể cả túi đựng sách cũng giành cầm, không cho cô tự xách.

Lương Tranh tạm biệt bạn bè cùng phòng, hẹn hết nghỉ hè lại gặp nhau.

Ra khỏi ký túc xá, Chu Húc cất đồ đạc của cô vào sau cổp.

Lương Tranh thừa dịp dì Ngữ Chúc nghe điện thoại, chạy đến đằng sau giúp anh, tiện thể nói nhỏ: “Có nặng không?”

Chu Húc ngược mắt, cố ý đùa cô: “Em bỏ đá vào vali đúng không?”

Lương Tranh trợn mắt, cãi: “Là sách hết đó.”

Chu Húc nhìn cô: “Mang về học à?”

“Tất nhiên rồi, mang về đương nhiên là sẽ học!” Lương Tranh hơi chột dạ, lẩm bẩm đáp.

Chu Húc cong môi, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Trên đường trở về, Chu Húc lái xe, Lương Tranh ngồi băng ghế phía sau nói chuyện phiếm với dì Ngũ Chức.

Trường Lương Tranh cách nhà Chu Húc khá xa, lái xe cũng mất hơn 30 phút.

Vừa thi xong, cô cảm thấy hơi mệt, vì vậy nói chuyện một hồi liền tựa vào cửa kính ô tô, ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này rất sâu, cô ngủ bao lâu chính bản thân cũng không biết, chỉ nhớ trong lúc mơ màng, có người nhẹ nhàng đẩy bả vai mình. Vừa mở mắt, đã thấy Chu Húc đứng bên cạnh, đang vờn người đỡ cô.

“Tỉnh rồi?”

Lương Tranh thần thờ một lúc, vô thức xoa xoa mắt: “Đến rồi ạ?”

Chu Húc cười một tiếng, buông cô ra, một tay vò đầu cô, cứng chiều đáp: “Em đoán xem. Xuống xe nào!”

Nói xong, anh vòng ra sau cốp, bê hành lý giúp cô.

Lương Tranh bước xuống cùng Chu Húc đi vào nhà.

Vừa vào đến nơi, Chu Ngũ Chức đã bưng hai ly nước trái cây từ phòng bếp ra, tươi cười nói: “Tranh Tranh, cứ để đồ đó, lại uống nước trái cây đi, nếu mệt thì lên lầu ngủ một giấc, tí xuống ăn cơm.”

“Dạ vâng ạ.” Lương Tranh ngồi xuống sofa, cầm ly nước, uống một hơi hết một nửa. Cô quả thực hơi khát.

Chu Ngũ Chức cười: “Nếu con thích cứ uống thêm, trong bếp còn nhiều.”

“Dạ. Con cảm ơn dì.”

Chu Ngũ Chức hiền từ cười, đi lên lầu.

Lương Tranh uống xong nước trái cây, cũng đi về phòng.

Chu Húc đã giúp cô mang toàn bộ hành lý lên phòng.

Lúc cô đi vào, Chu Húc đang giúp cô sắp xếp vali gọn vào tủ.

Lương Tranh cong cong mắt, cười: “Vất vả rồi.”

Chu Húc không quan tâm, đi đến bên cửa, khóa cửa lại.

Lương Tranh ồ lên một tiếng, giả vờ che hai tay trước ngực, sợ hãi nói: “Anh muốn làm gì?”

Chu Húc dùng ánh mắt liếc cô một cái như muốn nói: Vô vị.

Anh kéo một chiếc ghế cho cô ngồi, lại lấy một chiếc khác ngồi đối diện cô.

Lương Tranh bị chuỗi hành động khó hiểu này làm cho ngơ ngác, nháy nháy mắt nói: “Anh sao thế?”

Chu Húc hơi cong người, nhìn thẳng vào mắt cô: “Sinh nhật năm ngoái của anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lương Tranh sửng sò. Không ngờ đột nhiên anh lại hỏi chuyện này.

Đôi môi mấp máy, cuối cùng giả vờ hàm hồ nói: “Cái... cái gì là cái gì?”

Chu Húc không ép cô, chỉ chăm chú nhìn cô thật lâu, yết hầu anh khẽ chuyển động, câu nói thốt ra rất trầm, nếu không phải hai người đang ngồi gần nhau có lẽ khó có thể nghe thấy: “Vì sao lúc đó em không hỏi anh?”

Lương Tranh: ...

“Dòng chữ trên số, những lời người bên ngoài nói, vì sao em không trực tiếp hỏi anh?”

Lương Tranh kinh ngạc nhìn anh. Cô rất muốn nói gì đó, nhưng không nói thành lời.

Lương Tranh nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng chỉ chua xót nói: “Vì em sợ.”

Chu Húc như bị một nắm cát chặn giữa họng, anh nắm lấy tay cô, ánh mắt chưa lúc nào rời đôi con ngươi trong sáng có thần của cô, giọng anh khàn khàn, có chút xúc động: “Sợ cái gì?”

Lương Tranh nói: “Em sợ anh chán ghét em. Quà em tặng anh không đáng tiền, em sợ anh khinh thường nó, anh coi thường em.”

Nếu tình huống đó xảy ra cô sẽ càng đau lòng hơn.

Chu Húc nhìn cô, miệng đắng nghét, hốt hoảng muốn an ủi cô, nhưng lại không biết nên nói gì.

Anh nắm tay cô thật chặt, khóe mắt Lương Tranh hơi ửng hồng, tim anh nhói đau, lý trí vội vàng thúc giục anh, nhưng Chu Húc chưa từng rơi vào thứ cảm xúc này, anh bối rối, anh không biết phải hành động như thế nào, qua một lúc, anh khó khăn mở miệng: “Em ngốc sao? Chịu thua thiệt cũng không chịu mở miệng?”

Lương Tranh rũ mắt, không đáp.

Chu Húc vẫn nhìn cô. Bỗng nhiên minh bạch, hiểu tại sao cô đột nhiên không đến nhà anh nữa, rồi tại sao cô bỗng dưng xóa Wechat của anh, đột nhiên không còn nhiệt tình, không còn nở nụ cười rạng rỡ với anh,... đột nhiên xa lánh anh, chạy trốn khỏi anh.

“Nếu anh không đến tìm em, có phải em định cả đời không thèm để ý đến anh nữa?”

Lương Tranh ngẩng đầu đáp: “Vâng.”

Cô nhìn anh, đôi mắt ửng đỏ, sóng mắt long lanh như sắp khóc.

Thật ra nếu từ đầu cô biết Chu Húc thích cô, vậy thì cô đã không ủy khuất thế này. Dù sao có lẽ ông trời cố tình chơi khăm hai người, khiến cô và anh hiểu lầm nhau.

Nếu là trước đây, dù có chết cô cũng sẽ không khóc trước mặt anh. Nhưng bây giờ, khi biết tình cảm của anh cũng giống mình, biết anh sẽ vì cô mà đau lòng, cho nên không khống chế nổi cảm xúc.

Chu Húc nhìn khóe mắt đỏ hoe của cô, giơ ngón tay dịu dàng vuốt ve đôi mắt cô, thấp giọng dỗ dành: “Xin lỗi em. Là anh không tốt.”

Nước mắt trào ra, tí tách rơi xuống mu bàn tay anh: “Anh đúng là xấu.”

Chu Húc gật đầu, anh thừa nhận.

Nếu như anh sớm biết được tình cảm của mình, chịu thẳng thắn đối diện với nó, nếu như anh quan tâm cô hơn.

Lương Tranh xoa xoa mắt, cô quả thực đang xúc động, khẽ trừng chàng trai trước mặt: “Anh đúng là xấu, đang yên đang lành nói lại chuyện cũ làm chi, chọc con gái khóc là cực kỳ không tốt.”

Hôm nay cô đã rất vui vẻ, cho đến hiện tại.

Chu Húc nắm chặt tay cô, mỉm cười: “Em vẫn còn chưa tha thứ cho anh à?”

Lương Tranh đành đá đáp: “Nếu sau này anh ăn hiếp em, em sẽ không tha cho anh.”

Chu Húc gật đầu, nắm tay cô chặt hơn, như hứa hẹn.

Lương Tranh kéo tay anh qua, lau nước mắt, sau đó đứng dậy, định vào phòng tắm rửa mặt: “Em không nói chuyện với anh nữa.”

Khi cô rửa mặt xong từ nhà tắm đi ra, Chu Húc đã đứng sẵn ngoài cửa, chống tay nhốt cô vào lòng mình. Lương Tranh đẩy đẩy ngực anh, nhng cái người này cứng như đá vậy, đẩy thế nào cũng không xoay chuyển được, cuối cùng cô ngẩng đầu nhìn anh kiến nghị.

Chu Húc tì trán mình vào trán cô, nhíu mày nói: “Quà sinh nhật của anh đâu.”

“Em ném đi rồi.” Lương Tranh đẩy anh ra, bước về phía giường: “Anh ra ngoài, em muốn tắm rửa, thay quần áo.”

Nhưng ai đó lại ôm lấy eo cô, tiếp tục chất vấn: “Ném đi thật rồi à?”

“Đúng thế!”

“Vậy anh tự tìm! Tìm được thì là của anh! Lúc đó đừng đòi.”

Lương Tranh: “...”

Sau khi yêu anh, Lương Tranh mới phát hiện cái anh chàng cao lãnh khó gần này thực chất là quý ngậy thơ.

Nào có người nào đòi quà kiểu này.

Cô nhìn anh chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng thỏa hiệp nói: “Thật sự không có ở đây, em để ở nhà, khai giảng sẽ mang cho anh.”

Chu Húc nhìn cô một lúc, không nói gì.

Lương Tranh chống nạnh, cả giận nói: “Hiện tại em cũng đâu có thể biến ra một cái đồng hồ cho anh được.”

Chu Húc: ...

“Và lại, đó không phải quà tặng đáng tiền gì, nói không chừng anh nhìn cũng chẳng muốn nhìn. A...” Cô còn chưa nói xong, đã bị ai đó dùng môi chặn miệng.

Một tay anh chế trụ eo nhỏ, một tay giữ lấy cái ót của cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên. Nụ hôn dịu dàng triền miên kéo dài, cuối cùng ai kia còn khẽ cắn một cái lên môi dưới của cô, khẽ thì thầm: “Em không nên chọc giận anh!”

(1) “Phá quán tử phá suất” theo nghĩa đen là một cái bình đã bị sứt mẻ, nứt vỡ thì dù nó có nát hơn nữa cũng vẫn chỉ là một cái bình sứt mẻ mà thôi, không cần phải giữ gìn gì cả. Nghĩa bóng là nếu chuyện đã bị phá hỏng thì không cần để ý, cứ mặc nó tiếp tục.

(2) Cơm rang dứa kiểu Thái: Cơm chiên dứa hải sản kiểu Thái có vị chua ngọt của dứa, nho khô, bùi bùi của hạt điều và đặc biệt là mùi thơm của một loại gia vị nổi tiếng Phương Đông – cari.

Chương 29

Sinh nhật Chu Húc là ngày 25/07, chẳng có mấy hôm nữa, Tối hôm đó lúc ăn cơm, Chu Ngữ Chức có nhắc tới chuyện này, hỏi anh năm nay định đón sinh nhật thế nào.

Trước nay Chu Húc đều không mặn mà gì với tiệc sinh nhật, tính cách anh vẫn luôn lạnh nhạt như thế, chẳng có bao nhiêu thứ có thể khiến anh thấy hứng thú, chỉ thích yên tĩnh, không ưa náo nhiệt. Hàng năm đều là Dương Thăng đứng ra lo liệu tổ chức, còn bản thân chính chủ là anh lại tỏ ra chẳng mấy quan tâm.

“Năm nay là sinh nhật thứ 20, con có muốn làm lớn một chút không?” Chu Ngữ Chức hiểu tính tình con trai mình, cũng không trông mong được việc anh sẽ đồng ý tổ chức ra trò. Quả nhiên, vừa mở lời đã bị từ chối thẳng thừng, “Không cần đâu ạ.”

Chu Ngữ Chức lại hỏi: “Thế con thích kiểu gì? Hay vẫn như mấy năm trước nhé?”

“Hay là năm nay...” Chu Ngữ Chức còn chưa nói hết câu đã bị Chu Húc cắt lời, “Làm trong nhà thôi, mọi người ăn với nhau bữa cơm là được.”

“Hả?” Chu Ngữ Chức suy nghĩ một lúc rồi nói, “Vậy sao được, năm nay là sinh nhật 20 đấy.” Bà thoáng trầm tư, “Nếu con không thích ồn ào thì nhà chúng ta tìm một chỗ nào đấy coi như đi nghỉ, rồi làm sinh nhật cho con luôn. Được không?”

Dứt lời, bà quay sang hỏi Lương Tranh, “Tranh Tranh cũng đi cùng nhé, còn mấy ngày nữa thôi, chờ quà sinh nhật Chu Húc rồi về nhà?”

Tay cầm đũa của Chu Húc hơi chững lại, ngược mắt nhìn về phía Lương Tranh ngồi đối diện.

Lương Tranh cũng định ở lại đón sinh nhật với Chu Húc, nhưng lại không dám thể hiện quá rõ ràng trước mặt dì Ngũ Chức, cô giả bộ đắn đo một lúc mới gật đầu, “Vâng ạ.”

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Chu Húc vẫn cúi đầu, cầm thìa khuấy nhẹ chén canh, khóe môi bất giác cong lên.

Chỉ những cử chỉ nhỏ, lén lén lút lút qua mắt hai vị phụ huynh, đột nhiên trở nên ngọt ngào đến lạ.

Lương Tranh thấy Chu Húc đang cười, miệng cũng không tự chủ nổi nữa.

Cô cắm mặt vào bát cơm, yên lặng và từng miếng.

Chu Ngũ Chức khẽ vỗ tay lên bàn, “Vậy quyết định thế nhé, chúng ta đi nghỉ mát rồi tổ chức sinh nhật luôn.”

Trước đó không lâu, khi Lương Tranh và Chu Húc còn chưa ở bên nhau, cô còn bảo với mẹ Lương thi xong sẽ về nhà ngay, nên tối hôm đó cô vừa chột da vừa gọi điện về nhà, nói muốn ở lại Bắc Kinh thêm mấy ngày.

Đầu dây bên kia, mẹ Lương lên cao giọng, “Con lại tới làm phiền dì Ngũ Chức đúng không? Lần trước Chu Húc tới nhà ta chơi đâu có thấy con nhiệt tình đến thế. Bây giờ lại ở lại nhà người ta, không ngại hả?”

Lương Tranh thầm nghĩ, muốn cô về cũng được, chỉ sợ cô vừa mở miệng, tên mặt lạnh nào đó sẽ không vui.

Vừa nghĩ đến Chu Húc đã thấy vui rồi.

Cô nằm dài trên giường, một tay cầm điện thoại, một tay chống cằm, hai chân vắt vẻo sau lưng, “Con chỉ ở lại mấy ngày thôi mà, con mua xong hết vé rồi, ngày 26 sẽ về.”

Mẹ Lương nói tiếp: “Được rồi, con nhớ phải ngoan đấy, đi ra ngoài chơi cũng đừng gây phiền phức cho Chu Húc nhà người ta.”

Lương Tranh ngọt ngào nghĩ, bây giờ anh ấy có dám mà chê con phiền.

Thích con còn không hết nữa là.

“Con biết rồi mà.” Lương Tranh báo cáo với mẹ xong xuôi, hỏi thăm sức khỏe của ba rồi lại hàn huyên ít chuyện nhà.

Đang nói chuyện, từ ngoài cửa truyền tới mấy tiếng gõ, cô quay lại nhìn, đúng lúc Chu Húc mở cửa đi vào.

Cô nháy mắt với anh, chỉ chỉ vào điện thoại, dùng khẩu hình nói: “Mẹ em.”

Chu Húc đem cốc nước ép dưa hấu lên cho Lương Tranh, anh lại gần giường rồi để cốc nước lên mặt tủ.

Xong việc cũng không đi ngay, hai tay xỏ túi quần, hai mắt chăm chú nhìn Tranh Tranh nói chuyện điện thoại.

Lương Tranh liếc nhìn anh, rồi nói với mẹ, “Mẹ ơi, con cúp trước nhé. Con mua một ít đồ, mấy nữa mang về cho ba mẹ nhé!”

Mẹ Lương cười, “Được, vậy con đi ngủ sớm đi nhé!”

“Vâng ạ.”

Lương Tranh cúp điện thoại, ném sang một bên. Cô trượt đến gần tủ đầu giường, cầm cốc nước lên uống một ngụm. Dưa hấu mùa hè rất ngọt, ép thành nước lại càng dễ uống. Cô uống một hơi hết non nửa cốc, mới ngẩng đầu nhìn Chu Húc, “Anh ép à?”

Chu Húc liếc nhìn cô, “Làm sao có thể.”

Lương Tranh ngồi dậy từ trên giường, giọng chua chát, “Đúng thế, Chu thiếu gia lá ngọc cành vàng, sao có thể hạ mình đi làm chuyện này.”

Chu Húc nhìn cô, mắt chứa ý cười, giọng điệu bất đắc dĩ, “Để nói chuyện vậy cơ à.”

Lương Tranh cười cười rồi nói với Chu Húc, “Ngày 26 em sẽ về.”

Chu Húc ngồi xuống cạnh cô, rất tự nhiên lấy cốc nước từ trong tay cô, uống một ngụm, trầm mặc hồi lâu mới “ừ” một tiếng đáp lời.

Lương Tranh nghiêng đầu nhìn anh, “Sinh nhật năm nay anh muốn quà gì?”

Chu Húc cũng bắt chước nghiêng đầu theo, ánh mắt đối diện với cô, trả lời không chút suy nghĩ, “Đồng hồ.”

“Sao anh cứ phải nhớ thương cái đồng hồ đó thế?” Lương Tranh lẩm bẩm, “Em hỏi năm nay cơ mà.”

“Vẫn thích đồng hồ.”

Lương Tranh: “...”

Lương Tranh thấy Chu Húc cứ cố chấp với cái đồng hồ đến thế, chỉ thấy dở khóc dở cười.

Cô thoáng suy nghĩ, đột nhiên đứng bật dậy, đi đến chỗ bàn học, kéo ngăn bàn ra tìm kiếm thứ gì đó.

Chu Húc ngồi trên giường nhìn cô, “Em tìm gì thế?”

Lương Tranh lục được một cây bút trong balo, đi lại về giường rồi ngồi xuống. Cô kéo tay Chu Húc, hí hoáy vẽ một cái đồng hồ lên cổ

tay anh. Cô vẽ rất tập trung, vừa vẽ vừa chậm rãi nói: “Không phải anh thích đồng hồ à, để em tặng anh một cái luôn.”

Ánh mắt Chu Húc rơi trên khuôn mặt chuyên tâm làm việc xấu của Lương Tranh, hai mi khế buông, lông mi vừa dài vừa dày cong như cánh quạt, làn da trắng nõn mịn màng, sống mũi cao thẳng tắp, bờ môi căng mọng nhàn nhạt sắc hồng.

Ánh mắt anh như bị hút vào, không tài nào rời đi được, đến tận khi Lương Tranh ngẩng đầu lên, hào hứng nói: “Ok! Đã xong.”

Chu Húc cúi đầu nhìn tay mình. Cả đời này anh cũng chưa từng nghĩ tới sẽ chiều theo Lương Tranh làm mấy chuyện trẻ con như vậy.

Lương Tranh nấp bút lại, vừa cười vừa khen: “Thế nào? Quá đẹp đúng không?”

Chu Húc cười cười, đưa tay lên xoa đầu cô “Vô vị.”

Anh đứng dậy, nói: “Đi ngủ sớm đi.”

Lương Tranh ngã ra giường, ôm gối lộn một vòng.

Địa điểm mà Chu Ngữ Chức chọn là khu nghỉ dưỡng ở trên núi, cách trung tâm thành phố 3 tiếng đi xe.

Ngày xuất phát, Lương Tranh đã dậy từ sớm, vừa xuống dưới lầu đã bắt gặp Chu Kỳ.

Vừa thấy Lương Tranh, cậu chàng đã vui vẻ lên tiếng chào hỏi, “Lương Tranh à, lâu lắm rồi không gặp chị.”

Lương Tranh cũng cười, rào bước đi xuống dưới, “Em tới khi nào thế?”

Chu Húc đáp: “Vừa mới thôi, bác gái nói mọi người cũng đi nghỉ mát nên em cũng theo tới.”

Cậu cao hứng sẵn tới trước mặt Lương Tranh, “Em mang cả người máy đến đây, lát nữa chúng ta mang lên núi chơi.”

Vừa nhắc tới người máy, Lương Tranh lại nhớ tới dáng vẻ ghen tuông của Chu Húc ngày hôm đó, cô nhin cười, vô thức nhìn về phía anh.

Người nào đó đang ngồi trên ghế sofa, một tay đỡ đầu, mắt thì nhìn thẳng về phía bọn họ, sắc mặt quả nhiên không được tốt cho lắm.

Cô thu tầm mắt lại, vui vẻ cười đáp lời Chu Kỳ: “Được.”

Trên đường ra ngoài, Lương Tranh, Chu Húc thêm cả em họ Chu Kỳ, ba người trẻ tuổi ngồi chung một xe, chú dì ngồi một xe khác.

Chu Húc lái xe, Lương Tranh và Chu Kỳ ngồi ghế sau.

Chu Kỳ nói không dứt miệng, cả đường riu rít nói chuyện với Lương Tranh, từ người máy đến máy bay không người lái, thao thao bất tuyệt đủ thứ chuyện trời nam biển bắc.

Chu Húc ngồi nghe chỉ thấy phiền chết đi được, buông xuống một câu, “Chu Kỳ, cậu cứ thử nói thêm một câu nữa đi, xem anh có đá cậu ra khỏi xe không!”

Chu Kỳ ngay lập tức ngậm miệng, mở loa chuyển hết bài này đến bài khác, ghen một bụng lời, khó chịu phát ghét. Nhưng dù sao sự đe dọa của vị anh họ này vẫn quá lớn, miệng cứ toan mở ra lại phải ngậm vào, cuối cùng chỉ đành ngoan ngoãn im lặng.

Cậu chàng thì thầm nói chuyện với Lương Tranh: “Tối rủ chị đi chơi nhé.”

Lương Tranh nín cười, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài trời xanh mây trắng, là cảnh vật nơi thôn quê mênh mông rộng lớn, xa xa khói bếp lượn lờ, chẳng khác nào chốn thế ngoại đào

nguyên.

Cả đoàn xuất phát từ 7h sáng, đến nơi vừa qua 10h.

Nơi nghỉ mát là một sơn trang có phong cảnh rất đẹp, tựa như một khu lâm viên (1) thời cổ đại.

(1) Lâm viên: khu trồng cây cối, hoa cỏ để du ngoạn, nghỉ ngơi.

Ai nấy về phòng mình để cất hành lý.

Dì Ngữ Chức và chú Chu một phòng, ba người còn lại mỗi người một phòng.

Chú dì ở khu Lan uyển (vườn lan) lầu 4, Lương Tranh, Chu Húc và Chu Kỳ ở lầu 3.

Lương Tranh thu xếp đồ đạc xong xuôi thì dì Ngữ Chức gọi điện tới, rủ cô đi dạo trong vườn.

Lương Tranh thay một chiếc váy thoải mái màu sắc nhẹ nhàng, lúc đi từ trong phòng ra, đúng lúc gặp Chu Húc.

Chu Húc ở ngay gian phòng bên cạnh, mở cửa thấy Lương Tranh, không khỏi sửng người.

Hôm nay Lương Tranh mặc một chiếc váy thuần trắng, hai đầu vai mượt mà lộ ra ngoài, váy vừa dài đến đầu gối, hơi thắt lại ở eo, càng làm nổi bật vòng eo thon nhỏ chưa đầy một vòng tay. Mái tóc dài búi gọn lên cao như một nụ hoa, sự xinh đẹp của cần cổ và xương quai xanh lại được dịp phô bày.

Chu Húc cảm thấy mình như say, đến tận khi Lương Tranh khẽ chạm vào anh, kéo tay anh cố gắng nhin cười, “Bị em mê hoặc rồi chứ gì?”

Chu Húc nhìn cô, nhất thời không biết phải trả lời làm sao, cầm ngược lại tay cô, thấp giọng hỏi: “Em đi đâu thế?”

“Dì Ngũ Chức rủ em đi dạo trong vườn, giờ em đến tìm dì.”

Chu Húc khẽ gật đầu, “Bao giờ về?”

“Em cũng không biết, cái vườn kia xem chừng lớn lắm.”

Cô vừa dứt lời, phòng bên cạnh mở ra, là tiếng của Chu Kỳ, “Anh, em vừa hỏi rồi, trong sơn trang có phòng bắn súng, chúng ta đi làm vài trận đi.”

Chu Kỳ vừa đi ra, thấy Lương Tranh cũng ở đó, cậu chàng ồ lên, lại gần, “Lương Tranh cũng ở đây à, chị có muốn đi chơi với bọn em không?”

Lương Tranh cười, “Không đi đâu, giờ chị đi dạo với dì mất rồi.”

Noi xong liền cất bước, “Hai người chơi vui vẻ nhé, em (2) đi trước đây.”

(2) Chỗ này mình để xưng “em” nhưng vẫn nói trong tiếng Trung vẫn chỉ là 我 - Wo (Tôi) thôi, nên xưng với cả 2 người kia vẫn là okay nhé!

Lương Tranh đi lên lầu.

Ánh mắt Chu Kỳ vẫn dõi theo Lương Tranh không thôi, “Hôm nay chị Lương Tranh xinh quá, anh — —”

Cậu chàng ngẩng đầu nhìn Chu Húc, phát hiện ánh mắt sắc lạnh của ông anh họ đang chĩa thẳng vào mình.

Cậu ngẩn cả người, vô thức cúi đầu nhìn một lượt quần áo của mình, “Sao thế anh? Em không mặc quần áo à?”

Mặt Chu Húc vẫn lạnh tanh, liếc thẳng em họ một cái rồi xỏ hai tay vào túi quần, quay người đi xuống lầu.

Chu Kỳ vẫn mông lung chẳng hiểu chuyện gì, thấy Chu Húc đang đi xuống mới hoàn hồn, vội đuổi theo, “Ấy ấy! Chờ em với!”

Khu sơn trang này rất rộng, nhưng các đường đi sắp xếp rất rõ ràng, cây cối nhiều nên không khí không quá oi bức, còn có cả hồ nước và núi giả, cứ như đang lạc vào một tòa đại lâm viên thuở xa xưa.

Lương Tranh và dì Ngữ Chức đi dạo đến tận giữa trưa rồi mới gọi điện thoại cho Chu Húc để cùng đi ăn.

Chu Húc không thích tiệc tùng, hôm nay cũng không có người ngoài, cả nhà cùng nhau ăn một bữa cơm giản dị, uống thêm chút rượu để chúc mừng.

Buổi trưa trôi qua đơn giản như thế, cơm nước xong xuôi, ai về phòng người nấy nghỉ ngơi, đến tối mới là bàn tiệc chính thức.

Trở lại khu khách sạn, Chu Húc về phòng tắm rửa.

Lương Tranh vào phòng, cũng chuẩn bị đi tắm. Đang tìm quần áo để thay thì nghe có tiếng đập cửa.

Cô còn tưởng rằng là Chu Húc, kết quả mở ra lại là Chu Kỳ.

Tay Chu Kỳ đưa người máy cho Lương Tranh như dâng báu vật, “Em nói chị nghe, nó mới học thêm mấy câu mệnh lệnh, em làm cho chị xem nhé!”

Cậu chàng ôm người máy đi vào, Lương Tranh cũng thấy thú vị nên đi theo sau. Hai người ngồi trên thảm, vây quanh người máy nhỏ.

Vừa xem mà xem mất 20 phút.

Lúc Chu Húc tới, thấy cửa phòng Lương Tranh đang mở, Chu Kỳ ở bên trong, ngồi trên thảm biểu diễn người máy của cậu chàng.

Chu Húc đi thẳng vào, trực tiếp xách Chu Kỳ lên, ném ra ngoài.

Chu Kỳ còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, chỉ có thể oan ức kêu, “Anh làm gì thế? Tiểu Bạch của em còn ở bên trong mà.”

Chu Húc buông cậu ra, quay trở vào lấy con robot, ném trả lại.

Anh chỉ để cửa hở lại đúng khoảng một cánh tay, ánh mắt thể hiện sự chiếm hữu không hề che giấu. Chằm chằm nhìn Chu Kỳ, trực tiếp buông xuống một câu, “Cách xa chị dâu của cậu ra một chút.”

Chu Kỳ: “...???”

Chương 30

Chu Kỳ ôm người máy đứng ở ngoài cửa, kinh ngạc đến nỗi miệng có thể nhét vừa hai quả trứng, giọng lắp bắp, như thể không tin nổi vào điều mình vừa nghe thấy: “Chị chị chị... chị dâu?”

Chu Húc nhàn nhàn nhìn cậu em, không mẫn, không nhạt xoay người đi vào phòng.

Cửa đóng, Chu Kỳ vẫn đứng chết trân một chỗ, dường như đã chấn động đến phát ngốc. Một hồi lâu sau cậu ta mới có hồi hồn, nuốt nuốt nước bọt, cố tiêu hóa thông tin chấn động này.

Lương Tranh nửa ngồi, nửa quỳ trên thảm, nhìn Chu Húc đóng cửa, bước vào, cô nhìn ra phía sau anh, tủm tỉm cười: “Anh đuổi cậu ta ra ngoài rồi?”

Chu Húc nhàn nhạt gật đầu.

Lương Tranh cong mắt: “Anh nói cho cậu ta biết?”

“Không!” Chu Húc đi đến trước mặt cô, cúi người kéo cô đứng lên.

Lương Tranh thuận thế níu lấy cổ tay anh, dờ khóc dờ cười nói: “Có phải anh lại ghen rồi đúng không?”

Chu Húc liếc cô một cái: “Thằng nhóc này cả ngày cứ quẩn lấy em, chả lẽ người yêu của em không được quyền ghen?”

Lương Tranh cười ngất, cô đi đến ghế quý phi (1), cạnh cửa sổ kính sát mặt đất, ngồi xuống, cầm gối tựa ôm vào ngực khanh khách cười: “Người ta đâu có cả ngày quẩn lấy em đâu?”

“Anh nói có là có.”

Lương Tranh: ...

Chu Húc mở tủ lạnh, lấy một lon cocacola, mở nắp, uống một ngụm, sau đó kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh vừa tắm xong, trên người vẫn còn lưu lại mùi hương bạc hà man mát.

Lương Tranh nghiêng đầu nhìn Chu Húc, tủm tỉm cười.

Cô cứ nhìn anh chăm chú, miệng cong lên, cực kỳ có ý tứ, khiến Chu Húc không làm mặt lạnh nổi nữa, nghiêng đầu hỏi Lương Tranh: “Em nhìn gì?”

Lương Tranh cong môi: “Nhìn anh chừng nào mới chịu nói chuyện với em?”

Chu Húc: ...

Lương Tranh càng ngắm càng thấy bạn trai mình anh tuấn, dễ thương, cô đột nhiên lao vòng lồng ngực anh, vòng tay ôm cổ Chu Húc, dịu dàng nói: “Chu Húc, sinh nhật vui vẻ!”

Chu Húc nhìn cô gái nhỏ trong lòng, đáy mắt xao động, khóe môi thoáng nở nụ cười.

Anh kéo bàn tay cô, nắm lấy, 10 ngón tay đan nhau, chăm chú nhìn vào đáy mắt cô: “Chút nữa đưa em đi chơi?”

“Mình đi đâu?”

Chu Húc nói: “Bắn tên! Được không?”

“Em không biết chơi cái đó!”

“Anh dạy em!”

Vốn định trở về nghỉ trưa, nhưng so với một giấc ngủ trưa cô đương nhiên muốn ra ngoài chơi cùng anh hơn.

“Vậy chúng mình đi thôi.” Lương Tranh cao hứng đáp, đồng thời buộc gọn mái tóc dài lại.

Vì không có gương nên còn một ít tóc chưa buộc lên hết, Chu Húc lại gần: “Còn một lọn tóc dưới này.”

“Chỗ nào cơ?” Lương Tranh chỉnh lại búi tóc.

Chu Húc cầm lấy sợi dây buộc trong tay cô: “Để anh giúp em.”

Lương Tranh nghiêng người, Chu Húc đứng sau lưng cô, giúp cô buộc tóc, nhưng Lương Tranh không quá tin tưởng kỹ thuật của anh: “Anh biết làm sao?”

“Không.” Chu Húc thành thật khai báo, vụng về đánh vật với sợi tóc đen dài, suôn mượt của cô, không cách nào búi lên được.

Lương Tranh: “... Vậy anh chỉ cần buộc đuôi ngựa đơn giản là được rồi.”

Chu Húc suy nghĩ một lúc, lâu đến nỗi Lương Tranh cảm tưởng như mình đã ngủ được một giấc dài, cuối cùng thanh niên nào đó cũng đã hoàn thành thử thách.

Cô sờ tay lên đầu, đằng sau rối thành một đống búi nhùi, căn bản là do không chải lại đuôi tóc.

Chu Húc đại khái cũng nhận ra kỹ thuật kém cỏi của bản thân, anh tựa lưng vào ghế quý phi, nhìn tác phẩm của mình cười đến hai vai phát run.

Lương Tranh giận dữ, tháo dây thun ra, lờm anh một cái: “Tí nữa em sẽ xử lý anh.”

Chu Húc vẫn cười, anh nhìn Lương Tranh, càng ngắm càng cảm thấy người yêu mình khả ái, dễ thương, khiến người khác yêu thích không thôi. Đột nhiên anh không thể hiểu nổi, tại sao trước đây anh lại có thể hi vọng cô cách anh càng xa càng tốt được nhỉ?

Lương Tranh cột tóc xong, đứng dậy đi vào phòng tắm: “Em rửa mặt xong rồi chúng mình đi nhé?”

Một lát sau, Lương Tranh đi ra khỏi nhà tắm. Chu Húc vẫn như cũ, lười biếng dựa vào thành ghế, nghịch điện thoại.

Lương Tranh ngồi sát mép giường, lấy túi trang điểm ở tủ đầu giường ra, xịt một lớp toner mỏng lên, sau đó cầm tuýp kem chống nắng phủ một lớp mỏng lên mặt, cổ và tay, chân: “Được rồi. Mình đi thôi.”

Không may, bóp tuýp kem chống nắng quá mạnh, kem bị đổ ra khá nhiều. Cô nhíu nhíu mày, cực kì tự nhiên ngồi xuống cạnh anh, bôi lên cánh tay Chu Húc.

Chu Húc cảm giác được, ai đó đang bôi bôi trét trét kem lên tay mình, ngẩng đầu, nhìn cô. Lương Tranh đang cặm cụi làm việc, căn bản không để ý đến anh.

Chu Húc nhìn cô mấy giây, cuối cùng đành bất đắc dĩ cười, anh vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, Lương Tranh nhanh chóng né người: “A, rối tóc em bây giờ.”

Hai người vừa xuống đến lầu, Chu Kỳ ở phòng khách đã ló đầu ra, tò mò hỏi han: “Anh, hai người đi đâu đấy?”

Chu Húc nhàn nhạt đáp: “Bắn tên.”

Lương Tranh nhiệt tình nói: “Cậu muốn đi cùng không?”

Chu Kỳ đang nhàm chán xem phim, chỉ chờ câu nói này, lập tức đứng dậy, gật đầu, hồ hởi đáp: “Có chứ. Đi. Em đi cùng với!”

Thế là cả ba kéo nhau đến khu vực bắn tên.

Nhưng mà Chu Kỳ rất nhanh đã hối hận về quyết định của mình. Ngay từ đầu đáng lẽ cậu ta không nên tới đây? Cậu ta đến để bắn tên sao? Rõ ràng đến để bị thồn cầu lương (2).

Trước đó, Chu Kỳ không biết Lương Tranh là bạn gái Chu Húc, sáng nay khi ngồi chung xe, hai cái con người đang anh anh, em em trước mặt này cực kỳ thu liễm, một câu còn chẳng thèm nói với nhau.

Hiện tại thì cậu ta cuối cùng cũng vỡ lẽ, ông anh này mặc định trước mặt cậu ta thì chẳng cần phải đóng kịch làm gì.

Chu Húc dạy Lương Tranh bắn tên, chỉ bước kéo cung thôi cô cũng phải học rất lâu, sau khi nắm vững kỹ thuật kéo cung thì lại không thể nhắm bắn chính xác được. Đến cuối cùng Lương Tranh đành chán nản, đầu hàng, quăng cung tên sang một bên, đi một mạch đến trước bia ngắm, cầm toàn bộ tên cô đã bắn ra, cắm vào hồng tâm.

Chu Húc ung dung đút tay vào túi quần, bất đắc dĩ nhìn cô gái nào đó đang nóng nảy dùng sự cục súc cắm thẳng mũi tên vào bia bắn, bật cười thành tiếng.

Anh liếc nhìn đồng hồ, đã 6 giờ tối.

“Lương Tranh! Về thôi! Đến giờ ăn cơm rồi.”

Ba người rời khu vực bắn cung, đi về nhà ăn.

Trong lúc trở về, Chu Ngữ Chức liên tục gọi điện giục ba cô cậu về dùng cơm tối.

Chu Húc ngọt ngào nắm tay Lương Tranh, thi thoảng lại thì thầm điều gì đó với cô. Cả hai cười đến rạn rở, mà bóng đèn công suất lớn Chu Kỳ ngồi bên cạnh cũng tỏa sáng rực rỡ. Cuối cùng vì không

muốn bội thực cầu lương của anh họ, cậu ta khó khăn lên tiếng: “Hai người yêu nhau lâu chưa?”

Chu Húc đáp: “Hơn 6 tháng.”

“Cũng chưa lâu lắm nhỉ?” Khó trách dính lấy nhau không khác gì keo con chó. Đúng là mới yêu đương có khác.

Thời điểm sắp đến nhà anh, Lương Tranh từ xa đã nhìn thấy dì Ngũ Chức đang đứng chờ bọn họ. Cô lập tức rút tay về, chạy đến phía trước.

Chu Kỳ và Chu Húc bình tĩnh đi sau. Chu Ngũ Chức và Lương Tranh trò chuyện rôm rả, ngẩng đầu thấy hai cậu con trai đi đến, bà ân cần nói: “Vào đi, mẹ bảo người dọn đồ ăn lên. Ba con cũng đến rồi.”

Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật Chu Húc, bữa tối so với bữa trưa phong phú hơn nhiều, Chu Ngũ Chức còn đặc biệt chuẩn bị một chiếc bánh sinh nhật lớn.

Qua nửa bữa, phục vụ bê bánh lên. Chu Kỳ chạy đi tắt đèn, còn đặc biệt tích cực châm nến giúp Chu Húc.

Chu Húc bị ép thổi nến và ước nguyện.

Anh vốn không phải người nói nhiều chứ đừng nói đến việc thổ lộ tình cảm bằng lời, Chu Ngũ Chức hỏi con trai ước nguyện điều gì, anh chỉ nhàn nhạt đáp: “Hy vọng ba mẹ luôn khỏe mạnh.”

Chu Ngũ Chức cười rộ lên: “Ba mẹ lúc nào cũng khỏe mạnh cả.”

Bà cầm dao đến, cắt bánh, chia cho mỗi người một miếng.

Chiếc bánh gato này rất ngon, không biết đầu bếp dùng loại kem gì, thơm mà không ngấy, thanh mà không quá ngọt, quả thực dễ ăn.

Lương Tranh hăng hái ăn, trong lúc lơ đãng quay đầu lại, phát hiện Chu Húc đang chăm chú nhìn cô.

Bàn của khách sạn là bàn tròn, vì vậy Lương Tranh được sắp xếp ngồi cạnh Chu Húc. Cô ngượng ngùng rũ mắt, trong đầu thầm nhủ: ĐỒ NGỐC NÀY! ANH NHÌN EM LÀM GÌ?

Chu Húc đẩy đĩa bánh của mình đến trước mắt cô, thấp giọng nói: “Anh không ăn.”

Chu Húc không thích ăn đồ ngọt, Lương Tranh biết.

Cô vô thức ngược mắt nhìn lên, dì Ngữ Chúc và chú Chu đều chăm chú nhìn vào điện thoại, không biết đang thảo luận điều gì.

Cô lặng lẽ kéo đĩa bánh của anh lại gần, vui vẻ ăn hết. Ăn liền một lúc hai miếng bánh lớn khiến Lương Tranh không muốn ăn thêm gì nữa.

Tối, sau khi tắm rửa xong, vẫn cảm thấy no.

Cô lười biếng nằm sấp trên giường, nhắn tin Wechat với Chu Húc: [Chu Húc, sinh nhật vui vẻ.]

Chưa đầy một phút, bên kia đã nhắn lại: [Hôm nay em nói điều này rất nhiều lần rồi.]

Lương Tranh bĩu môi, đôi chân thon dài, trắng nõn bắt chéo sau lưng, ngón tay lướt nhanh trên màn hình điện thoại: [Chú Húc! Em no quá. Đều tại ai đó nhờ em ăn hộ miếng bánh gato vừa lớn vừa nhiều kem.]

Chu Húc vừa tắm rửa xong, chỉ mặc một chiếc quần thể thao tối màu, tóc anh vẫn còn ướt, từng giọt nước chậm rãi chảy xuống, lướt qua bờ ngực rộng, chạy dọc những đường vân da gợn cảm, rồi biến mất. Anh nhìn màn hình điện thoại, không khỏi bật cười.

Lương Tranh chờ một hồi lâu cũng chưa thấy anh trả lời lại, đang chuẩn bị nhắn tin cho anh, thì cửa truyền đến tiếng gõ.

Cô quay về phía cửa: “Ai đó?”

“Anh!”

“Chờ em chút!” Lương Tranh nhảy xuống giường, bước nhanh đến phía cửa.

Chu Húc mặc một bộ quần áo thể thao màu đen rộng rãi, thoải mái. Hai tay đút túi quần, tựa cửa rũ mắt nhìn cô: “Muốn đi dạo không?”

Lương Tranh cong mắt: “Đi đâu?”

“Hẹn hò!”

Trời tối, người vắng, quả là thời điểm thích hợp để hẹn hò.

Lương Tranh đóng cửa lại, thay một bộ quần áo khác, Chu Húc đứng ngoài cửa đợi cô.

Lương Tranh vui vẻ níu lấy cánh tay anh, rạng rỡ cười: “Đi thôi!”

Chu Húc liếc nhìn cô một cái, trở tay, nắm lấy tay cô.

Hai người tay trong tay đi xuống dưới lầu.

Lúc này đã hơn 11h đêm. Lâm viên yên tĩnh, cảnh đẹp như tranh.

Ánh đèn đường nhẹ nhàng ấm áp. Đôi tình nhân tay trong tay tản bước cùng nhau.

Khu vườn này rất lớn, giống hệt một mê cung thu nhỏ.

“Chúng ta đi đâu?”

“Không biết. Cứ đi thôi.” Chu Húc đáp.

Trên đường có khá nhiều lao công của khách sạn dọn dẹp nên không sợ lạt đường. Bữa tối Lương Tranh ăn hơi nhiều, vừa vậy cũng muốn đi dạo để tiêu thực.

Đêm nay trăng sáng vô cùng, Lương Tranh nắm tay Chu Húc, đi dạo cùng nhau. Đi được tầm 20p, Lương Tranh nhìn thấy một hồ cá phía trước.

Cô chạy qua, chống cằm, nhìn đàn cá tung tăng bơi lội phía dưới.

Hệ thống đèn chiếu sáng ở Lâm viên này thiết kế cực kì phù hợp, tỉ mỉ, cho nên dù là ban đêm nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng.

Im lặng một lát, đột nhiên cô mở miệng: “Ông nội của em cũng nuôi rất nhiều cá vàng.”

Chu Húc không hứng thú với lũ cá này cho lắm, anh tựa lưng vào một gốc cây, ánh mắt lãng đãng nhìn ra phía xa. Lương Tranh ngắm nghía chán lũ cá dưới hồ, mới nghiêng đầu qua phía anh. Chàng trai bên cạnh rất tuấn tú, nét đẹp vừa thư sinh lại rắn rỏi, vừa cao lãnh, lại thu hút, sống mũi cao thẳng, đôi mắt anh sâu thẳm như hồ thu. Không biết chàng trai kia đang nghĩ gì, chỉ thấy anh an tĩnh nhìn về phía xa.

Đột nhiên nhớ đến gì đó, Lương Tranh bật cười lấy điện thoại di động ra, chụp ảnh anh.

Tiếng điện thoại “tách tách” hai tiếng cực kì rõ ràng, Chu Húc nghiêng đầu nhìn cô.

Lương Tranh cong mắt cười, cúi đầu nhìn tấm ảnh trong máy, gương mặt rạng rỡ, thật lòng khen: “Bạn trai của mình đẹp trai quá đi mất.”

Chu Húc bước tới, cúi đầu nhìn xuống.

Lương Trang lập tức giấu điện thoại vào ngực: “Đừng xóa! Đừng xóa!”

Chu Húc nhìn cô, bất đắc dĩ cười: “Anh không xóa.”

“Trước kia em chụp ảnh cho anh, lúc đó anh nhìn em như thế này này. Lạnh như băng ấy, còn hằm hè bắt em xóa ảnh.”

Đó là lúc mới quen, anh đưa cô đi Cố Cung Bắc Kinh, trong quán cafe, ánh nắng nhẹ nhàng đậu trên vai và tóc anh, đẹp đến nao lòng. Cô thấy không lưu lại khoảnh khắc đẹp để này quả thực rất đáng tiếc, vì vậy nhịn không được chụp một tấm ảnh. Ai biết anh lại khó tính như thế, nhìn cô chăm chăm, lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Xóa ngay!”

Khi đó cô cảm thấy người con trai này tuy đẹp mã nhưng tính tình quá cọc cằn, thô lỗ, hơi sợ anh.

Chẳng thể nào nghĩ đến hiện tại lại làm bạn gái anh.

Chu Húc cũng nhớ kỉ niệm đó, không biết anh nghĩ gì, đột nhiên tiến đến kéo cô vào lòng ngực, khoe miệng cong lên, lưu manh nói: “Chẳng lẽ, khi đó em đã thích anh rồi.”

“Làm gì có chuyện ấy.”

Chu Húc nhíu mày: “Vậy thì đang yên đang lành em chụp ảnh anh làm gì?”

Lương Tranh đáp: “Lúc ấy người ta chỉ đơn thuần yêu thích cái đẹp thôi. Ai biết anh lại lạnh lùng, dữ dằn như thế.”

Chu Húc tựa vào thành hồ, nghịch nghịch tay cô: “Hung dữ lắm sao?”

“Có! Anh trước kia cực kì khó tính, khó chiều, nếu kể hết điểm xấu của anh, em có thể kể một ngày một đêm cũng không hết.”

“Vậy thì thôi, em khỏi cần nói nữa.”

Lương Tranh giận dỗi đá anh một cái.

Chu Húc cười cười, hỏi: “Ngày mai em đi rồi à?”

“Đúng vậy, chiều em bay.”

Chu Húc nhìn cô, đột nhiên im lặng.

Lương Tranh nắm ngón tay anh, tủm tỉm cười: “Không nỡ xa em à?”

Chu Húc vẫn im lặng nhìn cô, không đáp.

Lương Trang khanh khách cười, khó có dịp Chu thiếu gia nhà cô tình cảm như thế: “Khai giảng em sẽ quay lại. Rất nhanh thôi.”

Chu Húc nhìn cô thêm chút nữa, mới nhàn nhạt nhắc nhở: “Đừng có quên đồng hồ đeo tay của anh.”

“Biết rồi. Biết rồi. Chắc chắn nhớ kỹ.”

Khi hai người trở về phòng đã là 12h hơn.

Trước cửa Lan Uyển có một cây bán hàng tự động. Lương Tranh muốn uống nước đào ép.

Lương Tranh lần đầu nhìn thấy cái máy này, không biết phải thao tác như thế nào. Chu Húc bỏ tiền vào, ấn nút hai lần, đồng thời hỏi: “Chỉ muốn uống nước thôi sao? Có muốn ăn thêm gì không?”

“Không, em chỉ muốn uống nước thôi.” Lương Tranh nói: “Chưa thử bao giờ, nên tò mò.”

Lon nữa lăn ra. Lương Tranh ngồi xổm xuống mặt đất, chụp lấy lon nước, mở nắp gửi thử: “Oa! Vị đào cực kỳ rõ.”

Cô ngửa đầu, uống một ngụm.

Chu Húc rũ mắt nhìn cô: “Thế nào?”

Lương Tranh nhú mày, khó khăn nuốt xuống, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh nếm thử đi!”

Chu Húc nhìn vẻ mặt nhăn nhó của cô, biết ngay là khó uống, cười: “Anh không uống.”

“Anh nếm thử đi, vị không tệ. Rất ngon.” Lương Tranh muốn vắt lon nước này cho anh, nắm chặt cổ tay anh, Chu Húc nắm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy, ngửa đầu, nín cười nói: “Em không uống nữa. Ai đòi mua thì phải uống. Không được lãng phí đồ ăn.”

“Nếm thử chút thôi mà.”

“A Húc? Tranh Tranh?” Hai người còn đang nô đùa thì nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến.

Chu Húc còn đang kéo cổ tay Lương Tranh, bình tĩnh xoay người, là ba mẹ anh.

Lương Trang ngăn người, vội vàng thu tay lại, ngoan ngoãn đứng yên một góc.

Chu Ngữ Chức và ông xã nhìn hai đứa trẻ rồi đánh mắt nhìn nhau không giấu nổi sự kinh ngạc.

Cuối cùng Chu Ngữ Chức bước đến, nghi ngờ hỏi: “Hai người các con?”

Chu Húc bình thản đáp: “Chúng còn vừa hẹn hò về.”

Ghế quý phi là cái gọi một cách mỹ miều cho loại ghế cao cấp được làm từ chất liệu da và gỗ tự nhiên. Ghế quý phi được thiết kế vừa với chiều dài của cơ thể, vì vậy nó còn được xem như một chiếc giường ngủ, giúp người dùng thư giãn, nghỉ ngơi sau một ngày làm việc mệt mỏi. Ngoài ra, ghế quý phi được lấy ý tưởng thiết kế từ thời hoàng

gia với các họa tiết, tay cầm tạo nên sự quyền uy. Cầu lương là một từ lóng của người Trung Quốc dùng để trêu đùa, chỉ các hành động thân mật, tình cảm ngọt ngào mà các cặp đôi yêu nhau thể hiện trước mặt những người độc thân. Cầu lương (狗粮, phiên âm: /gǒu liáng/), nghĩa là thức ăn chó

Chương 31

Chu Húc buông một câu nhẹ tênh, vừa bị ba mẹ “bắt tại trận” đã thẳng thắn thừa nhận chuyện hẹn hò, hoàn toàn chẳng có vẻ gì giống tình yêu vụng trộm bị ngăn cấm cả.

Một từ “hẹn hò” của Chu Húc khiến cả ba và mẹ Chu nhất thời cứng họng không nói nên lời.

Chu Ngữ Chức kinh ngạc vô cùng, tính cách con trai mình bà hiểu chứ, lúc nào cũng lạnh lùng kiêu ngạo, lúc bình thường chẳng thêm để ai vào mắt, nếu bị ép làm chuyện gì không muốn, chỉ ánh mắt thôi cũng có thể dọa chết người ta.

Trước đây Lương Tranh thường tới nhà chơi, thái độ của Chu Húc luôn là lạnh nhạt hờ hững, ngay đến cả nói chuyện với con gái nhà người ta cũng lười,

Hắn là Tranh Tranh cũng sợ cũng hơi sợ nó, nên mới ít khi chủ động bắt chuyện.

Hai người ở trong nhà, lúc nào cũng trong trạng thái không mấy quan tâm đến đối phương.

Mặc dù quen biết cũng đã 2 năm, nhưng về cơ bản thì chẳng khác nào người lạ, cùng lắm thì khi gặp nhau sẽ gật đầu chào hỏi lấy lệ. Hóa ra bên ngoài thì như người dưng, mà sau lưng ba mẹ đã tình cảm đến mức này rồi cơ à?

Chu Ngữ Chức hết nhìn con trai lại nhìn Lương Tranh, đảo qua đảo lại mấy lần, sau cùng mới lên tiếng, giọng nói còn có vẻ không chắc chắn, “Hẹn hò ý là...?”

Chu Húc đáp: “Yêu đương thì không được hẹn hò ạ?”

Lần này thì là khẳng định chắc chắn rồi!

Chu Ngữ Chức kinh ngạc đến gần như khiếp sợ hỏi lại: “Hai người các con? Yêu nhau?”

Chu Húc trả lời: “Từ tháng 6 rồi ạ.”

Tác phong làm việc của Chu Húc xưa nay luôn là như vậy, bị bắt gặp thì thẳng thắn thừa nhận, không cần giấu giếm.

Mãi cho đến khi vào nhà, Chu Ngữ Chức vẫn cảm thấy như mình chưa tỉnh táo lại được.

Bà ngồi ngắm người trên giường hồi lâu, nhìn chồng mình đang ngồi trên ghế sofa ở phía đối diện xem tài liệu, nói: “Đứa con trai này của anh, hồi đầu còn lạnh lùng với Lương Tranh, thì ra là đã thích người ta từ lâu rồi.”

Bà nhớ lại lúc gặp hai đứa dưới lầu, vui vẻ trêu đùa, rõ ràng là một đôi tình nhân yêu đương thắm thiết.

Chu Ngữ Chức lúc này mới hoàn hồn, lại càng cao hứng, “Nhưng mà con trai anh thích Tranh Tranh cũng đúng thôi, con bé vừa xinh xắn, tính cách lại hoạt bát dễ gần, A Húc thì trời sinh đã xa cách, yêu cũng không chịu nói ra, cứ giữ trong lòng. Gặp được cô gái cởi mở như Tranh Tranh, đoán chừng chính nó cũng không biết mình rơi vào lưới tình từ bao giờ.”

Ba Chu ngồi trên ghế sofa, vẫn luôn im lặng, lúc này mới khép tập tài liệu lại để lên bàn trà, ngẩng đầu nói với vợ mình: “Em cảm thấy A Húc với Tranh Tranh có hợp nhau không?”

Chu Ngữ Chức thoáng sửng sốt, “Ý anh là sao? Anh không ưng Tranh Tranh à?”

“Không phải anh thấy Tranh Tranh không tốt.”

“Vậy câu anh vừa nói có ý gì?” Chu Ngữ Chức rất quý Tranh Tranh, tất nhiên sẽ đứng về phía cô.

Ba Chu không đáp ngay, chần chừ chốc lát mới lên tiếng: “Điều kiện gia đình Tranh Tranh...” Ông hơi ngừng lại, “Chỉ sợ ba...”

Chu Ngữ Chức nghe thế, không khỏi nhú mày.

“Em cũng biết ba coi Chu Húc là người thừa kế trong tương lai, nên luôn đặt rất nhiều hi vọng vào thằng bé, ngay cả chuyện hôn nhân của nó, sợ rằng chúng ta cũng không có quyền làm chủ.” Ba Chu nói đến đây, không quên nhắc vợ mình, “Tốt nhất là em cũng nên lựa thời gian để nói chuyện với A Húc, Tranh Tranh là một cô gái tốt, đừng để chậm trễ người ta.”

...

Tối hôm qua vừa bị bắt quả tang hẹn hò, sau này tất cũng không phải giấu giếm vụng trộm nữa.

Sáng ngày tiếp theo, sau khi đánh răng rửa mặt xong, Chu Húc trực tiếp đi về phía phòng Lương Tranh.

Lương Tranh đã tỉnh rồi, nhưng vẫn đang nằm trên giường. Chăn đá sang một bên, còn mình thì nằm cuộn lại ở bên kia, tay cầm điện thoại, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xuất thần, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô mới lấy lại tinh thần, quay đầu lại, hỏi: “Ai vậy ạ?”

“Anh.”

“Đợi em một chút.” Lương Tranh đứng dậy khỏi giường, đi ra mở cửa.

Sau khi mở cửa, cô lại quay người đi vào phòng, tiếp tục nằm ra giường.

Chu Húc đóng cửa lại, đi tới gần, “Vẫn chưa tỉnh ngủ à?”

Anh đi tới bên giường, ngồi xuống cạnh Lương Tranh, tay nắm lấy bàn tay cô.

Lương Tranh nhìn anh không nói gì.

“Sao thế?”

Lương Tranh lại nhìn anh, vẻ mặt rầu rĩ không vui, “Em không biết phải đối mặt với ba mẹ anh như thế nào cả.”

Chu Húc thoáng ngây người, “Vì chuyện này?”

Lương Tranh: “...”

“Đừng nói với anh là vì thế nên cả đêm qua em không ngủ đấy nhé?”

“Không đến mức như thế.” Lương Tranh cúi đầu, kéo bàn tay anh rồi vùi đầu vào, “Em thấy ngại chết đi được.”

Chu Húc nhìn cô, nhin không nổi cười ra tiếng, anh đưa tay lên xoa xoa đầu cô, “Hiểu rồi, tranh thủ thời gian rời giường thu dọn quần áo, ăn bữa sáng xong rồi xuất phát luôn.”

Lương Tranh đặt vé bay chiều nhưng đi từ trên núi xuống trung tâm thành phố cũng phải mất 3 tiếng, còn cả thời gian ra sân bay nữa, vẫn nên xuất phát sớm thì hơn.

Lúc này Lương Tranh mới rời giường, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Xong xuôi đi ra đã không còn thấy Chu Húc trong phòng nữa.

Sau khi thay quần áo, cô bắt đầu xếp đồ vào vali, lúc thu dọn xong, Chu Húc đã lên lại lên tới, anh gõ cửa.

Cô chạy ra mở, Chu Húc hỏi: “Xong hết chưa?”

“Xong ngay rồi đây.” Cô đóng vali lại, nhưng phải tội đồ quá nhiều, o ép mãi mà không kéo khóa lại được.

Chu Húc bước tới, “Để anh.” Anh ngồi xuống cạnh cô, mạnh tay ép quần áo xuống, cuối cùng cũng đóng được.

Khi Chu Ngữ Chức tới, thấy cửa phòng Lương Tranh đang mở, bà ngó vào một cái xem thế nào, bất ngờ thấy Chu Húc cũng đang ở bên trong, còn đang dọn đồ giúp Lương Tranh.

Bà lại gần, gõ mấy tiếng lên cạnh cửa, “Tranh Tranh, xếp xong hết đồ chưa?”

Lương Tranh cầm chiếc balo nhỏ của mình đặt lên tủ đầu giường, nghe tiếng dì Ngữ Chức hỏi, nhanh nhẹn quay đầu lại, đáp, “Xong hết rồi ạ.”

Ra khỏi phòng, quản lý khách sạn đã đang chờ sẵn bên ngoài để bàn giao chìa khóa, nhiệt tình đỡ lấy vali hành lý từ trên tay Chu Húc, hỗ trợ kéo ra xe.

Bữa sáng trong khách sạn theo hình thức chọn món kết hợp tự phục vụ.

Chu Húc giúp mọi người chọn món xong xuôi, Chu Ngữ Chức cười, nói: “Hai ba con cứ ăn trước đi nhé, mẹ với Tranh Tranh ra kia chọn thêm vài món.

Có lẽ vì tối hôm qua vừa bị bắt quả tang, nên khi đối mặt với dì Ngữ Chức, Lương Tranh vẫn vô cùng ngượng ngùng.

Chu Ngữ Chức sao mà không nhìn ra, kéo tay cô cười hiền từ, “Đứa bé này, còn ngại với dì cơ đấy.”

Lương Tranh cảm thấy hơi có lỗi, cô nhìn dì Ngữ Chức, do dự một chút mới chủ động lên tiếng, “Dì ơi, không phải con cố ý muốn giấu dì đâu.”

Chu Ngữ Chức vẫn cười, “Hai đứa con mới ở bên nhau, không nói cho người lớn cũng là chuyện bình thường thôi mà.”

Cô lấy từ trong ngăn tủ khử trùng ra hai cái bát con, “Dì muốn ăn cháo yến mạch không ạ?”

“Được.”

Chu Ngữ Chức lấy cháo yến mạch, bỏ thêm chút hoa quả khô, còn Lương Tranh đứng bên cạnh thì rót sữa tươi.

Chu Ngữ Chức đột nhiên chuyển chủ đề, “A Húc có tốt với con không?”

“Rất tốt ạ.”

Chu Ngữ Chức rất quý Lương Tranh. Nếu như có thể, bà thực sự muốn Lương Tranh trở thành con dâu nhà mình.

Nhưng gia đình bọn họ là như vậy, ngay đến cả hôn nhân cũng phải đặt trên bàn cân lợi ích.

Bà không đành lòng nói với Lương Tranh, chỉ cười, “VẬY là tốt rồi. Nhưng mà cái tính cách của A Húc, đã lạnh như băng thì chớ lại còn không thích nói chuyện, yêu đương với nó có phải rất mệt mỏi không?”

Lương Tranh vừa nghĩ đến Chu Húc, khóe môi đã vô thức cong thành một nụ cười ngọt ngào, “Không đâu ạ.”

Thầm nghĩ, ngoại trừ cái tính ăn dấm bậy bạ, chỗ nào cũng tốt.

Lương Tranh bay lúc 2h chiều, ăn sáng xong, Chu Húc đứng dậy, nói: “Bọn con đi trước, tới sân bay cho sớm.”

Chu Ngữ Chức: “Ừ, lái xe cẩn thận nhé. Tranh Tranh đến sân bay nhớ gọi điện cho dì.”

Lương Tranh gật đầu, “Vâng ạ. Bọn con đi trước đây ạ. Hẹn gặp lại chú dì.”

“Ừm, chú ý an toàn.”

Lương Tranh đi gần đến cửa còn quay lại, vừa cười vừa vẫy tay tạm biệt Chu Ngữ Chức.

Chu Ngữ Chức thấy vậy, lòng lại càng phiền não, bức bối khó chịu không thôi.

Lúc đến sân bay vừa đúng 12h.

Chu Húc giúp Lương Tranh đổi thẻ lên máy bay, gửi hành lý rồi hai người cùng đi ăn.

Cả hai dừng lại ở một quán cafe tương đối yên tĩnh, cơm nước xong xuôi, thấy vẫn chưa tới giờ làm thủ tục nên ngồi lại nghỉ ngơi một lúc.

Hai tay Lương Tranh chống cằm, chăm chăm nhìn Chu Húc, giọng nói có phần uể oải, “Tận tháng 9 em mới về cơ.”

Chu Húc ngồi đối diện, đáp lại ánh mắt của cô nhưng không nói lời nào.

Lương Tranh tiếp: “Có khi nào xa nhau 2 tháng trời, anh sẽ không còn thích em nữa không?”

Chu Húc nhúm mày, chăm chú nhìn cô, “Em nghĩ anh là người như vậy đó hả?”

Lương Tranh cười, hai mắt lại cong như vầng trăng khuyết, “Vậy anh phải nhớ em đấy.”

Chu Húc vẫn nhìn cô không nói.

Cái tính tình này của Chu Húc, lúc trước khiến anh nói ra một tiếng “thích” đã khó, giờ muốn anh nói mấy lời yêu đương đường mật còn khó gấp vạn lần.

Bình thường Lương Tranh hay dùng mấy câu ngọt ngào để trêu anh, nhưng anh đều chỉ nhìn cô một lát rồi lại làm bộ không để ý.

Trông cái vẻ mặt anh chàng kia, Lương Tranh không nhịn được cười, đứng dậy, đi sang ngồi vào chỗ bên cạnh Chu Húc, kéo kéo tay anh, “Chu Húc, em sắp đi rồi, anh nói mấy câu dễ nghe không được hả?”

Ánh mắt Chu Húc vẫn hướng thẳng vào cô, nhưng miệng cũng không thềm động mảy may.

“Nói đi mà.” Hai mắt Lương Tranh sáng lấp lánh, nụ cười tinh nghịch có mấy phần giảo hoạt.

Cuối cùng thì Chu Húc cũng phải bắt đắc dĩ thỏa hiệp, “Muốn nghe cái gì?”

Lương Tranh cười tủm tỉm. “Dễ nghe một chút.”

Lương Tranh đùa với Chu Húc kiểu này không phải lần một lần hai, anh biết cô đang nghĩ gì.

Nhưng Chu Húc vẫn trầm mặc hồi lâu, mãi không nói nên lời.

Lương Tranh buông tay anh ra, “Không nói thì thôi, em sẽ đi tìm một người bạn trai biết dỗ ngọt cho anh xem.”

“Không được!” Cô vừa dứt lời, Chu Húc đã nắm chặt cổ tay cô, nghiêng người áp sát tới, ánh mắt chiếu thẳng vào mắt Lương Tranh,

“Em còn muốn tìm ai?”

Lương Tranh khẽ cười, nghịch nghịch ngón tay anh, “Thế anh nói đi.”

Ánh mắt Chu Húc vẫn tỏ vẻ kháng cự, nhưng chẳng mấy chốc đã phải cời giáp xin hàng, anh cúi đầu, ghé sát tai cô, giọng nói trầm thấp đầy ma lực, chậm rãi nhả từng chữ, “Anh sẽ nhớ em. Vui chưa?”

Lương Tranh cười đắc ý, “VẬY còn được.”

Chu Húc lại im lặng thêm hồi lâu, sau cùng, anh kéo tay cô ấp trong lòng bàn tay mình, ngữ khí ôn nhu vô cùng, “Nhớ phải gọi điện thoại cho anh.”

Lương Tranh gật đầu, cười vô cùng ngọt ngào. “Em biết rồi, em cũng sẽ nhớ anh.”

Chương 32

Máy bay hạ cánh đến Giang Thành vừa đúng 5h chiều. Cảm giác thân thiết khi trở về cố hương khiến tâm tình Lương Tranh rất vui vẻ, thoải mái, nếu có Chu Húc ở đây thì càng tốt hơn. Cô mở máy, một tin nhắn lập tức nhảy ra, quả nhiên là tin Wechat của Chu Húc: [Đến nơi nhớ gọi cho anh.]

Lương Tranh khẽ cong môi, lập tức gọi điện lại cho anh. Điện thoại vừa vang lên hai tiếng, đầu bên kia đã nhận máy. Lương Tranh vui vẻ nói: “Em đến nơi rồi.”

Chu Húc “ừ” một tiếng, hỏi: “Thấy dì, chú chưa?”

“Chưa, em vừa xuống máy bay, còn chưa đi lấy hành lý nữa.”

Chu Húc gật đầu: “Có mệt không?”

“Đương nhiên là rất mệt rồi.” Cô tỏ vẻ tội nghiệp kể khổ: “Ngồi máy bay 3 tiếng, lâu đến nỗi cả người đều mỏi.”

“Đêm nhớ ngâm chân bằng muối biển cho thoải mái.”

Lương Tranh cong môi: “Đã rồi.”

Hành lý của cô vừa vụn theo đường truyền trôi ra, Lương Tranh lấy hành lý, bỏ vào xe đẩy: “Em sắp ra ngoài rồi. Cúp máy trước đây. Tối em lại gọi cho anh.”

“Ừ. Đi đường cẩn thận.”

Tạm biệt Chu Húc, Lương Tranh tâm tình vui vẻ bước chân sáo ra ngoài.

Còn chưa ra đến cửa, đã nhìn thấy ba cô đang nhìn đông ngó tây tìm kiếm hình bóng con gái.

Lương Tranh cười rộ lên, chạy về phía ba: “BA Ơ!”

Ba Lương còn đang chăm chú tìm con, đột nhiên bị tiếng gọi của cô làm giật mình hô lên một tiếng.

Lương Tranh cười đến đau cả bụng: “Ba, ba đến lâu chưa?”

Ba Lương yêu thương xoa đầu con, cười: “Ba vừa mới đến thôi.”

Lâu không gặp con, ông vui vẻ không thôi, cao hứng giúp cô xách hành lý: “Về nào. Về nào. Vừa đi vừa nói chuyện.”

Hai cha con đi về phía bãi đỗ xe, Lương Tranh hỏi: “Mẹ đâu ba.”

“Mẹ con ở nhà chuẩn bị cơm tối.”

Lúc hai ba con về đến nhà đã là 6h tối, vừa bước vào cửa đã nghe mùi thơm ngào ngạt từ bếp. Lương Tranh cảm thán: “Thơm quá.”

Mẹ Lương vội vàng từ bếp chạy ra: “Trở về rồi a?” Bà cười nói: “Tối nay, mẹ làm món con thích nhất tôm xào hành, nhanh nhanh, đi tắm rửa đi rồi chuẩn bị ăn cơm.”

“Dạ, tuân mệnh, hoàng hậu nương nương.”

Lương Tranh xách hành lý về phòng, tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo thoải mái đi ra.

Lúc cô vào phòng bếp, mẹ Lương đã lên đĩa món cuối cùng: Rau xào thịt.

Lương Tranh cầm đũa ăn vụng một con tôm, nóng đến bỏng đầu lưỡi, gấp đến độ mèo con ăn vụng phải dậm chân mấy cái.

Mẹ Lương bật cười: “An chậm chút. Vừa làm xong rất nóng. Đã lớn thế này rồi mà vẫn còn cái tính khi trẻ con này.”

Lương Tranh bị bỏng lưỡi không nói được, vội vàng chạy ra phòng khách uống một cốc nước đầy.

Mẹ Lương quay đầu lại hỏi: “Đỡ nóng chưa con?”

“Không sao rồi ạ.” Lương Tranh ngồi xỏm xuống trước bàn trà, uống thêm một cốc nước lớn nữa.

Mẹ Lương sắp xếp xong bàn ăn, gọi cô: “Tranh Tranh, con đi gọi ba xuống ăn cơm đi.”

“Dạ.” Lương Tranh chạy đến phòng ngủ của ba mẹ, hô to: “Ba ơi. Ăn cơm.”

Cô đi vào phòng bếp, nhanh nhẹn giúp mẹ sắp chén đĩa, và bê số thức ăn còn lại lên bàn.

Một bàn đồ ăn thịnh soạn, Lương Tranh thềm đến nhịn không nổi, mỗi món lại gắp một miếng lót dạ.

Mẹ Lương hiền từ mỉm cười: “Ăn từ từ thôi.”

“Ngon quá. Mẹ à. Tay nghề của mẹ càng ngày càng điêu luyện.”

Mẹ Lương cười: “Con nhóc này, công phu nịnh nọt của con càng ngày càng thâm hậu.”

“Nào có. Cái miệng này chỉ biết nói những lời thật lòng mà thôi.”

Đột nhiên cô nhớ ra việc trọng yếu cần nói. Lương Tranh cắn đầu đĩa, ngẩng đầu, do dự nói: “Ba, mẹ, con có chuyện muốn nói.”

Ánh mắt của cô giống hệt một chú tiểu hồ ly, xoay tròn một vòng. Mẹ Lương trông thấy biểu hiện này liền biết nhất định có chuyện, bèn hỏi: “Chuyện gì?”

Lương Tranh lại cắn đũa, lè mà lè mề một lúc lâu, mới từ tốn đáp: “À... thì là... Thật ra... Chuyện là... Con có bạn trai rồi.”

Ba Lương, mẹ Lương đồng thời sửng sờ. Hai người liếc nhau một cái. Mẹ Lương đề xuống cảm giác kinh ngạc, lấy lại tinh thần, bình tĩnh hỏi: “Là ai? Học cùng trường con à?”

Lương Tranh lắc đầu: “Không phải.”

“Thế là ai?” Mẹ Lương ngẫm nghĩ một lát: “Đừng nói là Lý Khê nhé?”

Lương Tranh lập tức bác bỏ: “Dĩ nhiên là không? Sao mẹ có thể nghĩ là Lý Khê chứ?”

“Vậy con còn biết đứa con trai nào khác sao?”

“Mẹ à!” Lương Tranh phiền muộn đáp: “Con gái của mẹ có thể kém sức hút đến mức đó sao?”

“Thế rốt cuộc là ai? Mẹ Lương bắt đầu gấp gáp, cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên nghe nhóc con nhà mình nói thích một người khác giới.

Lương Tranh cũng không rườm rà, thẳng thắn nói: “Chu Húc.”

Mẹ Lương khẽ giật mình, vô thức quay đầu nhìn chồng.

Ba Lương cũng chẳng khá hơn là bao, hai mắt tròn tròn, miệng mở lớn đến độ nhét vừa hai quả trứng gà.

Hai người kinh ngạc hồi lâu, cuối cùng vẫn là mẹ Lương tinh thần gang thép, tỉnh táo hỏi: “Hai đứa bắt đầu từ khi nào? Chu Húc có thích con không?”

Lương Tranh nhíu mày: “Mẹ. Đây không phải là đang hỏi thừa hay sao. Anh ấy rất thích con. Thích con đến chết đi được ấy chứ.”

Lương Tranh nói xong, cực kỳ tự tin mỉm cười.

Lần đầu tiên trong đời bà thấy con nhóc nhà mình cười đến khoái trá, hạnh phúc như thế, liền biết con gái mình hẳn là cũng cực kỳ thích cậu nhóc nhà họ Chu.

Mẹ Lương trêu chọc nói: “Không phải lần trước con nói, Chu Húc ánh mắt cao, thích bắt bẻ, lại khó tính, khó chiều. Chẳng bé thế mà lại thích con ư?”

Lương Tranh cũng cười, tự tin đáp: “Không còn cách nào khác. Yêu chính là như vậy!”

Ba Lương nói: “Chu Húc quá tốt. Nhưng mà con gái nhà chúng ta cũng không kém. Ba thấy cũng không tệ. Trước kia ba cứ nghĩ, nha đầu Tranh Tranh nhà chúng ta đáng dấp đẹp như vậy, thành tích học tập lại tốt, tính cách tươi sáng, hoạt bát, không biết sau này tên tiểu tử nào may mắn lấy được con. Nhưng mà Chu Húc, thì ba khá hài lòng. Chẳng bé này cao ráo, đẹp trai, lại ưu tú. Nếu chẳng bé làm con rể ba, ba chẳng có ý kiến gì.”

Lương Tranh xấu hổ nói: “Cái gì mà con rể ạ. Ba! Ba nghĩ xa quá rồi.”

“Không xa nha. Yêu nhau muốn lâu dài thì cần đặt ra mục tiêu hôn nhân, cũng nên đề cập đến hôn nhân.”

Mẹ Lương cười nói: “Hai đứa nó còn trẻ, nếu như tương lại quả thực Chu Húc làm rể nhà ta, vậy thì cũng là chuyện mấy năm sau. Ba nó lo trước làm chi.”

Cơm nước xong xuôi, Lương Tranh và ba mẹ tản bộ một vòng quanh tiểu khu.

Thời tiết mùa hè oi bức khó chịu, đi bộ một lát người đã nhớp nháp mồ hôi. Lương Tranh trở về tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo mỏng mặc ở nhà. Sau khi sấy khô tóc, trở về phòng, vừa vào, đã

thấy điện thoại đặt trên tủ cạnh giường rung lên, cô lập tức bỏ nhào qua, quả nhiên là Chu Húc gọi đến.

Cô vui vẻ, nằm trên giường, tay chống má, hào hứng bắt máy: “Nhớ em à?”

Cô vừa nói xong, cảm thấy đầu dây bên kia anh đang mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Đang làm gì?”

“Đang nhớ anh chứ sao!”

Chu Húc lại cười, lần này tiếng cười rất rõ, dù không nhìn thấy nhưng Lương Tranh cũng có thể cảm thấy anh đang vô cùng cao hứng, cô cũng cười, tinh nghịch hỏi: “Anh vui thế cơ à?”

Chu Húc không thèm trả lời, hiểu rõ ai kia đã biết còn cố tình giả vờ hỏi lại, giọng anh trầm ấm: “Đang ở nhà à?”

“Ừ. Em vừa cùng ba mẹ tản bộ về, mới tắm rửa xong.” Nhắc đến ba mẹ, Lương Tranh đột ngột nói: “Em nói cho ba mẹ chuyện của chúng mình rồi.”

Chu Húc hơi căng thẳng: “Chú dì nói sao?”

Lương Tranh cười khanh khách, đặc ý nói: “Ba cực kì thích anh, nói nếu A Húc có thể trở thành con rể ba, ba hoàn toàn không phản đối.”

Bên kia, Chu Húc đứng dựa ở ban công phòng ngủ, nghe được câu này, hơi cúi đầu, mỉm cười. Ý cười lan đến tận đáy mắt.

“Sao anh không nói gì?” Lương Tranh chờ mãi, không thấy anh phản ứng gì, bèn hỏi anh.

Khóe môi anh cong lên, đầu mày cuối mắt đều là sự vui vẻ, anh dịu dàng nói: “Anh đang nghĩ, khi nào thì có thời gian sẽ chính thức đến thăm hỏi chú và dì.”

Lương Tranh cười đến gập cả bụng, phải một lúc sau mới dừng được, bỗng nhiên nhớ anh, giọng nói cô rất nhẹ nhàng: “Chu Húc, đã bao lâu rồi không gặp, em nhớ anh.”

Yết hầu Chu Húc khẽ động, một lúc lâu mới thấp giọng nhỏ nhẹ đáp: “Anh cũng thế. Rất nhớ em.”

Lương Tranh hàn huyên với Chu Húc thêm một tiếng nữa. Hôm nay ngồi máy bay hơi mệt, trò chuyện một chút hai mắt đã díp lại. Chu Húc giục cô đi ngủ sớm, Lương Tranh mới ngoan ngoãn cúp điện thoại, chui vào trong chăn chìm vào giấc ngủ.

Chờ Lương Tranh cúp máy, Chu Húc mới bỏ điện thoại xuống, anh nhìn màn hình, nghĩ đến cô, vô thức ấn vào thư mục ảnh.

Trước kia album ảnh của anh luôn trống rỗng, nếu có cũng chỉ là số liệu, bản thảo, slide thuyết trình, bây giờ tràn ngập ảnh của cô.

Có ảnh anh và cô chụp chung, cũng có ảnh anh ngẫu nhiên chụp trộm cô.

Chậm rãi lật xem từng tấm, càng xem càng nhớ cô da diết, rõ ràng mới chỉ xa nhau có mấy tiếng mà thôi.

Chu Húc cố gắng khắc chế cảm xúc trong lòng, quay người, khóa cửa, đi vào phòng làm việc.

Anh còn một vài bản số liệu thị trường cần phân tích, Chu Húc cầm cốc lên, xuống lầu pha cafe.

Hiện tại đã hơn 11h, lúc anh đi xuống, đèn phòng khách vẫn đang mở, ba Chu và mẹ Chu đều đang ngồi dưới phòng khách.

“Ba mẹ còn chưa đi ngủ ạ?”

Ba Chu ngồi trên ghế sofa, nghiêm túc nhìn con trai. Chu Ngữ Chức trầm mặc ngồi một bên, im lặng.

Bầu không khí trong phòng cực kỳ quái lạ.

Chu Húc nhìn hai người một lúc, bình tĩnh hỏi: “Sao vậy ạ?”

Ba Chu nhàn nhạt nói: “A Húc, tới đây.”

Chu Húc đứng yên tại chỗ, không trả lời. Qua chừng nửa phút, anh mới tiến đến ngồi đối diện ba mẹ.

Chu Húc quá thông minh, đến mức hai người lớn còn chưa mở lời, anh đã lờ mờ đoán ra điều họ muốn nói. Nhưng anh không hỏi, chỉ trầm tĩnh ngồi xuống, nhìn ba mẹ mình.

Ba Chu điềm tĩnh nói: “Con hẳn là đã đoán được ba và mẹ muốn nói gì. A Húc, con biết rồi đó, ông nội luôn coi con là người thừa kế Chu gia mà hết lòng kỳ vọng bồi dưỡng. Tương lai của nhà ta tất cả đều ký thác trên người con. Chờ con tốt nghiệp, công ty, gia sản của dòng họ sẽ đặt vào tay con. Lợi ích đặc quyền, bao giờ cũng đi đôi với trách nhiệm và nghĩa vụ. Có rất nhiều thứ, con không thể lựa chọn theo ý mình.” Ông nói đến đây thì dừng lại, chăm chú nhìn con trai, gần từng chữ rõ ràng, rành mạch: “BAO GỒM CẢ HÔN NHÂN CỦA CON.”

Chu Húc hạ lông mày, nhàn nhạt hỏi: “Vì vậy?”

“Tranh Tranh là cô gái tốt, ba và mẹ đều rất yêu quý con bé. Cũng bởi vì thế, chúng ta mới hy vọng, con không làm trể nải tương lai của con bé. A Húc, buông tay thôi.”

Chu Húc cười, ngay cả tranh cãi cũng lười.

Anh đứng dậy, lạnh lùng đáp: “Cuộc sống của con, tương lai của con, hay hôn nhân của con, trừ chính bản thân con ra, không ai có thể thay con quyết định. Con yêu Lương Tranh, muốn ở bên cô ấy, chưa bao giờ nghĩ sẽ chia tay.”

Anh đơn giản nói xong, dứt khoát xoay người đi.

Đi được mấy bước, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn lại nói:
“Mong ba mẹ đừng nói linh tinh trước mặt cô ấy, khiến cô ấy đau lòng
nghĩ ngợi.”

Chương 33

Chu Húc nói xong thì đi thẳng.

Căn phòng khách lại rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, Chu Ngữ Chức vẫn luôn một mực không nói gì mới lên tiếng: “Em đã nói rồi mà, với tình tình của A Húc sao chấp nhận chuyện người khác sắp đặt cho nó.” Bà bỗng bật cười, “Nhưng mà thế cũng tốt, em cũng không muốn con mình vì lợi ích công ty mà phải lấy một cô gái mà nó không thích. Huống chi, em cũng rất quý Tranh Tranh.”

Ba Chu nhú chặt mặt, thoáng trầm mặc rồi mới nói: “Chu gia và Triệu gia đã hợp tác mấy năm nay, con gái nhà họ Triệu thích A Húc nhà ta là chuyện ai cũng biết. Một thời gian trước ba còn nói với anh, muốn sớm ngày định hôn sự cho A Húc.”

Cũng vì thế, khi ông biết A Húc và Tranh Tranh ở bên nhau, vừa ngạc nhiên lại vừa lo lắng.

Chu Ngữ Chức kinh ngạc: “Từ lúc nào cơ? Sao anh không nói với em?”

Ba Chu: “Anh cũng không đồng ý, cũng đã nói với ba rồi, chuyện của A Húc anh không làm chủ được.”

“Thế vẫn chưa đủ đâu.” Chu Ngữ Chức cúi người nâng chén trà lên, nhấp một ngụm mới nói tiếp: “Anh lo lắng điều gì, em hiểu. Nhưng cái tính A Húc, ai mà ép được nó? Tính tình nó như thế, nếu thực sự để nó nổi giận thì... mọi người cũng đâu phải không biết.”

Sáng hôm sau, Chu Húc ra ngoài từ sớm để chạy bộ, lúc về tới nhà mới có 6 rưỡi.

Nắng ban mai dịu dịu, trong công viên yên tĩnh, thoáng nghe từ vườn cây có tiếng chim hót lạnh lạnh, cách đó không xa là mấy cụ già đang tập bài thể dục dưỡng sinh.

Chu Húc nhớ Lương Tranh, trên đường về nhà liền gọi điện cho cô.

Ở đầu dây bên kia, Lương Tranh cũng vừa tỉnh, mơ mơ màng màng đi vào nhà vệ sinh, vừa ra khỏi đã nghe tiếng điện thoại mình đang nằm trên tủ đầu giường rung lên từng hồi.

Cô nằm bò lên giường, nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình thì không nén nổi nụ cười.

Trong phòng vẫn đang mở điều hòa, nhiệt độ mát mẻ dễ chịu, cô cầm điện thoại chui vào chăn, cười hỏi: “Sao vậy?”

“Dậy chưa?”

“Vẫn đang nằm trên giường nè.” Lương Tranh nghiêng người, co chân lại vào trong chăn, tìm một tư thế thoải mái nhất. Khỏe môi cô cong lên, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh dậy sớm thế?”

Mới 6h sáng, cả thành phố dường như vẫn chưa tỉnh ngủ.

Một sợi nắng lách qua khe hở của rèm cửa len vào phòng, nhưng đủ làm không gian mờ tối trở nên sáng sủa hơn.

Ba mẹ vẫn chưa dậy, Lương Tranh hạ thấp âm lượng. “Anh đang ở ngoài à?”

Cô nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng chim hót.

Chu Húc “ừ” một tiếng, “Ra ngoài chạy bộ, bây giờ vẫn đang ở công viên.”

Lương Tranh cong môi cười, một bên má dán lên chiếc gối mềm mại, hỏi tiếp: “Hôm nay ở Bắc Kinh có nóng không?”

“Bây giờ thì không, nhưng lát nữa mặt trời lên sẽ nóng hơn.”

“Ở Giang Thành cũng nóng lắm, mẹ em nói hôm nay phải 37-38 độ.”

“Vậy em đừng ra ngoài, ở yên trong nhà thôi, cẩn thận không bị cảm nắng.”

“Em cũng định thế.”

Lương Tranh nằm trên giường nói chuyện với Chu Húc lâu thật lâu. Hình như một đôi tình nhân thì chẳng bao giờ hết chuyện để nói, dù chỉ là mấy câu tán gẫu vừa ấu trĩ lại vừa tẻ nhạt, nhưng cứ khiến người kia thấy ngọt ngào như nếm mật.

Đến tận khi mẹ Lương gõ cửa phòng gọi Lương Tranh ra ăn sáng, cô mới quay đầu lại nói vọng ra ngoài, “Vâng ạ, con ra ngay đây.”

Thừa xong liền nhỏ giọng nói với Chu Húc, “Mẹ em đang gọi.”

“Sao thế?” Chu Húc hỏi.

“Gọi ra ăn sáng.” Lương Tranh nói: “Anh biết không, nhà em ăn cơm rất đúng giờ.”

Chu Húc cười, “Đi ăn trước đi.”

“Ừm” Lương Tranh xuống khỏi giường, “Anh thì sao? Sắp về tới nhà chưa?”

“Sắp rồi, vừa tới cổng tiểu khu.”

Lương Tranh nói: “Thế em đi ăn sáng đây. Anh về nghỉ hè nhớ ăn nhiều vào đấy.”

“Được.”

Hai người nói xong, lưu luyến chần chừ mãi mới cúp điện thoại.

Cô mở Wechat, gửi cho Chu Húc một icon nụ hôn.

Chu Húc thấy vậy, khóe miệng bất giác cong thành một nụ cười, tìm một lát, gửi cho cô một cái icon xoa đầu.

Lương Tranh rửa mặt xong, nhanh nhẹn ra ngoài phòng khách để ăn sáng, tâm trạng vô cùng vui vẻ, chỉ kém nước đứng giữa nhà nhảy một bài.

Mẹ Lương trông thấy mà buồn cười, biết rõ còn cố hỏi, “Mới sáng sớm đã trốn trong phòng nói chuyện với ai thế?”

Lương Tranh cầm cốc sữa đậu nành lên uống, miệng cười tủm tỉm không chịu trả lời.

Ba Lương ngồi đối diện xé cái bánh quẩy cũng góp vài câu cho náo nhiệt, “Đúng là con gái lớn không dùng được, người thì ở đây nhưng tâm đã bay đến tận Bắc Kinh rồi.”

Nói xong, ông như nhớ ra cái gì, đột nhiên hỏi Lương Tranh, “Tiểu Húc có biết uống rượu không nhỉ?”

Hôm trước còn Chu Húc, mới qua một buổi tối đã đổi cách gọi rồi.

Lương Tranh buồn cười, cũng xé một miếng bánh quẩy nhúng vào trong sữa, nói, “Có có. Thì sao ạ?”

Lương Tranh hào hứng đáp lời: “Thế thì được, sau này có người uống rượu cùng rồi.”

Mẹ Lương cười mắng, “Làm như ai cũng giống ông ấy.”

Lương Tranh cũng cười theo, cúi đầu ăn sáng mà tay vẫn gõ tin nhắn nói chuyện với bạn bè, hẹn nhau khi nào mặt trời lặn cùng ra ngoài đạp xe hóng gió.

Lúc trước, Lương Tranh thích nhất là nghỉ hè, cô có thể quây đến quên trời đất, chỉ mong khai giảng sẽ mãi mãi không tới nữa.

Giờ thì khác, nghỉ hè dù thú vị, nhưng mỗi ngày cô đều phải mở lịch lên ngó ngày, tính xem bao nhiêu lâu nữa mới được gặp Chu Húc.

Chu Húc cũng không khá hơn là mấy, mấy ngày gần đây, ngay cả khi ra ngoài chơi bóng rổ với đám Tần Tống mà cũng mất tập trung.

Dương Thăng liếc trộm màn hình điện thoại của Chu Húc, là hình Lương Tranh, cười hì hì lại gần, không nén được sự tò mò: “A Húc, có phải ông thầm mến Lương Tranh từ lâu rồi không?”

Chu Húc đang ngồi trên khán đài, ánh mắt chỉ liếc qua cậu bạn một cái, không đáp.

Dương Thăng nói tiếp: “Ông giấu sâu thật đấy. Ngày nào bọn tôi cũng đi với ông mà không nhận ra.”

Chu Húc vẫn không thèm để ý đến cậu bạn, cúi đầu nhìn điện thoại.

Hình nền điện thoại đã đổi thành tấm hình mà mấy ngày trước Lương Tranh mới gửi cho anh, cô đi chơi ở ngoại ô với bạn. Cô ngồi bên hồ nước, phía trên là một chiếc lá sen to bản, hai tay ôm má, cười vô cùng ngọt ngào.

Lương Tranh mới về hơn một tháng, còn Chu Húc, lần đầu tiên trong đời, anh thấy thời gian một tháng lại dài đến thế.

Tần Tống ngồi bên cạnh cười cười, “Hai người đúng là thâm, vừa mới yêu đường đã thành yêu xa.”

Dương Thăng tiếp lời, “Bây giờ có là gì, đến khi khai giảng thì còn là hai đất nước khác nhau cơ.”

Chu Húc nhíu mày, ánh mắt khó chịu nhìn Dương Thăng.

Hai người kia cảm thấy chuyện này chẳng liên quan gì đến mình, còn cười trên nỗi đau của người khác, “Hồi trước thì cứ hứng hờ lạnh nhạt với người ta cơ, bây giờ cảm nhận được nỗi khổ tương tự rồi chứ? Không dễ chịu đúng không?”

Chu Húc không thèm để ý, đứng dậy.

Tần Tống hỏi: “Ông đi đâu đấy?”

Chu Húc không trả lời, đi thẳng ra bên ngoài.

10h tối, Lương Tranh đã tắm rửa xong, ngồi trước quạt, vừa chờ tóc khô vừa call video với Chu Húc.

Chu Húc ngồi trước bàn sách, máy tính mở, có vẻ là đang làm việc.

Lúc Lương Tranh gọi tới, anh hơi nghiêng người về phía thành ghế để nghe rõ hơn.

Đầu bên kia, Lương Tranh đang mặc một chiếc váy ngủ ren trắng, tóc vẫn còn ẩm, ngồi đối diện với cái quạt.

Chu Húc ngấm cô một lúc mới hỏi, “Về rồi à?”

Lương Tranh gác điện thoại lên kệ, hai tay chống cằm, cười mà hai mắt cũng cong thành hình trăng khuyết, “Vâng, vừa mới tắm xong.”

Gió từ quạt thổi tới làm tóc cô bay tán loạn, cô đành vén hết ra sau tai.

“Chơi vui lắm à?”

“Vui lắm, em ăn được khối đồ ăn vặt haha.” Tối nay Lương Tranh đi đạp xe với đám bạn, sau đó cùng đi ăn khuya mới về.

Chu Húc thấy vẻ tươi cười vui vẻ của Lương Tranh, giọng điệu không hiểu sao có chút chua, “Xem ra không có anh ở đó em vẫn vui lắm.”

Lương Tranh sao không nghe ra được giọng điệu ghen tị của ai kia, cười không ngừng lại được, còn cố tình trêu anh, “Cũng đúng, ngày nào cũng vui hết á.”

Chu Húc nhìn cô, không phản ứng lại.

Lương Tranh cố nhịn cười, sáp lại gần màn hình, “Anh sao vậy?”

Chu Húc nhìn cô hồi lâu, không thèm che giấu cơn giận, “Em nói xem?”

Lương Tranh cười, hỏi anh: “Anh không vui à?”

Chu Húc vẫn nhìn cô, “ừ” một tiếng.

Lương Tranh hỏi tiếp: “Sao thế?”

Chu Húc: “Không được gặp em.”

Không được gặp em, cho nên mới không vui.

Chương 34

Lương Tranh chưa bao giờ thấy biểu hiện như thế này của Chu Húc. Anh trầm mặc ngồi một chỗ, không nói không rằng, như bị cô bỏ rơi.

Cô lập tức hối hận, tự nhủ mình không nên đùa dai như thế.

Nhưng mà, cách một màn hình điện thoại, cô không có cách nào dỗ dành anh, đành đáng thương gục xuống bàn, xích điện thoại lại gần mình hơn, hối lỗi nhìn anh: “Em lừa anh thôi, vừa rồi ra ngoài anh cơm, em còn nhớ anh vô cùng, nghĩ nếu anh ở đây bây giờ thì thật tốt.”

Nói xong, lại sợ anh không tin, cô nghiêm túc nhắc lại lần nữa: “Thật sự rất nhớ, rất nhớ anh.”

Chu Húc nhìn cô một cái, trầm ngâm một lát mới bất ngờ nói: “Vậy giờ anh đến tìm em được không?”

Lương Tranh kinh ngạc, mở to mắt, cánh môi giật giật, hồi lâu mới sừng sốt đáp: “Cái gì cơ?”

“Anh đến tìm em.” Anh rất nghiêm túc, đôi mắt đen sâu hun hút của anh, nhìn sâu vào mắt cô, không có vẻ gì là đang đùa cợt.

Lương Tranh nhẹ nhàng đáp: “Nhưng Giang Thành rất xa.” Từ Bắc Kinh đến Giang Thành đi máy bay cũng phải mất hơn ba tiếng, cô không muốn giày vò anh, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Anh không cần đến tận đây đâu, xa lắm. Em sắp quay lại Bắc Kinh rồi.”

Chu Húc nhìn cô, lại giờ bài không nói chuyện - không thêm để ý ra.

Lương Tranh không muốn anh buồn, vì vậy cong mắt cười, dịu dàng nói: “Chu Húc, em cho anh xem một thứ.”

Chu Húc cuối cùng cũng chịu tiếp lời cô, giọng nói trầm trầm có chút không vui: “Cái gì?”

“Chờ một lát.” Lương Tranh tìm trong chồng sách luật tố tụng dân sự và hiến pháp chất cao như núi, vui vẻ rút ra một tờ giấy. Là một bức vẽ chân dung Chu Húc.

Bức này cô vẽ vào thời gian nghỉ hè, cô ở nhà anh chờ đến sinh nhật anh. Hôm đó cô thức dậy ra ban công ngắm cảnh, trong lúc thất thần nhìn ra xa xa, thấy anh đang tựa vào tàng cây trong vườn nói chuyện điện thoại. Vì trời còn sớm, dì và chú không có ở đó, liền gọi anh: “Chu Húc.”

Chu Húc ngẩng đầu nhìn cô, Lương Tranh cong mắt, rạng rỡ cười: “Buổi sáng tốt lành.”

Khoảnh khắc được vẽ lại trong bức hình chính là lúc ảnh khế ngẩng đầu nhìn cô.

Cô vẽ rất tốt, từ biểu cảm đến thần thái đều giống vô cùng.

Cô đắc ý cười, nhìn anh: “Hôm ấy em đang đọc sách, đột nhiên nhớ anh.” Ánh mắt cô long lanh như muốn nói: MAU KHEN EM. “Thế nào? Giống không?”

Chu Húc nhìn cô, ý cười từ đáy mắt lan đến khóe môi, hơi gật đầu: “Không tệ.”

Lương Tranh tủm tỉm: “Khi nào đến khai giảng sẽ mang tặng cho anh.”

Chu Húc gật đầu: “Ừ.”

Cuối cùng Chu công tử hờn giận của cô cũng vui vẻ lại rồi, Lương Tranh cẩn thận cất bức họa đi, lần nữa nằm bò ra bàn, thủ thi: “Anh đang làm việc à?”

Cô nhìn thấy anh mở máy tính ra, hình như đang có việc bận.

Chu Húc gật đầu: “Ừ, có chút việc.”

“VẬY em không quấy rầy anh nữa, anh làm việc đi.”

Chu Húc trầm mặc một lát, liếc nhìn đồng hồ, thấy không còn sớm nữa, khẽ gật đầu, thấp giọng nói: “Ừ, em đi ngủ sớm đi.”

Lương Tranh cười: “Anh cũng thế! Đừng làm việc khuya quá. Giữ gìn sức khỏe.”

Chu Húc cong môi: “Ừ.”

Lương Tranh chúc anh ngủ ngon, sấy khô tóc mới bò lên giường. Sau đó còn nhắn tin Wechat với anh thêm một lúc tới khuya mới hài lòng tắt điện thoại đi ngủ.

Sáng hôm sau, đúng giờ mẹ Lương giục cô dậy ăn sáng.

Lương Tranh còn ngái ngủ, vừa ăn mà hai mắt vừa díp lại.

Mẹ Lương thấy dáng điệu này của cô, khẽ cười: “Tối qua lại thức khuya đúng không? Ăn xong tranh thủ ngủ thêm một lát đi.”

Tối qua quả thực đi ngủ hơi muộn, ăn sáng xong, cô giúp mẹ lau dọn sạch sẽ mới trở lại phòng ngủ bù.

Giấc ngủ này rất sâu, Lương Tranh ngủ một mạch đến trưa, tận lúc mẹ Lương gõ cửa gọi cô ra ăn trưa, cô mới tỉnh dậy.

Cô đi ra, tóc tai rối bời, tựa vào cửa phòng vẫn còn hơi ngái ngủ: “Nhà mình đi đâu ăn cơm ạ?”

Mẹ Lương đáp: “Nhà dì hai. Sáng nay nhà dì con đi câu cá, thu hoạch được một rổ đầy, gọi nhà mình sang làm một bữa linh đình.”

Nhìn con gái tóc tai rối bù quần áo nhăn nhúm, mẹ Lương vội giục: “Con đi tắm rửa thay quần áo đi, nhanh lên. Cả nhà đi bây giờ luôn đó.”

Lương Tranh lau bầu đáp ứng, mắt nhắm mắt mở đi vào nhà vệ sinh.

Trước khi đi, cô gọi điện cho Chu Húc, nhắn anh trưa nay cả nhà cô sẽ sang dì Hai ăn cơm, tránh lúc anh gọi cô lại không chú ý điện thoại.

Nhưng không hiểu sao, gọi mấy lần đều không kết nối được. Cô đoán do sóng yếu, nên nhắn tin Wechat cho anh.

Khi Lương Tranh nhận được điện thoại của Chu Húc đã là ba giờ chiều.

Lúc này cô đang ở nhà dì, nhìn các chú bác hăng hái sát phạt nhau trên chiếu bạc. Nhìn tên hiển thị cuộc gọi đến, Lương Tranh vội vàng đứng lên, chạy ra ban công, nhỏ giọng nói: “Chu Húc!”

Có lẽ khi yêu chính là thế, lúc nào cũng muốn gọi tên người kia, chỉ cần gọi tên anh thôi cũng đủ thấy ngọt ngào. Chu Húc hơi cong môi, đáy mắt, khóe môi đều ngập tràn ý cười ấm áp: “Em xuống dưới đi.”

Lương Tranh sửng sò: “Dạ?”

Chu Húc đáp: “Anh đang ở bên dưới nhà em.”

Lương Tranh ngạc nhiên hét lên: “Thật hay đùa vậy? Anh đừng gạt em.”

Chu Húc nói: “Anh lừa em làm gì?” Anh dừng lại một chút, trầm giọng nói: “Em không muốn gặp anh sao?”

Sao có thể, nhớ anh đến chết được. Lúc nào cũng muốn gặp anh. Lương Tranh vui vẻ nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nói: “Em đang ở nhà dì, chờ em chút, em chuẩn bị về rồi.”

Cô chạy vào phòng, xách balo lên vội vàng nói với mẹ Lương: “Mẹ! Con về trước đây!” Sau đó gấp gáp chạy ra ngoài.

Mẹ Lương còn chưa kịp hỏi cô muốn đi đâu, vừa quay lại đã không thấy bóng dáng nha đầu nhà mình nữa.

Lương Tranh bắt xe về nhà, còn chưa xuống xe, đã nhác thấy bóng dáng quen thuộc của Chu Húc ở quán nước ven đường trước cổng khu nhà. Cô nhanh chóng trả tiền, chạy xuống, định âm mưu ôm chầm lấy anh từ phía sau, dọa anh giật mình một cái.

Thời điểm cánh tay cô vòng qua eo anh, Chu Húc đã biết là Lương Tranh. Anh nhanh chóng xoay người, ôm trọn cô vào lòng: “Em về nhanh thế?”

Lương Tranh cười rạng rỡ: “Đương nhiên rồi. Sợ Chu thiếu gia phải chờ lâu.”

Chu Húc tính tiền, sau đó nắm tay Lương Tranh cùng tản bộ. Anh mua cho mình một chai nước khoáng, mua cho Lương Tranh nước ép nho cô thích, cẩn thận mở nắp chai cho cô. Lương Tranh ngoan ngoãn nhận lấy, uống một ngụm lớn, sau đó mới nói: “Không phải em bảo anh không cần tới hay sao. Xa như thế!”

Chu Húc vặn nắp bình nước, bình thần tự nhiên đáp: “Anh không cảm thấy xa.”

Lời nói này khiến trái tim cô đông đầy mật ngọt, Lương Tranh ngược nhìn anh, đôi mắt cong cong như trăng khuyết, đáy mắt ngập tràn hạnh phúc, nhin không được nắm lấy tay Chu Húc dịu dàng nói: “Chúng ta cùng đi chơi đi. Anh muốn đi đâu?”

Cô vừa dứt lời, Chu Húc còn chưa đáp lại, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc: “Tiểu Húc?”

Lương Tranh giật mình, quay lại, thì ra là ba cô. Buổi sáng, ba Lương có việc phải quay về đơn vị một chuyến, vừa trở về liền bắt gặp con gái rượng đang vui vẻ tay trong tay cùng con rể tương lai. Ông cực kì cao hứng, nhanh chóng tiến về phía đôi bạn trẻ, hồ hởi nói: “Tiểu Húc, con tới khi nào? Con bé Tranh Tranh này, thế mà không thèm báo với ba mẹ một tiếng.”

Chu Húc lễ phép chào hỏi: “Con chào chú. Con vừa mới đến thôi ạ!”

Lần trước gặp mặt chỉ là con trai nhà người bạn thân của vợ, giờ lại sắp trở thành con rể tương lai nhà mình, cha Lương cực kì nhiệt tình, thân thiết lôi kéo Chu Húc lên lầu, trên đường đi còn không quên gọi điện thoại cho bà xã, cao hứng nói: “Bà còn đánh bài ở đâu thế? Tiểu Húc đến rồi, bà tranh thủ về đi, tính xem hôm nay ăn gì, lát tôi đi mua.”

Lương Tranh bất đắc dĩ quay sang nhìn Chu Húc. Chu Húc cũng đang nhìn cô. Lương Tranh làm bộ mặt đau khổ sầu bi chọc anh cười lên một tiếng, sau đó lặng lẽ kéo tay cô.

Đã 1 tháng Lương Tranh và Chu Húc xa nhau, thật vất vả mới được gặp mặt. Kế hoạch ban đầu của cô là muốn cùng anh hẹn hò, nào ngờ lại đụng trúng phải ba, thế là kế hoạch hẹn hò của đôi bạn trẻ chuyển thành buổi ăn cơm gặp mặt người lớn trong nhà. Cả chiều Lương Tranh còn không nói với anh được quá 2 câu. Ba cô cứ bám riết lấy anh trò chuyện không thôi. Lương Tranh ngồi một bên không chen được vào câu nào, đành lủi thủi xuống phòng bếp phụ mẹ chuẩn bị bữa tối.

Không biết hai người đàn ông nói gì ngoài phòng khách, chỉ thấy ba Lương thi thoảng cười lớn, miệng không thôi tán dương Chu Húc, hình như vô cùng hài lòng với cậu con rể này. Lương Tranh hiếu kì, lặng lẽ thò đầu ra nhìn trộm. Mẹ Lương ngoái đầu nhìn con gái, bắt

đắc dĩ nói: "Con đừng ở đây nữa, chỉ tổ làm vướng tay vướng chân. Ra ngoài đi."

Lương tranh nghĩ thầm không biết ba kiếm đâu ra lắm chuyện để nói với anh như thế. Bình thường anh và cô ở cùng nhau, Lương Tranh cũng chẳng biết phải nói đề tài gì.

7h tối. Cả nhà quây quần ăn cơm. Lương Tranh sắp xếp bàn ăn. Ba cô phấn khởi lôi bình rượu quý nhất ra, thân thiết nói: "Tiểu Húc! Con uống được rượu không? Làm vài ly với chú."

Chu húc đương nhiên lễ phép gật đầu đồng ý.

Ba của cô cứ vui là sẽ uống rất nhiều, uống nhiều thế nào cũng sẽ nói linh tinh. Uống được vài chén, mặt ba Lương đã đỏ lên, bắt đầu cầm tay Chu Húc thân tình trút nỗi lòng: "Tiểu Húc! Chú biết con là một chàng trai vô cùng ưu tú. Phương diện nào cũng thông minh tài giỏi hơn người. Nhưng mà Tranh Tranh nhà chú cũng là một cô gái rất tốt. Điều kiện nhà chú mặc dù không bằng nhà con, nhưng nha đầu Tranh Tranh này từ nhỏ đã được dì chú cưng chiều yêu thương hết mực. Hai con yêu thương nhau, muốn bên nhau, vậy thì hãy đồng ý với chú, không được khi dễ con bé. Nếu con đối xử không tốt với con bé, chú nhất định sẽ không để yên."

"Ba — —" Lương Tranh kéo khuỷu tay, nói: "Ba uống nhiều rồi."

Chu Húc bình tĩnh rót rượu cho ba Lương, nghiêm túc lễ phép nói: "Xin chú hãy yên tâm."

Ba Lương cực kỳ cao hứng, uống thêm vài chén nữa. Một bình rượu lớn, cuối cùng gần như cạn sạch. Ba Lương uống say, sớm đã trở về phòng nghỉ ngơi. Chu Húc ngồi trên sofa đầu tựa ra sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Trông anh rất nhẹ nhàng bình thản, nhưng Lương Tranh đoán anh cũng đã ngà ngà say.

Mẹ cô thu dọn một gian phòng cho anh, sau đó nói nhỏ với Lương Tranh: "Ba con cũng thế, uống xong cứ im im như không có gì,

nhưng say quắc cần câu rồi."

Bà lại gần, ân cần hỏi anh: "A Húc, con cảm thấy thế nào? Đêm nay sớm nghỉ ngơi đi!"

Chu Húc thấy mẹ Lương đi ra, liền đứng dậy gật đầu, lễ phép nói: "Dạ vâng. Con cảm ơn dì."

Mẹ Lương vội nói: "Khách sáo làm gì." Bà quay sang Lương Tranh dặn dò: "Con chuẩn bị khăn mặt bàn chải cho thằng bé, rửa ráy sạch sẽ rồi đi nghỉ sớm đi thôi."

"Vâng ạ."

Mẹ Lương căn dặn đâu ra đấy xong mới quay trở về phòng mình. Thấy mẹ đi rồi, cô mới tiến lại gần ngồi xuống cạnh anh, sờ thử trán Chu Húc, dịu dàng hỏi: "Anh thấy thế nào? Chóng mặt không? Có phải anh say rồi đúng không?"

Chu Húc tựa vào thành sofa, hơi nghiêng đầu kéo tay cô, nhưng không đáp. Quả thực anh có chút say. Lương Tranh thở dài: "Anh không hay uống rượu ngâm đúng không? Sớm biết vậy đã không để anh uống!"

Lúc say Chu Húc không nói nhiều, chỉ im lặng nắm tay cô không buông. Lương Tranh cảm thấy anh chàng nhà mình khi say thực giống một đứa bé. Cô phải dùng hết lời lẽ ngon ngọt dỗ dành "cậu bé cứng đầu" Chu Húc mới chịu buông cô ra.

Cô cầm bàn chải và khăn mặt mới đến, dùng hết sức bình sinh kéo anh dậy, đẩy anh vào phòng tắm, đóng cửa nói với vào: "Cần gì cứ gọi em. Em đứng ngay ngoài này!"

Cô đi ra phòng khách thu dọn một chút, tiện thể chờ anh.

Đang ngồi ngoài sofa chơi game hăng say thì Chu Húc chậm rãi bước đến. Lương Tranh ngẩng đầu mỉm cười: "Anh xong rồi hả? Đã

tinh táo hơn chưa?"

Chu Húc đứng ì một chỗ, chăm chú nhìn cô không nói.

Lương Tranh đoán anh vẫn còn chóng mặt, nhin cười, kéo anh về phòng nghỉ của khách.

Trong phòng đã bật sẵn máy lạnh, vô cùng mát mẻ dễ chịu. Lương Tranh kéo anh đến bên giường, ấn anh ngồi xuống. Chu Húc cực kì phối hợp, ngoan ngoãn an vị một chỗ, lẳng lặng nhìn cô.

Lương Tranh ngồi xổm trước mặt anh, chống cằm ngắm gương mặt anh tuấn nhìn hoài không chán của ai đó một lúc lâu. Càng nhìn càng cảm thấy đáng vẻ say xỉn này cực kỳ đáng yêu. Cô tủm tỉm giơ tay quơ quơ trước mặt anh, trêu chọc: "Chu Húc, còn nhận ra ai đang ngồi trước mặt anh không?"

Chu Húc kéo tay cô xuống, liếc cô một cái, nhàn nhạt đáp: "Vô vị."

Lương Tranh bật cười thành tiếng, "Xem ra vẫn chưa say đến mức không biết trời trăng gì."

Chu Húc nhìn cô một lúc, như đột nhiên nhớ ra cái gì, anh vươn tay tóm lấy cổ tay cô, cực kỳ không nói đạo lý, ngang tàng hỏi: "Đồng hồ đeo tay của anh đâu?"

Chương 35

Lương Tranh thấy Chu Húc đột nhiên đòi đồng hồ, suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng.

Đúng thật là, uống say rồi mà vẫn không quên đồng hồ của mình.

Thấy tâm trạng tối nay của Chu Húc có vẻ tốt, cô còn cố ý trêu anh. Nắm lấy cổ tay anh, vẫn không thể ngừng trợn cười được, “Làm gì có.”

Chu Húc hẳn là say lắm rồi, trợn vẻ mặt rất mất hứng nhìn cô, chẳng nói chẳng rằng nhưng tay còn lại cũng bắt lấy tay cô không buông.

Lương Tranh vẫn cười, cười mãi, cười đến mức bụng quặn cả lại. Tay cô vẫn nắm lấy tay anh, một lúc lâu sau mới nói được thành câu: “Anh không buông em ra thì sao em đi lấy cho anh được?”

Chu Húc nhìn cô, có vẻ không được tin tưởng cho lắm, tay cũng chẳng chịu buông, cứ như sợ rằng một khi anh thả tay ra thì cô sẽ chạy mất vậy.

Lương Tranh không thể ngờ được khi uống say Chu Húc sẽ trở nên ấu trĩ như vậy, cố gắng nhịn cười, cúi đầu, cố gắng rút tay ra khỏi tay Chu Húc, nói: “Chờ em một chút.”

Lúc này cô mới đứng dậy đi ra ngoài.

Một lát sau trở lại, trên tay đã có thêm một chiếc hộp.

Chu Húc vẫn ngồi ở mép giường không hề nhúc nhích, vừa thấy Lương Tranh đi vào đã ngẩng đầu lên nhìn theo cô.

Lương Tranh lại gần, ngồi xuống bên cạnh anh, cô mở nắp hộp, lấy chiếc đồng hồ đeo tay ra.

Sau đó, cô kéo tay Chu Húc, đeo đồng hồ vào cho anh, “Mua từ năm ngoái rồi, cũng không biết anh có thích hay không.”

Chu Húc mãi mê ngắm nghía chiếc đồng hồ trên tay mình, lâu thật lâu sau mới thấp giọng đáp: “Thích lắm.”

Khóe môi Lương Tranh cong lên, đầu cúi càng thấp, cài dây đồng hồ cho Chu Húc.

Đeo xong xuôi cô mới nhìn kỹ lại, cười cười. Cô nắm lấy tay Chu Húc, ngẩng đầu nói với anh: “Dù cái đồng hồ này không phải thứ quý báu, như dù gì cũng là em tặng, anh không được tháo xuống đâu đấy.”

Dù là đang say, ánh mắt còn chẳng thể tập trung được, nhưng Chu Húc vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Lương Tranh lại được phen nhin cười không nổi, hai tay áp lấy mặt Chu Húc, nói: “Uống nhiều thế rồi mà còn không quên đòi quà. Anh đi ngủ sớm đi.”

Cô đứng dậy, tắt đèn giúp anh rồi mới ra khỏi phòng.

Đúng là bình thường Chu Húc chẳng bao giờ uống nhiều đến vậy, cũng sẽ không để bản thân mình quá chén, nhưng tối qua thì say thật. Ngày hôm sau tỉnh dậy vẫn thấy đầu óc choáng váng khó chịu làm anh không khỏi nhíu mày, đưa một tay lên che mắt.

Rèm cửa đã được kéo kín, trong phòng lờ mờ sáng, không biết là đã mấy giờ rồi.

Đầu vẫn ong ong, Chu Húc phải nằm trên giường nhắm mắt thêm mới lúc lâu, thấy đỡ mới bỏ tay xuống, ngồi dậy.

Anh ngồi trên giường, lúc này ý thức mới từ từ tỉnh táo, dường như nhớ ra chuyện gì đó, chuyển mắt nhìn tay trái của mình.

Trên cổ tay có thêm một chiếc đồng hồ. Anh giơ tay lên, chăm chú ngắm nhìn thật lâu.

Một lúc sau mới đứng dậy ra khỏi phòng.

Đã hơn 10h, mẹ Lương vừa đi đâu mới về về, đang ở trong bếp chuẩn bị làm bữa trưa.

Quay đầu lại thấy Chu Húc từ trong phòng đi ra, bà cười, “A Húc dậy rồi đây à.”

“Dì ạ.”

Mẹ Lương bưng mấy món trên bàn lên, nói tiếp: “Đồ ăn sáng nguội cả rồi, để dì hâm nóng cho con.”

Vừa bưng đồ đồ vào bếp bà vừa nói: “Tại ba Tranh Tranh đấy, uống chẳng biết kiềm chế gì cả.” Rồi lại lo lắng hỏi Chu Húc: “Con có còn khó chịu không? Hay là dù bảo Tranh Tranh đi mua hộp thuốc giải rượu cho con nhé.”

Dứt lời, bà liền lau tay, đi ra khỏi bếp.

Chu Húc vội ngăn cản: “Không cần đâu dì ạ, con không sao ạ.”

Anh nhìn khắp một lượt phòng khách, không nhận được lên tiếng hỏi: “Dì ơi Lương Tranh đâu ạ?”

Mẹ Lương đáp: “Dì vừa bảo Tranh Tranh xuống nhà mua hoa quả rồi, trong nhà vừa hết.”

Ngay sau đó lại nói tiếp: “Để dì gọi cho con bé nhé.”

Chu Húc nhanh nhẹn trả lời: “Không cần đâu dì. Cô ấy ở ngay dưới lầu phải không ạ? Để cháu xuống dưới tìm.”

Mẹ Lương lúc này mới nhớ ra, từ hôm qua khi Chu Húc tới, hết bị ba Lương lôi kéo nói chuyện thì lại bị chuốc rượu tới say, đoán chừng vẫn chưa có lúc nào được trò chuyện với Tranh Tranh. Hai đứa vừa mới yêu đương, đôi tình nhân bên nhau nhất định là sẽ có nhiều chuyện muốn nói. Nghĩ vậy lại thầy mừng, bà gật gật đầu: “Ừ, ngay dưới lầu thôi, ngoài tiểu khu có một cửa hàng trái cây, chắc là Tranh Tranh đang ở đấy.”

“Vâng ạ, con cảm ơn dì.”

Chu Húc vào phòng tắm rửa mặt, chỉnh trang lại qua qua xong liền ra ngoài tìm Lương Tranh.

Ra khỏi tiểu khu là thấy ngay cửa hàng trái cây là dì Lương nói.

Anh vừa vào đã thấy Lương Tranh, cô đang đứng ở quầy bán nho, dẫn đo lựa chọn.

Nhưng không chỉ có một mình cô.

Chu Húc thấy Lý Khê đứng cạnh Lương Tranh, sắc mặt thoáng trầm xuống.

Bà nội Lý ở khu này nên anh tới đây khá thường xuyên, vừa hay gặp Lương Tranh đang mua hoa quả liền ghé vào chào hỏi mấy câu, có khi còn ăn chực được mấy quả.

Lương Tranh ngắt một nho đưa cho cậu chàng, “Cậu nếm thử xem, có ngọt không?”

Lý Khê nhận lấy ăn thử, không quên nói: “Mình là tới ăn chực, chứ không phải tiểu thái giám thử đồ ăn.”

Lương Tranh cười ra tiếng, “Mình cũng đâu có nói thế.”

Cô đang nói, vừa chuyển ánh mắt đã thấy Chu Húc đang đứng bên ngoài.

Dường như ngay lập tức, bên môi nhòe cười, “Chu Húc!”

Cô đi tới kéo tay anh, “Anh dậy lúc nào thế? Sao biết em đang ở đây?”

Nhìn nụ cười của Lương Tranh, tâm trạng Chu Húc dần khá hơn, đáp: “Dì bảo em đang ở đây.”

Lương Tranh cười nhìn anh, “Ừa, em đi mua ít hoa quả.”

Cô kéo Chu Húc vào trong, “Anh muốn ăn gì để em mua?”

Lý Khê vẫn đang đứng đó ăn nho, thấy Lương Tranh và Chu Húc đi vào, ánh mắt vô thức quét sang phía Chu Húc.

Chu Húc cũng nhìn cậu chàng, nhưng cái tính của anh, bình thường đã lạnh lùng như tảng băng di động, hướng chi trước mặt lại còn là một người không vừa mắt, tất nhiên càng không hòa hoãn cho được, biểu cảm rét lạnh đến độ có thể đông cứng người xung quanh.

Anh chỉ liếc qua cậu chàng một cái rồi ngay lập tức dời ánh mắt.

Lương Tranh không chú ý thấy sự thay đổi siêu nhỏ này trong cảm xúc của Chu Húc, còn cui về giới thiệu, “Đây là bạn em, Lý Khê.”

Lại quay sang nói với Lý Khê. “Đây là Chu Húc.”

Đây cũng không phải lần đầu tiên Lý Khê gặp Chu Húc. Tết năm ngoái anh đang chơi game ở nhà Lương Tranh, Chu Húc quay lại lấy đồ nên đã gặp một lần.

Nhưng mà anh nhớ là vị thiếu gia này rất cao ngạo, còn chẳng thèm nhìn anh với Lương Tranh, lúc đi ngang qua hai người họ ánh mắt lại càng tỏ rõ sự khinh thường, lấy đồ xong đi luôn.

Anh còn lảng lảng hỏi Lương Tranh, vị đại thiếu gia tương lai nào thế này?

Lương Tranh hạ thấp giọng đáp: “Người ta là thiếu gia hàng thật giá thật.”

Cho đến khi Lương Tranh nói với anh, cô với Chu Húc thành đôi rồi, Lý Khê nghe mà sợ ngây cả người, “Là cái vị đại thiếu gia lúc nào cũng tỏ vẻ xem thường đám ‘dân nghèo’ chúng ta ấy á?”

Đúng là mới yêu đương, Lương Tranh chẳng mấy chốc đã đứng về phía “người nhà”, phản bác lại lời Lý Khê, “Người ta tên là Chu Húc. Chỉ là tính cách anh ấy tương đối lãnh đạm thôi, chứ có khinh thường ai đâu.”

Lý Khê không biết tại sao Chu Húc trông có vẻ bất mãn với mình, nhưng vẫn cười chào hỏi, “Đã nghe Tranh Tranh nhắc đến cậu không ít lần, nhưng đúng là gặp người thật đẹp trai hơn nhiều.”

Chu Húc chỉ lạnh nhạt liếc nhìn anh chàng, “Ồ vậy sao? Tranh Tranh thường nhắc đến tôi à?”

Đây cũng là lần đầu tiên Lương Tranh nghe thấy Chu Húc gọi cô Tranh Tranh, vô thức quay sang nhìn anh, hai mắt còn chớp chớp.

Lý Khê tiếp: “Ừ, nhắc nhiều. Chắc cậu không biết, ngày nào cậu ấy cũng nhớ cậu, sắp thành bệnh tương tư đến nơi rồi.”

Mắt Lý Khê thoáng chốc nóng bừng, đá Lý Khê một cái: “Cậu – ngậm miệng.”

Lý Khê dễ dàng né được một cước của cô bạn, nhưng Lương Tranh đâu phải người dễ bỏ cuộc, tiếp tục đá cái nữa. Hai người cứ thế nô đùa vui vẻ làm Chu Húc đứng bên cạnh càng có vẻ không vui, kéo người của mình lại, “Em không mua hoa quả à?”

“À ừ, đúng rồi. Anh muốn ăn gì? Ăn nho không?”

Chu Húc nhìn mấy chùm nho trước mắt chỉ cảm thấy chua, cau mày nói: “Không ăn.”

“Thế ăn gì được nhỉ? Lê thì sao?” Lương Tranh và Chu Húc sóng vai đi bên nhau, cô cầm một quả lê lên, “Lê cũng ngon lắm.” Rồi lại thử vố vố quả dưa hấu bên cạnh, “Hay là ăn dưa hấu nhé.”

Lúc này Chu Húc mới gật đầu, “Được.”

Cuối cùng, Lương Tranh mua 1 túi lê và 1 quả dưa hấu.

Lý Khê cũng không muốn ở lại làm bóng đèn, đã đi trước rồi.

Một tay Chu Húc xách hoa quả, tay còn lại nắm lấy tay Lương Tranh.

Lương Tranh muốn xách túi lê giúp anh, nhưng anh chàng nào đó lại càng siết chặt bàn tay cô, rũ mắt nhìn xuống cô gái nhỏ, “Đừng nghịch ngợm.”

Lương Tranh: “...”

Càng tốt, không cho xách thì thôi, cô mừng còn không xong.

Nói xong Chu Húc liền thu tầm mắt, trầm mặc chẳng nói chẳng rằng.

Lương Tranh để mặc Chu Húc nắm tay mình, cả đường đi, ánh mắt không rời không người anh.

Đến cửa thang máy, Chu Húc mời nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: “Em nhìn gì thế?”

Lương Tranh cụp mắt hỏi: “Chu Húc, sao anh lại không ăn nho?”

Chu Húc liếc cô một cái, đáp: “Chua.”

Lương Tranh cười thành tiếng, ngẩng đầu lên nói: “Em thấy có anh mới chua ấy.”

Chu Húc: “...”

Chu Húc đúng là “chua” chết đi được, cười cả đường đi vẫn chưa đủ, về tới nhà vẫn không ngừng lại được.

Mẹ Lương thấy Lương Tranh vui vẻ thế liền hỏi: “Có chuyện gì mà vui thế?”

Lương Tranh cười đáp: “Hôm nay nho chua quá nên con không mua.”

“Thế á, hai hôm trước mẹ mới mua vẫn ngọt mà nhỉ.” Mẹ Lương vừa nghi hoặc vừa trở lại phòng bếp tiếp tục nấu cơm.

Đang dở tay nên bà gọi Lương Tranh, “Tranh Tranh, A Húc vẫn chưa ăn sáng đâu. Mẹ hâm nóng lại mì hoành thánh rồi, con mang cho A Húc đi.”

“Vâng ạ.” Lương Tranh vẫn cười không thôi, đi vào bếp lấy mì cho Chu Húc.

Bày biện xong bung ra, nhưng Chu Húc lại không có trong phòng khách, cô lại bung vào phòng anh, tiện thể dùng vai đóng cửa phòng.

Chu Húc đang thay quần áo, Lương Tranh cầm bát đi vào rồi đặt xuống tủ đầu giường, “Chu Húc, ăn mì.”

Vừa thay xong một cái phong, anh đi đến bên giường rồi ngồi xuống, bung bát lên bắt đầu ăn.

Lương Tranh ngồi xuống trước mặt anh, hai tay chống cằm, nhìn anh cười tủm tỉm, thấy anh chuẩn bị gấp thêm một đĩa mới ngọt ngào hỏi: “Có ngon không?”

Chu Húc ngẩng lên nhìn cô, gật đầu đáp, “Ngon lắm.”

Đang định cúi đầu gắp thêm thĩ bỗng nhiên Lương Tranh đặt một tay lên đầu gối anh, vừa cười vừa hỏi: “Có muốn thêm giấm không? Hôm qua em mới mua một chai mới đấy.”

Sắc mắt Chu Húc lập tức đen lại, nghiêng đầu ho khan mấy tiếng.

Lương Tranh gục mặt xuống đầu gối Chu Húc, cười vô cùng thích ý, cười đến mức toàn thân phát run.

Chu Húc cúi đầu nhìn cô, có vẻ tức giận, nói: “Đừng cười nữa, đau sốc hông đấy.”

Lương Tranh bò cả ra mà cười, hồi lâu sau lại bình tĩnh hơn, tiếp tục úp mặt trên đầu gối anh. Cô ngẩng đầu, khẽ cười hỏi anh: “Chu Húc, anh là hãng giấm gì ấy nhỉ?”

Chu Húc: “...”

Chương 36

Lương Tranh cười đến khoái trí. Cô nhanh mồm nhanh miệng, lại sắc sảo, Chu Húc trầm mặc kiệm lời vốn chẳng phải đối thủ của cô. Huống hồ trừ Lương Tranh, cũng chẳng có người thứ hai dám cười anh như thế.

Lúc đầu Lương Tranh gối đầu trên đùi anh, co người cười, sau đó cô nhồm người, ngồi dậy, nâng mắt nhìn vào khuôn mặt giận dữ của ai đó, nín cười, kéo tay anh: “Sao thế? Anh giận rồi à?”

Chu Húc nhìn cô thật lâu, nhưng không thêm trả lời.

Lương Tranh nghiêng đầu nhìn anh một lúc, đang định buông tay ra thì bị anh trở ngược tay lại, nắm chặt lấy, đôi mày anh khẽ nhíu, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc em đã bỏ ra bao nhiêu tiền?”

Lương Tranh sửng sốt một chút, không hiểu lắm: “Cái gì cơ?”

Chu Húc: “Đồng hồ!”

Nhãn hiệu đồng hồ này, Chu Húc biết, có thể đối với anh nó chẳng đáng tiền, nhưng đối với Lương Tranh mà nói tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Anh nắm cổ tay cô rất chặt, ánh mắt chăm chú nhìn cô: “Rốt cuộc em đã bỏ ra bao nhiêu tiền? Tiền ở đâu?”

Lương Tranh hơi sửng sò, lúng túng đáp: “Em có tiền mà.”

Cô cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay anh, khẽ mỉm cười: “Thật ra cũng không quý giá gì cả, ước chừng hơn 1000 tệ.”

Chu Húc nhìn cô, nhíu mày, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô không buông.

Lương Tranh cười rộ lên: “Em cũng đâu nghèo đến nỗi đó, chẳng lẽ chỉ vì mua quà sinh nhật cho anh mà em phải thắt lưng buộc bụng, nhịn ăn nhịn uống hay sao?”

Cô vừa nói, vừa vươn người nhích lại gần anh, tủm tỉm cười: “Thật ra em là một RICH KID ngầm đó.”

Chu Húc nhìn cô một cái, hơi cau mày, không tin tưởng hỏi lại: “Thật?”

“Em lừa anh làm gì, em cũng không phải người vĩ đại bao dung đến nỗi không ăn không uống, dành tiền mua quà cho anh đâu. Đúng là ngốc nghếch.” Lương Tranh kéo tay anh, cúi đầu ngắm nghía thật lâu: “Mặc dù không phải món quà quý giá gì, nhưng mà anh đeo lên quả thực rất đẹp.”

Cô ngẩng đầu cười, nhìn anh, lời khen bật ra từ tận đáy lòng: “Chủ yếu là vì chủ nhân của nó vóc dáng rất đẹp.”

Chu Húc ngắm nhìn nụ cười tươi đẹp của cô không chớp mắt, khóe môi hơi cong lên theo.

Lương Tranh nắm tay anh, căn dặn: “Đồng hồ phải luôn mang theo mình đó.”

Chu Húc nghiêm túc gật đầu: “Đã rồi.”

Chu Húc ở Giang Thành 3 ngày, đến ngày 21/8 mới trở lại Bắc Kinh.

Đến nhà đã là buổi trưa, ba mẹ anh đều không có nhà. Chu Húc về phòng tắm rửa thay đồ, sau khi nói chuyện điện thoại với Lương Tranh xong, anh đóng rèm lại nghỉ ngơi một lát.

Tỉnh dậy đã là bốn giờ chiều. Anh rời giường, rửa mặt, đi xuống lầu pha cafe.

Vừa vặn nghe thấy tiếng người trở về.

Tiếng Chu Kỳ vang vọng khắp nhà khiến anh chưa nhìn thấy người đã cảm thấy nhức đầu.

Chu Kỳ mở cửa đã thấy Chu Húc đứng trên cầu thang, cực kỳ vui mừng hét lớn: “Anh! Anh về rồi!”

Chu Ngữ Chúc cũng tiến vào, cười rộ lên: “Con về lúc nào thế?”

Chu Húc gật đầu một cái, từ tốn đáp: “Mẹ! Con vừa về thôi.”

Anh đi đến, phụ mẹ xách đồ vào bếp.

Chu Ngữ Chúc vừa thay giày vừa nói: “A Kỳ muốn qua ăn cơm, mẹ có mua chút đồ ăn. Con cứ đặt trên bàn được rồi, lát nữa mẹ còn sắp xếp lại nữa.”

Chu Húc “Vâng” một tiếng, đặt tất cả lên bàn trong phòng bếp, sau đó lấy cốc đi pha cafe.

Trong lúc anh đang nghiền hạt cafe, Chu Kỳ lon ton chạy đến, hứng khởi hỏi: “Anh! Anh qua thăm chị Lương Tranh chưa?”

Chu Húc nhàn nhạt gật đầu, không để ý đến cậu ta, pha xong cafe liền đi thẳng về phòng.

Chu Kỳ quay đầu nhìn theo bóng lưng ông anh tích chữ như vàng nhà mình, xoắn xuýt một hồi, giống như cực kỳ muốn nói gì đó nhưng lại không dám, thấy Chu Húc sắp đi mất, cậu ta sốt ruột chạy theo: “Anh! Chờ em với!”

Chu Húc trở về phòng, mở máy tính, đang định làm việc. Trong lúc chờ máy tính khởi động, anh lười biếng tựa đầu vào ghế, nhắn tin wechat với Lương Tranh.

Chu Kỳ đứng bên cạnh, nhìn về phía màn hình điện thoại của Chu Húc.

Ban đầu Chu Húc mặc kệ tên nghịch ngợm này, nhưng mà cậu em này càng ngày lớn mật, hiên ngang đi thẳng đến, tựa sát lại nhìn nội dung trò chuyện của hai người.

Chu Húc ngẩng đầu, lờm cậu ta một cái: “Có tin anh ném cậu ra khỏi phòng không?”

Chu Kỳ bị dọa rụt cổ lại, cười giả lả, nịnh nọt: “Em chỉ muốn xem anh chị nói chuyện gì thôi mà.”

Chu Húc hơi nhíu mày, ánh nhìn lạnh lùng nghiêm khắc khiến Chu Kỳ bối rối gãi gãi cổ, ánh mắt trốn tránh nhìn đi nơi khác: “Nói đi! Muốn gì?”

Chu Kỳ biết không lừa được đôi hỏa nhãn kim tinh của ông anh họ này, dứt khoát khai thật: “À thì... Hôm qua em ăn cơm ở nhà ông nội... hình như... ông... ông nói, muốn...” Cậu ta vô thức ngẩng đầu thăm dò sắc mặt của Chu Húc, đề nhỏ thanh âm nói: “Muốn tìm đối tượng kết hôn cho anh.”

Chu Húc nhìn cậu, khuôn mặt vẫn lãnh đạm bình tĩnh.

Chu Kỳ không hiểu nổi ông anh trai của mình đang nghĩ gì, hoảng hốt nhắc nhở: “Anh, nếu ông nội thật sự tìm đối tượng kết hôn cho anh... Vậy... chị Lương Tranh phải làm sao?”

Chu Húc cực kì bình thản, tiếp tục nhắn tin với Lương Tranh, như thể tin tức vừa rồi chẳng liên quan gì đến mình.

Chu Kỳ thấy dáng vẻ dửng dưng này của ông anh, đoán chừng người này chẳng thèm để chuyện này vào mắt, đôi mắt cậu ta đột nhiên bừng sáng, nắm lấy cổ tay Chu Húc: “Anh! Mặc kệ anh làm gì! Em đều đứng về phía anh.”

Chu Húc ngược mắt, như nhìn một kẻ ngốc, điềm nhiên phán một câu: “Bớt lo chuyện bao đồng đi.”

Chu Húc quả thực không hề mảy may lo lắng vấn đề Chu Kỳ vừa nói, xưa nay anh luôn làm theo ý mình, có chính kiến rõ ràng, tính cách lại lạnh nhạt kiêu ngạo, không thèm để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Anh rũ mắt chăm chú đọc tin nhắn của Lương Tranh, nhàn nhạt cảnh cáo: “Đừng nói linh tinh trước mặt Lương Tranh.”

Chu Kỳ vỗ ngực cam đoan: “Anh cứ yên tâm.”

Nói xong, cậu ta đột nhiên phát hiện chiếc đồng hồ lạ trên cổ tay Chu Húc, ồ lên một tiếng: “Anh mới mua đồng hồ à? Đẹp đó.”

Chu Húc thờ ơ đáp: “Tranh Tranh tặng.”

“Quào!” Chu Kỳ tỏ vẻ hâm mộ, chua xót nói: “Chị Lương Tranh thích gì ở cái người lạnh lùng tẻ nhạt như anh nhỉ. Haizz lúc nào cũng như khúc băng, ở cùng anh chắc chán muốn chết.”

Giọng cậu ta rất nhỏ, nhưng trong không gian yên tĩnh này, sao Chu Húc có thể không nghe thấy. Anh giương mắt nhìn cậu ta, lạnh đến độ không khí cũng muốn đóng băng.

Chu Kỳ ngẩng đầu vừa thấy sát khí trong mắt ông anh nhà mình, lập tức thanh minh: “Anh yên tâm! Em thực sự không có ý gì với chị dâu.”

Chu Húc nhìn cậu ta dò xét một lúc lâu, mới chịu thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nói: “Cậu dám.”

Chu Kỳ: ...

Ngày 3 tháng 9 Lương Tranh khai giảng, như hằng năm, cô sắp xếp đồ đạc sớm để bay đến Bắc Kinh vào mừng 1 tháng 9.

Chu Húc đến sân bay đón cô về thẳng nhà anh.

Lúc đầu Lương Tranh còn nghĩ anh đưa cô về thẳng trường, nhưng Chu Húc nói về nhà trước, đến khai giảng quay lại trường.

Chuyện tình yêu của hai người hiện tại đã công khai, vì vậy cô cũng không từ chối, ngồi lên xe, theo Chu Húc về nhà anh.

Chu Ngũ Chức biết hôm nay Lương Tranh đến Bắc Kinh, cố ý về sớm hầm một nồi gà.

Lương Tranh vừa vào đến nhà đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, Chu Ngũ Chức từ nhà bếp bước ra, nắm tay cô, ân cần hỏi: “Tranh Tranh, con đến rồi!”

Lương Tranh cười ngọt ngào, đáp: “Con chào dì, dì đang làm món gì vậy ạ? Thơm nức mũi.”

Chu Ngũ Chức vui vẻ cười nói: “Canh gà hầm. Nào nào, xuống uống canh cho nóng, thuận tiện kiểm định tay nghề của dì.”

Bà thân thiết kéo cô xuống phòng bếp, lấy một cái chén nhỏ, múc một bát thật nhiều gà cho Lương Tranh: “Nấu từ trưa đó, chắc chắn là nước rất ngọt, nhưng hơi nóng, con cẩn thận, uống chậm chậm thôi.”

“Con cảm ơn dì.” Lương Tranh vui vẻ nhận lấy, cô bưng bát đến bên bàn ăn, ngồi ngay ngắn vào ghế, từ tốn thưởng thức.

Đang mãi mê uống canh thì Chu Húc từ bên ngoài bước vào.

Chu Ngũ Chức thấy con trai mãi móng bước vào thì buồn cười, thẳng thót này sợ bà nói xấu gì với Tranh Tranh sao?

Bà cũng không nói toạc ra, chỉ tủm tỉm cười, hỏi: “Con muốn uống một bát không?”

Chu Húc nhìn mẹ, đáp: “Con không ăn đâu.”

Nói xong, lại quay qua Lương Tranh: “Anh giúp em cất hành lý lên phòng.”

“Cảm ơn anh.”

Chu Húc xoay người rời đi.

Chu Ngữ Chúc không khỏi buồn cười, bà kéo một chiếc ghế khác ngồi xuống cạnh cô, tay chống cằm, hiền từ nói: “Ngon không?”

Lương Tranh gật đầu lia lịa: “Ngon cực kì luôn dì ạ.”

Chu Ngữ Chúc cười: “Trong nồi còn rất nhiều, uống thoải mái.”

“Dạ vâng.”

Chu Ngữ Chúc nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của cô, khoe miệng cong lên ôn nhu cười, lại nhìn sợi dây chuyền trên cổ cô nói: “Ồ sợi dây này xinh quá, trước dì không thấy con đeo bao giờ?”

Lương Tranh vô thức sờ sờ lên cổ, bất giác cong môi: “ Là quà sinh nhật Chu Húc tặng con đó ạ.”

Bà cũng không ngạc nhiên, chỉ nhìn cô dịu dàng cười: “A Húc rất thích con. Cái tính tình khó chiều khó ở của nó con biết rồi đấy. Thời gian con không ở đây lại càng nghiêm trọng. Ngày nào cũng cau có khó chịu.”

Lương Tranh ngượng ngùng cười.

Uống xong canh gà, Lương Tranh đi lên lầu. Chu Húc đã sắp xếp đồ đạc đâu vào đó giúp cô. Lương Tranh nhìn quanh một lượt không thấy anh đâu. Cô đi đến phòng anh. Cửa phòng Chu Húc để mở, cô ngó vào, anh đang đứng bên giường gọi điện thoại. Chu Húc giương mắt thấy cô lấp ló sau cửa, tinh nghịch cười với anh. Chu Húc khẽ nhướn mày. Chờ anh cúp điện thoại, Lương Tranh mới đi vào, chấp

hai tay sau lưng, khanh khách cười: "Vừa rồi dì nói với em, lúc em không ở đây, tâm tình ai đó cực kỳ không tốt."

Chu Húc liếc nhìn cô, không thềm phản ứng. Lương Tranh chấp tay đi đến trước mặt anh, toe toét nói: "Anh nhớ em thì cứ nói ra, không cần ngại ngùng." Chu Húc nhìn khuôn mặt rạng rỡ của cô, thấp giọng nói: "Anh nhớ em, em vui về thế sao?"

Lương Tranh cong mắt: "Tất nhiên rồi."

Chu Húc nhìn cô cũng nhoẻn miệng cười theo. Anh dịu dàng xoa đầu cô, sau đó xoay người vào nhà tắm. Lương Tranh ở nhà Chu Húc 2 ngày, đến khai giảng mới về trường. Cô không có nhiều hành lý, thu thập chút là xong, vừa vặn đến giờ ăn trưa. Cô và anh cùng đến tiệm cơm ngoài trường ăn. Hôm nay khai giảng, lại đúng giờ ăn trưa, vì vậy các tiệm cơm đều rất đông người. Lương Tranh dẫn Chu Húc đến tiệm cơm mình hay ăn. Sau khi gọi món xong, Lương Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy có cô gái cầm trà sữa đi qua, cô quay đầu nhìn Chu Húc: "Em cũng muốn uống trà sữa."

Chu Húc nhìn theo cô, thoải mái đồng ý: "Tiệm nào? Vị gì?"

Lương Tranh lập tức cong mắt vui vẻ cười: "Quán ngay bên cạnh. Em muốn uống trà ô long sữa nướng, 50% đường, không trân châu, không đá."

Chu Húc dịu dàng nói: "Được! Chờ anh." Sau đó đứng lên đi ra ngoài. Đúng ngày khai giảng, quán trà sữa cực kỳ đông. Thời điểm Chu Húc đến một hàng dài đang chờ trước cửa.

"Chu Húc?"

Chu Húc gọi điện thoại cho Lương Tranh, nhắn cô: quán đông đoán chừng phải chờ lâu, dặn cô ăn cơm trước không cần chờ anh.

Vừa cúp điện thoại, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi.

Anh giương mắt nhìn lại, bắt gặp Lý Khê đang từ đối diện đi tới.

Lý Khê thân thiết chào hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía tiệm ăn đằng sau, giật mình nói: "A, cậu mua trà sữa cho Lương Tranh hả?"

Chu Húc đơn giản gật đầu.

Lý Khê nhìn quanh: "Tranh Tranh đâu?"

"Ở quán ăn." Chu Húc đáp.

Lý Khê nói: "Cửa hàng trà sữa này khá đông khách, chắc phải chờ một lúc nữa."

Chu Húc cúi đầu nhìn thời gian.

Lý Khê lơ đãng nhìn lên cổ tay anh, ngạc nhiên ồ lên: "Đây là quà Tranh Tranh tặng cậu?"

Chu Húc sửng sờ nhìn xuống lại ngẩng đầu nhìn anh chàng đối diện, nhíu mày nghi hoặc.

Lý Khê đáp: "Đồng hồ này mình đã từng thấy, là quà Tranh Tranh mua năm ngoái. Mình còn đi xem cùng cậu ấy mấy lần. Để mua chiếc đồng hồ này cậu ấy đã khá vất vả đấy."

Tim Chu Húc bỗng dừng thất lại, anh chăm chú nhìn cậu bạn trước mặt, trầm giọng nói: "Cậu nói cái gì?"

Chương 37

Lý Khê nhìn chiếc đồng hồ Chu Húc đeo trên tay, nhớ tới chuyện năm ngoái nên mới thuận miệng gọi chuyện chứ không định nhiều lời.

Vừa thấy phản ứng của Chu Húc như vậy, cậu chàng có phần không phản ứng kịp. Chắc là Lương Tranh không nói với cậu ấy.

“À...” Đã lỡ đâm lao rồi thì không thể không theo được. Lương Tranh không nói thì hẳn là không muốn Chu Húc biết rồi, nhưng dù sao cũng đã lỡ lời...

“Từ khi nào? Đi làm thêm? Làm thêm ở đâu?” Chu Húc nhìn chăm chăm Lý Khê, tuôn ra một tràng các câu hỏi.

Lý Khê bị “ép cung” đến mức lúng túng, thầm nghĩ chuyện không nên nói cũng đã nói rồi, thoáng do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn thẳng thắn trả lời: “Thì nghỉ hè năm ngoái, cậu ấy nói muốn mua quà sinh nhật cho cậu, đã chọn được một chiếc đồng hồ rồi. Nhưng mà giá hơi đắt, lúc đó cậu ấy cũng không có nhiều tiền như thế.”

Lý Khê đáp, nhìn Chu Húc một lát mới tiếp tục nói: “Thực ra lúc ấy tôi cũng khuyên cậu ấy rồi, mua quà sinh nhật đắt thế làm gì. Cậu ấy cũng không nói mua tặng ai, sau đó thì nhận một công việc part time ở quán trà sữa, đi làm thôi mà cứ thần thần bí bí không cho ai biết. Ngày đầu tiên đi làm còn bị bồng tay nữa chứ.”

Chu Húc nghe xong mà thấy cổ họng đắng chát. Anh còn nhớ, nghỉ hè năm ngoái Lương Tranh ở lại nhà anh mấy hôm, ngày nào cũng ra ngoài từ sớm, nói là đi chơi với bạn, đến tối mới về.

Cô nói với mọi người là bạn cùng phòng vẫn chưa về nên cả nhóm hẹn nhau ở lại Bắc Kinh mấy ngày cùng đi thăm thú. Nhưng hai hôm trước sinh nhật, anh ra ngoài ăn cơm lại bắt gặp cô với Lý Khê cùng đi vào một cửa hàng.

Anh còn cho rằng cô cố tình giấu giếm, miệng thì nói đi gặp bạn bè, chẳng chỉ qua là cái cớ để hẹn hò với bạn trai mà thôi. Bởi vậy mà càng tức giận, càng phẫn nộ, càng... ghen ghét, thậm chí hai ngày đó, mỗi lần đối mặt với cô đều dùng dáng vẻ khó chịu.

Sau đó, cô vô tình thấy được dòng chữ trong sổ ghi chép của anh, mà vì cái thái độ ghét bỏ lộ liễu khi đó nên cô càng không dám hỏi, càng đinh ninh rằng anh thực sự rất ghét cô. Nên cô mới xóa wechat của anh, mới rờn rã hơn nửa năm trời không tới nhà anh nữa.

Lồng ngực Chu Húc co thắt đến mức khó chịu, cổ họng cứ như bị cái gì đó chặn ngang, ngay cả hít thở thôi cũng khó khăn.

Ngày nào cô cũng đi sớm về muộn, tích góp từng đồng lương để mua quà sinh nhật cho anh, đi cùng Lý Khê thực ra chỉ vì chọn quà cho anh.

Cô ấp ủ một trái tim đầy ắp yêu thương, muốn chuẩn bị cho anh một bất ngờ. Nhưng... anh đáp lại cô cái gì?

Sáng sớm hôm sau, trước lúc rời đi, căn phòng thường ở được dọn dẹp sạch sẽ, đặt tất cả mọi thứ về lại vị trí ban đầu, lúc đó, cô đang nghĩ gì?

Mang theo món quà sinh nhật được mua bằng những đồng lương của chính mình, yên lặng rời đi, lúc đó, cô đang nghĩ gì?

Cô có khóc không?

Có lẽ cô chẳng thích cười đến thế, khi đau lòng cũng sẽ vụng trộm khóc thầm.

Lương Tranh chờ mãi mới thấy Chu Húc mua trà sữa về.

Vừa thấy anh đi tới, hai mắt cô đã lấp lánh nét cười, vui vẻ huơ huơ tay với anh, “Đông người xếp hàng lắm hả?”

Chu Húc gật đầu, kéo ghế ngồi xuống.

Lương Tranh nhận cốc trà sữa từ tay anh, nói: “Quán trà sữa này ngon lắm, hôm nay lại trùng ngày khai giảng nữa nên chắc chắn là càng đông hơn.”

Chu Húc không đáp lời mà chỉ nhìn cô.

Lương Tranh cầm ống hút xong rồi đưa cho Chu Húc, “Anh có muốn thử không?”

Chu Húc lắc đầu, “Không đâu, em uống đi.”

Giọng anh rất trầm, hai mắt vẫn chăm chú nhìn Lương Tranh không rời.

Lương Tranh cũng không ép, vừa uống vừa sung sướng cười. Ngẩng lên thấy Chu Húc cứ một mực nhìn mình, đôi mắt đen lúng liếng chớp chớp, uống hết non nửa cốc mới hỏi: “Anh sao thế? Nhìn em chăm chăm vậy?”

Vừa dứt lời, dì chủ quán đã mang đồ ra, là một đĩa thịt bò xào rau nóng hôi thơm nức mũi, Lương Tranh nhìn mà thèm, cầm đũa gấp thử một miếng, ăn xong còn không quên bình luận: “Vị ổn ra phết.”

Chu Húc nhìn cô hồi lâu, nhưng sau cùng vẫn không hỏi.

Anh xới giúp cô một bát cơm, bỏ cốc trà sữa trong tay cô xuống, “Ăn cơm trước đã, ăn xong rồi uống tiếp.”

Lương Tranh “ừ” một tiếng, ngoan ngoãn ăn cơm.

Lúc hai người ra khỏi quán ăn còn chưa đến 1h.

Trời tháng 9, vừa mới qua lập thu không lâu, thời tiết vẫn còn rất nóng. Lương Tranh vào Chu Húc trờ vào xe, bàn bạc một chút xem lát nữa đi hẹn hò ở đâu.

Hôm nay nhất định phải chơi cho đã, mai là chính thức vào học rồi.

Cô vừa xem thời khóa biểu của mình kỳ này, số môn học của năm ba phải gọi là nhiều đến phát khiếp.

Điều hòa trong xe tỏa ra hơi lạnh, Lương Tranh vừa ôm điện thoại vừa nói chuyện với Chu Húc đi đâu tiếp theo.

Cô gợi ý mấy chỗ liền mà vẫn không thấy Chu Húc có phản ứng gì.

“Hay là lại đi xem phim đi, vừa mát mà lại đúng dịp có bộ phim em muốn xem. Nhưng chắc là chúng ta nên đi rạp nào xa xa, chứ mấy rạp gần trường chắc đông lắm, anh xem...”

“Lương Tranh.” Còn chưa nói xong, Chu Húc đột nhiên chen ngang lời cô.

Cô hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt anh, “Sao thế?”

Chu Húc nhìn cô hồi lâu, anh muốn nói, nhưng chỉ cảm thấy yết hầu đắng ngắt, trng lúc nhất thời chẳng biết mở lời thế nào.

Anh cúi đầu, anh mắt rơi xuống tay Lương Tranh, trầm mặc thêm một chốc mới kéo tay cô lại, “Vừa nãy anh gặp Lý Khê ở bên ngoài.”

Lương Tranh giật mình, “Thảo nào anh đi lâu thế, hai người nói chuyện gì à?”

Chu Húc đáp “ừ”, mãi sau mới thấp giọng hỏi: “Tay có đau không?”

Lương Tranh thoáng sửng sốt, không hiểu tại sao anh lại hỏi câu này, đúng là kỳ lạ, nhưng vẫn đáp: “Không đau, em có làm sao đâu.”

“Lý Khê nói, năm ngoái vì mua quà sinh nhật cho anh nên em tới quán trà sữa làm thêm, ngày đầu đi làm còn bị bỏng tay.”

Lương Tranh nghe vậy thì ngẩn người.

Ánh mắt Chu Húc nhìn thẳng vào cô, yết hầu khẽ nhấp nhô lên xuống, cuối cùng cũng nói được thành câu: “Có phải khi đó em rất hận anh không?”

Hào hứng vui vẻ chuẩn bị quà cho anh là thế, anh không những tỏ thái độ xa cách, mà còn làm tổn thương cô.

Lương Tranh lắc đầu, “Sao em phải hận anh?”

Lời này là thật, cô chưa bao giờ hận Chu Húc.

“Khi đó em thích anh, muốn tặng quà cho anh là ý muốn cá nhân của em, anh không có nghĩa vụ phải tiếp nhận tình cảm đó. Giả như anh thực sự ghét em, em cũng không có lý do để hận anh.”

Lương Tranh cười thật tươi, nói: “Chuyện qua lâu thế rồi anh còn để trong lòng làm gì!”

Nhưng Chu Húc sao có thể không ghi tạc trong lòng. Chắc hẳn lúc đó cô rất khổ sở, nên mới quyết tuyệt cắt đứt tất cả mọi liên lạc với anh, thậm chí còn không tới nhà anh nữa.

Nếu lúc đó anh không đi tìm cô, sợ rằng cả đời này, hai người sẽ mãi chỉ là người dưng.

Lương Tranh thấy Chu Húc tự trách như thế, cười nói: “Thế nên anh mới càng phải cố mà trân trọng cái đồng hồ này đây, đây chính là đồng tiền mồ hôi xương máu của em đấy!”

Chu Húc nhìn cô lâu thật lâu, bất ngờ kéo cô vào lòng, cái ôm thật dịu nhẹ mà chở che.

Lương Tranh thoáng ngây người, khe khẽ gọi, “Chu Húc...”

Chu Húc không đáp, chỉ lẳng lặng ôm cô như thế.

Không khi trên xe đột nhiên trở nên yên tĩnh, Lương Tranh ngoan ngoãn nằm trong lòng Chu Húc, mặc cho vòng tay anh bao lấy cô.

Tay cô cũng đưa lên, nhẹ nhàng vòng ra sau lưng anh.

Thật lâu sau, cô nghe thấy tiếng Chu Húc thì thầm bên tai mình: “Anh nhất định sẽ trân trọng em.”

Lương Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ, tán cây xanh rờn đã che bớt cái nóng của mặt trời, khóe môi cô khẽ cong lên, trong tim ngọt ngào như rót mật.

Chu Húc định trung tuần tháng 9 mới về trường, ngày nào Lương Tranh tan học xong cũng cùng anh đi ăn, thỉnh thoảng buổi tối không có lớp, sẽ đến xem anh chơi bóng rổ.

Quả thật, cô vô cùng hâm mộ Dương Thăng và Tần Tống, đều là năm 3 đại học, sao mấy cậu ấy thư thả như không vậy nhỉ.

Dương Thăng cười haha, “Bọn tôi cũng bận lắm chứ.”

Chu Húc liếc nhìn cậu bạn, “Ông thì bận cái gì? Chơi game suốt đêm à?”

Dương Thăng cảm thán một tiếng, “Nào có, hôm qua tôi còn đến thư viện đấy, không tin ông hỏi Tần Tống mà xem.”

Tần Tống cầm bình nước tới, mỉa mai đáp, “Ừ, đúng lên đến thư viện thật, nhưng ngồi còn chưa được nửa tiếng đã nằm gục ra rồi, ngủ một mạch đến tận trưa mới tỉnh.”

Dương Thăng: “...”

Lương Tranh không nhịn được nữa, bật cười khúc khích.

Chu Húc quay sang nói với cô: “Em cách xa cậu ta ra, đừng để bị lây thói hư tật xấu.”

Nghe anh nói xong, Lương Tranh cười càng to hơn.

Dương Thăng phìền muộn vô cùng, nhân lúc Chu Húc đi vệ sinh liền mon men lại gần, nói thầm với Lương Tranh: “Tôi nói cậu nghe một bí mật.”

Lương Tranh hiếu kỳ: “Gì cơ?”

Dương Thăng nhìn về phía nhà vệ sinh đằng xa, xác nhận không thấy Chu Húc mới nhỏ giọng nói với Lương Tranh, “Chu Húc thầm thích cậu từ năm nhất đại học rồi, trong điện thoại của cậu ấy còn có hình từ năm nhất của cậu đấy.”

Lương Tranh tròn mắt ngạc nhiên, còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy Chu Húc đang đi tới.

Vừa thấy Chu Húc, Dương Thăng nhanh chân chạy thẳng.

Chu Húc liếc mắt nhìn theo Dương Thăng rồi mới quay lại hỏi Lương Tranh, “Cậu ấy nói gì với em thế?”

Lương Tranh nhin cười, giả ngu đáp: “Không có gì, chỉ nói với em một bí mật thôi.”

Chu Húc khẽ nhú mày, “Cậu ấy với em thì có bí mật gì?”

Chu Húc khó hiểu, cúi người cầm cốc trà sữa của Lương Tranh lên, “Mình đi thôi.”

Ra khỏi sân bóng rổ đã là 10h tối.

Ngày mai Chu Húc phải về Anh, Lương Tranh không nỡ xa anh, đến trước cửa ký túc xá rồi vẫn dứng dằng mãi không chịu vào.

Cô cúi đầu, vừa nghịch ngón tay Chu Húc vừa nói, “Em không muốn anh đi đâu.”

Chu Húc thấy cổ họng mình chan chát, một tay kéo Lương Tranh vào lòng, tay còn lại ôm lấy vai cô, thấp giọng nói: “Giáng sinh anh sẽ về.”

“Còn tận 3 tháng nữa cơ.” Một đôi đang trong thời kỳ yêu đương thắm thiết, có ai muốn xa nhau lâu như vậy đâu. Mấy hôm nay còn gặp nhau mỗi ngày, vừa tưởng tượng ra cảnh rất lâu không được gặp anh, trong lòng lại càng khó chịu.

Chu Húc ôm Lương Tranh lâu thật lâu.

Giờ này có rất nhiều người bên ngoài ký túc xá, ai đi qua hai người bọn họ cũng đều ngoái lại nhìn. Chu Húc chẳng thèm mảy may để ý, vẫn ghì chặt Lương Tranh vào lòng.

Lương Tranh vùi đầu trong lồng ngực Chu Húc, lau nước mắt, cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu, “Ngày mai đi nhớ chú ý an toàn, lên máy bay là phải báo cho em ngay đấy.”

Chu Húc gật đầu, “Được.”

Lương Tranh nhìn anh, khoe mắt hoe đỏ, không muốn bầu không khí cứ bi thảm như thế, liền chuyển chủ đề, “Vừa nãy anh muốn biết Dương Thăng nói gì với em không?”

Chu Húc “ừ” một tiếng, cọ trán lên trán cô, “Nói gì?”

“Cậu ấy nói cho em biết, từ năm nhất đại học anh đã thầm mến em rồi.”

Chu Húc: “...”

Lương Tranh thấy vẻ mặt của anh, đoán chừng là trúng rồi, cố nín khóc, cười cười hỏi lại: “Thật à?”

Chu Húc: “...”

Dương Thăng còn nói, trong điện thoại anh có một tấm hình em chụp từ năm nhất, là tấm nào vậy? Cho em xem đi.” Vừa nói, vừa thò tay vào túi quần anh, toan lấy điện thoại.

Chu Húc nhú mào càng chặt, ngay lập tức giữ tay Lương Tranh lại, siết chặt: “Đừng sờ loạn.”

Giọng anh trầm thật trầm, níu lấy

Lương Tranh thoáng sửng sốt, vô thức nhìn xuống bên dưới, dường như đã hiểu ra gì đó, hai má nóng bừng lên, “Em muốn lấy điện thoại!”

Vội vàng rút tay về, nóng hổi, cô không khỏi lẩm bầm, “Ai thèm sờ loạn...”

Chương 38

Khuôn mặt Lương Tranh đỏ đến tận mang tai, dù trời đã tối cũng không che giấu nổi sự thẹn thùng của cô. Chu Húc nhìn dáng vẻ xấu hổ đến quẫn bách của Lương Tranh, khóe môi cong lên, đáy mắt tràn đầy ý cười sủng nịnh, anh còn cố tình trêu chọc cô, thấp giọng thăm thì: “Cho em sờ thoải mái.”

Lời này quả thực có hiệu quả, thành công khiến ai kia vội vàng hét lên thanh minh: “Ai muốn sờ soạng anh chứ! Em chỉ muốn lấy điện thoại thôi!”

Chu Húc bật cười thành tiếng. Cho đến bây giờ cô chưa từng thấy anh vui vẻ đến thế. Lương Tranh trừng mắt, cuối cùng cũng nhận ra con người này đang cố tình trêu chọc mình.

Vừa xấu hổ vừa tức, Lương Tranh giả vờ đá anh một cái, giận dữ nói: “Anh đúng là đồ trẻ con.”

Sau đó xoay người muốn đi, nhưng Chu Húc nhanh hơn một bước, thoát cái đã nắm lấy tay cô, kéo Lương Tranh vào lồng ngực.

Cô ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm nhận được cánh môi lạnh lạnh của anh dịu dàng áp xuống.

Nụ hôn từ nhẹ nhàng đến nồng nhiệt, tay anh siết lấy eo cô, giam cô trong ngực mình. Lương Tranh bắt đầu cảm thấy khó thở, bị anh hôn đến đầu óc mơ màng, cuối cùng khi chân tay sắp nhũn ra, buông giấp đầu hàng, ai đó mới chịu buông tha cô.

Anh rũ mắt, đôi con người đen huyền, sâu thăm thăm cố gắng kiềm chế sự rung động trong lòng, khẽ nói: “Anh sẽ mau mau trở về.”

Lương Tranh gật đầu, lưu luyến ngắm khuôn mặt anh, càng nhìn càng không nỡ xa rời.

Nhưng dù có nhung nhớ thế nào cũng vẫn phải tạm cách xa, may là chỉ có 3 tháng, mỗi ngày Lương Tranh đều nhìn lịch, tính toán thời gian được gặp lại anh.

Phùng Thiển nhìn cảnh tượng ai đó khổ sở vì tương tư thì khanh khách cười trêu chọc, đúng là mấy người dính chút tình yêu, không chóng thì chầy cũng hóa hòn vọng phu.

Lương Tranh lại không cảm thấy vậy, gì mà hòn vọng phu chứ, hai người cách nhau cả một đại dương, dù muốn “vọng” cũng chẳng “vọng” được.

(vọng ở đây là nhìn. Ý Lương Tranh là hòn vọng phu là còn nhìn thấy được, còn cô và Chu Húc cách nhau quá xa, muốn nhìn anh cũng không thể nhìn được.)

Đêm đó cả phòng ngồi tám chuyện cùng nhau, không biết nói chuyện gì lại vòng về vấn đề yêu xa. Tiểu Vũ kể hồi cô cao trung (1) có một đôi yêu nhau, trong lớp có thể coi là Kim đồng ngọc nữ, cực kỳ xứng đôi, kết quả vừa lên đại học, do hai người thi hai trường khác nhau, không bao lâu thì tình cảm có vết nứt, sau đó chia tay.

Tiểu Vũ không cố ý đề cập đến chuyện này, chỉ là vừa vắn nói đến, kể xong mới ý thức được, nhanh chóng chữa cháy: “Nhưng mà Tranh Tranh, cậu và Chu Húc không giống thế. Gia đình hai cậu tương đối khăng khít, hai mẹ lại là bạn thân thiết, quan hệ giữa hai người tốt như vậy, ngày nào cũng nhắn tin gọi điện nói chuyện tâm sự với nhau. Cậu bạn trai tốt như thế có đốt đèn cũng không tìm nổi. Mình nghĩ có khi Chu Húc mới là người lo lắng ấy.”

“Lo lắng gì?”

“Bạn gái cậu ta đẹp như thế, tình tình lại tốt, cậu ta không lo lắng mới lạ. Giả dụ bằng đi một chút, đến khi trở về lại mọc ra mấy tên tình địch. Dựa vào tính tình của Chu Húc nhà cậu có khi tức đến chết cũng chưa biết chừng.”

Lương Tranh nhin không được cười: “Cậu đừng nói linh tinh.”

Năm ba, bài vở nhiều. Lương Tranh ngày nào cũng bận túi bụi, vì mình trong bài vở cùng nỗi nhớ Chu Húc vượt qua mùa thu. Thu qua đông tới. Mùa đông Bắc Kinh khô lạnh, không giống Giang Thành, cứ đến mùa đông tại quê cô thời tiết luôn ẩm ướt, những cơn mưa rá rích kéo dài liên miên, vừa bắn, quần áo chần màn luôn ngấm mùi ẩm khó chịu, khiến tâm tình con người cũng u ám không vui.

Vừa vào đông, Lương Tranh mỗi sáng đều ôm cuốn lịch, gạch đỏ ngày vừa đi qua, càng nhìn càng thấy thời gian anh trở về không còn xa, tâm trạng cực kì vui vẻ.

Đầu tháng 12, Chu Húc gọi điện cho cô, nói có gửi cho cô một món đồ, tầm hai ngày nữa là nhận được.

Anh cứ thần thần bí bí không chịu giải thích thêm, vì thế Lương Tranh cũng không đoán được manh mối gì. Chờ đến khi nhận được bưu kiện, là một con robot cỡ nhỏ, Lương Tranh cực kì vui mừng, lập tức gọi điện cho Chu Húc, cao hứng nói: “Chu Húc, em nhận được đồ rồi!”

Đầu dây bên kia Chu Húc khẽ mỉm cười, dịu dàng hỏi: “Thích không?”

“Thích lắm! Nó còn biết nhảy múa nữa!” Lương Tranh ngồi trước bàn, hào hứng nghịch nghịch con robot mini, nói: “Gần giống Chu Kỳ.”

Chu Húc cười: “Thứ này cao cấp hơn của Chu Kỳ nhiều.”

“A! Thật ạ?”

“Tất nhiên. Em cho nó và Chu Kỳ thử so tài cao thấp một phen là biết.”

Có lẽ vì rất lâu không được gặp cô, cho nên Chu Húc có điểm nhiệt tình hơn hẳn ngày thường, lời nói mang chút vẻ ngây ngô, kể công: “Vì giúp em làm món đồ chơi này mà anh tốn không ít thời gian đó.”

Lương Tranh nghe ra ý tứ “MAU KHEN NGỢI ANH ĐI” của ai đó, chỉ biết nín cười, vui vẻ khích lệ: “Chu Húc! Thích anh chết mất.”

Bên kia, Chu Húc đang một mình ngồi trong giảng đường thiết kế theo kiểu bậc thang, giọng nói dịu dàng quen thuộc vang vọng bên tai, trong lòng anh tràn ngập hạnh phúc, khoe mắt đuôi mày đều thấm đẫm ý cười.

Chu Kỳ biết Lương Tranh được tặng một người máy nhỏ đáng yêu, hưng phấn mang bảo bối của mình tới so tài. Kết quả, cậu ta quả thật bị người máy này mê hoặc, hai mắt sáng bừng chạy nhanh đến níu áo Lương Tranh hớn hờ nói: “Chị lấy cái này ở đâu vậy?”

Lương Tranh đắc ý, thản nhiên ngồi trên thảm cạnh bàn trà, chống cằm, cười tủm tỉm: “Anh của em cho chị.”

“Khẳng định anh ấy nhờ người trong phòng thí nghiệm làm giúp.” Chu Kỳ cực kỳ hâm mộ ngắm nghía con robot, trong lòng không khỏi thờ dài, quả nhiên là em họ không thể quan trọng bằng bạn gái.

Trong thời gian Chu Húc không có nhà, Lương Tranh thỉnh thoảng sẽ đến nhà anh cùng dì Ngữ Chúc nói chuyện, đi shopping, cafe... đôi khi ở lại ăn cơm, không khí cực kỳ thoải mái hòa hợp.

Thế nhưng dù vui vẻ, không có anh bên cạnh cũng chẳng có nghĩ a lý gì. Đôi khi Lương Tranh lại thất thần nhớ đến anh, không biết anh đang làm gì, anh có khỏe không, vất vả không...

Cũng may thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng cũng đến cuối tháng 12.

Lễ Giáng Sinh Chu Húc sẽ trở về, vốn dự định sẽ về nước ngày 22, 23, nhưng đột nhiên trường học có một số việc cần hoàn thành vì vậy Chu Húc gọi điện nhắn có lẽ anh phải hoãn ngày bay đến 27.

Lương Tranh nghe tin, đột nhiên có chút hụt hẫng: “Vậy nghĩa là anh không về kịp Giáng Sinh?”

Chu Húc trầm mặc một lát, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng: “Có lẽ không.”

Lương Tranh cảm thấy hơi đau lòng, cô vốn cho rằng có thể đi chơi cùng anh vào dịp Giáng Sinh. Nhưng theo tình hình này, ngay cả một giáng sinh đơn giản bên người yêu có lẽ cũng khó có được.

Đêm Giáng Sinh hằng năm, Hội Sinh Viên trường đều tổ chức sự kiện.

Hai năm học đại học cô đều không có hứng thú với mấy sự kiện này, hưởng hồ hiện tại đã sắp tốt nghiệp, lại càng không quá quan tâm.

Chu Húc không về, cô nhàm chán sắp xếp sách vở dự định đến thư viện học bài.

Đại khái hôm nay là ngày lễ cho nên thư viện cũng chẳng có mấy người. Lương Tranh đoán sinh viên trường đều bận đi hẹn hò hết. Vừa nghĩ đến lại càng thấy mình thâm thúy thực sự. Rõ ràng có bạn trai, nhưng trong ngày lễ mà các cặp đôi tay trong tay cùng nhau hẹn hò này, chỉ có mình cô đáng thương ngồi cặm cụi đọc sách trong thư viện trường.

Vừa ai oán than thở, vừa ngồi xem lại các cuốn liên quan đến ngành học đến tận 10h mới ôm sách đi ra.

Cô tự an ủi mình, hôm nay không hẹn hò cũng chẳng sao, cô đọc sách, làm bài tập trước, chờ hai ngày nữa Chu Húc trở về hai người

có thể thành thoi hẹn hò.

Đêm nay không có mấy sinh viên ở trường, đoán chừng còn đang hẹn hò chưa về, hoặc đi tham gia sự kiện của hội sinh viên. Dù cách xa như vậy nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng nhạc xập xình phía xa.

Cô ôm sách vở về kí túc xá, thời điểm đến gần khu ký túc thoáng thấy một chiếc xe rất quen.

Nhịp tim cô bỗng nhiên đập nhanh hơn, khi thấy rõ biển số xe, khoe miệng không kìm nổi gương cao.

Cô ôm sách, chạy nhanh đến gõ gõ vào cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, Lương Tranh ghé vào cửa, cười khanh khách nói: “Mỹ nam, đang chờ ai sao?”

Chu Húc nhìn cô, mỉm cười: “Ừm.”

“Chờ ai vậy?”

“Mỹ nữ.”

“Òa, vậy anh cảm thấy tôi đủ tiêu chuẩn không?”

Chu Húc cười: “Rất đẹp! Em ăn cơm chưa? Anh mời!”

Lương Tranh nín cười: “Haizzz, vậy thì thôi, bạn trai tôi là một bình dấm chua, nếu đi cùng anh, anh ấy sẽ cảm thấy không vui.”

Chu Húc không diễn nổi nữa, cười lớn nói: “Thôi không đùa nữa, lên xe.”

Lương Tranh cười một tiếng, mới trèo lên xe: “Chu thiếu gia thật tình, chẳng vui gì cả. Anh gạt em bảo không về sớm được, định khiến em bất ngờ sao?”

Chu Húc cười, khởi động xe, đánh tay lái ra khỏi trường: “Ban đầu vốn là 27 mới có thể về, nhưng anh cố gắng hoàn thành sớm, vừa vặn hôm nay xong, liền lập tức trở về.”

Lương Tranh nhìn anh: “VẬY giờ chúng mình đi đâu?”

“Về nhà trước đã, anh còn chưa về qua nhà.” Hôm nay tài xế riêng đến sân bay đón anh, anh không về nhà, tự mình lái xe đến trường gặp Lương Tranh.

Lúc đến nơi, cả nhà tối thui, không bật đèn. Lương Tranh thấy kì quái, nghi hoặc hỏi: “Chú dì đâu?”

Chu Húc trả lời: “Ba mẹ đi công tác rồi.”

Anh không nói hôm nay về, vì vậy mẹ đi giải quyết công việc cùng ba.

Chu Húc đỗ xe, cầm vali ra khỏi cốp.

Lương Tranh ôm đống đồ còn lại: “Cái này nhẹ lắm, để em cầm giúp anh.”

CHu Húc cười, đóng cốp lại, thuận tiện vỗ vỗ đầu cô: “Đi thôi.”

Chuyến bay kéo dài hơn 10 tiếng, cơ thể mệt mỏi rã rời, Chu Húc nhanh chóng lên lầu tắm rửa, Lương Tranh vào phòng bếp, nấu cho anh chút gì đó.

Trong tủ lạnh lớn cái gì cũng có, Chu Ngũ Chức biết hai ngày nữa con trai trở về nên đã chuẩn bị đầy đủ đồ ăn, còn tỉ mỉ gói sủi cảo để trong ngăn mát.

Nấu sủi cảo tương đối nhanh, Lương Tranh bắc nồi nước dùng, chờ nước sôi, thả sủi cảo vào. Máy phút sau đã nấu xong, cô sắp đồ ra, tắt bếp, đi lên lầu xem Chu Húc đã tắm rửa xong chưa.

Đến cửa phòng anh, cô gõ cửa: “Chu Húc, anh tắm xong chưa?”

“Ừ! Em vào đi.”

Nhưng vừa bước vào Lương Tranh lập tức ngây ngốc, Chu Húc vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt, chỉ mặc một chiếc quần thể thao không mặc áo.

Ánh mắt Lương Tranh rơi xuống cơ bụng rắn chắc và vòng eo gợi cảm của anh, có chút ngượng ngùng, cô nhanh chóng nhanh chóng rời mắt đi nơi khác: “Không phải em cố ý muốn nhìn lên anh đâu nhé.”

Chu Húc giương mắt nhìn cô, thấy Lương Tranh quay đầu đi chỗ khác, anh cười trêu chọc cô: “Em đang thẹn thùng sao?”

Lương Tranh sừng sốt đáp: “... Em... em việc gì phải thẹn thùng,... cũng đâu phải... em... em bị nhìn...” Cô lấp bắp trả lời, rõ ràng là đang chột dạ.

Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng không nịn được quay đầu lại lần nữa. Nhưng ai đó đã mặc xong quần áo rồi. Cô tiếc nuối nói: “Em nấu xong sủi cảo rồi đó, anh xuống ăn trước đi.”

Cô nói xong liền muốn đi ra ngoài, nhưng vừa chạm vào nắm đấm cửa đã bị anh ôm chặt từ phía sau.

Anh kéo tay cô, trong thoáng chốc, lưng cô ép sát vào cửa, cả người bị nhốt trong vòng tay anh, Chu Húc cuồng nhiệt chiếm lấy môi cô.

Ba tháng không gặp, nỗi tương tư, sự nhớ nhung không kìm chế nổi hóa thành nụ hôn nồng nàn, khao khát.

Lương Tranh bị hôn đến không thở nổi, cảm giác như bị anh nuốt lấy. Không biết qua bao lâu, khi cả hai người thở không ra hơi, Chu Húc mới thỏa mãn buông cô ra.

Hai má Lương Tranh đỏ ửng, nhịp tim tăng nhanh. Cô ngẩng đầu, chạm vào đáy mắt đen huyền dạt dào tình ý của anh. Đôi con người

sâu thăm thăm thâm thúy như đang cố tìm chế điều gì đó.

Chu Húc chăm chú nhìn cánh môi đỏ mọng của cô, yết hầu di chuyển hai lần, thật lâu sau mới khắc chế được những cảm xúc nhộn nhạo trong lòng, anh rời mắt sang hướng khác, khó khăn nói: “Em xuống nhà trước đi. Chút anh xuống.”

Thanh âm của anh rất khàn, biểu hiện cực kỳ mất tự nhiên.

Lương Tranh loáng thoáng hiểu ra, trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, vành tai đỏ như máu, cô xoay người chạy trốn chết.

Gao Trung của Trung Quốc tương đương với cấp Trung học phổ thông (cấp 3) của Việt Nam. Hình minh họa Hệ thống giáo dục của Trung Quốc.

Chương 39

Lương Tranh chờ ở dưới một lúc lâu cũng hơi đói, gấp hai cái sủi cảo trong bát Chu Húc ăn tạm.

Cô ngồi trên chiếc ghế đơn cạnh sofa, ăn sủi cảo xong, rót cho mình một cốc nước, lúc này mới nghe tiếng Chu Húc đi xuống lầu, vô thức nhìn về phía cầu thang.

Hai tay Chu Húc xỏ trong túi quần, chậm rãi đi xuống. Khi Lương Tranh quay ra nhìn anh, vừa đúng chạm phải ánh mắt của ai kia, chẳng hiểu sao cô lại nhớ tới nụ hôn nóng bỏng trong phòng ban nãy, vội quay đi không dám nhìn anh.

Dáng vẻ tránh né thẹn thùng của cô rơi vào mắt Chu Húc, khiến anh không khỏi bật cười.

Anh đi tới, thuận tay xoa xoa đầu Lương Tranh, “Ngại ngừng cái gì.”

Lương Tranh vuốt tóc mình lại cho ngay ngắn, lí nhí nói: “Tóc rối cả rồi.”

Chu Húc ngồi lên ghế sofa, khom người y bưng bát sủi cảo lên.

Lúc này Lương Tranh mới nhìn anh, nói: “Vừa nãy đói nên em ăn thử 2 cái, ngon lắm đấy.”

Chu Húc gấp một miếng, gật gật đầu khích lệ, “Ừ, vị không tồi.”

Lương Tranh tủm tỉm cười, “Nhưng mà đây là dì gói, sau này chỉ có em với anh, em sẽ gói cho anh ăn.”

Chu Húc nghe xong thì ngậy người, ngược mắt lên nhìn Lương Tranh.

Nhất thời không phản ứng kịp, đến khi Lương Tranh ngộ lại lời vừa nói, hai má lập tức đỏ lựng Nhưng mà lỡ lời thì cũng đã lỡ rồi, càng tô lại càng đen, cô dứt khoát im lặng, ngoảnh sang chỗ khác.

Nào ngờ bị Chu Húc nhanh tay kéo lại, ánh mắt anh tràn ngập ý cười, “Em muốn sau này chúng mình sẽ ở đâu?”

Lời do Lương Tranh vô thức nói ra, nghĩ vậy tâm tình Chu Húc lại càng tốt, cứ nắm tay Lương Tranh mãi chẳng chịu buông, sự vui vẻ nơi đáy mắt không chút che giấu, “Hừm? Muốn ở đâu nào?”

Lương Tranh đâu dễ dàng khuất phục trước cường quyền như thế, “Không biết, chắc gì tốt nghiệp xong em sẽ ở lại Bắc Kinh.”

Nét cười trong mắt Chu Húc phai đi mấy phần, anh nhìn Lương Tranh, giọng điệu có chút mất hứng, “Em còn muốn đi đâu?”

Lương Tranh thích nhất là nhìn cái dáng vẻ cáu có đen mặt này của Chu Húc, cố ý trêu thêm, “Sao mà biết được, đến lúc đó rồi tính chứ sao.”

Nói xong cô lại nhìn sắc mặt Chu Húc, quả nhiên, đen hơn đáy nồi rồi.

Lương Tranh không nhịn nổi nữa rồi, thoát tiên chỉ dám khúc khích cười trộm, rồi dần dần haha thành tiếng, xem chừng khoái chí vô cùng.

Chu Húc tức giận lườm cô một cái cháy xém lông mày, “Em cố tình chọc giận anh phải không?!”

Lương Tranh lại gần, cúi đầu nhìn Chu Húc.

Nhìn mãi nhìn mãi, Chu Húc vẫn chẳng thềm mảy may chú ý đến cô.

Lương Tranh đứng dậy khỏi chỗ, lân la ngồi xuống cạnh Chu Húc, tiếp tục nghiêng đầu ngắm anh.

Ánh mắt cô quá mức chuyên chú, cuối cùng Chu Húc vẫn phải cời giáp đầu hàng, ngẩng đầu lên đối diện với cô.

Lương Tranh khẽ cười, đôi mắt sáng như sao, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết, xinh đẹp vô cùng. Chỉ một nụ cười này cũng đủ để Chu Húc xin thua trong nháy mắt, “Lúc ăn cơm... đừng nghịch ngợm.”

Anh lại cúi đầu ăn tiếp bát sủi cảo của mình, Lương Tranh ôm lấy cánh tay anh, nụ cười vẫn chưa tắt.

Chu Húc nói: “Sao em cứ nhìn anh vậy?”

Khóe môi Lương Tranh cong lên, giọng cũng ngọt thật ngọt, “Em thích anh không được à?”

Chu Húc nghe vậy, cuối cùng cũng phải bật cười.

Đã ba tháng hai người không gặp, nên mấy ngày nay cứ dính lấy nhau như sam. Nếu không phải đi học, Lương Tranh chỉ muốn một ngày 24 tiếng đều được ở bên cạnh anh, để cô được phen giải nỗi tương tư.

Hôm đó lên lớp, Phùng Thiến hỏi cô: “Tết cậu ở lại trường hay nhà Chu Húc?”

Lương Tranh đáp: “Chắc là mình không ở lại trường đâu, Chu Húc nói muốn dẫn mình đi trượt tuyết.”

Kỳ nghỉ đông năm nhất, dì Ngữ Chúc tới đón cô. Lúc ấy cảm thấy, chơi vui quên trời đất, khi về còn lưu luyến mãi, dì Ngữ Chúc nói, nghỉ đông năm sau sẽ đưa cô đi tiếp.

Nhưng đến năm thứ hai, vì Chu Húc nên Lương Tranh tránh tiếp xúc với Chu gia, suốt nửa năm trời không lui tới.

Khi đó cô còn hạ quyết tâm sẽ không tới nhà học Chu nữa, da mặt cô đâu có dày thế.

Quanh đi quẩn lại thế nào, cô với Chu Húc ở bên nhau.

Đêm trước hôm xuất phát tới khu trượt tuyết, Lương Tranh còn trốn trong chăn nói chuyện điện thoại với Chu Húc, anh còn dặn: “Nhớ mang nhiều quần áo ấm vào đấy, lạnh lắm.”

“Em biết rồi, có phải chưa đi bao giờ đâu.”

“7h ngày mai anh tới đón em.”

“Hả?” Lương Tranh đáp, “Sớm thế... hiếm lắm mới có hôm không phải đi học, cho em ngủ thêm chút xíu nữa đi.”

Chu Húc: “Hay 8h?”

Lương Tranh suy tình hồi lâu mới trả lời: “10h đi.”

Chu Húc: “...”

“Anh trai tốt, anh cho em ngủ thêm một lát nữa đi mà.” Chu Húc hoàn toàn bất lực trước trò làm nũng của Lương Tranh, đành phải thỏa hiệp: “Nhớ ăn sáng đấy.”

“Em biết rồi mà.”

Hai người vẫn tiếp tục thủ thỉ tâm tình, đến gần 12, Chu Húc giục cô đi ngủ, hai người mới ngắt điện thoại.

Cúp máy, đám bạn cùng phòng vẫn chưa ai đi ngủ, mọi người lại nằm trên giường mở hội buôn dưa. Tới gần rạng sáng, cả đàn cú mới bị cơn buồn ngủ đánh gục.

Sáng hôm sau, lúc Lương Tranh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, sờ soạng tìm cái điện thoại, nheo mắt nhìn màn hình, đã 9 rưỡi.

Nhưng cô nàng nào đó vẫn quả quyết nhắm mắt lại, trùm chăn ngủ tiếp, rề rà đến tận 9h45 mới chui ra khỏi chăn, vịn bậc thang leo xuống khỏi giường.

Tối hôm qua mọi người đều ngủ muộn, vẫn chưa ai dậy cả. Lương Tranh nhón bước đi ra ban công rửa mặt, vào phòng lau khô mặt rồi cầm điện thoại, xách balo, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng ký túc xá mới gọi điện thoại cho Chu Húc.

Đầu bên kia bắt máy rất nhanh, “Em dậy rồi à?”

Lương Tranh đáp một tiếng, nói: “Anh tới rồi à? Em đang đi ra đây rồi.”

“Ừm, anh đang chờ ngay bên ngoài ký túc xá.”

Lương Tranh nhanh chân chạy xuống, còn chưa ra khỏi cửa ký túc đã thấy xe của Chu Húc.

Cô chạy lại, mở cửa xe ngồi vào trong, “Anh đến lâu chưa?”

Chu Húc trả lời: “Cũng không lâu lắm.”

Anh nhận lấy balo của Lương Tranh, “Em mang đá theo à?”

Lương Tranh đáp: “Là sách!”

Chu Húc bật cười, ném balo ra ghế sau, “Ra ngoài chơi còn mang sách theo, em có chắc là mình sẽ đọc không?”

“Chỉ cần anh không quấy rầy em thì em nhất định sẽ đọc.” Cô lấy chiếc gương từ trong túi áo khoác ra, vừa nãy chạy mãi nên tóc rối hết cả rồi, vừa soi gương vừa vuốt lại.

Chu Húc đưa cho cô một hộp sữa mà một phần bánh kem, “Bữa sáng của em.”

Lương Tranh nhét cái gương về lại túi, tùm tùm cười nhận lấy, “Sao anh biết em chưa ăn sáng.”

Chu Húc trả lời: “Vừa mời ngủ dậy phải không? Em lại nói là sai đi.”

Anh khởi động xe, ra khỏi trường.

Thời gian bên nhau càng lâu, Lương Tranh càng hiểu Chu Húc hơn. Anh chính là một chàng trai ngạo kiều (1) tính cách khó chiều, kiệm lời ít nói, lúc nào cũng một bộ lạnh lùng cao ngạo nhưng kỳ thực lại rất tỉ mỉ và biết quan tâm. Anh sẽ nhớ sở thích của cô, nhớ cô thích ăn gì, nhớ lời cô nói muốn đi trượt tuyết, thậm chí còn nhớ cả chu kỳ kinh nguyệt của cô, sẽ luôn miệng nhắc cô uống nước ấm.

(1) Ngạo kiều: ngoài mặt thì tỏ vẻ lạnh lùng nhưng bên trong là kiểu người ôn nhu dịu dàng, có phần ngại ngùng xấu hổ, là kiểu nghĩ một đằng làm một nẻo, thích muốn chết nhưng miệng cứ nói trái lòng.

Lương Tranh càng nghĩ lại càng thấy vui, nhanh gọn xử lý xong cái bánh, nhưng đến sữa bò thì bụng hết chứa nổi nữa rồi, “Em không uống đâu, no lắm rồi.”

Cô để hộp sữa vào ô để đồ ở giữa hai người, Chu Húc đáp: “Để đó đi, lát nữa anh uống cho.”

Lương Tranh vui vẻ thả vào chỗ.

Khu trượt tuyết không quá xa, đường đi rất thông thoáng.

Trời rất trong, Lương Tranh ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài mà tâm trạng cũng tốt theo. Cô hạ thấp cửa kính xuống, gió lạnh từ bên ngoài ùa vào làm cô khẽ run lên, nhưng vẫn ấn giữ cửa không buông.

Chu Húc ngồi cạnh xùy cười, “Em ngốc à?”

Lương Tranh bĩu môi không thèm chấp anh, thuận tay mở nhạc trong xe lên.

Lúc đến khu trượt tuyết đã là giữa trưa.

Phòng khách sạn sáng sủa rộng rãi, là một phòng hai giường ngủ.

Ban nãy ở ngoài còn rất lạnh, nhưng vừa vào phòng đã thấy ấm áp hơn hẳn.

Lương Tranh cởi áo khoác dày và hai bao tay ra, ra ban công ngắm một lượt. Bên ngoài, gió lạnh vẫn rít gào từng cơn, cô hô to, “Lạnh quá lạnh quá!”

Tranh thủ thời gian, cô ngắm nghĩa hết một lượt khung cảnh ngoài ban công.

Chu Húc còn đang ở bên ngoài làm thủ tục bàn giao phòng và đặt bữa trưa với nhân viên khách sạn, xong xuôi đi vào, Lương Tranh đã đóng chiếm cái giường cạnh cửa sổ, “Em ngủ bên này.”

Chu Húc nhìn cô cười, “Tùy em chọn.”

Anh cởi áo khoác, lấy đồ đi vào phòng tắm.

Vừa đi ra đã bắt gặp Lương Tranh đang nửa quỳ nửa ngồi cạnh cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài qua lớp cửa kính.

View của khách sạn này khá đẹp, có thể trông thấy một màu trắng xóa của mênh mông tuyết trắng. Trên cành cây vẫn còn đọng tuyết, khác hẳn với cảnh sắc ở nội thành.

Chu Húc lại gần, “Em nhìn gì vậy?”

“Thì ngắm cảnh thôi.” Lương Tranh vui vẻ đáp.

Chu Húc cũng ngồi xuống, lưng dựa vào tường, thoáng nhìn ra ngoài nhưng chẳng mấy chốc đã mất hứng thú. Vẫn là người nào đó đẹp hơn nhiều.

Lương Tranh ngắm cảnh một lúc mới nhích lại gần Chu Húc, ngược lên nhìn anh, “Bao giờ chúng ta mới ra ngoài chơi?”

Chu Húc cũng đáp lại ánh mắt của cô, nói: “Giờ ăn trưa đã, chúng ta còn hai ngày ở đây cơ mà.”

Lương Tranh gật gật đầu.

Cô thấy hơi nóng, bỏ chân quỳ xuống, ngồi tại chỗ cởi áo khoác ra, bên trong là một chiếc hoodie màu hồng.

Chu Húc giúp cô cất gọn áo khoác. Không lâu sau, nhân viên phục vụ đã mang bữa trưa tới.

Lương Tranh vừa mới ăn sáng hai tiếng trước, bây giờ lại thành ra không đói lắm, ăn mấy miếng đã bụng đã, ngồi ra chỗ khác ngắm Chu Húc ăn cơm.

Cô ngồi trên ghế, đột nhiên nhớ ra lần trước có một chuyện chưa kịp hỏi rõ ràng, hai tay chống má, vừa cười vừa nói, “Cái bí mật mà Dương Thăng nói với em ý, đến bây giờ anh vẫn chưa trả lời em đâu.”

Chu Húc ngược lên nhìn cô một cái rồi lại tiếp tục tỏ vẻ không để ý.

Cầm bình nước lên rót một cốc.

Lương Tranh nằm gục xuống bàn, trong mắt tràn ngập ý cười, “Từ năm nhất anh đã thích em thật à?”

“Không phải.”

Lương Tranh “hừ” một tiếng, ai mà tin.

Chu Húc định chiều mới đưa Lương Tranh đi trượt tuyết, nên hai người vẫn còn thời gian để nghỉ trưa.

Lương Tranh nằm trên chiếc giường cạnh cửa sổ, sáng nay ngủ đến tận 10h nên giờ cô chẳng buồn ngủ chút nào.

Nghịch điện thoại chán chê, cô nghiêng người nhìn sang Chu Húc.

Chu Húc ở ngay giường bên cạnh, hai mắt nhắm nghiền, ngủ rất yên tĩnh.

Hai cái giường cách nhau không xa, Lương Tranh nhìn Chu Húc hồi lâu rồi thử, không nhìn được nữa, chọc chọc vào tay anh.

Chu Húc chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi chứ không ngủ, nhúu mày giữ lấy tay cô, thấp giọng nói: “Đừng nghịch.”

Lương Tranh cong môi cười, giọng mềm thật mềm, vẫn chưa chịu từ bỏ ý định: “Anh lưu tấm hình nào của em trong điện thoại thế?”

Chu Húc vẫn giả chết không đáp.

Lương Tranh bật cười, đúng là đồ khó tính.

Chương 40

Hai người ngồi trong quán rượu nghỉ ngơi, đến ba giờ mới thông thả đi ra.

Dù Lương Tranh đã mặc áo khoác dày, quàng khăn cẩn thận nhưng vừa ra đến ngoài vẫn bị cơn gió lạnh giá thổi đến toàn thân lạnh cóng, vội vàng rút người vào trong áo.

Hai tay cô bám chặt lấy cánh tay Chu Húc, run lẩy bẩy nói: “Sao hôm nay lạnh thế nhỉ?”

Chu Húc ân cần đội mũ lên cho cô: “Đã dặn trước em thời tiết trên núi rất lạnh rồi còn gì!”

“Lần trước chúng ta đến đâu có lạnh đến thế này đâu.”

Chu Húc bỗng nhiên dừng lại, kéo tay cô, cho vào túi áo khoác của mình. Bàn tay cô lạnh cóng chẳng khác nào cục băng.

Anh nhíu mày: “Hay thôi không đi trượt tuyết nữa.”

“Không đâu!” Lương Tranh lập tức kháng nghị: “Chúng ta đến đây chủ yếu là để trượt tuyết mà.”

Chu Húc ngược mắt nhìn cô, nghiêm túc nói: “Tay em lạnh cóng rồi, anh lo em cảm mạo mất.”

Vốn là đã chuẩn bị cả mũ len và bao tay, nhưng tối qua do vội vàng thu dọn hành lý nên cả hai đều quên.

Lương Tranh nhìn quanh: “Hay là chúng ta ghé cửa hàng gần đây mua găng tay.”

Mục đích chính của cả hai là đi trượt tuyết, cũng không thể đã đến tận đây còn không cho cô đi.

Lương Tranh ngồi xổm xuống, chọn đi chọn lại một hồi lâu, cuối cùng chọn được một đôi găng tay hồng vô cùng đáng yêu.

Mua xong, cô còn chọn thêm một bạch bánh quy và một túi kẹo hoa quả mềm.

Khi tính tiền đi ra, cô hào hứng chạy đến, nhét đồ ăn vào túi áo khoác lông của anh, cong mắt cười: “Chút nữa đói chúng mình ăn.”

Chu Húc tùy ý cô, chỉ cúi đầu tỉ mỉ giúp cô cài lại mũ và găng tay thật chặt.

Lương Tranh đứng trên bậc thang mới cao ngang bằng Chu Húc.

Cô nhìn anh rū mắt, cẩn thận thắt lại dây găng tay cho mình, trong lòng tràn đầy ngọt ngào ấm áp.

Chờ anh buộc xong, cô động đậy tay phải: “Bên này hơi chặt.”

Chu Húc là một chàng trai rất nhẫn nại, anh bình tĩnh tháo dây, thắt lại giúp cô lần nữa, vừa làm, vừa hỏi: “Thế này được chưa?”

“Vâng! Thoải mái rồi.”

Đeo găng tay xong, cô không thể dễ dàng thò tay bóc kẹo ăn, vì vậy nhét nốt túi kẹo hoa quả mềm vào túi áo khoác của anh.

Chu Húc chậm rãi dắt cô đến sân trượt tuyết gần đó.

Lương Tranh nhìn chung đã nắm được kỹ thuật căn bản, lần trước đến đây cô đã học được không ít, chỉ là lâu không trượt nên có chút lóng ngóng.

Chu Húc muốn dạy lại cô một số động tác, Lương Tranh liền nói: “Không cần đâu, lần trước em đã được thầy dạy các kỹ năng cơ bản rồi.”

Chu Húc liếc cô một cái, nhàn nhạt hỏi: “Lần trước ai dạy em?”

Lương Tranh cầm gậy trượt tuyết chậm rãi điều chỉnh trọng tâm, cười khanh khách đáp: “Một anh chàng rất đẹp trai.”

Chu Húc nhú mày, khóe miệng mím lại, tố cáo tâm trạng anh chàng nào đó đang cực kỳ không vui.

Lương Tranh nhìn anh, vụng trộm nín cười, lại cố ý khiêu khích: “Lúc đó anh không tình nguyện dạy em, nên em chỉ có thể nhờ người khác dạy em thôi.”

Chu Húc nhú mày càng chặt, giọng bắt đầu có chút cau có: “Em không hỏi anh, sao biết anh không đồng ý dạy em?”

Lời này nghe thế nào cũng cảm thấy không đúng cho lắm.

Lương Tranh “Ồ” lên một tiếng, cô quay đầu, nhìn anh hồi lâu.

Đại khái ai đó chột dạ, vì vậy nói không nên lời, chỉ đành nhú mày, đánh mắt đi nơi khác.

Lương Tranh nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi cười, đi đến trước mặt anh, 10 ngón tay đan vào nhau: “Chu Húc, không phải lúc đó anh đã thích em rồi đó chứ?”

“Chú tâm trượt tuyết đi. Cẩn thận. Nhìn đường!”

Lương Tranh cười chảy cả nước mắt, suýt chút nữa ngã sấp xuống đường trượt.

Tối, sau khi trở về khách sạn, cô quần lấy anh muốn xem đồng ảnh chụp ngày hôm nay.

Chu Húc giở tính kiêu ngạo, nhất định không cho cô xem.

Chu Húc tắm rửa xong, thấy cô gái nào đó đang nằm ườn một góc ăn kẹo, anh liền đi qua, cất túi kẹo vào tủ đầu giường, nhắc nhở: “Tối ăn ít đồ ngọt thôi.”

Lương Tranh đột nhiên nhào đến, bất ngờ thọc tay vào túi quần của anh sờ soạng. Nhanh như cắt cướp lấy điện thoại, vui vẻ ngồi xuống một cái giường khác.

Lương Tranh đắc ý cười, hỏi: “Anh không sợ em xem sao?”

“Ừ. Tùy em.” Chu Húc đầu hàng nói.

“Pass là gì?”

“Sinh nhật em.” Chu Húc mở tủ lạnh, lấy một lon bia ra, bật nắp, uống một ngụm.

Lương Tranh vui vẻ nhập pass, sau đó ngạc nhiên nhìn màn hình nền của máy anh. Đó là bức ảnh hai người.

Đó chính là kỳ nghỉ hè năm ấy, Chu Húc đến Giang Thành tìm cô, hai người hẹn nhau tại một quán cafe.

Đây là ảnh cô chụp lên anh. Khi đó Chu Húc đang mải mê nhìn điện thoại, cô dựa lưng vào bả vai anh, giơ ống kính, tay tạo hình chữ V, chụp một tấm selfie cùng anh.

Sau này, cô gửi tấm ảnh ấy qua Wechat cho anh, còn hỏi, bạn gái anh có phải cực kì xinh đẹp không?

Anh bảo: Đúng thế, rất xinh đẹp.

Lương Tranh không biết anh lại lấy tấm ảnh làm màn hình nền.

Khóe môi cô bất giác cong lên, sau đó ấn vào album ảnh.

Anh trong album không nhiều, ngoại trừ một số ảnh cá nhân của anh, còn lại tất cả đều là ảnh cô.

Có một số là ảnh cô nhờ anh chụp khi hai người đi chơi cùng nhau, một số khác là ảnh cô gửi qua wechat cho anh, còn lại hầu như là những tấm cô chưa hề thấy qua, đều là ảnh anh lên chụp cô.

Lương Tranh tỉ mỉ xem từng tấm ảnh, cuối cùng lướt đến một tấm, nhìn khá quen mắt.

Trong tấm ảnh là cô đang mặc một bộ áo phao màu trắng, cười rạng rỡ trước ống kính.

Cô nghĩ ngợi hồi lâu, mãi mới nhớ ra đây chính tấm ảnh hồi tết của cô. Lúc đó cô và em họ đi mua sắm đồ tất niên, đang mãi mê chọn đồ, thằng bé đứng đằng sau ròn rã hô lên: “Chị ơi, nhìn về phía này, em chụp cho chị một tấm ảnh thật đẹp.”

Cô xoay người, tùy tiện cười, tay giơ hình chữ V, thằng bé chụp xong, hí hửng mang khoe. Cô tiện tay đăng lên newfeed đặt chế độ bạn bè.

Lần trước Dương Thăng có bật mí cho cô biết, Chu Húc thật ra đã thầm mến cô từ lâu, anh ta nhớ lúc đó dù Chu Húc tích chữ như vàng, không cho ai biết, nhưng anh ta tinh mắt thấy một tấm ảnh của cô trong máy Chu Húc.

Nhưng cô lại không đoán được là tấm này. Thì ra ai đó còn vào tận trang cá nhân của cô.

Giờ thì cô đã hiểu thời gian trước, khi anh ở tạm nhà cô hai ngày, biểu hiện rất khác thường, còn hỏi cô vì sao xóa wechat của anh.

Lúc ấy cô còn cho rằng, trong lúc vô ý, anh click nhầm vào trang cá nhân của cô, phát hiện hai người không còn là bạn bè nữa nên thuận miệng hỏi thế.

Cô còn nhớ lúc anh hỏi câu đó vừa vặn cách thời điểm cố xóa Wechat của anh được hơn nửa năm.

Nhưng hiện tại phát hiện ra tấm ảnh này, cô mới nhận ra, anh chàng ngoài lạnh trong nóng nào đó ngày ngày ghé thăm newfeed của cô, chăm chỉ update hoạt động hằng ngày của con gái nhà người ta, chăm chỉ đến nỗi, vừa bị xóa bạn bè, lập tức phát hiện ra ngay.

Lương Tranh nhìn anh hồi lâu, tủm tỉm cười: “Tấm ảnh này anh tải xuống từ newfeed cá nhân của em, đúng không?”

Chu Húc đơn giản “Ừ” một tiếng, không phủ nhận.

Lương Tranh ngạc nhiên, nhin không được hỏi thêm một câu: “VẬY... VẬY sau khi biết em xóa bỏ Wechat của anh. Anh có cảm giác gì?”

Chu Húc quay đầu nhìn cô, ánh mắt thâm trầm nặng nề hẳn, giọng nói lạnh lùng: “Em nói xem.”

Nhắc đến chuyện này Chu Húc lại buồn phiền.

Trời mới biết khi ấy anh cảm thấy bàng hoàng, trống rỗng đến thế nào. Tự ý add wechat của anh, lại tùy tiện xóa đi, ngay cả một lời báo trước cũng không có.

Tùy tiện xông vào tim anh, khiến anh động lòng, sau đó ung dung bỏ đi, chẳng chút luyến lưu, mặc kệ người ở lại - là anh, tự đau lòng, tự giày vò chính mình.

Trời mới biết khi đó anh cảm thấy thế nào.

Lương Tranh biết mình nên cảm động vì người con trai lạnh lùng kia, thêm mến cô mà băn khoăn, đau lòng một thời gian dài, nhưng cuối cùng cô vẫn không nhin được tủm tỉm: “Nếu anh thổ lộ với em sớm, chẳng phải sẽ không xảy ra mấy chuyện này hay sao?”

Vừa nói, Lương Tranh vừa cong người nằm trên giường xem lại một lượt thật kĩ những bức ảnh trong máy anh, tất cả đều là hình của cô.

Càng xem càng vui vẻ, càng xem càng cảm thấy đáy lòng ngọt ngào như rót mật, đến tận lúc ngủ, khoe miệng cô vẫn cong lên, mày mặt rạng rỡ hạnh phúc.

Cô lật người, quay sang phía giường đối diện, vươn tay kéo ngón tay anh: “Chu Húc, anh ngủ rồi à?”

Chu Húc: “Chưa!”

Lương Tranh đột nhiên đứng dậy, ôm gối leo lên giường anh, chui vào trong chăn của Chu Húc.

Trong chăn vô cùng ấm áp, thời điểm nằm xuống cạnh anh, trái tim cô như mất kiểm soát, đập nhanh như trống.

Tay anh khẽ run lên, cuối cùng Chu Húc chống tay nhồm người dậy, đôi mắt thâm trầm sâu thẳm của anh xoáy chặt lấy đáy mắt cô, thấp giọng nói: “Em đang làm gì đó?”

Lương Tranh cũng không biết mình lấy dũng khí từ đâu ra, bỗng vươn người ôm lấy eo anh, cô ngước mắt, nhìn sâu vào mắt anh, giọng thoáng run rẩy: “Em muốn ngủ cùng anh.”

Đôi con ngươi đen huyền của anh như cuộn cuộn phong ba, nội tâm anh chấn động dữ dội, cuối cùng khi Lương Tranh gấp gáp cúi xuống, vành tai, gò má đều ửng đỏ vì ngại ngùng, muốn rút lui, anh nhanh chóng ôm lấy thân thể mảnh mai của cô, nồng nhiệt hôn lên phiến môi ngọt ngào của cô.

Hai người hôn nhau rất lâu.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó. Chu Húc không làm gì hơn. Anh nhanh chóng đứng dậy, đi thẳng vào phòng tắm.

Một lúc sau, anh trở lại, nằm xuống giường bên cạnh.

Lương Tranh hơi lo lắng, cô bước xuống, ngồi xổm bên giường anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Chu Húc nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, vươn tay, kéo cô vào lòng, lưng cô dán sát vào vòm ngực rộng của anh, cằm anh tì lên đỉnh đầu cô, giọng khàn khàn ấm áp vang lên: “Đi ngủ.”

Lương Tranh nhìn ánh đèn ngủ nhàn nhạt vương vãi trên đầu giường, đôi mắt khẽ cong lên, không hiểu sao cô bỗng thấy vui vẻ hạnh phúc, đuôi mắt khóe môi đều tràn ngập ý cười.

Cô không ngủ được, nhẹ nhàng trò chuyện với Chu Húc: “Trong album của anh, toàn ảnh của em.”

Anh không đáp lời, qua một lúc lâu mới rầu rĩ “Ừ” một tiếng.

Lương Tranh cười khanh khách, mắt híp lại.

Cô cảm thấy, so với sự tưởng tượng của cô, anh còn thích cô nhiều hơn.

Sáng hôm sau, khi Lương Tranh tỉnh dậy, vẫn đang nằm gọn trong vòng tay anh. Chu Húc chưa tỉnh. Hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt anh tuấn đang say ngủ.

Lương Tranh nhẹ nhàng kéo tay anh ra, rón rén bước xuống giường, lặng lẽ đi vào nhà tắm.

Khi cô đánh răng rửa mặt xong, Chu Húc vẫn đang ngủ.

Lương Tranh kéo rèm.

Mùa đông, nắng sớm rất nhạt, ánh sáng nhè nhè xuyên qua ô cửa kính rọi vào phòng, Chu Húc hơi nhíu mày, giơ tay che mắt.

Lương Tranh chạy đến bên giường, kéo tay anh, vui vẻ nói: “Chu Húc, hai đứa mình cùng ra ngoài ngắm cảnh thôi, hôm nay có nắng nhẹ, thời tiết rất đẹp.”

Lương Tranh đã đánh răng rửa mặt xong, mái tóc dài mượt mà được cột gọn gàng đằng sau, càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô. Nụ cười cô vô cùng rạng rỡ, chói mắt, khiến người khác vừa thấy đã yêu. Chu Húc ngẩn ngơ nhìn.

Lương Tranh hôn lên má anh, dỗ dành: “Nào! Anh mau dậy đi! Em ra ngoài xem hôm nay chúng ta sẽ được ăn cái gì?”

Cô đang định đứng dậy, lập tức bị kéo mạnh một cái, cả người rơi vào lòng ngực ấm áp của anh.

Anh ôm eo cô, giọng nói trầm khàn từ tính, dịu dàng hôn lên má Lương Tranh: “Chờ anh, chúng ta cùng đi.”

Chương 41

Lương Tranh và Chu Húc ở trên núi chơi hai ngày, lúc trở về là buổi chiều.

Lương Tranh ngồi trong xe, lưu luyến nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Trên núi tốt thật, khắp nơi đều khoác trên mình màu áo bạc, bảo cô ở đây cả đời cô cũng đồng ý. Nhưng mà điều kiện tiên quyết là phải có Chu Húc ở bên cạnh cơ.

Chu Húc lái xe, quay sang thấy Lương Tranh vẫn đang thả hồn ra bên ngoài, nói: “Em đã thích như thế thì năm nào anh cũng mang em tới đây, nhé!”

Lương Tranh quay lại, cười nói với anh, “Được, anh đừng có quên đấy.”

Chu Húc “ừ” một tiếng, rồi lại hỏi: “Em về nhà cùng anh không?”

Lương Tranh trả lời: “Chắc là không được, em phải về trường đã, tối nay em có tiết, đoán chừng là nói về bài thi cuối kỳ.”

Chu Húc gật đầu, chẳng mấy chốc xe đã vào nội thành, xe cộ đông đúc như nêm, trời đã tối hẳn mà vẫn chưa về được tới trường.

Phùng Thiến gọi điện thoại hỏi Lương Tranh mấy giờ về, 7h là học rồi.

Cô đáp: “Vẫn đang kẹt xe, sợ là không kịp, chắc là tớ phải xin nghỉ rồi.”

“Ok, thế cậu cứ từ từ thôi, nhớ chú ý an toàn.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Lương Tranh gọi thêm một cuộc cho giáo viên phụ đạo, xin phép vắng mặt.

Không cần về học nên thời gian cũng không gấp. Lương Tranh hơi đói, cô nhìn quanh một hồi rồi quay sang nói với Chu Húc: “Chu Húc, chúng mình đi ăn cơm trước đi, em đói quá.”

“Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, anh quyết định đi.” Lương Tranh vui vẻ đáp, rồi lại tiếp tục ngắm cảnh thành phố lúc lên đèn.

Chu Húc đi thêm một đoạn rồi rẽ vào một con đường khá yên tĩnh. Đường ít xe, hai người cứ thế đi thẳng.

10p sau, Chu Húc dừng lại ở bên ngoài một nhà hàng.

Đang đúng giờ cơm, ngoài cửa thấy lục tục người tới.

Lương Tranh xuống xe trước, đứng bên đường chờ Chu Húc đi đỗ xe.

Đỗ xe xong xuôi, Chu Húc đóng cửa xe, đi về phía Lương Tranh, dắt tay cô vào trong, “Nhà hàng này cũng ổn lắm mà trước chưa có dịp đưa em tới thử.”

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay Chu Húc truyền tới, khóe môi Lương Tranh cong lên vui vẻ, “Nhà hàng này có gì ngon sao?”

Chu Húc đáp: “Lát em thấy sẽ biết.”

Hai người nắm tay nhau đi vào trong, nhân viên phục vụ niềm nở đón tiếp, “Xin chào, anh chị đi mấy người ạ?”

“Hai người, cho chúng tôi một phòng riêng.”

“Vâng, mời anh chị đi bên này.”

Mỗi lần Chu Húc ăn ngoài đều thích dùng phòng riêng, yên tĩnh hơn nhiều.

Lương Tranh xem qua thực đơn, chọn hai món rồi lại đưa cho Chu Húc, “Anh cũng chọn đi.”

Chu Húc nhìn một lượt, gọi thêm hai món nổi bật của nhà hàng rồi giao lại cho nhân viên phục vụ.

Trong phòng có thiết bị sưởi nên Lương Tranh thấy hơi nóng, cô cởi áo khoác lông ra, nhét vào tay Chu Húc, tủm tỉm cười, “Anh trai tốt, treo giúp em đi.”

Chu Húc cười trừ rồi đứng dậy, treo áo lên giá đứng, cũng tiện tay cởi luôn áo khoác của mình.

Đồ ăn lên rất nhanh, Lương Tranh đã đói lắm rồi, mà đúng là đồ ăn ngon thật, cô ăn đến là hăng hái, no đến mức không đứng dậy nổi.

Chu Húc đưa cho cô một con tôm đã bóc vỏ, Lương Tranh chỉ có thể lắc đầu, “Em không ăn đâu, no lắm rồi.”

Cô miễn cưỡng ăn hết con tôm. Đúng lúc này thì có tin nhắn Wechat của Phùng Thiến, cô lấy điện thoại ra xem, là lịch thi cuối kỳ.

Trong nháy mắt, Lương Tranh đã chuyển từ trạng thái no nê sang tuyệt vọng, “Giết em đi.”

Chu Húc bật cười, cầm điện thoại của Lương Tranh xem thử. Bảy, tám môn thi tập trung trong 3 ngày. Vì lịch học năm nay kết thúc sớm, nên sẽ bắt đầu thi từ cuối tuần, thi xong sẽ nghỉ luôn.

Lương Tranh đột nhiên nói bằng giọng vô cùng nghiêm túc: “Tuần tới em muốn “bế quan” (1) học tập, anh đừng tới tìm em đấy.”

(1) Bế quan ở đây hiểu đơn giản là đóng cửa, không tiếp xúc với ai, mục đích để tịnh tâm nghiên cứu.

Chu Húc nhìn cô, môi điểm nụ cười nhàn nhạt, “Em chắc chứ?”

Lương Tranh: “...”

Lương Tranh đầu hàng, cô cũng không muốn một tuần liền không được gặp Chu Húc đâu.

Cơm nước xong xuôi, Chu Húc đưa cô về trường.

Sinh viên đều đã trở lại, trường học trở lại vẻ đông đúc thường thấy.

Chu Húc tiễn Lương Tranh đến tận dưới lầu ký túc xá, Lương Tranh tháo dây an toàn, nói: “Anh về nhé, nhớ lái xe cẩn thận đấy.”

Lương Tranh nhìn cô, đáp một tiếng “Ừ.”

Lương Tranh mở cửa xuống xe, cô khom người, vẫy tay chào Chu Húc qua tấm kính chắn gió, “Vây em lên trước đây.”

Chu Húc gạt đầu, “Nghỉ sớm đi nhé!”

Lương Tranh nhìn anh, ánh mắt đong đầy ý cười, gạt gạt đầu rồi mới đi vào bên trong.

Được vài bước, Lương Tranh đột nhiên quay người lại, thấy xe Chu Húc vẫn ở đó, còn anh mắt anh thì đang nhìn theo cô.

Cô cũng nhìn anh cười dịu dàng, đi ngược lại.

Lương Tranh đi vòng qua đầu xe, gõ lên cửa sổ cạnh Chu Húc.

Chu Húc hạ kính xuống, Lương Tranh nghiêng đầu tựa lên cạnh cửa, khanh khách cười, “Không nỡ xa em à?”

Chu Húc nhìn cô không đáp.

Lương Tranh vui vẻ, một tay cầm lấy tay anh, ghé sát tới thơm lên má anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Em phải đi thật rồi, anh nhớ nhắn tin cho em đấy.”

Chu Húc chăm chú ngắm cô hồi lâu mới chậm chạp gật đầu.

Tay anh vươn ra nắm lấy tay cô, siết chặt, “Tay em lạnh thế, nhớ uống nhiều nước ấm vào, đừng để bị cảm.”

Lương Tranh cong mắt cười, “Em biết rồi.” Sau đó mới hài lòng chạy về ký túc xá.

Chu Húc nghiêng đầu nhìn bóng lưng Lương Tranh, chẳng hiểu sao cũng thấy vui lây, cúi đầu cười. Bây giờ mới lái xe rời đi.

Trên đường về nhà, Chu Húc nhận được cuộc gọi của ông nội.

Nhìn thấy tên người gọi, ấn nhận nghe, “Ông nội.”

“A Húc à, con đang ở đâu thế?”

“Đang lái xe ạ.” Chu Húc trả lời.

“Thế càng tiện, con qua bên này đi.”

Chu Húc hơi nhíu mày, nhìn đồng hồ, “Bây giờ ấy ạ?”

“Ừ, bây giờ luôn, con tới nhanh đi.” Lão gia tử nói xong liền cúp máy.

Hai mắt Chu Húc vẫn nhìn thẳng phía trước nhưng sắc mặt có phần chùng xuống, đôi con người tĩnh mịch như đang có điều suy nghĩ.

Đi tiếp mấy trăm mét mới quay đầu xe lại, đi về phía nhà ông nội.

Lúc Chu Húc tới đã là 10h tối.

Phòng khách vẫn đang mở đèn sáng trưng, vừa tới cửa Chu Húc đã nghe thấy giọng cười hiền từ của ông nội.

Đẩy cửa đi vào, ông nhìn về phía anh, gọi: “Con tới đây.”

Trong căn phòng khách rộng lớn sáng rỡ ánh đèn, ngoài ông nội và người làm, còn có một cô gái.

Sắc mặt Chu Húc có phần lạnh xuống khó thấy, đi vào trong, “Ông gọi con có việc gì ạ?”

Lão gia từ vừa cười vừa nói: “Hôm nay Văn Anh vừa mới về nước, mang quà đến thăm ông.”

Dứt lời, ông lại quay sang nói chuyện với cô gái tóc dài đang ngồi trên ghế salon, “Văn Anh này, mấy năm rồi con không gặp A Húc đấy nhỉ?”

Triệu Văn anh mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Chu Húc rồi lại vội vàng cúi xuống, hơi xấu hổ, đáp: “Dạ, đúng là lâu rồi không gặp.”

Ông cụ xem chừng rất cao hứng, nói với Chu Húc: “A Húc, tiện xe thì đưa Văn Anh về hộ ông.”

Hai mắt Chu Húc rét lạnh, hỏi: “Chú Trần đâu rồi à?”

“Hôm nay lão Trần nghỉ, mấy năm rồi con không gặp Văn Anh, con đưa cô bé về nhà, tiện thể trò chuyện đôi câu.”

Nói xong, ông ngáp một cái, chống ba toong đứng dậy.

“Văn Anh này, thế ông đi nghỉ trước đây, con cứ nói chuyện với A Húc nhé!”

Triệu Văn Anh ngoan ngoãn cười, gật đầu: “Vâng ạ, ông đi nghỉ sớm đi ạ.”

Người làm đỡ ông lên lầu, nhất thời, trong phòng khách chỉ còn lại hai người Chu Húc và Triệu Văn Anh.

Triệu Văn Anh thoáng nhìn về phía Chu Húc một lát mới tươi cười lại gần chào hỏi: “Chu Húc, lâu rồi không gặp.”

Chu Húc không đáp, cũng không thèm nhìn cô nàng mà quay về phía cửa sổ, lạnh giọng hỏi, “Ở đâu?”

Triệu Văn Anh đọc địa chỉ.

Chu Húc đáp một tiếng “ừ” rồi đi thẳng ra ngoài.

Triệu Văn Anh đuổi theo sau, ra đến sân, Chu Húc trực tiếp mở cửa xe, ngồi vào trong.

Triệu Văn Anh đi tới, theo bản năng định mở cửa ghế lái phụ.

“Ngồi đằng sau.”

Cô nàng nghe vậy mà sửng người, ngẩng đầu nhìn Chu Húc.

Chu Húc cũng nghiêng đầu đáp lại, “Ngồi sau đi, tôi không quen có người ngồi cạnh.”

Triệu Văn Anh thoáng run lên, nhưng cũng chỉ cười trừ, đóng cửa xe lại, vòng ra sau.

Chu Húc lái xe ra khỏi sân, rời khu biệt thự, hòa vào dòng xe cộ tấp nập.

Một khi Chu Húc đã không muốn nói chuyện sẽ càng tỏ ra lạnh lùng, để người khác không dám bắt chuyện với anh.

Triệu Văn Anh thầm mến anh đã nhiều năm, nhưng thực chất chưa nói được với anh mấy câu.

Cả đường đi không ai lên tiếng, nhạc thấy đã gần tới nhà mình, cuối cùng Triệu Văn Anh vẫn lên tiếng, “Chu Húc, bây giờ anh vẫn đang học ở Anh đúng không? Kỳ sau em muốn tới Anh trao đổi, có thể đến tìm anh không?”

Chu Húc trả lời: “Tôi rất bận.”

Chỉ một câu này đã chặn đứng tất cả những lời muốn nói của Triệu Văn Anh. Môi cô nàng cứ mấp máy mấp máy, nhưng lại không nói được nên câu.

Cô chỉ có thể im lặng ngồi đó, ánh mắt lơ đãng chạm phải một quả bóng nhỏ bằng lông màu hồng nhạt, có vẻ giống móc treo cặp của con gái.

Cô vô thức cầm lên, “Đây là gì vậy?”

Chu Húc nhìn qua gương chiếu hậu, là quả cầu treo cặp của Lương Tranh, chắc là bị rơi ra.

Anh đáp: “Của bạn gái tôi.”

Đã tới khu nhà Triệu Văn Anh, Chu Húc dừng xe, quay người lấy lại móc treo.

Sắc mặt Triệu Văn Anh cứng lại, “Anh có bạn gái?”

Chu Húc “ừ” một tiếng đáp lời, cho quả cầu lông vào trong ngăn đựng đồ.

Triệu Văn Anh thảng thốt, mặt tái cả đi, “Lúc cậu học cao trung... không phải...”

Khí đó anh đối xử với ai cũng lạnh như băng, có rất nhiều nữ sinh trong trường theo đuổi anh, nhưng Chu Húc vẫn không may mắn động lòng, xưa nay vốn chẳng có ai lọt được vào mắt anh.

Triệu Văn Anh nói không nên lời, cô không thể tưởng tượng nổi một người con gái thế nào mới có thể khiến Chu Húc đem lòng yêu thương.

Cô toan hỏi, nhưng Chu Húc đã tỏ ra mất kiên nhẫn, nói: “Đến rồi.”

Triệu Văn Anh nhìn ra ngoài mới phát hiện ra đã về đến nhà. Cô nàng cắn môi dưới, chỉ đành đẩy cửa xuống xe.

Vừa ra khỏi, Chu Húc đã lái xe đi thẳng, không nán lại dù chỉ 1 phút.

Chương 42

Về đến nhà đã là hơn 12h đêm.

Đèn phòng khách không bật, ba mẹ anh đều đã đi nghỉ.

Chu Húc ngồi trên salon gọi điện cho Lương Tranh.

Điện thoại vừa vang lên, chưa đầy một hồi chuông, đầu bên kia đã bắt máy. Giọng nói nhẹ nhàng của cô truyền đến: “Chu Húc, sao giờ anh mới gọi? Anh vừa về đến nhà à?”

Chu Húc chỉ cần nghe thấy giọng cô, tâm tình lập tức vui vẻ, anh cong khóe môi, thấp giọng nói: “Có chút việc ở bên ngoài, giờ mới xong.”

Anh đi lên lầu, mở cửa bước vào phòng, đi thẳng đến giường, mở chiếc đèn bàn lên, dịu dàng nói: “Em thức khuya thế? Hơn 12h giờ còn chưa chịu đi ngủ?”

Lương Tranh đáp: “Em cũng định đi ngủ rồi, nhưng mà muốn chờ điện thoại của anh, thuận tiện đọc sách.”

Đêm yên tĩnh, qua loa anh nghe thấy tiếng gió rít từng cơn, và lá cây va đập mạnh vào nhau.

Anh nhíu mày hỏi lại: “Em đang ở bên ngoài à?”

Ký túc xá đã tắt đèn, đám bạn cùng phòng đều ngủ hết. Lương Tranh không muốn làm phiền các bạn, cầm đèn bàn, đi ra ngoài hành lang đọc sách.

Cô ngồi trên một băng ghế nhỏ, quán mình trong áo bông, nhỏ giọng nói: “Em đang ở bên ngoài phòng ký túc xá, các bạn đều ngủ hết rồi.”

Chu Húc nói: “Nghỉ ngơi sớm đi. Anh đến nhà rồi. Yên tâm.”

“Vâng.” Lương Tranh ngọt ngào đáp ứng. Đột nhiên nhớ tới một việc, lại nhỏ giọng thì thầm: “Ngày mai anh qua chỗ em à?”

Chu Húc nhin không được, cười một tiếng, cứng chiều trêu đùa: “Là ai nói muốn đóng cửa ôn tập, không muốn tiếp ai, cũng không muốn cho anh đến gặp cơ mà.”

Lương Tranh cười: “Vây tùy anh.”

Đầu dây bên kia, Chu Húc không nén được vui vẻ, anh cởi áo khoác, ném lên ghế salon, thấp giọng nói: “Ngày mai anh đến công ty một chuyến, xong việc, sẽ đến chỗ em.”

Lương Tranh cong môi nói: “Được. Vây em đi ngủ đây.”

“Ừ. Nghỉ sớm đi.”

Bởi vì cuối tuần thi cuối kỳ nên trường không có lớp.

Lại do thời gian ôn tập quá ngắn nên ai cũng lo lắng. Sáng hôm sau, mới 7h sáng, tất cả đều dựng nhau dậy, học ôn.

Lương Tranh bình thường học lực rất tốt, kiến thức cũng chắc vậy mà vẫn cảm thấy áp lực, tuy nhiên học tập là một quá trình, dục tốc bất đạt, cô không cố đấm ăn xôi, nhồi nhét kiến thức trong thời gian ngắn, vừa tốn thời gian lại không hiệu quả.

Cô đọc sách đến 11:30, thì nhận được tin nhắn Wechat: [Đói bụng chưa? Tí nữa em muốn ăn gì?]

Lương Tranh đọc sách cả sáng cũng thấy mệt, vừa vặn muốn nghỉ ngơi. Cô chống khuỷu tay lên bàn, ôm điện thoại vui vẻ nhắn lại: [Em không biết nữa, cái gì cũng muốn ăn. Anh xong việc chưa?]

Chu Húc: [Ừ! Anh đến bây giờ đây, em chuẩn bị đi, hẹn gặp em ở cổng trường.]

[Vâng!] Lương Tranh vui vẻ đáp, thuận tay gửi cho anh mấy sticker hôn gió đáng yêu.

Cô nhanh chóng đứng dậy thay quần áo.

Phùng Thiến ngẩng đầu hỏi cô: “Cậu định ra ngoài à?”

Lương Tranh đáp: “Mình đi ăn trưa với Chu Húc.”

Phùng Thiến hỏi: “Cậu ôn xong chưa?”

Lương Tranh cười nói: Chưa! Sao đã ôn hết được. Mình đi ăn cơm trưa xong sẽ quay lại.”

Cô thay xong quần áo, cầm điện thoại, chìa khóa bỏ vào túi xách, nhanh chóng bước ra ngoài. Đến cửa không quên nháy mắt với chúng chị em: “Các bảo bối muốn ăn cái gì nhắn Wechat chị, chị sẽ mua mang về cho các cưng.”

Lương Tranh nhảy chân sáo xuống lầu. Phùng Thiến cười nói: “Tranh Tranh nhà chúng ta đúng là một cô bé trong sáng, đơn giản. Nói đến chuyện yêu đương là ngập tràn hạnh phúc. Nhìn kìa, nhìn kìa mặt mũi đều ghi rõ năm chữ: ĐANG YÊU ĐƯƠNG MẶN NỒNG.”

Tiểu Vũ cười khanh khách nói: “Tình cảm tốt nên mới thế chứ sao?”

Lương Tranh hớn hờ chạy xuống, vừa ra khỏi cổng kí túc xá liền nhìn thấy Chu Húc từ trên xe bước xuống.

Cô chạy tới, nhào vào ngực anh, Chu Húc thuận thế ôm lấy cô, lồng ngực anh phập phồng, vui vẻ cười: “Vội vàng làm gì?”

Lương Tranh cười nói: “Thời gian có hạn, không vội không được.”

Cô cười xong đáng thương nói: “Hẹn hò xong, còn phải về ôn tập nữa.”

Chu Húc xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Đi! Chúng ta đi ăn.”

Lúc ăn cơm, cô tò mò hỏi: “Năm nay nhà anh về Giang Thành à?”

Tết năm ngoái, Chu Húc đưa dì Ngũ Chúc về quê giỗ tổ, không biết năm nay có về không?

Chu Húc trầm mặc một hồi, đáp: “Năm nay không về.”

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, chu miệng nói: “Vậy tết năm nay chúng ta không được gặp nhau rồi.”

Chu Húc nhìn cô, không nói gì.

Lương Tranh nhìn biểu hiện này, biết ai đó lại lên cơn khó ở.

Cô cười rộ lên, giữ chặt tay anh: “Nhưng mà kì nghỉ đông cũng ngắn, chỉ có một tháng. Và lại chúng mình có thể gọi video call cho nhau mà.”

Lương Tranh không biết Chu thiếu gia có nhớ cô hay không, nhưng mà toàn bộ kỳ nghỉ tết, mỗi ngày cô đều gọi điện cho anh 2,3 tiếng đồng hồ.

Chu Húc lại chẳng chịu nói có nhớ cô hay không, đôi khi Lương Tranh cố ý trêu đùa anh, nói có phải anh đang nhớ cô đến sắp phát điên hay không, nhưng cái “tảng băng” kia nhất định tích chữ như vàng không chịu nói.

Chu thiếu gia vẫn trầm mặc không trả lời. Lương Tranh liền tủm tỉm cười: “Chu Húc. Sao anh cứ phải khó khăn với em thế? Nói một câu nhớ em chẳng lẽ không được?”

Chu Húc hỏi ngược lại: “Vậy em nhớ anh à?”

Lương Tranh đáp: “Đương nhiên là em nhớ anh rồi. Lúc nào cũng nhớ. Nhớ chết đi được.”

Chu Húc trầm mặc một lúc, khó có khi Lương Tranh thổ lộ thẳng thắn với anh, Chu Húc khó khăn sắp xếp lại cảm xúc: “Anh cũng nhớ em.” Anh dừng lại một lát, thấp giọng nói: “So với em nhớ anh, anh càng nhớ em nhiều hơn.”

Anh thấp giọng, giọng anh rất trầm, ấm, quyến rũ. Giống như đang tự tình bên tai cô. Lương Tranh khẽ đỏ mặt.

Cô nằm trên giường, quần người trong chăn.

Ánh đèn ngủ dịu dịu, khóe môi Lương Tranh cong lên, đỏ mặt nói: “Giao thừa anh làm gì?”

Chu Húc đáp: “Qua nhà ông ăn cơm đoàn viên.”

Lương Tranh cười: “Nhà em cũng thế!” Lại nói: “Anh có được nhận tiền mừng tuổi không?”

Chu Húc cong môi: “Nhà anh không có tập tục này.”

Lương Tranh cười rộ lên: “Em có rất nhiều nha. Cứ tết sẽ được mừng tuổi.”

Chu Húc nghe thấy âm thanh vui vẻ của cô, khóe môi không nhịn được cười theo: “Ừ! Được nhiều hay ít?”

Lương Tranh đặc ý nói: “Phải hơn 2000 nha.”

Chu Húc gật đầu, cười: “Tiểu phú bà.”

Lương Tranh quả như Phùng Thiển nói, chính là một cô gái đơn thuần, đặc biệt trong tình yêu, luôn dễ dàng tìm thấy niềm vui, khách cười.

Nói chuyện với Chu Húc một lúc lâu, đến tận khi mẹ Lương gõ cửa, nói chè trôi đường đỏ đã nấu xong, mới chịu dừng lại. “Vâng! Con ra ngay đây.” Lương Tranh chui khỏi chăn, nói với Chu Húc: “Mẹ nấu chè trôi đường đỏ, em sẽ ăn giúp cả phần anh nữa. Yên tâm.”

Chu Húc bật cười: “Ừ! Ăn xong nhớ đi ngủ sớm, đừng ăn nhiều quá.”

“Đã rõ, em cúp máy đây.”

Lương Tranh khoác áo bông, chạy ra ngoài, vui vẻ nói: “Mẹ, con muốn ăn bát nhiều nước đường.”

Mẹ Lương cười: “Rồi, rồi, lại đây. Bao nhiêu cũng có.”

“Vâng.” Lương Tranh nhanh chân chạy vào bếp, bung nồi chè ra bàn.

12h khuya, một nhà ba người quây quần quanh bàn sưởi vừa xem tivi vừa ăn chè cùng nhau.

Ba Lương đột nhiên cảm khái: “Nếu con rể ở đây thì tốt quá, có người uống rượu cùng.”

Ông Vừa thốt ra lời này, lập tức bị mẹ Lương mắng: “Còn uống nữa! Lần trước ông lôi kéo thằng bé uống rượu. Uống đến say bi tỉ, không biết trời trăng, hại Tiểu Húc hôm sau vẫn còn hoa mày chóng mặt không thoải mái.”

Ba Lương đuối lý, nhỏ giọng hối lỗi: “Tôi... tôi uống cùng con rể hai chén chứ mấy...”

Lương Tranh ngồi một bên, nghe cười. Bỗng nhiên cô nhớ anh vô cùng, ước gì lúc này có anh bên cạnh. Ăn xong bữa khuya, Lương Tranh để ba mẹ đi nghỉ ngơi còn mình dọn dẹp sạch sẽ bàn, bếp. Đâu vào đó mới vào bếp đánh răng.

Đến khi nằm trong chăn ấm đệm êm lại không tìm được cảm điện thoại lên, liền thấy tin nhắn chuyển khoản. Cô sửng sốt một chút, chậm chạp ấn vào: CHU HÚC VỪA CHUYỂN CHO CÔ 5200 tệ.

Lương Tranh cả kinh, liên tiếp nhắn cho anh một tràng dấu hỏi: [ANH LÀM GÌ THẾ????????]

Chu Húc: [Tiền mừng tuổi.]

Lương Tranh kinh ngạc một lúc lâu, lập tức gọi lại cho anh: NHƯNG TẠI SAO TỰ NHIÊN LẠI ĐƯA EM TIỀN MỪNG TUỔI????"

Chu Húc: "Muốn đưa thôi!"

Lương Tranh dờ khóc dờ cười: "Chẳng phải nhà anh không có tập tục này sao? Và lại tiền mừng tuổi trước nay đều là người lớn phát cho trẻ con trong nhà, anh là người lớn trong nhà em chắc?"

Chu Húc cười, hỏi lại cô: "Em nói xem anh là gì của em?"

Lương tranh cười, không muốn thuận theo anh.

Chu Húc khó được dịp đùa dai, trong giọng cười sâu thêm mấy phần ý vị, cố tình ép cô trả lời: "Hử? Anh là gì của em?"

Lương Tranh cong môi, cuối cùng vẫn chịu thua đáp: "Bạn trai."

Chu Húc cười, xấu xa hỏi: "Sao hôm nay không nói là anh trai tốt nữa?"

Lương Tranh cảm thấy gọi là anh trai tốt cũng không tệ, nhưng hiện tại bị anh hỏi lại, không hiểu sao lại cảm thấy có chút ngượng ngùng. Cô không thèm để ý đến anh nữa, dứt khoát đổi chủ đề: "Mẹ cực kỳ quan tâm anh!"

"Ừm?"

"Ba vừa mới nói, nếu hiện tại anh ở đây thì tốt, có thể cùng ba uống vài chén. Mẹ lập tức mắng ba. Nói là lần trước lôi kéo anh uống rượu hai anh hôm sau đau đầu, khó chịu."

Chu Húc cười: "Dì chú vẫn khỏe chứ?"

"Cả nhà đều khỏe."

Bên ngoài bắt đầu đốt pháo hoa, vô cùng náo nhiệt. Lương Tranh nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi mơ màng: "Ngày mai là giao thừa rồi."

Chu Húc ừ một tiếng.

Lương Tranh đột nhiên trầm mặc.

Chu Húc dịu dàng nói: "Sao thế!"

Lương Tranh lắc đầu, lại trầm mặc một lát, cuối cùng nhỏ giọng thủ thỉ: "Chu Húc, em rất nhớ anh."

Chương 43

Tối qua Lương Tranh trò chuyện với Chu Húc đến tận khuya, cô mơ mơ màng màng thiếp đi lúc nào không hay. Hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện mình quên không tắt điện thoại, điện thoại sập nguồn mất rồi.

Cô xoay người cảm sặc.

Định là chờ sặc một lúc rồi gọi cho Chu Húc, nhưng mẹ đã gõ cửa gọi cô dậy để tới nhà ông nội chúc Tết.

Lương Tranh thừa một tiếng rồi nhanh chóng rời giường đi đánh răng rửa mặt.

“Ông nội con vừa gọi bảo đang nấu chè trôi nước, nhà nào cũng đến hết rồi, Tranh Tranh nhanh lên con.”

Hàng năm đều qua nhà ông nội để đón giao thừa, đã thành thói quen.

Lương Tranh rửa mặt xong lại về phòng thay quần áo.

Lúc tới nhà ông nội, quả nhiên mọi người đã đến chật kín. Nhà ở nông thôn cũng vậy, mọi người quây quần bên lò sưởi, nói đủ thứ chuyện.

Bác cả gọi: “Mọi người đến cả rồi à, xem ra là không thích ăn chè trôi nước rồi haha.”

Mẹ Lương cười đáp: “Con bé Tranh Tranh ấy mà, ngủ đến tận 8h mới chịu dậy.”

Lương Tranh ngượng ngừng cười cười, nhanh chân chạy vào bếp chúc Tết ông bà.

Nhớ cái miệng ngọt, thuận lợi nhận được 2 bao lì xì.

Chu Húc đang ăn sáng, thấy Lương Tranh gửi hình hai bao lì xì, vừa cười vừa nhăn lại, “Đúng là tiểu phú bà.”

Lương Tranh cũng không chịu thua kém đáp lại, “Nào so được với Chu thiếu gia, vừa vung tay đã là 5200 rồi.”

Lúc Chu Ngữ Chức đi ra khỏi phòng bếp thì bắt gặp Chu Húc đang nhắn tin.

Anh rất ít khi dùng điện thoại trong lúc ăn, ngoài Lương Tranh ra thì đúng là không còn ai có năng lực này cả, có thể phá vỡ mọi nguyên tắc của anh.

Chu Ngữ Chức lại gần, cười hỏi: “Tranh Tranh à?”

Chu Húc “dạ” một tiếng, nhắn xong một tin rồi đặt điện thoại xuống bàn.

Chu Ngữ Chức thở dài: “Thực ra thì năm nay mẹ vẫn muốn về Giang Thành một chuyến, sau đợt năm ngoái tự nhiên lại muốn mỗi năm được về một lần.”

“Không phải mẹ không còn người thân ở đó sao?”

Năm đó, vì ba mẹ Chu Ngữ Chức điều chuyển công tác tới Bắc Kinh, sau đó định cư luôn tại đó nên rất ít về. Thân thích ở Giang Thành không nhiều, quan hệ cũng không mấy khăng khít nên rất ít khi lui tới.

Chu Ngữ Chức nhìn con trai: “Con cũng muốn đi đúng không?”

Chu Húc nhìn mẹ nhưng không trả lời.

Chu Ngữ Chức khẽ cười. Bà lại lạ gì cái tính lạnh lùng của con trai mình, bình thường nhìn ai cũng không thèm để ý, mà vừa yêu vào thì lại thành thế này đây. Đúng là chỉ có Tranh Tranh mới trị được.

Nghĩ đến Tranh Tranh, Chu Ngữ Chức lại có phần lo lắng, hỏi Chu Húc, “Con từng gặp cô bé nhà họ Triệu kia rồi đúng không?”

Chu Húc hơi chùng xuống, lát sau mới “dạ” một tiếng, “Từng gặp ở nhà ông nội ạ.”

“Con không định nói gì với Tranh Tranh à?”

Chu Húc nhíu chặt mày, ngẩng đầu nhìn mẹ, “Có cần thiết không ạ?”

Anh hoàn toàn không đặt tâm tư vào chuyện này, cũng thấy chẳng cần phải nói với Lương Tranh, để cô khỏi suy nghĩ lung tung.

Anh nói: “Ngày mai con sẽ đi Giang Thành.”

Chu Ngữ Chức ngạc nhiên, “Ngày mai á? Ngày mai phải tới nhà ông nội con ăn cơm mà?”

Chu Húc đứng dậy, dứt khoát bỏ lại một câu, “Con không đi đâu.”

...

Lương Tranh đón giao thừa ở nhà ông nội. Nhà cô vốn đông người, đến tối, mọi người liền tụ tập lại chơi mạt chược.

TV trong phòng vẫn mở, đang chiếu Xuân Vãn.

Mấy đứa trẻ không có người quản lại chẳng chịu ngồi yên, quậy banh nóc nhà.

Lương Tranh ngồi cạnh xem mẹ chơi mạt chược, nhưng suy nghĩ thì đã chạy tới tận đâu tận đâu, thậm chí cảm thán, nếu giờ mà Chu Húc ở đây thì nhất định sẽ bị đám trẻ con ồn ào làm phiền chết.

Mẹ đánh đến 11h rồi xuống bếp phụ bác cả làm sủi cảo, Lương Tranh được vào làm chân thế chỗ.

Vừa ngồi xuống, em họ đang ngồi cạnh đã lên tiếng: “Trong túi chị Tranh Tranh nhiều tiền thật đấy. Mừng tuổi em đi.”

Lương Tranh tức điên lên, túm hai má cậu nhóc, “Em trật tự cho chị, chị mà thua là chị cướp luôn tiền mừng tuổi của em đấy.”

Mọi người phá lên cười.

Giao thừa trôi qua vui vẻ náo nhiệt. Sáng sớm hôm sau, mọi người cùng nhau đi tế bái tổ tiên.

Xong xuôi, bác cả nói, trưa nay mọi người cùng lên phố ăn cơm, kim ngọc mãn đường (1).

(1) Kim ngọc mãn đường: Vàng bạc đầy nhà.

Thế là mọi người lại náo nhiệt tụ tập, cùng nhau đi ăn.

Ăn xong lại tới quán trà đánh bài, tối mới ăn tiếp.

Mọi người còn định đi hát, vốn Lương Tranh cũng muốn đi theo, nhưng đang trên đường lại nhận được điện thoại của Chu Húc.

Cô nghe máy, đầu dây bên kia là tiếng xe cộ inh ỏi, cô cười hỏi: “Anh đang ở ngoài à Chu Húc?”

Chu Húc “ừ” đáp, hỏi cô đang ở đâu.

Lương Tranh trả lời: “Cũng đang ở ngoài, em đang đi cùng với họ hàng, mọi người định đi hát.”

Chu Húc nói: “Đừng đi nữa.”

Lương Tranh ngạc nhiên hỏi lại, “Hà?”

Chu Húc nói: “Không muốn gặp anh à? Anh đang ở dưới nhà em rồi.”

Ngoài đường rất ồn, tiếng Chu Húc xen lẫn cả tiếng còi xe ồn ã, làm Lương Tranh còn tưởng là mình nghe nhầm.

Cô bắt một chiếc taxi về thẳng nhà, từ xa đã thấy Chu Húc.

Vừa mừng vừa sợ, vừa xuống khỏi xe cô đã gọi lớn: “Chu Húc!”

Chu Húc nhìn về phía cô, Lương Tranh vui vẻ lao đến bên anh, cầm lấy tay anh, “Sao mỗi lần anh tới em đều không có nhà thế nhỉ?”

Chu Húc quay ngược tay lại bao trọn lấy tay cô, ánh mắt nhìn cô dịu dàng, nói: “Thế em có muốn cho anh một chiếc chìa khóa nhà không?”

Lương Tranh cười haha, “Cái này thì anh phải ba mẹ em chứ, nếu mà là nhà em thì em đã cho anh lâu rồi.”

Chu Húc cũng cười, ngắm nhìn khuôn mặt sáng rỡ nụ cười của Lương Tranh, nhớ nhung trong anh trỗi dậy, ôm lấy eo cô, cúi xuống đặt một nụ hôn.

Chương 44

Chu Húc chưa ăn cơm tối, Lương Tranh dẫn anh về nhà làm gì đó lót bụng cho ăn.

Trong lúc Chu Húc tắm rửa, Lương Tranh nấu sủi cảo cho anh.

Bởi vì đúng dịp tết nên tủ lạnh nhà cô đồ ăn vô cùng phong phú, cái gì cũng có. Sủi cảo cũng là chính tay cô gói hôm qua.

Cô không nghĩ anh sẽ đến tận đây, trong lòng vừa ngọt ngào, vừa vui sướng, khéo miệng không kìm nổi cong lên, đáy mắt tràn đầy hạnh phúc.

Chu Húc nhanh chóng tắm rửa xong, thay một bộ quần áo thoải mái. Khi anh bước ra, vừa vặn cô cũng nấu xong đồ ăn. Lương Tranh bưng nồi sủi cảo nóng hổi vào phòng khách: “Chu Húc, nấu xong rồi. Anh ăn đi cho nóng.”

Chu Húc vào phòng cô sặc di động rồi mới bước ra.

Lương Tranh ngồi cạnh bàn trà, điều chỉnh nhiệt độ máy sưởi vừa đủ.

Miền nam không giống miền bắc, mùa đông ở đây khắc nghiệt hơn nhiều. Cô bận bịu trong bếp một lúc hai tay đã lạnh cóng.

Cô đưa tay hơ hơ bên máy sưởi.

Chu Húc đi tới, ngồi xuống bên cạnh, kéo tay cô, nhíu mày: “Sao tay lại lạnh thế này?”

Lương Tranh nói: “Không sao. Vì em vừa rửa tay nước lạnh thôi.”

Chu Húc không đáp, chỉ áp hai tay cô vào lòng bàn tay mình. Tay anh rất lớn, một tay cũng có thể nắm trọn đôi bàn tay cô. Một tay vươn ra cầm chén trà trên bàn uống một ngụm.

Lương Tranh cười hỏi: “Làm sao anh biết đây là chén của em?”

Chu Húc không nhìn cô, chỉ cười: “Ngoại trừ em, trong nhà còn có người khác dùng ly màu hồng in hình anime được nữa sao?”

Lương Tranh vui vẻ cười rộ lên: “Bạn trai mình quả thực hiểu mình nhất nha.”

Cô rút tay ra, múc một chén sủi cảo nóng hổi cho anh: “Anh ăn đi đã, sủi cảo này chính tay em gói đó, mau nếm thử.”

Chu Húc nhận lấy, cầm thìa từ tốn ăn một miếng.

Mắt Lương Tranh sáng lên, chăm chú nhìn anh, vội vàng hỏi: “Thế nào? Ngon không?”

Chu Húc nhìn cô, cố ý đùa dai: “Tạm được.”

Lương Tranh tròn mắt, không cam tâm nói: “Sao có thể, em đã nếm qua rồi, ăn rất ngon mà.”

Cô còn tưởng phong độ nấu sủi cảo của mình đi xuống, lập tức thử một miếng. Ai nha quả thực là ngon tan chảy mà.

Cô ngẩng đầu nhìn Chu Húc, chỉ thấy anh đang nín cười, liền biết ngay mình bị ai đấy lừa.

Cô dứt khoát bê nôi đi, còn cố ý nói: “Không thích ăn thì thôi. Em ăn một mình.”

Chu Húc kéo tay cô: “Đừng mà.”

Lương Tranh đè tay anh xuống: “Không phải anh nói không thích hay sao?”

Chu Húc không nhin nổi nữa, bật cười thành tiếng, vươn tay xoa đầu cô: “Đùa em thôi.”

Lương Tranh liếc anh một cái, mới chịu vui vẻ đặt nồi xuống.

Cô nhìn Chu Húc ăn xong, mới hỏi anh: “Sao hôm nay anh lại tới đây?”

Kỳ thật cô cũng nghĩ nghĩ đông chắc chắn anh sẽ đến thăm cô, nhưng không nghĩ lại đúng hôm nay. Dù sao hôm nay cũng là mừng 1 tết, hẳn là nên ở nhà bên gia đình.

Chu Húc ngồi trên salon, hơi cong người, bưng bát sủi cảo, chậm rãi húp nước.

Nghe cô hỏi vậy, anh từ tốn đặt bát xuống, nói: “Bởi vì có người nói nhớ anh đến sắp khóc rồi.”

Lương Tranh sừng sốt đáp: “Em khóc bao giờ?”

Chu Húc cúi đầu nhìn cô, nói: “Khuya hôm trước, là ai gọi điện thoại nói nhớ anh, giọng sứt sùi như sắp khóc đến nơi ấy nhỉ?”

Khuya ngày hôm trước, Lương Tranh cuộn tròn người trong chăn gọi điện thoại nó chuyện với anh.

Có lẽ hôm đó thức khuya, bên ngoài lại một mảng náo nhiệt, sum vầy, trong phòng quá tĩnh mịch khiến cô đột nhiên nhớ anh da diết.

Lúc ấy quả thực cô có chút ủy mị, nhưng thật bất ngờ, chỉ nghe qua điện thoại anh cũng hiểu cảm xúc của cô khi đó.

Lương Tranh không muốn thừa nhận lúc đó quả thật cô nhớ anh, quả thật nhớ anh đến rơi nước mắt, nhưng hiện tại, anh ở đây, bên cạnh cô, nói những lời này, thực khiến cô cảm động muốn khóc.

Cô cố nén hơi nước nóng nóng bốc lên ở hốc mắt, nắm tay anh thật chặt nói: “Cho nên anh sợ em khóc mới đến sao?”

Chu Húc không trả lời cô ngay, chỉ yên lặng nhìn cô, thật lâu sau mới cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cánh môi cô.

Môi kề môi, tóc kề tóc, anh nhẹ nhàng áp sát, thì thầm bên tai cô: “Em nói xem, tại sao anh lại tới?”

Chu Húc cảm thấy, Lương Tranh quả thực là khắc tinh của mình.

Lúc trước anh luôn cảm thấy cô quá phiền phức, chỉ mong cô cách xa anh càng xa càng tốt, đừng đến gây rắc rối cho anh.

Về sau, cô quả thực bốc hơi khỏi cuộc sống của anh, biến mất vô cùng tiêu sái, thoải mái, chẳng chút vướng bận, còn anh hơn nửa năm đó, ngày nào cũng chỉ toàn nhớ nhung, giày vò, phiền muộn.

Anh bị cô xóa Wechat, hết lần này đến lần khác gặp cô, nhưng giữa hai người có gì, chỉ là mối quan hệ qua đường, nhạt nhòa, anh cũng không bỏ xuống được lòng tự trọng mà đến gặp cô.

Khi anh cùng cánh Tần Tống đi chơi bóng, không chỉ một lần nhìn thấy cô cùng nam sinh khác ăn cơm, nói chuyện phiếm.

Từ chỗ Dương Thăng anh biết được tin tức hình như cô đã có bạn trai, khoảnh khắc đó tim anh có biết bao phiền muộn, u sầu.

Ngày ấy, mẹ anh về quê ngoại tế tổ, anh có thể không đi, nhưng không hiểu tại sao, trong vô thức anh kiên quyết phải đến Giang Thành.

Đến Giang Thành, cơ duyên xảo hợp, anh lại ở Lương Tranh.

Cô luôn giữ khoảng cách với anh, không còn vô tư cười đùa như trước, khiến Chu Húc cực kỳ phiền lòng.

Thấy cô thân thiết với Lý Khê, anh ghen tị, nhưng lại không thể bỏ xuống tự trọng và cao ngạo nói chuyện thẳng thắn với cô.

Lúc ấy, khi còn chưa ở bên nhau, anh đã bại, bại hoàn toàn trong tay cô.

Hiện tại ở bên nhau, chỉ cần cô vui vẻ, anh cũng vui vẻ. Chỉ cần xa cô, một ngày không gặp, anh liền cảm thấy chán nản, nhớ nhung, không kiềm chế được gọi điện thoại liên tục cho cô, cùng cô nói chuyện liên miên. Chỉ khi nghe giọng nói của cô, anh mới có thể yên lòng.

Cô gái này là của anh.

Đêm đó nói chuyện cùng Lương Tranh, cô nói không vui, cô nói nhớ anh, anh lập tức mua vé máy bay, đến gặp cô.

Tính tình anh từ nhỏ đã đăm đạc, ít nói, rất nhiều điều anh không giỏi thể hiện bằng ngôn từ, nhưng so với sự nhớ nhung của cô, anh lại càng lưu luyến cô nhiều hơn.

Lương Tranh kéo tay anh, vui vẻ mỉm cười: “Anh cũng muốn gặp em, đúng không?”

Chu Húc bật cười: “Anh cũng đâu nói là không phải?”

Lương Tranh tủm tỉm đáp: “Anh có muốn ra ngoài chơi không? Hôm nay là tết, bên ngoài rất náo nhiệt!”

Chu Húc “ừ” một tiếng, đứng lên: “Anh đi lấy điện thoại đã!”

Lương Tranh tắt máy sưởi, chạy vào phòng cầm áo khoác.

Thời điểm hai người ra khỏi cửa đã là hơn 10h, bên ngoài gió rất lớn, mưa phùn lất phất, cực kì giá lạnh.

Chu Húc ân cần kéo mũ lên cho Lương Tranh.

Lương Tranh quay đầu nhìn anh, mũ của cô rất lớn, trùm lên vừa vặn che khuất nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt lúng liếng đen huyền, vô cùng đáng yêu.

Chu Húc nhin không được, cười lên, kéo tay cô: “Đi thôi.”

Mặc dù đã hơn 10h tối, nhưng trên đường vẫn còn rất nhiều người.

Lương Tranh và Chu Húc tay trong tay đi dạo, ven đường có vô số hàng ăn vặt. Lương Tranh là chúa ăn vặt, đương nhiên không thể bực đãi cái bụng của mình, càng không thể vô tâm trước sự mời gọi của đồ ăn. Cô đi dọc phố mỗi hàng mua một ít nào Oden, khoai tây chiên, chân gà cay, Kẹo đường, Trán oa đăng (1), Tào phớ Dou fu nao (2)... đến khi đến quảng trường, cô gái ham ăn nào đó đã gần như bội thực.

Nhìn túi khoai tây chiên vàng óng còn nguyên, cô tội nghiệp cầu cứu Trần Húc: “Em không ăn được nữa. Anh ăn đi.”

Chu Húc xưa nay không ăn vặt, không ăn linh tinh, ăn uống cực kì healthy và balance, nhưng từ ngày quen Lương Tranh, đồ gì cô không ăn được, đều đưa anh giải quyết.

Chu Húc nhìn hộp khoai tây vàng rộm trong tay cô nói: “Hay ném đi?”

Lương Tranh đau khổ đáp: “Thế lãng phí lắm.”

Cô nắm tay anh mè nheo: “Giúp em ăn một chút thôi, xin anh đấy.”

Chu Húc nhìn cô, đột nhiên muốn đùa ác: “Hử? Vậy kêu một tiếng anh trai tốt đi.”

“Anh trai tốt à! Anh trai tốt bụng ơi.” Lương Tranh lập tức đáp liêm sỉ sang một bên.

Chu Húc cười vang, cầm lấy hộp khoai tây chiên trong tay cô: “Cầm về, mai cho vào lò nướng là lại ăn được.”

Hai người hẹn hò đến khuya, đến khi mẹ Lương gọi điện cho cả hai đã là hơn 12 giờ đêm.

Mẹ Lương lo lắng nói: “Tranh Tranh, sao còn chưa về nhà? Muộn như thế mà vẫn lang thang một mình bên ngoài. Càng ngày càng không có phép tắc.”

Lương Tranh cười hì hì đáp: “Con không đi một mình. Con đang đi cùng Chu Húc.”

“Hả? A Húc tới?” Mẹ Lương kinh ngạc, xong hình như đột nhiên nghĩ tới điều gì, nghi hoặc hỏi: “Hai con... đang ở bên ngoài cùng nhau?”

Lương Tranh thoải mái đáp: “Vâng ạ.”

Mẹ Lương nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 12h đêm, cẩn thận hỏi lại: “Các con... các con đêm nay không về?”

Lương Tranh sừng sốt đáp: “Con không về nhà thì về đâu. Khách sạn? Không đâu mẹ! Chúng con không ở đó! Mẹ thật tình! Nghĩ đi đâu thế! Chúng con đang đi bộ về nhà rồi!”

Chu Húc nghe thấy chữ “Khách sạn” tò mò nghiêng đầu qua nhìn cô.

Lương Tranh khó khăn trấn an mẹ mình, đến khi cúp máy, mới quay qua nhìn anh, dờ khóc dờ cười nói: “Mẹ nghĩ là em với anh thuê phòng...ở ngoài.”

Chu Húc: ...

Trần oa đăng: Loại bánh ăn nhẹ vùng Tương Tây. Đậu nành và gạo giã ra, trộn với hành lá và nước rồi để lắng. Sau đó bột được múc vào một cái muống và chiên trong chảo dầu. Khi có màu vàng, người ta sẽ ép bánh ra đặt lên lưới cho ráo dầu. Vì muống múc bột có đáy phẳng tròn như đáy đưng dầu của đèn dầu ngày xưa nên được gọi

là bánh Trản oa đặng. Bánh ăn có vị thanh, bên ngoài giòn xốp, bên trong mềm mềm.

Chương 45

Nửa đêm rồi hai người còn chưa về, không thể trách ba mẹ ở nhà đoán bừa được.

Mới đó đã hơn 1 rưỡi, Lương Tranh mở cửa vào đã thấy ba cô đang ngồi ăn khuya, tay cầm chén rượu với, xem chừng rất hài lòng thỏa mãn.

Lương Tranh cười, “Ba, sao hôm nay ba có hứng thế?”

Ba Lương cũng cười haha với con gái, vừa thấy Chu Húc đứng sau lưng Lương Tranh liền ngoắc ngoắc tay gọi anh, “Tiểu Húc đến đây, uống với chú một chén.”

Mẹ Lương đang bận rộn trong bếp, nghe ông nói xong vội quay đầu lại, “Cái ông này! Lại định bắt A Húc uống rượu với ông nữa hả!”

Ba Lương đáp: “Năm hết Tết đến mà, một chén thôi, không uống nhiều.”

Chu Húc quay sang nói với mẹ Lương, “Không sao đâu ạ, con uống với chú một chén.”

Dứt lời, anh đi tới gần bàn, kéo cái ghế đối diện ba Lương, ngồi xuống.

Tâm trạng ba Lương đương vui vẻ, gọi Lương Tranh, “Tranh Tranh, lấy cho A Húc cái chén.”

Lương Tranh thừa một tiếng rồi đi vào phòng bếp lấy cho anh.

Mẹ Lương múc cho Chu Húc một bát chè trôi nước nhân đường đỏ, dặn, “Uống rượu không thể sao mà được, ăn chút gì đã.”

“Con cảm ơn dì.”

Lương Tranh cầm cốc đi ra rồi ngồi xuống cạnh Chu Húc, nhận lấy bình rượu trong tay ba rót cho Chu Húc.

Cái chén vốn đã nhỏ, cô lại chỉ rót đến lưng chừng.

Chu Húc không uống được nhiều rượu trắng.

Ba Lương nhìn con gái, cười nói: “Tranh Tranh, cầm thêm cái chén nữa ra đây. Năm mới năm me mà, làm một ly với ba.”

Lương Tranh cười cười đáp: “Con lấy nước thay rượu.” Cô lại đứng dậy, đi vào phòng bếp lấy thêm hai cái chén và chai nước, gọi mẹ: “Mẹ ơi, ba nói, năm mới cả nhà chúng ta cùng uống với nhau.”

Mẹ Lương: “Muộn thế này rồi còn cụng chén cái gì!” Nói vậy nhưng vẫn lau tay, đi ra.

Lương Tranh không uống rượu, còn lại đều ai nấy mỗi người một chén.

Mùng 1 đầu năm, đã nửa đêm về sáng nhưng bên ngoài vẫn rất nhộn nhịp, pháo hoa rợp trời, chiếu sáng cả khoảng không bao la.

Bốn người ngồi trò chuyện hồi lâu, mắt Lương Tranh đã díp hết cả lại, nằm xuống bàn.

Dưới mặt bàn, tay Chu Húc vẫn giữ chặt tay cô không buông, thỉnh thoảng còn nghịch ngợm vuốt ve.

Lương Tranh đã buồn ngủ lắm rồi, cũng hơi mệt nữa, nên mặc kệ anh.

Đến gần 2h, mẹ Lương giục chồng, “Được rồi, Tranh Tranh sắp ngủ gật đến nơi rồi, mai lại nói chuyện tiếp.” Dứt lời bà cũng đứng dậy, quay sang nói với Chu Húc: “Hôm nay A Húc ngồi máy bay cả ngày rồi, đi nghỉ sớm đi. Ngày mai dì với chú còn phải đi thăm mấy người họ hàng, con cứ ở nhà với Tranh Tranh nhé.”

Chu Húc cũng đứng dậy theo, “Vâng ạ, dì với chú cũng đi nghỉ sớm đi ạ.”

Lương Tranh vẫn đang nằm gục trên bàn, hai mí mắt đang đấu tranh với nhau dữ dội.

Chu Húc lại ngồi xuống, nhìn dáng vẻ ngái ngủ của ai kia mà bật cười, xoa xoa đầu cô, “Buồn ngủ lắm rồi à?”

Lương Tranh “ừm” một tiếng như đáp lời rồi quay sang nhìn anh, “Ngày mai anh muốn đi đâu chơi?”

Ánh mắt Chu Húc chạm vào ánh mắt cô, hơi nghĩ ngợi, đáp: “Yên Thùy cổ trấn.”

Mắt Lương Tranh sáng rực lên, vẻ mơ màng ban nãy biến mất hoàn toàn.

Cô ngồi dậy, cười hỏi: “Sao anh lại muốn đến đó?”

Chu Húc nghiêng người ra sau dựa vào ghế, con người đen nhánh nhìn cô càng thêm chăm chú, một lát sau mới thấp giọng trả lời: “Em nói xem?”

Lương Tranh quá hiểu Chu Húc. Bình thường thì tỏ vẻ kiêu ngạo khó gần, thực chất chỉ là một chàng trai ngạo kiều, đã nghiệm còn ngại thôi. Lần trước tới Yên Thùy cổ trấn, hai người xích mích ở trạm nghỉ, ai cũng không chịu nhượng bộ nên chỉ đến trưa đã lên xe về nhà.

Lúc đó Lương Tranh không hiểu Chu Húc tức giận cái gì, bây giờ thì hiểu rồi. Đoán chừng là muốn nói chuyện với cô, nhưng vị đại thiếu gia nào đó lại sợ mất mặt nên mới bảo muốn đi tham quan Giang Thành, còn “mời” cô làm hướng dẫn viên.

Nhưng khi ấy Lương Tranh chỉ muốn giữ khoảng cách với anh nên cả đường đi chẳng nói câu nào. Đại thiếu gia bị người ta “bơ” tất nhiên là không vui nổi, mà lúc đấy cô cũng chẳng chịu thua kém, mới khắc khẩu với nhau mấy câu đã trực tiếp trở mặt.

Bây giờ nghĩ lại, vì chuyến đi hôm đó chỉ toàn có giận dỗi, nên mới canh cánh trong lòng đến tận hôm nay.

Lương Tranh không nhịn nổi cười, siết chặt tay Chu Húc, nói: “Chu Húc, chấp niệm của anh nặng thật đấy, bây giờ vẫn còn ghi nơi cơ à?”

Chu Húc chỉ nhìn cô không trả lời.

Lương Tranh suýt chút nữa thì cười to thành tiếng, vịn tay Chu Húc đứng dậy, vừa đi về phòng vừa nói: “Vậy mai chúng ta phải dậy sớm đấy, 8h được không?”

Cô dừng trước cửa phòng, quay người lại đối diện với Chu Húc, “Sáng mai anh muốn ra ngoài ăn, hay là em nấu cho anh ăn?”

Chu Húc nhìn theo cô, đáp: “Em nấu.”

Lương Tranh cười, “Không phải anh chê em nấu không ngon sao, ưm— —”

Chưa nói hết câu đã bị Chu Húc kéo vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Lát sau, cánh môi rời đi, anh nhéo nhéo má cô, nói: “Anh còn chưa nói gì, em đừng hòng vu oan giá hóa.” Sau đó lại xoa đầu cô, “Đi ngủ đi.” Rồi quay người đi vào phòng bên cạnh.

Khóe môi Lương Tranh cong lên, cũng về phòng mình, đóng cửa lại.

Chu Húc vào phòng, bật đèn lên.

Lấy điện thoại từ trong túi quần ra, là mười mấy cuộc gọi nhớ, ba anh gọi 2 cuộc, còn lại đều là của ông nội. Chu Kỳ càng tợn hơn, hơn hai mươi mấy cuộc còn lại đều là của cậu chàng.

Ban nãy đang ở ngoài mà điện thoại cứ rung liên tục, Chu Húc ngại phiền nên đã để sang chế độ im lặng.

Anh ngồi xuống đầu giường, gọi lại cho Chu Kỳ.

Chẳng mấy chốc đã có người bắt máy, Chu Kỳ gào qua điện thoại, “Anh! Anh đã ở đâu thế?”

“Cậu có bệnh à? Gọi nhiều thế làm gì?” Giọng Chu Húc lạnh ngắt, chẳng chút cảm xúc.

Chu Kỳ vội la lên: “Anh còn hỏi em, anh có biết hôm nay ông nội giận đến mức nào không? Sao hôm nay anh không đến ăn cơm?”

Cảm xúc trên mặt Chu Húc vẫn chẳng hề mảy may biến đổi, nhàn nhạt đáp, “Nói chuyện chính đi.”

Chu Kỳ vội giải trình: “Hôm nay là ngày mọi người đến ăn Tết mà, nên ông nội cố ý mời hai bác nhà họ Triệu và Triệu Văn Anh tới, tiệc tối nay rõ ràng là chuẩn bị cho anh rồi. Thế mà chính chủ lại không hề xuất hiện. Ăn uống xong xuôi, nhà họ Triệu vừa rời đi là ông đã nổi trận lôi đình. Anh thì hay rồi, còn không thèm nghe điện thoại, em ở đây mà còn suýt bị hù chết thay anh đấy.”

Chu Húc hỏi: “Chuyện này thôi à?”

Chu Kỳ bị cái ngữ khí bình tĩnh như không của ông anh họ mình dọa cho khiếp vía, “Đây mà còn không phải chuyện lớn à?”

Chu Húc “ừ” một tiếng qua loa. “Cậu đi ngủ sớm đi, chuyện của anh không cần cậu quan tâm.”

...

Cơn giận của Chu lão gia đúng là không nhỏ. Ông đã hữu tâm tác hợp cho cháu trai mình với thiên kim Triệu gia, tiểu tử thối kia trốn tránh hết lần này đến lần khác đã đành, nay đến cả ăn Tết cũng vắng mặt, làm ông vừa mất mặt lại vừa đắc tội nhà người ta.

Cơn giận cứ thế kéo dài 3 ngày liền, đến mùng 4, thẳng nhóc thối kia mới vác mặt tới.

Ngay lúc Chu Húc bước chân vào nhà, một chén trà lao về phía anh. Nghiêng người né, cái chén rơi xuống đất, vỡ “choang”.

Sắc mặt Chu Húc chẳng hề chuyển biến, im lặng như không có việc gì xảy ra, làm cơn giận của lão gia từ cứ nghẹn lại trong bụng, không sao phát tiết được, “Bây giờ anh mới biết đường mà về à! Sao hôm đó không tới ăn cơm?”

Chu Húc lãnh đạm trả lời: “Có việc ạ.”

“Có việc? Việc gì? Lần trước bảo anh đi ăn cơm với Văn Anh thì anh không đến, giờ ngay cả ăn Tết cũng không thèm xuất hiện, anh có biết Văn Anh xấu hổ lắm không hả? Ông của anh đây có khác gì tội nhân không?!”

Chu Húc bình tĩnh ngồi xuống ghế salon, chờ ông nói xong mới nhìn về phía ông, trực tiếp mở lời, “Tại sao con phải đi ăn với Triệu Văn Anh? Ông muốn mở tiệc chiêu đãi Triệu gia thì liên quan gì tới con?”

Chu lão gia khế giật mình, hai mắt trợn trừng, nhưng bị Chu Húc hỏi vậy lại không biết trả lời làm sao.

“Con cũng không còn nhỏ nữa, sang năm là chính thức tiếp quản công ty rồi, ông an bài để con tiếp xúc với Văn Anh nhiều hơn, không

được sao?”

Chu lão gia đúng là một lão hồ ly, biết tính cháu trai mình nên không nói thẳng việc thông gia. Lần nào cũng mượn cớ gọi Chu Húc tới ăn cơm cùng, thực tế lúc Chu Húc tới, thì mới phát hiện có thêm một Triệu Văn Anh. Sau hai lần như thế, Chu Húc không tới nữa.

Chu Húc vốn không phải người biết nhẫn nại, anh nhìn ông mình chằm chằm hồi lâu, hỏi ngược lại, “Tại sao con phải tiếp xúc nhiều với Triệu Văn Anh?”

Chu lão gia đứng hình, khóe miệng giật giật, còn chưa kịp trả lời thì Chu Húc đã lạnh lùng buông một câu, “Ông muốn con về nước tiếp quản công ty con sẽ về, không muốn cũng không sao.” Anh đứng dậy, “Nhưng chuyện hôn nhân của con, tốt nhất là ông không nên nhúng tay vào. Ông cũng biết tính con rồi đấy, chuyện này hoàn toàn không có khả năng.”

Ngữ điệu nhàn nhạt, nhưng từng câu từng chữ lại không cho người ta cơ hội để thương lượng.

Sự tự tin và khí thế áp đảo đối phương tỏa ra từ trong cốt tủy, đó là lý do tại sao Chu lão gia có rất nhiều cháu trai, nhưng ông lại coi trọng đứa cháu này nhất.

Nhưng tính tình tiểu tử này đúng là khó chịu, cậy tài khinh người, hoàn toàn không để gia sản của ông vào mắt, mà nói trắng ra, là không thèm khát gì. Đúng là khiến ông vừa yêu vừa hận.

Dứt lời, anh nói thêm: “Con về đây, chúc ông năm mới vui vẻ.” Xong xuôi liền rời đi.

Lão gia từ tức đến mức chòm râu dựng ngược lên, “Còn năm mới vui vẻ cái gì, vui được cái rắm!”

Chương 46

Kì nghỉ tết ngắn ngủi nhanh chóng trôi qua. Đầu tháng hai, Lương Tranh thu thập hành lý chuẩn bị lên trường.

Chu Húc gọi điện cho cô: “Mẹ muốn đi đón em. Khi nào máy bay hạ cánh nhớ gọi điện cho anh.”

Lương Tranh vừa sắp xếp hành lý vừa tủm tỉm cười: “Vâng, em nhớ rồi.”

“Ở Bắc Kinh thời tiết vẫn còn rất lạnh, nhớ mặc đủ ấm, đừng để bị cảm.” Chu Húc nghiêm túc dặn dò.

Lương Tranh có chút không vui, nằm úp sấp xuống giường, buồn buồn nói: “Tháng 4 anh mới về à?”

Chu Húc trầm mặc, “ừ” một tiếng: “Nhanh thôi.”

Trong không gian tĩnh lặng, đêm khuya tịch mịch không tiếng động. Đầu giường le lói ánh điện vàng nhè nhẹ. Lương Tranh ghé đầu vào thành giường, phiền muộn lẩm bẩm: “Còn rất lâu, rất lâu.”

Cô hơi bĩu môi, hờn dỗi nói: “Sớm biết thế này, đã không thèm yêu anh rồi.”

Người ta yêu đương thì mỗi ngày đều có thể gặp mặt, quấn quýt nhau, cô yêu đương thì không nhưng phải yêu xa mà còn là kiểu yêu xa xuyên lục địa, nhớ nhau, muốn gặp mặt cũng khó khăn.

Chu Húc nghe thấy lời này lập tức nhú mày, lạnh lùng nói: “Em không yêu anh thì có thể yêu ai?”

Lương Tranh hừ khẽ một tiếng, một tay sờ lên hoa tai, cao giọng nói: “Tính ra thì cũng không nhiều, người yêu thích em liệt kê ra chắc chỉ hết mấy cuốn sổ tay thôi.”

Chu Húc cười lạnh một tiếng: “Đồ kiêu ngạo.”

“Đó là sự thật mà.”

Chu Húc không muốn tiếp tục chủ đề này với cô, bá đạo nói: “Ngoan ngoan chờ anh trở về.” Không quên bổ sung một câu: “Không được chú ý đến tên con trai nào khác.”

Dù không trực tiếp ở cạnh, nhưng Lương Tranh vẫn nghe được mùi dấm chua nồng nặc của anh chàng nào đó. Cô khanh khách cười, đáp: “Đã rõ. Em đi ngủ đây.”

“Ừm, đi ngủ sớm một chút, ngày mai khi nào xuống sân bay nhớ gọi điện cho anh?”

“Vâng. Vâng. Đã rõ.”

Lương Tranh bay vào buổi chiều hôm sau, khi máy bay hạ cánh đã là 4 giờ.

Cô vừa đến cửa sân bay, đã thấy dì Ngũ Chức đứng chờ bên ngoài. Thấy bà, cô lập tức chạy lại: “Dì.”

Chu Ngũ Chức cười rộ lên, cầm giúp Lương Tranh một ít túi xách, bà ân cần sờ sờ đầu cô, dịu dàng nói: “Đi đường thuận lợi không?”

“Dạ có ạ.” Lương Trang cong môi: “Lại làm phiền dì đến đón con rồi.”

Chu Ngũ Chức nắm tay cô, đi đến phía bãi đậu xe, cười nói: “Có gì mà phiền, dù sao hôm nay dì cũng rảnh, lại nói khó có khi A Húc mở miệng nhờ dì, mà còn là đến đón con về nữa chứ, vừa hay đúng ý dì.”

Nói đến đây, Chu Ngữ Chúc không nhịn được cười. Đứa con trai này của bà bình thường tính tình lạnh lùng khó gần, cao lãnh y như một khối băng. Từ nhỏ đến lớn chưa từng mở miệng nhờ ba mẹ giúp việc gì, ngày đó con trai đột nhiên gọi điện cho bà, đặc biệt trịnh trọng nhờ bà đến sân bay đón Lương Tranh. Kỳ thật dù con trai không nói, bà cũng nhất định đến đón “tri kỷ nhỏ” này của mình. Nhớ đến việc này bà không kìm nổi bật cười, đúng là không ngờ đời này bà còn có thể nhìn thấy A Húc nhà mình vì một cô gái mà lo lắng, gấp gáp không yên.

Trên đường về, Lương Tranh và Chu Ngữ Chúc nói chuyện không ngớt, hai người thân thiết hết một đôi mẹ chồng nàng dâu hòa thuận. Về đến nhà, Chu Ngữ Chúc nói: “Tranh Tranh, con đi nghỉ ngơi đi, dì đi làm cơm tối. Hôm nay dì mua toàn đồ con thích ăn, chú Chu của con hôm nay không về, lát nữa dì cháu ta cùng làm một bữa linh đình.”

“Dạ.” Lương Tranh ngoan ngoãn nói, cẩn thận mang toàn bộ hành lý lên lầu: “Vậy con lên sắp xếp đồ đạc một chút. Xong sẽ xuống phụ dì.”

“Ừ.”

Ngày mai mới là khai giảng, hôm nay Lương Tranh ở tạm nhà Chu Húc. Bởi vì ngày mai phải quay lại trường nên cô cũng không dỡ hành lý, chỉ bỏ bộ quần áo thoải mái ra, đi tắm rửa.

Thu thập xong cũng đã là 6 giờ tối, cô ôm quà mừng năm mới bố mẹ gửi tặng nhà họ Chu xuống.

“Dì à! Mẹ con có gửi tặng dì ít đồ.” Chu Ngữ Chúc đang bận bịu làm cơm trong bếp, Lương Tranh bê đồ đặt vào bàn bếp: “Không phải lần trước dì khen lạp xưởng mẹ con làm rất ngon hay sao, năm nay mẹ con làm nhiều hơn, gửi biếu dì một ít.”

“Ồi ối, Uyên Uyên thật là quá khách sáo rồi. Lần trước đã dặn không cần để tâm, vậy mà lần này vẫn chuẩn bị quá trời quà thế

này.” Chu Ngữ Chức mím cười tiếp nhận: “Nhiều quá. Nhiều quá.”

Lương Tranh cười: “Không nhiều đâu ạ. Đồ nhà làm vừa ngon lại sạch sẽ. Dì nhận cho mẹ con vui nhé.”

Chu Ngữ Chức hòa ái nói: “Tài nấu nướng của mẹ con rất tốt, cái này dì không làm được. Vậy cho dì cảm ơn. Hay tí dì lấy một ít nấu hai dì cháu ta cùng ăn, haizzz không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến đã thấy thèm.”

“Dạ. Để con giúp dì.” Lương Tranh vui vẻ cười, đi rửa tay, rồi chạy đến phụ Chu Ngữ Chức chuẩn bị bữa tối.

Chu Húc không ở nhà, chú Chu đi công tác, Lương Tranh và dì Ngữ Chức ăn xong, cùng ngồi xem tivi. Bởi vì hôm nay Lương Tranh bay mấy tiếng đồng hồ, Chu Ngữ Chức sợ cô mệt nên 10h hơn đã giục cô về phòng nghỉ ngơi.

Quả thật Lương Tranh hơi buồn ngủ, sau khi chúc dì Ngữ Chức ngủ ngon, cô liền đi về phòng nghỉ ngơi. Phòng của khách ở lầu ba, vốn là địa bàn của Chu Húc, về sau cô đến liền thành khu vực sinh hoạt chung của cô và anh. Khi đi về phòng sẽ đi qua thư phòng của Chu Húc.

Bỗng nhiên Lương Tranh nhớ đến, thời gian đầu mới quen nhau. Khi đó, cô vừa vào năm nhất đại học, Chu Húc vẫn đang ở Anh chưa về, cuối kỳ, cô mượn phòng anh để ôn tập. Lúc ấy nào biết thư phòng là cấm địa, sau đó anh trở về, bắt gặp cô tại phòng, dù anh không nổi giận, nhưng cô vẫn nhớ rõ cảm giác lạnh lẽo đến tận óc khi đó. Người kia lạnh lùng nhìn cô, âm trầm cảnh cáo về sau không được phép bước vào phòng anh nửa bước. Lúc đó Lương Tranh cảm thấy cực kỳ tủi thân, vừa bực vừa sợ anh, nhủ thầm: **VỊ THIẾU GIA NÀY ĐÚNG LÀ CAO LÃNH KHÓ GẮN. PHẢI TẬN LỰC TRÁNH ANH TA CÀNG XA CÀNG TỐT.**

Bây giờ đã thành cô sinh viên năm ba Bắc Đạ, cô không những không cách xa nổi người con trai kia, ngược lại còn trở thành người

yêu của anh.

Quả là duyên phận thần kỳ. Nhớ đến những kỷ niệm trước đây, Lương Tranh không kìm nổi khế cong môi cười, cô bước về phía thư vòng, đẩy cửa đi vào. Thư phòng của anh rất lớn, trên giá chông la liệt các loại sách của đủ các lĩnh vực. Cô chấp tay sau lưng, đôi mắt cong cong, điệu bộ không khác nào một vị lãnh đạo đi khảo sát thực địa. Cô đi đến một giá sách, thuận tay lấy xuống một cuốn, còn chưa kịp mở ra, điện thoại trong túi đã vang lên. Cô rút di động ra, nhìn tên người gọi đến, đôi môi cong lên, ấn nghe: “Anh đoán xem em đang ở đâu?”

Vừa nói cô vừa đặt lại sách lên giá, đi đến bàn đọc sách của anh, ngồi xuống.

Chu Húc: “Nhà anh?”

“Chưa chính xác.”

Chu Húc: “Phòng anh à?”

Lương Tranh cười rộ lên: “Thư phòng của anh.”

Cô nhìn thấy trên bàn đặt một cuốn sách, đoán chừng trước khi đi anh đang xem dở, chưa cất, thuận tay mở ra.

“Anh đang ở bên ngoài à?” Điện thoại truyền ra tiếng ồn ào, giống như đang ở ngoài.

Chu Húc “Ừ.” một tiếng: “Đang gặp mấy người bạn nói chuyện.”

“Nói xong rồi à?”

“Ừ, coi như là thế.” Chu Húc hỏi: “Ngày mai em quay lại trường à?”

“Trưa mai ăn cơm với dì chú xong em mới đi.”

"Chú ý an toàn."

Lương Trang không nhịn được cười: “Anh thật tình. Em cũng có phải trẻ con đâu. Anh lo lắng như thế thì về thăm em đi?”

Chu Húc trầm mặc đáp: “Em cho rằng anh không muốn về sớm hay sao?”

Lương Tranh cong môi, cô đang định nói lại thì đột nhiên nhìn thấy trong trang sách một tờ giấy hồng gấp vuông vắn.

Cô “A” lên một tiếng.

Chu Húc nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

Lương Tranh cầm tờ giấy kia lên. Là một phong thư.

Đó là hồi năm nhất đại học, cô không cẩn thận làm đổ cafe lên người anh, lúc đi mua quần áo cho Chu Húc, Lương Tranh vụng trộm nhét thư xin lỗi của mình vào trong túi áo.

Trên tờ giấy hồng là nét chữ nhỏ nhắn vuông vắn của cô, nội dung đại khái là xin Chu Húc đừng giận, bên cạnh còn vẽ một hình chibi một cô bé cúi đầu thành khẩn xin lỗi. Lương Trang đọc đi đọc lại bức thư kia mấy lần, cười đến vui vẻ: “Chu Húc, anh vẫn còn cất bức thư xin lỗi hồi xưa hồi xưa của em cơ à?”

Chu Húc giật mình, nhớ tới vừa rồi Lương Tranh có nói đang ở trong thư phòng của anh. Anh nhớ trước khi đi, mình có dỡ bức thư kia ra đọc lại, cuối cùng thuận tay kẹp vào trong cuốn sách trên mặt bàn.

Lương Tranh không nghĩ đến anh còn giữ phong thư của mình, nín cười nói: “Anh vẫn còn giữ nó à? Em còn nghĩ rằng lúc đó anh đáp lập tức rồi cơ.”

Chu Húc: "..."

“Không phải lúc đó anh đã thích em rồi đó chứ?”

"..."

Lương Tranh cười rộ lên: “Em vẽ cô bé này có phải rất đáng yêu không?”

Chu Húc có chút giận dữ, lạnh băng đáp: "Không đáng yêu."

"Vậy em đáng yêu không?"

Chu Húc: "..."

Lương tranh nín cười, "Tại sao anh không nói gì? Em hỏi anh đó, em không đáng yêu sao?"

Chu Húc: "... Không đáng yêu, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi sớm đi."

Nói xong anh lập tức cúp điện thoại.

Lương Tranh cười ngặt nghẽo đến mức gục xuống bàn. Cô nhìn lá thư kia một lúc lâu mới cất lại vào chỗ cũ, thỏa mãn trở về phòng.

Chu Húc cúp điện thoại, cầm cốc lên uống tiếp cùng đám bạn.

Một cậu bạn hỏi anh: “Bạn gái cậu à?”

Chu Húc nhà nhạt gật đầu.

Cậu bạn kia cười nói: “Bạn gái cậu quả thực đáng yêu.”

Quán bar này tương đối an tĩnh, Chu Húc và mấy người bạn ngồi ngay tại quầy bar cho nên cuộc trò chuyện vừa rồi của hai người, anh bạn ngồi cạnh vô tình nghe được.

Chu Húc cong môi, dịu dàng nở nụ cười: “Là rất đáng yêu mới đúng.”

...

Trường học sau một kỳ nghỉ đông an tĩnh nay lại tấp nập náo nhiệt. Sinh viên từ khắp các vùng miền nô nức kéo về. Học kỳ mới đã đến.

Tháng ba, thời tiết từ từ ấm lên, hương sắc mùa xuân từ từ thay thế sự khô cằn, trơ trụi của mùa đông khắc nghiệt.

Vào một buổi sáng trung tuần tháng ba, mặt trời ấm áp, cảnh xuân tươi đẹp. Lương Tranh vui vẻ bước vào phòng nói: “Hôm nay thời tiết cực kì đẹp, ánh nắng mặt trời ấm áp vừa đủ, lại rất dễ chịu.”

Phùng Thiến lập tức đứng lên, mở cửa sổ nhìn ra ngoài ban công, quả nhiên thời tiết yêu không tả nổi.

“Thời tiết đẹp như thế này mà mớ meo trong phòng ký túc thật quá có lỗi với Đảng với nhân dân. Chị em chúng mình phải đi chơi thôi.”
Mấy tháng trời lạnh giá ẩm ướt, khó có ngày trời đẹp như thế, đương nhiên ai cũng muốn ra ngoài tận hưởng gió trời.

Tiểu Vũ từ trên giường nhảy xuống đất, hào hứng nói: “BBQ đi. Chị em thấy sao? Rủ cả cánh bạn bè của bạn trai mình nữa, bọn họ ở trong ký túc xá sắp hóa nấm rồi, mình nhớ cũng lâu rồi nhóm chúng ta không đi đâu chơi.”

“Cao kiến. Được, duyệt luôn. Vũ Vũ cậu gọi cho bạn trai cậu hỏi đi, xem chúng mình có thể đi thuê lều bạt và dụng cụ nướng ở đâu?”
Phùng Thiến cười nói: “Tranh Tranh đi không?”

“Đương nhiên rồi. Sao có thể không đi chứ!”

Thế là hai phòng ký túc, 8 người, bốn nam bốn nữ, cuối tuần trời xanh mây trắng cảnh đẹp như tranh, cùng rủ nhau ra ngoại ô du xuân cắm trại.

Hôm nay thời tiết quả thực rất đẹp, không ít người cùng chung ý tưởng giống bọn họ.

Khu cắm trại vô cùng náo nhiệt, gần khu hạ trại còn có một cái hồ lớn, có thể câu cá để nướng.

Bởi vì mấy hôm trước trời lạnh, mọi người phải ở lì trong ký túc xá đến buồn bực, khó được ngày thiên thời địa lợi nhân hòa như hôm nay, cả đám chơi rất hăng đến quên cả thời gian. Hơn 6h tối mới quay lại trường học. Về đến nơi, còn chưa tắm rửa, Lương Tranh đã ngồi hí hục chọn những tấm ảnh đẹp nhất, đăng lên newfeed, với dòng caption: BBQ. Chu Húc bận bịu cả ngày, đến khi trở về phòng đã là 2h sáng.

Hơn 10 giờ anh gọi điện thoại cho Lương Trang, nhắn hôm nay bận đến khuya, cô cứ ngủ sớm đi, đừng chờ điện thoại của anh.

Gần đây anh đang có một hạng mục đầu tư, cơ hồ mỗi ngày đều bận từ sáng sớm đến tận khuya. Trở về chỗ ở, cũng không bật đèn, mà đi thẳng lên lầu. Đến phòng ngủ, anh thuận tay ném vest lên giường, mệt mỏi tháo cúc áo sơ mi, đồng thời lấy di động trong túi ra.

Trên màn hình vẫn còn tin nhắn lúc 11 giờ cô nhắn cho anh, nội dung đại khái là căn dặn anh dù bận bịu cùng đừng ngủ quá muộn, làm xong việc, thì tranh thủ nghỉ ngơi.

Chu Húc khẽ cong môi cười. Anh theo thói quen, vào newsfeed của cô nhìn xem hôm nay bạn gái anh có hoạt động nào không?

Vừa vào newsfeed đã thấy cô đăng liền 9 tấm ảnh.

Chu Húc cười, nhấp vào từng hình ảnh. Là những tấm ảnh chụp buổi dã ngoại hôm nay, ngoài các tấm có một mình cô, thì còn có một số tấm chụp cô cùng cả nhóm và phong cảnh nơi cắm trại. Chu Húc xem kỹ từng chiếc, tấm cuối cùng cả nhóm chụp chung, tấm duy nhất có đông đủ mọi người. Tất cả đều cười vô cùng vui vẻ, nhưng ánh mắt anh chỉ chăm chú dán vào cô gái đứng giữa. Khuôn mặt cô nhỏ nhắn, nụ cười rực rỡ như mặt trời, đặc biệt đôi mắt biết cười cong lên như trăng khuyết vô cùng khả ái. Đúng là bạn gái anh là xinh đẹp

nhất. Chu Húc ngấm cô thật lâu mới chịu bỏ điện thoại xuống vào phòng tắm rửa, thay quần áo.

23/03 là sinh nhật Tiểu Vũ. Buổi tối cả nhóm ra ngoài ăn cơm, sau đó đi hát karaoke

Lúc đang ở quán hát, thì bất ngờ nhận được điện thoại của Chu Húc.

“Em đang ở đâu?”

"Hôm nay là sinh nhật Tiểu Vũ. Cả nhóm vừa cơm nước xong xuôi, đang ở quán Karaoke."

"Tranh Tranh, chuyển bài giúp mình!"

“Hả? Ừ!” Lương tranh đáp ứng, đặt điện thoại di động xuống giúp Phùng thiên chuyển bài

Hai mươi phút sau, Lương Tranh và Phùng Thiên ra khỏi phòng hát, cùng nhau đi vệ sinh.

Hôm nay mọi người đều hơi quá chén, Tiểu Vũ và bạn trai uống nhiều, ngồi một góc thổ lộ tình cảm khiến mấy người đi cùng vừa buồn cười lại cảm động.

Phùng thiên hỏi: “Chu thiếu gia nhà cậu bao giờ mới về?”

Nhắc đến Chu Húc, Lương Trang bỗng cảm thấy hơi cô đơn, buồn buồn nói: “Tháng tư. Lễ phục sinh bên đó được nghỉ lễ.”

Phùng Thiên vỗ vai an ủi cô: “Không sao đâu. Chẳng mấy mà chúng mình tốt nghiệp rồi, cậu rất nhanh sẽ được cùng anh Chu kia ở bên nhau không rời! Đừng buồn.”

Lương Tranh đáp: “Được rồi, không sao. Mình đã quen rồi. Dù ở xa nhưng mỗi ngày đều gọi điện thoại nói chuyện với nhau mà. Có điều dạo này anh ấy bận bịu lắm, trước kia một ngày gọi điện cho mình mấy lần, hiện tại một ngày gọi hai lần đã là nhiều rồi. Tin nhắn cũng

không nhận nhiều như trước nữa. Cảm giác như là anh ấy có người khác rồi ấy.”

Cô đang nói, Phùng thiên đột nhiên trợn mắt ra hiệu.

Lương Tranh không hiểu, hỏi lại: “Sao thế?”

Cô vô thức quay đầu, liền thấy một anh chàng đẹp trai cao ráo lạnh lùng đứng cách đó không xa, chăm chăm nhìn cô.

Anh mặc âu phục, đi giày da, hai tay lười biếng đút trong túi quần, dù chỉ đơn giản đứng đó nhưng vẫn cao quý thu hút.

Lương Tranh vừa mừng, vừa sợ, còn cho là mình hoa mắt. Cô lặng lẽ hỏi Phùng Thiên: “Hình như mình vừa nhìn thấy Chu Húc? Có phải mình nhớ anh ấy quá nên xuất hiện ảo giác không?”

Phùng Thiên bật cười: “Bà cô của tôi ơi, không phải ảo giác đâu. Quả thật là Chu thiếu gia nhà cậu đó.” Cô hảo tâm nhắc nhở: “Nhưng mà mình cảm thấy cậu chuẩn bị đón nhận phong ba không nhỏ đâu!”

Nói xong cực kỳ không có cốt khí, ném Lương Tranh ở lại, tẩu thoát một mình.

Lương Tranh trừng mắt nhìn Chu Thiếu gia - “băng sơn mỹ nam” nhà mình hùng hổ đi tới.

Cô quả thật không nhờ Chu thiếu gia nhà mình mặc âu phục lại đẹp trai bức người như thế này, khiến cô chẳng dám nhìn thẳng.

Nhưng mà người nào đó sắc mặt đen khịt, cực kì khó coi, bước đến trước mắt cô, lãnh đạm từ trên cao nhìn xuống, trầm giọng nói: “Anh bên ngoài có người khác?”

Lương tranh: "..."

Chương 47

Lương Tranh nào biết hôm nay Chu Húc đột nhiên trở về, còn bắt gặp cảnh cô đang nói xấu anh nữa chứ.

Nhất thời chột dạ, cô vội ôm lấy cánh tay Chu Húc, cười đến là ngọt ngào, bắt đầu giở trò nũng nịu “Anh về lúc nào thế? Sao không nói với em một tiếng?”

Đứng trước chiêu trò làm nũng của ai kia, Chu Húc xưa nay chỉ có nước nhận thua, nhìn cô một cái rồi trả lời: “Vừa về trưa nay, công ty có chút việc nên bận đến tận giờ này mới xong.”

Đây là lần đầu tiên Lương Tranh thấy Chu Húc mặc tây trang, không phải khoa trương, nhưng cô bị vẻ đẹp trai của anh làm cho choáng váng luôn rồi.

Dáng dấp vốn ưa nhìn không nói, vai rộng eo thon, quả thực là lựa đẹp vì người.

Lương Tranh ngẩn ngơ nhìn Chu Húc, nhỏ giọng khen anh, “Chu Húc, hôm nay anh đẹp trai chết đi được.”

Chu Húc khẽ lờm cô, “Bớt nói linh tinh.” Anh kéo tay cô, “Để xem lát nữa anh tính sổ với em thế nào.”

Anh dắt tay cô toan rời đi, nhưng Lương Tranh đột nhiên nhớ ra chuyện gì, “Đợi một chút, em nói với đám Thiên Thiên một câu đã.” Cô buông tay anh chạy vào bên trong, “Anh chờ em một lát!”

Lương Tranh rảo bước về phía phòng bao, Phùng Thiên cười với cô, “Sao rồi? Vẫn chưa bị Chu thiếu gia nhà cậu xử tử à?”

Lương Tranh thờ dài. Cái chết không xa lắm đâu, người nào đó chỉ chờ cô về cùng là sẽ tính toán đầy đủ ngay.

Cô cúi người cầm cái túi bị mình ném trên ghế sofa, “Thế mình đi trước nhé! Tiểu Vũ, mình về trước đây, sinh nhật vui vẻ nhé!”

Tiểu Vũ cười đáp: “Đi đi, đi đi. Hẹn hò vui vẻ nhé!”

Lương Tranh cũng cười đáp lại, vẫy vẫy tay chào mọi người rồi nhanh chóng rời đi.

Vừa đi ra đã thấy Chu Húc đang ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh chờ cô.

Lương Tranh nhìn về phía anh, tất cả mọi người xung quanh như biến thành phong nền mờ nhạt, chỉ còn ánh hào quang chói mắt của Chu Húc, dù thần sắc anh lãnh đạm, nhưng ngồi yên một chỗ cũng dễ dàng trở thành tiêu điểm của đám đông.

Trong sảnh, không biết có bao nhiêu cô gái đang lén nhìn anh, nhưng người nào đó toàn thân tỏa hơi lạnh, vừa nhìn đã biết khó gần nên chẳng ai dám tới bắt chuyện.

Lương Tranh cười tủm tỉm đi về phía anh, “Đi thôi.”

Chu Húc ngẩng đầu lên nhìn cô, lúc này mới đứng dậy, nắm lấy tay cô rồi đi về phía thang máy.

Ra khỏi quán karaoke, Chu Húc dừng xe ở ngay đối diện, anh dắt tay Lương Tranh qua đường, còn Lương Tranh vẫn luôn miệng trêu chọc anh, “Chu Húc, nhiều mỹ nữ nhìn anh thật đấy, đúng là chàng trai gây thương nhớ, em cảm thấy không an toàn chút nào.”

Chu Húc chẳng thèm phản ứng với mấy lời khoa trương của cô. Đến nơi, anh mở khóa xe, kéo cửa xe bên tay lái phụ cho Lương Tranh ngồi vào.

Lương Tranh thắt dây an toàn xong lại tiếp tục than thở, “Nhìn mà xem, đàn ông toàn có mới nới cũ, theo đuổi được rồi lại càng không biết trân trọng, Bây giờ còn không chịu nói chuyện với em cơ đấy, vậy mà còn nói thích em, ừm— —”

Còn chưa dứt lời, Chu Húc đã lên xe, đóng cửa rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

Một tay giữ chặt eo cô, tay kia chế trụ cổ tay cô ra sau đầu, nụ hôn triền miên quấn quýt.

Đến khi Lương Tranh khẽ rên một tiếng, sắp không thở nổi nữa, Chu Húc mới khẽ cắn lên cánh môi dưới của cô rồi buông ra. Thanh âm của anh càng trầm đục, kề sát môi cô, nói: “Còn nói lung tung nữa không?”

Tim Lương Tranh đập nhanh đến mức như muốn bay ra khỏi lồng ngực, khẽ liếc anh một cái như oán trách, nhưng ngoài miệng vẫn rất ngoan ngoãn, đáp: “Không nói nữa.”

Chu Húc vẫn chăm chú nhìn cô, hai ánh nhìn giao nhau. Lương Tranh ngấm đôi con người đen nhánh sâu thẳm thẳm của Chu Húc, tim càng đập dữ dội hơn, không kiểm soát được chính mình nữa, hơi rướn lên, chạm môi vào môi anh.

Chu Húc lại được thể hôn tiếp.

Hai người cứ quyến luyến không rời. Bình thường đã khó gặp mặt, vừa thấy nhau là chỉ muốn bù đắp lại tất cả những xa cách bấy lâu nay.

Trên đường về nhà, Lương Tranh hỏi Chu Húc, “Không phải tháng 4 anh mới về sao? Công ty có chuyện nên mới về sớm vậy à?”

Chu Húc “ừ” một tiếng, “Có ít chuyện gấp.”

Lương Tranh nghiêng người nhìn anh, “Khi nào anh lại đi?”

Chu Húc trả lời: “Tạm thời thì chưa về trường ngay.”

Lương Tranh sừng sốt, “Không về trường?”

Chu Húc đáp “ừ”, anh dừng xe bên ngoài tiểu khu, “Chương trình học đã hoàn thành xong rồi, trước mắt anh sẽ ở lại trong nước.”

“Thật à!” Lương Tranh vừa mừng vừa lo, miệng đã cười ngoác mang tai.

Chu Húc thấy cô vui vẻ như vậy cũng cười theo, khẽ nâng cằm cô lên, “Vui đến vậy cơ à?”

Lương Tranh gật đầu như chim gõ kiến, vô cùng thành thật trả lời: “Tất nhiên là vui rồi.”

Độ cong trên khóe môi Chu Húc càng lớn, kéo tay cô, “Xuống xe thôi.”

Lương Tranh lại ngây người. Cô nhìn ra ngoài cửa kính. Xuống xe? Đi đâu vậy?

Chu Húc đã ra khỏi xe trước, mở cửa xe giúp Lương Tranh, vươn tay đỡ cô, “Còn thất thần gì vậy?”

Lương Tranh theo Chu Húc đi ra ngoài, cô nhìn xung quanh, “Đây là đâu vậy? Không về nhà sao?”

Chu Húc đáp: “Đêm nay ở lại đây.”

Anh kéo tay Lương Tranh đi về phía trước, “Giờ đi siêu thị mua ít đồ dùng cá nhân đã.”

Mấy hôm nay Chu Húc bận việc ở công ty, nên tạm thời ở lại một căn nhà gần đó, thuận tiện đi lại.

Căn nhà này do anh đứng tên, nhưng vì trước nay vẫn ở với ba mẹ nên mới để trống.

Ban ngày đã thuê người tới dọn dẹp nên giờ rất sạch sẽ. Lương Tranh đột nhiên phát hiện ra, chỗ này rất gần trường cô. Vừa nãy anh cũng chỉ mất hơn 10p lái xe.

Lúc cô kinh ngạc nói ra điều này, Chu Húc đang bỏ bia và sữa vào trong tủ lạnh, nhàn nhạt đáp: “Em còn cho là vì sao.”

Chỗ này không chỉ tiện đường đến công ty, mà quan trọng nhất, là rất gần trường Lương Tranh.

Lương Tranh vui vẻ cười, lấy một lon nước rồi chạy tới phòng khách.

Chu Húc đang ngồi ở ghế sofa, trên bàn trà đặt laptop, anh hơi khom người, tay điều khiển chuột, chăm chú xem tài liệu trong máy.

Lương Tranh lại gần ngồi xuống, đưa lon nước cho anh.

Anh nhận lấy theo thói quen, nhanh chóng gọn gàng bật nắp, uống một ngụm rồi đưa lại cho cô.

Lương Tranh cầm lon nước, rồi lại ngồi nhìn Chu Húc làm việc, chắc là chuyện của công ty rồi, cô nhìn cũng không hiểu, thôi thì cứ nằm ra ghế sofa tự chơi.

Ôm điện thoại chơi một ván game, còn chưa hơi xong, điện thoại đã bị Chu Húc cướp mất, “Không còn sớm nữa, em đi tắm trước đi.”

“Vâng.” Lương Tranh ngồi dậy, lúc này mới nhớ ra là mình không có quần áo để thay, cô lại quay sang nhìn Chu Húc, nửa ngồi nửa quỳ trên ghế sofa, “Nhưng mà em không có quần áo.”

Chu Húc cũng nhìn cô, dịu dàng xoa đầu rồi đứng dậy, đáp: “Em cứ đi tắm đi, để anh lấy cho.”

“Vâng.”

Lương Tranh nhảy xuống khỏi ghế, loẹt quẹt dép lê đi vào nhà tắm.

Đang tắm thì nghe tiếng Chu Húc gõ cửa, “Anh treo đồ của em ở ngoài cửa nhé!”

Tiếng nước xối xả át cả tiếng anh, Lương Tranh phải tắt vòi đi mới trả lời: “Em biết rồi.”

Tắm rửa xong, lau khô người, Lương Tranh ròn rén hé cửa, chỉ có đầu và tay thò ra ngoài lấy quần áo.

Chu Húc vẫn đang làm việc ở phòng khách, nghe thấy tiếng mở cửa, vô thức nhìn nhìn sang.

Lương Tranh cũng ngược lên, vô tình đối diện với ánh mắt của Chu Húc, bất giác co người lại, “Anh nhìn... nhìn cái gì?”

Làn da cô rất trắng, khiến cho sắc hồng của đôi gò má ửng lên vì xấu hổ càng thêm rõ ràng. Hành động nhỏ vừa then thùng vừa khẩn trương này lọt vào trong mắt Chu Húc, làm anh khẽ cười, rồi lại tiếp tục đọc tài liệu, “Có thể nhìn thấy gì chứ.”

Lương Tranh lấy được quần áo, làu bàu nói: “Thế mà anh còn muốn nhìn...”

Chu Húc húng hắng ho mấy tiếng.

Lương Tranh đóng cửa lại, mặc quần áo tử tế xong mới đi ra.

Chu Húc lấy áo phong của anh cho cô, size áo rất rộng, chỗ nào cần che đều che được hết, chỉ còn thấp thoáng đôi chân thẳng dài tinh tế vô cùng hút mắt.

Lương Tranh vào phòng ngủ sấy tóc, Chu Húc vẫn đang làm việc nên cô không định đi quấy rầy anh, chờ tóc khô liền chui vào trong chăn.

Chăn đệm đều thay mới, vừa mềm mà còn thơm mùi nước giặt.

Cô cuộn mình trong chăn, tóc Lương Tranh quá dài, buông tùy tiện trên gối. Cô nghiêng người, ôm điện thoại lướt Weibo.

Chu Húc làm việc xong, tắm rửa sạch sẽ rồi đi vào, Lương Tranh vẫn chưa ngủ, còn đang mải mê nghịch điện thoại.

Chu Húc tới gần, nghịch mấy lọn tóc của cô, “Sao thế?”

“Sao cơ?”

“Sao vẫn chưa ngủ?”

“Em ngủ ngay đây.” Lương Tranh ngồi dậy, cười với anh, “Anh xong việc rồi à?”

Chu Húc “ừ” một tiếng, ngắm Lương Tranh hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhin được, kéo Lương Tranh ra khỏi chăn, ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn cô.

Hai người quấn quýt lâu thật lâu, cả hai đã có chút động tình.

Chu Húc vuốt ve cánh môi cô, rốt cuộc cũng chịu buông ra, thấp giọng hỏi: “Mai em có phải đi học không?”

“Buổi chiều mới có tiết.” Lương Tranh mềm mại dựa vào vòm ngực Chu Húc.

“Mai 8h anh phải đến công ty, anh sẽ mua đồ ăn sáng cho em. Ngủ dậy nhớ phải ăn, khi nào sắp về trường thì gọi cho anh, anh cho người tới đón em.”

Lương Tranh níu lấy bả vai anh, hơi nhích người ra, “Em không cần người đón đâu.”

Chu Húc chỉ nhìn cô không nói gì.

Một lúc lâu sau mới đưa tay lên xoa đầu cô, “Đi ngủ sớm đi.”

Lương Tranh vô thức kéo ngón tay anh, dù hơi thẹn thùng nhưng vẫn nhỏ giọng nói ra hết câu, “Anh không ngủ cùng phòng với em à?”

Ánh mắt Chu Húc chăm chăm nhìn cô một hồi mới trầm giọng đáp: “Anh không phải Liễu Hạ Huệ (1).”

Lương Tranh: “...”

Chu Húc khom người tắt đèn trần giúp cô, trong phòng chỉ còn ánh sáng lờ mờ, “Đi ngủ sớm đi.”

Dứt lời, anh đi ra khỏi phòng, còn không quên đóng cửa lại.

Lương Tranh nằm trong chăn nghịch điện thoại thêm một lúc mới chịu để xuống tủ đầu giường. Khóe môi cô khẽ cong lên, nhắm mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

(1) Liễu Hạ Huệ: tên thật là Triển Cầm, tên tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử, có khả năng chống lại cám dỗ về sắc dục. Một phụ nữ vô gia cư đã tìm nơi trú ẩn trong một đêm đông lạnh. Liễu Hạ Huệ lo ngại rằng cô ấy có thể chết vì lạnh, nên ông đã để cô ngồi trên đùi, quấn áo mình quanh người của cô và áp chặt cơ thể của cô vào mình. Họ đã ngồi như vậy suốt đêm và ông đã không làm bất kỳ điều gì không đúng đắn. Nhờ điều này, ông được xem là một nam tử hán chính trực, và có một câu tục ngữ về ông: Tọa hoài bất loạn (ngồi mà trong lòng vẫn không loạn).

Chương 48

Thứ hai, Lương Tranh không có tiết vì thế ngủ một giấc đến 9h sáng.

Chăn ấm, nệm êm, Lương Tranh co ro làm tổ trên giường, không thiết làm gì.

Lười biếng hơn nửa ngày, đến tận khi chuông điện thoại vang lên, cuối cùng cô mới chịu ngóc đầu dậy.

Cô sờ sờ điện thoại trên đầu giường, ấn nút nghe, mơ màng “ừ” một tiếng.

Chu Húc nghe thấy giọng cô, liền biết con sâu ngủ nào đó, đang làm tổ trên giường chưa dậy, anh thấp giọng nói: “Vẫn còn ngủ hả?”

Lương Tranh mơ mơ màng màng “Vâng” một tiếng.

Chu Húc cười: “Dậy ăn sáng đi rồi ngủ tiếp.”

Lương Tranh cuối cùng cũng chịu mở mắt, giọng vẫn còn ngái ngủ hỏi: “Ăn sáng? Ăn gì cơ?”

“Bánh bao chiên(1), há cảo tôm (2), không phải gần đây em thích nhất hai món này hay sao?”

Lương Tranh nghe đến há cảo nhân tôm và bánh bao chiên hai mắt lập tức phát sáng: “Mua ở đâu ạ?”

“Quán em thích ăn.” Chu Húc nói: “Anh đặt trong hộp giữ nhiệt, chút em ăn không bị nguội. Nếu nguội rồi thì nhớ hâm lại. Đừng ăn đồ lạnh.”

Lương Tranh phấn khích nhảy xuống giường, xỏ dép lê, chạy ra ngoài: “Được được, em lập tức dậy đây.”

Qua loa điện thoại Chu Húc cũng có thể cảm thấy Lương Tranh đang vui vẻ cong mắt cười: “Sữa chua để bên ngoài lạnh, em đừng cho vào tủ lạnh nữa.”

“Đã rõ thưa thiếu gia.”

Chu Húc “Được” một tiếng, nói: “Anh còn có việc, cúp trước đây. Hôm nay chắc bận việc đến khuya, xong việc anh sẽ đến tìm em.”

“Dạ. Anh cứ đi làm việc đi, không cần để ý đến em.”

Chu Húc: “Mặc kệ em? Xong em lại ra ngoài tung tin đồn là anh có người khác?”

Lương Tranh nhin không được cười rộ lên, cô lấy một tay vắt khăn mặt, kẹp điện thoại giữa tai và bả vai: “Chu Húc! Anh đúng là đồ thù dai. Không thể bao dung với em một chút được sao? Em còn nhỏ, mà nhỏ thì không thể tránh được lời.”

Chu Húc cười vang: “Không thèm nghe em biện minh nữa. Anh cúp máy đây.”

“Ừm. Anh cúp trước đi. Em đang dở tay.”

“Ừ.”

Lương Tranh ăn xong điể tâm sáng, không quên rửa sạch hộp giữ nhiệt sau đó mới trở về phòng thay quần áo đi học.

Chỗ này của anh cách trường khá gần, cô đi tàu điện ngầm chỉ mất 20p.

Lúc đến trường mới hơn 10h, cô về kí túc xá. Mấy chị em cùng phòng vẫn đang nằm ườn trên giường.

Cô cười vui vẻ nói: “Mấy chị em, các cậu không ai ra ngoài chơi à?”

“Vừa dậy.” Phùng Thiến vừa ăn snack vừa cười gian xảo nhìn cô: “Tối qua cả đêm không về, mau thành thật khai báo đi đâu, làm gì?”

“Làm gì chứ?” Lương Tranh giả bộ ngu ngơ đi về giường mình.

Tiểu Vũ cười trêu: “Tranh Tranh, đừng hòng qua mắt bọn chị.”

Lương Tranh quay đầu, nhin không được cười rộ lên: “Qua mắt gì chứ?”

Tất cả mọi người cùng cười, ánh mắt nhìn thấu hồng trần đổ về phía cô: “Chu thiếu gia nhà cậu khi nào đi?”

Nói đến Chu Húc, Lương Tranh không giấu được cao hứng: “Anh ấy gần đây bận chút việc, nên tạm thời ở lại Trung Quốc.”

“Thật?” Phùng Thiến cười nói: “VẬY phải chúc mừng Tranh Tranh nhà chúng ta rồi. Được kết thúc câu chuyện yêu xa dài tập.”

Lương Tranh thờ dãi: “Chỉ là kết thúc 1 season thôi.”

Lương Tranh cứ nghĩ Chu Húc nhắn tối sẽ đến tìm cô, có lẽ là tầm 7h - 8h. Cô còn cố ý chờ ăn cùng ăn tối, nào ngờ, chờ một mạch đến 9h hơn. Cô đói đến cồn cào mà anh trai tốt nhà mình vẫn thấy tăm hơi.”

Lương Tranh đành hack chỗ Tiểu Vũ hai lát bánh quy lót dạ. Đến gần 10h, cuối cùng Chu Húc cũng gọi điện đến: “Anh vừa xong việc, lập tức đến ngay.”

Lương Tranh nằm sấp trên bàn, thờ dãi: “Anh trai, bạn gái của anh sắp chết đói rồi.”

Chu Húc sừng sốt một chút: “Em còn chưa ăn tối sao?”

“Chẳng phải là đợi anh cùng ăn sao?” Lương Tranh cảm thán:
“Nhưng mà em mới ăn qua loa rồi, anh cứ đi từ từ, đừng vội.”

Chu Húc “ừ” một tiếng: “Em muốn ăn gì!”

“Chờ anh đến chúng mình chọn sau!”

Khi Chu Húc đến vừa vặn 10h đúng, Lương Tranh nhận điện thoại, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Trời tháng ba còn hơi lạnh, cô mặc một chiếc áo khoác dày màu đen có mũ. Tay áo rất dài, cả người cô như quấn trong chiếc chăn nhỏ.

Chu Húc nhìn thấy cô, lập tức bước đến nắm lấy hai tay cô.

“Không lạnh sao?”

“Hơi lạnh thôi, nhưng không sao, áo này rất dày.”

“Đã nghĩ ra muốn ăn gì chưa?”

“Chưa nghĩ ra. Anh đã ăn gì chưa?”

Chu Húc lắc đầu.

“Anh bận gì mà kinh hồn vậy, cả cơm cũng không ăn.”

“Không có thời gian.”

Lương Tranh kéo tay anh, nhìn đồng hồ: “Hơi trễ!” Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Tối nay em qua bên kia cùng anh được không?”

Chu Húc nhìn cô: “Em muốn đi sao?”

Hai người ban ngày đều bận bịu, Lương Tranh bận học, Chu Húc bù đầu với đồng công việc tại công ty. Cả anh và cô căn bản không có thời gian gặp nhau. Vì vậy Lương Tranh cực kỳ trân quý thời gian ngắn ngủi buổi tối được ở cạnh anh.

Cô gật đầu, nói: “Anh đợi em chút, em đi lấy ít đồ.”

Chu Húc gật đầu: “Em cứ từ từ thôi, không vội.”

Lương Tranh quay đầu chạy lên phòng. Thật ra cũng không cần thu thập quá nhiều, chỉ đơn giản lấy mấy bộ quần áo để thay giặt, sữa rửa mặt, đồ skincare hàng ngày, và một con gấu bông nhưng cô hay ôm đi ngủ.”

Cô chạy xuống, Chu Húc tiếp lấy balo, cất vào xe: “Em chưa ăn, chúng mình đi ra ngoài ăn đã.”

Lương Tranh gật đầu: “Vâng.”

Hai người đi ra ngoài trường ăn tối, sau đó mới lái xe về. Đến nhà đã là hơn 11h đêm.

Chu Húc đi tắm, Lương Tranh vào phòng sắp xếp đồ đạc. Chu Húc tắm xong đi ra, vừa vặn Lương Tranh thu thập xong, ôm quần áo vào nhà tắm.

Trong phòng khá ấm, chỉ cần mặc quần áo ngủ mỏng là được.

Lương Tranh mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, quần dài, áo tay phồng, có viền dăng ten ở cổ tay.

Tắm rửa xong, cô đi ra phòng khách, không thấy Chu Húc. Cô nghe thấy giọng anh từ phòng bên truyền đến, hình như đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Cô đi vào, anh đang ngồi trên ghế xoay, lưng dựa vào thành ghế, khẽ cúi đầu, chăm chú trao đổi với người ở đầu dây bên kia.

Khi cô đi đến, anh giương mắt nhìn cô. Lương Tranh không để ý đến anh, vui vẻ nhảy lên giường.

Giường nhà vẫn dễ chịu hơn nhiều so với giường tầng ở kí túc xá, vừa rộng rãi, lại êm ái.

Lương Tranh nằm sấp trên giường chơi điện thoại, mười phần nhàn nhã.

Chu Húc nói chuyện điện thoại ngay bên cạnh, được nghe giọng anh, được bên cạnh anh, không còn hai người hai châu lục, khóe môi cô khẽ mỉm cười ngọt ngào.

Chu Húc trao đổi điện thoại xong, cô quay đầu hỏi anh: “Chu Húc, khi nào anh phải quay lại Anh?”

“Cuối tháng 4!”

Cuối tháng tư. Hừ dù sao cũng còn một tháng nữa cơ mà.

Lương Tranh nhảy xuống giường, thuận tiện ôm theo con búp bê nhung của mình, nhìn anh nói: “Vậy sinh nhật em anh có thể về không?”

“Nói nhảm.” Chu Húc nhìn cô một cái, khiến cô cảm thấy hình như mình quả thực vừa nói một điều gì đó cực kỳ nhảm nhí.

Lương Tranh vui vẻ cười rộ lên, cô lại gần, ôm cánh tay anh, nhin không được hỏi: “Chu Húc, hình như em càng ngày càng thích anh.”

Anh trở tay, nắm lấy bàn tay cô, ánh mắt anh tha thiết: “Càng ngày càng thích là thích đến mức nào?”

Lương Tranh không nghĩ ngợi nhiều, chân thành đáp: “Chính là không thể rời anh nửa bước, lúc nào cũng nhớ anh, muốn bên anh cả một đời, nắm tay nhau đến già.”

Mặc dù chưa bao giờ nói ra, nhưng cô biết rất rõ ràng trái tim mình muốn gì, cần gì. Cô càng ngày càng thích anh, càng ngày càng muốn bên anh không rời, muốn bên anh cả đời, mãi mãi không cách xa. Cô

không dám nghĩ đến, nếu một ngày nào đó phải tách khỏi anh, cô sẽ sụp đổ đến mức nào.

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đây là lần đầu anh nghe cô thảng thẩn bày tỏ như thế, anh không tự giác siết lấy tay cô. Mườì ngón tay đan chặt vào nhau, đáy mắt anh như có ngàn sao tỏa sáng.

Thấy anh chỉ lặng lặng nhìn mình không đáp, cô có chút thẹn thùng, vội vàng chui vào trong chăn: “Vậ... Muộn rồi. Em muốn đi ngủ.”

Hai má cô đỏ lựng, tai nóng ran, Lương Tranh muốn kéo chăn che kín mặt, để anh không biết cô đang cực kỳ xấu hổ. Hé mắt nhìn ra khỏi chăn thấy Chu Húc vẫn đang ngồi bên cạnh giường.

Anh cúi đầu, nhìn sâu vào đáy mắt cô, con ngươi anh đen nháy, thâm thúy, kiên định, giọng anh trầm thấp, áp sát mặt cô, nghiêm túc tuyên bố: “EM ĐÃ NÓI LỜI PHẢI GIỮ LẤY LỜI. KHÔNG CHO PHÉP ĐỔI Ý.”

(1) Bánh bao chiên: Hình ảnh của bánh bao chiên thường gắn liền với các đầu bếp ở một quán hàng ăn sáng nhỏ cùng với một chiếc chảo đen khổng lồ, được đậy bằng cái nắp gỗ nặng trĩu. Bánh bao chiên là một loại bánh chiên đặc sản, là món ăn sáng phổ biến nhất ở Thượng Hải kể từ đầu những năm 1900. Bánh bao chiên có một lớp vỏ mềm mịn, bên trong có nhân thịt viên và nước dùng nóng hổi, thơm lừng.

(2) Há cảo nhân tôm (hấp): Há cảo ra đời ở Triều Châu, là một dạng bánh bao với lớp vỏ dai mềm, màu trắng trong hơi đục đục bên ngoài; nhân tôm hồng nhạt, trộn lẫn với màu xanh của hành lá. Với người dân Trung Quốc, há cảo là một món ăn truyền thống và quen thuộc rất được ưa chuộng, đặc biệt là vào ngày tết. Đây là món ăn biểu tượng sự may mắn và đoàn tụ của gia đình. Thành phần chính để chế biến há cảo là sự kết hợp của hai loại gạo thường thấy: gạo trắng và gạo nếp. Theo duy tâm, người Trung Quốc cho rằng hai loại

gạo này sẽ mang lại nhiều điều may mắn trong cuộc sống. Đặc biệt giới kinh doanh thì càng tin hơn khi cho rằng ăn loại bánh kết hợp hai loại gạo này sẽ giúp cho họ “cầu được ước thấy” và cơ hội phát triển sự nghiệp sẽ rộng mở hơn.

Chương 49

Lương Tranh giật mình cuộn người lại, hai mắt vẫn chăm chú dõi theo anh.

Chu Húc chờ mãi không nghe thấy cô trả lời, ánh mắt nhìn cô lại càng thêm nghiêm túc, dường như nhất nhất phải đòi được câu trả lời, “Lương Tranh, nhớ lời em vừa nói, không cho phép đổi ý.”

Giọng nói ấy, nào có giống như đang hỏi, rõ ràng là kiểu bắt chấp đạo lý buộc người ta phải đáp ứng.

Lương Tranh cố kiềm chế để bản thân không bật cười, trêu chọc hỏi lại anh, “Không cho phép đổi ý gì cơ?”

Chu Húc nhìn thẳng vào mắt cô, lặp lại một lần nữa, “Cả đời này ở bên anh, không cho phép em đổi ý.”

Lương Tranh nhìn anh, môi khẽ điểm nụ cười, cũng không đùa với anh nói, chân thành đáp lại: “Em muốn cả đời này có anh bên cạnh, không rời không đổi.” Rồi lại bồi thêm một câu: “Chỉ cần anh không đổi ý là được.”

“Sẽ không đâu.” Chu Húc khàn giọng đáp, rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

Lương Tranh như bị cuốn vào sự mê người của cảm giác môi lưỡi quấn quýt, bất cứ lời nói nào cũng không còn quan trọng nữa, cô thuận theo những cái cọ sát cháy bỏng của Chu Húc, vụng về đáp lại anh. Lâu như vậy rồi nhưng cô vẫn còn hơi thẹn thùng, ở phương diện này, Chu Húc luôn giành được thế thượng phong.

Trời đã về khuya, căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được âm thanh ái muội giữa những cánh môi.

Chu Húc có phần mất khống chế, tấm chăn mới đắp lên người Lương Tranh trước đó trượt xuống đất. Lương Tranh có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ nóng bừng trên cơ thể anh, khiến cô cũng khần trương theo, nhưng hoàn toàn không có sợ hãi, tuyệt đối không.

Cô thích Chu Húc, thích anh đến mức có thể tin tưởng anh, vượt qua lớp rào cuối cùng này.

Nhưng đến cùng, Chu Húc vẫn không làm gì, anh chỉ im lặng đắp lại chăn cho cô, nói năng có chút khó khăn: “Đi ngủ đi.”

Lương Tranh chớp chớp mắt nhìn anh.

Chu Húc giúp cô tắt đèn ở đầu giường, trong chớp mắt, căn phòng lại rơi vào bóng tối lặng lẽ.

Anh đứng dậy đi ra ngoài, ngữ điệu có phần tự khắc chế, “Đi ngủ sớm đi.”

Cửa phòng bị đóng lại, trong phòng không le lói chút ánh sáng.

Lương Tranh nằm trên giường, ngẩn người nhìn lên trần nhà.

Thật lâu sau cô mới cuộn người lại, dùng chăn bao kín lấy mình. Trên gối vẫn còn vương mùi hương của Chu Húc, nhẹ nhàng dễ chịu, cô rất thích.

Mà dường như trên người cô cũng như có mùi hương của anh lưu lại.

Đêm nay Lương Tranh ngủ rất ngon, nhưng Chu Húc lại không may mắn được như thế, gần như trằn trọc cả đêm.

Sáng hôm sau khi Lương Tranh tỉnh lại, thầm nghĩ chắc là Chu Húc tới công ty rồi. Cô xỏ dép đi ra khỏi phòng, xem hôm nay Chu Húc mua đồ ăn sáng gì cho mình. Nào ngờ vừa ra khỏi phòng đã thấy Chu Húc đang ở trong thư phòng.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, có phần biếng nhác ngả lưng dựa vào ghế, tay cầm một xấp tài liệu, hai hàng mi sụp xuống, có vẻ là đang đọc văn kiện.

Lương Tranh lại gần, tay bám cánh cửa, ngó đầu vào trong, hai mắt lóe sáng nhìn Chu Húc, “Chu Húc, hôm nay anh không phải đi làm à?”

Chu Húc ngược lên nhìn cô, “Ừ” một tiếng, “Chiều mới phải tới.”

Lương Tranh đi vào bên trong, vừa đi vừa hỏi: “Thế sao anh dậy sớm vậy? Mới 7h mà.”

Ghế của Chu Húc rất rộng, Lương Tranh ngồi chen xuống bên cạnh anh.

Bụng cốc cafe của Chu Húc lên nhấp một ngụm, nhưng ngay lập tức đã lè lưỡi bất mãn, “Đắng quá, anh không cho đường à?”

Chu Húc đáp: “Bình thường anh toàn không cho đường mà. Tưởng anh thích ăn ngọt giống em chắc.”

Café đắng đến mức Lương Tranh nhắm tịt cả mắt cả mũi, vội đặt cái ly xuống. Cô nhìn màn hình máy tính, rồi lại quay sang nhìn Chu Húc. Anh vẫn đang đọc tài liệu hết sức chăm chú.

Dưới mắt còn có một tầng quầng thâm nhàn nhạt, dường như tối qua không được ngủ ngon.

Nhớ lại tối qua, Lương Tranh có chút đồng tình, cô nắm chặt tay Chu Húc, “Chu Húc, tối qua anh ngủ không ngon à?”

Chu Húc ngược lên nhìn cô, chạm phải ánh mắt quan tâm lo lắng của cô lại cảm thấy có chút mất mặt, ngay lập tức cup mắt xuống, nhàn nhạt đáp, “Không đâu.”

Lương Tranh còn lâu mới tin.

Tối qua cô còn nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm rất lâu đấy.

Hơi nghĩ ngợi một lát, cô lại hỏi Chu Húc, “Anh có cầm em pha thuốc cảm cho anh uống không?”

Nửa đêm nửa hôm còn vọt vào phòng tắm tắm nước lạnh, không biết có bị cảm không, cứ uống trước một liều để đề phòng cũng tốt.

Lương Tranh cứ mãi mê suy nghĩ, đến khi lấy lại tinh thần liền phát hiện ra Chu Húc đang nhìn cô chằm chằm.

Lương Tranh ngây người, chớp chớp mắt tò mò, “Sao vậy?”

Chu Húc lờm cô một cái, bỗng nhiên đưa tay qua kéo cô lại gần, khẽ cắn lên cánh môi cô, “Em hiểu biết ra phết đấy nhỉ.”

Lúc này Lương Tranh mới kịp phản ứng, kéo tay anh xuống, “Nói nhảm, đều là người trưởng thành cả mà.”

Chu Húc cười xòa, ánh mắt nhìn cô không hề che giấu ý cười.

Lương Tranh cũng bật cười theo, cô đứng dậy toan đi nhưng ngay lập tức đã bị Chu Húc kéo lại, “Đi đâu thế?”

Lương Tranh: “Đi rửa mặt chứ còn đi đâu nữa anh trai.”

Cô rút tay khỏi tay Chu Húc, đi ra bên ngoài rửa mặt.

Sáng nay phải đi học tiết 3 và 4, đánh răng rửa mặt thay quần áo xong xuôi, hai người cùng đi ăn sáng. Ăn xong, Chu Húc lái xe đưa cô tới trường.

Chỗ ở hiện tại của Chu Húc quả thực rất gần trường, lúc tới trường còn chưa tới 10h.

Lương Tranh tháo dây an toàn, nói: “Chiều nay em cũng có tiết, tối thì không, nhưng mà em hẹn với Phùng Thiến đi shopping với Phùng Thiến rồi.”

“Đi mua sắm ở đâu vậy?”

Lương Tranh đọc ra một cái tên, Chu Húc đáp “Ừ” rồi nói tiếp: “Khi nào xong thì gọi điện cho anh, anh tới đón em.”

“Vâng ạ.” Lương Tranh cười một tiếng rồi quay sang hôn lên má Chu Húc một cái thật kêu, “Em đi đây.”

Còn chưa kịp lùi về đã bị Chu Húc kéo ngược lại, là một nụ hôn bất ngờ.

Thật lâu sau anh mới buông cô ra, “Em đi đi.”

Lương Tranh nhìn anh một lát rồi mới xuống xe, khoe môi vô thức cong lên.

Cô xoay người lại tạm biệt Chu Húc, “Anh lái xe cẩn thận nhé.”

Chu Húc gục đầu, “Tối nhớ gọi cho anh đấy.”

“Em biết rồi.” Lương Tranh vui vẻ đáp rồi mới quay người đi vào trường.

Vẫn còn khá sớm nên cô tạt qua phòng ký túc lấy sách rồi mới lên lớp.

Hôm nay, thầy giáo giảng về sự chuyên nghiệp trong quá trình làm việc, Phùng Thiến nhỏ giọng hỏi cô, định lúc nào thì đi thực tập.

Lương Tranh trả lời: “Nghỉ hè năm nay, mình đã liên hệ được với một văn phòng luật rồi.

“Thế năm nay cậu không về à?”

“Chắc là phải ở lại thêm một thời gian.”

“Chỗ cậu tìm là văn phòng nào thế? Là cái lần trước cậu nói á hả?”

“Ừ, lần trước kể với cậu rồi đấy, có một vị tiền bối đồng ý dẫn dắt tớ...”

Lớp buổi chiều tan lúc 5h, Lương Tranh và Phùng Thiến giải quyết bữa tối tại một quán ăn ngay ở cổng trường, sau đó cùng đi tàu điện ngầm tới khu mua sắm.

Phùng Thiến sắp mệt muốn chết rồi, đi đã mấy tầng mà vẫn chưa chọn được món nào ưng ý, Lương Tranh thì may mắn hơn, đã mua được cho mình một chiếc váy rồi.

Kể từ sau khi dọn tới ở chung với Chu Húc, mỗi lần đi qua mấy cửa hàng bán đồ nam, Lương Tranh lại phải vào lượn một vòng.

Dạo gần đây Chu Húc toàn mặc âu phục, cô rất muốn mua quần áo cho anh, cảm thấy tất cả những bộ đồ ở đây nếu mặc lên người anh sẽ đẹp miễn chê.

Nhưng đáng tiếc là đắt quá, bây giờ cô tạm thời không mua nổi.

Cô nhìn trúng một đôi khuy măng sét (1) trong tủ kính, ngắm không chớp mắt.

Phùng Thiến cười hỏi: “Cậu định mua tặng sinh nhật Chu Húc à?”

Lương Tranh gật gật đầu, “Cũng sắp tới sinh nhật anh ấy rồi.”

Nhưng mà giá hơi cao, dốc cạn số tiền trong thẻ của cô cũng không đủ, đành phải bỏ qua.

Cô và Phùng Thiến nhanh chóng rời đi, không để ý thấy có một người đứng sau vẫn luôn một mực nhìn về phía họ.

Triệu Văn Anh nhìn chằm chằm bóng lưng Lương Tranh đang dần đi xa, tận cho đến khi cô bước vào trong thang máy.

Cô nàng quay sang hỏi người bên cạnh, “Vừa nãy hai cô gái kia, hình như nói về Chu Húc phải không? Mình không nghe nhầm chứ?”

Cô gái bên cạnh đáp: “Hình như đúng là nói về Chu Húc.” Thoáng ngừng lại rồi nói tiếp: “Nhưng mà chắc không phải Chu Húc cậu nghĩ tới đâu.”

Triệu Văn Anh nói: “Nhưng cũng sắp đến sinh nhật Chu Húc rồi.”

“Đó chính là bạn gái của Chu Húc.” Hai người đang nói chuyện, đột nhiên có hai người khác tiến lại gần, người lên tiếng không phải ai xa lạ, là Lâm Hân.

Lâm Hân thích Chu Húc, tất nhiên không ưa gì Triệu Văn Anh. Nhưng so với Triệu Văn Anh, cô ả lại càng ghét Lương Tranh hơn.

Luận tướng mạo, Lương Tranh dù cũng ưa nhìn, nhưng sao so sánh được với cô ả. Luận trình độ, ừ thì cũng ưu tú đấy, như so với Chu Húc thì chênh lệch vẫn quá lớn. Luận gia thế, chẳng qua chỉ là một gia đình phổ thông bình thường, không có gì đặc biệt.

Cô ta dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà có được trái tim của Chu Húc?

Lâm Hân cười cười, “Không ngờ phải không? Người như Chu Húc mà lại thích loại con gái tầm thường như thế.”

Triệu Văn Anh khẽ nhíu mày, “Cô gái kia? Tôi chưa từng gặp cô ấy.”

“Sinh viên tỉnh lẻ bình thường mà thôi.”

Lương Tranh và Phùng Thiến dạo qua dạo lại đến hơn 8h, cuối cùng thì Phùng Thiến cũng lựa được một chiếc áo khiến mình hài lòng.

Lương Tranh gọi điện thoại cho Chu Húc, thông báo các cô đã “hoàn thành nhiệm vụ”.

Chu Húc “Ừ” một tiếng rồi nói: “Cứ chờ anh ở trung tâm thương mại, 20p nữa anh tới.”

“Em biết rồi.” Lương Tranh cười ngọt ngào, quay sang nói với Phùng Thiến: “20p nữa.”

“Ừ, đi thôi.”

Hai người ghé vào một quán trà sữa trong trung tâm thương mại, tiện ngồi chờ.

Ngay bên cạnh tiệm trà sữa có đặt một máy gấp thú. Lương Tranh đang nhàn rỗi nên cũng chán, cầm điện thoại ra quẹt 20 tệ, bắt đầu chơi.

Phùng Thiến xưa nay không có hứng thú với mấy đồ chơi của con gái, chê Lương Tranh nhàm chán mấy câu rồi cúi đầu nghịch điện thoại, nhàn nhã ngồi trong quán uống trà của mình.

Loáng cái đã hết 20 tệ, nhưng Lương Tranh vẫn chưa gấp được con thú nào.

Nhưng mà cái trò này ấy mà, càng không gấp được thì lại càng hăng, tay chân Lương Tranh bút rút khó chịu, quyết định quẹt thêm 20 tệ nữa.

Đến tận khi đã tiêu gần hết số tiền vừa quẹt, Lương Tranh mới điều khiển được tay gấp móc được vào con thú nhỏ, “Tiểu tổ tông à, ngài ráng lên, rơi xuống đi mà, rơi đi...”

Tay gặp cũng không chịu thua kém, di chuyển một cách trơn tru ra ngoài, nhưng mới gần đến ống thông lại rơi mất.

Lương Tranh rất bất đắc dĩ.

Còn đúng 2 tệ, cô đang định hạ quyết tâm võ mề không sợ võ, một lần cuối dứt điểm thì đột nhiên có người vỗ vai, “Mình nói này, đúng thật là, cậu chạy đến tận đây chỉ để gặp thú bông thôi à.”

Là Lý Khê, hôm nay anh cũng tới đây ăn cơm với bạn, từ xa thấy có bóng ai giống Lương Tranh nên mới tới ngó qua, đúng là Lương Tranh thật.

Lương Tranh đáp: “Đâu có, mình đi mua sắm với Thiến Thiến.”

Lý Khê cầm đồng 2 tệ cuối cùng trong tay cô, “Trình độ cỡ này của cậu, gặp trúng mới là chuyện lạ đấy.”

Thao tác của Lý Khê xem chừng vô cùng thuần thục, miệng vẫn nói chuyện mà chẳng mấy chốc đã gặp được một bé heo hồng.

Lương Tranh vui sướng kêu lên: “Mẹ ơi!”

Cô ngời xồm xuống lấy con thú, nhắc lên cao vẫy vẫy với Phùng Thiến, muốn cho cô bạn xem.

Nào ngờ vừa quay đầu lại đã thấy Chu Húc mặt mũi tối tăm đang đi về phía này, bên môi là nụ cười cứng ngắc.

Suy nghĩ duy nhất còn trong đầu Lương Tranh lúc này chính là, thôi xong, hũ giấm lại đổ rồi.

Chờ đến khi Chu Húc lại gần, Lương Tranh cong mắt cười sát tới, “Anh đến nhanh thật đấy.”

Chu Húc lờm cô một cái nhưng không nói gì, mà lại quay sang chào hỏi hai ba câu với Lý Khê.

Bạn Lý Khê còn đang chờ, anh chàng cũng nhanh chóng rút lui.

Lương Tranh nhìn Chu Húc, miệng tủm tỉm cười, quơ quơ bé heo trước mặt anh khoe khoang, “Đáng yêu không này?”

Chu Húc liếc con thú bông, giọng nói không chút thiện cảm, “Không.”

Lương Tranh trông thế chỉ có thể cố nhin cười, “Đáng yêu vậy mà.”

Cô chạy lại chỗ Phùng Thiến, “Thiến Thiên, đi thôi.”

Chu Húc đưa Phùng Thiến về trước. Phùng Thiến mở cửa xe đi xuống, “Hai người đi đường cẩn thận.”

“Ừm.” Lương Tranh kéo tay Phùng Thiến, “Bảo bối, mai gặp lại cậu nhé!”

Phùng Thiến xoa xoa mặt cô bạn, cười, “Mai gặp.”

Chờ Phùng Thiến đi vào trong ký túc xá, Lương Tranh mới xuống xe rồi ngồi lại lên ghế phụ. Cô vẫn ôm bé heo trong ngực không rời tay, Chu Húc nhìn thấy, vươn tay về phía cô.

Lương Tranh hơi ngạc nhiên, “Anh làm gì thế?”

“Anh không thích heo.” Dứt lời liền ném con heo của cô ra ghế sau.

Lương Tranh nhìn anh, cố tỏ vẻ thật nghiêm túc, nói: “Chu Húc, anh trẻ con thật đấy.”

Cô sáp lại gần anh, nở nụ cười dịu dàng, “Chu Húc, anh biết gấp thú bông không?”

Chu Húc cũng nhìn cô, thật lâu sau mới trả lời: “Không biết thì sao? Em không thích anh nữa à?”

Lương Tranh khúc khích cười, hai tay áp lên má Chu Húc, “Chu Húc, anh đang lấy tình cảm ra đe dọa em đấy à, chỗ dựa to quá nhỉ!”

Chu Húc kéo hai tay cô xuống, “Vô vị.”

Lương Tranh cười càng lớn, “Anh vô vị hay là em vô vị đây?”

Chu Húc cũng tự cảm thấy mình rất ấu trĩ, nhưng một người trọng mặt mũi như anh sẽ không chịu thừa nhận đâu.

Anh khởi động xe, nói lảng sang chuyện khác, “Em đói không?”

“Đói quá, về nhà anh nấu đồ ăn khuya cho em đi.”

Chu Húc: “Em muốn ăn gì?”

Qua tấm kính chắn gió, Lương Tranh ngắm nhìn cảnh vật về đêm, vui vẻ đáp: “Gì cũng được, em đâu có kén ăn.”

(1) Khuy măng sét hoặc măng sét (Cufflinks) là món phụ kiện thời trang trang trọng mà cánh mày râu rất ưa chuộng. Chúng được dùng để cố định 2 bên cổ tay áo lại với nhau và được sử dụng trong những dịp mang yếu tố trang trọng, lịch sự. Chất liệu chủ đạo là vàng, bạc, giả kim, đá quý...thậm chí là ngà voi, tùy vào yêu cầu của nhà sản xuất.

Chương 50

Gần đây Lương Tranh chuyển đến chỗ của Chu Húc.

Buổi sáng cô lên lớp nghe giảng, Chu Húc cũng bận rộn sự vụ của công ty cho nên hai người chỉ có thời gian buổi tối để hẹn hò nhau.

Thỉnh thoảng nếu không bận, Chu Húc sẽ đến sớm đón cô, hai người cùng ra ngoài ăn cơm, hoặc nếu có thời gian anh và cô sẽ cùng đi siêu thị mua đồ về nhà tự nấu ăn.

Đêm hôm đó, cơm nước xong xuôi, Chu Húc đi rửa bát, Lương Tranh ngồi trên thảm tại phòng khách, dựa vào bàn trà đọc sách. Cô vừa đọc vừa ghi chép lại các ý quan trọng, trên màn hình laptop của cô chi chít các mẫu ghi chú.

Chu Húc dọn dẹp xong đi ra, thấy ai đó đang nằm sấp trên thảm làm nũng nói: “Chu Húc, em muốn ăn sữa chua.”

“Đợi chút.” Chu Húc đi vứt rác xong xuôi mới quay lại bếp lấy sữa chua cho cô, không quên dặn dò: “Hơi lạnh, để lát nữa hãy ăn.”

“Vậy em uống một chút thôi.” Cô nhận lấy, vắn nắp, uống một ngụm.

Chu Húc ngồi trên sofa nhìn xuống màn hình laptop của cô: “Đây là cái gì?”

Lương Tranh mỉm cười: “Một số tài liệu ấy mà, nghỉ hè em muốn đi thực tập nên chuẩn bị trước.”

Chu Húc đóng laptop lại, đặt lên bàn trà cho cô, lại cầm lấy lọ sữa chua uống, vắn nắp lại: “Chờ đỡ lạnh rồi uống.”

Lương Tranh cười một tiếng, cầm tay anh cong môi nói: “Không lạnh mà.”

Chu Húc nhìn cô, Lương Tranh nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

Chu Húc im lặng một lúc, mới nói: “Ngày mai anh quay lại Anh.”

Lương Tranh sửng sò: “Ngày mai? Bao giờ?”

Cô biết tháng tư anh sẽ về lại Anh một chuyến, chỉ là không ngờ lại đột ngột như thế.

Chu Húc: “Sáng mai.”

Lương Tranh thất thần, hốc mắt hơi ươn ướt: “Sao lại bất ngờ như thế, anh cũng chẳng báo trước với em một câu.”

Chu Húc nhìn cô, cố gắng hòng có chút đấng chất. Nếu như có thể, anh thật lòng không muốn xa cô dù chỉ một phút.

“Sợ em không vui nên không nói.”

“Nhưng hiện tại em cũng đâu thể vui vẻ nổi.”

Chu Húc nhìn bộ dạng như sắp bật khóc của cô, thoáng đau lòng, anh nhẹ nhàng cúi xuống, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của Lương Tranh, thấp giọng dỗ dành: “Nhanh lắm. Anh sẽ quay về ngay.”

Lương Tranh buồn bã nhìn anh. Chu Húc dịu dàng mỉm cười, hôn lên môi cô.

Lương Tranh biết mình đang cố tình gây sự với anh. Chu Húc vốn phải về lại trường để hoàn thành chương trình học, không thể vì thời gian này ở bên cô thường xuyên hơn mà cô được vui đùa tiên bắt anh ngày ngày đều phải ở bên cạnh mình được.

Cô không phải là cô gái không hiểu chuyện như thế, cũng không dính người đến mức ấy. Chỉ là quá thích anh, thích đến nỗi chẳng đành lòng xa anh dù chỉ một chút. Sau khi bình tĩnh lại, đè nén cảm xúc mất mát, trống rỗng vì sắp chia xa, cô ngẩng đầu nhìn anh, ôn tồn nói: “Mai mấy giờ anh đi?”

“8h sáng.”

Lương Tranh: “Vậy để em tiễn anh.”

Chu Húc nhìn cô, yết hầu hơi nhấp nhô lên xuống, một lúc sau mới đáp: “Được.”

Ngày mai Chu Húc đã trở lại Anh, Lương Tranh chẳng còn tâm tình đọc sách nữa.

Cô gác bút lại, quay đầu nói chuyện cùng anh: “Đêm nay anh phải ngủ sớm đúng không?”

“Không cần, mai lên máy bay ngủ cũng được.”

“Vậy chúng mình ra ngoài xem phim nhé.”

Chu Húc nhìn cô cười, rồi rút điện thoại ra, hỏi: “Em muốn xem phim gì?”

Lương Tranh đi qua, ngồi cạnh anh, nhìn qua mấy tiêu đề, cuối cùng tùy tiện chọn một bộ.

Chu Húc gật đầu, lập tức đặt vé.

Anh xoa xoa đầu cô, cưng chiều nói: “Đi thay quần áo đi.”

“Đã rồi!” Lương Tranh đứng phắt dậy, vào phòng thay đồ.

Hôm nay là cuối tuần, dù đã 9h tối nhưng rạp vẫn rất đông đúc.

Bộ phim này quả thực tẻ nhạt, nhiều người đứng dậy bỏ đi khi phim mới chiếu được một nửa.

Lương Tranh và Chu Húc xem được gần hai phần ba, cũng lặng lẽ đứng lên.

Khi rời khỏi rạp chiếu phim đã là 10h tối, Chu Húc kéo tay cô: “Muốn đi ăn khuya không?”

Lương Tranh vui vẻ gật đầu: “Ừm. Được đó. Mình cùng đi ăn đồ nướng đi.”

“Ăn ở quán nào?”

“Chờ chút. Để em xem đã.” Lương Tranh móc điện thoại ra, muốn tra thử quanh đây có tiệm nào ngon không.

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói quen thuộc: “Anh? Tranh Tranh!”

Lương Tranh quay đầu lại, Chu Kỳ không biết từ phương trời nào xuất hiện.

Cậu ta chạy chậm tới, toét miệng cười: “Hai người sao lại ở đây?”

Lương Tranh cong môi, thân thiết đáp: “Ừ. Đi xem phim mà.”

“Giờ mới đi xem à?” Chu Kỳ hỏi.

Lương Tranh đáp: “Chúng chị định đi ăn đồ nướng, cậu muốn đi cùng không?”

“Đi luôn!” Chu Kỳ hưng phấn đáp: “Em còn chưa ăn tối nữa. Em biết gần đây có quán ngon thôi rồi. Đi nào, dẫn hai người đi ăn.”

Chu Kỳ nói quán cách chỗ này không xa, đi qua một con đường là đến. Cuối tuần quán ăn khuya đông đúc náo nhiệt, đa phần là các đôi bạn trẻ.

Quán Chu Kỳ dẫn hai người đến rất đắt khách, khi cả nhóm bước vào đã không còn chỗ, chủ quán xếp cho họ một bàn ở ngoài.

Trời tháng 4 mát mẻ dễ chịu, ngồi bên ngoài vừa vắn thoáng đang thoải mái.

Lương Tranh và Chu Kỳ chạy đến nhận khay đồ ăn. Chu Kỳ thân thiết cười nói: “Anh họ em trước kia không ăn mấy đồ này đâu.”

Lương Tranh nói: “Hiện tại anh ấy cũng đâu có ăn đâu.”

“Biết mà. Cái tính cách khó ở khô khan này, cũng chỉ chị chịu được anh ấy.”

Lương Tranh nhin không được bật cười: “Thế thì không phải, nếu chị bảo anh ấy ăn, thì anh ấy vẫn nể mặt ăn.”

Chu Kỳ đáp: “Cũng đúng, anh ấy đúng là chỉ nghe lời chị.”

“Chị làm gì có mặt mũi lớn đến thế.” Lương Tranh trầm nghĩ, chỉ có mấy việc râu ria linh tinh là anh thuận theo ý cô, còn hầu hết mọi việc, vẫn là cô nghe theo anh.

Lương Tranh lấy đồ ăn cho đưa cho Chu Kỳ: “Cậu cầm đi nướng đi, chị đi lấy đồ uống.”

“Được. Bia nhé.”

“OK!”

Lương Tranh đi lấy bia, Chu Kỳ chọn xong đồ, tạt qua quầy, xin ít nước chấm và đồ ăn kèm.

Chu Húc tựa lưng vào ghế, đầu sụp xuống, hơi thất thần.

Chu Kỳ kéo ghế ngồi xuống: “Anh, giờ hai người ở cùng nhau à?”

Chu Húc giương mắt nhìn cậu ta.

Chu Kỳ gái đầu: “Lần trước em qua nhà anh, bác gái nói dạo gần đây công ty nhiều việc, nên anh ở luôn đây cho tiện.”

Ban nãy cậu ta còn cảm thấy kỳ quái, tại sao hai người này lại đến tận đây xem phim, đột nhiên nhớ ra ở đây có căn hộ nhỏ của Chu Húc, chỗ này vừa vặn cách công ty Chu Húc và Trường Lương Tranh không xa.

Chu Húc lạnh nhạt liếc cậu em họ một cái.

Chu Kỳ nói: “Bảo sao. Đã trễ thế này hai người còn tới đây xem phim.”

Chu Húc nhìn cậu em: “Thế cậu ở đây làm gì?”

Chu Kỳ hớn hờ đáp: “Em chơi game. Vừa đánh xong trận đi ra thì thấy hai người.”

Cậu ta nói xong, bỗng như nhớ ra điều gì: “Đúng rồi, mấy ngày trước em qua ông ăn cơm, có gặp Triệu Văn Anh. Hình như cô ta vẫn chưa hết hi vọng đâu.”

“Triệu Văn Anh là ai?” Lương Tranh vui vẻ ôm đồ uống đến, vừa vặn nghe thấy hai người nói chuyện. Cô hiếu kỳ, liền thuận miệng hỏi.

Chu Kỳ giật mình: “À à là một người bà con xa.”

Chu Húc nhíu nhíu mày liếc cậu ta một cái.

Chu Kỳ sợ càng nói càng lộ, lập tức ngậm miệng.

Lương Tranh căn bản không chú ý đến nét mặt kỳ quặc của hai người đàn ông, vui vẻ ngồi xuống, mở bia cho Chu Húc và Chu Kỳ: “Em không lấy đá nữa, bia vốn đã để lạnh rồi.”

Nói xong cô cầm lon nước của mình lên. Chu Húc theo thói quen, đón lấy mở nắp, để xuống trước mặt cô.

Lương Tranh cong mắt nhận lấy, uống một ngụm.

Ba người ăn tầm 1 tiếng, Chu Húc không ăn, cũng không nói nhiều, chỉ có Chu Kỳ và Lương Tranh riu rít nói chuyện, y hết hai đứa trẻ con.

Gần 12h mới ăn xong. Chu Húc trả tiền, nắm lấy tay Lương Tranh, nói với Chu Kỳ: “Anh chị về trước, cậu cũng về sớm đi, đêm rồi đừng lang thang.”

“Em biết rồi. Anh, chúc ngày mai thượng lộ bình an, thuận buồm xuôi gió. Em về đây. Hai người đi cẩn thận.”

Chu Húc nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Chỗ ăn cách căn hộ của hai người không xa, đi bộ đến nhà vừa vặn đúng 12h.

Chu Húc đi tắm trước, Lương Tranh thu dọn qua nhà cửa.

Chu Húc tắm rất nhanh, tầm 10p đã xong.

Lúc đi ra, thấy Lương Tranh đang ngồi cạnh bàn trà, nghịch nghịch mấy cái tách.

Chu Húc lau tóc đi tới, xoa xoa đầu cô: “Đang làm gì thế!”

Lương Tranh nghiêng đầu nhìn anh: “Đang nghĩ từ mai là không được gặp anh nữa rồi.”

Chu Húc cười: “Anh sẽ về nhanh thôi.”

“Tốt nhất là anh mau chóng trở về. Bằng không...”

“Bằng không thì sao?”

“Còn có thể sao nữa. Em sẽ đi tìm anh chứ sao?” Cô quay đầu cười nói: “Hòm tiết kiệm nhỏ của em vẫn đủ sức để mua vé máy bay.”

Chu Húc bật cười: “Anh còn tưởng em định nói, nếu anh không trở về em sẽ tìm người đàn ông khác?”

Lương Tranh khách cười: “Vậy nếu em thật sự đi tìm người đàn ông khác thì làm sao?”

Chu Húc cúi đầu xoa xoa cái cằm nhỏ của cô: “Em còn muốn một người đàn ông thế nào? Người nào có thể tốt hơn anh được?”

Lương Tranh cười ngật nghẹo: “Đốt đèn lồng tìm xem, biết đâu lại thấy thì sao?”

Chu Húc cúi đầu cắn lấy môi cô, sủng nịnh nói: “Em dám.”

Hai người trêu đùa nhau một hồi lâu, cuối cùng Chu Húc cũng tha cho Lương Tranh đi tắm.

Đêm đã khuya, do còn một số việc chưa hoàn thành, Chu Húc giục Lương Tranh đi ngủ trước.

Lương Tranh nghĩ đến ngày mai anh phải quay lại anh, rất lâu mới có thể gặp lại nhau, vì vậy cực kì không nỡ.

Cô đi theo anh vào thư phòng, chống cằm ngồi đối diện nhìn anh: “Em ngồi với anh, anh làm xong em mới đi ngủ.”

Chu Húc không muốn cô phải thức đêm, dứt khoát đóng Macbook lại.

Lương Tranh sững sốt hỏi: “Anh không làm à?”

Chu Húc đáp: “Ngày mai làm sau. Đi ngủ thôi.”

Lương Tranh nằm trên giường lật đi lật lại mà vẫn không sao ngủ được.

Cô đã quen có anh bên mình, vừa nghĩ đến sắp phải chia xa, trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng, cô đơn.

Chu Húc cũng chẳng khá khẩm hơn cô là bao. Anh tựa đầu vào thành giường, yên lặng suy nghĩ, không sao chớp mắt nổi.

Không phải không buồn ngủ mà là không ngủ được, cuối cùng anh nhồm dậy, bật đèn ngủ, giở sách ra, vừa đọc được hai trang thì cửa phòng đột ngột mở ra.

Anh giương mắt, là Lương Tranh. Cô ôm gối ngủ, đứng trước cửa phòng.

Chu Húc thoáng sửng sờ. Cô đóng cửa lại, ôm gối chạy đến, chui thẳng vào trong chăn của anh.

Chu Húc bình tĩnh nhìn cô: “Lương Tranh.”

Lương Tranh quẩn chặt mình trong chăn, thò đầu ra đáp: “Em không ngủ được. Muốn ngủ cùng anh.”

Yết hầu anh siết chặt, ánh mắt sâu thêm mấy phần, cúi đầu chống tay, áp sát người cô, trầm giọng nói: “Em thật sự cho rằng anh là quân tử?”

Lương Tranh nháy nháy mắt: “Em đâu có coi anh là quân tử. Anh muốn làm gì thì làm.”

Yết hầu Chu Húc càng siết chặt, anh chăm chú nhìn cô, tròng mắt thoáng đỏ lên, đáy mắt như có lửa.

Lương Tranh bật cười: “Nhưng tiếc là mai anh 8h phải bay rồi...”

Chu Húc liếc cô một cái: “Cũng đâu phải không dậy nổi.”

Lương Tranh chớp chớp mắt.

Chu Húc: “Sợ rồi?”

Lương Tranh hắng giọng ho: “Sợ gì?”

Chu Húc nhìn cô bật cười.

Anh xoay người nằm xuống, ôm cô vào lòng, dịu giọng nói: “Ngủ đi.”

Lương Tranh rất thích cái ôm của anh, vui vẻ cong khoe môi, hạnh phúc đi vào giấc ngủ.

Trung tuần tháng 04 Chu Húc quay về Anh. Thấm thoát đã hai tháng, Lương Tranh chịu đựng sự dẫn vật hành hạ của nỗi khổ tương tư.

Cũng may tháng 06 lịch thi cử dày đặc. Áp lực học tập đè nặng, Lương Tranh quay cuồng bận bịu đến nỗi chẳng chạm chân nổi xuống đất. Mỗi ngày đều ngủ không đủ giấc, vùi đầu trong đống bài vở. Có mấy lần đang nói chuyện điện thoại với anh, cô mệt đến mức ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Văn phòng mà cô thực tập là của một vị tiền bối cùng khoa với cô, nhưng cách cô gần chục khóa. Hiện tại người kia đã trở thành một luật sư cực kì nổi tiếng trong giới chính trị.

Lương Tranh có thể tìm được người này, chủ yếu là nhờ giáo sư đã giới thiệu cô.

Không biết vị tiền bối kia có muốn nhận cô vào thực tập không hay chỉ vì nể mặt thầy giáo từng dạy mình nên mới nhận Lương Tranh. Nhưng dù thế nào, cũng giống như các thực tập sinh khác, đều là người mới thì đồng nghĩa với chân chạy việc. Từ bưng trà, rót nước, đến đón tiếp khách hàng đến văn phòng. Căn bản cũng chẳng học được thứ gì.

Cũng may gần cuối kỳ, vị tiền bối kia cũng rủ lòng từ bi, cho phép cô nghỉ vài ngày, chờ thi xong lại đến tiếp tục làm việc.

Lương Tranh gặp vài bạn bè cùng khóa, họ cũng đang đi thực tập, ai cũng gật đầu cảm thán: “Đúng là quãng thời gian đi học là thích nhất, chẳng có phiền nào.”

Phùng Thiến thở dài: “Không biết giờ này năm sau chúng ta đang ở đâu nữa?”

Tiểu Vũ lại gần vỗ vỗ vai cô: “Aiya, đừng nghĩ trước làm gì cho đau đầu. Còn mấy ngày nữa là sinh nhật Tranh Tranh rồi, chúng mình thảo luận xem tổ chức thế nào đi.”

Phùng Thiến cười tí mắt: “Con gái lớn như bát nước đổ đi. Giờ này con bé nào còn tâm trí cùng chị em tổ chức sinh nhật, Từ nửa tháng trước đã cặm cụi lên kế hoạch du lịch, cùng Chu thiếu gia - ngày nhớ đêm mong tranh thủ thời gian ở bên nhau vun đắp tình cảm rồi.”

Lương Tranh bắt đắc dĩ cười: “Ai ngày nhớ đêm mong, ngày nào cũng bận rộn đến chết được, nào có thời gian nhớ với nhưng chứ.”

Tiểu Vũ cười: “Cũng đúng, gần đây đoán chừng Chu thiếu gia nhà cậu nhớ cậu hơn.”

Chương 51

Lời này của Lương Tranh là nói thật, dạo gần đây Lương Tranh bận đến mức chân không chạm đất, nhưng điều này không gây cản trở cho việc nhớ mong Chu Húc, ngày đêm mong ngóng anh trở về.

Cô tính thời gian, từ nửa tháng trước đã có thói quen gạch ngày trên lịch, một ngày trôi qua lại càng thêm vui vẻ, vì chẳng mấy chốc đã đến ngày Chu Húc về nước.

Ban đầu cô nghĩ là phải đến sinh nhật cô thì Chu Húc mới về, nào ngờ mới đêm 13, cô còn đang đi ăn cơm với mấy cô bạn cùng phòng, đột nhiên nhận được một tấm hình Chu Húc gửi tới, là ảnh chụp màn hình thông tin chuyến bay. Sáng mai xuất phát, đến tối sẽ hạ cánh.

Lương Tranh cười đến là vui vẻ, xúc động gửi cho anh một loạt chữ A a a a a, rồi thêm mấy icon nụ hôn, thể hiện tâm trạng vô cùng kích động của mình lúc này.

Đầu dây bên kia, Chu Húc đang trên đường về nhà, thấy hàng loạt icon hôn đủ loại mà Lương Tranh gửi tới cũng có thể cảm nhận được sự cao hứng của cô. Anh khẽ bật cười, tâm trạng cũng tốt hẳn lên, trực tiếp gọi điện thoại cho cô.

Lương Tranh thấy cuộc gọi mang tên Chu Húc, quay sang nói với mấy cô bạn một tiếng rồi tức tốc cầm điện thoại ra một góc khác để nghe.

Đầu dây hai bên vừa thông, cô đã cười nói, “Mai anh về thật à? Em còn tưởng phải đến sinh nhật em thì thiên tài nào đó mới chịu về cơ.”

“Cũng sắp tới rồi mà.” Chu Húc nghe được tiếng xe cộ bên phía Lương Tranh, hỏi: “Em đang ở ngoài à?”

“Vâng, đang đi ăn cơm với đám Thiến Thiến và Tiểu Vũ.” Vừa nghĩ tới việc ngày mai sẽ được gặp Chu Húc, Lương Tranh lại càng cao hứng, vui vẻ hỏi lại: “Anh thì sao? Đã ăn cơm chưa?”

Chu Húc đáp “Ừ” một tiếng, “Cũng mới ăn ở bên ngoài.”

Lương Tranh ra đến đường lớn, trước mặt là cổng trường đại học mình, đêm này còn có chút gió, cô ngồi xuống một bậc thang lối vào trường, nói với Chu Húc: “Tối mai khoảng mấy giờ anh về? Em đợi anh cùng ăn cơm nhé!”

“Chắc cũng phải gần 10h, em cứ ăn gì lót dạ trước đi, đừng để bị đói.”

Lương Tranh cười, “Em biết rồi.”

Trường học về đêm càng yên tĩnh, Lương Tranh nói chuyện với Chu Húc lâu thật lâu, mãi đến khi đám Phùng Thiến cơm nước xong về tìm cô, Lương Tranh mới tạm biệt Chu Húc: “Thiến Thiến tới tìm em, em cúp máy trước đây. Hôm nay anh phải nghỉ ngơi sớm đấy, mai trước khi lên máy bay thì nhớ gọi cho em.”

Chu Húc “Ừ” một tiếng rồi không quên căn dặn: “Về ký túc xá sớm đi nhé, tối rồi đừng ở bên ngoài lâu quá.”

Lương Tranh ngoan ngoãn gật đầu, “Em biết rồi.”

Đám bạn Phùng Thiến đi tới, cười nói với cô: “Cơm thì không ăn lại chạy ra đây nghe điện thoại, Chu Húc nhà cậu sắp về rồi à?”

Lương Tranh nháy xuống khỏi bậc thang, mắt cong mày cười, hoàn toàn không che giấu sự vui sướng của bản thân, “Ngày mai anh ấy về.”

Tiểu Vũ cũng cười theo: “Mình nói mà, từ xa nhìn lại đã thấy cậu cao hứng như thế, chắc chắn là Chu thiếu gia sắp về nước rồi.”

Lương Tranh cười hì hì, đi tới kéo tay Tiểu Vũ, cả nhóm bốn cô sinh viên đại học vui vẻ rảo bước về phía phòng ký túc.

Kết thúc tiết học buổi chiều, cô về phòng cất sách vở rồi xách túi đi ra ngoài.

Khoảng 10h máy bay của Chu Húc sẽ hạ cánh, cô định về nhà dọn dẹp lại một chút.

Bắt một chiếc xe ở cổng trường, đi khoảng 20p là tới.

Sau khi Chu Húc đi, cô cũng về ký túc xá, đã lâu rồi không quay lại đây. Mở cửa bước vào nhà, nhìn thấy trên ghế sofa có một con gấu bông nhỏ, là trước đó cô mang từ ký túc đến. Ban đầu là để trong phòng ngủ, được mấy hôm lại tha ra phòng khách, thôi thì để trên sofa làm gối đầu cũng được.

Còn có quyển sách của Chu Húc để trên bàn trà, mấy hôm trước khi đi Chu Húc đang đọc quyển này, đọc xong cũng cứ ném ở đây.

Khắp nơi trong căn phòng này, đều có những dấu ấn sinh hoạt của cô và Chu Húc.

Sắp được gặp Chu Húc rồi, Lương Tranh như được lên dây cót lại, tràn đầy năng lượng.

Đầu tiên, cô về phòng thay một bộ ga giường và vỏ chăn mới, sau đó ra phòng khách, lấy con robot hút bụi (1) mà Chu Húc mới mua ra.

Cô ngồi dưới sàn loay hoay cả buổi, cuối cùng con robot cũng chậm chạp thực hiện nhiệm vụ. Trong lúc robot làm việc, cô ra ban công giặt ướm một cái khăn lau, bắt đầu lau dọn đồ đạc. Lương Tranh dọn dẹp nửa tiếng đồng hồ, về cơ bản đã sạch sẽ.

Cô cầm quần áo đi tắm rửa gội đầu rồi về phòng sấy khô tóc. Nhìn đồng hồ, còn chưa đến 7h.

Cô chọn một quyển sách đi ra phòng khách, đầu gối lên con gấu nhỏ, nằm trên ghế đọc.

Căn phòng lại chìm vào yên lặng, ngoài cửa sổ, mặt trời đang dần khuất bóng, đến 7 rưỡi, trời đã tối hẳn.

Lương Tranh nhìn quyển sách rồi lại nhìn ra cửa sổ, từ đây có thể thấy mặt sông phản chiếu những chùm đèn neon lấp lánh đủ màu sắc, cảnh sắc về đêm đúng là không chịu thua kém bao giờ.

Lương Tranh với cái điện thoại trên bàn trà để xem giờ, vẫn chưa tới 8h.

Đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, cô gập sách lại ném lên bàn, chân trần chạy vội vào phòng thay quần áo.

Đường phố giờ này vẫn rất tấp nập, nghe xe qua lại chạt như nêm.

Lương Tranh ra khỏi tiểu khu, đi tới cái siêu thị ở đối diện.

Cô đẩy xe, dạo một vòng quanh siêu thị, mua thật nhiều đồ ăn vặt. Rồi lại nhớ tới cái tủ lạnh trống không, lại mua thêm chút bia và đồ uống.

Đi quanh quanh hơn nửa tiếng đồng hồ, lúc xách túi lớn túi nhỏ về nhà mới hơn 8h.

Lương Tranh nhét hết bia, đồ uống và sữa chua vào trong tủ lạnh, ném hết đồ ăn vặt vào ngăn tủ rồi mới bắt tay vào xử lý những nguyên liệu nấu ăn mình vừa mua về.

Chu Húc xuống máy bay lúc 9 rưỡi, vừa ra ngoài đã gọi điện thoại cho Lương Tranh.

Lương Tranh còn đang nấu dở nồi canh, nghe thấy tiếng chuông điện thoại ngoài phòng khách, cô giảm nhỏ lửa rồi nhanh chân đi ra ngoài nghe máy.

“Anh xuống máy bay rồi à?”

Nghe được sự vui vẻ trong giọng nói của Lương Tranh, Chu Húc khẽ cười, “Ừ” một tiếng, nhìn cảnh vật ban đêm ngoài cửa sổ, đáp: “Anh đang trên xe rồi, em đang ở trường à? Anh tới đón em.”

Lương Tranh cũng cười, ngồi xếp bằng trên ghế sofa, “Em không ở trường, đang ở nhà anh.”

Chu Húc ngạc nhiên hỏi lại: “Chỗ nào cơ?”

“Anh đoán xem.”

Chu Húc cười, “Chỗ anh ấy hả?”

Lương Tranh vui vẻ đáp: “Chính xác.”

Chu Húc cười hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Mấy đồ ăn vặt qua loa thôi.” Lương Tranh hỏi lại: “Anh đang đi đến đâu rồi? Bao lâu nữa mới về tới?”

“Chắc khoảng nửa tiếng.” Chu Húc trả lời, thoáng ngừng lại rồi thấp giọng nói tiếp: “Chờ anh.”

Lương Tranh đã nấu xong hết đồ ăn, tắt bếp, tính toán thời gian đi xuống lầu.

Đứng ngoài tiểu khu chờ chẳng bao lâu đã thấy xa xa một chiếc xe màu đen đang tiến lại.

Trực giác nói cho cô biết rằng, người đó là Chu Húc.

Quả nhiên, chiếc xe tới gần rồi dừng trước mặt cô.

Lúc Chu Húc ra khỏi xe, Lương Tranh đã vội vàng lao vào lòng anh.

Chu Húc ôm lấy cô, “Chờ lâu không?”

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, “Hai tháng trời, mà anh nói đi là đi luôn.”

Chu Húc cúi xuống, ánh mắt anh chạm vào anh mắt cô, nụ cười quá đổi dịu dàng, kéo tay cô, “Đi thôi, về nhà nào.”

Hai người nắm tay nhau đi vào trong tiểu khi, vừa bước vào nhà, Chu Húc đã ngửi thấy hương đồ ăn thơm phức, “Em nấu à?”

Lương Tranh vừa đổi giày vừa nói: “Vâng, anh nhanh đi tắm đi, tắm xong là có cơm ngay.”

Vừa thay dép đi trong nhà xong, đang định đi vào bếp, nào ngờ tay bị ai đó giữ chặt lấy. Lương Tranh còn chưa kịp phản ứng đã bị ép vào tường, nụ hôn của Chu Húc ập tới, quấn quýt chẳng rời.

Nụ hôn vừa sâu lại có phần vội vàng, hoàn toàn không cho cô cơ hội để thở.

Hồi lâu sau, nụ hôn mới dần trở nên dịu dàng, đôi môi anh vẫn kề sát môi cô, khe khẽ cọ sát, quyến luyến mãi mới buông ra.

Cánh môi anh dán bên tai cô, mơn trớn nhẹ nhàng, giọng nói khàn khàn từ tính, hỏi: “Nhớ anh không?”

Lỗi tai Lương Tranh nóng như phát bỏng, cô cố nín cười, đáp: “Không nhớ.”

Giọng Chu Húc càng trầm hơn mấy phần, nghe có vẻ phiền muộn không vui, “Nói dối.”

“Biết mà anh còn hỏi.” Cô ngẩng đầu đối diện với Chu Húc, “Anh đang bắt nạt em đấy à, cứ bắt em phải nói.”

Chu Húc nhìn cô, cái nhìn sâu thăm thẳm, nở nụ cười hiếm có.

Anh đưa tay vuốt ve cằm cô, “Anh đi tắm đây.”

“ Anh đi đi, đi đi, em còn phải đi xào rau, sắp chết đói đến nơi rồi.”
Dứt lời, Lương Tranh vội đi về phía bếp, khóe môi vô thức cong lên, không giấu nổi sự vui vẻ trong lòng.

Chương 52

Lương tranh làm rất nhiều đồ ăn. Khi Chu Húc đi ra, Lương Tranh đã sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy, ngồi nghiêm chỉnh trước bàn ăn chờ anh.

Cô hơi đói bụng, bèn gấp một đĩa tôm xào. Đồ ăn vẫn còn nóng hổi, hương vị không tệ. Lúc vừa về, anh mặc một bộ sơ mi trắng quần âu, sau khi tắm rửa xong thay một bộ đồ thể thao màu đen thoải mái.

Lương Tranh một tay cầm đĩa, một tay chống cằm, tủm tỉm cười nhìn anh.

“Nhìn gì đấy?” Chu Húc cầm di động đến phòng khách sạc điện.

Lương Tranh cười, nói: “Nhìn anh chứ sao! Ai bảo sinh ra đẹp trai như thế!”

Chu Húc bật cười, đi về phía bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống đối diện cô.

Lương Tranh gấp một gấp tôm, bỏ vào bát anh: “Anh nếm thử món này đi.”

Chu Húc chậm rãi ăn, Lương Tranh chăm chú nhìn anh, đôi mắt lấp lánh: “Thế nào? Ngon không?”

Chu Húc gật đầu: “Ngon lắm.”

Lương Tranh vui vẻ cười rộ lên: “Vậy anh ăn nhiều vào.”

Vừa nói vừa gấp mấy món khác vào bát anh: “Cái này cũng ngon. Anh ăn thử đi.”

Đã hai tháng hai người không được gặp nhau, chỉ một bữa cơm đơn giản cũng khiến Lương Tranh ngập tràn hạnh phúc. Lương Tranh là tuýp đói nhanh no nhanh, ăn được vài miếng đã bỏ cuộc, cả bàn thức ăn lớn, đều do một mình Chu Húc gánh team.

Chu Húc ăn hết đồ ăn cô làm, Lương Tranh vui vẻ đến cười híp mắt: “Anh thích đồ ăn em làm thế cơ à?”

Khó có khi Chu Thiếu gia bùng phát EQ, dịu dàng đáp: “Rất thích.”

Lương Tranh cười ngọt ngào đáp: “VẬY sau này em sẽ thường xuyên nấu cho anh ăn.”

Chu Húc thu dọn bát đĩa, mang vào nhà bếp, khi đi qua cô, anh nhẹ nhàng xoa đầu Lương Tranh, cười nói: “Anh nhớ dai lắm đấy. Em đã nói thì đừng quên.”

Lương Tranh cười: “Nhớ mà. Nhớ mà. Nấu cơm cũng chẳng phải là việc gì khó khăn. Chỉ cần anh phụ em rửa bát là xong hết.”

Cô thích nấu nướng nhưng cực kì ghét rửa bát.

Cơm nước xong xuôi đã là 12h, trong lúc Chu Húc rửa chén bát, Lương Tranh ngồi gọt hoa quả. Cô vừa gọt, vừa đút cho anh, thuận tiện ăn luôn.

Đến khi cô gọt xong, chẳng có mấy hoa quả trên đĩa. Cô bung hoa quả ra phòng khách, sau đó vào phòng tắm lấy quần áo thay ra của anh đem đi giặt. Nhưng mà áo sơ mi không nên giặt máy, vì vậy cô bỏ lại sang sọt đựng đồ bẩn, dự định mai giặt sau, vì hiện tại cũng đã muộn. Cho quần áo vào máy giặt xong cô mới đi tắm. Chu Húc lười biếng ngồi trên sofa chờ cô.

Khi cô từ nhà tắm bước ra, anh cũng ngược lên nhìn cô.

Lương Tranh vui vẻ bước tới, ngồi xuống cạnh anh, cúi đầu nhìn anh khanh khách cười: "Đang chờ em hả?"

Chu Húc cong mắt, giả bộ tâm lặng như nước, thản nhiên trợn mắt nói dối: "Không phải. Anh đang ngồi hóng gió mà."

Lương Tranh tủm tỉm cười.

Chu Húc cũng nhìn cô, một lúc sau mới nắm tay cô dịu dàng nói: "Đã nghĩ ra sinh nhật muốn làm gì chưa?"

Trước đó anh có hỏi cô sinh nhật muốn tổ chức thế nào. Lương Tranh lắc đầu cười: "Như thường ngày thôi."

Cô nghĩ ngợi một lúc, giơ ngón tay ra điểm qua các đầu việc: "Chúng mình sẽ cùng nhau ăn cơm này, xem phim, rồi hẹn hò."

Nói xong, cô lại quay lại nhìn anh: "Nhưng mà hôm đó anh có rảnh không? Công ty nhiều việc như thế, nếu bận cũng không sao. Buổi tối chúng mình hẹn nhau cũng được."

Thật sự vốn chỉ là ngày sinh nhật, Lương Tranh không quá để ý. Chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, vậy thì cô đã đủ mãn nguyện rồi.

Chu Húc cong môi, yêu chiều đáp: "Hôm đó không có việc gì cả. Chúng ta có cả ngày bên nhau."

Lương Tranh cười rộ lên, nhịn không được thớm lên má anh một cái.

Chu Húc ngược nhìn cô, Lương Tranh dẫu môi nói: "Sao nào? Chẳng nhẽ em không được thân thiết với bạn trai em một chút được sao?"

Chu Húc bật cười, chế trụ gáy cô, dịu dàng đặt lên phiến môi cô một nụ hôn nồng nàn. Giọng anh có chút khàn khàn, tình tứ thì thào vào tai cô: "Em muốn thế nào thì là thế ấy. Thân hơn cũng được."

Lương Tranh muốn phản bác, nhưng ai kia kiên quyết tấn công không cho cô có cơ hội phản đòn. Nụ hôn sâu triền miên, hai con người trẻ tuổi quấn lấy nhau ngọt ngào, khăng khít.

Lương Tranh sinh vào ngày 17/06. Chu Húc sớm đã dồn tất cả công việc của ngày đó xử lý xong xuôi. Nhưng tối 16 đột nhiên có việc đột xuất.

Hơn nửa năm nay anh đã bắt đầu tiếp quản sự vụ của công ty, rất nhiều cuộc thương thảo quan trọng cần đích thân anh ra mặt. Tuy nhiên Chu Húc trước nay là người không thích ồn ào phiền phức. Chỉ những trường hợp cần thiết phải xã giao anh mới tham gia, không quan trọng sẽ giao lại cho cấp dưới. Không muốn lãng phí thời gian vào những buổi tiệc tùng không có mục đích rõ ràng.

Anh vừa định rời đi, Chu lão gia đột nhiên lên tiếng: "Con muốn đi đâu?"

Chu Húc xoay người, nhìn ông nội đang ngồi trên sofa, nhàn nhạt đáp: "Hạng mục Vân Sơn đã thương lượng xong, ngày mai con sẽ bảo Vương Khâm mang tài liệu đến cho ông."

"ÔNG KHÔNG NÓI VỀ HẠNG MỤC KIA!" Chu lão gia giận mà không thể phát tiết. Hạng mục Vân Sơn, trước đây cũng có nhiều nhà đầu tư nhắm nhe muốn chiếm lấy nhưng đều không thành công. Chu Húc mới chỉ tiếp quản công ty hơn nửa năm, đồng thời cũng tiếp quản hạng mục này. Chưa đầy hai tháng đã có thể thương lượng xong xuôi với đối tác, xúc tiến triển khai. Lần này anh trở về cũng vì việc ký kết hợp đồng triển khai hạng mục này.

Chu lão gia vô cùng thưởng thức cậu cháu trai này ở năng lực làm việc. Mặc dù đứa cháu này tính tình lạnh nhạt, kiêu lời, nhưng hành động quyết đoán, nhanh chóng. Trong công việc đứa cháu trai này thậm chí còn có mấy phần xuất sắc hơn cả cha mình.

Thế nhưng cũng chính vì tính tình ngang ngược chủ kiến này của mình mà không ai kiềm chế nổi nó. Đừng nói đến cha mẹ ruột, ngay cả ông cũng không khống chế nổi.

Chu lão gia trừng mắt nhìn chàng thanh niên tuấn tú, lạnh lùng trước mặt, thấp giọng: "Con gấp gấp cái gì, vũ hội còn chưa bắt đầu mà!"

Theo thông lệ sau bữa tiệc sẽ là vũ hội.

Chu Húc không hề muốn phí thời gian ở đây, anh lạnh lạnh đáp: “Con không có hứng thú.”

Vừa nói xong, đột nhiên bị người nào đó bất ngờ kéo cánh tay.

Anh không vui, nhíu mày nhìn người vừa đến.

Triệu Văn Anh mỉm cười nhìn anh, thân thiết nói: “Chu Húc, em tìm anh này giờ. Vũ hội sắp bắt đầu rồi.”

“Nha đầu này, vừa đến đã vội vàng đi tìm Chu Húc.” Triệu phu nhân, mẹ Triệu Văn Anh khoác tay chồng, nhẹ nhàng đi đến, đoan trang gật đầu với Chu Lão gia và Chu Húc: “Chu lão gia, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?”

Chu gia và Triệu gia từ xưa đã có quan hệ hợp tác làm ăn cực khăng khít tốt đẹp, vì vậy cả hai nhà đều có ý muốn kết thông gia để thân càng thêm thân.

Chu lão gia cười đáp: “Tốt, rất tốt, thân thể ông già này vẫn còn cứng rắn lắm.”

Triệu phu nhân tươi tắn mỉm cười: “Vậy là tốt quá rồi. Không gì bằng sức khỏe. Ngài còn phải sống lâu trăm tuổi chờ ôm chắt nội nữa.”

Chu Lão gia vui vẻ bật cười, nhìn Chu Húc nói: “A Húc, con lo lắng cái gì? Vũ hội sắp bắt đầu, con cùng Văn Anh qua bên kia chơi đi.”

Triệu phu nhân lập tức tiếp lời: “Đúng đó. Văn Anh, con và Chu Húc qua bên kia khiêu vũ đi.”

Triệu Văn Anh hào hứng kéo tay Chu Húc, muốn kéo anh đi.

Chu Húc lập tức rút tay ra, sắc mặt lạnh lùng, khuôn mặt hoàn toàn một vẻ không kiên nhẫn, anh lễ phép, đúng mức nhìn Triệu phu nhân

nói: “Con xin phép ông và hai bác về trước. Bạn gái con còn đang đợi con về ăn cơm.”

Nói xong, anh trực tiếp xoay người rời đi. Hai vợ chồng Triệu gia đều cứng họng, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Tuy nhiên Triệu phu nhân cũng không phải tay mơ, lập tức lấy lại khuôn mặt tươi cười, quay sang Chu lão gia, ý tứ hỏi: “Chu lão gia, A Húc có bạn gái rồi à?”

"..."

Đêm nay Chu Húc cự tuyệt lời mời khiêu vũ của Triệu Văn Anh, lại thẳng thắn ném xuống một câu tuyên bố: **TÔI ĐÂY LÀ HOA ĐÃ CÓ CHỦ. LÀ NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐÃ CÓ BẠN GÁI.**

Không còn nghi ngờ gì, đây chính xác là một cái tát vào mặt Triệu gia, trực tiếp ném thể diện nhà họ Triệu xuống đất. Chu lão gia nổi cơn thịnh nộ.

Đêm hôm đó, cả nhà họ Chu tập trung tại biệt thự của Chu lão gia, ai nấy đều im thin thít không ai dám lên tiếng.

Cha Chu nhíu mày ngồi trên ghế sofa, Chu Ngữ Chúc cũng lo lắng không thôi, chăm chú nhìn con trai đứng giữa phòng khách.

Ngược lại với tâm trạng thấp thỏm của mọi người, nhân vật chính lại cực kì điềm tĩnh, thần sắc lãnh đạm, bình thản đối mặt với chủ nhân nhà họ Chu - Chu lão gia.

Chu lão gia vốn đang tức giận lại nhìn nét mặt lãnh đạm không quan tâm của cậu cháu trai lại càng nóng nảy. Ông thuận tay cầm cái chén trên bàn ném vào người anh: “Anh giỏi rồi! Anh cứ ngạo mạn lên người rồi, cho rằng trong cái nhà này không ai quản được anh nữa rồi phải không? Anh có ý thức được những lời mình nói đêm nay hay chưa? Anh có biết cái gì gọi là lấy đại cục làm trọng không?”

Chu Húc bình tĩnh nhìn Chu Lão gia, nghiêm túc đáp: “Ông, con đã sớm nói rõ ràng, con có thể vì ông mà đảm đương công ty, cũng có thể vì công ty mà tận lực làm việc, kiếm tiền. Nhưng mà riêng chuyện hôn nhân của con không ai có quyền quyết định cả. Con nghĩ mình đã tỏ rất rõ lập trường của mình rồi, cũng đã sớm thể hiện rõ thái độ của bản thân con.”

“Anh họ Chu! Anh đứng ở vị trí này, anh phải biết cái gì gọi là lấy đại cục làm trọng!”

“Lấy đại cục làm trọng??? Lấy đại cục làm trọng của ông chẳng lẽ là tùy tiện ép cháu trai mình phải cưới một cô gái mà cháu chẳng có chút tình cảm nào à?” Giọng anh lạnh xuống, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Chu lão gia, chậm rãi tuyên bố: “Không có khả năng.”

“Anh...” Chu lão gia tức đến tay phát run, chỉ vào mặt Tần Húc, nghiêng răng nói: “Vì con bé kia?” Ông hừ một tiếng: “Anh cho rằng hiện tại anh không có những thứ Chu gia cho, con bé đó sẽ thích anh hay sao?”

Thần sắc của Chu Húc lập tức cực kì khó coi, lạnh lùng nói: “Ông nghĩ ai cũng như ông ư?”

Anh lập tức rút thẻ công tác, đặt xuống bàn trà: “Nếu như ông cứ khẳng định nhất quyết phải kết thông gia với Triệu gia, vậy thì, Chu gia cũng chẳng phải chỉ có duy nhất một đứa cháu trai, ông muốn cho ai tiếp quản công ty — tùy ông.”

Anh nói xong, thẳng thắn xoay người rời đi, để lại đám người Chu gia đứng đó vừa bàng hoàng vừa kinh hãi, im phăng phắc đến thờ cũng không dám thở lớn.

Chuyện âm ỉ của một già một trẻ nhà này cũng quá dọa người rồi...

Chương 53

Chu Húc đi thẳng ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại sự im lặng đến đáng sợ, từ trên xuống dưới không ai dám lên tiếng.

Chu lão gia “độc tài” trong nhà đã quen, là biểu tượng quyền lực tối cao của dòng họ, từ trước tới nay chưa từng có một ai trong nhà dám chống đối lại ông.

Nhưng Chu Húc lại hết lần này đến lần khác đối nghịch với ông, ai cũng biết tính cách anh kiêu ngạo, nhưng không ngờ rằng có thể ra đi quyết tuyệt đến thế.

Tất cả công văn và tài liệu trên bàn trà đều bị hất đổ, lão gia tử tức giận đến độ nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong phòng khách không có lấy một tiếng động dư thừa, không ai có gan ho he nửa lời.

Lão gia tử đang nổi trận lôi đình, có ai không sợ chết mà đến hứng mũi chùi sào cơ chứ, người nào người nấy chỉ hận mình không có khả năng tàng hình.

Chu Ngữ Chức lại gần rót cho ông một chén trà, nhỏ nhẹ khuyên bảo, “Ba à, cái tính A Húc nó thế, ba đừng tức giận với nó, lại ảnh hưởng đến sức khỏe thì không tốt.”

Bà còn định nói, chuyện định hôn với Triệu gia, thôi thì hủy đi.

Nhưng bây giờ, đối diện với cơn giận của ba chồng, bà lại không biết phải mở lời thế nào.

Lão gia từ “Hừ” một tiếng, không đáp mà gọi, “Văn Tu, theo ba lên lầu.”

Văn Tu chính là ba của Chu Húc. Sắc mặt ba Chu nghiêm trọng, đứng dậy theo cha gia đi lên lầu.

Chu Ngữ Chức nhìn theo bóng lưng chồng mình mà cũng lo lắng theo.

Đến tận khi bóng Chu lão gia đi khuất, mọi người mới thở phào một hơi.

“Chị dâu này, bạn gái A Húc là ai thế? Chị với anh cả cũng không biết à?” Người lên tiếng là vợ của lão Nhị.

Chu Ngữ Chức vẫn bình tĩnh ngồi đó, không trả lời.

“Thực ra thì em thấy cô tiểu thư Triệu gia kia cũng không tệ đâu, đáng đáp xinh đẹp, A Húc cũng nên thử tiếp xúc xem sao.”

“Đúng đấy đúng đấy, giờ thằng bé còn trẻ, quen bạn gái cũng không chắc đã định một đời, chuyện sau này ai mà nói trước được.”

“Ngữ Chức này, bạn gái Chu Húc là con gái nhà nào thế? Điều kiện gia đình thế nào? Con gái bây giờ nhiều thủ đoạn lắm, chỉ muốn đi đường tắt để bay lên đầu càn làm Phụng hoàng thôi.”

“Mọi người nghĩ nhiều rồi.” Chu Ngữ Chức sắp nhin không nổi cơn tức, nói: “Cô bé đó rất tốt, không phải kiểu như mọi người nghĩ đâu.”

“Biết người biết mặt không biết lòng, tôi nói này, môn đăng hộ đối vẫn hơn.”

“Nói phải, tôi thấy Triệu Văn Anh cũng là một cô gái tốt, giỏi giang lễ phép hiểu chuyện, lần nào về nước cũng mua quà đến thăm chúng tôi.”

“Ừ, lần trước con bé còn mang cho tôi...”

Mọi người lại được dịp xôn xao bàn tán, Chu Ngũ Chức ngồi nghe chỉ thấy phiền chán, bèn xách túi đi ra ngoài.

Chu Húc ra khỏi nhà ông, trên đường về nhà thì gọi điện cho Lương Tranh.

Khi đó Lương Tranh đang ở siêu thị mua đồ ăn, nghe thấy chuông điện thoại vang lên liền lấy ra xem, thấy tên người gọi hiện trên màn hình, vui vẻ nghe máy: “Tiệc tối kết thúc rồi à?”

Cô vừa nghe điện thoại vừa vừa nhặt cây bông cải xanh lên xem xét.

Chu Húc “Ừ” một tiếng, hỏi lại: “Em đang ở đâu?”

“Đang ở siêu thị, không phải chúng mình định mời cơm đó sao, nên đi mua thêm ít đồ.” Lương Tranh bỏ cây cải vào trong xe đẩy, “Anh thì sao? Đang ở đâu đấy?”

“Đang trên đường, cứ ở trong siêu thị chờ anh, mấy phút nữa anh tới.”

Ngày mai là sinh nhật Lương Tranh, hai người bàn với nhau nấu một bữa cơm ở nhà Chu Húc rồi mời mọi người đến.

Cô đi quanh quanh trong siêu thị đã hơn nửa tiếng, nhưng vẫn chưa mua được đủ.

Lúc Chu Húc tới, cô đang đứng ở quầy khoai tây.

“Anh tới nhanh thế?” Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Chu Húc, Lương Tranh cong môi cười ngọt ngào.

Chu Húc đáp: “Lúc gọi cho em đã sắp đến rồi.”

Anh nhìn vào trong xe đẩy, “Mua xong hết chưa?”

Lương Tranh chọn mấy củ khoai ngon cho vào trong xe, rồi lại kéo tay Chu Húc đi tiếp, “Vẫn chưa, còn phải mua cá nữa, Thiến Thiến thích ăn.”

Hai người ở trong siêu thị đến tận khi gần đến giờ đóng cửa mới đi ra thanh toán.

Đã là 11h, một tay Chu Húc xách đồ ăn, một tay nắm lấy tay Lương Tranh, “Em đói không? Có muốn ăn gì không?”

“Không đói, em mới ăn ở trường lúc hơn 8h.” Cô vốn định chờ Chu Húc về cùng ăn cơm, nhưng anh bất ngờ gọi bảo có việc, dặn cô ăn cơm trước. Thế nên cô mới ra ngoài ăn tối với Phùng Thiến rồi mới về nhà.

Chu Húc gạt đầu, dắt tay Lương Tranh băng qua đường, đi thẳng về nhà.

Về tới nhà, Lương Tranh để Chu Húc cho đồ vào tủ lạnh. Nhưng mua hơi nhiều, hai người phải xoay xở dọn dẹp sắp xếp lại mới để vừa.

Xong xuôi, Lương Tranh hơi khát, cô lấy nước cam trong tủ lạnh ra uống. Nhưng nắp vặn chặt quá, loay hoay một lúc lâu Lương Tranh vẫn không làm nó suy chuyển được, “Chu Húc, vặn nắp cho em với.”

Chu Húc rửa tay đi tới, cầm lấy bình nước cam trong tay cô, dễ dàng mở được nắp, “Không có tiền đồ.”

Lương Tranh đá anh một cái rồi ngửa đầu uống một ngụm.

Cánh tay Chu Húc vòng qua vai Lương Tranh, lấy một lon bia ra.

Đang mở lon thì phát hiện Lương Tranh đang vừa nhìn anh vừa cười khế.

Chu Húc hơi cau mày, “Sao thế?”

Lương Tranh vẫn cười, “Chu Húc, sao trên người anh lại có mùi của phụ nữ thế?”

Chu Húc lờm cô một cái, lông mày nhíu càng chặt, “Nói linh tinh.” Anh cầm lon bia, đi ra khỏi bếp.

Lương Tranh nhanh nhẹn theo sau, “Em ngửi thấy thật mà, có mùi như kiêu nước hoa của phụ nữ ấy.”

Chu Húc ngồi trên ghế salon, Lương Tranh cũng ngồi xuống bên cạnh. Tay cô quàng qua vai Chu Húc, ghé đầu lại gần anh, vừa cười vừa hỏi, “Có phải tiệc tối nay có rất nhiều cô gái xinh đẹp không?”

Chu Húc cũng nhìn cô, đáp: “Không có hứng thú nên không chú ý.”

Lương Tranh cười khúc khích, ánh mắt vẫn nhìn thẳng Chu Húc, hỏi tiếp: “Vậy em thì sao? Em có xinh đẹp không?”

Ánh mắt Chu Húc đảo nhanh trên khuôn mặt cô rồi vội vàng rời tầm nhìn, chẳng nói chẳng rằng.

Lương Tranh được nước lấn tới, sáp lại càng gần, cười với anh ngọt như rót mật, “Chu Húc, em có xinh đẹp không?”

Cuối cùng Chu Húc cũng chịu đối mặt với cô, hồi lâu sau mới thỏa hiệp, “Xinh đẹp.”

Lương Tranh vui sướng ôm lấy cổ anh, thơm một cái thật kêu.

Chu Húc nhìn cô, ánh mắt anh sâu thẳm, dường như đang cố để che giấu một tâm sự khó nói.

Lương Tranh nhìn anh, “Anh sao thế Chu Húc? Trông anh có vẻ không vui?”

Ngay từ lúc mới gặp cô đã chú ý tới điểm này, tâm trạng của Chu Húc hôm nay có vẻ không tốt lắm. Cô phủ bàn tay mình lên tay anh, “Công việc gặp khó khăn gì à?”

Bàn tay Chu Húc rộng lớn bao trọn lấy tay cô, cái siết chặt có phần gấp gáp, nhưng anh chỉ nhìn cô chứ không nói thêm điều gì.

Lương Tranh ngồi lại chon gáy ngấn, dùng hai tay áp lấy bàn tay của Chu Húc, “Công việc của anh em không hiểu, anh không nói cho em biết vì sao anh phiền muộn, em cũng không biết phải an ủi anh thế nào. Nhưng mà, em sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

Cô tiến lại gần, đặt một nụ hôn thật dịu ngọt lên má Chu Húc, “Chu Húc, anh đừng buồn nữa nhé.”

Cổ họng Chu Húc đắng chát, nghèn nghẹn như có thứ gì chắn ngang, bỗng nhiên anh không thể nói được thành câu nữa.

Ánh mắt vẫn khóa chặt Lương Tranh, thật lâu sau mới khàn giọng đáp: “Anh ổn mà.”

Lương Tranh nở một nụ cười tươi như nắng hạ, “VẬY là tốt rồi.” Cô chân thành nắm tay Chu Húc, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Nếu anh có tâm sự thì cứ nói với em nhé, có thể em nghe không hiểu hết được, nhưng em sẽ làm cho anh vui vẻ.”

Nhìn cô mà yết hầu Chu Húc như căng lên, hồi lâu sau mới khẽ gật đầu, “Được.”

Chương 54

Khi Lương Tranh và Chu Húc về đến nhà đã là 11h, hai người ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi một chút. Gần 11 rưỡi Lương Tranh mới nhảy xuống ghế, vào phòng lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Tắm rửa xong đã là 12h, cô giục Chu Húc đi tắm, còn mình trở về phòng trước.

Có thể vì hôm nay học cả ngày, nên Lương Tranh có chút mệt mỏi, vừa chui vào trong chăn, hai mắt đã nhắm lại.

Lúc Chu Húc tắm rửa đi ra, đã thấy ai đó ngoan ngoãn nằm trong chăn ngủ say.

Anh đi đến bên giường, ngồi xuống cạnh cô, vô vớ má Lương Tranh, thấp giọng hỏi: “Em ngủ rồi à?”

Lương Tranh vẫn cảm cảm di động trên tay, mắt khẽ chớp, mơ màng dụi mắt: “Chưa ạ. Vẫn đang chờ anh mà.”

Chu Húc nhìn cô một lúc mới thấp giọng nói: “12 giờ rồi.”

Lương Tranh sững sốt một lát, hai mắt sáng lên, hân hoan hô to: “A. Sinh nhật em đến rồi.”

Chu Húc bật cười, xoa đầu cô: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lương Tranh cong môi, dưới ánh đèn dịu dịu đôi mắt cô trong sáng, long lanh, cô ngẩng đầu, hôn nhẹ lên môi anh: “Cảm ơn anh.”

Chu Húc cười, kéo cô lại gần, từ tốn đeo một chiếc nhẫn vào tay cô: “Quà sinh nhật.”

Lương Tranh sững sờ cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, rất vừa vặn.

Lương Tranh kinh ngạc, ngồi dậy.

Cô không biết chiếc nhẫn kia bao nhiêu tiền, nhưng trực giác mách bảo cho Lương Tranh biết, nó vô cùng quý giá.

Cô vô thức muốn tháo xuống xem xét, Chu Húc trầm giọng cảnh cáo: “Em cứ thử tháo xuống xem.”

Lương Tranh lập tức dừng hình, ngẩng đầu nhìn anh.

Chu Húc nhìn cô, không thương lượng: “Không được phép tháo ra.”

Lương Tranh đáp: “Cái này quá đắt, em không thể nhận được.”

Cô đang định tháo xuống, Chu Húc lập tức nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt anh kiên định, chăm chú nhìn cô, nghiêm túc nói: “Đến giờ vẫn muốn so đo cái này với anh hay sao?”

“Thế nhưng mà...”

“Đây là nhẫn đôi.” Chu Húc cắt ngang lời cô, “Không được phép bỏ xuống. Trừ khi em muốn chia tay.”

Lương Tranh sững sốt. Cô nhìn anh, mấp máy môi, muốn nói gì đó, lại không biết phải nói gì.

Thật lâu sau mới buồn bực đáp: “Em không định tháo ra, tự nhiên anh làm ra vẻ nghiêm trọng vậy, gì mà muốn chia tay với anh chứ?”

Cô nắm lấy tay: “Thế nhẫn của anh đâu?”

Chu Húc mở lòng bàn tay. Lương Tranh cười rộ lên, dịu dàng nói: “Để em đeo cho anh.”

Bởi vì là nhẫn đôi nên kiểu dáng khá đơn giản, nhưng chất liệu rất sáng, nhìn vừa đẹp lại thanh lịch.

Nước da Lương Tranh rất trắng, ngón tay thon dài, mảnh mai, chiếc nhẫn đeo trên tay cô lại càng thêm đẹp mắt. Con người Lương Tranh đơn thuần, không giấu được ai cái gì, sáng hôm sau gặp mặt, cánh Phùng Thiến, Tiểu Vũ vừa nhìn đã nhận ra.

Tiểu Vũ nắm chặt tay Lương Tranh, kích động nói: “Đây không phải cặp nhẫn mới ra mắt của C hay sao, cái này cực kì đắt nha. Công nhận đáng đồng tiền bát gạo, đeo lên tay yêu thực sự.”

Lương Tranh sững sốt, cô vô thức nhìn vào phòng khách, nhỏ giọng hỏi: “Rất đắt à?”

Tiểu Vũ gật đầu: “Ừ không rẻ đâu. Để mình check lại. Vì mình cũng định mua nên tìm hiểu kĩ lắm.”

Lương Tranh đè thấp giọng nói: “Bao nhiêu tiền vậy?”

Tiểu Vũ cười nói: “Chu Húc nhà cậu tặng đúng không? Anh ấy đã tặng, cậu hỏi giá làm gì, dù gì thì nhìn đẹp là được rồi!”

“Chí lý! Chí lý!” Phùng Thiến nhìn xuống bàn, hào hứng hét lên: “Oa Thủy chứ (1)”

Lương Tranh lấy lại tinh thần, cười nói: “Ừ! Không phải cậu luôn muốn ăn món cá lược theo kiểu Tứ Xuyên hay sao?”

Lương Tranh vừa nói, vừa tiếp tục thái thật: “Món này mình được đích thân mẹ chân truyền, chỉ sợ cậu ăn rồi sẽ yêu mình đến chết.”

Phùng Thiến cười ha hả: “Không dám! Không dám! Một nhân vật nhỏ bé như mình sao có gan cướp người từ tay Chu thiếu gia cơ chứ?”

Lương Tranh cong mắt cười: “Cậu muốn đoạt cũng không đoạt nổi đâu.”

Mấy cô gái vui vẻ nô đùa trong bếp, trong phòng khách không khí khắc hẳn. Mặt người nào người ấy đều căng thẳng.

Dương Thăng liếc nhìn vào trong bếp, xác định mấy người bên trong không nghe được bọn họ nói chuyện, mới nhỏ giọng hỏi Chu Húc: “Ông trở mặt với gia đình thật à? Ông không nói với Lương Tranh sao?”

Chu Húc ngồi trên sofa, khẽ liếc mắt nhìn cậu bạn: “Không cần nói.”

Dương Thăng sừng sốt một chút, miệng há ra, dần dần ý thức được, Chu Húc thật sự quyết định thoát ly khỏi Chu Gia.

Thế nhưng trên cương vị một người bạn, anh vẫn không nhịn được khuyên nhủ: “Ông định thản nhiên buông tay như thế, không cần cái gì sao? Là anh em, chúng tôi đều tin tưởng năng lực của ông. Nhưng nếu ra khỏi nhà họ Chu, bắt đầu lại từ đầu sẽ cực kỳ vất vả gian nan.”

Chu Húc nhìn Chu Thăng, nhàn nhạt nói: “Vậy thì sao?”

Ánh mắt anh vô cùng kiên định bình tĩnh, như thể hoàn toàn không để chuyện này vào mắt.

Mọi người nhìn anh, bỗng nhiên tất cả những điều muốn nói đều chẳng nói ra được.

Tất cả đều biết, khi người bạn này của họ hạ quyết tâm làm gì chẳng ai cản được.

Dương Thăng đặt tay lên ngực tự hỏi, đổi lại là anh, anh có dám thẳng thắn quyết định thế hay không?

Tất cả mọi người ăn ý không nhắc đến chuyện này nữa, Chu Húc đứng lên đi vào phòng bếp.

Mấy cô gái thấy anh đi vào, đều cực kì tinh ý đi ra ngoài.

Lương Tranh quay đầu nhìn anh: “Sao anh lại vào đây?”

“Tới nhìn em một cái.” Chu Húc đi qua: “Sắp xong chưa?”

Lương Tranh: “Gần xong rồi, anh đói bụng à?”

“Không.”

“Anh búi giúp em tóc lên với, hơi nóng.”

Lương Tranh buộc tóc đuôi ngựa thấp, đơn giản. Nhưng thời tiết dạo này quả thực nóng nực, trong phòng bếp lại càng bí bách hơn.

Chu Húc giúp cô buộc lên cao hẳn, không cho tóc lò xo trên lưng nữa: “Thế này được chưa?”

“Được!” Lương Tranh bắt đầu chỉ huy: “Anh nhớ cột chắc chắn vào, đẹp nữa, lần trước cho anh buộc rối bù cả đầu em luôn, chẳng khác nào tổ quạ, hại em ra ngoài bị mọi người chê cười.”

Chu Húc bật cười: “Cột chắc là được rồi, ở đâu ra lắm yêu cầu độ khó cao thế chứ.”

Lương Tranh đập anh một cái.

Chu Húc cười, giúp cô cột lại tóc, lại rút một tờ khăn giấy trên bàn, lau mồ hôi phần gáy giúp cô: “Còn cần làm gì nữa? Anh giúp em.”

“Anh cắt đống cà rốt này giúp em với.” Lương Tranh bỏ dao xuống, “Em đi uống nước.”

Chu Húc cầm lấy dao: “Thái sợi hay cắt khúc.”

“Thái sợi.” Lương Tranh vừa nói, vừa đẩy cửa bước ra ngoài phòng khách.

Lúc cô đi ra, thấy cánh Phùng Thiến và Dương Thăng đang đánh bài vui vẻ.

Phùng Thiến hỏi: “Tranh Tranh, sắp được ăn cơm chưa?”

“Nhanh thôi. Khoảng 20p nữa.” Lương Tranh đáp, cầm chén nước chạy về phía nhà bếp.

Cô đóng cửa lại, Chu Húc vẫn đang chăm chú thái cà rốt.

Cô tiến tới, tủm tủm cười: “Ồ kỹ thuật không tệ nha, Chu thiếu gia.”

Chu Húc nói: “Công nhận, so ra có khi còn tốt hơn em đấy.”

Cái này thì Lương Tranh thừa nhận, cô nấu nướng thì ổn, còn cắt gọt thái rau củ thì tệ vô cùng.

Cô uống một ngụm, sau đó đưa cốc nước cho anh: “Anh uống nước không?”

Chu Húc gật đầu, nhận lấy.

Lương Tranh nấu nướng rất nhanh, đúng 12 giờ trưa bàn ăn đã sẵn sàng. Món nào món đó đều đủ sắc vị hương. Đặc biệt món Cá thủy chủ hết veo với tốc độ ánh sáng.

Bữa cơm kéo dài 1 tiếng, đồ ăn trên bàn đều được đón nhận nhiệt tình, món nào cũng hết nhỉnh bay. Ăn xong, mọi người cùng hát tặng cô bài chúc mừng sinh nhật, sau đó cả nhóm cắt bánh gato, ngồi nói chuyện, uống trà, ăn bánh.

No nê, cả nhóm lại tiếp tục sát phạt nhau trên chiếu bạc đến tận hơn 3h mới tạm biệt chủ nhà rời đi.

Lương Tranh tiễn mọi người đến thang máy, cười phát tay: “Mọi người đi cẩn thận nhé.”

“Ok. Yên tâm. Bye bye.”

Đến tận khi cửa thang máy đóng lại cô mới xoay người vào nhà. Vừa quay đầu đã va vào lồng ngực ấm áp của Chu Húc.

Cô ngẩng đầu cười, nhìn anh: “Chiều chúng mình sẽ đi đâu?”

Chu Húc nắm tay cô bước vào nhà: “Em muốn đi đâu?”

“Để em nghĩ đã.”

Buổi chiều là khoảng thời gian chỉ thuộc về hai người.

Hai người đi Thủy cung hẹn hò. Vì là cuối tuần, thủy cung khá đông đúc.

Đây là lần đầu tiên Lương Tranh đến đây, nhìn thấy cái gì cũng háo hức, trên đường chụp rất nhiều ảnh.

Rời khỏi thủy cung đã là 6h tối. Chu Húc đặt phòng ăn, hai người lái xe đến quán.

Trong lúc chờ đồ ăn được bưng lên, Lương Tranh vui vẻ xem lại đồng ảnh hôm nay mình chụp được, bên trong còn vài cái cô chụp lên Chu Húc. Dù là hình chụp lên, nhưng cái nào cũng soái khí ngất trời.

Cô kéo kéo tay anh: “Nhìn anh chàng đẹp trai này xem. Người đâu mà tuấn tú dễ nhìn thế cơ chứ.”

Chu Húc cúi đầu nhìn, bật cười vui vẻ.

Hai mắt Lương Tranh cong cong hình trăng khuyết, buông di động xuống, cầm lấy điện thoại của Chu Húc để trên bàn.

Pass điện thoại của anh chính là sinh nhật cô, Lương Tranh thuận thực mở album ảnh trong điện thoại liền thấy vô vàn ảnh anh chụp hình cô chiều nay.

Cô cẩn thận xem kĩ từng cái, có rất nhiều tấm cực kì xinh đẹp, nhưng cũng có một số tấm xấu, cô nhin không được lập tức xóa đi: “Tấm này xấu thế mà anh cũng để lại.”

Cô vừa nói, vừa ấn nút xóa, nhưng chưa kịp hoàn thành mưu đồ, đã bị ai kia thu hồi lại điện thoại: “Không được xóa.”

“Tấm kia chẳng dễ nhìn chút nào.”

“Đẹp mà.” Chu Húc giấu di động ra xa, không cho cô thực hiện ý đồ.

Vừa vặn phục vụ bưng đồ ăn lên. Cô cũng lười giằng co với anh.

Hai người ăn cơm xong đã là 8h tối. Lương Tranh ngồi trong xe, thắt dây an toàn cẩn thận xong liền nói: “Hay chúng mình đi xem phim đi. Xem xong tầm 10h, về nhà nghỉ ngơi là vừa.”

Chu Húc gạt đầu rút điện thoại ra: “Về rạp gần nhà mình xem. Em muốn xem phim gì?”

Lương Tranh tiến sát lại, tựa đầu vào vai anh cùng xem danh sách phim đang chiếu.”

“Bộ này đi. Nhìn khá là lãng mạn.”

Chu Húc cười: “Em muốn ăn gì nữa không?”

“Thôi! Em no không thờ nổi rồi.”

Phim chiếu lúc 8h30, 10h kết thúc, quả thực là một bộ phim tình cảm lãng mạn đáng xem. Không những vậy còn rất nhiều cảnh nóng, còn không giới hạn góc quay, chất lượng âm thanh của rạp còn vô cùng tốt, khiến Lương Tranh vừa xem vừa nóng mặt.

Cô thật sự hối hận, đáng nhẽ không nên cùng anh xem thể loại phim này.

Cả bộ phim, cô đều không dám quay sang nhìn anh.

Mãi cho đến khi lên xe trở về, lúc cô cúi xuống cài dây an toàn, Chu Húc mới dán sát người đến, ôm lấy mặt cô, thấp giọng hỏi: “Em đang xấu hổ cái gì thế?”

Lương Tranh: ...

Thủy chủ: Món cá trụng trong dầu nóng, rất nhiều ớt khô và hạt tiêu Tứ Xuyên cay xè.

Chương 55: Vị hôn thê

Trong xe thỉnh thoảng lại loe lóe ánh sáng xanh, Lương Tranh đối diện với đôi mắt đang nheo lại của Chu Húc. Đôi con ngươi đen nhánh cứ chăm chú nhìn cô, chẳng hiểu sao khiến nhịp tim Lương Tranh tăng vọt. Cô vụng về trốn tránh cái nhìn của anh, khẽ phản kháng, “Em đâu có...”

Ánh mắt nhìn cô càng thêm chuyên tâm, giọng càng thêm trầm thấp, “Ồ vậy sao?”

Rõ ràng là anh không tin, trong mắt còn ẩn ẩn ý cười.

Bất gặp được nét cười trong ánh mắt anh, Lương Tranh thoáng ngây ra, nhưng bỗng nhiên cô nàng lại như hết thẹn, thẳng thừng đáp trả cái nhìn của anh, còn tặng thêm một cú đá.

Chu Húc nhìn cô cười, nhéo nhéo hai má cô rồi mới ngồi ngay ngắn về chỗ.

Lương Tranh xoa xoa mặt, than: “Sao anh nhéo má em đau thế.”

Chu Húc đáp, “Giả vờ giả vịt, anh còn không dùng sức.”

Lương Tranh bật cười ra tiếng, không trêu anh nữa mà quay ra ngắm cảnh trời đêm. Đã hơn 10h nhưng xe cô trên đường vẫn tấp nập, ánh đèn neon đủ màu sáng lấp lóa, cảnh đêm mỹ lệ đến say lòng người.

Chẳng mấy chốc đã 11h, rõ ràng hôm nay ở ngoài chơi cả buổi mà Lương Tranh không hề thấy mệt mỏi chút nào. Có lẽ vì hôm nay là sinh nhật mình, nên cô chỉ cảm thấy vui vẻ.

Tắm rửa xong đi ra, cô mặc một chiếc váy ngủ trắng bằng sợi bông, ngồi trong phòng khách gọi điện thoại cho mẹ.

Mẹ hỏi cô tối nay ăn gì, đi những đâu chơi. Lương Tranh khai báo không sót thứ gì, nghe giọng thôi cũng biết hôm nay cô đã rất vui.

Mẹ Lương ở đầu dây bên kia cũng cười, “Con vui là được rồi? Bao giờ mới được nghỉ?”

“Chắc khoảng trung tuần tháng 7 ạ, trường vẫn chưa báo thời gian cụ thể.”

“Lần trước con nói đến chuyện đi thực tập, tức là hè năm nay con không về à?”

Lương Tranh gật gù đầu, “Cũng không chắc ạ. Để đến khoảng tháng 8 con hỏi xem có thể xin nghỉ phép vài ngày không, thì lúc đó con bay về với ba mẹ ngay.”

“Công việc của con mới quan trọng, ba mẹ còn cần con quản à. Nhưng mà con nhớ phải chăm sóc bản thân cho tốt đấy, ăn uống ngủ nghỉ đúng giờ giấc vào,” Bà hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Nhưng mà có A Húc ở đấy mẹ cũng bớt lo. Mẹ thấy A Húc thương con lắm đấy.”

Lương Tranh cũng cười, ngẩng đầu nhìn về phía A Húc vừa mới từ phòng tắm đi ra.

Chu Húc cũng nhìn về phía cô, Lương Tranh cười với anh rồi lại tiếp tục nói chuyện với mẹ, “Ba mẹ còn chưa ngủ à? Đang làm gì vậy ạ?”

“Còn làm gì nữa, ba con đang xem TV, mẹ cũng ngồi xem cùng thôi.”

“Xem cái gì ạ?”

“Mấy cái chương trình hài ấy mà...”

Hàn huyên tâm sự với mẹ thêm 20p, mẹ Lương thấy cũng không còn sớm nữa, dặn dò cô đi ngủ sớm rồi mới cúp điện thoại.

Chu Húc ngồi trên ghế sofa, mở máy tính đọc tài liệu. Lương Tranh cúp điện thoại rồi quay sang nhìn anh.

Cô ngồi trên thảm, ngó đầu qua nhìn màn hình của Chu Húc, “Anh còn phải làm việc à?”

Chu Húc đáp: “Cũng không gấp lắm.”

Anh gập máy tính lại bỏ sang một bên, cúi người nghịch hai má cô, “Nói chuyện xong rồi hả?”

“Lương Tranh cười, “Ừm, xong rồi.”

Cô nhìn Chu Húc, hai mắt cong như vầng trăng khuyết, sáng như những vì sao, cuối cùng vẫn không nhìn được, rướn người lên chạm vào môi anh, “Hôm nay em vui lắm.”

Đối diện với ánh mắt của cô, Chu Húc lại càng thêm nhu hòa, anh vươn tay đỡ lấy gáy cô rồi cúi đầu hôn. Căn phòng yên tĩnh, mà Chu Húc lại càng muôn phần dịu dàng, vừa ôn nhu lại vừa quyến luyến, quả thực khiến người khác trầm luân không dứt.

Nụ hôn càng sâu, hai người càng dễ mất khống chế.

Lương Tranh nằm trên ghế sofa, hai tay vòng ra ôm lấy thắt lưng Chu Húc. Cô có thể cảm nhận được hơi thở rạo rực và nặng nề của anh, từng cái va chạm nơi cánh môi cũng thêm phần nóng bỏng.

Hai tai Lương Tranh nóng rát, tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi ngực, cố gắng lấy dũng khí, nhỏ giọng hỏi, “Anh... anh có mua cái đó...”

Thân thể Chu Húc cứng lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Hai má Lương Tranh hây hây đỏ, ánh mắt nhìn anh quá đỗi chân thành, thò thè nói: “Có muốn đi mua không?”

Anh mắt Chu Húc sâu không thấy đáy, bên trong lại đang cuộn cuộn nổi bão, anh nhìn Lương Tranh, thật lâu sau vẫn không nói nên lời.

Lương Tranh không biết mình lấy dũng khí từ đâu, vươn tay kéo anh xuống, chủ động hôn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Chu Húc đã cướp lại quyền chủ động.

Ngày hôm sau tỉnh lại, không biết đã là mấy giờ rồi.

Màn cửa nặng nề buông xuống, che khuất những tia nắng từ ngoài chiếu vào, trong phòng vẫn mờ mờ tối.

Lương Tranh mở mắt ra, đập vào mắt là cảnh quần áo vung vãi khắp nơi trên sàn nhà.

Mặt cô nóng bừng lên, cúi xuống lại thấy cánh tay Chu Húc đang quấn lấy eo mình, thì ra đêm qua, cô cứ thế bị Chu Húc ghì chặt vào lòng, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cô quay đầu lại, Chu Húc vẫn còn đang ngủ, an ổn vô cùng. Ngắm anh lâu thật lâu, khoe miệng lại cong lên vô thức. Cô xoay người lại, thôi thì cứ ngủ tiếp vậy.

Ngủ thêm một giấc đến tận giữa trưa, Lương Tranh bị cơn đói ép tỉnh giấc.

Cô mở to mắt, quay đầu nhìn lại, vị trí bên cạnh đã trống không. Nhưng cô nghe được trong phòng tắm có tiếng nước chảy.

Cô xoay người gục đầu xuống gối, bụng sôi ùng ục. Chắc do ngủ được một giấc no nê, đầu óc lúc này khá tỉnh táo. Ánh mắt nhìn về phía cửa phòng tắm, những hình ảnh tối qua lại ùa về, khiến hai tai cô nóng lên.

Nhìn về phía tủ đầu giường, một chiếc hộp màu xanh lá rơi vào tầm mắt, là mới mua tối qua. Mắt cô lại càng đỏ tợn, lấy chặn trùm

kín mặt, chẳng khác nào một con đà điểu.

Lúc Chu Húc đi ra khỏi phòng tắm, chỉ thấy Lương Tranh đang giấu mình trong chăn, ngay cả đầu cũng không chịu thò ra.

Anh ngồi xuống bên giường, kéo chăn của cô ra, “Em không nóng à?”

Không có chăn “bảo vệ” Lương Tranh chôn mặt xuống gối. Chu Húc bị cô chọc cười, giúp cô kéo dây áo đã bị rơi xuống vai lúc nào không hay lên rồi cúi người xoa đầu cô, “Em trốn tránh cái gì?”

Giọng nói trầm thấp quyến rũ, còn mang theo ý cười.

Kỳ thực thì tối qua Lương Tranh không thẹn thùng đến thế, nhưng chẳng hiểu sao giờ nghĩ lại lại thấy không còn chút mặt mũi nào. Trốn trốn né né cả buổi, cuối cùng cũng chịu lộ mặt ra nhìn Chu Húc, “Em đói quá.”

Chu Húc bế cô dậy khỏi giường, “Đi rửa mặt đi, đánh răng rửa mặt xong chúng ta đi ăn cơm.”

Anh bế Lương Tranh đi về phía phòng tắm.

Tối qua, sau khi cơn mê tình kết thúc, hình như Lương Tranh mơ mơ màng màng cảm nhận được Chu Húc ôm cô đi tắm, thế nên bây giờ toàn thân mới thoải mái như thế, chỉ là không còn chút sức lực nào.

Rửa mặt xong đi ra, lại không cưỡng lại sức cuốn hút của chăn ấm đệm êm.

Chu Húc đi vứt rác về, thấy Lương Tranh đang nằm nghiêng trên giường nghịch điện thoại. Anh lại gần, cúi người xuống, hai tay chống bên hông Lương Tranh, cọ cọ vào má cô, thấp giọng hỏi: “Không đi ăn nữa à?”

Lương Tranh chép miệng, cô cầm tay Chu Húc, nghịch ngón tay anh, nũng nịu đáp: “Hay là anh mua về cho em đi. Em chẳng muốn động

đậy chút nào.”

Chu Húc cười, nắm ngược lấy tay cô, hỏi: “Thế em muốn ăn gì?”

Lương Tranh suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn ngồi dậy, “Thôi, chúng ta vẫn nên ra ngoài ăn thì hơn. Chiều em còn phải đến văn phòng một chuyến.”

“Làm gì?”

“Mấy hôm trước bên đương sự hẹn, chiều nay em phải tới tiếp bọn họ.”

Chu Húc xoa hai má cô, nói, “Đi thôi nào, ăn cơm xong anh sẽ đưa em đi.”

Lương Tranh xoay người đứng dậy khỏi giường, nhanh chóng thay quần áo xong rồi đi ăn cùng Chu Húc.

Lúc hai người ra ngoài đã là hơn 2h, Chu Húc lái xe đưa Lương Tranh đến văn phòng luật cô thực tập.

Đã sắp đến giờ hẹn, Lương Tranh nhanh chóng tháo dây an toàn, bước xuống xe.

Chu Húc hạ kính chắn gió, lúc Lương Tranh đi vòng qua đầu xe, ánh vươn tay ra khẽ kéo cô lại, “Mấy giờ em tan làm? Anh tới đón em.”

Lương Tranh nói: “Chắc khoảng 6h. 6h anh tới đón em nhé.”

Chu Húc gạt đầu, “Được.”

Lương Tranh nhìn quanh bốn phía thừa dịp không có ai chú ý liền cúi đầu hôn Chu Húc một cái thật nhanh rồi quay người chạy ù vào trong.

Chu Húc ngồi trong xe, nhìn theo bóng lưng Lương Tranh mà không nhận được cười.

Đến tận khi bóng cô khuất hẳn mới quay đầu xe, rẽ sang một con đường khác.

Lương Tranh ở văn phòng cả buổi chiều, tiếp đón đương sự đến phòng tiếp khách rồi yên lặng ngồi nghe các vị tiền bối phân tích tình tiết vụ án.

Đến tận 5h, sau khi đương sự rời đi, mọi người mới có lúc thanh thoi.

Các tiền bối nhớ cô đi mua café, Lương Tranh đang là thực tập sinh, tất nhiên là không thể cự tuyệt. Cô ghi lại yêu cầu của từng người rồi nhanh nhẹn đi ra ngoài.

Những vị tiền bối ở văn phòng luật, ai cũng đều là tinh anh trong xã hội, yêu cầu cũng cao hơn người bình thường, bình thường chỉ trung thành với café của một cửa hàng, không phải mua ở đó thì không uống.

Lương Tranh đi hết con đường, lúc tìm tới nơi, trong tiệm không quá đông khách.

Cô đi đến quầy order, gửi lại nhân viên pha chế danh sách yêu cầu rồi chọn một chỗ ngồi chờ lấy đồ.

Nào ngờ vừa ngồi xuống đã nghe có tiếng ai gọi, “Lương Tranh?”

Lương Tranh quay đầu lại theo bản năng, thấy người đang đi về phía mình thì không khỏi ngạc nhiên.

“Lâm Hân?” Đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối cô gặp Lâm Hân.

Ban đầu khi mới quen biết nhóm Lâm Hân cô còn muốn kết bạn với bọn họ. Nhưng sinh nhật Chu Húc năm đó, lúc cô đi mua đồng hồ để tặng anh thì bị nhóm Lâm Hân bắt gặp, còn thầm chế giễu sau lưng cô, chê cô keo kiệt, thứ đồ bỏ như thế mà cũng mang đi tặng được.

Kỳ thực cô không quá để ý, cô vốn không mấy quan tâm cái nhìn của người khác. Chi đơn giản là cô không thích nhóm Lâm Hân thôi.

Không ngờ hai bên sẽ tái ngộ ở đây. Theo lẽ nghĩa, cô vẫn mỉm cười chào hỏi cô nàng.

Lâm Hân cũng cười, “Lâu rồi không gặp nhỉ, Lương Tranh? Cô đang làm gì đó?”

Bọn họ đang đứng, Lương Tranh cũng không tiện ngồi, bèn đứng dậy, trả lời: “Tôi thực tập ở gần đây, đang đi mua cafe cho các vị tiền bối.”

“Ồ? Thì ra là chân chạy việc à?”

Lương Tranh thoáng sửng sốt, cô nhìn Lâm Hân không nói gì.

Lâm Hân cười cười, nói: “Trường cô không phải lợi hại lắm sao, thì ra cũng chỉ có thể đi chạy vặt thôi à?”

Sắc mặt Lương Tranh nhìn cô nàng hơi trầm xuống, “Tôi tới thực tập, giúp đỡ mọi người chút việc vặt có là gì.”

Lâm Hân nhếch mép cười khẩy, không hề che giấu cái nhìn đầy chế giễu.

Lương Tranh tự cảm thán tính tình mình đúng là quá tốt, đến thế này mà vẫn bình tĩnh đứng đây nói chuyện với bọn họ cho được. Đúng lúc này, nhân viên pha chế gọi cô tới lấy đồ, Lương Tranh liền đi qua.

Lâm Hân đứng phía sau đột nhiên lên tiếng: “Văn Anh, đây chính là Lương Tranh.”

Lương Tranh thoáng đứng hình, khó hiểu quay đầu lại. Bên cạnh Lâm Hân, còn có một cô gái khác đang nhìn cô chăm chăm.

Cô gái đó xinh đẹp vô cùng, phong cách ăn mặc rất hợp thời, thân hình nhỏ nhắn cao gầy, điểm kỳ lạ duy nhất là anh mắt cô ấy nhìn cô đầu dò xét.

Lương Tranh còn đang nhìn đối phương thì nghe Lâm Hân đã lên tiếng trước: “Lương Tranh, cô không biết à? Đây là Triệu Văn Anh, vị hôn thê của Chu Húc.”

Chương 56: Muốn bên em cả đời này

Túi cafe trên tay Lương Tranh xém chút rơi xuống đất, cô cực kì sửng sốt, nhìn thẳng vào mắt Lâm Hân: “Cô nói gì?”

Lâm Hân nhìn cô, cười cười, trong mắt ánh lên vẻ châm chọc: “Cô không phải thật sự cho rằng, mình có thể ở bên Chu Húc một đời đấy chứ? Chu Húc là người có gia thế như thế nào? Còn cô? Cô có gì? Cô là cái thá gì? Cô ngây thơ thế cơ à? Khờ khạo cho rằng gia đình đó sẽ chấp nhận một đứa con gái nghèo khổ như cô?”

Lương Tranh chăm chú nhìn cô ta, túi cafe trong tay cô bị nắm chặt đến nỗi nhăn nhúm lại.

Cô nhìn người con gái đi cạnh cô ta, Triệu Văn Anh. Người kia cái gì cũng không nói, chỉ khinh khỉnh, khép mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới. Sau khi dò xét xong, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, cười ruồi đầy vẻ coi thường.

Sau đó, cô ta xoay người lập tức rời đi.

Mấy cô gái khác nhao nhao chạy theo cô ta.

Lâm Hân vẫn đứng tại chỗ, khinh khỉnh nói: “Đó là thiên kim tiểu thư nhà Triệu gia. Người ta mới là người môn đăng hộ đối với Chu Húc. Theo tôi được biết, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ tổ chức lễ đính hôn.”

Lương Tranh nắm chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay cô thật đau, nhưng Lương Tranh không tỏ vẻ gì, cũng không đáp trả lại lời móc mỉa của Lâm Hân, chỉ im lặng nhìn cô ta.

Lâm Hân nói xong, cười cười, xoay người bỏ đi.

Lương Tranh đứng đó, đầu óc trống rỗng. Trái tim như bị một bàn tay bóp chặt, khiến cô không thể thở nổi.

Chu Húc là người có gia thế như thế nào? Còn cô? Cô có gì? Cô là cái thá gì?

Cô ngây thơ thế cơ à? Khờ khạo cho rằng gia đình đó sẽ chấp nhận một đứa con gái nghèo khổ như cô?

Theo tôi được biết, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ tổ chức lễ đính hôn.

“Tiểu thư? Tiểu thư? Cà phê của cô xong rồi? Tiểu thư?”

Trong đầu Lương Tranh lúc này chỉ còn những câu nói mĩa mai của Lâm Hân, cảm xúc rối loạn, đến tận khi nhân viên cửa hàng chạy đến vỗ vỗ vai cô. Lương Tranh mới tỉnh táo xoay người lại.

“Tiểu thư, cafe của cô xong rồi. Tổng tiền là 368 đồng.”

“À vâng.” Lương Tranh gật đầu, cô cúi người, lấy điện thoại ra thanh toán.

Nhưng do quá gấp gáp lên điện thoại vừa cầm lên bị tuột tay rơi xuống đất.

Cô ngồi xổm xuống nhặt lên. Màn hình điện thoại đã bị vỡ nát. Mảnh vỡ li ti chĩa vào tay Lương Tranh khiến máu đỏ từ đầu ngón tay rỉ ra.

Theo tôi được biết, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ tổ chức lễ đính hôn.

Lương Tranh kinh ngạc đến độ, tay chảy máu cũng không cảm thấy gì. Đầu óc cô trống rỗng.

Cô ngồi trên mặt đất hồi lâu, tự trấn an bản thân. Nói với mình cần bình tĩnh. Sau đó từ tốn đứng dậy trả tiền, đi ra khỏi quán.

Thời điểm trở lại văn phòng thực tập, Hạ Luật sư đi đến, thân thiết nói: “Tranh Tranh vất vả rồi.”

Anh ta giờ tay, nhận cafe trong tay cô.

Lương Tranh cười cười: “Không có gì đâu ạ.”

Cô trở về vị trí của mình, trong đầu vẫn vang vọng những câu nói kia. Cô ngồi tại bàn làm việc, nhưng đầu óc không thể nào tập trung nổi, cả người cứ như mất hồn.

Cô cứ thất thần ngồi đó thẳng đến khi tan làm, các anh chị đồng nghiệp cùng phòng bắt đầu đứng dậy, chuẩn bị đi về.

Thời điểm Dư Tinh thu dọn đồ đạc, thấy Lương Tranh vẫn đang làm lúi ngòi một góc, im lặng như một pho tượng, cười nói: “Tranh Tranh, em không về à?”

Cô vừa nói xong, một chị đồng nghiệp khác lập tức cười rộ lên trên: “Người ta là đang đợi bạn trai đến đón đó.”

“Tranh Tranh có bạn trai rồi á?”

“Có rồi bà cô của tôi ơi. Chẳng quan tâm em út gì cả. Chiều hôm nọ mới thấy cậu ta đưa con bé đi làm. Ai ui nhìn cực kì cao ráo, điển trai.”

“Oa thật á?”

“Thật, so với mấy cậu idol đang hot thì còn tuần tú hơn.”

Lương Tranh không biết phải nói gì, điện thoại trên bàn bỗng nhiên phát sáng.

Cô nhìn chằm chằm điện thoại, do dự một lúc, mới bắt máy: “Alo.”

“Tan làm chưa? Anh đang ở dưới.”

Lương Tranh “Vâng” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Em xuống liền.”

Cô nói xong, liền cúp điện thoại.

“Bạn trai tới rồi?” Lý Tình cười nói.

Lương Tranh cố gắng mỉm cười: “Dạ. Em đi trước đây.”

“Ừ về nhé.”

Lương Tranh rút thẻ công tác, quẹt thang máy, đi thẳng xuống nhà xe.

Cô liếc mắt một cái đã nhìn thấy xe của Chu Húc. Trong lòng thầm nhủ mình phải bình tĩnh tinh táo, không thể vì mấy lời đâm bị thóc chọc bị gạo kia làm cho lung lay, nghi ngờ.

Cô chạy qua, mở cửa xe, trèo lên ghế phụ.

Chu Húc đang nói chuyện điện thoại, đại khái là trao đổi công việc với cấp dưới.

Lương Tranh cúi đầu, thắt dây an toàn cẩn thận, yên lặng ngồi chờ anh, mắt nhìn thẳng phía trước.

Hai phút sau, Chu Húc nói chuyện xong, cúp máy. Anh ném di động vào hộc xe, kéo tay Lương Tranh: “Em đói bụng à? Muốn ăn gì?”

Lương Tranh quay người nhìn anh. Cô có rất nhiều điều muốn hỏi anh, nhưng lại cảm thấy hiện tại cảm xúc của mình không được ổn định, sợ sẽ mất khống chế mà nói ra những điều không nên.

Cô đáp: “Tùy anh. Em ăn gì cũng được.”

Tính cách Lương Tranh hoạt bát vô tư. Lúc nào gặp anh cô cũng đều vui vẻ cười nói. Mỗi lần Chu Húc gặp cô đều bị năng lượng tích cực của cô dẫn dắt, bất giác cười theo.

Cho nên hôm nay, Chu Húc khẳng định, Lương Tranh đang có tâm sự.

Anh chưa từng thấy cô ủ rũ thiếu sức sống như thế này. Chu Húc nắm chặt tay Lương Tranh, nghiêm túc nói: “Em sao thế?”

Lương Tranh ngạc nhiên đáp: “Dạ?”

“Tâm trạng em đang không vui.” Chu Húc nhìn cô: “Công việc không thuận lợi sao? Hay là cơ thể mệt mỏi? Em có muốn đi bệnh viện kiểm tra không?”

Lương Tranh lắc đầu: “Em không sao.”

Cô rút tay về: “Không phải giờ hai đứa mình sẽ đi ăn à? Em hơi đói.”

Chu Húc nhìn cô một lúc, sau đó mới ngồi thẳng dậy, khởi động máy, lái xe đi.

Lương Tranh nói đói bụng nhưng thật ra cô không hề có cảm giác thèm ăn.

Cô cũng nghĩ nên ăn gì đó, thế nhưng những khúc mắc chất chồng trong lòng khiến cô hoàn toàn chẳng có khẩu vị.

Hôm nay Lương Tranh nói rất ít, đến tận khi về đến nhà cô cũng chẳng nói mấy câu.

Chu Húc biết chắc chắn cô đang có chuyện phiền lòng, nhưng không hiểu vì sao lại không chịu tâm sự với anh. Rốt cục anh không nhịn nổi, nắm chặt lấy cổ tay cô: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lương Tranh né tránh anh, không nói không rằng, mở cửa đi thẳng vào phòng khách.

Chu Húc bước nhanh theo: “Bây giờ em đang tức giận với anh đó à?”

Lương Tranh đứng cạnh bàn trà, lặng im không đáp. Không phủ nhận chính là đồng ý.

Chu Húc hoàn toàn không hiểu nổi đến cùng cô giận anh vì điều gì. Buổi chiều đưa cô đến văn phòng, rõ ràng tâm trạng cô còn rất vui vẻ.

Anh tiến đến, đứng sau lưng cô: “Em không nói. Anh không thể hiểu được suy nghĩ của em. Rốt cuộc tại sao em giận anh?”

Lương Tranh đột nhiên xoay người nhìn anh: “Triệu Văn Anh là ai?”

Chu Húc sững sốt, ánh mắt ngơ ngác, xen lẫn kinh ngạc.

Anh cau mày: “Em đã nghe được cái gì?”

Lương Tranh nhìn anh, hốc mắt phỉếm hồng: “Anh giấu giếm em điều gì?” Cô nhìn phản ứng của anh, liền đoán được những điều Lâm Hân nói là thật, anh biết Triệu Văn Anh.

Giọng cô ghen lại, sự xúc động khiến cô mất khống chế: “Vừa hẹn hò cùng em, vừa đính hôn cùng phụ nữ khác. Chu Húc anh coi em là gì?”

Chu Húc không tin nổi nhìn cô, anh đột nhiên bước lên phía trước mấy bước, níu lấy tay cô, nhìn thẳng vào đáy mắt Lương Tranh: “Em nghĩ như thế về anh? Yêu em nhưng vẫn cùng người khác đính hôn?” Mắt Chu Húc đỏ lên, đè nén không được những cảm xúc lộn xộn: “Lương Tranh, lời này hẳn là anh nên hỏi em mới đúng, em coi anh là người như thế nào? Chúng ta ở bên nhau lâu như thế, tình cảm của anh dành cho em, con mẹ nó bị em cầm hết cho chó ăn rồi hay sao!?”

Lương Tranh bật khóc. Cảm xúc hiện tại của cô rất hỗn loạn, đầu óc không thể suy nghĩ bình tĩnh được, những lời nói cộc cằn, tổn thương nhau như thế, cô không hề muốn nói ra.

Cô biết với cách làm người của Chu Húc, anh nhất định sẽ không đối xử với mình như thế, nhưng cô chẳng hiểu nổi sao mình có thể dùng lời lẽ này để chất vấn anh. Sự sợ hãi và tự ti khiến cô mất đi tỉnh táo rồi. Trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những lời móc mỉa của Lâm Hân.

Cô nhìn anh, muốn nói gì đó, lại không thể cất lên lời, chỉ có tiếng nấc nghẹn ngào thảng thốt vang lên không bầu không khí căng thẳng, ngột ngạt.

Yết hầu cô đau rát, khó chịu, nước mắt cứ thế trào ra không kiểm soát nổi.

Lần đầu tiên anh thấy cô khóc, lại còn khóc một cách nức nở, thương tâm như thế. Trái tim anh đau nhói, mọi sự nóng nảy, hờn giận vì vậy cũng bốc hơi hoàn toàn, chỉ còn lại sự đau lòng.

Anh đưa tay muốn tiến lên lau nước mắt cho cô, Lương Tranh sợ hãi lùi lại, tránh cánh tay anh.

Cánh tay Chu Húc lơ lửng giữa không trung, mãi về sau mới buông xuống. Anh giương mắt, lẳng lặng nhìn cô.

Lương Tranh nhìn anh, mặt đẫm nước mắt: “Vậy anh nói xem, Triệu Văn Anh có phải vị hôn thê của anh hay không?”

Chu Húc trả lời: “Không phải.”

Cánh môi cô giật giật, một hồi lâu sau, lại hỏi tiếp: “Là vị hôn thê, người nhà anh, thay anh an bài?”

Chu Húc nhìn cô, im lặng không nói: “Anh thừa nhận.”

“Anh thừa nhận cái gì? Là người nhà anh an bài thì sao? Họ chọn thì nhất định anh phải cưới hay sao?”

“Vậy tại sao anh lại gạt em? Vì sao anh không nói sớm cho em biết!?! Người nhà anh không thích em, tại sao anh không chịu nói cho em biết?”

Đả kích bất ngờ này, khiến Lương Tranh hoàn toàn sụp đổ, rõ ràng Chu Húc đang đứng trước mặt cô, nhưng cô đột nhiên cảm thấy giữa hai người có một bức tường vô hình, đột nhiên nhận ra: À MÌNH VÀ ANH ẤY Ở HAI THẾ GIỚI HOÀN TOÀN KHÁC NHAU. CÔ CÓ NỖ LỰC CỐ GẮNG ĐẾN ĐÂU CŨNG KHÔNG THỂ VƯỢT QUA ĐƯỢC.

Chu Húc là người có gia thế như thế nào? Còn cô? Cô có gì? Cô là cái thá gì? Cô ngây thơ thế cơ à? Khờ khạo cho rằng gia đình đó sẽ chấp nhận một đứa con gái nghèo khổ như cô?

Lời nói của Lâm Hân cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Chu Húc lẳng lặng nhìn cô thật lâu, cuối cùng khó khăn lên tiếng: “Nói cho em biết sớm thì sẽ thế nào? Có phải nếu em sớm biết thì sẽ chia tay với anh?”

Lương Tranh ngược nhìn anh, nước mắt đọng đầy.

Cô chăm chú nhìn anh lâu thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn không nói thêm lời nào, im lặng trở về phòng.

Chu Húc nhìn cánh cửa đóng chặt, tim như bị một tảng đá đập mạnh xuống, đau đến không thở nổi.

Hai người cách nhau một cánh cửa, một người bên trong, một người bên ngoài, lặng lẽ ngồi cả đêm.

Hừng đông, nước mắt của Lương Tranh cơ hồ cũng đã cạn. Cô chẳng còn sức lực làm gì nữa, chỉ ôm đầu gối, thất thần ngồi trên bệ cửa sổ, mắt buông thõng nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Cô chăm chú nhìn đến mức xuất thần.

Đến tận khi tiếng gõ cửa vang lên, cô mới ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Thanh âm trầm thấp, quen thuộc vang lên: “Anh mua đồ ăn sáng cho em.”

Lương Tranh nhìn cánh cửa một lúc lâu, cuối cùng vẫn bước xuống, mở cửa.

Cánh cửa mở ra, bốn mắt chạm nhau.

Chu Húc nhìn Lương Tranh, yết hầu có chút đặng chát, anh nắm bàn tay cô, thấp giọng nói: “Có đói bụng không? Tối qua em ăn có một chút cơm.”

Nước mắt vô thức rơi xuống, cô nhìn anh không đáp, lúc này, cô không biết phải nói gì, cũng không nói lên lời, chỉ có nước mắt tí tách rơi.

Chu Húc vội vã đưa tay lau nước mắt cho cô, thấp giọng dỗ dành: “Là anh không tốt. Anh không nên giấu diếm em. Chẳng qua là vì, anh cảm thấy những chuyện không vui kia, không cần thiết cho em biết. Sợ em buồn lòng. Ông nội quả thực muốn thông gia với Triệu gia, nhưng anh nhất quyết không đồng ý. Anh không hề có vị hôn thê nào cả. Anh cũng không phải dạng người nói yêu đương với người con gái này, nhưng lại cùng một cô gái khác đính hôn. Anh chỉ có mỗi em. Duy nhất mình em thôi.”

Anh dừng lại một chút, nhìn cô, chậm rãi tuyên bố: “Mặc kệ trước kia ra sao, sau này thế nào. Trong tim anh chỉ có duy nhất một người con gái. Đó là em, Lương Tranh.”

Lương Tranh không nhịn được, lao vào lòng anh, nức nở nói: “Xin lỗi. Em xin lỗi.”

Chu Húc ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên tóc Lương Tranh: “Em không nên để chuyện này trong lòng, tất cả đã có anh. Tin anh.”

Lương Tranh nghẹn ngào gật đầu.

Chu Húc ôm cô thật lâu, cúi xuống dịu dàng hôn lên môi cô, dịu dàng an ủi cô để Lương Tranh lấy lại bình tĩnh.

Một lúc sau cô gái trong lòng cũng lấy lại sức sống, giật giật tay áo anh nói: “Em muốn ăn đồ ăn vặt.”

“Ừ. Em muốn ăn cái gì. Anh mua cho em.”

Chuyện đêm hôm đó, về sau cả anh và cô đều không nhắc lại nữa.

Lương Tranh cũng tận lực không nghĩ về việc kia nữa, cô mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, cũng mặc kệ người khác có thích hay không thích cô, mặc kệ người nhà của anh có chịu tiếp nhận cô hay không, chỉ cần Chu Húc thích cô là được. Cô chỉ muốn được ở mãi bên anh, những cái khác cô không quan tâm.

Sau khi kết thúc kỳ thi cuối kì, cô chuyên tâm thực tập tại văn phòng luật.

25/07 là sinh nhật Chu Húc, Lương Tranh dùng khoản tiền lương thực tập chăm chỉ suốt thời gian qua, mua cho anh một cái cà vạt.

Chu Húc đã tiếp nhận việc quản lý công ty hơn nửa năm, Đa phần thời gian anh đều mặc âu phục. Sau khi tan làm, nhân cơ hội Chu Húc tặng cà, không thể đến đón cô. Lương Tranh ra cửa hàng tỉ mỉ chọn quà, thật lâu mới tìm được một chiếc cà vạt ưng ý.

Sinh nhật hôm đó, cả hai người đều phải đi làm. 6h chiều, Chu Húc đón cô tan làm. Lương Tranh hỏi anh: “Hôm nay là sinh nhật anh. Anh có về nhà không?”

Chu Húc nói: “Không cần. Chúng ta sẽ ra ngoài ăn cơm.”

Lương Tranh sững sờ, cẩn trọng hỏi: “Ra ngoài ăn cùng chú dì sao?”

Mặc dù Lương Tranh đã tự nhủ không để ý đến sự việc kia, nhưng kể từ khi biết người nhà Chu Húc không thích mình, ít nhiều gì trong lòng cô cũng có nút thắt. Đã lâu cô chưa gặp chú Chu và dì Ngũ Chúc, cũng không biết phải đối mặt với họ như thế nào?

Chu Húc nắm chặt tay cô nói: “Họ không đến. Chỉ có Chu Kỳ, Dương Thăng và Tần Tống thôi.”

Đã khá lâu Lương Tranh chưa gặp Chu Kỳ.

Trước kia khi chưa biết gì cô vẫn có thể hi hi ha ha nói cười với Chu Kỳ chẳng cần để ý gì, nhưng nay biết người nhà anh không mấy thích mình, cho nên đối với Chu Kỳ bỗng cảm thấy xa cách.

Chu Kỳ hình như cũng cảm nhận được sự lạ lùng của cô. Vì vậy càng thêm nhiệt tình, thân thiết nói chuyện cùng cô, cậu ta mới sáng chế thêm một loại robot nhỏ, so với cái của cô cao cấp hơn nhiều, vui vẻ cùng cô thảo luận về phát minh mới này.

Tính cách Chu Kỳ đơn thuần, Lương Tranh cũng thế. Trò chuyện một chút lập tức vui vẻ, quan hệ lại trở về tình cảm thân thiết trước kia.

Cơm nước xong xuôi, Dương Thăng la hét muốn đi hát karaoke.

Chu Húc kéo Lương Tranh lên xe, nhàn nhạt nói: “Mấy người đi đi, chúng tôi về đây.”

“Mẹ nó, cậu là thọ tinh hôm nay đấy, định cứ thế này bỏ mặc anh em phải mộng đi về hay sao?”

Chu Húc “ừ” một tiếng, mở cửa, trèo lên xe: “Mấy ông cũng đừng la cà muộn quá, chơi xong nhớ về sớm.”

Dương Thăng gào lên: “Anh đây còn tưởng hôm nay cả đám xõa xuyên đêm cơ.”

Tần Tống đá anh ta một cái, cười: “Thằng hâm này, người ta là người đã có gia đình, sao có thể cùng cánh thanh niên độc thân chúng ta overnight được.”

Lương Tranh cười rộ lên, ghé vào cửa sổ, phất tay tạm biệt bọn họ: “Bye bye, các cậu đi đường cẩn thận nhé.”

Sau khi Tần Húc lái xe đi, chỉ còn lại ba tên đàn ông đứng đó, Chu Kỳ mới thở dài một hơi: “Tranh Tranh tốt biết bao nhiêu, sao lại yêu một tên đầu gỗ như ông anh họ em chứ.”

Dương Thăng cũng thở dài: “Cũng không thể nói thế, A Húc chỉ có khi ở cạnh Lương Tranh mới vui vẻ mỉm cười thôi.”

Tần Tống đá hai tên dở hơi mỗi người một cái: “Hai tên thần kinh này, đang yên đang lành than thở cái gì thế không biết.”

Khi Lương Tranh và Chu Húc về đến nhà đã là 9h.

Lương Tranh nhất quyết không cho anh bật đèn, còn cố ý che mắt anh: “Không được ti hí, khi nào em bảo anh mở mắt anh mới được mở.”

Chu Húc bất đắc dĩ bật cười: “Chơi trò gì thế không biết?”

Lương Tranh cười: “Bí mật. Bí mật.” Cô hươ hươ tay trước mặt anh hỏi: “Đây là số mấy.”

Chu Húc bật cười, kéo tay cô: “Không thấy gì cả.”

Lương Tranh khanh khách cười: “Anh nhất định không được mở mắt đâu đấy, nào đi theo em.”

Cô kéo thẳng Chu Húc đến phòng ngủ.

Cũng không bật đèn, chỉ dẫn anh đến bên giường ngồi xuống. Chu Húc trêu chọc cô: “Em muốn mặc quần áo gì cho anh nhìn hả?”

“Quần áo gì?” Lương Tranh ngậy người, ngạc nhiên hỏi lại, mãi sau mới hiểu ý tứ câu nói của anh, giả vờ bực mình đá anh một cái: “Thiếu gia, tư tưởng trong sáng một chút.”

Chu Húc bật cười vang.

Lương Tranh vừa thấp nển vừa cắn nhần: “Chu Húc, gần đây anh càng ngày càng không trong sáng chút nào.”

Chu Húc mỉm cười: “Đến cùng là em định làm gì?”

“Bình tĩnh. Chút nữa anh sẽ biết.” Vừa nói, vừa cảnh cáo anh: “Đừng có ti hí đấy nhé.”

Cô ngồi trước bàn trang điểm, quay lưng về phía anh, ngăn không cho anh thấy ánh nển. Xong xuôi mới buông bật lửa xuống, xoay người, bung bánh gato đến trước mặt anh.

“Có thể mở mắt rồi.”

Khi Lương Tranh bung bánh đến trước mặt anh, ánh nển chói lóa trong không gian tối om khiến mắt anh có thể cảm nhận được rõ ràng, anh liền đoán ra được.

Anh mở mắt, đập vào mặt anh là khuôn mặt tươi cười của cô, và ánh nển lung linh.

Lương Tranh cong mắt, dịu dàng nói: “Chu Húc! Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Chu Húc chăm chú nhìn người con gái trước mặt, nhìn đến si mê.

Lương Tranh bị anh nhìn đến đỏ ửng hai má, bối rối nói: “Anh đừng nhìn em nữa, xem bánh gato nè, chính tay em làm đó.”

Lúc này anh mới khẽ cong môi, cúi đầu nhìn xuống.

Lương Tranh kéo tay anh: “Anh mau ước nguyện đi.”

Chu Húc ngược mắt nhìn cô, ánh mắt anh thâm thúy, sâu hun hút, ôn nhu nhìn cô. Thật lâu sau, anh trở ngược tay lại, nắm lấy tay cô, trầm giọng nói: “HY VỌNG ĐƯỢC CÙNG EM BÊN NHAU SUỐT CUỘC ĐỜI.”

Lương Tranh ngọt ngào cười: “Anh thôi nấn đi.”

Chu Húc cúi đầu thôi nấn.

Lương Tranh đưa bánh cho anh cầm, nhanh nhẹn đứng dậy bật đèn.

Cô trở lại, ngồi trước mặt anh, quệt chút bơ nếm thử, hào hứng nói: “Em đi học, sư phụ dạy làm bánh tằm tặc khen em có thiên phú đó.”

Chu Húc bật cười.

“Sao anh lại cười.” Lương Tranh cẩn thận cắt bánh thành từng miếng, đưa cho anh: “Anh ăn thử đi.”

Chu Húc từ tốn ăn.

“Ngon không?”

“Ừ. Ngon.”

Lương Tranh cười, đặt bánh lên bàn trang điểm, sau đó lấy ra một hộp quà: “Quà sinh nhật của anh.”

Anh tiếp nhận, cúi đầu tỉ mỉ mở quà. Là một chiếc cà vạt.

Lương Tranh cười hỏi: “Nhìn được không.”

“Ừ.”

Lương Tranh cầm lấy cổ tay anh, tủm tỉm nói: “Em đã chọn rất lâu rất lâu mới được đó. Còn dùng hết tiền lương thực tập để mua.”

Chu Húc ngẩng đầu nhìn cô.

Lương Tranh cười: “Có phải anh rất cảm động không?”

“Ừ.” Chu Húc nhẹ nhàng đáp, kéo cánh tay cô, xoay người liền đè Lương Tranh xuống giường, cúi đầu dịu dàng hôn lên cánh môi cô.

Chương 57: Miệng lưỡi thế gian

Gần đây chất lượng giấc ngủ của Lương Tranh không được tốt lắm, cứ đến nửa đêm là bị tỉnh.

Đèn ngủ ở đầu giường vẫn đang mở, cô vươn tay tìm điện thoại để trên tủ đầu giường, dụi dụi mắt nhìn đồng hồ, mới hơn 4h.

Cô vẫn đang nằm trong lòng Chu Húc, xoay người lại ôm lấy anh, cọ cọ vào lòng anh.

Chu Húc bị cô đánh thức, theo thói quen ghi chặt lấy eo cô, thì thầm bên tai hỏi: “Em tỉnh rồi à?”

Lương Tranh khẽ kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn Chu Húc, “Đánh thức anh à?”

“Không sao.” Chu Húc vừa mới tỉnh, giọng nói vẫn khô khốc, anh cúi đầu ngậm lấy cánh môi cô, quyến luyến không nỡ rời ra, “Em không ngủ được à?”

Lương Tranh lắc đầu, “Không phải, gặp ác mộng nên tỉnh thôi.”

Chu Húc nhìn cô chăm chú, “Ác mộng gì thế?”

“Linh tinh lắm, em cũng không nhớ rõ nữa.”

Cô bò qua người Chu Húc, xỏ dép đi xuống giường.

Chu Húc quay đầu kéo cổ tay cô lại, “Em đi đâu vậy?”

Lương Tranh đáp: “Em hơi đói, đi tìm cái gì ăn đã.”

Trên người cô mặc đồ của Chu Húc, tối qua Lương Tranh tắm rửa xong thì đã buồn ngủ lắm rồi, Chu Húc tròng bừa vào người cô một bộ quần áo rồi ôm cô đi ngủ.

Quần áo của Chu Húc mặc lên người cô vừa dài vừa rộng, càng khiến thân thể cô trong có phần gầy yếu mảnh mai.

Đôi chân thon dài trắng nõn lẩn khuất dưới chiếc áo sơ mi trắng càng quyến rũ đến mê người.

Chu Húc cũng theo cô đi ra, thấy Lương Tranh mở tủ ăn chiếc bánh sinh nhật vẫn chưa xử lý xong từ tối qua.

Anh lại gần, ôm lấy Lương Tranh từ phía sau, mặt dán bên gò má cô, thấp giọng trêu đùa, “Ăn vụng bánh gato của anh à?”

Lương Tranh cười, “Ăn một miếng mà anh cũng keo kiệt.”

Cô dùng thìa, xuyên qua lớp kem bơ, múc một miếng bánh mềm xốp rồi quay lại đút cho anh.

Lương Tranh biết Chu Húc không thích ăn đồ ngọt, nhưng chỉ cần là cô, trước nay anh đều không hề cự tuyệt.

Lương Tranh tủm tỉm cười, hỏi: “Hình như để lạnh thì ăn ngon hơn nhỉ?”

Chu Húc gật đầu, “Có vẻ ngon hơn nhiều.”

Lương Tranh cũng cười với anh, “Em cũng thấy thế.”

Cô ăn thêm hai miếng rồi mới lưu luyến cất chiếc bánh đi.

“Không ăn nữa à?”

Lương Tranh đóng cánh tủ lạnh lại, “Không được ăn nữa, lỡ béo phì thì sao.”

“Thì có sao.” Chu Húc khẽ nhéo eo cô, “Gầy quá, phải ăn nhiều một chút.”

Lương Tranh bị anh chọc thấy hơi ngứa, định nghiêng người định né nhưng đã nhanh chóng bị anh kéo lại. Anh cúi xuống dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi cô, tay cũng không chịu rời, từ eo dần dần trượt xuống dưới, lần tìm qua lớp áo sơ mi mỏng manh.

Lương Tranh giật thót, vội túm lấy tay anh, “Anh còn muốn đi ngủ nữa không?”

Chu Húc hôn cô, “Không ngủ cũng không sao.”

Lương Tranh kéo tay ra, nhanh chân trốn khỏi ngực anh, “Nhưng em còn muốn ngủ.” Dứt lời cô chạy ba chân bốn cẳng về phòng, thực sự sợ sẽ bị Chu Húc giày vò đến hừng đông.

Chu Húc trông theo bộ dạng chạy trốn của Lương Tranh mà không khỏi bật cười, đi đến tủ đựng đồ ăn vặt của Lương Tranh, lấy ra một hộp sữa bò.

Lúc về tới phòng ngủ, Lương Tranh đã yên vị trong chăn, đang nằm nghịch điện thoại.

Chu Húc cầm cốc sữa đi đến cạnh giường, còn không quên lấy ống hút rồi mới đưa cho cô, “Uống sữa đi rồi ngủ tiếp.”

Lương Tranh bỏ điện thoại xuống, vui vẻ nhận lấy cốc sữa, rồi lại nằm xuống, vừa uống vừa nghịch điện thoại.

Chu Húc ngồi bên giường nhìn cô, lúc này Lương Tranh mới nhớ ra, vừa uống sữa vừa nói với anh: “À đúng rồi, em xin nghỉ mấy ngày, mấy hôm nữa sẽ về nhà một chuyến.”

Chu Húc hỏi: “Hôm nào cơ?”

“Thứ 6, tan tầm về em sẽ về luôn.”

Chu Húc gật đầu, “Anh mua vé giúp em nhé.”

Nói xong anh tính lấy điện thoại ra nhưng đã bị Lương Tranh đè tay lại, “Không cần đâu, em đặt vé xong rồi.”

Chu Húc lại nhìn cô, “Khi nào em mới trở lại? Đã mua vé về chưa?”

Lương Tranh gật đầu, “Mua cả rồi, 03/08 em sẽ trở lại Bắc Kinh.”

Chu Húc nhú mày bất mãn, “Sao em về lâu thế?”

Lương Tranh bật cười, “Anh trai à, nói đạo lý chút có được không? Em ở đây với anh bao lâu rồi, muốn về với ba mẹ mấy ngày mà anh cũng không cho phép à?”

Chu Húc khế lờm cô một cái, “Em ở lại với anh á, rõ ràng là em vì công việc nên mới không về nhà.”

Lương Tranh kéo cổ áo xuống, chỉ vào vết đỏ ám muội trên gáy, “Thế đây là cái gì? Công việc là chuyện ban ngày, ban đêm với cuối tuần lại không phải ở cạnh anh chắc?!”

Chu Húc đang định giở trò hung hăng càn quấy, đột nhiên bị cô vạch trần như thế có chút ngượng, cúi xuống hôn cô rồi thì thầm nói: “Nhớ trở lại sớm đấy.”

Lương Tranh cười xùy một tiếng, néo một cái ở hông anh, “Biết rồi, mừng 3 em sẽ về.”

Ngày Lương Tranh bay về nhà, Chu Húc tiễn cô ra sân bay. Vì đúng khung giờ tan tầm nên lúc về tới nhà đã gần 10h tối.

Lương Tranh mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế salon, báo tin cho Chu Húc rằng cô đã về tới nhà.

Chu Húc dặn cô phải đi ngủ sớm.

Mẹ Lương đang ở trong bếp nấu mì hoành thánh, gọi vọng ra: “Tranh Tranh, đừng nằm đó nữa, đi tắm trước đi.”

Lương Tranh thừa một tiếng, “Con đi ngay đây.”

Nhấn thêm cho Chu Húc một tin nữa, bảo với anh giờ mình đi tắm trước rồi mới ném điện thoại lại, về phòng lấy quần áo ngủ rồi đi thẳng vào nhà tắm.

Tắm rửa sạch sẽ đi ra, cũng vừa lúc mẹ Lương nấu mì xong.

Lương Tranh ngồi vào bàn ăn, mới nghe mùi mà bụng đã sôi lên, “Thơm quá.”

Mẹ Lương cười hiền từ, “Thế thì ăn nhiều vào, trong nồi vẫn còn đấy.”

Ba Lương cũng lại gần, nói: “Ài, múc cho tôi một bát đi, tôi làm chén rượu.”

Mẹ Lương lại không chịu nhượng bộ, ngồi xuống nói chuyện với con gái cưng nhà mình, bỏ lại một câu, “Ông tự đi mà múc.”

Ba Lương than thở mấy câu, cuối cùng vẫn phải tự thân vận động.

Rót một chén từ bình rượu thuốc, ông còn hỏi: “Nha đầu, có muốn uống với ba một chén không?”

Lương Tranh cười cười, “Ba tha cho con đi, con dễ say lắm. Mà rượu của ba cũng khó uống chết đi được.” Chỉ ngửi thử đã biết chẳng ngon nghề gì.

“Haizz, con không hiểu được đâu.”

Lâu rồi Lương Tranh mới về nhà, cả nhà trò chuyện rất lâu, nhoáng cái đã gần đến 12h. Mẹ Lương giục con gái mau đi ngủ, “Mệt mỏi cả ngày nay rồi, hôm nay ngủ sớm đi. Còn ở nhà mấy ngày cơ mà, ngày mai lại nói chuyện tiếp.”

“Vâng, thế con đi ngủ trước đây.” Lương Tranh bị mẹ đẩy về phòng, không quên quay lại nói với ba một câu, “Ba, con đi ngủ trước nhé.”

“Ừ ừ, đi ngủ sớm đi, mai ba đưa con đi câu cá.”

Những ngày ba Lương không phải đi làm, thường thích nhấp hớp rượu, câu vài con cá, rảnh rỗi quá thì tới rạp hát học mấy câu hí y y a a của người trong đoàn, quả thực là người biết hưởng thụ cuộc sống.

Ngày hôm sau, Lương Tranh đội một chiếc mũ rộng vành, đi theo ba tới nhà ông nội câu cá.

Mặc dù chỗ nhà ông nội là nông thôn, nhưng sơn thanh thủy tú, cách đường lớn không quá xa nên thường xuyên có người lái xe tới câu cá, câu được con nào sẽ họp với mấy nhà nông bên cạnh nổi lửa nấu cá.

Kết quả là, câu đến tận trưa, chỉ nghe thấy tiếng ba thỉnh thoảng hưng phấn kêu lên, có con cắn câu này, ồ lại thêm con nữa, haizz Tranh Tranh này, sao con vẫn chưa câu được con nào thế?

Lương Tranh nhìn thùng cá của ba mình, bĩu môi, rồi lại nhìn sang thùng của mình, hoàn toàn trống không, nửa con cá cũng không có.

Cô ngồi xuống gửi tin nhắn cho Chu Húc. Nghe cô nói phờn nểng tới giữa trưa mà chẳng câu được con nào, Chu Húc cười, “Lần sau anh dạy em nhé.”

“Lần sau anh phải đến báo thù cho anh, ba em chế giễu em cả buổi rồi đấy.”

Chu Húc bật cười, “Được.”

Đến giữa trưa, Lương Tranh xách theo cái thùng không và cần câu, mặt xám ngoét đi theo ba về nhà ông nội.

Lúc trở về, đúng lúc chị họ nhà bác hai cũng tới.

Chị họ chạy tới xem cá, vừa thấy cái thùng rỗng của Lương Tranh đã cưỡi, “Tranh Tranh, ngồi đến giờ mà vẫn không câu được con nào à?”

Lương Tranh thở dài, thả thùng và cần câu xuống dưới mái hiên, “Bị ba em cướp hết rồi con đâu.”

Ba Lương cũng cười ha hả, vui vẻ khoe thành quả của hôm nay.

Lương Tranh nóng sắp chết rồi, đi vào phòng tận hưởng hơi mát điều hoà. Cô bỏ cái mũ xuống, đứng ở nơi để đón gió nhất.

Mẹ Lương đi vào thấy thế vội lôi cô ra chỗ khác, “Con nhóc này, vừa đổ mồ hôi mà đã vào phòng điều hoà, cẩn thận không bị cảm đấy.”

Sắp đến giờ cơm trưa, cô đi theo mẹ vào bếp để bụng thức ăn lên.

Chẳng mấy chốc, đồ ăn đã đầy một bàn, một bữa trưa phong phú đa dạng đủ món, Lương Tranh ra ngoài gọi mọi người, “Ông nội, ba, chú, về ăn cơm thôi ạ.”

“Tới đây tới đây.”

Nhà Lương Tranh 3 người, nhà cô 4 người, thêm ông nội là vừa đủ một mâm 8 người.

Lúc ăn cơm, ba cô và chú uống rượu với ông nội. Mẹ và cô tâm sự chuyện nhà, em họ còn nhỏ tuổi chị cầm đầu ăn.

Lương Tranh ngồi cạnh chị họ, đang ăn cơm, đột nhiên bị chị giữ chặt tay, “Tranh Tranh, cái nhẫn này bạn trai em tặng à?”

Lương Tranh thoáng sửng sốt rồi mới cúi đầu nhìn, cô vô thức gạt đầu.

Chị họ ồ lên một tiếng, “Tranh Tranh, bạn trai em giàu thật đấy, cái nhẫn này đắt lắm.”

Cô họ nghe thế cũng nhìn sang, “Đẹp thật, chắc cũng phải mấy ngàn đấy.”

“Mẹ, thế là mẹ không biết rồi, nhẫn hiệu này đắt lắm, cái bình thường cũng phải mấy vạn. Mà cái của Tranh Tranh thì quý hơn nhiều, nói mười mấy vạn cũng không ngoa đâu.”

Lương Tranh nghe thế cũng sợ ngây cả người, đưa trên tay mẹ Lương cũng suýt thì rơi xuống.

Về đến nhà, mặt mày mẹ Lương nặng như chì, kéo cô ngồi xuống ghế salon, nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, “Chiếc nhẫn này, có đắt như chị họ con nói không?”

Lương Tranh lắc đầu, “Con không biết.”

Cô biết nó quý, nhưng chưa từng tra thử giá.

Sắc mặt mẹ Lương càng thêm nghiêm trọng, bà ngẩng đầu nhìn cô, ngữ trọng tâm trường (1) nói: “Tranh Tranh, con không thể nhận món quà quý giá như thế của Chu Húc được. Chuyện hai đứa yêu nhau ba mẹ không phản đối. Mẹ cũng nhìn ra được A Húc rất trân trọng con, con cũng yêu thằng bé. Nhưng gia thế hai nhà chênh lệch quá xa. Hiện tại hai đứa đang yêu nhau, nhưng dù gì họ Chu cũng là danh gia vọng tộc, bí mật khó giữ, mẹ chỉ sợ nếu nhiều người biết sẽ gièm pha con có mưu đồ.”

(1) Ngữ trọng tâm trường: Lời nói trịnh trọng, nghiêm túc, chân thành

Lương Tranh tức giận nói, “Con có mưu đồ!? Con thích Chu Húc, muốn ở bên cạnh anh ấy, thì liên quan gì đến họ hàng nhà anh ấy?!”

Mẹ Lương nắm chặt tay cô, “Mẹ và ba đều biết như thế, Chu Húc cũng biết, nhưng miệng lưỡi con người là thứ đáng sợ, Tranh Tranh,

con trả lại chiếc nhẫn này cho A Húc đi.”

Chương 58: BÃO TỐ ẬP ĐẾN

Lương Tranh tự nhốt mình trong phòng ngủ một ngày, cơm nước cũng không màng. Ba Lương nhin không được trách vợ: “Bà nói gì với con bé thế? Tính tình Tranh Tranh đơn giản như thế, ngày nào cũng vô ưu vô lo, không tim không phổi, vui vẻ, hoạt bát, bà nói mấy điều phức tạp kia với nó làm gì, làm sao con bé chịu đựng nổi?”

Mẹ Lương đáp: “Ông nghĩ con bé nhà mình cái gì cũng không hiểu sao? Nó đã 20 tuổi rồi, không còn là đứa bé mười mấy tuổi đầu nữa, nếu mà nó thật sự cái gì cũng không hiểu, thì đã không đau khổ buồn bã như hiện tại.”

Bên ngoài trời đã tối, trong phòng cũng không mở đèn. Lương Tranh nằm nghiêng trên giường nhắm mắt lại.

Ba mẹ nói chuyện gì bên ngoài, cô đều có thể nghe được, cho dù hai người cố đè thấp thanh âm.

Cô không hiểu, cô chỉ thích Chu Húc, muốn mãi mãi bên anh mà thôi, tại sao phải phức tạp như vậy?

Cô đòi hỏi gì ở anh, mưu cầu gì ở anh? Thứ duy nhất cô muốn ở anh, chỉ là Chu Húc mà cô yêu, chỉ là chính anh. Cô căn bản không hề để ý đến tiền tài, địa vị của anh, cô chỉ thích... duy nhất con người anh. Thích đến trầm mê.

Tâm trạng của cô hiện tại vô cùng phức tạp. Kể từ khi biết người nhà anh không thích cô, Lương Tranh vẫn luôn cảm thấy bức bối, lo lắng.

Cô cố gắng khắc chế những cảm xúc tiêu cực của bản thân, tự nhủ mình không nên quan tâm nhiều như thế, cứ cho qua đi, rồi mọi việc

cũng sẽ ổn thôi. Nhưng đôi khi vào những thời điểm những cảm xúc bị quan chiếm lấy tâm trí, cô cũng đã từng nghĩ liệu mình và anh có thể đi cùng nhau bao lâu.

Ngày 3 tháng 8 Lương Tranh về Bắc Kinh. Lúc xuống phi cơ, Chu Húc liền gọi điện thoại cho cô: “Em đến nơi chưa?”

Lương Tranh gật đầu: “Em vừa xuống. Giờ đang đi lấy hành lý.”

Chu Húc: “Ừ. Anh chờ em ở ngoài.”

“Vâng.”

Lương Tranh đi lấy hành lý, vừa đi đến cổng, xa xa đã thấy bóng dáng anh tuấn của anh.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên, nhiều thêm mấy phần lười biếng, ít đi vào phần nghiêm túc, lạnh lùng.

Chỉ cần nhìn thấy anh, thời gian như ngừng trôi, không gian như dừng lại, bất kì thứ gì cũng không còn lọt vào đáy mắt cô được nữa. Chỉ nhìn mỗi anh.

Lương Tranh đi đến, Chu Húc đỡ lấy hành lý của cô, một tay nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Em có mệt không?”

Lương Tranh vẫn chăm chú nhìn anh, hơi lắc đầu: “Không. Ở trên máy bay em có ngủ một lát rồi.”

Hai người nắm tay nhau, đi bộ về phía bãi đỗ xe, anh hỏi: “Về nhà chơi vui không?”

Lương Tranh khẽ mỉm cười, gật đầu: “Vui.”

Cô nói, quay sang nhìn anh: “Nhưng mà đôi khi quá nhớ anh.”

Chu Húc sửng sốt, anh dừng lại, rũ mắt nhìn cô, khóe miệng cong lên, ngoắc ngoắc cằm Lương Tranh: “Hôm nay em sao vậy? Miệng

ngọt như thế?”

Lương Tranh kéo tay anh xuống: “Bình thường không ngọt hay sao?”

Chu Húc bật cười, nắm lấy tay cô: “Ngọt. Lúc nào cũng ngọt!”

Đến xe, Lương Tranh lên trước, Chu Húc giúp cô cất hành lý vào cốp, mới đi lên.

Lương Tranh nói chuyện điện thoại với mẹ, báo rằng đã đến nơi.

Lại hỏi thăm ba, mẹ hai, ba câu mới cúp điện thoại.

Chu Húc cúi người giúp cô thắt dây an toàn.

Lương Tranh nhìn anh, vô thức vòng tay qua eo anh.

Dây an toàn “Cạch” một tiếng cài xong. Một giây sau, Chu Húc nhanh như cắt ôm lấy vòng eo nhỏ gầy của cô, cúi đầu nồng nhiệt hôn lên cánh môi đỏ mọng của Lương Tranh.

Lúc trước hai, ba tháng không gặp mặt sẽ nhớ nhưng, mà bây giờ chỉ xa nhau có vài ngày, đã cảm thấy không thể chịu nổi. Lương Tranh vòng tay ôm lấy cổ anh, môi kề môi, mắt kề mắt, hơi thở quấn quýt, rất lâu sau mới chịu tách ra.

Thời điểm rời đôi môi ngọt ngào, mềm mại của cô, Chu Húc còn không nở, vẫn dán phiến môi mình lên nhẹ nhàng vuốt ve một hồi lâu, lại hôn lên má, lên trán, lên mắt Lương Tranh mới thỏa mãn lưu luyến buông cô ra.

Lương Tranh để ai đó tùy ý làm loạn một trận, hồi lâu sau, Chu Húc mới ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt anh thâm thúy, đen huyền như mực, nhìn cô, giọng nói trầm khàn, tình tứ: “Hôm nay sao lại ngoan ngoan thế?”

Lương Tranh lại hỏi ngược lại anh: “Bình thường em không ngoan sao?”

Chu Húc nhìn cô một lúc, bật cười, cứng chiều nắn nắn má cô, trêu chọc: “Hôm nay ngoan hơn, cực kỳ nghe lời.”

Hai người không lái xe về thẳng nhà, mà ghé tiệm cơm trước.

Lúc ăn tối, Chu Húc mới phát hiện Lương Tranh không đeo nhẫn đôi anh tặng.

Anh sững sờ, nhìn xuống tay cô: “Nhẫn đâu? Sao em lại không mang.”

Lương Tranh rũ mắt nhìn xuống ngón áp út trống không: “Em quên mang.”

Chu Húc nhàn nhạt nói: “Tí về nhớ đeo lên.”

Lương Tranh cúi đầu, không trả lời.

Qua một lúc, cô không nhịn được nói: “Chu Húc.”

“Ừm.” Chu Húc tiếp nhận nước từ tay phục vụ, đặt xuống trước mặt cô.

Lương Tranh nhìn anh: “Chiếc nhẫn kia rất đắt, phải không?”

Chu Húc hơi ngừng lại, ngẩng đầu nhìn cô: “Hả?”

“Nhẫn đôi. Tại sao anh lại mua đôi nhẫn đắt thế?”

Chu Húc nhìn cô, không biết vì sao đột nhiên cô lại hỏi điều này, từ tốn nói: “Quà tặng sinh nhật 20 tuổi của em, mà lại muốn em đeo nó cả đời, vì vậy anh không cảm thấy đắt.”

Lương Tranh nhìn anh, bờ môi giật giật, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị một nắm cát chặt lại, không tài nào thốt lên lời.

Chu Húc như đoán được suy nghĩ của cô, anh kéo tay Lương Tranh, nghiêm túc nhìn cô, chân thành nói: “Tiền của anh. Ngoài việc tiếp quản cơ ngơi của Chu gia, anh cũng có đầu tư bên ngoài nữa. Em không cần cảm thấy khó nghĩ.”

Lương Tranh không biết phải nói gì, cô rút tay lại, cúi đầu, yên lặng ăn cơm.

Chu Húc biết Lương Tranh không vui, những khi cô có tâm sự sẽ im lặng như thế, không chịu nói, cười.

Mãi cho đến khi về đến nhà, Lương Tranh cũng không chịu nói với anh câu nào.

Lương Tranh cất túi, vào phòng lấy quần áo, chuẩn bị tắm rửa.

Chu Húc tiến lên, giữ chặt khuỷu tay cô: “Sao em đột nhiên không vui vậy? Lúc ở sân bay không phải vẫn còn tốt sao?”

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Em không phải không vui.”

“Đừng nói dối.” Chu Húc nhíu mày nhìn cô, anh cảm thấy có chút không thể nắm bắt được tâm trạng của cô: “Bởi vì chiếc nhẫn sao? Bởi vì nó mà em tức giận với anh à? Anh tặng quà cho em cũng là sai ư?”

“Em không hề giận anh.” Lương Tranh sốt ruột giải thích. Cô sao có thể vì chuyện này mà tức giận với anh chứ. Cô biết rõ anh vô cùng yêu thương, che chở cô.

Chỉ là hiện tại trong lòng Lương Tranh có quá nhiều cảm xúc phức tạp, loạn thất bát tao.

Chu Húc trầm mặc nhìn Lương Tranh, đôi mắt anh đen nhánh, sâu thẳm, ánh nhìn chăm chú như xuyên qua linh hồn, thấu tỏ nội tâm người đối diện.

Lương Tranh đột nhiên cảm thấy vì tâm trạng của mình mà ảnh hưởng đến mọi người, khiến cho tất cả sự việc cứ rối tung cả lên.

Cô nhịn không được tiến lên ôm lấy anh, thành thật giải bày: “Chu Húc, thật xin lỗi, em không có giận anh, cũng không có buồn bực gì hết, anh đừng tức giận nữa, được không?”

Yết hầu Chu Húc giật giật, thấp giọng nói: “Anh không tức giận.”

Anh kéo cô ngồi xuống giường, dịu dàng nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Chiếc nhẫn đâu? Em để ở đâu rồi?”

Lương Tranh nhìn anh, một lúc sau mới nói: “Trong túi.”

Anh đứng lên, cầm túi xách, tìm chiếc nhẫn, sáu đó bước tới bên cạnh cô, ngồi xuống, kéo tay Lương Tranh đặt lên đùi mình, cúi đầu cẩn thận đeo lại giúp cô: “Về sau không cho phép em tháo xuống lần nữa. Bằng không anh sẽ giận thật sự đấy.”

Đêm đã khuya, không gian yên tĩnh. Lương Tranh và Chu Húc cùng nằm trên giường, cô kể cho anh chuyện ở Giang Thành.

“Ba thực sự rất quá đáng, kéo em đi câu cá, nhưng cứ hơn thua tranh hết cá của em, làm em phơi nắng từ sáng đến trưa mà chẳng câu được con nào. Hừ sau đó ba còn cố tình chế giễu tài nghệ của em.”

Chu Húc khẽ cười, anh đưa tay giữ cằm cô, quay trái, quay phải nhìn một lượt: “Cũng may, không bị đen đi.”

Lương Tranh nói: “Em xịt kem chống nắng, mặc đồ bảo hộ hàng hoàng nha. Cũng may không bị rám nắng, nhưng mà chỗ cổ bị bỏng nắng một chút.” Cô vừa nói vừa nghiêng cổ cho Chu Húc xem.

Chu Húc cười, kéo cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên chiếc gáy thanh mảnh, trắng trẻo của Lương Tranh.

Lương Tranh bị ngựa, vắn vẹo tránh khỏi tay anh: “Anh đừng làm rộn. Mai em còn phải đi làm đó.”

Kỳ nghỉ hè trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc Lương Tranh đã là sinh viên năm 4 đại học.

Nhưng năm tư cũng không có nhiều lớp, phần lớn thời gian của cô đều ở lại văn phòng luật, đồng thời vùi đầu ôn thi chứng chỉ tư pháp.

Chu Húc dạo gần đây cũng bận vô cùng. Tháng 12 anh mới trở lại Anh, đi hơn 10 ngày, trung tuần tháng 10 mới trở về. Vừa trở lại Trung Quốc đã lao đầu vào các dự án của công ty.

Lương Tranh rất ít khi hỏi thăm về công việc của anh, cô không hiểu, cũng chẳng giúp gì được. Tháng 12, Chu Húc đột nhiên bận bịu hơn cả lúc trước. Anh thường xuyên đi sớm, về muộn, có nhiều khi đến rạng sáng mới về nhà. Bình thường Lương Tranh đều chờ anh, bởi vì nhiều khi anh đi xã giao, uống rượu nên về muộn.

Đó là một ngày cuối tháng 12, Lương Tranh như thường lệ chờ Chu Húc trở về. Cô ngồi ở phòng khách, chuyên tâm đọc sách luật chuyên ngành, chờ anh trở về.

Bình thường khoảng 12h hơn Chu Húc sẽ về, nhưng hôm nay đã muộn mà vẫn chưa thấy anh, cô chờ thẳng đến rạng sáng mà Chu Húc vẫn chưa trở lại.

10h hơn anh có nhắn cho cô, bảo hôm nay đi tiệc xã giao, tối sẽ về.

Lương Tranh đợi đến tận hai giờ sáng, cô có chút lo lắng, đang định gọi điện cho anh, thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Là Tần Tống.

Lương Tranh đang vô cùng sốt ruột, lại nhìn thấy cuộc gọi đến của Tần Tống, bỗng dưng có linh cảm xấu, cô run rẩy cầm điện thoại lên, xuýt chút nữa trượt tay.

Tại sao muộn như thế Tần Tống còn gọi cho cô.

Ngay lập tức trong đầu cô xuất hiện trường hợp xấu nhất.

Cô bối rối lên tiếng, thanh âm run run: “Tần Tống? Chu Húc đâu rồi? Có phải anh ấy gặp chuyện gì không?”

“Không phải!” Tần Tống nghe ra giọng nói đầy lo lắng của cô, vội vàng giải thích: “Cậu đừng lo lắng. Cậu ấy chỉ là uống quá chén, tôi đưa cậu đến dưới nhà rồi, cậu xuống đón cậu ấy nhé.”

Lương Tranh lập tức trở về phòng, khoác áo ngoài, cầm điện thoại, vội vàng chạy xuống.

Lúc cô xuống đến nơi, vừa vặn xe Tần Tống dừng trước mặt.

Cô sốt ruột chạy đến, đêm lạnh thấu xương, Lương Tranh mặc mỗi một chiếc áo gió mỏng, hai tay run lên.

Cô liếc nhìn Chu Húc ngồi ghế sau. Anh mặt một thân âu phục màu đen, đầu cúi xuống, hai mắt nhắm nghiền, cả người dựa vào băng ghế.

Nếu không phải ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô còn cho rằng anh đang ngủ thiếp đi thôi.

Lúc Lương Tranh tiến vào đỡ anh, mới phát hiện anh đã say bí tỉ, cả người hơi nồng mùi rượu nặng.

“Sao anh ấy lại uống nhiều thế?”

Tần Tống nói: “Xã giao, đêm nay gặp phải chút chuyện phiền phức.”

Lương Tranh đau lòng, cô ngồi trong xe, cúi đầu nhìn Chu Húc đang bất tỉnh nhân sự, tựa đầu vào bả vai mình.

Lương Tranh nhin không được xót xa, hỏi: “Nhà bọn họ coi anh ấy là công cụ kiếm tiền hay sao?”

Tần Tống sừng sốt một chút, anh quay đầu nhìn Lương Tranh, cuối cùng không nhin nổi nữa, dứt khoát nói: “Cậu không biết sao? Chu Húc sớm đã đoạn tuyệt với gia đình rồi!”

Lương Tranh ngẩng phắt đầu lên, kinh ngạc nhìn anh ta: “Cái gì cơ?”

Tần Tống nhìn cô, không nói gì thêm.

Lương Tranh bỗng nhiên hiểu ra điều gì, đau lòng nói: “Là vì tôi sao?”

Tần Tống biết không nên nói lời này, nhưng Lương Tranh đã biết, vậy thì anh cũng không cần giấu diếm cô nữa, liền thành thật nói: “Cậu biết rồi đấy, nhà bọn họ muốn A Húc lấy Triệu Văn Anh. Nhưng trong lòng thẳng nhóc cứng đầu này chỉ có cậu. Vì cậu mà cả người nhà cũng không cần. Hơn một năm nay A Húc tự mình bươn chải lập nghiệp. Cậu ấy ưu tú, làm việc quyết đoán, tự khởi nghiệp rất thành công, nhưng ông nội cậu ấy luôn muốn ép cậu ấy trở về. Sau lưng dùng không ít thủ đoạn ngáng chân A Húc. Hiện tại... công ty A Húc một tay gây dựng... e là ...”

Chương 59: Gặp ông nội

Mùa đông ở Bắc Kinh rất lạnh, mà năm nay dường như còn lạnh hơn những năm trước.

Lương Tranh ngồi trong xe, nhưng lại cảm nhận được cái giá rét đang len lỏi trong cốt tủy mình.

Cô nhìn Tần Tổng, môi mấp máy muốn hỏi mấy lần mà cổ họng cứ như nghẹn lại, đau rát, không sao nói được nên lời.

Thật lâu sau, cô mới lấy lại được giọng nói: “Công ty... không còn là sao?”

Câu hỏi vừa thốt ra, hai mắt cô đã đỏ hoe, nước mắt chỉ chực chờ lăn xuống.

Tần Tổng nhìn cô, bỗng nhiên có chút không đành lòng, anh dời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trầm mặc hồi lâu mới gom đủ bình tĩnh, thấp giọng đáp: “Công ty không còn... Tức là tằm huyết hơn một năm nay của cậu ấy... uống phí hết cả rồi.”

Lương Tranh như chết lặng ngồi đó. Bàng hoàng, sửng sò, câm lặng.

Trong đầu cô hiện lên rất nhiều hình ảnh. Nhớ Chu Húc thường làm việc trong thư phòng đến tận 2, 3 giờ sáng, nhớ những đêm bừng tỉnh giấc không thấy anh bên cạnh, ra ngoài tìm lại bắt gặp ánh đèn sáng le lói từ phòng làm việc của anh.

Cô nhìn ra ngoài, từng cơn gió lạnh đến thấu xương thổi tới làm mắt cô cay xè. Cô cố ngăn cho nước mắt mình không rơi xuống, khẽ hỏi:

“Lập nghiệp... có phải rất vất vả không?”

Tần Tổng cũng đang nhìn ra ngoài, thoáng im lặng rồi mới trả lời:
“Rất vất vả.”

Hơn một năm nay, Chu Húc đã phải bỏ ra và hi sinh những gì, Tần Tổng là người rõ hơn ai hết. Trơ mắt nhìn lý tưởng và tâm huyết của người bạn thân sụp đổ hoàn toàn, dù chỉ là người đứng xem nhưng anh cũng không thấy rất khó chịu, rất không cam tâm.

Tần Tổng không biết Chu Húc đang nghĩ gì, nhưng với tính cách của cậu bạn nổi khố, có cực khổ mấy cũng sẽ không bao giờ thể hiện ra ngoài. Nếu không, sao đêm nay có thể uống say đến thế.

Lương Tranh vẫn không dám nhìn thẳng, hỏi tiếp: “Anh ấy khổ sở lắm sao?” Cả hai trầm mặc hồi lâu.

Nước mắt của Lương Tranh lăn xuống đôi gò má, cô nhìn qua tấm kính chắn gió, nhẹ giọng nói: “Chắc là anh ấy khó chịu lắm. Nhưng mà tính tình anh ấy như thế, có khó khăn thế nào cũng sẽ không để người ta biết đâu.”

Lương Tranh dìu Chu Húc về nhà, đỡ anh vào phòng ngủ, để anh nằm lên giường.

Anh đã say lắm rồi, nằm im lìm như đã ngủ thiếp đi.

Lương Tranh cời âu phục giúp anh, rồi đi giặt khăn để lau mặt cho anh.

Cô ngồi bên giường, cẩn thận thấm khăn mềm lên mặt rồi lên tay anh.

Cô khe khẽ gọi, “Chu Húc? Anh có muốn uống nước không?”

Chu Húc ngủ rất sâu, hoàn toàn không có phản ứng.

Lương Tranh ngồi nhìn anh thêm một lát rồi mới đứng dậy, bỏ lại khăn vào trong nhà tắm.

Sợ mai anh dậy sẽ đau đầu, cô ra phòng khách tìm thuốc giải rượu nhưng tìm mãi chẳng thấy đâu, đành phải đi nấu canh giải rượu cho anh.

Rõ ràng đầu óc trống rỗng chẳng muốn nghĩ gì, nhưng vừa nấu canh mà nước mắt cứ vô thức tuôn ra.

Dùng tay lau đi hàng nước mắt thấm ướt hai má, nhưng càng lau, nước mắt lại rơi càng nhiều, có thế nào cũng không ngừng lại được.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại ánh sáng lờ mờ của chiếc đèn để đầu giường.

Lương Tranh đi đến bên giường, đặt bát canh lên mặt tủ.

Cô ngồi xuống, tay nắm chặt tay Chu Húc, nhẹ giọng gọi anh. “Chu Húc? Chu Húc, dậy uống canh giải rượu rồi ngủ tiếp được không?”

Cô đưa tay lên sờ thử trán anh, “Nếu không ngày mai còn đau đầu hơn đây.”

Chu Húc vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Lương Tranh chưa từng thấy anh uống say như thế bao giờ.

Cô siết tay anh càng chặt, cúi người xuống ngắm anh.

Dáng vẻ ngủ say cũng đẹp trai thật đấy.

Lương Tranh cười thầm, khẽ nói với anh: “Chu Húc, sao trước giờ em không phát hiện ra anh ngốc vậy nhỉ. Vì em mà trở mặt với người nhà, có đáng không?”

“Anh chẳng chịu nói với em, em chẳng khác nào một con ngốc vô dụng, không thể giúp gì cho anh.” Nước mắt Lương Tranh lại tiếp tục

lăn, “Tâm huyết của anh suốt thời gian qua cứ như vậy mà biến mất, có phải anh rất khó chịu không?”

Cô úp mặt lên ngực Chu Húc mà khóc, dù đã có cho những giọt nước mắt đừng rơi xuống nhưng chẳng may may có tác dụng, “Thà rằng anh cứ ghét bỏ xa cách em như khi trước, thì giờ đâu phải vất vả khổ sở đến vậy.”

“Lâu lắm rồi anh không về nhà, chắc là chú dì nhớ anh lắm.” Cô vẫn chẳng thể nào ngăn nổi dòng lệ cứ thi nhau rơi xuống, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, “Kỳ thực, em chưa bao giờ hi vọng, anh phải vì em mà hi sinh nhiều đến thế.”

...

Lúc Chu Húc say rượu tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu mình đau như sắp nổ tung. Anh đưa tay lên che mắt, hàng lông mày nhíu chặt, nằm thêm một lúc nữa mới khá hơn.

Ý thức vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, anh mở mắt ra nhìn căn phòng quen thuộc, một lúc sau mới ý thức được đây là nhà mình.

Anh nhớ tối qua mình đã nốc không ít rượu ở Hoa Thiên, chắc là Tần Tống đưa anh về.

Mi tâm vô thức nhắm lại, nhắm mắt dưỡng thần thêm một lúc nữa, đưa tay xoa xoa hai huyệt thái dương đang đau buốt.

Nằm thêm mấy phút nữa, Chu Húc cuối cùng cũng mở mắt ra, ngồi dậy.

Đang định rời giường thì anh thấy trên mặt tủ có một bát canh giải rượu, bên dưới còn đè một tờ giấy.

Anh cầm lên xem.

“Chu Húc, em đi làm đây, dậy thì nhớ uống canh giải rượu nhé. Nếu đầu đau quá thì cứ nằm thêm một lúc. Em nấu cháo rồi, để sẵn trong nồi giữ ấm. Tối qua anh uống nhiều quá nên hôm nay ăn thanh đạm thôi. Chắc em sẽ về hơi muộn, hôm nay anh đừng đi đâu nữa, ở nhà nghỉ ngơi thôi nhé.”

Nhìn những lời dặn dò của cô, mệt mỏi mấy mấy ngày này đột nhiên biến thành thứ ảm áp khó hiểu, khóe môi anh khẽ gợn nụ cười.

Xem đi xem lại hai lần, cuối cùng Chu Húc cũng phải bật cười, bỏ lờ giấy xuống rồi uống bát canh giải rượu.

Nhà chính Chu gia.

Lương Tranh ngồi trên ghế salon đợi hồi lâu mới thấy Chu lão gia chống ba toong đi từ trên lầu xuống.

Cô đứng lên, thấy ông lại gần, lễ phép chào hỏi: “Cháu chào ông Chu.”

Chu lão gia từ nhìn cô đầy dò xét, khẽ hừ một tiếng rồi mới ngồi xuống.

Ông không thèm nhìn cổ, sắc mặt cũng chẳng mấy thân thiện, hỏi: “Cô tìm tôi có việc gì sao?”

“Dạ vâng.” Lương Tranh không ngồi xuống mà vẫn đứng đó, cô nhìn Chu lão gia, không vòng vo mà hỏi thẳng vào vấn đề, “Ông thực sự yêu thương cháu trai mình sao?”

Ông nhíu chặt mày, ánh mắt lộ rõ vẻ phật ý, “Cô hỏi vậy có ý gì?”

Lương Tranh nói: “Ông biết anh ấy tự thân lập nghiệp có bao nhiêu vất vả không? Nhưng ông lại dùng thế lực của mình, hủy hoại tâm huyết hơn một năm qua của anh ấy, mà mục đích chỉ là muốn anh ấy thỏa hiệp, muốn anh ấy nhận thua, ép anh ấy trở về! Ông bẻ gãy cánh của anh ấy, đập đổ niềm kiêu hãnh của anh ấy, ông thực sự gọi

đấy là yêu thương ư? Ông không hề thương anh ấy một chút nào! Ông chỉ muốn khống chế anh ấy!”

“Hỗn láo!” Chu lão gia tức giận đến nổi đứng phắt dậy, toàn thân phát run, chỉ tay vào mặt Lương Tranh, “Cô dám nói chuyện với tôi như vậy à? Người nhà cô dạy dỗ cô thế nào vậy?”

Lương Tranh không hề nao núng nhìn ông, thẳng thừng đáp trả, “Cha mẹ cháu dạy cháu rất tốt.”

“Cô... cô...”

“Ông!” Triệu Văn Anh vừa tới đã bắt gặp một màn này, vội vàng chạy từ ngoài vào, đỡ lấy Chu lão gia, “Ông, ông đừng nóng giận, ông quên bác sĩ đã căn dặn gì rồi sao, phải chú ý sức khỏe, tuyệt đối không thể nổi nóng.”

Vừa an ủi, cô nàng vừa nhìn về phía Lương Tranh, lông mày nhíu chặt, “Tại sao lại là cô? Cô tới đây là gì? Cô còn sợ mình chọc tức ông chưa đủ hay sao?”

Lương Tranh không thèm để ý tới cô nàng, ánh mắt cũng lờ mờ cho, cô nhìn thẳng vào Chu lão gia, “Ông Chu, cháu không cố ý đến chọc tức ông. Cháu chỉ hy vọng ông có thể giơ cao đánh khẽ, đừng làm tổn thương Chu Húc nữa. Anh ấy dù gì cũng là cháu của ông, nào phải người ngoài. Ông phá hủy tâm sức và lý tưởng của anh ấy, tính cách của anh ấy như thế, có khổ mấy cũng chỉ một mình chịu. Nhưng anh ấy không biểu lộ ra ngoài, không có nghĩa là anh ấy không khổ sở, không đau lòng.”

Lão gia từ nhìn cô, hàng mày nhíu chặt nhưng không nói gì.

Mi tâm Triệu Văn Anh cũng nhăn lại, vẻ mặt rất không bằng lòng.

Đứng cạnh Triệu Văn Anh còn có vợ của chú hai và chú ba. Thấy thế, vợ hai tiến đến, giọng hằn học: “Đây là chuyện của A Húc và ông nội thẳng bé, sao đến lượt một người ngoài như cô chen miệng

vào! Vả lại, bây giờ A Húc rơi vào tình trạng như thế, còn không phải tại cô à? Đúng là con nhà tầm thường, chẳng có chút giáo dục nào cả, mới sáng sớm đã đến nhà chúng tôi gây gỗ. Đúng là xui xẻo!”

Mợ ba cũng không chịu thua kém, đột nhiên túm chặt lấy tay Lương Tranh, “Trời trời, chiếc nhẫn này đắt lắm, chắc không phải tự cô mua đâu nhỉ?”

Mợ hai châm chọc: “Tôi đã nói rồi mà, con gái bây giờ tâm cơ lắm, nằm mơ cũng muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng. Cứ một mức quần lấy A Húc nhà chúng ta không buông, còn không phải vì tiền à!”

Lương Tranh ngẩng phắt đầu, nhìn về phía mợ hai, ánh mắt vẫn phẳng lặng vô cùng, “Tôi chưa từng lấy tiền của của các người, không muốn lấy mà cũng không thèm lấy. Chỉ vì thích Chu Húc nên tôi mới ở bên anh ấy.”

“Cái nhẫn mười mấy vạn cũng nhận rồi, cô còn giảo biện cái gì? Nhưng mà Chu gia nhà chúng tôi cũng không bao giờ nhận loại con gái như cô làm con dâu đâu, cô đừng mơ mộng hão huyền.”

Lương Tranh nhìn bà ta, một lúc lâu sau mới bình tĩnh trả lời: “Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ bước qua cửa Chu gia.”

Dứt lời, cô nhìn về phía Chu lão gia vẫn luôn im lặng, “Ông Chu, ông làm nhiều việc như vậy không phải chỉ muốn cháu rời xa Chu Húc hay sao. Được, cháu sẽ rời xa anh ấy. Nhưng hy vọng ông thu tay lại, đừng hủy đi sự nghiệp mà anh ấy đã dồn công bỏ sức bao lâu nay.”

Chu lão gia nhìn cô, hồi lâu sau mới đáp: “Cô nói được làm được.”

Lương Tranh gật đầu, quay người đi ra khỏi Chu Húc.

Khi Lương Tranh bước chân ra khỏi cửa, từng cơn gió lạnh thét gào, lạnh cắt da cắt thịt.

Cô lấy điện thoại ra, thấy cuộc gọi nhớ của Chu Húc. Cô gọi lại, cố gắng để giọng nói mình vui vẻ như thường, “Anh dậy chưa?”

Chu Húc “Ừ” một tiếng, thấp giọng hỏi: “Vẫn đang ở văn phòng à? Trưa nay em có về không?”

“Ừm, có chứ. Trưa nay anh muốn ăn gì nào? Để em đi mua.”

“Không biết nữa, em cứ về trước đi. Anh đứng dưới lầu chờ em rồi chúng ta cùng đi.”

Đối diện với cơn gió đông thổi ào tới, Lương Tranh vẫn cười, nhưng nước mắt đã vô thức lăn xuống từ lúc nào, “Được, em bắt xe về ngay đây.”

“Ừ, anh chờ em.”

Lương Tranh đón một chiếc taxi về nhà, mất khoảng 20p, còn chưa về tới nơi đã thấy bóng Chu Húc.

Anh mặc một chiếc áo khoác trùng màu đen, đứng bên ngoài tiểu khu.

Lương Tranh trả tiền bác tài xế rồi xuống xe. Chu Húc đã thấy cô, rảo bước đi tới.

Anh nắm lấy tay cô, “Lạnh không?”

Lương Tranh nhìn anh cười, “Vẫn ổn.”

Anh đưa tay lên sờ thử trán anh, “Anh còn đau đầu không? Đã uống canh giải rượu chưa?”

Chu Húc đáp “Ừ” một tiếng, “Uống rồi, nhưng vị hơi lạ.”

Lương Tranh cười, “Canh giải rượu mà anh còn đòi ngon à, ai bảo anh uống nhiều rượu như vậy làm gì.”

Chu Húc dặt tay cô băng qua đường, “Sao tay em lạnh thế?”

“Không phải chứ.”

Chu Húc đưa tay qua, giúp cô đội mũ áo lên, “Nói với em bao lần rồi, ra ngoài phải mặc nhiều áo ấm vào chứ.”

“Em mặc ấm lắm, sắp thành quả bóng đến nơi rồi.”

Chu Húc bật cười, dịu dàng xoa đầu cô, “Chiều có đi làm không?”

“Không ạ, chiều em được nghỉ.”

Chương 60: CHIA TAY

Tháng 1 đến, thời tiết Bắc Kinh càng ngày càng giá lạnh.

Sáng sớm hôm đó, Lương Tranh lười biếng rời giường, đi ra phòng khách, vén rèm mở cửa sổ, mới phát hiện ra bên ngoài đang có tuyết rơi.

Cô đứng tựa vào cửa sổ, nhìn những bông tuyết an nhiên thả mình trong không trung. Tuyết rơi dày, gió lạnh thấu xương ập đến, rót thẳng vào phòng khách, hơi thở của sự băng giá. Lương Tranh đột nhiên cảm nhận được, mùa đông năm nay thật lạnh.

Cô đứng trước cửa sổ hồi lâu, đến tận khi Chu Húc từ trong phòng ngủ đi ra, với tay đóng cửa sổ lại, kéo cô vào lòng: “Em không thấy lạnh à?”

Anh kéo cô ngồi xuống ghế sofa, một tay cầm chặt đôi bàn tay cô, một tay rót nước ấm ra cốc: “Nào, uống một ngụm nước ấm.”

Lương Tranh ngoan ngoãn nhận lấy cốc nước, có chút nóng, cô áp hai tay vào cốc, tầm mắt lãnh đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nói: “Chu Húc, anh có cảm thấy, năm nay lạnh hơn các năm khác không?”

Chu Húc đặt cốc nước của mình xuống, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ một cái: “Thế à? Hình như mùa đông năm nào Bắc Kinh cũng lạnh như thế.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, dí dí đốt tay vào má Lương Tranh, tay anh lạnh lạnh, xương xương: “Có phải vừa mới đứng hóng gió quá lâu hay không?”

Anh đứng dậy định đi lấy áo khoác cho cô, Lương Tranh vội vàng kéo tay anh: “Em không lạnh, chắc vừa rồi đứng trước cửa sổ hơi lâu thôi, ngồi một chút là ổn.”

Cô kéo tay anh, cười dịu dàng: “Em đi làm bữa sáng đây, anh muốn ăn gì.”

Chu Húc ôm eo cô, cúi đầu hôn nhẹ lên môi Lương Tranh thầm thì: “Tùy em.”

Khó được một ngày cuối tuần cả hai đều thành thoi, ăn xong điểm tâm, Lương Tranh và Chu Húc tản bộ đến công viên gần đó đi dạo.

Tuyết vừa rơi, công viên khá đông, trên các băng ghế dài những ông bà cụ thành thoi ngồi nói chuyện, xung quanh lũ trẻ háo hức nô đùa, nặn người tuyết, xa xa những cặp tình nhân tay trong tay hạnh phúc cười nói. Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, vui tươi.

Lương Tranh phát hiện ra trước cổng công viên có bán khoai lang nướng, cô háo hức kéo tay Chu Húc chạy qua: “Em muốn ăn cái kia.”

Chu Húc nhìn theo hướng tay cô, mỉm cười, kéo cô đi mua.

Những củ khoai vàng ươm, nóng hổi vừa ra lò, hương thơm nức mũi, Lương Tranh vui vẻ cười tí mắt, vừa hăng hái ăn vừa thổi phù phù.

Cô dơ cánh tay, đưa đến bên miệng Chu Húc: “Cái này so với hàng lần trước chúng mình ăn thì ngọt hơn nhiều, anh nếm thử đi.”

Chu Húc cúi xuống cắn một miếng, gật đầu: “Ừ ngon hơn.”

Lương Tranh hí mắt cười, tay trong tay cùng anh đi dạo một vòng công viên.

Lương Tranh đi mệt, bèn kéo Chu Húc ngồi xuống một băng ghế gần đó.

“Mệt rồi à?”

Lương Tranh gật gật, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai anh, cô nhắm mắt, cảm giác được những tia nắng mặt trời dịu dịu, ấm áp chạm khẽ lên mặt.

Tuyết vừa rơi xong, lập tức có ánh mặt trời, nhưng thời tiết vẫn lạnh đến thấu xương.

Nhưng mà trong chuỗi ngày đông u ám, lại có ánh mặt trời hiếm hoi thế này quả thực khiến lòng người ấm áp.

Chu Húc nắm chặt tay cô, 10 ngón đan nhau, khăng khít không rời.

Anh tựa lưng vào ghế, hơi cúi đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Lương Tranh cứ như thế tựa đầu vào ngực Chu Húc, có anh ở bên cô luôn cảm thấy an toàn và được che chở, Lương Tranh bất tri, bất giác ngủ thiếp đi.

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng cô nhớ rõ mình đã nằm mơ thấy một giấc mộng kỳ lạ.

Trong mộng, Lương Tranh trở về kì nghỉ hè tốt nghiệp cấp 3 năm đó. Thời điểm cô vừa đến Bắc Kinh, từ sân bay đi ra, người đầu tiên cô gặp chính là anh. Dáng người anh cao ráo, lại khôi ngô, tuấn tú, cô chưa từng gặp người con trai nào đẹp đến thế.

Thế nhưng anh quá cao ngạo, lạnh lùng, trên đường đi lúc nào cũng chỉ chưng ra bộ dạng lãnh đạm, người lạ đừng đến gần. Tính cách Lương Tranh hoạt bát, vui vẻ, trái ngược hoàn toàn với anh, vì vậy ban đầu có chút sợ hãi, không dám bắt chuyện với Chu Húc. Thật vất vả mới lấy hết can đảm trò chuyện cùng anh, cô nhiệt tình giới thiệu về quê hương mình, còn thân thiết mời anh đi chơi. Anh chê cô lảm lòi, phiền phức, câu đầu tiên anh nói với cô, đến giờ Lương Tranh vẫn không quên được. Chính là: Cậu trật tự một chút đi.

Lúc ấy cô liền tự nhủ, sau này phải tránh con người khó gần, khó ở này càng xa càng tốt.

Giấc mộng bất chợt này nhắc cô giật mình nhận ra: Cô và anh đã quen biết nhau 4 năm.

Thời điểm tỉnh lại, cô vẫn tựa vào bờ vai anh, bàn tay bị anh giữ chặt không buông.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, Chu Húc đang nhỏ giọng nói chuyện điện thoại.

Chu Húc rũ mắt nhìn cô, nói với bên kia: “Một chút nữa hai đứa tôi tới.”

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Anh bóp bóp má cô, dịu dàng cười: “Đã tỉnh?”

Lương Tranh gật gật đầu: “Em ngủ lâu chưa?”

“Mới thiếp đi 10p.”

Lương Tranh thấp giọng: “Em còn tưởng em đã ngủ một giấc rất dài rồi cơ, em còn nằm mơ cơ mà.”

Chu Húc cười: “Mơ cái gì?”

Lương Tranh cười: “Một giấc mơ đẹp.”

Lúc mới gặp chẳng khác nào oan gia, bây giờ nghĩ đến lại cảm thấy vô cùng tốt đẹp. Bởi vì ngày đó, cô đã gặp anh.

Cô tủm tủm cười: “Ai gọi anh thế?”

Chu Húc nói: “Dương Thăng kêu hai chúng mình qua chỗ cậu ta ăn cơm.”

“Ở đâu?”

“Nhà cậu ta.”

Lương Tranh vốn cho rằng hôm nay là ngày đặc biệt nào đó. Đến mới biết chỉ là Dương Thăng tâm huyết dâng trào, muốn tụ tập bạn bè ăn cơm mà thôi.

Lúc bọn họ đến nơi, Dương Thăng đang ở trong bếp cùng bạn gái chuẩn bị đồ ăn.

Thời điểm chạy ra mở cửa, tay vẫn còn cầm cái chảo rán: “Mẹ nó, chỉ còn hai người các cậu thôi đấy.”

Lương Tranh bị bộ dạng tay cầm nồi vung vậy, người mặc tạp dề hồng chọc cười, Chu Húc ngăn ông bạn đang hoa tay múa chân lại, nhàn nhạt nói: “Đi nấu cơm của cậu đi.”

“Ai nha, xong ngay đây, vào đi. Vào đi.” Nói xong lại chạy biến vào trong bếp.

Lương Tranh và Chu Húc đến cuối cùng, lúc tiến vào đã thấy mấy bạn cùng phòng của Dương Thăng và Tần Tống đang ngồi quây tròn say mê sát phạt nhau trên chiếu bạc.

“Anh, sao hai người đến muộn thế?” Chu Kỳ vừa nên bộ tứ xuống, vừa nói.

Chu Húc cởi áo khoác treo vào cạnh cửa. “Nhà chúng ta xa.”

“Chị dâu, biết đánh bài không?” Chu kỳ hớn hờ hỏi.

Lương Tranh cười: “Chị không biết chơi, mọi người cứ chơi đi, chị vào bếp xem phụ được Miêu Miêu gì không?”

Lương Tranh cởi áo khoác, xoay người vào bếp.

Miêu Miêu vừa nhìn thấy cô, như nhìn thấy vị cứu tinh từ trên trời giáng xuống, mừng rỡ hô to: “Tranh Tranh, cậu đến rồi, mau mau, đến giúp mình với.”

Vừa nói vừa hốt Dương Thăng ra ngoài: “May quá là may. Anh có thể đi ra được rồi, không giúp được gì thì thôi đi, còn cản tay cản chân người ta.”

Lương Tranh bật cười, Dương Thăng oan ức ai nha một tiếng, hờn dỗi nói: “Được rồi, được rồi. Vậy thì hai người cứ chậm rãi mà làm, tôi ra ngoài chơi với những người anh em của tôi.”

Dương Thăng phi như bay ra ngoài, nhập bọn với cánh đàn quạt. Lương Tranh ở lại phụ Miêu Miêu: “Khoai tây này xắt miếng đúng không?”

“Đúng rồi. Đúng rồi. Để Dương Thăng cắt, anh ấy nửa ngày còn không gọt xong vỏ 1 củ nữa.”

Lương Tranh cười rộ lên: “Vậy chốt là thái sợi hay cắt miếng.”

“Cắt miếng.”

Hai cô gái vừa làm cơm vừa vui vẻ nói chuyện phiếm.

Kỳ thật, Dương Thăng nhìn qua có vẻ là người không đáng tin cậy, nhưng lại rất chung tình, chỉ một lòng với bạn gái từ thời đại học Miêu Miêu, đã yêu là xác định tiến tới hôn nhân,

Miêu Miêu cười nói: “Anh ấy còn nói tốt nghiệp đại học muốn đi đăng ký kết hôn luôn. Đúng là ngốc hết thuốc chữa, ai muốn gả cho anh ta sớm thế chứ.”

Lương Tranh mỉm cười.

Miêu Miêu vui vẻ hỏi: “Vậy hai cậu thì sao? Lúc nào dự định kết hôn?”

Lương Tranh cúi đầu thái thịt, vẫn cười, nhưng không trả lời.

Lương Tranh giúp Miêu Miêu cắt rau củ xong, Miêu Miêu liền giục cô lên phòng khách nghỉ ngơi, một lát nữa sẽ có cơm ăn.

Cô đi ra phòng khách nhưng không thấy Chu Húc.

Hỏi Dương Thăng, Dương Thăng nói: “Hình như ở ngoài ban công đó.”

Lương Tranh đi ra khỏi ban công tìm Chu Húc, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng trò chuyện của hai người đàn ông.

Chu Kỳ đè thấp âm thanh: “Anh muốn ở bên Lương Tranh, thì cũng không thể không cần người nhà chứ? Máy ngày trước là sinh nhật bác cả, vậy mà anh cũng không thèm trở về. Anh có biết ba anh đau lòng đến thế nào không. Rõ ràng là sinh nhật bác ấy vậy mà không cười nổi một cái. Mẹ anh cũng thế, em nhiều lần thấy bác gái lặng lẽ ngồi một mình lau nước mắt. Anh, có phải anh thật sự muốn cắt đứt hoàn toàn quan hệ với người nhà mình.”

Giọng Chu Kỳ truyền đến tai cô không sót một chữ. Cô bình tĩnh đứng đó, hồi lâu sau mới trở lại phòng khách.

Sau khi ăn cơm xong, cả nhóm ngồi lại nhà Dương Thăng chơi một lúc đến 2h mới về. Trên đường trở về, Lương Tranh ngồi ở trong xe im lặng không nói chuyện. Cô tựa vào ghế, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyết lại rơi, ngoài trời gió khá mạnh, người đi đường ai cũng co ro trong chiếc áo phao dày, bước đi vội vàng.

Chu Húc thấy Lương Tranh im lặng, thất thần nhìn ra ngoài, liền hỏi: “Em mệt à? Ngủ một lát đi, sắp về đến nhà rồi.”

Lương Tranh không đáp, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, từ từ nhắm mắt lại.

Đến khi hai người về đến nhà đã là 3h hơn.

Chu Húc đỗ xe xong, nắm tay Lương Tranh bước vào thang máy.

Lòng bàn tay cô lạnh băng, Chu Húc không khỏi nhíu mày: “Sao tay lại lạnh thế này?”

Trong xe có điều hòa rất ấm áp, không thể lạnh như đứng ngoài đường lâu thế này được.

Chu Húc sờ lên trán cô, lo lắng nói: “Em thấy trong người thế nào? Có phải không thoải mái không?”

Lương Tranh quay đầu đi chỗ khác: “Không. Em thấy trong người rất khỏe.”

Đúng lúc thang máy đến, Chu Húc nắm tay cô, bước vào thang máy: “Trở về uống thuốc, nghỉ ngơi một chút là khỏe.”

Lương Tranh nhỏ giọng đáp ứng, không nói gì thêm.

Về đến nhà, Chu Húc dìu cô ngồi xuống nghỉ ngơi, còn mình đi tìm thuốc.

Năm nay đại khí là lạnh hơn so với các năm trước. Mới qua hơn nửa mùa đông mà Lương Tranh đã cảm hai, ba lần, vì vậy trong nhà luôn có sẵn thuốc.

Chu Húc tìm thuốc, lại đi đun nước ấm.

Lương Tranh ngồi trên sofa, ánh mắt thất thần nhìn chăm chăm lên chén trà trên bàn, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Anh trở mặt với với người trong nhà sao?”

Động tác của Chu Húc dừng lại, anh ngược mắt, nhìn về phía cô.

Lương Tranh cũng ngẩng đầu, thẳng thắn đối diện với anh. Cô không nói gì thêm, chỉ yên lặng nhìn anh.

Anh nhìn cô thật lâu, nhưng không đáp. Anh để bình trà xuống, bưng chén lên, lại cầm thuốc, vòng qua bàn trà đưa đến trước mặt cô: “Em uống thuốc trước đã.”

Lương Tranh không nhận lấy, chỉ chấp nhất nhìn vào mắt anh: “Người trong nhà anh đều không thích em, đúng không? Cả chú cũng không thích em, đúng không? Chú cũng muốn em chia tay với anh?”

Chu Húc nhú mày.

Lương Tranh lại nói: “Triệu tiểu thư so với em quả thật tốt hơn nhiều, cô ấy là thiên kim tiểu thư, danh môn khuê tú, gia thế, bối cảnh đều xứng với anh, có thể ở bên cạnh hỗ trợ cho sự nghiệp của anh. Người thông minh hẳn là sẽ lựa chọn cô ấy.”

Sắc mặt Chu Húc dần trở nên khó coi: “Em muốn nói gì?”

Lương Tranh nhìn anh, một hồi lâu, mới bình tĩnh nói: “Chu Húc, chúng ta chia tay thôi.”

Chu Húc nhìn cô, lặng yên không nói. Chỉ nhìn cô, chăm chú nhìn cô.

Lương Tranh và anh mặt đối mặt hồi lâu, cô còn muốn nói vài điều nữa, nhưng những cảm xúc nghẹn lại, khiến cô không thể mở lời.

Cô cúi đầu, tháo nhẫn xuống, đặt lên mặt bàn trà, sau đó đứng dậy, đi vào phòng ngủ.

Cô vừa đi được hai nước, Chu Húc đã đứng phắt dậy níu lấy cổ tay cô.

Anh nắm rất chặt, đến nỗi Lương Tranh cảm thấy đau. Cô rũ mắt, xoay người lại, đối mặt với anh.

Mắt Chu Húc đỏ bừng, chăm chú nhìn cô, ánh sáng trong đáy mắt anh như vỡ vụn, anh cố đè nén sự xúc động, bình tĩnh hỏi: “Em nghiêm túc sao?”

Thái độ của Lương Tranh cực kì kiên quyết, chỉ lẳng lẳng nhìn anh, không đáp.

Chu Húc siết tay cô chặt hơn, vành mắt anh đỏ hoe: “Em muốn giao anh cho Triệu Văn Anh? Lương Tranh, đến cùng, em coi anh là gì? Chỉ vì thế mà em đã lựa chọn buông tay anh, vất bỏ anh? Có phải đối với em anh có cũng được mà không có cũng chẳng sao?”

Lương Tranh không dám nhìn thẳng vào mặt anh, cô dờn ánh mắt, nhìn đi nơi khác: “Em không giao anh cho bất kỳ ai cả, Chu Húc. Tương lai anh muốn ở bên ai, muốn cưới ai, quyết định là ở chính anh.”

Chu Húc không dám tin nhìn cô, nhìn rất lâu, anh buông tay, cô, cười một tiếng: “Em muốn phải sạch quan hệ giữa chúng ta nhanh như vậy sao? Lương Tranh em tàn nhẫn thật đấy.?”

Lương Tranh không đáp, xoay người bỏ đi,

“Lương Tranh có phải em cảm thấy mình rất vĩ đại không?”

Lương Tranh dừng bước.

Qua một hồi lâu, cô mới quay người nhìn anh, chậm rãi nói: “Em không hề vĩ đại, cũng chưa bao giờ cảm thấy thế. Em chỉ không muốn ở cạnh anh nữa. Chu Húc, em mệt mỏi quá rồi, cũng đã kiệt sức rồi. Anh không nhận ra sao, em ở bên anh, đã không còn cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ nữa.”

Lương Tranh nói xong lời này, những cảm xúc cố khắc chế trong lòng, cuối cùng cũng không thể đè nén nổi nữa, nước mắt lã chã rơi xuống. “Anh vì em trở mặt với người nhà, quay lưng với gia đình. Anh nghĩ em sẽ vui sao? Anh có biết em cảm thấy áp lực biết nhường nào không? Biết em áy náy, vật vã thế nào không? Anh nói đi, làm sao em có thể vô tư ở bên anh như trước đây?”

Hốc mắt Chu Húc nóng lên, giọng nói trầm khàn: “Cho nên em muốn buông tay anh?”

Lương Tranh nhìn Chu Húc, nước mắt cô cứ thế lặng lẽ rơi xuống, giọng cô run rẩy, nhưng kiên quyết: “Chu Húc, em không hạnh phúc... Chu Húc, chúng ta dừng lại ở đây thôi.”

...

Đông đi xuân tới.

Tại thành phố S, mùa xuân đến sớm, mới tháng ba, thời tiết đã ấm áp, trăm hoa đua nở.

Lương Tranh say mê nói chuyện Wechat với Phùng Thiến. Phùng Thiến hỏi cô: “Tranh Tranh, cậu chưa trở về Bắc Kinh sao?”

Lương Tranh rep lại: “Gần đây vẫn phòng hơi nhiều việc.”

Phùng Thiến: “Vậy thì cậu cũng phải về chụp ảnh tốt nghiệp với chị em chứ. Dự định tháng 5 đó. Cố gắng sắp xếp công việc nhé.”

Lương Tranh: “Không hứa trước được. Nếu cứ với số lượng hồ sơ đổ về như hiện tại mình sợ không về được.”

Cô vừa gửi xong tin nhắn, Phùng Thiến lập tức gọi đến: “Tranh Tranh, con bé này rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chỉ vì tránh né tên đàn ông kia, mà ngay cả chụp ảnh tốt nghiệp cậu cũng định bỏ hả?”

Lương Tranh sừng sốt một chút, thấp giọng đáp: “Mình không phải vì tránh anh ấy.”

“Cậu không tránh? Vậy cậu giải thích sao về việc, sau khi chia tay với Chu Húc cậu lập tức nhận công tác ở phía nam. Bây giờ ngay cả ngày nhận bằng, chụp ảnh tốt nghiệp cũng không chịu quay lại, cậu còn nói là cậu không lảng tránh?”

Lương Tranh nhất thời không biết phải trả lời như thế nào?

Phùng Thiến thấy đầu bên kia im lặng, cũng không dồn ép nữa, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Bây giờ cậu đang làm việc ở đâu?”

Lương Tranh “ừ” một tiếng: “Mình đang làm cho một văn phòng luật.”

“Cuối tháng năm không về Bắc Kinh thật à?”

Lương Tranh không đáp.

Phùng Thiến lại hỏi: “Không phải là chờ đến tháng 6 nhận bằng bay về nhận xong, lập tức bay đi trong ngày đó chứ?”

“...”

“Tranh Tranh, về sau cậu không định quay trở lại Bắc Kinh nữa hay sao?”

Lương Tranh vẫn im lặng.

Phùng Thiến thở dài: “Mấy hôm trước mình còn gặp Chu Húc, anh ta đi ăn cùng nhóm Tần Tống, Dương Thăng.”

Lương Tranh “ừ” một tiếng, một lúc lâu sau mới nhin không được hỏi: “Anh ấy vẫn khỏe chứ.”

Phùng Thiến đáp: “Ai mà biết được, chỉ là so với trước đây lại càng lạnh lùng cao ngạo hơn, mình cũng chẳng dám bắt chuyện.”

Chương 61: Không dám

Gần đây thư ký Tiểu Lưu rất hoang mang, rõ ràng là tình hình công ty đang dần khá hơn, những hạng mục bị gián đoạn lúc trước cũng đã thuận lợi ký được hợp đồng, các khoản đầu tư bước đầu có lãi, nguy cơ loạn trong giặc ngoài trước đó cũng đã qua đi. Công ty phát triển thuận lợi như vậy, nhưng sao chẳng thấy Chu tổng của bọn họ có vẻ gì là vui mừng thế nhỉ?

Đã đến giờ tan tầm, nhân viên trong công ty lần lượt ra về, cả một tầng văn phòng im lìm chẳng chút tiếng động.

Tiểu Lưu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã về khuya, đường phố dần thưa thớt vắng vẻ. Rồi lại vô thức nhìn về phía văn phòng Chu Húc, Chu tổng đang ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ sát mặt đất, đã ngồi như thế rất lâu rồi. Ánh mắt anh vẫn một mực nhìn ra bên ngoài, chẳng hiểu tại sao, Tiểu Lưu luôn cảm thấy, bóng lưng của anh rất cô độc.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, đã hơn 11h rồi, nhưng anh không dám đi làm phiền Chu tổng, chỉ đành nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc, lẳng lẽ ra về.

Lúc Chu Húc rời công ty, trời đã rạng sáng. Giờ đó trên đường không nhiều xe cộ, người cũng chẳng còn mấy. Anh lẳng lặng lái xe về nhà, khi về tới, trời đã sáng rõ.

Đèn phòng khách vẫn mở, Chu Ngữ Chức thấy Chu Húc về, vội vàng đứng dậy ra đón, bà níu cánh tay Chu Húc, dịu dàng cười hỏi: “Sao con về muộn vậy? Có đói không? Có muốn ăn gì không?”

“Không cần đâu ạ.” Sắc mặt Chu Húc không mấy may biểu lộ gì, chỉ lạnh nhạt đáp: “Con lên lầu đây.”

Dứt lời, anh đi thẳng về phòng, Chu Ngũ Chức nhìn theo bóng lưng con trai mình, trong lòng càng bức bối khó chịu.

Kể từ khi chia tay với Lương Tranh, Chu Húc lại trở về bộ dạng như trước kia. Trong nhà không có gì thay đổi, tựa như trước lúc Lương Tranh đến.

Thế nhưng, dù giống là thế, nhưng bà có thể cảm nhận được, con trai bà ngày càng trầm mặc hơn, càng “câm lặng” hơn. Nụ cười khi dịu dàng nhìn Lương Tranh, đã lâu rồi bà không còn được thấy nữa.

Thời gian bốn tháng thấm thoát trôi qua, Chu Ngũ Chức biết được tin tức từ Chu Kỳ, sau khi Tranh Tranh chia tay với Chu Húc, ngay ngày hôm sau liền chuyển đi. Không lâu sau đó, cô tới thành phố S, cho tới bây giờ vẫn chưa từng trở lại Bắc Kinh.

Thình thoảng Chu Ngũ Chức lại trăn trở, không biết cô bé kia bên ba bên ngoài có vất vả không, đã quen với cuộc sống ở một thành phố mới chưa, có ai quan tâm chăm sóc cô bé hay không?

Đôi khi bà cảm thán, Chu gia thực sự rất ác độc, đang tâm dồn ép một cô gái nhỏ đến thế.

Ngày Chu Húc và Lương Tranh chia tay là 13/01, sau hôm đó, hai người không ai liên lạc với ai nữa. Wechat vẫn là bạn bè, số điện thoại vẫn lưu trong máy, nhưng lại không thể liên lạc với đối phương. Dường như cả hai đều muốn dùng thời gian để làm phai nhạt đi những dấu vết của người kia trong cuộc sống của chính mình.

Không ai dám nhắc tới cái tên Lương Tranh trước mặt Chu Húc, có lẽ vì họ cảm thấy, xa cách sẽ khiến anh dần quên đi, dần buông bỏ. Thế nhưng chỉ những người thân cận bên cạnh mới biết rằng, Lương Tranh đối với Chu Húc, có ý nghĩa thế nào.

Hôm đó ở quán rượu, Dương Thăng không nhịn nổi nữa, nói với Chu Húc: “Hôm nay tôi nhìn thấy Lương Tranh, cậu ấy về Bắc Kinh rồi.”

Động tác rót rượu của Chu Húc chững lại, nhưng anh không hỏi thêm điều gì, thậm chí còn không thèm nhìn Dương Thăng, chỉ chăm chú rót đầy ly rượu của mình.

Dương Thăng cẩn thận quan sát nét mặt cậu bạn thân, nói nhỏ: “Hình như cậu ấy về để chụp ảnh tốt nghiệp, tôi gặp cậu ấy với đám bạn.”

Chu Húc không ngẩng lên, anh vẫn duy trì sự im lặng như trước, cứ như chuyện Dương Thăng kể chẳng có lấy một xu quan hệ với anh.

Dương Thăng muốn nói lại thôi, không biết đang nghĩ gì mà môi mấp máy đôi lần, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Sau khi chụp ảnh tốt nghiệp với bạn cùng phòng, Lương Tranh định bay về trong đêm luôn.

Lần trước rời đi đã mang theo gần hết đồ rồi, trong ký túc xá chỉ còn lại vài quyển sách. Lần này cô về, tiện thu lại cất vào trong vali để mang đi.

Sau hôm nay, chắc chờ đến khoảng tháng 6 về trường nhận bằng, có lẽ Lương Tranh sẽ không trở lại Bắc Kinh nữa.

Mấy cô bạn cùng phòng ngồi phía đối diện nhìn Lương Tranh thu dọn đồ đạc, hai mắt Tiểu Vũ đã cay xè, “Tranh Tranh, chẳng phải chúng ta đã hứa sẽ cùng ở lại Bắc Kinh chờ lấy bằng hay sao, cậu thực sự không định quay lại đây nữa ư?”

Lương Tranh cười cười, “Đúng thế, bây giờ công việc của tớ ở bên đó đang khá tốt, các vị tiện bối trong văn phòng chỉ dạy rất nhiệt tình.” Cô không muốn để giây phút chia ly này thành một kỷ niệm đau lòng, vừa cười vừa nói: “Vớ lại, tháng 6 mình còn về lấy bằng cơ mà, đâu phải gặp nhau lần cuối đâu.”

Tiểu Vũ đã bật khóc: “Nhưng lấy bằng xong là cậu lại đi luôn đúng không? Cậu nhìn cậu xem, còn chưa tốt nghiệp mà từ tủ đến giường đều đã dọn sạch sẽ. Ngày nào ba bọn mình cũng phải nhìn thấy một cái giường trống, trống trải muốn chết mất thôi. Rõ ràng là phòng 4 người, thế mà cậu lại dứt áo ra đi trước, còn không định về đây với bọn tớ nữa.”

Bỗng nhiên Lương Tranh cũng muốn khóc theo, vành mắt cô hoe đỏ, cố nén những giọt nước mắt đang chực chờ rơi xuống, Lương Tranh đứng dậy, đi tới ngồi cạnh Tiểu Vũ, nắm tay cô bạn an ủi: “Có phải cả đời không gặp nữa đâu, sau này có thời gian các cậu có thể tới tìm mình mà.”

“Làm sao mà giống nhau được. Không cùng một thành phố, đâu thể tùy tiện lên một cái lịch rủ mọi người đi ăn cơm dạo phố được. Lâu không gặp nhau, xa mặt cách lòng thì làm sao bây giờ?”

“Sao mà thế được, ngày nào chúng ta chả tám chuyện trên Wechat.”

Tiểu Vũ lau nước mắt, túm lấy tay Lương Tranh, “Vậy khi nào mình kết hôn, nhất định cậu phải đến đấy nhé!”

Lương Tranh cười, “Nhất định phải về, tính ra thì mình cũng là người chứng kiến chuyện tình yêu của hai cậu đấy, sao mà không về cho được.”

Chuyến bay của Lương Tranh là chuyến 10h tối, bạn cùng phòng bịn rịn quyến luyến tiễn ra ra đến cổng trường.

Đến giờ, xe taxi gọi cũng đã tới.

Phùng Thiến giúp cô cho hành lý lên xe, trước khi đi vẫn không quên kéo tay cô, hỏi: “Tranh Tranh, cậu định ở lại bên đó thật à?”

Lương Tranh gật đầu, cười đáp: “Bên đó thực sự rất tốt, mùa đông không lạnh như Bắc Kinh, đồ ăn vặt cũng rất ngon, với lại, mình cũng quen dần rồi.”

“Cậu sợ ở lại sẽ gặp Chu Húc phải không?”

Lương Tranh ngây người. Đã mấy tháng nay, cô luôn ép bản thân mình không được nghĩ đến Chu Húc, có vẻ bạn bè sợ cô buồn, nên chưa từng nhắc lại chuyện này với cô.

Thế nhưng, dù đã qua lâu như thế, mỗi khi nghe thấy hai chữ Chu Húc này, tim Lương Tranh vẫn nhói lên từng cơn.

Phùng Thiển nói: “Tranh Tranh, Bắc Kinh rộng lớn như thế, giả như cậu có ở lại cũng không chắc sẽ gặp cậu ấy, nhất định phải đi xa như vậy sao?”

Lương Tranh lắc đầu, mắt vừa cay vừa xót, “Hồi ức của mình về Bắc Kinh quá nhiều, nếu mình ở lại đây, sẽ càng thêm đau khổ.”

Phùng Thiển nhìn Lương Tranh mà lòng quặn lại. Cô không hỏi nữa, ôm Lương Tranh một cái thật chặt, “Thượng lộ bình an nhé, có thời gian bọn mình sẽ tới thăm cậu.”

“Được.”

Lương Tranh ngồi lên xe rời đi, mấy cô bạn vẫn còn đứng đó nhìn theo hồi lâu.

Tiểu Vũ nhìn theo hướng xe chạy vào dòng người tấp nập, nước mắt lại rơi xuống, “Tranh Tranh của chúng ta thật đáng thương, nếu mình là cậu ấy, chắc phải khóc hết nước mắt mất.”

Hai mắt Phùng Thiển cũng đỏ lên, “Làm sao cậu biết cậu ấy có khóc hết nước mắt hay không.”

Thời điểm chia tay Chu Húc, Lương Tranh hoàn toàn không rơi một giọt nước mắt, cũng không nói nguyên do với bất kỳ ai.

Về trường được mấy ngày, cô xin văn phòng luật điều chuyển mình tới thành phố S. Sau Khi đề nghị được phê duyệt, nhanh chóng thu

dọn hành lý rời đi.

Thật lâu sau, có lần Phùng Thiến nói chuyện điện thoại với cô mới hỏi một câu, sao lại chia tay với Chu Húc. Đầu dây bên kia trầm mặc rất lâu, lúc có tiếng lại, cô chỉ còn nghe được giọng Lương Tranh nức nở, “Mình không muốn anh ấy vì mình mà mất ba mẹ, mất người thân. Tất cả bọn họ đều là người nhà của anh ấy, mình không thể để anh ấy hi sinh nhiều đến vậy, không thể để anh ấy vì mình, mà mất trắng sự nghiệp bấy lâu nay.”

Hôm qua Chu Húc uống hơi quá chén, lúc tỉnh dậy đã hơn 8h. Anh nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi ra ngoài. Rõ ràng là nên đến công ty, nhưng chẳng hiểu sao, tay lái vô thức dẫn anh đến cổng trường Lương Tranh.

Con đường này anh đã đi quá nhiều lần, quen thuộc đến mức đã trở thành bản năng.

Xe dừng ngoài cổng trường, còn anh thất thần ngồi trong xe, không hiểu mình tới đây làm gì.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, phía bên kia đường là hàng dài các quán ăn. Đường như từng nơi từng nơi, đều in dấu chân của anh và Lương Tranh. Ở chỗ ngã tư là quán trà sữa, thứ mà Lương Tranh thích nhất, mỗi lần anh tới đây đều dừng lại mua cho cô một cốc rồi đứng đó đợi.

Kỳ thực anh cảm thấy trà sữa chẳng ngon chút nào, quá ngọt. Nhưng Lương Tranh thích, nên anh cũng cảm thấy nó tốt. Ngồi trong xe im lặng thật lâu, tận cho đến khi có người gõ vào kính chắn gió.

Chu Húc nhìn sang, thì ra là người quen.

Anh hạ kính xuống, Tiểu Vũ cười chào hỏi: “Tôi thấy biển số xe rất quen, đúng thật là cậu à.”

Chu Húc nhìn cô không nói không rằng.

Tiểu Vũ cùng nhìn anh, hỏi lại: “Cậu đến tìm Lương Tranh à?”

Chu Húc đáp: “Đi ngang qua thôi.”

Tiểu Vũ hơi ngạc nhiên, “Ồ” một tiếng, “Thế à. Tôi còn tưởng cậu đến tìm Lương Tranh. Hôm qua cậu ấy về chụp ảnh tốt nghiệp với bọn tôi, nhưng đêm qua đã bay luôn rồi.”

Chu Húc sửng người trong chốc lát, anh gật đầu với cô, không nói gì, ngay lập tức lái xe rời đi.

Chương 62: NGƯỜI DỪNG

Từ khi Lương Tranh chia tay với Chu Húc, những người Chu gia vô cùng cao hứng, đặc biệt là bà cô Chu gia thân thiết với Triệu Văn Anh, hận không thể ngay lập tức đón cô cháu dâu này về Chu gia, cử hành hôn lễ với Chu Húc.

Hôm đó, tất cả con cháu, quây quần tại dinh thự của Chu lão gia ăn cơm. Trên bàn ăn, Chu lão gia nghiêm túc dặn dò: “A Húc, ngày mai con dành chút thời gian, chính thức gặp gỡ, nói chuyện với Văn Anh đi.”

Chu Húc ngẩng đầu, lạnh lùng đáp: “Con rất bận, không có thời gian.”

Chu lão gia nhíu mày: “Bận rộn gì mà đến nỗi bớt chút thời gian ăn bữa cơm cũng không có?”

Cuối cùng Chu Húc cũng ngồi thẳng dậy, mặt đối mặt với ông nội mình, nhàn nhạt nói: “Con nói KHÔNG CÓ THỜI GIAN. Ông, nếu ông đã thích Triệu tiểu thư như thế, chi bằng chính ông mời cô ta ăn cơm chẳng phải là được rồi sao?”

“Láo toét! Anh nói gì!” Chu Lão gia đập mạnh đũa xuống mặt bàn, tức giận đến dựng lông mày.

Chu Húc chẳng thèm đoái hoài, tiếp tục từ tốn ăn cơm.

Mợ ba nhẹ nhàng khuyên giải: “A Húc, con và cô gái kia đã chia tay được hơn nửa năm rồi, cũng đã đến lúc mở lòng, tiếp nhận Văn Anh. Hiện tại con chỉ chưa hiểu rõ vấn đề mà thôi, chờ đến khi gặp gỡ con bé, biết đâu con lại thích Văn Anh thì sao?”

Mợ hai nói chen vào: “Cũng không phải vậy. Con bé kia làm gì có chỗ nào sánh được với Văn Anh. Đứa con gái như thế tôi thấy nhiều rồi, còn chưa kết hôn, mà đã mặt dày mày dạn nhận những thứ quý giá từ bạn trai, còn không chịu thừa nhận là vì yêu tiền nhà chúng ta mới bám lấy Chu Húc, thật sự là trơ trẽn...”

Bà còn chưa nói hết, Chu Húc đã đập mạnh tay lên bàn. “Rầm” một tiếng thật lớn, tất cả im lặng, trợn mắt nhìn anh, không dám ho he gì nữa.

Sắc mặt anh cực kì lạnh, ánh mắt sắc lẹm. nhìn chăm chăm vào Tam phu nhân, gằn từng chữ: “Mợ là cái gì? Lương Tranh còn chưa đến phiên mợ phê phán! Mợ xứng nhắc đến tên của cô ấy hay sao?”

Mợ hai sững sờ nhìn cậu cháu quý giá của nhà họ Chu, chấn kinh đến nỗi lắp bắp mãi không nói lên lời.

Ba Chu nhú mày, quát: “A Húc! Sao con lại nói thế? Mợ hai là trường bối của con. Còn không mau xin lỗi.”

Chu Húc cười lạnh, ánh mắt đảo qua một vòng trên người, những thành viên đang ngồi trong phòng, cuối cùng dừng lại trên mặt mợ hai, cười lạnh: “Mợ có cố gắng gì trong cái nhà này hay sao? Các vị ngồi ở đó. Xin hỏi, mấy người có dám nói mình có cố gắng gì cho Chu gia hay không?”

Ánh mắt anh chuyển từ Mợ hai sang Chú hai: “Chú hai, chú làm ra không ít chuyện rắc rối, không phải sao, cuối cùng lại đổ thừa để ba tôi đi dọn dẹp hộ? Bao nhiêu tuổi rồi, còn chẳng giải quyết được rắc rối của mình. Không kiếm được tiền thì cũng thôi đi, hi vọng chú quản lý tốt vợ của chú, để bà ta đỡ đi nói hươu nói vượn. Trong nhà không sao, ra ngoài người ta đánh giá mặt mũi, học thức người nhà họ Chu chúng ta đó. Chu gia có tiền, nhưng tiền đó kiếm được chẳng dễ dàng, chịu không được một số kẻ như đĩa hút máu, tiêu xài như nước.”

Chu Văn Hứa trừng mắt, không thể tin nổi nhìn cậu cháu đích tôn, ông không ngờ Chu Húc có thể nặng lời như thế. Ông ta muốn nổi giận, muốn đứng dậy phản bác, nhưng những lời Chu Húc nói, hoàn toàn là sự thật. Quả là ông không có tài kinh doanh, đầu óc lại không nhanh nhạy nên đã gây ra không ít rắc rối cho công ty, tổn thất nhiều tiền bạc. Đến cô vợ cưới về cũng là một người đàn bà ngoa ngoắt, chỉ biết ăn chơi, tiêu xài phung phí.

Chu gia là một gia tộc kinh thương, nhưng trong giới kinh doanh cũng không hẳn là lớn. Lúc trước ba Chu Húc được trao quyền quản lý công ty, nuôi cả gia tộc. Ba Chu là người kiêu lời, thiên về dĩ hòa vi quý, hành xử mềm mỏng vì vậy mặc sức cho đám người ăn bám tiêu pha, trầm mê trong vàng son. Bây giờ công ty tiếp tục do Chu Húc tiếp nhận, anh có năng lực kiếm tiền, cũng không thích để ý mấy chuyện vật vãnh.

Nhưng hết lần này đến lần khác, mấy kẻ không biết điều này liên tục chạm vào vảy ngược trong lòng anh. Anh nhìn vợ hai, nhàn nhạt nói: “Đừng nói đến việc Lương Tranh chưa bao giờ coi trọng tiền của tôi, kể cả cô ấy có vì tiền mà đến với tôi. Vậy thì sao, tôi vui lòng nuôi, có liên quan gì đến mấy người sao?”

“A Húc! Con không thể nói vậy!” Vợ hai nhin không được phản bác: “Chúng ta mới là người một nhà, sao con lại đứng về phía người ngoài hỗn hào với trường bối như thế?”

Mợ ba cũng không nhin được nói: “Rốt cuộc con bé kia đã cho con uống bùa mê thuốc lú gì? Mợ nói này, con bé đó đến một chút giáo dưỡng cũng không có, lần trước đến nhà chúng ta, không chào không hỏi, chạy thẳng đến chỗ ông nội con cãi lộn. Nếu không phải mọi người thấy chiếc nhẫn trên tay cô ta, lấy làm chứng cứ, đập tan cái khuôn mặt giả tạo, tỏ vẻ trong trắng, ngây thơ ấy, vạch trần bộ mặt tham tiền, háms của của ả, e là cô ta còn muốn bám riết lấy con không buông đâu?”

Chu Húc ngơ ngẩn, nhú mào, nhìn về phía mợ ba: “Lương Tranh từng đến đây?”

Mợ ba sừng sốt một chút, biết là mình vạ miệng, lập tức trốn tránh ánh mắt của cậu cháu trai.

Chu Húc nhìn bà ta một cái, lại nhìn về phía ông nội đang ngồi đối diện: “Lương Tranh đến tìm ông? Ông đã nói cái gì với cô ấy?”

Chu lão gia lạnh lùng đáp: “Sự việc đã qua nhắc lại làm gì. Ông giúp con hẹn Văn Anh. Trưa mai, 12h, tại nhà hàng Cảnh Sơn.”

Chu Húc nhìn chằm chằm ông mình thật lâu, cuối cùng không nói lời nào, dứt khoát đứng dậy, bỏ đi.

Chu Lão gia gọi anh: “Gần đây công ty có hạng mục quan trọng cần Triệu gia hỗ trợ! A Húc, con giữ chừng mực một chút! Văn Anh con nhất định phải cưới con bé.”

Hôm sau Chu Húc đương nhiên không đến chỗ hẹn. Ông nội anh đánh điện thoại tới, khi đó Chu Húc đang ngồi xem lại tài liệu dự án, nhìn màn hình điện thoại trên bàn liên tục lóe sáng, anh thậm chí còn chẳng thèm quan tâm.

Mấy cuộc gọi liên tiếp ập đến. Chu Húc thậm chí có thể cảm nhận được sự giận giữ của người gọi, anh vẫn lãnh đạm ngồi xem tài liệu, làm những việc cần làm.

Thư kí Lưu đứng trước bàn làm việc, chờ Chu tổng kí duyệt các văn kiện quan trọng. Thấy điện thoại của sếp liên tục lóe sáng trên bàn, nhin không được nhắc nhở: “Chu Tổng, điện thoại của anh.”

Chu Húc “ừ” một tiếng, đầu chẳng thèm ngẩng, căn bản không để vào mắt.

Tiểu Lưu đoán được ông chủ của mình cố ý không tiếp, lại nhớ đến việc cần trình lên, lập tức nói: “Chu tổng, hạng mục ở thành phố

S đã thương thảo xong, chúng ta và bên đối tác đã thỏa thuận thời gian, tuần này sẽ đến khảo sát thực địa.”

Động tác đưa bút của Chu Húc hơi dừng lại, một lát sau mới nói: “Hạng mục này tôi sẽ tự sắp xếp, cậu không cần theo dõi nữa.”

Tiểu Lưu hơi sửng sốt, nghĩ thầm, hạng mục này không có quan trọng đến thế, không cần Chu tổng đích thân ra tay.

Anh có hơi buồn bực, nhưng cũng không dám hỏi, chỉ nói thêm: “VẬY tôi giúp anh đặt vé máy bay.”

Chu Húc nhàn nhạt gật đầu, không nói gì thêm.

Chu Húc ở lại công ty giải quyết công việc đến khuya, khi về nhà đã là hơn 1h sáng.

Về nhà, phòng khách vẫn mở đèn, ba mẹ anh cũng chưa đi ngủ.

Anh mở cửa đi vào, chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng lên lầu.

Ba Chu đặt chén trà xuống bàn, trầm giọng nói: “Con đứng lại đó cho ba.”

Chu Húc dừng bước chân.

Ba Chu tức giận đi đến trước mặt anh: “Hôm qua con hành xử như thế là sao? Những người đó đều là trưởng bối của con, là người nhà của con, sao con có thể nói với người lớn như thế? Giờ con đủ lông đủ cánh rồi, bắt đầu không coi ai ra gì đúng không?”

Tối qua Chu Húc không trở về, gọi điện cũng không nghe máy, ba Chu tức giận đến độ cả đêm không ngủ, ngồi chờ con trai đến tận bây giờ.

Chu Húc bình tĩnh nhìn ba mình: “Cánh cứng cáp rồi? Mấy người không phải trăm phương ngàn kế muốn bẻ gãy đôi cánh này sao?”

“Con nói cái gì?”

"Không phải sao? Mấy người bức Lương Tranh rời xa con? Bây giờ, cô ấy bỏ đi rồi, mọi người đã hài lòng chưa?"

Ba Chu cực kỳ tức giận nóng nảy nói: "Ba mẹ buộc con bé rời đi sao? Có áp bách con bé sao?"

Chu Húc nhìn ba mình, nhìn thật lâu, bỗng dưng anh cười lạnh một tiếng: “Cho nên mới nói, thủ đoạn của các người thật sự rất cao minh. Không cần chủ động mở miệng tra tấn tinh thần cô ấy, để cô ấy đau lòng, thống khổ, khiến cô ấy chịu không nổi phải bỏ đi. Kết quả thì sao, mấy người thì toàn thân trong sạch, còn cố dội gáo nước bẩn lên người Lương Tranh. Dùng tâm kế thâm sâu hiểm ác này đối phó với một cô gái trẻ, mấy người không cảm thấy hổ thẹn sao?”

Anh vừa dứt lời, ba Chu nổi trận lôi đình, vung tay tát mạnh vào mặt Chu Húc.

“Chát” một tiếng, động tính này quá lớn, dọa Chu Ngữ Chúc kêu lên, bà lập tức chạy đến níu tay chòng: “Anh à! Anh làm gì thế! Sao anh lại đánh con.”

Nói rồi, bà vội vã chạy qua xem xét vết thương trên mặt con trai, lại bị Chu Húc đẩy ra.

Anh không nói gì, lặng lẽ đi thẳng lên lầu.

Chu Ngữ Chúc lo lắng cho con, suốt đêm không ngủ, hôm sau trời vừa sáng bà đã lập tức đi lên lầu, muốn xem tình hình. Vừa lên đã thấy cửa phòng mở toang, người không thấy đâu, giường đệm chỉnh tề, không có vẻ gì là hôm qua có người ngủ qua.

Chu Ngữ Chúc đứng ở cửa một hồi lâu, lúc rời đi, bà liền ngó vào phòng Lương Tranh một cái.

Bà bỗng nhiên nghĩ, nếu như không phải lúc đầu ba đưa Lương Tranh đến đây, nếu như Chu Húc không biết đến cô gái tên Lương Tranh, có lẽ mọi chuyện đã không đi đến nông nỗi này.

Chu Húc mấy ngày nay đều không về nhà, mà ở lì tại văn phòng.

Đêm thứ năm, Chu Húc bay đến thành phố S. Tiểu Lưu không quên nhắc nhở anh: “Chu tổng, chuyến bay vào 8h tối, anh muốn từ công ty ra thẳng sân bay sao?”

Chu Húc nhàn nhạt “ừ” một tiếng: “5h, chuẩn bị xe cho tôi.”

“Vâng, Chu tổng.”

...

Sáng thứ 6, Lương Tranh đi đến tòa án trình một số hồ sơ, lúc trở về đã là 4 giờ chiều.

Bình thường, vào giờ này văn phòng luật thường vô cùng náo nhiệt, dù sao cũng là thứ 6, ai chẳng mong đợi đến cuối tuần. Nhưng mà hôm nay lại khác, văn phòng yên lặng khác thường.

Lương Tranh buồn bực, bước vào, phát hiện không có ai trong phòng. Cô sững sốt giây lát, thầm nghĩ: **CHẲNG LẼ HÔM NAY NGHỈ SỚM?**

Cô quay đầu lại hỏi dì tạp vụ: “Dì ơi, dì biết mấy anh chị đồng nghiệp của con đi đâu rồi không?”

Dì tạp vụ cười xòa: “Hình như mấy cô cậu ấy đi họp hết rồi.”

“A. Hôm nay có họp sao?” Lương Tranh vội vàng buông đồ trong tay xuống, cầm laptop cá nhân lên, chạy về phía phòng họp.

Khi cô đến nơi, mọi người đang nghiêm túc thảo luận về bản án mới.

Cô nhìn thoáng qua người ngồi ở ghế giữa phòng, thoáng sừng sốt, sau đó lặng lẽ ngồi xuống một góc khuất, chăm chú nghe tình tiết bản án.

Ngồi chính giữa phòng là một sư huynh của Lương Tranh, anh ta đang làm việc tại Bắc Kinh, đoán chừng đến đây công tác.

Vị sư huynh này cũng là một trong những đối tác của văn phòng luật cô đang làm việc, một thời gian cô có theo anh ta học nghề. Người đàn ông này nổi tiếng kĩ tính nghiêm khắc. Sau khi bản án được trình chiếu xong, mỗi người đều nêu ý kiến của mình, sau đó cùng thảo luận, đến tận 7h tối mới kết thúc.

Từ Thâm khép máy tính lại, đứng dậy nói: “Hết giờ rồi, mọi người có thể tan làm. Tối nay tôi mời mọi người ăn cơm.”

Mọi người vui sướng reo lên, nhao nhao chạy đi thu dọn đồ đạc cá nhân.

Lâm Nhã kéo tay Lương Tranh chạy ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Cậu có cảm thấy luật sư Từ rất đẹp trai không. Trời đúng kiểu đàn ông trưởng thành quyền rũ.”

Lương Tranh cười, gạt đầu phụ họa.

Trải qua chuyện kia, tính cách Lương Tranh không còn hoạt bát vô tư như trước đây, quan hệ với đồng nghiệp cũng không quá thân cận. Bình thường cô đều im lặng ngồi yên một góc, lặng lẽ xử lý công việc của mình. Không ai tìm cô, cô nửa lời cũng không nói, cực kỳ trầm mặc kiệm lời. Mỗi ngày, sau khi tan làm, cô liền quay về chỗ ở, cũng không giao du bè bạn hay cùng đồng sự đi chơi bờ, giải trí sau giờ.

Ấn tượng của các đồng nghiệp đối với Lương Tranh là: một cô gái trẻ văn tĩnh, nhưng được cái thông minh, chăm chỉ, và luôn cố gắng.

Hàng ăn ở ngay cạnh văn phòng. Căn phòng này rất xa hoa, giá dịch vụ, đồ ăn, thức uống đều cao. Mọi người thèm thường đã lâu mà vẫn

chưa dám đến thử.

Sau khi đi vào bên trong, Lương Tranh an tĩnh ngồi yên vị một chỗ, nghe các đồng nghiệp nói chuyện phiếm. Lúc ăn cơm cũng yên lặng, trầm mặc như một người tàng hình.

Chỉ là, một lúc sau cô đi vào toilet cùng một cô bé đồng nghiệp, khi quay lại có đi qua một gian phòng. Đúng lúc ấy gian phòng mở cửa, từ bên trong, một người thiếu niên mặc âu phục tối màu đi ra, anh ta đang cúi người mở cửa, tạo thành một tư thế mờ. Hai cô gái theo phản xạ hơi dừng bước, nhường đường cho người từ trong phòng bước ra.

Nhưng khi Lương Tranh nhìn thấy người đàn ông kia, máu toàn thân như đông lại, chết trân một chỗ.

Sau khi chia tay, cô và Chu Húc đã nửa năm không gặp mặt. Cô tìm một thành phố cách xa Bắc Kinh làm việc, có năm mơ cũng không nghĩ đến sẽ gặp lại anh tại đây.

Chắc là anh đến đây gặp đối tác, một thân âu phục được thiết kế tinh xảo, vừa vặn ôm lấy thân thể cao ráo của anh, để lộ những đường nét đẹp đẽ của cơ thể, đồng thời nổi bật dung mạo phóng khoáng, anh tuấn.

Dù đã lâu không gặp, cảm xúc khi gặp lại vẫn thế: choáng ngợp như lần đầu.

Cô kinh ngạc nhìn anh, không biết vì sao vành mắt bỗng dựng nóng lên, lòng chua xót.

Chu Húc nhìn thấy cô cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng chỉ lạnh nhạt nhìn cô một cái, liền dời ánh mắt. Anh cúi đầu trò chuyện cùng người bên cạnh, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Thân ảnh anh càng ngày càng xa, Lương Tranh nhìn theo bóng lưng quen thuộc ấy, bỗng nhiên bề bàng nhận ra, thời gian thật sự có thể

làm thay đổi rất nhiều chuyện, tình cảm giữa hai người họ cuối cùng vẫn phai tàn theo tháng năm, người từng nắm tay cô khi ấy hứa trọn đời bên nhau rồi cũng hóa người dưng.

Nhưng mà thế này là tốt nhất, anh quên cô, mới có thể gặp được người con gái xứng đáng với mình, người con gái đủ tốt để xứng với người đàn ông tốt nhất thế gian này.

Chương 63: 158 ngày

Trở lại chỗ ngồi, Lương Tranh rõ ràng có phần mất tập trung, sau đó hầu như không ăn gì cả mà cứ liên tục thất thần. Ngay cả khi có người gọi tên cô, cô cũng không nghe thấy. Đến tận khi đồng nghiệp ngồi cạnh khe khẽ đẩy tay Lương Tranh, lúc ấy cô mới hoàn hồn, mù mờ nhìn đối phương.

Đồng nghiệp cười, nói: “Tranh Tranh, cô đang nghĩ gì thế? Từ sư huynh hỏi có ý kiến gì về vụ án thảo luận chiều nay.”

Bây giờ Lương Tranh vẫn chỉ là trợ lý luật sư, cuộc họp buổi chiều chỉ được nghe chứ không có quyền phát biểu.

Cô hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên mới phát hiện mọi người đều đang nhìn mình. Lúc này Lương Tranh mới ý thức được mình vừa thả hồn phách lên mây, không để ý mọi người đang nói gì, cô vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi mọi người, ban nãy tôi hơi mất tập trung.”

Luật sư Vương là một người thân hình đầy đặn, tính tình vui vui vẻ vẻ hòa ái, vừa haha cười vừa nói: “Không sao không sao, thế bây giờ cô cứ nói đi.”

Lương Tranh gật gật, bắt đầu trình bày suy nghĩ của mình.

Bữa cơm kết thúc vào lúc 9h, đêm nay tâm trạng Lương Tranh tệ vô cùng, đang ăn cơm mà có đến vài lần suýt bật khóc.

Đi ra khỏi nhà hàng, Lâm Nhã kéo tay cô, nhỏ giọng hỏi: “Tranh Tranh, hôm nay cô có tâm sự gì à? Nhìn cô có vẻ rầu rĩ không vui.”

Lương Tranh thoáng sửng sốt rồi ngẩng đầu nhìn cô nàng, cười xòa: “Không sao đâu, chắc là hơi mệt thôi.”

“Còn không phải à, dạo này văn phòng mình nhận nhiều bản án quá, tôi cũng mệt muốn chết.” Lâm Nhã nói tiếp: “Nhưng mà hình như cuối tháng này cô về trường nhận bằng đúng không? Đến lúc đó cũng tiện được 2 ngày nghỉ ngơi.”

Lương Tranh cười gật gật đầu.

Tối nay ai cũng uống chút rượu, có người gọi taxi, có người nhờ người nhà đến đưa về. Bạn trai Lâm Nhã cũng đến đón, cô kéo tay Lương Tranh, “Tranh Tranh, giờ cô về thế nào?”

Lương Tranh cười đáp: “Tôi bắt taxi.”

Lâm Nhã gật đầu, “Vậy được, về cẩn thận nhé, mai lại gặp.”

Lương Tranh “Ừ” một tiếng, đứng trên vỉa hè, vừa cười vừa vẫy vẫy tay chào Lâm Nhã.

Chờ đến khi xe Lâm Nhã đi xa, cô mới quay lại chỗ bắt xe.

Lương Tranh đứng trên vỉa hè, nhìn những tòa nhà cao tầng nơi thành phố xa lạ này, đột nhiên có cảm giác không thể nào hòa nhập được, Cô cảm thấy dường như mình không thuộc về nơi này, không có những người bạn quen thuộc, không có người thân, chỉ mình cô, lẻ loi đơn độc.

Mà đêm nay, cái cảm giác cô đơn ấy lại càng trào lên mãnh liệt.

Một cơn gió thổi tới, chẳng hiểu sao khóe mắt cô cay cay, đưa tay lên xoa mặt, nhưng vuốt xuống lại là một hàng nước mắt.

Cô thầm nghĩ mình đúng là có bệnh, khóc cái gì mà khóc. Chà thật mạnh lau đi giọt nước mắt, rồi lại tiếp tục chờ xe.

Lúc này, đột nhiên có một chiếc xe dừng lại bên cạnh cô, kèm với tiếng còi.

Vô thức nghiêng qua nhìn, cửa kính hạ xuống, người bên trong cũng đang nhìn cô, “Chưa về à?”

Lương Tranh cũng hơi ngạc nhiên, cô gật đầu chào, “Từ sư huynh.”

Từ Thâm “ừ” một tiếng, rồi bảo cô lên xe.

Giờ này đứng đây khó mà bắt được xe, Lương Tranh thầm nghĩ, nói một tiếng cảm ơn rồi mở cửa xe ngồi vào trong.

“Nhà cô ở đâu?” Từ Thâm hỏi.

“Đường Nam Lãng ạ.”

Lương Tranh thuê một chỗ khá xa văn phòng, nhưng được cái tiền nhà bên đó khá rẻ. Lúc về tới đã gần 10h. Lương Tranh tháo dây an toàn rồi nói lời cảm ơn với Từ Thâm, “Từ sư huynh, hôm nay làm phiền anh rồi.”

Từ Thâm “Ừ” một cái qua loa, đáp: “Tiện đường thôi mà.”

Anh nhìn ra phía ngoài, “Gần đây có hiệu thuốc nào không?”

“Có ạ.” Lương Tranh thoáng sửng sốt, “Anh muốn mua thuốc à?”

“Ừm, hình như tôi bị cảm, đầu hơi đau.”

Lương Tranh vội nói: “Để tôi đi cùng anh.”

Hiệu thuốc cách đây không xa, ở ngay đối diện khu nhà Lương Tranh ở.

Lương Tranh đi cùng với Từ Thâm, chờ anh lấy thuốc xong rồi cùng đi ra.

Lương Tranh đi tới cửa hàng tiện lợi mua cho anh một chai nước, Từ Thâm cảm ơn một tiếng, uống thuốc xong lại nhìn về phía khu nhà, “Cô ở đây à?”

Lương Tranh gật đầu, “Hơi xa văn phòng nhưng mà giá cũng rẻ hơn, hơn nữa ở đây mới có chỗ cho thuê.”

Từ Thâm thấy tiểu khu đã tối đèn, hỏi tiếp: “Đi vào có xa không?”

“Cũng không xa lắm ạ.” Lương Tranh trả lời.

Từ Thâm đáp “Ừ” rồi nói: “Để tôi đưa cô vào.”

Lương Tranh hơi kinh ngạc, vô thức từ chối: “Không cần đâu ạ, cũng không xa lắm, tôi về một mình là được rồi. Hôm nay làm phiền anh quá, anh mau về thôi kẻo muộn.”

Từ Thâm nói: “Không có việc gì, tiện đường nói tôi nghe suy nghĩ của cô về vụ án chiều nay.”

Lương Tranh “Ồ” một tiếng, gật đầu đáp ứng, “Được ạ.”

Cô cầm thẻ qua cổng, vừa đi vừa phân tích lại vụ án một cách cẩn thận rồi trình bày lại suy nghĩ của mình.

Từ Thâm chăm chú lắng nghe, phần lớn là tán thành, gập vài điểm không hợp lý sẽ chỉ dẫn cho cô.

Lương Tranh nghe xong mà thấy đầu óc như được khai sáng, khẽ cười, cúi người cảm ơn không ngừng, “Vô cùng cảm ơn sư huynh! Tôi hiểu rồi.”

Từ Thâm nhìn cô, cũng cười theo, hỏi: “Tốt nghiệp xong cô muốn ở lại đây thật à? Nếu muốn về Bắc Kinh, tôi có thể giúp cô xin thư điều chuyển.”

Lương Tranh cười đáp: “Không cần đâu ạ, tôi thực sự thích nơi này.”

Cô còn định nói thêm gì đó, nhưng khi ngẩng đầu lên, đột nhiên bắt gặp một bóng hình quen thuộc đứng dưới bóng đèn đường cách đó không xa. Nụ cười trên khuôn mặt cô cứng đờ trong nháy mắt, toàn thân đều cảm thấy mất phương hướng.

Cô kinh ngạc nhìn Chu Húc, anh cũng đang nhìn cô.

Anh vẫn mặc bộ âu phục như khi cô gặp anh tối nay, dưới ánh đèn vào mờ nhạt cách đó không xa, hai mắt vẫn dõi theo cô.

Anh lặng im đứng đó, bóng anh in trên mặt đất kéo dài thật dài. Không biết có phải do tiểu khu quá yên tĩnh hay không, yên tĩnh đến mức không có mảy may một âm thanh nào, Lương Tranh nhìn Chu Húc đứng phía xa, đột nhiên cảm thấy anh rất cô độc.

Hai người nhìn nhau, hai mắt cô lại cay xè, nước mắt suýt chút nữa thì lăn xuống.

Từ Thâm nhìn theo ánh mắt Lương Tranh, thấy Chu Húc liền hỏi: “Bạn cô à?”

Lúc này Lương Tranh mới lấy lại tinh thần, kịp thời thu lại cảm xúc, nghiêng đầu lại nhìn Từ Thâm, cười nói: “Sur huynh, cảm ơn anh đã tiễn em về đến tận nhà. Giờ không còn sớm nữa, anh mau về đi thôi, lái xe cẩn thận.”

Từ Thâm lại nhìn về phía người đàn ông đang đứng cách đó không xa, gật gật đầu, không hỏi thêm gì nữa: “Tôi đi đây, cô nghỉ ngơi cho sớm.”

Lương Tranh “Dạ” một tiếng, tiễn Từ Thâm thêm một đoạn, chờ đến khi bóng anh khuất hẳn mới xoay người lại.

Chu Húc vẫn đứng đó, vẫn chăm chăm nhìn cô.

Cổ họng Lương Tranh đắng chát, chuyển mắt nhìn sang nơi khác, cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Thật lâu sau, cô mới hít một hơi thật sâu rồi đi về phía Chu Húc.

Đến trước mặt anh, ngẩng đầu chạm vào ánh mắt anh, cô ép mình nở một nụ cười, “Chu Húc, lâu rồi không gặp.”

Chu Húc nhìn cô, giọng như nghẹn lại, “Đúng vậy, 158 ngày.”

Nụ cười trên mặt Lương Tranh cứng đờ, cô nhìn Chu Húc, đôi môi mấp máy mãi mà không nói được nên lời.

Ánh mắt Chu Húc nhìn cô, càng làm cô cảm thấy đau đớn.

Một lúc lâu sau, cô mới lấy lại cảm xúc của mình, cố gắng nở một nụ cười thân thiện, “Lâu vậy rồi à?”

Cô cười, hỏi Chu Húc: “Anh có khỏe không?”

Chu Húc nhìn cô, thấp giọng hỏi lại: “Em thì sao? Đạo này thế nào?”

Lương Tranh cười đáp: “Ừm, mọi việc đều ổn.”

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt cô, thật lâu sau, anh mới khó khăn lên tiếng, “Thật vậy sao?” Thoáng ngừng lại, anh nhìn thẳng vào mắt Lương Tranh, khàn giọng nói: “Anh lại chẳng ổn chút nào.”

Nghe xong câu này, trong nháy mắt, lớp ngụy trang của Lương Tranh sụp đổ hoàn toàn, nước mắt trào ra như mưa.

Cô đưa tay gạt lệ, chuyển ánh mắt nhìn đi nơi khác. Hai người cứ như thế, đứng đó, không ai nói thêm điều gì.

Lương Tranh lau khô nước mắt, một lúc lâu sau mới nhìn anh, “Chu Húc, anh tới đây tìm em à?”

Chu Húc cũng nhìn cô, thừa nhận, “Đúng vậy.”

Lương Tranh không biết phải nói gì, trái tim như bị hàng ngàn hàng vạn con dao cứa vào, đau đớn vô cùng.

Cô nhìn về phía xa một lát rồi mới chuyển ánh mắt về phía anh, “Chu Húc, bây giờ em sống rất tốt, em cũng hy vọng mỗi ngày của anh đều hạnh phúc vui vẻ.”

Ánh mắt Chu Húc vẫn bám chặt lấy cô, lâu thật lâu sau mới thấp giọng hỏi: “Người vừa đưa em về là ai thế?”

Lương Tranh trả lời: “Là sư huynh của em.”

Giọng Chu Húc càng trầm hơn, “Em ở bên anh ta rồi?”

Lương Tranh ngậy ra, ngẩng đầu nhìn Chu Húc.

Đối diện với cái nhìn của cô, đôi mắt anh đỏ ngầu, dường như đang cố hết sức đè nén cảm xúc của mình.

Lương Tranh không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô sẽ cảm thấy rất có lỗi.

Cô lắc đầu, “Không phải.”

Chu Húc khẽ gật đầu.

Hai người cứ đứng đó, một lúc lâu sau vẫn không ai nói thêm gì.

Lương Tranh toan lên tiếng, Chu Húc đã hỏi: “Em ở ngay bên trên à?”

Lương Tranh quay đầu nhìn về phía một căn phòng trên lầu, cô gật đầu, “Phải.”

Chu Húc hỏi: “Anh có thể đi lên không?”

Lương Tranh sửng sò, “Chu Húc...”

“Anh vẫn chưa ăn tối.” Chu Húc nói.

Lương Tranh thoáng ngây ngời, “Không phải vừa nãy anh ở nhà hàng...”

“Xã giao thôi. Chỉ uống rượu, không ăn gì cả.”

Lương Tranh hiểu là mình nên cự tuyệt, nhưng cô lại không tài nào thuyết phục được bản thân mình, không đành lòng nhìn anh như thế.

Cô dẫn Chu Húc lên lầu, mở cửa ra, nói: “Trong nhà không có dép nam, anh không cần thay giày đâu.”

Chu Húc “Ừ” một tiếng, đi vào bên trong, xem căn phòng mà Lương Tranh đang ở.

Gian phòng rất nhỏ, phòng khách cũng nhỏ, chẳng mất mấy phút đã xem hết.

Chu Húc đứng ở phòng khách, chậm chạp không động.

Lương Tranh đóng cửa lại, nói: “Phòng hơi nhỏ, anh ngồi nghỉ một lát, để em đi nấu gì đó cho anh.”

Chu Húc quay đầu nhìn cô, đáp “Ừ.”

Lương Tranh đi thẳng vào bếp. Cô không hay ăn ở nhà, trong tủ lạnh hầu như chẳng có gì, Cô lấy quả trứng ra, chỉ có thể nấu cho Chu Húc một bát mì trứng.

Chu Húc ngồi trên ghế salon, hơi khom người, hai khuỷu tay chống gối.

Lúc Lương Tranh đi ra, Chu Húc ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Lương Tranh đặt cốc nước xuống trước mặt anh, “Anh uống nước đi.”

Lương Tranh vừa xa cách vừa khách khí, giống như không ngừng nhắc nhở Chu Húc rằng hai người đã chia tay, không phải còn là người yêu thân mật như trước nữa.

Điều này khiến Chu Húc khổ sở vô cùng, anh nhìn Lương Tranh, “Em nhất định phải khách khí với anh như thế sao?”

Lương Tranh đứng sững lại. Cô nhìn Chu Húc, muốn nói lại thôi.

Cô đứng phất dậy, nói: “Em đi xem nồi mỳ thế nào rồi.”

Khoảnh khắc Lương Tranh xoay người đi, nước mắt cô cuối cùng cũng rơi. Cô đưa tay lên lau nước mắt, không hiểu sao gần đây mình lại dễ chảy rơi nước mắt như thế, xưa nay Lương Tranh chưa bao giờ là một người thích khóc.

Mì nấu cho Chu Húc đã chín, cô bung bát ra, “Bình thường em không hay ăn cơm nhà nên gia vị không đủ, chắc là cũng không ngon mấy đâu.”

Chu Húc không nói gì, bê bát mì lên, chẳng mấy chốc bát mì đã thấy đáy.

Lương Tranh cầm chén bát đứng dậy, “Em đi rửa bát.” Dứt lời, cô liền đi vào trong phòng bếp.

Bây giờ đây, khi ở bên cạnh Chu Húc, cô không biết mình nên nói gì.

Hai người đã chia tay, hình như cũng không có gì để nói cả.

Lương Tranh nhìn đồng hồ treo tường, cuối cùng vẫn phải nói: “Muộn lắm rồi, anh nên về sớm nghỉ ngơi đi.”

Chu Húc ngẩng đầu nhìn cô, thật lâu sau mới đáp, “Em muốn đuổi anh đi đến vậy sao?”

Lương Tranh sững sốt, nói: “Đã 12h rồi, mai em còn phải đi làm...”

Chu Húc nhìn cô, một lúc sau mới nói: “Đêm nay anh có thể ở lại đây không?”

Lương Tranh lắc đầu, khẽ đáp: “Như vậy không tiện lắm.”

Ánh mắt Chu Húc vẫn ghim chặt trên người cô, không nói gì thêm.

Nhưng dường như anh không hề định đi, vẫn ngồi ở đó.

Lương Tranh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau mới quay đầu lại nhìn Chu Húc, “Chu Húc, chúng ta chia tay rồi. Em rời khỏi Bắc Kinh, anh có biết tại sao không? Em muốn bắt đầu một cuộc sống mới, anh có thể đừng tới làm phiền em nữa không?”

“Bắt đầu cuộc sống mới?” Chu Húc bỗng nhiên cười lạnh, anh đứng phắt dậy đối mặt với Lương Tranh, “Vớ ai? Vị sư huynh kia của em à?”

Lương Tranh giật mình, cô ngẩng đầu nhìn thẳng Chu Húc.

Nhìn anh thật lâu, không nhin được nữa, nói: “Thì liên quan gì tới anh? Chu Húc, chúng ta chia tay rồi, đừng ai nấy đi đi. Anh cũng có thể tìm một cô gái khác.”

Hai mắt Chu Húc hoe đỏ, anh nhìn Lương Tranh, cái nhìn lâu đến mức như muốn nuốt trọn cô, thấp giọng nói, “Lương Tranh, có phải em không còn thích anh nữa không?”

Lương Tranh cố ngăn cho nước mắt mình không rơi xuống, cô dờn ánh mắt, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không trả lời anh.

Chu Húc nhìn cô chăm chú, nhìn cô lâu thật lâu, anh chỉ đợi một câu trả lời. Nhưng đến cuối cùng, anh gật gật đầu, không nói gì cả mà xoay người đi thẳng ra ngoài.

Lương Tranh vẫn chết trân đứng đó, ánh mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, cho đến tận khi tiếng sập cửa như xé vào tim truyền tới, từng

giọt nước mắt đã lăn xuống.

Cô đưa tay lau nước mắt, trở về phòng, nằm trên chiếc giường quen thuộc, vùi đầu vào gối, khóc nức lên thành tiếng.

Chương 64: Định hôn

Lương Tranh ngồi ở phía trước cửa sổ một đêm, thất thần nhìn ra ngoài, nước mắt sớm đã khô, trong đầu trống rỗng hỗn độn. Cô ngồi yên lặng, không cử động, hệt như một người mất hồn.

Bóng đêm chậm rãi đi qua, bình minh dần dần ló rạng, ánh sáng nhẹ nhàng phủ kín căn phòng, Lương Tranh hoàn hồn, vô thức giơ tay lau khóe mắt, sau đó mới từ từ đứng dậy.

Thời điểm rửa mặt đánh răng xong, chuẩn bị vào phòng ngủ trang điểm thay quần áo, ánh mắt cô vô thức rơi trên ghế sofa.

Chỉ mấy giờ trước thôi, anh vẫn ngồi đó.

Lương Tranh lặng lẽ đứng trước cửa phòng ngủ nhìn chăm chú chiếc ghế hồi lâu, lâu đến nỗi khi cô hoàn hồn, mặt đã dàn dụa nước mắt, Lương Tranh vội vàng xoay người quay lại phòng tắm.

Từ đó về sau, Lương Tranh không còn gặp lại anh nữa. Cuộc sống của cô chậm rãi khôi phục lại nhịp độ bình thường, mỗi ngày ngoại trừ công việc, cũng chỉ có công việc, bình thản không chút sóng gió, không có vui vẻ, cũng chẳng có bi thương, cứ êm đềm trôi qua.

Chỉ là thi thoảng nhớ đến người đàn ông có tên Chu Húc, trái tim không nén được thoáng đau.

Cuối tháng 6, thầy cố vấn học tập thông báo trong group lớp đại học, yêu cầu tất cả sinh viên ngày 27/06 đúng giờ có mặt tại hội trường lớn của trường, tham gia buổi trao bằng tốt nghiệp.

Cô vừa nhận được tin tức, Phùng Thiến đã lập tức gọi điện đến:
“Tranh Tranh, đọc thông báo chưa?”

Lương Tranh cười cười, gật đầu: “Đã thấy.”

“Cậu sẽ về chứ?” Phùng Thiến nghi hoặc hỏi.

Lương Tranh cười, pha xong cốc cafe, bung về chỗ ngồi: “Đương nhiên sẽ về, buổi lễ tốt nghiệp cả đời chỉ có 1 lần sao có thể không trở lại, người ta cũng muốn tốt nghiệp chứ bộ.”

Phùng Thiến cười rộ lên: “Cũng đúng. Tranh thủ thời gian mua vé máy bay đi nhé. Chương trình sau khi dự lễ tốt nghiệp, anh em đã lo chu toàn rồi. Nhận bằng xong, nhóm mình đi đánh chén một bữa, tiệm lẩu vẫn hay ăn. Quá ổn áp! Mà dạo này còn được miễn phí bia.”

Lương Tranh cười cười: “Miễn phí hay không mình cũng đâu uống được.”

Ngày 27/06 Bắc Đại tổ chức lễ tốt nghiệp, Lương Tranh xin nghỉ mấy ngày, chiều 26 bay về Bắc Kinh.

Đã rất lâu cô chưa trở về, tối hôm đó mấy chị em cùng ký túc hện nhau cùng đi ăn cơm.

Hai ngày này, tất cả các sinh viên năm 4 đang đi làm, đi công tác đồng loạt đổ về trường, quang cảnh trường Bắc Đại náo nhiệt hơn hẳn, các cửa hàng lẩu nướng xung quanh trường đều đông đúc những nhóm trai gái trẻ tuổi, vui vẻ ăn uống nói chuyện.

Quán nào quán nấy đều quá tải không còn chỗ ngồi.

Lương Tranh rời Bắc Kinh đã nửa năm, tháng năm cũng chỉ vội vàng trở về chụp ảnh tốt nghiệp rồi nhanh chóng rời đi.

Lần này trở lại, vô vàn những cảm xúc phức tạp đan xen.

Cô và cả nhóm bạn từ trong trường đi ra, đến quán cơm đối diện ăn tối.

Cả nhóm đi ra một con đường vô cùng quen thuộc, có quán trà sữa mà cô thích nhất. Cửa hàng đó vẫn thế, cực kỳ đắt khách.

Cách đó không xa là tiệm cơm chiên mà cô thích ăn nhất, cô chợt nhớ đến có một khoảng thời gian, Chu Húc bận bịu công việc, chỉ buổi tối hai người mới có thời gian hẹn hò.

Hồi ấy cô nghiện món cơm rang dưa kiểu Thái đến không có thuốc chữa, mỗi lần gặp nhau đều dẫn anh đến đây ăn khuya.

Cô nhìn vào trong quán, bước chân bỗng chốc chậm lại.

“A? Không phải là Tiểu Tranh sao?” Bà chủ đứng lúc bước ra ngoài mời khách thì nhìn thấy cô, gặp người quen bà xởi lời đi đến chào hỏi: “Tiểu Tranh, con bé này, rất lâu không ghé quán dì ăn cơm đó nhé. Gần đây con không ở trường đúng không?”

Lương Tranh cười rộ lên, thân thiết đáp: “Dạ, con ra ngoài làm rồi.”

“Ôi, chẳng mấy mà Tiểu Tranh của chúng ta đã tốt nghiệp rồi.” Bà chủ cảm khái một tiếng, gặp được người quen bà không khỏi hiếu kỳ hỏi thăm mấy câu: “Đúng rồi, bạn trai con đâu? Hôm nay không đi cùng thằng bé à?”

Phùng Thiến hăm hở đi trước, đến khi quay lại không thấy Lương Tranh đâu, vừa quay đầu tìm bạn, vừa vặn nghe được câu hỏi của bà chủ quán cơm.

Nội tâm khế động, vội vã bước đến, Lương Tranh đối với vấn đề liên quan đến Chu Húc luôn giống chim non sợ cành cong, vô cùng nhạy cảm, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của cô bạn, Phùng Thiến đang tính bước lên giải vây thì Lương Tranh đã mỉm cười, đáp: “Chúng con chia tay rồi.”

Bà chủ sững sờ, một lúc sau mới vội vàng đáp: “Xin lỗi, dì không biết...”

Bà tự trách mình lắm lời, sao có thể đi hỏi người ta chuyện này.

Lương Tranh cười rộ lên, bình thản đáp: “Không sao ạ. Dì ơi, con đi trước đây, bạn con đang đợi.”

Bà chủ ngượng ngùng đáp: “À... à ừ, có thời gian qua dì ăn cơm nha.”

“Dạ vâng.”

Lương Tranh đi lên, nhập vào đoàn người Phùng Thiến đi trước.

Bà chủ nhìn theo bóng lưng cô, nhin không được lắc đầu thờ dài.

Bà nhớ cô bé này và bạn trai thường xuyên đến quán mình ăn cơm, là một đôi kim đồng ngọc nữ, xứng đôi vừa lứa, nhìn thôi cũng khiến người khác vui vẻ.

Tính cách cô bé kia sáng sủa hoạt bát, lúc nào cũng mỉm cười. Cậu bé kia có vẻ là người kiệm lời trầm mặc, cô bé kia lại luôn cố ý trêu đùa cậu ta, chọc cho cậu bạn trai bó tay không có biện pháp đáp trả, cuối cùng chỉ đành chiều theo ý cô, bắt đắ dĩ cười, không ngừng giục cô ăn nhanh lên.

Tình cảm của đôi bạn trẻ khi ấy tốt đẹp biết bao, ai nhìn vào cũng cảm thấy ghen tị. Không ngờ một đôi trời sinh như vậy cuối cùng vẫn đi đến kết cục đường ai nấy đi.

Bà chủ tiếc nuối thờ dài, quay người trở lại tiệm.

Lúc ăn cơm, Phùng Thiến chăm chú quan sát biểu cảm của Lương Tranh, lo lắng cô vì mấy lời vừa rồi của bà chủ mà nghĩ ngợi.

Nhưng mà Lương Tranh có vẻ rất thoải mái, vui vẻ cùng cả bọn nói cười, nhìn không có vẻ gì kỳ lạ.

Đáng tiếc, đêm nay quả là ngày xấu để xuất môn. Đang ăn bỗng nghe được tiếng bàn tán sau lưng.

“A Húc thật sự muốn đính hôn với Triệu Văn Anh?”

“Chắc thế, tôi nghe cánh Lâm Hân nói vậy. Còn bảo thời gian địa điểm đều đã chuẩn bị xong xuôi.”

Người nói là Dương Thăng.

Cho dù không quay đầu lại Lương Tranh cũng có thể nghe ra ai đang nói. Khi còn ở bên Chu Húc, cô thường xuyên gặp gỡ bạn bè thân thiết của anh.

Nói đến đây, cả bàn đều trầm mặc, không ai dám nói gì.

Lương Tranh cúi đầu, nắm chặt đôi đũa trong tay, một hồi lâu sau cũng không có biểu hiện gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Phùng Thiến, Chung Chung và Tiểu Vũ khẽ đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều lo lắng.

Tiểu Vũ nhin không được nhẹ nhàng cầm lấy tay Lương Tranh: “Tranh Tranh?”

Lúc này Lương Tranh mới ngẩng đầu, vành mắt hơi đỏ, đáy mắt máng máng hơi nước, cô cười cười: “Mình không sao.”

Mặc dù nói vậy nhưng tất cả đều hiểu tâm trạng của bạn mình lúc này. Người kia là Chu Húc, là chàng trai duy nhất Lương Tranh yêu, còn yêu đến cuồng si. Người khác không biết, nhưng các cô thì rất hiểu, cái tên này có sức ảnh hưởng đến Lương Tranh thế nào.

Lúc hai người vẫn còn mặn nồng, một người ở Bắc Kinh, một người ở tận Anh. Mỗi ngày ngoại trừ lên lớp, tất cả thời gian của Lương Tranh đều dành cho Chu Húc. Mỗi sáng, chuyện đầu tiên cô làm là cầm bút đỏ gạch một đường lên lịch, tính ngày Chu Húc trở lại.

Khi ấy trong mắt, trong tim Lương Tranh chỉ có người con trai kia. Vừa nhắc đến cái tên Chu Húc, hai mắt cô sẽ lập tức tỏa sáng, cười đến vui vẻ hạnh phúc.

Lúc đó cả phòng còn cho là Lương Tranh và Chu Húc chắc chắn sẽ kết hôn, cả đời gắn bó không rời, chẳng ai mảy may nghĩ đến đôi tình nhân này sẽ đi đến kết cục này.

Tính tình Lương Tranh vô tư hoạt bát, lúc nào cũng cười vui vẻ. Nhưng một người lạc quan quên đời không có nghĩa là không có cảm nhận, không tổn thương, không đau lòng, không thống khổ. Chỉ là cô ấy không biểu hiện ra ngoài, cố gắng tìm cách giấu đi.

Hôm sau buổi lễ tốt nghiệp bắt đầu vào buổi sáng, mãi đến tận trưa mới kết thúc.

Mọi người nhận bằng tốt nghiệp, mặc áo cử nhân, đứng tại hội trường chụp ảnh cùng nhau, sau đó lại đi xung quanh trường chụp thêm vài tấm.

Xong xuôi mới về ký túc xá thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài ăn cơm.

Lương Tranh không nghĩ tới, từ trường đi ra lại gặp dì Ngữ Chức.

Đã rất lâu cô không gặp bà. Dì Ngữ Chức hình như đã chờ cô rất lâu, xa xa vừa thấy bóng Lương Tranh bà đã mỉm cười, vẫn là nụ cười hòa ái dễ gần đó.

Giống như ngày đầu cô đến Bắc Kinh, lần đầu gặp bà.

Lương Tranh cũng cười, chạy về hướng bà, dịu dàng nói: “Dì, đã lâu không gặp.”

Chu Ngữ Chức nhìn Lương Tranh, nhin không được vuốt ve mặt cô, khóe mắt cay cay: “Tranh Tranh, con gần quá.”

Lương Tranh xấu hổ, cười: “Có lẽ gầy đây công việc của con hơi bận bịu.”

Chu Ngữ Chúc nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Con có thời gian không? Đi ăn cơm cùng dì?”

Lương Tranh đã lâu không đi ăn cơm cùng dì Ngữ Chúc, bây giờ ngồi cùng bàn ăn với dì, cô cảm thấy dường như thời gian đã trôi qua nửa thế kỷ, hiện tại đối mặt với nhau đã con người khác, tâm trạng khác.

Cô bỗng nhiên nhớ đến ngày xưa, cứ đến cuối tuần lại sang nhà Chu Húc ăn cơm, ngẫu nhiên dì Ngữ Chúc sẽ đánh xe đến tận trường đón mình, đi dạo phố, đi shopping, hai người nói hết chuyện này đến chuyện kia không dứt, hết một đôi tri kỷ.

Chỉ là khi đó, hình như đã là rất lâu về trước.

Chu Ngữ Chúc mỉm cười, hiền hòa như trước, quan tâm hỏi cô muốn ăn gì, thế những bản thân bà cũng hiểu, hiện tại hai người không bao giờ có thể lấy lại cảm giác thoải mái trước kia nữa. Bà cảm nhận rõ cô bé trước mắt, thêm mấy phần câu nệ xa cách, ít đi nét thanh thuần, ngây thơ, quán quýt lấy bà như người thân thuộc.

Chu Ngữ Chúc nhìn cô, rốt cuộc không nhịn được nữa, buồn bã nói: “Tranh Tranh, là Chu gia có lỗi với con.”

Lương Tranh sừng sốt, vội vàng lắc đầu: “Không. Không có.”

Chu Ngữ Chúc nhìn cô gái trẻ trước mặt hồi lâu, vươn tay nắm lấy tay cô, vành mắt đỏ lên: “Tranh Tranh, kỳ thật dì rất thích con, chú cũng thế, chỉ là... có một số việc...”

Lương Tranh không muốn đề cập đến chuyện này, vội vàng lắc đầu: “Dì, con hiểu mà, dì không cần nói nữa đâu.”

Cô rũ mắt, nhìn chén nước trên mặt bàn, nhẹ nói: “Chuyện đã qua rồi.”

Chu Ngữ Chúc nhìn bộ dạng này của cô, lòng càng thêm khó chịu.

Bà muốn nói mấy lời an ủi cô, thế nhưng không biết phải nói gì. Tròng mắt ê ẩm, sưng đến khó chịu, một hồi lâu sau bà mới miễn cưỡng mỉm cười, lôi từ trong túi ra một hộp quà: “Tranh Tranh, dì chuẩn bị quà tốt nghiệp cho con, con xem, có thích không?”

Lương Tranh liên tục lắc đầu cự tuyệt: “Cảm ơn dì, nhưng con không thể nhận.”

Cô vội vàng đẩy món quà lại về phía Chu Ngữ Chúc.

“Tranh Tranh...”

“Dì, con còn có chút việc. Xin phép dì con về trước.” Lương Tranh nói xong, lập tức đứng lên.

Chu Ngữ Chúc sửng sốt một chút, cũng đứng lên: “Nhanh như thế sao? Dì đưa con về.”

Lương Tranh vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu ạ, con tự về được mà.”

Cô cầm túi lên, hơi cúi đầu: “Cảm ơn dì đã mời con ăn cơm. Con về trước đây.”

Chu Ngữ Chúc có thể cảm nhận cô bé này đã không còn thân thiết y lại với bà như trước, cũng hiểu lý do, đành cười miễn cưỡng ân cần dặn: “Vậy con cẩn thận một chút.”

“Dạ vâng. Con cảm ơn dì.”

Sau khi Lương Tranh rời đi, Chu Ngữ Chúc thất thần hồi lâu. Càng nghĩ càng không khỏi đau lòng, rơi lệ.

Buổi tối, ăn cơm, bà nhịn không được nói với chồng: “Hôm nay em đi gặp Tranh Tranh.”

Ba Chu trở mắt nhìn vợ, một lúc sau mới hỏi: “Con bé sống tốt không?”

Chu Ngữ Chúc lắc đầu: “Nhìn con bé gầy lắm. Cũng không còn vui vẻ vô tư như trước.”

Ba Chu nghe vậy trầm mặc không nói.

Chu Ngữ Chúc cũng lâm vào trầm tư, vành mắt lại đỏ lên.

Bà đưa tay lau nước mắt, bỏ đĩa xuống, đứng dậy, rời khỏi nhà ăn.

Tối hôm đó, Lương Tranh và cánh bạn cùng phòng liên hoan một bữa linh đình, xong cùng nhau đi ca hát.

Về đến trường đã là rạng sáng.

Phùng Thiến và Chung Chung uống hết mấy chai rượu, Tiểu Vũ và Lương Tranh không uống được nên phụ trách vác hai con sấu rượu này về.

Bởi vì đã rất muộn, nên khung cảnh xung quanh vô cùng yên tĩnh, cũng chẳng có bóng người qua lại. Các hàng quán xung quanh buổi tối còn tấp nập náo nhiệt, hiện tại đều tắt đèn, im lìm như đang ngủ.

Lúc nhóm người đến trước cửa ký túc xá, Lương Tranh thoáng nhìn thấy dưới tàng cây một chiếc xe im lặng đỗ tại đó.

Đó là một chiếc xe xa lạ, biển số cũng lạ. Nhưng không hiểu sao một cảm giác quen thuộc không ngừng dâng lên trong lòng cô.

Cô vô thức ngược nhìn chiếc xe, xuyên qua kính chắn gió nhắc thấy khuôn mặt quen thuộc của người đó.

Toàn bộ trường học đều chìm trong tĩnh lặng. Hai người cứ thế trầm mặc nhìn nhau, không nói, cũng không cử động.

Cứ nhìn nhau như thế thật lâu, lâu đến nỗi thời gian như ngừng trôi, cứ lặng lẽ nhìn nhau, cho đến khi Chu Húc quay đầu xe rời khỏi trường.

Chương 65: Bắt đầu lại

Chu Húc rời khỏi trường học, lái xe đến công ty.

Cả tòa nhà rất lặng im không một bóng người.

Chu Húc vắt áo khoác trên tay, vào thang máy, lên thẳng tầng 28.

Cả tầng làm việc của văn phòng tổng giám đốc vẫn tối đèn, anh cũng không bật lên mà trực tiếp đi vào phòng mình.

Sau khi mở cửa, đèn trong phòng tự động bật sáng. Trên bàn làm việc là mấy chồng văn kiện xếp cao như núi.

Anh ném áo khoác lên ghế salon, đi đến trước bàn làm việc, lấy một tập kế hoạch trừ bị rất dày từ ngăn kéo bên phải.

Bộ hồ sơ này do anh tự tay làm, sửa đi sửa lại rất nhiều lần, trên giấy chi chít những lời nhận xét chú giải và vết sửa chữa.

Anh đứng dậy tự pha cafe cho mình, rồi lại ngồi tự chỉnh sửa lại bản kế hoạch.

7h sáng hôm sau, thư ký Tiểu Lưu đi làm như thường lệ,

Vẫn còn khá sớm nên công ty vẫn còn yên tĩnh, những đồng nghiệp khác cũng chưa đến.

Anh đi thẳng lên tầng 28, vừa lên tới nơi đã thấy cửa phòng làm việc của Chu tổng đóng chặt.

Tiểu Lưu vội vàng bước tới, gõ nhẹ mấy tiếng.

Bên trong truyền ra một giọng nói rất trầm, “Mời vào.”

Tiểu Lưu khẽ khàng đẩy cửa ra, thấy Chu tổng nhà mình đang ngồi dựa lưng vào ghế, tay phải gác lên trên, hai mắt nhắm nghiền, có vẻ rất mệt mỏi.

Tài liệu trên bàn xếp tán loạn.

Tiểu Lưu ngạc nhiên, nhanh chân bước lại gần, thấy tách cafe đã hết trên bàn, thầm đoán có lẽ tối qua Chu tổng lại làm việc thâu đêm không nghỉ ngơi.

Không ngăn nổi cái thở dài trong lòng, Tiểu Lưu chưa từng thấy một ai có thể ác độc với bản thân đến vậy. Nửa năm qua, anh liều mạng làm việc, chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi từ khi chính thức tiếp nhận công ty, đã có thể khiến lợi nhuận tăng sinh gấp bội.

Nhưng như vậy cũng tàn nhẫn với chính mình quá, chẳng chừa lại một chút thời gian nào để nghỉ ngơi.

Tiểu Lưu thấy Chu tổng đang nhắm mắt dưỡng thần, cuối cùng vẫn lên tiếng khuyên bảo đôi câu: “Chu tổng, hay là anh đi ngủ một lát đi, vẫn chưa tới giờ làm việc.”

Chu Húc không nói gì, anh day day thái dương, mở mắt, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Mới 7h thôi.”

Chu Húc “ừ” một tiếng rồi nói: “Chuẩn bị xe cho tôi, tôi phải ra ngoài bây giờ.”

Dứt lời, anh đứng thẳng dậy, đi về phía phòng vệ sinh.

Đánh răng rửa mặt xong lại vội vã vào phòng nghỉ thay quần áo.

Âu phục phẳng phiu chỉnh tề, lúc đi ra, Tiểu Lưu đã đang chờ sẵn, “Chu tổng, xe đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Chu Húc đáp “Ừ”, cầm theo tập tài liệu đang để trên bàn làm việc và một hợp đồng khác để trong ngăn kéo rồi đi thẳng ra ngoài.

Xuống tới nơi, lái xe đã chờ ở bên ngoài.

Thấy Chu tổng lại gần, lái xe nhanh chóng kéo cửa xe giúp anh.

Chu Húc ngồi vào, nói với tài xế, “Về Chu gia.”

Lúc tới nhà chính Chu gia là vừa đúng 7 rưỡi.

Chu lão gia đang ăn dở bữa sáng thì thấy một xấp văn kiện đập thẳng lên bàn.

Ông hơi cúi, nhìn tập tài liệu rồi mới ngẩng lên nhìn người vừa tới.

Hai tay Chu Húc xỏ trong túi quần, mắt nhìn thẳng ông, “Mảnh đất ông đàm phán lâu nay đã ký được hợp đồng rồi. Hạng mục Vân Sơn cũng đã lên kế hoạch xong, chỉ cần làm theo phương án của cháu sẽ ổn thỏa, có thể tạo ra bước đột phá trong lợi nhuận của công ty.”

Chu lão gia nghe mà ngẩn cả người, vô thức cầm bản kế hoạch lên xem, càng lật lại càng kích động, đến trang cuối cùng, ông cũng phải lên tiếng tán dương, “Quả nhiên là trò giỏi hơn thầy, A Húc, con còn lợi hại hơn ba con nhiều.”

Biểu cảm Chu Húc vẫn lạnh tanh, không mảy may phản ứng lại, chỉ nói: “Con có một điều kiện.”

Chu lão gia có phần ngạc nhiên nhìn anh, hỏi: “Điều kiện gì?”

Chu Húc đáp: “Không được nhúng tay vào chuyện hôn nhân của con. Cả đời này, ngoại trừ Lương Tranh, con sẽ không lấy ai khác. Nếu ông đáp ứng, con sẽ tự mình phụ trách hạng mục này. Còn nếu ông không đáp ứng, thì từ nay về sau, Chu gia không liên quan gì tới con nữa.”

Chu lão gia giật thột, “Con có ý gì? Lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với Chu gia phải không?”

Chu Húc nhìn ông, nói: “Là các người ép con.”

Chu lão gia nhíu chặt mày, “Cứ coi như con có đoạn tuyệt quan hệ với cả nhà, con nghĩ rằng nha đầu đó sẽ bằng lòng mang theo áy này này cả đời ư?”

Chu Húc trả lời: “Không phải các người chỉ ý vào việc cô ấy thích con thôi sao, ý vào việc cô ấy sợ con mất đi người thân, mất đi sự nghiệp, mới có thể khinh thường chèn ép cô ấy đến thế!”

Chu lão gia trợn trừng mắt, chăm chăm nhìn Chu Húc, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Con đang uy hiếp ông đấy à?”

Chu Húc đáp: “Không nói tới uy hiếp, dù ông có đồng ý hay không thì kết quả vẫn là như thế.”

Dứt lời, anh tiến lại gần, cầm hai tập văn kiện lên, “Ông nội, ông suy nghĩ cho kỹ.”

Sau khi Chu Húc rời đi, Chu lão gia tức phát điên, ngồi trên ghế salon đến tận trưa.

Ông đương nhiên biết Chu Húc không phải muốn uy hiếp ông. Bởi vì thằng nhóc đó còn chẳng thèm quan tâm, Chu gia trong mắt nó có là gì, nói buông là sẽ buông. Lúc trước cũng thế, bây giờ cũng thế.

Hướng chi bây giờ, cánh ngày một cứng, trước kia ông có thể lấy tiền đồ của Chu Húc ra uy hiếp Lương Tranh, nhưng cho đến hôm nay, sự nghiệp của anh đã phát triển ổn định, ông không thể lay chuyển được anh nữa, càng đừng nói đến chuyện lấy việc này ra đe dọa cô gái kia.

Ông càng nghĩ càng giận. Đến giờ cơm trưa, quản gia đi từ ngoài vào báo: “Lão tiên sinh, tiểu tiểu thư tới.”

Chu lão gia buồn bực, nhíu mày đáp, “Nói với con bé tôi không có nhà.”

Dứt lời, ông đứng dậy, chống ba toong đi lên đầu.

...

Sau khi buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, Lương Tranh không vội trở lại thành phố S, cô còn tình nghỉ ngơi vài ngày, mua vé máy bay về Giang Thành.

Lâu lắm rồi cô chưa về nhà, lần này trở về bất ngờ không nói với ba mẹ, xuống sân bay tự bắt xe về nhà.

Lúc cô về đến, trong nhà chẳng có ai, ba mẹ đều không ở nhà.

Hôm nay không phải cuối tuần, chắc hai người đi làm cả rồi.

Cô kéo vali đi vào nhà, rồi đi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo. Lúc xong xuôi mới có 5h. Cô đói bụng, liền vào lục tủ lạnh xem có gì ăn không.

Có hoành thánh mẹ đã gói sẵn, cô bắc nồi nước, chờ sôi thì bỏ hoành thánh vào.

Nấu xong, cô bưng bát ra phòng khách, mở TV, vừa ăn vừa xem.

Lâu lắm rồi cô không được ăn mì hoành thánh mẹ làm, về tới nhà, tâm tình thoải mái hơn nhiều.

Ăn xong bát mì, cô ngồi phịch xuống ghế salon xem TV.

Đúng lúc này, mẹ Lương về, thấy con gái đang ngồi trên ghế, nhất thời không kịp phản ứng.

Lương Tranh quay đầu lại thấy mẹ đang đứng ngoài cửa, cong mắt cười, “Mẹ, mẹ đứng ngây ra đó làm gì, con về rồi này.”

Lúc này hồn của mẹ Lương mới về, bả bước vội tới, “Nha đầu này sao về không báo tiếng nào thế hả? Không phải con nói sau lễ tốt nghiệp sẽ về chỗ làm ngay sao, sao lại về?”

Bà ngồi xuống cạnh Lương Tranh, xúc động nắm chặt tay cô, nhìn một lượt từ trên xuống dưới: “Ôi ôi, sao con gầy thế, có phải công việc vất vả quá không?”

Lương Tranh cười, nói: “Đi làm đương nhiên là phải vất vả rồi, làm gì có nghề nào không vất vả đâu mẹ.”

“Con nói phải.” Mẹ Lương cười, vỗ vỗ lên tay con gái, ‘Con đấy, về mà không nói tiếng nào, nên mẹ chưa mua gì cả. Bây giờ có đi cũng không kịp, hay là như vậy, mẹ gọi điện thoại cho ba con, tối nay cả nhà ta ra ngoài ăn nhé.”

“Vâng ạ.” Lương Tranh vui vẻ đáp.

Lâu lắm rồi mới đông đủ cả nhà, ba người cùng ra ngoài ăn tối, món chính là cá thủy chử mà Lương Tranh thích nhất.

Nửa năm nay Lương Tranh sống ở thành phố S, đồ ăn ở đó khá thanh đạm, chẳng hợp khẩu vị của cô chút nào. Hôm nay rốt cuộc cũng được nếm lại mùi vị quê hương, không khỏi thềm cảm thán, “Mẹ, con muốn về nhà quá đi mất.”

Mẹ Lương gấp cho cô một miếng cá, cười hỏi: “Con có mà bỏ được Chu Húc ấy.”

Đôi đũa trong tay Lương Tranh sửng lại, cổ họng nghẹn bứ.

Cô vẫn chưa nói cho ba mẹ chuyện chia tay Chu Húc. Cô không biết phải mở lời thế nào, cũng không muốn khiến ba mẹ phải lo lắng.

Nhắc đến Chu Húc, mẹ Lương cười, hỏi: “À đúng rồi, sao lần này A Húc không về với con?”

Ba Lương cũng thắc mắc: “Ừ đấy, ba mới ngâm bình rượu, còn định chờ khi nào A Húc về uống với ba hai chén.”

Lương Tranh nhìn nụ cười vui vẻ của ba mẹ, chuyện chia tay không sao nói ra được. Cô cười, đáp: “Dạo này anh ấy hơi bận.”

Mẹ Lương tiếp: “Cũng đúng, sản nghiệp Chu gia lớn như thế, chắc thằng bé phải bận lắm. Nhưng nhớ phải dặn A Húc chú ý sức khỏe đấy.”

Ba Lương cũng chen lời: “Đúng đúng, đừng cậy tuổi trẻ mà lao đầu vào làm việc, dù có kiếm được nhiều tiền mà sức khỏe không tốt thì cũng không được đâu. Con là bạn gái, nhớ phải nhắc nhở nó.”

Hai mắt Lương Tranh cay cay, ậm ừ mấy tiếng, vừa cúi đầu ăn vừa nhỏ giọng đáp: “Con biết rồi ạ.”

Cũng may sau đó mẹ Lương không nhắc tới Chu Húc nữa. Một nhà ba người cơm nước xong xuôi, cùng nhau đi bộ dọc theo đường Bình Giang, hóng gió một lúc mới về nhà.

Về đến nhà, Lương Tranh ngồi xe TV với ba mẹ một lúc, đến gần 12h, mẹ Lương giục cô đi ngủ, “Hôm nay con ngồi máy bay chắc mệt lắm, ngủ sớm đi. Sáng mai con muốn ăn gì? Mẹ nấu cho con.”

Lương Tranh bị mẹ đẩy về phòng, cô xoay người vịn vào cánh cửa làm nũng: “Muốn ăn bánh quẩy với sữa đậu nành của nhà ông Hồ dưới lầu ạ.”

Mẹ Lương cười, đáp: “Được, mai mẹ mua cho con.”

Nhưng hôm sau, mới tờ mờ sáng mà Lương Tranh đã tỉnh.

Cô ra khỏi phòng ngủ, đi về phía ban công, đẩy cửa nhìn ra bên ngoài, Trời vẫn mờ mờ sương sớm, không khí trong lành mát mẻ, cả tiểu khu dường như vẫn còn đang say giấc, yên tĩnh vô cùng.

Lúc mẹ Lương ra khỏi phòng thì bắt gặp con gái mình đang ngồi ngoài ban công ngắm cảnh, ba cười hỏi: “Sao con dậy sớm thế?”

Lương Tranh quay đầu lại, cười đáp: “Quen giờ đi làm ạ.”

Cô đi tới kéo tay mẹ, “Mẹ, hôm nay mẹ đi làm à?”

“Không, hôm nay mẹ được nghỉ.”

“Vậy lát nữa cơm nước xong, mẹ con mình đi mua đồ ăn nhé.”

“Được, vậy giờ đi luôn đi. Không khí buổi sáng là tốt nhất, ăn sáng xong rồi mẹ con mình cùng đi mua đồ.”

Lương Tranh cao hứng gật gật đầu, vào phòng vệ sinh rửa mặt, thay quần áo, rồi cầm điện thoại ra ngoài với mẹ.

Ăn sáng xong, Lương Tranh hộ tống mẹ đến chợ mua thức ăn.

Sáng sớm mùa hè, mặt trời chưa lên cao, tiết trời vẫn tương đối mát mẻ. Mặt hàng trong chợ đa dạng phong phú, đi đi lại lại một vòng, gà vịt thịt cá, mỗi thứ đều mua một ít. Lương Tranh muốn ăn trứng luộc nước trà, còn mua thêm 10 quả trứng gà.

Mua xong, hai mẹ con còn ghé cửa hàng dưới nhà mua ít hoa quả. Lương Tranh và mẹ xách nách túi lớn túi nhỏ, vừa cười nói vừa đi vào nhà.

Mở cửa đi vào, Lương Tranh vui vẻ gọi: “Ba, mẹ mua toàn đồ ba thích ăn...”

Còn chưa nói hết câu, nhìn thấy bóng người đang ngồi trên ghế salon, Lương Tranh sửng người lại.

Ba Lương cười, nói: “Vừa này ba ra ngoài mua đồ thì gặp A Húc ở dưới lầu, nên dẫn thẳng bé lên đây. Còn đang định gọi điện thoại cho con đấy. Mua đủ đồ chưa?” Ông vừa nói với lại gần cầm túi giúp mẹ Lương.

Mẹ Lương cao hứng nói: “Đủ hết rồi, đủ ăn mấy ngày liền đấy.” Bà nhìn sang phía Chu Húc, “A Húc, sao con tới mà không báo trước một tiếng?” Rồi lại quay ra trách Lương Tranh: “Nha đầu này, A Húc tới chơi mà không nói với ba mẹ câu nào, may mà mẹ mua nhiều đồ.”

Lương Tranh cúi đầu cười gượng gạo.

Cô nhìn Chu Húc, anh cũng đang nhìn cô.

Thoáng im lặng một lát, Lương Tranh đi về phía anh.

Mẹ Lương đang ngồi nói chuyện với Chu Húc, Lương Tranh cũng không tiện chen miệng vào, chỉ lẳng lặng ngồi nghe.

Mẹ Lương hàn huyên với Chu Húc một lúc, bà cười, nói: “A Húc, con cứ ngồi đó đi. Dì đi nấu cơm trưa, không lâu đâu.”

Dứt lời, ba đứng dậy, đi vào trong bếp.

Phòng khách chỉ còn lại Lương Tranh và Chu Húc. Cả hai đều im lặng, không ai nói với ai câu gì.

Hồi lâu sau, Lương Tranh mới ngẩng đầu nhìn anh, “Đi với em.”

Cô đứng dậy, đi về phía phòng mình. Chu Húc cũng đứng dậy đi theo sau cô.

Vào trong phòng, Lương Tranh chốt cửa lại rồi mới quay đầu nhìn Chu Húc, “Anh tới đây làm gì?”

Chu Húc cũng nhìn cô: “Tìm em.”

Trông thấy anh thế này, lòng Lương Tranh càng khó chịu, “Chu Húc, chẳng phải em đã nói rõ ràng rồi sao? Chuyện qua lâu như vậy rồi, bắt đầu một cuộc sống khác không phải tốt hơn sao?”

Chu Húc trầm mặc nhìn cô, nhìn rất lâu rất lâu, anh mới thấp giọng hỏi: “Em nói cho anh biết với, phải làm sao để bắt đầu được cuộc sống mới đây?”

Lương Tranh ngậy ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh.

Đúng thế, phải làm sao để bắt đầu được cuộc sống mới đây? Cô cũng không biết, cô cũng rất muốn đáp án.

Chu Húc bước từng bước lại gần cô, vươn tay nắm lấy cổ tay cô, ánh nhìn sâu vào mắt cô, gần từng chữ, “Lương Tranh em thực sự quên anh rồi sao?”

Lương Tranh nhìn anh như muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị thứ gì đó chặn ngang, không sao nói được nên lời.

Cô muốn rút tay về, nhưng lực tay Chu Húc quá mạnh, ánh mắt vẫn ghim sâu vào cô, thấp giọng nói, “Anh không quên được em, anh cũng không tin em thực sự quên được anh.”

“Không quên được thì sao? Không phải anh sắp đính hôn rồi sao?”

Ánh mắt Chu Húc chưa từng rời khỏi cô, “Ai nói với em là anh sắp đính hôn? Lương Tranh, rốt cuộc em có lương tâm không, trong lòng anh chỉ có em, chỉ có một mình em. Em nói cho rõ ràng, anh đính hôn với ai?”

Lương Tranh suýt chút nữa thì bật khóc, cô muốn rút tay mình lại, nhưng anh lại siết càng chặt, hoàn toàn không định buông ra.

Lương Tranh ngẩng đầu đối diện với anh, “Chu Húc, anh đừng như vậy.”

Nhìn vào mắt cô, anh cố chấp đáp: “Em vẫn còn thích anh, đúng không?”

Lương Tranh không biết phải nói gì, chỉ có thể lặp lại lời ban nãy, “Chu Húc, anh đừng như vậy.”

Chu Húc ghì siết cổ tay cô, ánh mắt kiên định vô cùng, “Anh biết em không muốn anh vì em mà trở mặt với người nhà, vì em mà sự nghiệp bị thế lực của ông nội chèn ép. Em không muốn anh hi sinh vì em, nhưng em có từng nghĩ tới hay không? Những thứ kia trong mắt anh không là gì cả, việc mà anh sợ nhất... chính là mất đi em.”

Lương Tranh chết sững nhìn anh, đột nhiên không nói được thành lời.

Hai mắt cô đỏ ngầu, dường như đang cố hết sức ngăn cho nước mắt mình rơi xuống.

Chu Húc như nuốt phải nắm cát, lời cứ nghẹn trong cổ họng không nói ra được. Ánh mắt anh khóa chặt lấy Lương Tranh, thật lâu sau mới nói: “Lương Tranh, chúng ta lại ở bên nhau, có được không?”

Đối diện với cái nhìn của anh, hai mắt cô hoe đỏ, nhưng cô không trả lời.

Chu Húc nói tiếp: “Anh biết người nhà anh đối xử với em không tốt, là anh có lỗi với em— —”

Lương Tranh lắc đầu: “Em không để ý chuyện này.”

Ngay từ đầu, cô đã chẳng quan tâm. Người duy nhất khiến cô bận lòng, chỉ có Chu Húc mà thôi. Cô không muốn do mình mà anh bất hòa với người nhà, không muốn trở thành vật cản đối với tiền đồ của anh.

Nhìn anh vì cô mà hi sinh nhiều đến thế, cô rất khổ sở, rất đau lòng.

Chu Húc chăm chú nhìn cô, mắt một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Lần trước em hỏi anh sống có tốt không.” Nụ cười anh chua chát, “Sao

mà tốt cho được? Từ ngày em rời xa anh, mỗi ngày với anh đều không ổn chút nào.”

Anh siết chặt tay Lương Tranh, cái nhìn như muốn thấu tâm can, “Chúng ta bắt đầu lại, có được không? Chuyện bên nhà cứ để anh lo, anh sẽ không khiến em phải khó xử, cũng sẽ không để em phải chịu tổn thương thêm nữa.”

Nửa năm nay, Lương Tranh sống có tốt không? Không ai biết cô đau khổ thế nào, cũng không ai biết cô đã rơi bao nhiêu nước mắt. Không ai biết, những đêm nằm mê man, cũng có thể khóc mà tỉnh.

Cũng không có ai biết, cô nhớ Chu Húc đến nhường nào.

Ánh mắt cô nhìn Chu Húc không còn trốn tránh, giọt nước mắt nhẫn nhịn này giờ cuối cùng cũng rơi xuống, khóc đến tức tưởi, “Xin lỗi anh, thực sự xin lỗi anh, em chỉ muốn tốt cho anh thôi.”

“Anh biết.” Giọng Chu Húc nghẹn lại, đưa tay lên lau nước mắt cho cô, “Anh biết hết mà. Là do anh không tốt, mới khiến em đau khổ như vậy.”

Chương 66: Trở lại Bắc Kinh không được sao?

Cũng may ba mẹ vẫn nói chuyện với Chu Húc như bình thường, không cần cô mở lời. Lương Tranh đành buồn bực yên lặng ngồi ăn cơm.

Ba mẹ Lương Tranh vẫn luôn rất thích Chu Húc, khó có được dịp Chu Húc ghé thăm hai người, ba Lương mẹ Lương đều rất nhiệt tình đón tiếp, lúc ăn cơm còn không ngừng gấp đồ ăn cho anh.

“A Húc, ăn nhiều một chút, lâu rồi con không được ăn thức ăn dì nấu đúng không? Nào nếm thử món này đi, xem tay nghề của dì có phải càng ngày càng thăng cấp không?”

Chu Húc lễ phép cười: “Ngon lắm ạ. Con cảm ơn dì.”

Mẹ Lương cao hứng, cười nói: “Ngon là được rồi. Con muốn ăn gì cứ nói, dì làm cho con ăn.”

“Con cảm ơn dì.”

“Không cần khách sáo.” Mẹ Lương cười hòa ái, đột nhiên nhớ ra cái gì, quay sang hỏi Chu Húc: “Đúng rồi A Húc, nghe Tranh Tranh nói, gần đây công việc của con rất bận rộn, công việc quan trọng, nhưng sức khỏe cũng quan trọng. Lưu ý chăm sóc bản thân nhiều một chút, đừng ý mình còn trẻ, không chú ý gì đến sức khỏe.”

Nói xong lại quay qua Lương Tranh: “Con cũng thế. Dù công việc bận rộn thế nào, cũng phải ăn đủ bữa đúng giờ, đừng tham công tiếc việc, bỏ bê sức khỏe.”

Lương Tranh cười cười: “Dạ vâng.”

Ba Lương gật gù tán đồng: “Đúng đó, mẹ con nói chí lý, đừng quên.”

Mẹ Lương cười, liếc ba Lương một cái: “Ông thật tình, chỉ biết phụ họa theo lời tôi.”

Ba Lương: “Thì bà nói nói thấu tình đạt lý quá. Tôi nào có gì để bổ sung nữa.”

Lương Tranh nhìn ba mẹ ngồi cãi nhau như hai đứa trẻ, không khỏi mỉm cười. Đến khi thu tầm mắt, mới phát hiện người nào đó đang chăm chú nhìn mình.

Hai người mắt đối mắt, cô sừng sốt một chút, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Ba mẹ Lương không hề phát hiện hai đứa trẻ có điểm không đúng, bữa cơm diễn ra hết sức hài hòa, đầm ấm. Cơm nước xong xuôi, Lương Tranh xuống bếp phụ mẹ thu dọn bát đĩa, bị mẹ Lương đuổi ra ngoài: “Con ra đi, lâu lắm mới được nghỉ mấy ngày, đi chơi với A Húc đi, tiện thể gọi ba con vào thuận tiện gọi ba con vào phụ mẹ rửa bát.”

Lương Tranh bật cười, chậm rãi đi ra: "Ba ơi! Mẹ gọi ba đi rửa chén!"

Ba Lương vẫn đang ngồi trên sofa say mê lôi kéo cậu con rể quý nói chuyện phiếm. Khó có khi Chu thiếu gia kiêu lời lạnh nhạt lại kiên nhẫn cao hứng như thế, chăm chú tiếp chuyện ba vợ.

Đang thảo luận đến say mê thì "thủ trưởng" vợ gọi vào "thực thi nhiệm vụ", ông than một tiếng, tiếc nuối đứng dậy, còn không quên nhắc nhở cậu con rể tương lai: "Tiểu Húc à, tối ăn cơm chúng ta lại nói tiếp."

Chu Húc đứng lên, khẽ gật đầu đáp: "Dạ vâng."

Ba Lương đi vào bếp, trong phòng khách chỉ còn lại anh và cô.

Bầu không khí đột nhiên im lặng, cả hai đều lẳng lặng nhìn nhau không chịu mở lời.

Qua một lúc lâu, Lương Tranh mới đi về phía trước mấy bước, đến trước mặt Chu Húc, nhẹ giọng nói: “Anh có muốn đi ra ngoài không?”

Chu Húc nhìn cô, gật đầu: “Ừ.”

Lương Tranh nhấp môi, nói: “Em thay quần áo đã, anh đợi em một chút.”

“Ừ.”

Lương Tranh về phòng thay đồ, trước khi đi không quên báo với ba mẹ một tiếng. Ba mẹ Lương lập tức đồng ý, còn cẩn thận dặn dò: “Được, nếu tối về ăn cơm, nhớ gọi điện báo trước cho mẹ một tiếng.”

“Dạ.”

Lương Tranh đáp ứng, sau đó mới ra ngoài cùng Chu Húc.

Từ trong nhà đến tận thang máy hai người đều trầm mặc, không ai chịu lên tiếng trước.

Lương Tranh chăm chú nhìn số tầng chậm chạp nhảy lên. Cửa thang máy mở ra, cô bước vào trước, Chu Húc theo sau, đứng bên cạnh cô, sau đó cực kỳ tự nhiên nắm lấy tay Lương Tranh.

Tim cô lạc mất một nhịp, bàn tay hơi khum lại, nhưng không cố gắng thoát ra.

Đại khái là xa cách quá lâu, trong nửa năm chia xa kia, cô cơ hồ còn không dám nghĩ đến ký ức khi còn bên anh, sợ rằng không tìm được mà rơi nước mắt.

Bây giờ tay trong tay cùng anh, cảm giác chân thật, ấm áp, quen thuộc này, khiến Lương Tranh đột nhiên muốn khóc.

Cô cảm nhận được bàn tay anh siết lấy tay mình rất chặt, hết mực lưu luyến, Lương Tranh cũng nắm chặt bàn tay anh, mười ngón đan nhau.

Chu Húc cảm nhận được sự đáp lại của cô, cảm thấy trái tim lạnh giá của mình bỗng như có gió xuân ùa về, tâm tình tốt lên rất nhiều, anh cúi đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Giờ mình đi đâu?”

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, lắc lắc: “Em không biết, anh muốn đi đâu?”

Chu Húc: “Đâu cũng được.”

Lương Tranh nghĩ nghĩ nói: “Vậy mình đi dạo quanh đây nhé.”

“Ừ.”

Hai người đi bộ không mục đích, tay nắm chặt tay, thản nhiên sóng bước bên nhau, tự tại bình yên biết mấy.

Vì xa nhau quá lâu, cả hai đều không biết phải nói chuyện gì. Hôm nay thời tiết khá dễ chịu, hai bên đường rợp bóng cây xanh. Không khí mát mẻ, trong lành.

Chu Húc vô cùng quen thuộc con đường này, mấy lần đến Giang Thành, họ đều nắm tay như thế, tản bộ dưới tán cây này.

Đi được một lúc thì nhìn thấy một ông lão bán khoai tây chiên.

Ngày trước mỗi lần đến đây, Lương Tranh đều mua 1 phần. Suất khoai tây đó khá lớn, lần nào cô cũng không ăn hết, Chu Húc lại giúp Lương Tranh giải quyết.

Chu Húc nhìn thấy ông lão bán khoai chiên, rũ mắt nhìn cô: “Em muốn ăn không?”

Lương Tranh khẽ mỉm cười: “Không phải anh luôn không thích cho em ăn sao?”

Chu Húc liếc cô một cái: “Anh có lúc nào cấm em ăn đâu?”

“Sao lại không? Mỗi lần em ăn đồ ăn vặt, anh đều căn nhắc là không tốt cho sức khỏe, không muốn cho em ăn.”

Chu Húc cười cười, nhìn cô, ánh mắt không giấu được cưng chiều: “Ngoài miệng nói thế thôi, chứ có bao giờ cứng rắn được với yêu cầu của em đâu?”

Vừa nói, vừa đi về quầy hàng rong của ông lão: “Ông ơi! Bán cho con một phần lớn, ông chiên thật giòn giúp con và bỏ nhiều tiêu nhé.”

“Được. Được.” Ông lão vui vẻ cười đáp ứng, đôi tay nhanh nhẹn chế biến.

Chu Húc lấy ví tiền trong túi, rút ra một đồng 50.

Ông lão nhanh chóng tìm 45 tệ trả lại anh.

Lương Tranh nghiêng đầu, chăm chú nhìn anh.

Đôi môi cô khẽ cong lên, nhìn vừa khả ái, lại tươi tắn, đôi mắt to tròn nhìn anh không chớp.

Chu Húc cất ví vào túi quần, thấp giọng nói: “Nhìn anh làm gì?”

Lương Tranh cảm khái: “Chu Húc, em cảm thấy chúng mình như trở lại ngày xưa vậy.”

Những ký ức nho nhỏ của hai người liên tục chạy qua trong đầu cô như cuộn phim quay chậm, giống như trở lại thờ ban đầu, lúc mới yêu nhau. Lương Tranh cảm động không nói lên lời, đột nhiên muốn khóc.

Chu Húc nắm chặt tay cô, ánh mắt anh sâu thẳm, thâm tình, giọng có phần xúc động: “Anh biết em đang nghĩ gì.” Anh dừng lại chậm rãi nói: “Anh cũng giống em.”

Mất đi rồi tìm lại được, trong lòng anh có biết bao trân quý, biết bao kính hỉ.

Anh có thể mất mọi thứ, duy chỉ có Lương Tranh, chỉ có cô là anh không muốn nhượng bộ. Anh muốn cả đời ở bên cạnh, yêu thương, chăm sóc, che chở cho cô gái này.

Hai người đi dạo rất lâu, tối cũng không về nhà ăn cơm.

Sau khi ăn tối ở ngoài xong, lại đi dọc đường bờ sông tản bộ.

Gần 10h, Lương Tranh hỏi Chu Húc: “Anh nghỉ ở đâu?”

Chu Húc nói: “Anh thuê phòng khách sạn rồi.” Lại ngừng lại, con người đen nhánh chăm chú nhìn sâu vào mắt cô: “Anh có thể ở lại nhà em không?”

Lương Tranh sững sốt đôi chút: “Không phải anh thuê phòng rồi à?”

Chu Húc hơi buồn bực, đáp: “Nhưng anh muốn ở cạnh em.”

Lương Tranh bật cười: “Em cũng đâu có chạy mất, anh gấp gáp thế làm gì?”

Chu Húc: “Ai biết.”

Anh kéo tay cô đi về phía trước: “Trước tiên em theo anh về khách sạn cầm hành lý qua nhà em đã.”

Khách sạn Chu Húc đặt cách nhà cô không xa, là một khách sạn cao cấp, view choáng ngợp, nhìn ra sông Tân.

Gian phòng Chu Húc đặt ở tầng 17, là một gian phòng tổng thống sa hoa, có 1 mặt tường hoàn toàn bằng kính, bao trọn quang cảnh

Giang Thành về đêm.

“Em muốn uống nước không?” Chu Húc cầm bình nước, vặn nắp đưa cho Lương Tranh đang ngồi trên giường. Cô nhận lấy, nhấp một ngụm: “Anh muốn mang gì đi?”

Chu Húc: “Hai bộ quần áo, em đợi anh một chút.”

Anh đi đến bên giường, gọi điện thoại cho phục vụ khách sạn, nhắn họ mang bộ đồ đã giặt ủi hôm qua lên.

Xong xuôi mới quay đầu, đi đến ngồi xuống bên cạnh Lương Tranh.

Lương Tranh nhìn anh, hỏi: “Chứng nào thì anh quay về?”

“Ngày kia.” Chu Húc thấp giọng đáp, một tay đặt lên gáy Lương Tranh, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Lương Tranh thoáng thất thần, mở to mắt, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Hai bàn tay anh ghì lấy cần cô, nụ hôn ban đầu mơn trớn nhẹ nhàng, dần dần trở nên cuồng nhiệt, đầy chiếm hữu. Lương Tranh bị hôn đến mức thờ không ra hơi, Chu Húc mới bằng lòng buông cô ra.

Anh rũ mắt nhìn cô, sóng mắt dịu dàng, nhu tình như nước.

Trong không gian yên tĩnh, hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như thế, chẳng ai nói gì đến tận khi tiếng gõ cửa đều đều vang lên, Chu Húc mới đứng dậy, mở cửa.

Là nhân viên phục vụ đến gửi lại quần áo giặt ủi. Chu Húc ném quần áo lên giường, quay lại ngồi xuống bên cạnh cô. Anh kéo tay Lương Tranh, dịu dàng nói: “Khi nào em đi?”

Lương Tranh nói: “Em còn muốn ở nhà mấy ngày mới đi.”

Chu Húc nhìn cô, thật lâu mới nói: “Em định quay lại chỗ làm à?”

Lương Tranh: “Vâng.”

Chu Húc nắm tay cô chặt hơn, nghiêm túc nhìn cô, chậm rãi nói: “Trở lại Bắc Kinh không được sao?”

Chương 67: Không muốn về

Lương Tranh vẫn không đáp ứng chuyện trở lại Bắc Kinh. Thứ nhất, công việc của cô rất bận, mà thứ hai là vì, trước mắt cô không muốn trở về. Cho đến tận bây giờ, cô vẫn chưa xác định được tương lai của mình và Chu Húc sẽ thế nào, càng không biết phải đối mặt với người nhà anh ra sao.

Nên khi Chu Húc hỏi, cô trầm tư một lúc rồi lắc đầu.

Cô còn tưởng là Chu Húc sẽ không vui, nhưng anh không như vậy. Anh không hỏi thêm gì cả, cũng không ép buộc cô, chỉ gật đầu, anh tôn trọng quyết định của cô.

Sau đó hai người không còn nhắc tới chuyện này nữa.

Chu Húc ở lại Giang Thành 2 ngày, vì công việc bận rộn, thỉnh thoảng lại có điện thoại gọi tới, dù có không nhớ xa Lương Tranh, anh cũng không thể không về cho được.

Hôm đó, sau khi ăn cơm trưa xong, Lương Tranh đi vào trong muốn phụ mẹ rửa bát, nhưng bị đuổi ra ngoài, “Con còn lo việc của mẹ nữa à, A Húc sắp đi rồi, con đi giúp thằng bé xếp đồ đi.”

Lương Tranh vâng dạ, rửa sạch tay rồi đi ra khỏi bếp.

Cửa phòng Chu Húc khép hờ, Lương Tranh đi qua, vịn tay nắm, hé cửa lén nhìn vào trong.

Chu Húc đang đứng cạnh cửa sổ nghe điện thoại, nghe thấy tiếng động, anh quay người lại thì bắt gặp ánh mắt tò mò của Lương Tranh đang nhìn anh.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Lương Tranh khẽ cười một tiếng, lúc này mới đẩy cửa đi vào, không quên xoay người đóng cửa lại.

Đóng chặt cửa xong, phát hiện ra Chu Húc đang nhìn mình chăm chăm, Lương Tranh lại cười, dùng khẩu hình nói chuyện với anh, “Nghe điện thoại của anh đi.”

Chu Húc trông thế khẽ cười, rồi mới cúi đầu tiếp tục nói chuyện.

Lương Tranh đi đến trước tủ quần áo, lấy hai bộ đang treo trên mắc xuống.

Cô gấp gọn gàng lại rồi bỏ vào trong vali, sau đó lại đến đầu giường rút sạc điện thoại, dao cạo râu, cùng cho vào vali.

Chu Húc không mang theo nhiều đồ, chẳng mấy chốc Lương Tranh đã thu dọn xong giúp anh. Cô nhàn rỗi ngồi trên giường, chờ Chu Húc nghe điện thoại xong.

Anh nói chuyện không quá lâu, phân phó lại mấy câu ngắn gọn rồi cúp điện thoại.

Anh thuận tay ném điện thoại lên tủ đầu giường rồi ngồi xuống cạnh Lương Tranh, kéo tay cô, ánh mắt nhìn cô đong đầy sự ôn nhu, “Nhớ gọi cho anh đấy.”

Lương Tranh cười đồng ý.

Chu Húc chẳng muốn đi chút nào, anh nhìn Lương Tranh, siết chặt bàn tay cô không chịu buông.

Lương Tranh không khỏi bật cười: “Anh nhìn em thế làm gì, em sẽ gọi điện cho anh mà. Em cũng đâu có chạy mất được.”

Nhưng ánh mắt Chu Húc chẳng hề có ý muốn buông tha, hồi lâu sau anh mới ậm ừ mấy tiếng, tay đưa lên đỡ lấy gáy cô, một nụ hôn thật

dịu dàng, anh thấp giọng nói: “Chờ anh xử lý xong công việc, sẽ lại đến tìm em.”

Lương Tranh ngẩng đầu đối diện với anh, nụ cười ngọt như rót mật, “Được”

Hai người cưỡi biệt trưng phùng, đều không nở xa nhau nhanh đến thế, nhưng công việc của Chu Húc không thể trì hoãn thêm nữa. Anh đặt vé máy bay 1 rưỡi, phải bay gấp.

Lương Tranh tiễn Chu Húc đến dưới lầu, trong vườn hoa đã có một chiếc xe đang chờ sẵn.

Tài xế kiêm trợ lý Tiểu Vương thấy Chu tổng từ phía xa, vội vàng chạy tới, vẻ mặt tươi cười nhiệt tình, “Chu tổng.”

Chu Húc nhàn nhạt “ừ” một tiếng rồi nghiêng người nhìn Lương Tranh đứng bên cạnh, “Anh đi đây.”

Lương Tranh gật đầu: “Chú ý an toàn.”

Chu Húc gật đầu, ngắm cô thêm một lúc, nhưng cảm giác có nhìn mấy cũng không đủ, chẳng nở rời xa cô một chút nào.

Trợ lý Tiểu Vương chờ lâu quá, thấy cũng sắp muộn, cuối cùng vẫn lên tiếng nhắc, “Chu tổng, sắp trễ giờ bay rồi ạ.”

Lương Tranh nghe thế vội giục: “Anh mau đi đi, em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Chu Húc cố nhìn cô thêm một lát mới chậm chạp gật đầu, quay người đi về phía xe.

Tiểu Vương nhanh chân nhanh tay tới trước mở cửa xe giúp anh. Nhưng thời điểm Chu Húc đi đến trước xe, anh đột nhiên quay lại, rảo bước về phía Lương Tranh.

Lương Tranh nhìn theo bước chân anh. Chu Húc lại gần, không chờ cô kịp phản ứng, tay đã vòng qua eo, cúi đầu hôn cô.

Tiểu Vương đứng cách đó không xa choáng tại chỗ, ngọn lửa hóng hót trong lòng bùng cháy, ồ, không nhìn ra Chu tổng của bọn họ cũng có những lúc mãnh liệt đến thế.

Chu Húc ôm Lương Tranh, một lát sau mới lưu luyến buông cô ra.

Anh nhìn cô thật sâu, thấp giọng nói: “Anh đi đây.”

Lương Tranh gật gật đầu, chẳng hiểu sao chỉ một nụ hôn tạm biệt này lại khiến cô có cảm giác muốn rơi lệ, khẽ đáp: “Đi đường cẩn thận.”

Cuối cùng Chu Húc vẫn phải đi, Lương Tranh đứng trong vườn hoa, nhìn theo xe Chu Húc rời khỏi tiểu khu, biến mất vào dòng người, lúc này mới chịu đi về.

Sau khi Chu Húc đi, Lương Tranh ở lại Giang Thành thêm 2 ngày rồi mới trở lại thành phố S.

Tối hôm đó nói chuyện điện thoại với Phùng Thiến, cô kể chuyện đã làm lành với Chu Húc.

Đầu dây bên kia, Phùng Thiến vô cùng kinh ngạc, liên tiếp hỏi: “Thật á? Cậu ấy tới tìm cậu sao? Các cậu làm lành với nhau thế nào? Bây giờ thái độ bên nhà cậu ta thế nào?”

Lương Tranh lắc đầu, “Mình cũng không biết nữa.” Dứt lời, Lương Tranh trầm mặc.

Phùng Thiến nghe Lương Tranh nói vậy, tiếp tục hỏi: “Bây giờ cậu có vui không?”

Lương Tranh “Ừ” một tiếng, “Vui chứ, rất vui, đã lâu rồi không thấy vui như vậy.”

Dù còn rất nhiều vấn đề vẫn chưa có câu trả lời, nhưng chỉ cần nghĩ tới có Chu Húc luôn ở bên cạnh, những thứ đó dường như không còn quan trọng nữa.

Không một ai biết, nửa năm qua cô đã phải sống khổ sở thế nào, nhớ anh ra sao.

Phùng Thiến nghe thế cũng vui lây, “Chỉ cần cậu hạnh phúc là được. Cậu biết không, nửa năm nay bọn mình nhìn cậu chật vật như thế, ai cũng rất thương cậu. Sau khi chia tay với Chu Húc, mỗi lần gọi điện thoại đều nghe thấy cậu khóc. Trước đó còn có tin Chu Húc sắp định hôn, bọn mình còn không biết phải an ủi cậu thế nào. Giờ thì tốt rồi, may mà hai người các cậu đã làm lành, Tranh Tranh, mình thực sự rất mừng cho cậu.”

Lương Tranh cười, “Cảm ơn cậu, Thiến Thiến.”

Phùng Thiến cũng cười, “Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, qua đợt này bọn mình tới thăm cậu nhé, tính dần đi, cậu định cho bọn mình ăn đặc sản gì đây.”

Lương Tranh hào sảng đáp: “Vậy thì nhất định phải mở đại tiệc rồi, chờ các cậu tới cho các cậu quyết hết, gì mình cũng chiều.”

...

Hôm ấy thư ký Tiểu Lưu đến báo cáo tiến độ của hạng mục ở thành phố S với Chu Húc.

Báo cáo xong, Tiểu Lưu hỏi, “Chu tổng, tôi đã bàn bạc xong với bên kia rồi, hợp đồng sẽ ký vào thứ 4 tuần tới, anh định cử ai đi.”

Chu Húc đang bận việc, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt đáp: “Để tôi tự đi.”

Tiểu Lưu thoáng ngạc nhiên, vừa hoang mang lại vừa khó hiểu.

Đàm phán xong xuôi cả rồi, ký hợp đồng chỉ cần một người đại diện tới là được, sao Chu tổng của bọn họ lại muốn tự đi?

Dù Tiểu Lưu rất thắc mắc, nhưng tâm tư của ông chủ không đoán bừa được, vâng dạ mấy tiếng rồi về chỗ đặt vé máy bay cho ông chủ.

Tiểu Vương lén lén lút lút giữ Tiểu Lưu lại, hạ thấp giọng, nói: “Thư ký Lưu, anh có thấy Chu tổng dạo này hơi khang khác không?”

Thư ký Lưu khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát rồi nói, “Đúng là có hơi khác thật.”

Nhưng cụ thể khác ở đâu, nhất thời khó mà nói được.

Tiểu Vương thở dài một tiếng, vắn âm lượng xuống mức nhỏ nhất, “Anh có thấy dạo này tâm trạng Chu tổng không tệ không?”

Thư ký Lưu giật mình, dường như đã hiểu ra, “Cậu nói tới mới để ý, thật vậy.”

Chu tổng nhà bọn họ trước giờ chẳng khác nào tảng băng di động, bình thường chẳng có lấy một nụ cười. Dù kết quả kinh doanh của công ty có tốt thế nào, cũng khó mà thấy được chút vui sướng trên khuôn mặt đó.

Nhưng mà Tiểu Lưu cũng phát hiện ra rằng, tâm tình Chu Húc có vẻ tốt.

Hôm qua, sau khi đi thăm công trường thi công, Chu Húc ngồi trong xe, không biết đang nói chuyện với ai.

Lúc anh vô tình quay đầu lại, bắt gặp Chu tổng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, người ở đầu dây bên kia không biết đang nói gì, nhưng trên mặt Chu tổng của bọn họ rõ ràng có nét cười.

Lúc đó anh còn tưởng mình bị hoa mắt.

Tiểu Vương cười thần thần bí bí, thì thầm bên tai thư ký Lưu, “Tôi nói anh nghe, Chu tổng đang yêu đương đấy.”

Thư ký Lưu sửng người, “Sao anh biết?”

Tiểu Vương cười cười, “Tôi tận mắt chứng kiến, ở Giang Thành.”

Hai người đang tám chuyện hăng say thì Chu Húc đi từ trong ra, dọa bọn họ lập tức đứng thẳng dậy, không dám ho he nửa lời.

Chu Húc vắt áo vest trên tay, có vẻ định ra ngoài, thấy thư ký và trợ lý của mình đang đứng ngoài cửa nói chuyện phiếm, anh khẽ trừng mắt nhìn hai người, “Không làm việc à?”

Thư ký Lưu và trợ lý Tiểu Vương giật mình thon thót, ba chân bốn cẳng chạy về chỗ làm việc của mình.

Về đến nhà, ba vẫn chưa về, còn mẹ vừa làm bữa tối xong.

Chu Ngữ Chúc thấy con trai về, vui vẻ cười nói: “Đã ăn tối chưa? Hôm nay ba con không về, con ăn cơm với mẹ nhé.”

Khó được hôm tâm trạng Chu Húc tương đối tốt, đáp: “Vâng, con đi tắm trước đã.”

Dứt lời, anh đi lên phòng, tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo thoải mái.

Phòng ăn trống trải, ngoài Chu Húc và mẹ ra không còn ai khác.

Chu Ngữ Chúc gấp thức ăn cho con trai, cười hỏi: “Tranh Tranh có nói bao giờ về lại Bắc Kinh không?”

Chuyện Chu Húc và Lương Tranh làm lành, ngay hôm đầu tiên sau khi trở về từ Giang Thành, anh đã nói cho ba mẹ biết.

Lúc đó anh nói: “Mặc kệ ba mẹ có đồng ý hay không, con vẫn sẽ kết hôn với Lương Tranh. Khó khăn lắm con mới có thể theo đuổi được,

con mong ba mẹ sẽ đối xử tốt với cô ấy.”

Dứt lời, anh đi thẳng lên lầu, còn chẳng cho ba mẹ cơ hội nói gì.

Sau hôm đó, Chu Húc luôn bận bịu công việc, chẳng mấy khi thấy mặt, đến tận hôm nay mới về nhà.

Chu Ngữ Chúc vừa mở lời, lại không nhận được hỏi về chuyện Tranh Tranh.

Chu Húc trả lời rất thản nhiên: “Cô ấy nói không muốn về.”

Chu Ngữ Chúc ngẩn người. Mất một lúc bà mới kịp phản ứng lại. Đúng thế, đứa bé này sao mà muốn trở về được.

Là Chu gia có lỗi với cô bé.

Bây giờ nhìn lại, không biết nửa năm qua, một cô bé đáng yêu như thế phải bôn ba thế nào với cuộc sống mới bên ngoài.

Chu Ngữ Chúc nhìn con trai, nhẹ giọng hỏi: “Tranh Tranh sống có tốt không?”

Chu Húc ngược lên, nhưng chỉ lặng lặng nhìn mẹ không trả lời.

Miệng Chu Ngữ Chúc đắng ngắt, “Đúng thế, sao mà tốt cho được.” Bà cười chua chát, nói: “Lẽ tốt nghiệp của con bé, mẹ có đến xem, con bé xa cách với mẹ lắm. Mẹ còn chuẩn bị quà tốt nghiệp cho con bé, mà nó như nhận củ khoai lang nóng phỏng tay, muốn tránh còn không được. Lúc trước Tranh Tranh với mẹ chẳng khác nào tri kỷ, mẹ coi con bé như con gái trong nhà. Bây giờ thì... nói vài câu cũng toàn lời khách sáo.”

Bà ngẩng đầu nhìn Chu Húc, nói: “A Húc, mẹ chưa từng phản đối chuyện của con với Tranh Tranh, nhưng thân là người trong gia tộc, quyền lợi luôn đi kèm với trách nhiệm, nhiều khi mẹ và ba con cũng

chỉ có thể thỏa hiệp. Nhưng may là cuối cùng hai con vẫn về bên nhau, thành thực mẹ nói, mẹ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.”

Gia nghiệp trăm năm của Chu gia phát triển đến bây giờ, ngoài mặt vẫn rất vẻ vang, nhưng nguy cơ trùng trùng bên trong chỉ người trong cuộc mới nhìn thấu được.

Chu lão gia muốn mượn lần thông gia này để liên thủ với Triệu gia, một lần nữa đưa Chu gia về lại đỉnh vinh quang.

Tại kỳ vị, mưu kỳ sự (1), mỗi thành viên Chu gia đều có trách nhiệm của riêng mình. Lão gia đã lớn tuổi, chắc cũng không còn được mấy năm nữa, điều lo sợ nhất chính là cơ nghiệp tổ tiên bị hủy trong tay ông.

Trước đó không phải ba Chu chưa từng mở lời vì con trai, nhưng lão gia tử chỉ ngồi trên ghế, tóc ông đã bạc trắng, giọng nói có phần bất lực, “Tình cảnh Chu gia bây giờ, con không phải không biết. Nguy cơ trong ngoài bủa vây tứ phía, những thế lực khác phát triển ngoài tầm kiểm soát, chỉ cần hơi sẩy chân là họ sẽ thừa cơ nuốt gọn chúng ta ngay. Chu gia đi đến ngày hôm nay, con xem đi, ngoại trừ A Húc, có ai mà không hào nhoáng bên ngoài thối rữa bên trong, chẳng có lấy một người được việc. Văn Tu, ba không yên lòng nổi.”

Ông thở dài, nhìn màn đêm đang chầm chậm buông xuống, “Không phải ba ông tin tưởng vào năng lực của A Húc, chỉ là ba không dám đem cơ nghiệp tổ tông ra đặt cược. Thực lực Triệu gia hùng hậu, nếu có thể kết thông gia với bên đó, Chu gia sẽ càng như hổ thêm cánh.”

Hai mắt ông chăm chăm nhìn màn đêm phía ngoài cửa sổ, “Ba đã già rồi, chẳng còn sống được mấy năm nữa, nhưng ba chỉ sợ tất cả sẽ lụi bại trong tay mình. Văn Tu, sinh ra ở một gia đình như vậy, phải gánh vác được trách nhiệm mà người bình thường không gánh vác được, dù gì cũng phải hiểu được cái giá của sự hi sinh.”

...

Chiều hôm nay, Chu lão gia ngồi trên ghế mây ngoài vườn hoa, đeo kính lão đọc một bài báo trên báo tài chính, ông nở nụ cười hiền từ, gật gật gù gù, có vẻ rất hài lòng.

Đọc xong hết bài, ông không khỏi cảm thán, “Văn Tu, đúng là con hơn cha là nhà có phúc.”

Ba Chu cười cười, “Quả thực A Húc có năng lực hơn con nhiều.”

“Đâu chỉ mỗi năng lực, còn rất quyết đoán nữa.” Chu lão gia khẽ cười, “Tiểu tử này, tính tình ngang ngược cứng đầu, giống hệt ba.”

Ông nhớ lại lúc Chu Húc cầm bản hợp đồng và kế hoạch trù bị đến uy hiếp mình, lại thấy tức: “Nhưng mà chẳng lẽ phép chút nào, lại dám đe dọa cả ông nó.”

Ba Chu đáp: “Nó cũng đâu phải đến uy hiếp ba. Chỉ là nó biết, ba sẽ đáp ứng.”

...

Cuối tháng 7, khó lắm Lương Tranh mới có một ngày để ngủ nướng. Cả tháng nay gần như ngày nào cũng tăng ca, mệt chết đi được.

Nào ngờ mới sáng sớm, chuông cửa đã vang lên.

Lương Tranh còn chưa kịp tỉnh ngủ, co mình vùi vào trong chăn.

Kêu liền một lúc, cuối cùng chuông cửa cũng ngừng. Nhưng chỉ mấy giây sau đó, lại đến lượt điện thoại vang lên.

Lương Tranh mơ mơ màng màng thò tay ra khỏi chăn, sờ lên tủ đầu giường tìm điện thoại, còn không thèm nhìn tên người gọi đã nhận điện, giọng gái ngủ, “Alo.”

Từ đầu bên kia, giọng Chu Húc truyền đến, “Nhanh rời giường đi, ra mở cửa cho anh.”

Nghe được giọng anh, Lương Tranh giật mình ngồi bật dậy.

Nhìn lại tên người gọi, đúng là Chu Húc. Đầu óc cô vẫn chưa tỉnh táo lắm, ngu ngơ hỏi lại: “Anh đang ở đâu cơ?”

Chu Húc: “Trước cửa nhà em.”

Lương Tranh: “...”

Lương Tranh ngây người ra mấy giây, rồi vội vàng cúp điện thoại, bò xuống giường.

Cô xỏ dép lê đi ra phòng khách mở cửa cho Chu Húc. Cánh cửa vừa mở ra, Chu Húc đã chờ sẵn bên ngoài, một thân âu phục màu đen chỉnh tề ngay ngắn, anh tuấn vô cùng.

Lương Tranh nhìn anh đến thất thần.

Nhìn khuôn mặt góc ghech của cô, Chu Húc không nhịn được cười, đưa tay lên vò vò tóc cô, “Đồ góc.”

Hắn trực tiếp đi thẳng vào trong nhà, ngồi lên ghế sofa, tự rót cho mình một cốc nước.

Phải mất một lúc Lương Tranh mới hoàn hồn, cô đóng cửa lại, đi về phía anh, “Sao đột nhiên anh lại tới đây? Cũng không nói trước với em một tiếng.”

Chu Húc đáp: “Đi công tác.”

Dứt lời, anh nghiêng người, kéo Lương Tranh, áp cô xuống ghế sofa, một nụ hôn đánh úp tới.

Hai tay Lương Tranh chống trước ngực anh, ánh mắt hai người đan vào nhau, “Anh ở lại đây công tác bao lâu?”

Chu Húc nói: “Chưa biết, chắc 10 ngày nửa tháng gì đó.”

Lương Tranh khế cười: “Anh không định về Bắc Kinh đấy à?”

Chu Húc cúi đầu hôn cô, “Không muốn về.”

Chương 68: VĨNH VIỄN

Lương Tranh không biết Chu Húc sẽ tới, tới qua khi trò chuyện điện thoại cùng nhau anh không nói gì cả.

Cô vừa rửa mặt, vừa cười hỏi: “Hôm qua anh không nói là sẽ đến? Có phải cố tình tạo niềm vui bất ngờ cho em?”

Chu Húc lười biếng tựa vào cửa, hai tay đút túi quần, mỉm cười đáp: “Em đoán xem?”

Lương Tranh cười, rửa sạch mặt mũi, thấm khô nước, cất khăn, sau đó mới quay người bước ra. Cô ngẩng đầu, thân thiết ôm lấy eo anh, dịu dàng vào lồng ngực anh, dịu dàng nói: “Anh ăn sáng chưa?”

Chu Húc rũ mặt nhìn cô: “Chưa ăn.”

Lương Tranh tủm tỉm cười: “Vậy ngồi chờ em một chút, em thay quần áo xong, chúng ta sẽ ra ngoài ăn cùng nhau.”

Cô buông tay, chạy vào phòng ngủ thay một bộ đồ khác, sau đó nắm tay ăn cùng ra ngoài, ăn sáng.

Mặc dù nơi này nhỏ hơn Bắc Kinh rất nhiều, cũng không quá nóng nực, nhưng chỗ vui chơi, ăn uống đều có đủ. Lương Tranh lại thích nghi rất nhanh, nề nếp sinh hoạt và thói quen vẫn luôn điều độ, đúng mực, cũng rất biết tận hưởng cuộc sống.

Từ khu nhà đi ra, qua một con đường lớn, đi bộ chừng hơn hai phút, Lương Tranh níu tay anh nói: “Chúng ta ăn bún gạo nhé, hàng này ăn rất ngon.”

Chu Húc liếc nhìn quán ăn một lượt, gạt đầu, nắm tay cô bước vào.

Buổi sáng, 7h, đúng giờ mọi người đổ đi ăn sáng, vì vậy tiệm gần như kín bàn. Không khí náo nhiệt, vui vẻ. Lương Tranh kéo tay anh, đến một bàn gần cửa sổ, lại nói với ông chủ đặt hai bát Bún gạo trong nồi nhỏ (1) xuất nhiều bún.

Đồ ăn phải chờ một lúc mới có, Lương Tranh nhìn chu Húc hỏi: “Có thật anh muốn ở đây 10 ngày?”

Chu Húc nhìn cô không đáp.

Nếu có thể, anh chỉ muốn ở mãi bên cô, ngày ngày nhìn thấy cô, nói chuyện với cô, nói chi đến 10 ngày. Nhưng nếu cô không muốn về Bắc Kinh, anh cũng không muốn ép buộc Lương Tranh, không muốn thấy cô buồn bã, không vui.

Ăn xong, mặt trời đã lên cao, cái nắng gay gắt đổ ập xuống.

Chu Húc hỏi Lương Tranh: “Gần đây có siêu thị không?”

Lương Tranh đáp: “Có đó. Đi bộ mấy phút là đến.” Cô ngẩng đầu, cười: “Anh muốn mua gì?”

“Đồ dùng hàng ngày.” Chu Húc vừa nói, vừa nắm tay cô. Hai người sóng bước cùng nhau.

Phía trước không xa, quả nhiên có một siêu thị lớn, Chu Húc bắt đầu bỏ các vật dụng hằng ngày vào xe đẩy. Nào khăn mặt, bàn chải, dép lê,...

Anh cũng chẳng chọn lựa gì, cứ thấy cái gì cần thì tiện tay bỏ vào giỏ.

Lương Tranh bật cười nói: “Không phải anh đi công tác nên ghé qua mấy ngày thôi sao? Làm gì mà như là chuẩn bị đến ở cố định với em thế?”

Chu Húc liếc nhìn cô: “Thế không ở với em, thì anh ở đâu?”

Lương Tranh cười, đẩy xe đi lên ngang bằng anh, trêu đùa: “Chu tổng của chúng ta thì đương nhiên phải ở phòng tổng thống, trong khách sạn 5 sao rồi!”

Chu Húc liếc cô một cái, chẳng thèm phản ứng, chỉ chăm chú tìm đồ cần tìm. Một tay đẩy xe, một tay nắm tay cô, đi đến quầy thực phẩm.

Lương Tranh hỏi: “Anh định mua gì?”

Chu Húc: “Đồ ăn.”

Trước đây, khi hai người còn sống cùng nhau, cứ cuối tuần, cô sẽ cùng anh đi siêu thị mua thực phẩm cả tuần, trữ trong tủ lạnh. Khi nào chán ăn quán, cả hai sẽ về nhà tự nấu nướng.

Bình thường cô nấu cơm, anh có nhiệm vụ giúp cô rửa rau củ, thái thức ăn và rửa chén.

Đoạn thời gian ấy quá đẹp đẽ, hạnh phúc, đến mức, sau này khi chia tay, Lương Tranh cơ hồ không dám mảy may nhớ lại.

Mỗi lần nhớ đến những khoảnh khắc êm đềm, đẹp đẽ ấy, trái tim cô như bị cắt ra từng miếng, đau đến tê tâm liệt phế.

Nhưng càng ngăn mình hồi tưởng, thì những ký ức ngọt ngào ấy càng ùa về, Lương Tranh chỉ đành liều mạng lao đầu vào công việc, dùng sự bận rộn mà quên đi.

Bây giờ nhớ lại sự thống khổ nửa năm đó, chỉ cảm thấy như đã đi qua mấy đời.

Nhiều khi Lương Tranh cảm thấy mình đang nằm mơ, trong cơn ác mộng đó, anh và cô chia lìa, cả hai cùng đau khổ, giật mình tỉnh dậy mọi thứ vẫn như trước, anh vẫn ở đây, bên cô, mỗi cuối tuần lại cùng nhau đi dạo siêu thị, mua thức ăn, cùng nấu cơm, thi thoảng có thời

gian rảnh lại tay trong tay tản bộ, xem phim. Cuộc sống êm đềm, hạnh phúc.

Nghĩ đến đó cô không khỏi xuất thần, cho đến khi Chu Húc dí dí trái chanh mát lạnh vào trán, thấp giọng hỏi: “Đang suy nghĩ gì thế?” Lương Tranh mới hồi hồn.

Cô vô thức sờ lên trán mình, bối rối đáp: “Dạ? Sao vậy?”

Chu Húc nhìn cô, bật cười: “Anh đang hỏi em đó, muốn mua thêm cá không?”

“Tối nay anh muốn ăn cá à?”

Chu Húc gật đầu: “Em thì sao? Chúng mình có thể mua cái khác?”

“Mua một khúc đầu đi, em làm cá hấp chanh kiểu Thái cho ăn anh.” Lương Tranh nói, kéo tay anh, cả hai cùng đi đến quầy bán cá.

Đã lâu Lương Tranh không tự nấu ăn, tủ lạnh trống rỗng chẳng có gì. Hai người đi quanh siêu thị hơn 30p, mua đầy ắp đồ, chất đầy một xe đẩy.

Chu Húc đẩy xe, kéo tay cô đến quầy đồ ăn vặt: “Mua ít đồ ăn vặt nữa.”

Cô nhặt lên mấy thứ, lại lấy thêm vài chai nước uống, thêm một lốc bia, cả hai cùng đẩy xe đến quầy thanh toán.

Nhìn xe đẩy chở đầy đồ, Lương Tranh bật cười vui vẻ.

Chu Húc nhìn cô, khóe môi cong lên: “Em cười gì thế?”

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết, nụ cười ngọt ngào như mật. Cô không đáp, chỉ vui vẻ cười.

Chu Húc say mê nhìn nụ cười của cô, bỗng nhiên có cảm giác như đã đi qua mấy đời.

Anh nhện không được, đưa tay sờ lên khuôn mặt tươi tắn như hoa của cô, yết hầu đặng chát, chậm rãi lên tiếng: “Lương Tranh, rất lâu rồi anh không thấy em cười như thế này.”

Lương Tranh thoáng khựng lại, sau đó lại cong môi cười, ánh mắt hơi đỏ, nhẹ nhàng nói: “Vâng.”

Thực sự đã rất lâu rồi, cô không cảm thấy thoải mái, vui vẻ như thế này.

Sau mọi giông bão, cuối cùng cô vẫn được trở lại bên anh, nghĩ thế, đáy lòng Lương Tranh thoáng tràn đầy ngọt ngào, thư sướng.

Khó được những khoảnh khắc dung dị, ấm áp như thế, hai người về đến nhà mới hơn 10 giờ, cả hai chất đồ xuống ung dung chuẩn bị cơm nước.

Lương Tranh mở ti vi, thoải mái ngồi xếp bằng trên thảm, ở phòng khác, nhặt rau.

Chu Húc ngồi trên sofa, ôm laptop chậm rãi xử lý văn kiện.

Lương Tranh vừa xem chương trình hài, vừa nhặt rau, thi thoảng lại bật cười vui vẻ.

Lúc trước mỗi khi về đến phòng, cô chỉ cảm thấy cô độc, lạnh lẽo, hiện tại chỉ thêm một người, cũng đủ sưởi ấm thế giới của cô.

Đang nhặt rau, nghiêng đầu nhìn Chu Húc đang khép lại máy tính, cô cười nói: “Anh xong việc rồi à?”

Chu Húc nhàn nhạt “ừ” một tiếng, Lương Tranh cong mắt: “Vậ thì anh giúp em nhặt rau nhé.”

Chu Húc nhìn rổ rau trên bàn, cười một tiếng: “Anh đi thay quần áo đã.”

Anh đứng dậy, thuận tay thả laptop lên ghế sofa, đi thẳng vào phòng ngủ.

Một lát sau, anh thay bộ quần áo thể thao tối màu, thoải mái đi đến bên cạnh Lương Tranh, ngồi xuống.

Lương Tranh thả giỏ rau xuống trước mặt anh, tỉ mỉ hướng dẫn: “Cọng nào tươi và non thì để lại, già, héo thì vứt vào đây.”

Cô nói xong, như nhớ ra cái gì, nghiêng đầu, không yên tâm hỏi lại: “Anh biết làm chưa?”

Chu Húc cầm lấy cây rau xanh biếc, vất cho cô một ánh mắt cực kỳ coi thường: “Em làm như anh là đồ ngốc giống em không bằng.”

Lương Tranh cười: “Ai nói người yêu là đồ ngốc mới là đồ ngốc.”

Chu Húc cười, cúi đầu, cặm cụi hoàn thành “nhiệm vụ” được giao.

10h hai người chậm rãi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, 12h30 đã xong xuôi cơm nước.

Lương Tranh không làm quá nhiều món, chỉ đơn giản làm 3 món, 2 mặ, 1 canh.

Cơm nước xong xuôi, Chu Húc đi rửa chén.

Lương Tranh vào phòng bếp hỗ trợ anh, Chu Húc rửa, cô lau khô, cất lên giá.

Vừa làm, Lương Tranh vừa hỏi: “Ngày kia là sinh nhật anh, hôm đó anh có bận việc gì không?”

Chu Húc đáp: “Không có!” Anh nghiêng đầu, nhìn Lương Tranh, nói: “Em thì sao?”

Lương Tranh đáp: “Ban ngày em phải đi làm, nhưng buổi tối thì rảnh, chiều em sẽ cố xin sếp về sớm.”

Chu Húc gật đầu, cười hỏi: “Tối em muốn đi đâu?”

Lương Tranh nghĩ nghĩ: “Ăn cơm cùng nhau, rồi mình cùng đi xem phim.”

Chu Húc gật đầu: “Được.”

Buổi tối anh cần đi gặp đối tác bàn công chuyện vì vậy không ăn cơm nhà, Lương Tranh cũng lười nấu nướng vì vậy đặt cơm ở ngoài.

Cô đợi Chu Húc đến hơn 9h, đoán chừng anh sắp về, nên đứng dậy đi tắm rửa, vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

10h Chu Húc trở về, anh mở cửa vào nhà, phòng khách tối om, phòng ngủ le lói ánh đèn.

Anh nhanh chóng thay giày, một tay tháo nút áo, nới cà vạt, vội vàng bước vào phòng ngủ.

Đến phòng ngủ, nhìn thấy ai đó đang vùi mình trên giường đọc sách, Chu Húc khẽ thở ra, cởi âu phục, thuận tay ném lên ghế.

Lương Tranh còn chưa ngủ, từ trong đống tài liệu ngẩng đầu lên: “Anh xong việc rồi à?”

Chu Húc “ừ” một tiếng, bỏ đóng thùng, tháo cúc cổ tay, ngồi xuống bên giường, ôm eo Lương Tranh, cúi đầu hôn lên môi cô.

Lương Tranh nhìn anh cười: “Em còn tưởng anh về muộn hơn cơ.”

Chu Húc cũng cười, vò vò đầu cô: “Anh đi tắm đây.”

“Ừ.”

Chu Húc bước vào phòng tắm, đàn ông thường đơn giản hơn phụ nữ, mấy phút đã sạch sẽ đi ra.

Anh không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần thể thao tối mà, thoải mái.

Lương Tranh ngồi tựa vào đầu giường đọc sách, ngẩng đầu liền thấy cơ thể đẹp như tượng tạc của anh, không biết vì sao bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, cô vội vàng cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

Một lát sau, Chu Húc đi tới, rút cuốn sách trong tay cô ra. Lương Tranh sững sờ ngẩng đầu nhìn anh.

Chu Húc ngồi xuống bên giường, anh điềm tĩnh mở sách, lướt qua vài trang, thản nhiên hỏi: “Nhìn thấy gì rồi?”

Lương Tranh: ...

Bây giờ đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ lo thẹn thùng, nào còn tâm trí quan tâm trên sách viết gì.

Chu Húc nhìn cô, không khỏi buồn cười, giọng nói mang theo ý đùa cợt: “Trên người anh còn chỗ nào em chưa xem? Vẫn thẹn thùng?”

Anh còn chưa nói dứt lời, Lương Tranh đã thẹn đến mặt đỏ tía tai, vội vào nhà qua che miệng anh: “Không được nói nữa.”

Chu Húc cười, kéo tay cô xuống, cúi đầu hôn cô.

Bị ai đó cuốn lấy giày vò đến tận hơn 2h sáng, đến lúc Chu thiếu gia cơn no rượu say, mới thỏa mãn buông ra. Còn Lương Tranh toàn thân mỏi mệt, chẳng còn thiết tha gì nữa, lười biếng tựa vào lồng ngực Chu Húc, mặc kệ anh bế mình đi tắm rửa, lại bế mình trở lại giường. Vừa chui vào trong chăn, Lương Tranh đã ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, cô ngủ đến tận trưa, tỉnh lại đã không thấy Chu Húc đâu nữa.

Cô mơ mơ màng màng đi xuống giường, một lát sau mới cảm điện thoại lên nhìn thời gian, đã là 11h hơn.

Sáng nay Chu Húc phải đi kí hợp đồng hợp tác với bên thi công công trình, buổi sáng trước khi đi có dặn cô, nhưng khi ấy Lương Tranh đang mơ màng, chỉ gật gù cho có. Chu Húc bất đắc dĩ nhéo nhéo má cô mất cái, cúi đầu hôn cô một chút mới vui vẻ rời đi.

Lương Tranh thức dậy, ăn sáng, sau đó gửi tin nhắn cho Chu Húc, hỏi anh có về ăn cơm không.

Chu Húc lập tức nhắn lại: [Anh còn chút việc, em cứ ăn trước đi, không phải chờ anh.]

Lương Tranh để điện thoại di động xuống, nghĩ xem hôm nay cần làm việc gì, thất thần một lát, mới vào phòng thay quần áo, đi chọn quà sinh nhật cho Chu Húc.

Cô đi dạo một vòng quanh Trung tâm thương mại mà vẫn không chọn được món nào ưng ý.

Một lúc sau, Chu Húc gọi điện đến, hỏi cô đang ở đâu.

“Em đang ở trung tâm thương mại. Anh xong việc chưa?”

Chu Húc "ừ" một tiếng, hỏi cô đang ở đâu. Lương Tranh nhắn lại anh địa chỉ, Chu Húc qua đón cô.

Cô quyết định tìm một quán cafe ngồi đợi. Cô còn cho rằng phải đợi anh một lúc lâu, ai dè, chưa đến 10p đã thấy Chu Húc xuất hiện.

Cô kinh ngạc nhìn anh: “Anh đến nhanh thế?”

Chu Húc kéo ghế ngồi xuống: “Gặp đối tác ở ngay gần đây. Sao em đến tận chỗ này thế?”

Lương Tranh thờ dãi: “Em đi tìm mua quà sinh nhật cho anh.”

Chu Húc thoáng sửng sốt, cười, hỏi: “Em định tặng anh cái gì?”

Lương Tranh nói: “Vẫn chưa tìm được món nào ưng ý. Không thì anh đi cùng em, anh thích gì, em sẽ mua tặng anh.” Cô nháy mắt, bổ sung: “Hiện tại em là người có tiền.”

Chu Húc bật cười, đồng ý. Cả hai ngồi ở quán cafe một lát, mới đứng dậy đi shopping. Đi dạo một lượt cuối cùng hai người quyết định mua một cặp nhẫn đôi, bên trên có khắc chữ cái đầu tên của cả hai.

Khắc xong, Chu Húc ngồi trên ghế, tỉ mỉ cầm lấy tay Lương Tranh đeo vào giúp cô.

Xong xuôi, anh vẫn cúi đầu, ngắm nghía thật lâu, mới thấp giọng nói: “Không được phép tháo xuống.”

Lương Tranh nhìn anh, đột nhiên nhớ đến nửa năm trước, cô quyết tuyệt tháo nhẫn, nói lời chia tay anh, sáng hôm sau liền chuyển tất cả đồ đạc ra khỏi căn nhà hai người chung sống. Khi ấy anh không nói nửa lời, chỉ tuyệt vọng nhìn cô. Đến khi cô thu dọn xong đồ đạc, kéo kéo vali rời đi, Chu Húc đột nhiên tiến lên, nắm lấy cánh tay cô, giọng nói run rẩy gần như cầu khẩn: “Lương Tranh xin em...”

Lúc ấy cô đã quyết định ra đi, mạnh mẽ vung tay thoát khỏi tay anh, kéo hành lý rời đi, thậm chí chẳng thèm quay đầu lại.

Bộ dạng lúc đó của anh hẳn vô cùng đau lòng và bi thương. Chu Húc của cô đã bị cô làm tổn thương đến mức, một người kiêu ngạo như anh phải bất lực nắm lấy tay cô, khẩn khoản cầu xin.

Nửa năm đó, cả hai người đều sống trong tiếc nuối, đau khổ. Thế nhưng Chu Húc hẳn là tổn thương hơn cô nhiều. Anh vốn chẳng làm gì sai, là tại cô đã bỏ rơi anh, tại cô hèn nhát, tại cô chọn bỏ trốn, chon buông bỏ.

Lương Tranh nhìn Chu Húc, nắm chặt lấy đôi tay anh, nhẹ nói: “Chu Húc, xin lỗi anh, nửa năm này đã khiến anh buồn. Em xin lỗi. Tha thứ cho em nhé.”

Anh thấp giọng, yêu thương nhìn cô: “Em sao thế?”

Lương Tranh lắc đầu, vành mắt ửng đỏ: “Em cũng sống không vui, mỗi ngày đều nhớ anh. Nhớ anh nhiều lắm.”

Chu Húc nhìn cô thật lâu. Rất nhiều cảm xúc có đắng cay, có ngọt bùi, có sung sướng, có hạnh phúc, cùng cuộn lên trong tim anh, anh cúi đầu, chặt chẽ nắm lấy tay cô, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu, nhìn cô, run run nói: “Anh rất sợ. Sợ em quên anh. Sợ em không còn yêu anh nữa.”

Lương Tranh liều mạng lắc đầu: “Không mãi mãi không quên. Không bao giờ hết yêu anh.”

Cô vĩnh viễn yêu anh, yêu người đàn ông này. Cô không hiểu hạnh phúc phải định nghĩa thế nào mới là chính xác và đầy đủ nhất. Nhưng với cô có Chu Húc, được ở bên cạnh anh, đó chính là hạnh phúc viên mãn nhất.

Bún gạo trong nồi đất (nguyên văn: 砂锅米线 - sa oa mễ tuyến) theo nghĩa đen là bún gạo nấu trong một nồi đất nhỏ. Và nó đã là một món bún chính trong số các món bún của người Côn Minh địa phương. Bún mềm và trắng, nấu với thịt lợn băm, một ít tỏi Trung Quốc và một số loại rau ngâm được sản xuất tại địa phương và tất nhiên đã lấy được trái tim của du khách ngay từ miếng đầu tiên. Đối với những người sống ở Côn Minh trong một thời gian dài sẽ gọi món ăn đơn giản này là hương vị của Côn Minh.

Chương 69: Trở lại

Chu Húc ở lại thành phố S 10 ngày, Lương Tranh cùng anh đón sinh nhật. Sáng hôm anh được triệu gấp về Bắc kinh, đêm hôm đó bay gấp đến Anh.

Nhắc tới cũng trùng hợp, Chu Húc vừa rời Bắc Kinh thì hôm sau Lương Tranh đồng thời được cử đến Bắc Kinh công tác.

Cô bay chuyển sớm đến Bắc Kinh, khi máy bay hạ cánh, vẫn còn là sáng sớm. Lương Tranh vừa chậm chạp đẩy vali đi bộ vào cổng, vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm buổi sớm, thời tiết rất dễ chịu, gió mát nhẹ nhõm, không khí trong lành.

Bởi vì còn rất sớm nên Bắc Kinh vẫn chìm trong giấc ngủ, yên tĩnh, bình yên. Lương Tranh đứng ở ven đường, nhìn những tòa nhà và con đường quen thuộc, không hiểu sao tâm tình đột nhiên vui vẻ.

Có lẽ bởi vì lần này quay về với một tâm trạng khác nên Bắc Kinh không còn khiến cô khó chịu, đau khổ mỗi khi nghĩ về nữa.

Chính vì tâm lý thoải mái nên dù công việc khá bận rộn, cô cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Lương Tranh bắt taxi về nội thành, trước tiên cầm tài liệu đến tòa án, sau đó quay lại trụ sở văn phòng ở Bắc Kinh.

Công việc cần giải quyết không nhiều, nhưng thủ tục tương đối phức tạp, cô bận bịu từ sáng đến tận hơn 4h chiều, chạy mấy nơi, cuối cùng cũng xong việc.

Buổi tối Lương Tranh hẹn nhóm Thiến Thiến và Tiểu Vũ đi ăn cơm. Xong việc cô về khách sạn tắm rửa, thay quần áo.

Lúc chuẩn bị rời đi thì nhận được điện thoại của Chu Húc hỏi cô đã xong việc chưa, mệt không...vv...

Lương Tranh vào thang máy, đi bộ về phía quầy tiếp tân gửi chìa khóa: “Vừa xong việc, em đang chuẩn bị đi ăn với nhóm Thiến Thiến.”

Chu Húc hỏi cô: “Đêm nay em ở đâu?”

“Em ở khách sạn công ty bố trí.”

Chu Húc thấp giọng nói: “Anh đã sắp xếp người đến quét dọn nhà, ngày mai em qua nghỉ ngơi cho thoải mái, mật mã không đổi vẫn là ngày sinh của em.”

Lương Tranh đột nhiên được công ty phái đến Bắc Kinh công tác, lúc đầu cô không kịp nói với anh. Buổi trưa hôm nay lúc nói chuyện cô mới nói mình được cử đi công tác ở Bắc Kinh.

Lương Tranh nghe đến câu mật mã không đổi, trong lòng đột nhiên chua xót, cô khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Ừm, em biết rồi.” Lại hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Anh chưa! Đang đi tiệc xã giao.”

Lương Tranh gật đầu, cẩn thận dặn dò: “Anh uống ít rượu thôi, nếu không từ chối được hãy uống, trước khi uống nhớ ăn gì đó, đừng để ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Giọng cô dịu dàng, mềm mại, Chu Húc khẽ cong môi, ôn tồn đáp: “Đều nghe em hết.”

Lương Tranh cười, cô đi ra khỏi khách sạn, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, vui vẻ cảm thán: “Thời tiết hôm nay thật

tốt.”

Chu Húc cảm nhận được cảm xúc nhẹ nhàng, thoải mái của cô, cười nói: “Em ở Bắc Kinh mấy ngày?”

Lương Tranh nói: “Hết cuối tuần. Khi nào anh về.”

Chu Húc: “... Thứ hai.”

Lương Tranh bật cười: “vậy mình không có duyên rồi.”

Chu Húc: “...”

Buổi tối Lương Tranh ra ngoài ăn cơm cùng đám bạn thân hồi đại học, mọi người sau khi tốt nghiệp đều khó có cơ hội gặp mặt nhau. Vừa nhìn thấy đối phương là luôn chuyện không hết chuyện: nào là tâm sự về công việc, gia đình, sinh hoạt ngày thường, tình cảm...

Một bữa cơm này ăn đến tận khuya, cho đến khi ông chủ ra nhắc khéo là quán sắp đóng cửa, các cô gái mới chịu đứng dậy, tính tiền, rời đi.

Bởi vì ngày mai mọi người còn phải đi làm nên không tham gia tiếp tăng hai, từ nhà hàng đi ra, mọi người tạm biệt nhau, hẹn thứ bảy tụ họp chơi bời đến sáng, sau đó ai về nhà nấy.

Lương Tranh đón xe về khách sạn, hôm nay cô vừa xuống máy bay lập tức bơi trong đồng công việc cả ngày, tối lại ra ngoài ăn uống, trò chuyện cùng bạn bè, vì vậy khi trở lại khách sạn tắm rửa xong, mệt mỏi đến độ vừa nằm xuống giường là thiếp đi.

Hôm sau không phải làm gì, chỉ có một việc quan trọng đó là buổi chiều phải đến sở tư pháp.

Tối hôm qua quá mệt, Lương Tranh ngủ một mạch đến 12h trưa hôm sau mới tỉnh dậy.

Cô rửa mặt, đánh răng xong, định xuống lầu ăn điểm tâm, nhưng đã 12h, khách sạn cũng không phục vụ đồ ăn nữa.

Cô đành rời phòng ăn, quay lại phòng mình, vừa xoay người thì một người đàn ông lạ tươi cười bước đến, tự giới thiệu: “Chào Lương tiểu thư, tôi là trợ lý của Chu tổng phái đến đón cô.”

Lương Tranh không khỏi sửng sốt, nhìn kĩ gương mặt người đàn ông trước mắt một lúc mới chậm rãi nhớ ra.

Hình như cô đã gặp anh chàng trợ lý này ở Giang Thành một lần, lúc đó anh ta đi cùng Chu Húc.

Thấy cô nghĩ ngợi không đáp, trợ lý Vương lập tức cười rộ lên: “Lương tiểu thư, cô không nhớ tôi à? Chúng ta từng gặp nhau ở Giang Thành.”

Lúc ấy Chu Húc cần trở lại Bắc Kinh, cậu trợ lý này là người đến đón anh hôm đó.

Lương Tranh cười cười: “Tôi nhớ rồi.” Lương Tranh ngượng ngùng nói tiếp: “Thật xin lỗi anh.”

Trợ lý Vương vội vàng cười nói: “Không sao. Không sao. Kỳ thật tôi đã đến được một lúc rồi, nhưng Chu tổng căn dặn cứ để cô ngủ thêm một lát nữa, vì vậy tôi đứng chờ ở dưới này.”

Lương Tranh nghe vậy càng ngại ngùng nói: “Thật ngại quá Chu Húc không có nói trước với tôi chuyện này, nếu biết trước tôi đã dậy sớm hơn.”

Trợ lý Vương cảm thấy đây là thời cơ tốt để lấy lòng phu nhân tương lai của ông chủ, lập tức lên tiếng: “Không đâu không đâu. Chu tổng không muốn thúc giục cô.”

Lương Tranh không khỏi bị cậu trợ lý này chọc cười: “Vậy tôi lên phòng thu dọn hành lý, anh ngồi chờ tôi một lát nữa thôi.”

“Vâng. Không vội, tiểu thư cứ bình tĩnh.”

Khách sạn của Lương Tranh cách nhà Chu Húc khá xa, lái xe hơn 30p mới đến. Tiểu Vương bận trước bận sau, lo lắng chu toàn mọi việc, lại giúp cô bê hành lý lên lầu đầu vào đấy mới rời đi.

Chờ Tiểu Vương đi rồi, Lương Tranh mới nhập mật mã, cửa mở ra, cô kéo hành lý vào nhà. Thời điểm mở cửa bước vào, Lương Tranh cảm thấy giật mình như thể đã xa nơi này rất nhiều năm.

Lúc trước khi dọn đi, cô không hề nghĩ đến việc sẽ quay trở lại.

Rõ ràng đã lâu như vậy, nhưng tất thảy đồ đạc vẫn nguyên xi không đổi.

Trên ghế đặt con gấu bông của cô, trên bàn là chiếc cốc cô hay uống, trên ban công toàn bộ những chậu hoa cô thích vẫn y nguyên.

Mọi thứ có hình bóng cô, Chu Húc đều giữ lại.

Cô đi đến ban công, nhìn những chậu hoa của mình, cây nào cũng tươi tốt, Chu Húc quả thực chăm sóc chúng rất khác. Ngực cô bỗng thắt lại. Ngày trước khi chia tay cùng anh, mọi thứ có hình bóng anh, cô đều trả lại.

Dây chuyền, nhẫn, ngay cả những bộ quần áo anh mua cho cô...

Cô khi ấy chỉ muốn đoạn tuyệt hoàn toàn với anh, tiêu sái rời đi, không hề nghĩ đến cảm nhận của người ở lại.

Ngày bỏ đi, tất cả những món đồ anh tặng cô, Lương Tranh đều để lại, anh lại đem những món đồ đó lưu lại trong căn phòng này.

Cô đi đến phòng ngủ, đồ trong tủ của cô vẫn đặt y nguyên trên bàn trang điểm, những đồ trang trí nhỏ nhỏ cô mua về vẫn bày ngay ngắn trên giá.

Vành mắt Lương Tranh nóng lên, nóng rất đến khó chịu, kém chút nữa cô không kịp nấp nước mắt.

Cô đi khắp nhà một lượt: từ phòng ngủ, đến nhà tắm, phòng ăn, cuối cùng trở lại phòng khách, ngồi xuống sofa lỏng lẻo nhả cho Chu Húc một tin nhắn: [EM YÊU ANH.]

Buổi chiều Lương Tranh có chút việc tại sở tư pháp, buổi trưa cô tự nấu ăn tại nhà, đến 1h chiều thì ra cửa.

Công việc hôm nay không quá thuận lợi, Lương Tranh bận bịu đến hơn 6h tối mới về đến nhà, xong xuôi tài liệu cô còn cần làm báo cáo gửi sếp, tăng ca đến tối muộn.

Cô ôm máy tính của Chu Húc vào thư phòng, kéo ghế tựa ra, ngồi xuống bắt đầu làm việc.

Hoàn thành xong cũng đã hơn 9h tối. Nhân viên pháp chế của bên đối tác gọi điện đến, thuật qua bản án cô cần, lại muốn cô tra xét lại kỹ hai manh mối còn chưa rõ ràng.

Cô một tay mở hồ sơ bản án, một tay tùy tiện rút một tờ giấy trắng trên bàn, kéo ngăn kéo tìm bút, nghiêm túc nói lại với bên kia: “Anh cứ nói đi.”

Cú điện thoại này kéo dài hơn 20p, trao đổi xong Lương Tranh chỉnh sửa lại hồ sơ một chút lại cúi đầu cất bút vào ngăn kéo. Vừa vặn cô nhìn thấy một chiếc hộp nhung màu xanh đậm.

Cô không khỏi sửng sốt, tim đập chệch một nhịp.

Một lúc sau, cô mới run rẩy đưa tay cầm chiếc hộp lên, lúc mở ra, liền nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo đặt bên trong.

Cô lập tức đóng nắp, trả lại hộp về chỗ cũ.

Cô ngần ngợ ngồi đó, trong đầu đầy nghi vấn: RỘT CUỘC LA ANH ẤY MUA NÓ LÚC NÀO?

Đang lúc cô hoảng loạn thì Chu Húc gọi điện đến.

Cô bối rối nhận điện: “Chu Húc!”

Đầu dây bên kia không gian khá yên tĩnh, hẳn là anh đang ở trong phòng. Anh khẽ “ừ” một tiếng: “Em ngủ rồi à?”

Lương Tranh lắc đầu: “Em chưa. Đang tăng ca.”

Chu Húc “ừ” một tiếng, đột nhiên trầm mặc, không nói gì nữa.

Lương Tranh đợi một hồi lâu mà không thấy anh nói gì, mới nhẹ nhàng hỏi: “Sao thế? Sao anh không nói gì?”

Chu Húc thấp giọng nói: “Anh vừa về nhà. Vừa nhận được tin nhắn của em.”

Lương Tranh thoáng sửng sốt, mấy giây trôi qua mới nhớ ra là tin nhắn gì.

Cô còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe thấy chất giọng ấm áp, trầm khàn, thâm tình của anh đáp lại: “Anh cũng yêu em.”

Lương Tranh không biết nghĩ gì, trong nháy mắt rơi lệ, cô nhịn không được xúc động nói: “Anh vẫn giữ lại những đồ dùng trước của em sao?”

Chu Húc trầm mặc rất lâu, mới trầm giọng nói: “Không nữa.”

Anh cũng từng nghĩ đến hay là ném đi, đỡ phải nhìn vật nhớ người, hành động cương quyết giống như Lương Tranh vậy, nhưng cuối cùng vẫn là không nữa.

Lương Tranh lau nước mắt, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Chu Húc, em đang ở thư phòng của anh”

“Ừ?”

“Bên trong ngăn kéo bàn có một chiếc hộp vuông bọc vải nhung màu xanh đậm.”

Chu Húc sửng sờ, hồi lâu mới khẽ “ừ.” một tiếng.

Lương Tranh hỏi anh: “Anh mua khi nào thế?”

Chu Húc trầm mặc một lúc, mới đáp lại: “Khi chúng mình còn bên nhau. Là tháng 12 năm ngoái.”

Tháng 12, năm ngoái.

Khi đó cô đang suy nghĩ gì? Cô đang nghĩ muốn chia tay anh.

Cô không hề biết, thời điểm đó anh đã quyết tâm muốn kết hôn cùng cô.

Cho nên khi cô nói lời chia tay, khi cô lạnh lùng kéo vali đi, khi cô bay đến thành phố S bỏ mặc anh ở lại, rốt cuộc anh đã phải đau khổ, tổn thương đến nhường nào?

Chu Húc thấp giọng nói tiếp: “Vốn là anh muốn chờ qua sinh nhật em sẽ cầu hôn!”

Lương Tranh cúi đầu, nước mắt chảy ra mãnh liệt, nhỏ tí tách trên mu bàn tay cô, thấm ướt tập giấy trắng bên dưới. Cô mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị vật gì thít chặt lấy, không nói lên lời.

Chương 70: CẦU HÔN

Đêm qua căn bản Lương Tranh không thể ngủ nổi, mắt thao láo nhìn lên trần nhà, đến tận ba giờ sáng, cuối cùng mệt quá mà thiếp đi một lát. Kết quả sáng hôm sau, tỉnh lại, lúc soi gương phát hiện mắt mình sưng vù như hai trái hạnh đào.

May mà hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm. Vì vậy sau khi rửa mặt xong, Lương Tranh xuống bếp đun nước sôi, thuận tiện cầm túi đá chườm mắt.

Cô vừa về phòng ngủ, thì điện thoại reo vang, Lương Tranh cầm di động đi ra phòng khách, giọng cô hơi mệt mỏi vì cả đêm không ngủ.

Chu Húc cười khẽ: “Còn chưa rời giường.”

Lương Tranh nằm dài trên ghế sofa, giọng hơi nũng nịu: “Em vừa dậy.”

Chu Húc cười, hỏi cô hôm nay định làm gì?

Lương Tranh đáp: “Hôm nay em muốn nghỉ ngơi, tối sẽ ra ngoài tụ tập với nhóm Thiến Thiến, tiện thể ăn cơm cùng nhau. Anh thì sao? Hôm nay có nhiều việc không?”

Chu Húc nhẹ “ừ” một tiếng: “Có hơi nhiều việc.”

Lương Tranh đột nhiên trầm mặc, không nói.

Chu Húc dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

Lương Tranh nghiêng đầu nhìn con thú nhồi bông bằng nhung trên ghế sofa một hồi lâu, cuối cùng mới lắc đầu cười: “Không có gì, anh

đừng làm việc quá sức. Nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Kỳ thật cô muốn nói, cô rất nhớ anh, nhưng lại sợ Chu Húc vì thế mà ép mình tăng tốc độ làm việc, không nghỉ ngơi, để về nhà sớm với cô.

Cô suy nghĩ một lát, lại nói: “Bên đó giờ đang là rạng sáng đúng không? Vậy mà anh còn chưa đi nghỉ.”

Chu Húc cười cười: “Ừ, xử lý nốt chỗ việc này sẽ nghỉ.”

Lương Tranh nhẹ “ừ” một tiếng, cười: “Tranh thủ nghỉ ngơi đi, em xuống lầu ăn sáng đây.”

Lương Tranh thúc giục Chu Húc đi nghỉ, mãi một lúc sau mới cúp điện thoại, đứng dậy đi thay quần áo.

Thời điểm cô ăn sáng xong đã là 8h.

Thứ bảy cuối tuần, mọi người không cần bận rộn, mau mau chóng chóng để đến công sở, vì vậy trên đường xe cộ thưa thớt, không khí trong lành.

Lương Tranh ung dung tản bộ về nhà. Cô nhàn rỗi quét chỗ này, dọn chỗ kia, hết nằm trong phòng khách đọc sách, lại chạy ra ban công tưới hoa, rồi lại vào phòng ngủ, chán quá lại đi vào thư phòng sắp xếp sách và tài liệu. Rốt cuộc nhịn không được, trở về phòng khách, cầm điện thoại nhắn wechat cho Phùng Thiến: “Thiến Thiên, tối nay mình không đi ăn cùng mọi người được rồi.”

Cô nhớ Chu Húc, muốn đến gặp anh. Nhắn tin xong, cô lập tức thu thập hành lý, vội vàng ra ngoài bắt một chiếc taxi đi thẳng ra sân bay.

Chuyến bay kéo dài hơn 11 tiếng, đến London vừa đúng 1h chiều.

Lương Tranh vừa xuống máy bay đã lập tức gọi điện cho Chu Húc.

Điện thoại vang lên, không ai bắt máy. Lương Tranh nghĩ có khả năng anh đang bận việc, trước hết cứ ra cổng sân bay, lấy hành lý đã.

Đúng 20p sau, Chu Húc gọi điện lại cho cô, Lương Tranh vừa nhận điện đã vui vẻ nói: “Anh xong việc rồi?”

Chu Húc cười, “ừ” một tiếng: “Vừa họp xong. Em đang làm gì? Đang ăn tối à?”

Lương Tranh cười, cúi đầu giẫm giẫm lên mấy hòn đá cuội nhỏ dưới chân: “Chu Húc, giờ anh có bận không? Đến đón em đi!”

Đầu bên kia, Chu Húc đang từ văn phòng đi ra, nghe thấy lời này, thân thể thoáng cứng đờ, bước chân cũng khựng lại, anh không tin nổi điều mình vừa nghe thấy, nhưng cũng đồng thời không kìm nổi mừng rỡ, kích động nói: “Em đang ở đâu?”

“Em tới tìm anh, giờ đang ở sân bay.”

Lúc Lương Tranh nhìn gặp anh, Chu Húc mặc mặc một bộ âu phục màu trắng. Cô vừa ra, anh đã lập tức nhìn thấy cô, nhanh chóng từ trong xe đi xuống, vội vã bước đến.

Cô vô thức buông vali hàng lý, vui vẻ chạy tới chỗ anh, hô to: “Chu...”

Còn chưa nói hết câu, người đàn ông kia đã kéo cô vào lòng, cúi đầu nồng nhiệt hôn.

Cả người bị nhốt chặt trong lồng ngực ấm áp của anh. Nụ hôn sâu như chất chứa bao nhiêu nỗi nhớ mong da diết. Một lúc lâu sau, anh mới kiềm chế cơn xúc động, nhẹ nhàng buông cô ra. Đôi mắt đen nháy, chăm chú nhìn cô: “Chờ lâu chưa?”

Lương Tranh lắc đầu, vui vẻ cười: “Em vừa mới đến thôi.”

Cô nhìn anh, nhin không được vòng tay ôm cổ anh, dịu dàng nói:
“Em rất nhớ anh.”

Chu Húc mỉm cười, nắm chặt tay cô, ôn tồn nói: “Có đói không? Anh dẫn em đi ăn gì đó nhé.”

“Được.” Lương Tranh vui vẻ gật đầu.

Chu Húc một tay dắt Lương Tranh, một tay xách hành lý, hai người tay trong tay trở về xe.

Thư ký Tiểu Lưu vội vàng tiến lên, tiếp nhận vali của Lương Tranh:
“Chu tổng, để tôi, để tôi.”

Chu Húc nhàn nhạt “ừ” một tiếng, đưa vali cho tiểu Lưu, sau đó nắm tay Lương Tranh bước lên xe.

Tiểu Lưu cất vali vào cốp, sau đó vội vàng leo lên ghế lái phụ, quay đầu hỏi ông chủ nhà mình: “Chu tổng, giờ anh muốn đi đâu.”

“Đi ăn cơm trước đã.” Anh nói địa chỉ, tiểu Lưu nhanh nhẹn chỉ huy tài xế.

Đến nhà hàng, Chu Húc nói với thư ký: “Cậu về trước đi, hợp đồng cứ soạn theo những gì chúng ta đã trao đổi trên xe. Tối nay tôi sẽ qua kiểm tra.”

“Vâng. Vâng xin phép sắp, tôi về trước.”

Chu Húc nhàn nhạt gật đầu, đẩy cửa bước xuống xe, anh xoay người, một tay giữ cửa xe, một tay đỡ Lương Tranh. Cô vịn tay anh nháy xuống.

Chu Húc nhìn dáng vẻ vui vẻ của cô, không nhin được khẽ mỉm cười. Hai người nắm tay nhau đi vào trong nhà hàng: “Nhà hàng này không tệ lắm. Trước kia khi còn đi học anh đã tới vài lần. Chắc chắn em sẽ thích.”

Lương Tranh cười, kéo cánh tay anh, hào hứng nói: “Chỉ cần là anh chọn em đều thích.”

Chu Húc đã ăn trưa, giờ vẫn còn hơi no, vì vậy toàn bộ thức ăn, một mình Lương Tranh xử lý.

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, bất gặp ai đó lặng lẽ nhìn mình không chớp mắt thì bật cười: “Anh nhìn em làm gì?”

Chu Húc cười cười, khoe môi cong lên, đậy mắt, đuôi mày đều là ý cười dịu dàng: “Xinh đẹp. Anh thích nên nhìn.”

Lương Tranh cao hứng, nhoen miệng cười, cố ý trêu chọc anh: “Chu Húc, từ bao giờ anh học được mấy lời ngon ngọt dỗ dành bạn gái này thế?”

Người con trai này trước kia cực kì khó ở, tính tình lãnh đạm, khô khan, cô dùng trăm phương ngàn kế dụ anh nói mấy lời sến súa, anh có chết cũng không chịu mở miệng.

Chu Húc nhìn cô, cầm một miếng bánh kem nhét vào cái miệng sắc sảo, hoạt bát, thích trêu người này: “Mau ăn đi.”

Lương Tranh vừa ăn, vừa đùa giỡn với anh, cười vui vẻ đến nỗi hai mắt đều híp lại.

Cùng người mình yêu bên nhau quả là chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời này.

Cơm nước xong xuôi, Chu Húc đưa cô về chỗ ở của anh.

Anh giúp cô mang hành lý lên lầu, sau đó quay lại dặn dò: “Giờ anh còn có một số công việc cần giải quyết. Em ở nhà chờ anh, xong việc anh sẽ lập tức trở về.”

Lương Tranh gật đầu cười: “Anh mau đi đi, công việc quan trọng. Em chờ anh trở lại.”

Nói xong, cô nhin không được rướn người hôn lên má anh. Hôn xong lập tức thoái lui, tùm tùm cười.

Chu Húc nhìn cô một lúc, mới cúi đầu hôn lên trán cô, lưu luyến nói: “Anh đi đây.”

Lương Tranh gật gật đầu, tiễn Chu Húc ra cửa. Cô nhìn theo anh cho đến tận khi không thấy bóng dáng xe anh nữa mới quay người, đóng cửa, đi lên lầu, chuẩn bị tắm rửa.

Tối qua cô ngủ không ngon giấc, vừa tắm xong liền đi đến bên cửa sổ, kéo màn lên, sau đó bò lên giường, chuẩn bị đánh một giấc.

Trên chăn gối đều lưu lại mùi hương bạc hà nhè nhẹ, man mát của anh, khiến cô cảm thấy cực kì yên tâm, thoải mái. Lương Tranh ôm chăn, miệng nhẹ nhàng nở nụ cười, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này khá sâu, đến khi tỉnh dậy không biết đã là mấy giờ rồi. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời tối mịt. Lương Tranh chưa tỉnh ngủ hẳn vẫn còn hơi mơ màng, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Cô thoáng sửng sốt, vô thức quay đầu nhìn về hướng nhà tắm, mới phát hiện đèn nhà tắm bật sáng.

Ánh mắt khẽ rơi trên kệ quần áo trong phòng, thấy áo quần áo của anh treo trên đó. Cô vui vẻ nhoẻn miệng cười, bước xuống giường, liếc nhìn điện thoại trên kệ đầu giường, thì ra mới 8h tối.

Chu Húc tắm xong, bước ra, thấy Lương Tranh ngồi trên giường, vừa lau tóc, vừa cười hỏi: “Tỉnh ngủ rồi?”

Lương Tranh mỉm cười hỏi anh: “Anh về khi nào thế?”

“Mới về chưa lâu lắm.” Anh thuận tay ném khăn lau đầu đến bên tủ đầu giường, ngồi xuống cạnh cô: “Em đói chưa?”

Lương Tranh lắc đầu: “Ăn trưa quá no, giờ vẫn chưa đói.”

Chu Húc cười, cúi đầu hôn cô: “Vậy tối nay chúng ta không ăn cơm nữa vậy?”

Lương Tranh vô thức hỏi anh: “Thế giờ mình làm gì?”

Chu Húc hôn lên vành tai cô, bàn tay hạnh kiểm xấu đã lần tìm vào trong áo, chạm đến những nơi quen thuộc mà anh hằng nhớ nhung, giọng nói trầm khàn gợi tình: “Làm cái khác.”

“...”

Thứ hai Lương Tranh còn trở về đi làm, nên không thể nán lại đây cùng anh mãi. Vì vậy cô chỉ có thể ở Anh hai ngày, đêm hôm sau phải trở về.

Chu Húc không nỡ xa cô, thời điểm tiễn cô đến sân bay, vẫn quyến luyến tay trong tay không chịu buông, mãi đến khi qua cổng an ninh, anh mới chịu buông tay cô.

Chưa đi đã nhớ nhung, Lương Tranh nhịn không được ôm anh thật chặt: “Đừng buồn mà, dù sao hai ngày nữa anh cũng trở về rồi.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, Chu Húc vẫn không cao hứng, Lương Tranh tủm tỉm cười, chủ động thơm lên má anh.

Cô lắc lắc tay anh: “Chu Húc, đừng buồn mà.”

Chu Húc nhìn cô hồi lâu, cuối cùng xoa xoa mặt cô, lưu luyến nói: “Chú ý an toàn. Máy bay hạ cánh thì lập tức gọi cho anh.”

Lương Tranh gật gật đầu: “Tuân lệnh thiếu gia.”

Lương Tranh ngủ thiếp đi trên máy bay, đến khi hạ cánh, đã là 6h sáng.

Cô vừa xuống máy bay, Chu Húc đã gọi đến, Lương Tranh đã ngủ đủ giấc, lúc này tinh thần cực kì sáng khoái, vui vẻ nhận điện: “Chu Húc.”

Chu Húc cười cười nói: “Anh đã gọi Vương trợ lý đến đón em, lên xe em vẫn có thể ngủ thêm một lát nữa.”

Lương Tranh tươi cười đáp: “Em vừa ngủ trên máy bay rồi, giờ cũng không buồn ngủ nữa.”

Cô đang nói chuyện, nhìn xa xa đã thấy Vương trợ lý chạy đến, cô cười tạm biệt Chu Húc: “Em cúp máy đây, Vương trợ lý đến đón em rồi.”

Chu Húc “ừ” một tiếng: “Nhớ ăn sáng.”

“Vâng. Hẹn gặp lại.”

Tinh thần Lương Tranh rất tốt, lên xe cũng không buồn ngủ. Cô chống má, ngắm nhìn toàn cảnh thành phố lúc sớm mai, tâm trạng cực kỳ thoải mái.

Vừa nhớ đến Chu Húc, đã cảm thấy hạnh phúc, cả người đều tỏa ra bầu không khí sáng láng, mãn nguyện. Sau khi về đến nhà, cô tắm rửa qua loa, thay quần áo đến văn phòng làm việc.

Thời gian còn sớm, trong văn phòng không có mấy người, Lương Tranh đi xuống lầu 1, ghé MacDonald ăn bữa sáng.

Lúc các bạn đồng nghiệp bắt đầu đến, Lương Tranh gần như đã làm xong hơn nửa công việc hôm nay.

Nhóm đồng nghiệp vừa vào, thấy cô vui vẻ chào hỏi: “Tranh Tranh, hôm nay đến sớm thế.”

Lương Tranh cong môi, hòa nhã nói: “Vâng, hôm nay em đi làm sớm hơn bình thường.”

Cô nhìn vào phòng làm việc của sếp, tranh thủ cầm văn kiện vào báo cáo.

Vốn là, hai ngày sau, Chu Húc sẽ trở về Bắc Kinh, nhưng giữa đường xảy ra chút rắc rối, vì thế 3 ngày sau mới trở lại.

Vừa về đến công ty, phòng Thị trường và Thanh tra lập tức vào báo cáo kế hoạch công tác, và các văn kiện cần phê duyệt.

Chu Húc chăm chú lắng nghe đồng thời mở máy tính theo dõi các số liệu khác.

Chờ các trường phòng trình bày xong vấn đề, anh đơn giản nêu ra hai biện pháp giải quyết, nhân viên chăm chú lắng nghe, nhanh chóng đi về bộ phận thực thi mệnh lệnh.

Lưu thư ký bước vào, còn chưa kịp báo cáo, Chu Húc đã ngẩng đầu nhìn nhận nói: “Thông báo đến toàn bộ phòng ban, 10p sau họp.”

Lưu thư ký vội vàng vâng dạ, nhanh chóng bước ra ngoài. Chu Húc vừa từ Anh trở về, công việc chồng chất, bận bịu đến tận 9h tối mới xong. Anh không về Chu gia, mà lái xe đến thăm Lương Tranh trước. Vừa bước vào cửa, đã thấy đôi dép lê màu hồng của cô, Chu Húc thoáng mỉm cười. Anh bước vào phòng khách, trên bàn vẫn còn để vài cuốn luật chuyên ngành của cô, bên cạnh là vỏ hộp sữa chua quên chưa vất.

Chu Húc nhin không được, cười rộ lên, cầm vỏ ném vào thùng rác. Anh đi lên phòng ngủ, mở đèn, lập tức thấy một bộ đồ ngủ của nữ treo trên mắc.

Trên mặt bàn trang điểm, đầy úp các loại kem dưỡng cô hay dùng, tủ quần áo chất đầy trang phục của hai người, đột nhiên một cảm giác hạnh phúc dâng lên trong lòng anh.

Anh bước vào thư phòng, nhìn lên bàn sách, dưới máy tính đặt một tờ giấy viết thư màu hồng nhạt. Anh sửng sờ cầm lên, là bức vẽ tay của Lương Tranh.

Trong tranh một cô gái xinh đẹp mặc váy cưới, rạng rỡ cười, nhìn người đàn ông đối diện. chàng trai kia mặt mày hạnh phúc, cầm trên tay một hộp nhẫn đôi.

Anh chăm chú nhìn bức họa, lòng đột nhiên run lên. Thật lâu sau mới kéo ngăn bàn, lấy ra một hộp nhẫn đôi, nhanh chóng bước ra ngoài.

Mới rạng sáng, Chu Húc đã tới thành phố S, Lương Tranh vẫn còn đang mơ màng chưa tỉnh ngủ, nghe thấy tiếng chuông cửa, hơi ngạc nhiên, bối rối bật đèn bàn, bước xuống giường, đi ra mở cửa.

Đến cửa, cô cảnh giác hỏi: “Ai đó?”

“Anh đây.”

Lương Tranh sửng sốt mất giây, mới vội vã mở cửa.

Chu Húc mặc một bộ âu phục trắng, mặt mày tuấn tú, khí chất nho nhã, dù đuôi mắt nhuộm chút mệt mỏi cũng không mấy may làm giảm khí chất hơn người của anh.

Lương Tranh không tin vào mắt mình, cô vô thức dụi dụi mắt: “Không phải anh đang ở Bắc Kinh sao?”

Tối qua, hơn 8h cô gọi điện, anh còn nói mình đang tặng ca.

Chu Húc gật đầu, mỉm cười thản nhiên đáp: “Nhớ em nên đến.”

Lương Tranh kéo tay anh, mắng yêu: “Anh là đồ ngốc à. Muộn thế rồi còn chạy đến đây? Không biết mệt là gì sao?”

Cô đang nói thì thấy Chu Húc lôi tờ giấy hồng từ túi áo ngực ra.

Lương Tranh sững sờ, nhìn xuống tay anh, lại ngẩng đầu nhìn Chu Húc.

Chu Húc chăm chú nhìn cô: “Em đồng ý lời cầu hôn của anh.”

Tối hôm đó, nói chuyện cùng anh, Chu Húc kể tháng 12 hẳn cưới làm xong, anh vốn muốn chờ đến sinh nhật cô, sẽ cầu hôn Lương Tranh. Cô không nhịn nổi bật khóc. Cúp điện thoại, Lương Tranh vừa sụt sịt cảm động, vừa vẽ bức tranh này. Không hiểu sao giờ nhìn lại, bỗng thấy thẹn thùng.

Lương Tranh vô thức muốn giạt lấy tờ giấy kia, giấu đi: “Anh chỉ vì việc này mà đêm hôm chạy đến đây...”

Ai nờ Lương Tranh vừa chạm vào tờ giấy kia, Chu Húc lập tức thu tay, giấu vào lòng.

Anh níu cổ tay cô, vô cùng nghiêm túc nói: “Em đồng ý. Không đổi ý?”

Không hiểu sao vành tai cô bỗng chốc nóng ran, cố ý lảng tránh: “Em đồng ý với anh lúc nào?”

Chu Húc: “Em mặc váy cưới.”

Lương Tranh bật cười: “Em đâu có mặc váy cưới... Vả lại, anh cũng đâu có chính thức cầu hôn em đâu?”

Chu Húc chăm chú nhìn cô, đột nhiên cầm chặt tay Lương Tranh, lùi một bước, quỳ xuống.

Tim Lương Tranh như ngừng đập.

Chu Húc cầm tay cô, nghiêm túc, chậm rãi nói: “Lương Tranh, em có nguyện ý lấy anh không? Anh sẽ vĩnh viễn yêu em, bảo vệ em, không để em chịu nửa phần ủy khuất, đau lòng!”

Lương Tranh nhìn anh, không hiểu sao nước mắt cô bỗng tràn ra.

Cô cố nén, cười nói: “Nào có ai giống anh, tốt xấu gì cũng để em thay bộ đồ tử tế đã chứ, ai đời mặc váy ngủ cầu hôn không?”

Chu Húc không chịu buông tay, chém đình, chặt sắt, đứng dậy, tỉ mỉ đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên, thấp giọng nói: “Dù sao em cũng đồng ý rồi, từ giờ em là của anh.”

Lương Tranh bật cười, dịu dàng nhìn anh, "Được rồi, của anh, là của anh hết."

Chương 71: TUYÊN BỐ

Hơn nửa đêm Chu Húc chạy đến cầu hôn, Lương Tranh càng nghĩ càng buồn cười. Càng nghĩ đến lại càng buồn cười không ngủ được.

Chu Húc ôm cô trong vòng tay, nhéo nhéo má Lương Tranh hờn dỗi nói: “Có buồn cười đến thế không?”

Lương Tranh cười đến nỗi không dừng lại được, bị Chu Húc lườm cảnh cáo, cô dứt khoát rúc vào lòng anh, cong mắt nói: “Em không hiểu đến cùng anh nghĩ gì nữa. Hơn nửa đêm chạy đến đây cầu hôn, ngày mai không định về Bắc Kinh làm việc nữa hay sao?”

Chu Húc liếc cô một cái: “Em nói thử xem.”

Lương Tranh cười ra tiếng, sờ sờ gương mặt điển trai của anh: “Đây không phải là em quá thương anh, đau lòng anh ngày mai còn phải bay về đi làm sớm hay sao?”

Cô vừa dứt lời, lập tức bị anh xoay người đè dưới thân: “Thế mà em còn nhẫn tâm cười cợt anh. Hừ một tí cảm động cũng không có.”

Lương Tranh nín cười, ra vẻ thành thật nói: “Anh toàn nói oan cho em. Chỗ nào thể hiện là em không cảm động nào? Vừa rồi khi anh cầu hôn, em còn suýt bật khóc đấy.”

Chu Húc nhìn đôi mắt trong trẻo xinh đẹp của cô, nhin không được cười, nhéo nhéo má cô, cưng chiều nói: “Đâu khóc thử anh xem nào?”

Lương Tranh cong gối định đá anh một cái, nhưng còn chưa kịp thực hiện âm mưu đã bị người kia đè lại, giả bộ dữ dằn nói: “Em định đá

vào đâu đấy?” Thuận thế nắm lấy chân cô, kéo đến bên hông mình, “Đá hồng rồi em có khóc cũng không vẫn hồi lại được đâu.”

Lương Tranh then quá chỉ có thể bật cười giãy dụa: “Anh thả em ra.”

“Không thả.” Chu Húc nắm chặt lấy chân cô, cúi người hôn xuống: “Tại em trêu chọc anh trước.”

Lương Tranh trong lòng hô to: “OAN UỔNG QUÁ.” Cô trêu chọc anh lúc nào, ông trời chứng giám cô hoàn toàn trong sáng nha.

Thế là ai đó bị anh lôi lôi, kéo kéo quấn quýt nhau đến tận nửa đêm, đến khi cả người không còn chút sức lực nào mới miễn cưỡng được tha, nằm tựa vào ngực anh thiếp đi.

Hôm sau cả hai đều phải đi làm. Đồng hồ vừa vang lên hai tiếng, cô mơ mơ màng màng vươn tay tắt điện thoại, sau đó chui vào chăn ngủ tiếp.

Chu Húc tắm rửa xong đi ra, chỉ mặc một chiếc quần âu, áo vẫn vắt trên kệ.

Anh vươn tay lấy áo sơ mi, nhìn sâu ngủ nhà mình vẫn đang ỳ trên giường, không khỏi bật cười: “Hay là hôm nay nghỉ một ngày đi, anh xin phép giúp em.”

Lương Tranh căn bản không ngủ, cô kéo chăn xuống, thò mặt ra, tức giận trừng anh một cái.

Chu Húc đi đến bên giường, nhìn cô, nhoẻn miệng cười. Anh chậm rãi đóng cúc áo sơ mi hàng hoàng sau đó mới ngồi xuống nắm tay cô, nói: “Anh nói thật đấy, hôm nay em xin nghỉ một ngày đi.”

“Tại anh cả.” Lương Tranh nhịn không được đá anh một cái, kết quả không làm gì được anh, mình lại bị đau chân. Lương Tranh hờn hỗi lờm anh, Chu Húc nín cười, cúi đầu hôn lên trán cô: “Ừm, lỗi tại anh.”

Lương Tranh nhìn anh một lúc mới chậm rãi bước xuống giường:
“Anh chưa đi à? Máy giờ mới bay?”

Chu Húc: “9h20.”

Lương Tranh cầm khuy măng sét trên tủ đầu giường lên, kéo tay áo của Chu Húc qua, giúp anh gài lên: “VẬY anh đi đi thôi, từ đây đến sân bay cũng không nhanh đâu.”

Chu Húc gật đầu, Lương Tranh tỉ mỉ giúp anh cài lại Khuy măng sét, sau đó đứng lên, cầm lấy cà vạt trên ghế tùy ý giúp anh thắt lại: “Đến Bắc Kinh thì gọi điện cho em.”

Chu Húc cúi đầu nhìn cô, dịu dàng đáp: “Ừ.”

Lương Tranh thắt xong cà vạt, lại tiếp tục chỉnh sửa tay áo, đến khi gọn gàng, tươm tất mới ngẩng đầu, cong mắt cười: “Chu tổng nhà chúng ta quả là đẹp khuynh đảo chúng sinh.”

Chu Húc cong môi, tiến đến ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng hôn xuống:
“Xong việc anh lại quay lại.”

Lương Tranh gật đầu: “Vâng.”

Chu Húc xoa xoa mặt cô, lưu luyến một hồi mới chịu buông ra, quay người với áo vest trên giá, mặc vào.

Chu Húc quả thật phải về công ty, vì hôm nay có một cuộc họp quan trọng. Vừa xuống sân bay, anh đến thẳng phòng làm việc,

5h chiều, ông nội trực tiếp gọi cho anh, bảo anh tối về nhà một chuyến.

Khó có dịp Chu Húc không lấy cớ bận bịu công việc từ chối, chỉ nhàn nhạt đáp: “Vừa hay cháu cũng có việc muốn nói với mọi người.”

6h chiều, tan tầm, anh lái xe thẳng về biệt thự của Chu lão gia.

Hôm nay khá náo nhiệt, tất cả cô dì, chú bác đều có mặt.

Chu Húc liếc một vòng, thản nhiên nói: “Hiếm khi cả nhà có mặt đông đủ như vậy, cháu có chuyện muốn tuyên bố.”

Đại gia đình ngồi quây quần trong phòng khách lớn đồng loạt hướng sự chú ý về phía anh.

Chu Húc tiến vào, đứng trước mặt tất cả trường bối trong nhà, ung dung nhìn xuống: “Cháu muốn kết hôn. Cùng với Lương Tranh.”

Tất cả đều kinh ngạc. Bầu không khí đột nhiên chìm xuống.

Mợ hai muốn lên tiếng, những nghĩ đến lần trước bị Chu Húc mắng té tát, bà đành ngậm miệng. Dù gì đứa cháu trai này hiện tại vẫn là đương gia của nhà họ Chu, là người không phải bà muốn động là động đến được.

Thái độ của ba mẹ Chu Húc vô cùng bình tĩnh, từ khi Chu Húc nói chuyện nghiêm túc với họ, hai người không còn căng thẳng với mối quan hệ của hai con nữa, có lẽ vì kinh nghiệm cuộc sống, hai người cũng đoán được ra phần nào diễn biến tiếp theo, nhưng không ngờ thẳng thóc này nói cũng không nói với hai người một tiếng, cứ thế trực tiếp tuyên bố tin tức kết hôn.

Chu lão gia tức đến nổi hai mắt trừng lên, quát lớn: “Thái độ này, anh về là định thông tri một chúng tôi một tiếng hay sao?”

Chu Húc bình tĩnh đối mặt với ông nội, nhàn nhạt đáp: “Ông nói đúng, con chỉ muốn thông báo với cả họ một tiếng thôi.”

Thái độ thản nhiên này của cậu cháu trai khiến Chu Lão gia xem chút nữa nổi trận lôi đình.

Nhưng bản thân ông hiểu rõ tính tính của cháu mình, cũng chẳng còn cách nào khác, một hồi lâu, nén xuống sự nóng nảy, Chu lão gia bình tĩnh đáp: “Điều kiện cháu đưa ra trước đây, ông đáp ứng. Phía bên Triệu gia ông cũng sẽ giúp cháu giải quyết.”

Chu Húc lễ phép “Dạ.” một tiếng.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy bức mình, Chu lão gia trừng mắt nói: “Chừng nào mới đưa cô bé kia về, đã muốn kết hôn, ít nhất cũng phải ra mắt người lớn hai bên chứ.”

Chu Húc thẳng thắn đáp: “Không cần đâu ạ. Cháu không có ý định đưa cô ấy đến đây.”

Anh nói xong việc cần tuyên bố, lập tức muốn rời đi: “Ông còn chuyện gì cần phân phó không? Nếu hết rồi, cháu xin phép đi trước.”

Mỗi câu Chu Húc nói đều khiến Chu lão gia tức chết, ông nghiêm mặt phát tay: “Cút đi. Cút đi.”

Chu Húc xoay người, không lưu luyến bước thẳng ra ngoài.

“Anh! Chờ em chút! Em đi cùng anh.” Chu Kỳ vội vàng đuổi theo.

Sau khi Chu Húc rời đi, cả Chu gia vẫn còn bàng hoàng, ngạc nhiên. Không ai nghĩ đến Chu lão gia lại đồng ý hủy đính hôn với Triệu gia.

Mợ hai nhện không được lên tiếng: “Ba, ba thật sự đồng ý để con nhỏ kia gả cho A Húc sao? Nói thẳng ra con bé đó chẳng có điểm nào hơn được Văn Anh, mà bối cảnh, gia thế của Triệu gia...”

“Ừ.” Chu lão gia hản nhiên vẫn còn tức giận với cậu cháu trai cứng đầu nhà mình: “A Húc muốn cưới ai, có quan hệ gì với cô không? Cha mẹ nó còn chưa lên tiếng, khi nào đến lượt cô chen vào? Lại nói, mấy cô cậu có ai có năng lực hơn được ½ A Húc? Nửa năm nay công ty đã phát triển đến mức nào ai cũng nhìn ra. Ta tin với năng lực của nó có thể chèo chống công ty trở lên lớn mạnh hơn gấp nhiều

lần hiện tại. Về phần thằng bé thích cô gái kia, thật lòng, ta nhìn con bé không tệ. Dám vì A Húc chạy đến đây nói lý, cũng là một cô gái thẳng thắn, có bản lĩnh.”

...

Chu Kỳ ngồi xe Chu Húc về nhà, trên đường đi hào hứng, kích động nói: “Anh, anh làm hòa với Lương Tranh rồi? Khi nào thế? Xấu tính thật, cũng chẳng thèm nói với chúng em tiếng nào!”

Chu Húc chăm chú nhìn đường, nhàn nhạt đáp: “Tại sao anh phải nói với cậu, việc này có quan hệ gì với cậu chứ.”

Đây là chuyện tình cảm giữa anh và Lương Tranh, chia tay cũng được, tái hợp cũng tốt, những rúng động, những xúc cảm trong đó ngoại trừ anh và cô, thì không cho phép kẻ khác chen vào.

Chu Kỳ nói: “Nửa năm không gặp, chúng em chẳng hay tin tức gì của anh và cô ấy cả. Trước đó nhóm Lâm hân còn nói anh muốn kết hôn cùng Triệu Văn Anh, chúng em còn tưởng thật nữa là.”

Chu Húc liếc nhìn cậu em một cái, cực kỳ khinh thường đáp: “Mấy người không có não à?”

Chu Kỳ: ... Đúng là không nên nói chuyện với mấy kẻ yêu nhau.

Chu Húc đưa Chu Kỳ về nhà. Sau khi xuống xe, Chu Kỳ vẫn cố thò đầu vào cửa sổ xe, nói: “Anh! Khi nào anh mới đón Lương Tranh về. Em nhớ chị ấy lắm.”

Cậu ta vừa dứt câu, lập tức nhận ngay một cái lườm sắc bén.

Chu Kỳ bị dọa đến co ro người lại, run rẩy nói: “Anh, anh hiểu sai ý em rồi. Em muốn nói là trước kia khi hai người còn ở bên nhau, mấy người chúng em đều chơi chung, tình cảm rất tốt. Lâu rồi không được gặp chị ấy nên có chút nhớ nhung. Ông trời chứng giám, em không có tí teo tình cảm lệch lạc gì với chị ấy cả.”

Chu Húc lạnh lùng nói: “Cậu dám.”

Nói xong lập tức khởi động xe phóng đi, Chu Kỳ còn chưa kịp phản ứng, suýt nữa ngã sấp mặt.

...

Khi Chu Húc về đến nhà, ba mẹ đã về trước anh không lâu.

Chu Ngữ Chúc từ trên lầu đi xuống, thấy con trai, lập tức ao húng chạy đến, kéo tay anh hỏi: “Con cầu hôn Lương Tranh rồi?”

Chu Húc: “Dạ vâng.”

Chu Ngữ Chúc cực kì hào hứng: “Tranh Tranh đồng ý chưa?”

“Ừm.”

Chu Ngữ Chúc vui vẻ cười: “Vậy thì tốt quá, bao giờ Tranh Tranh về, mẹ muốn gặp con bé quá.”

Chu Húc nói: “Cô ấy không muốn về Bắc Kinh.”

Chu Ngữ Chúc sững sốt một chút, rồi như hiểu ra điều gì, bà ngượng ngùng cười: “À đúng rồi nhỉ.”

Bà nhớ ngày đó, sau buổi lễ tốt nghiệp, bà đến gặp cô, Lương Tranh quả thật thể hiện rõ thái độ xa cách với mình.

Chu Húc nói: “Con lên lầu trước đây, ba mẹ nghỉ sớm đi.”

Chu Ngữ Chúc nhìn theo bóng con trai, khẽ thở dài, đi đến bên cạnh chõng, ngồi xuống. Hai người trầm mặc nhìn nhau. Bà kéo ngăn bàn lấy ra một cuốn sách dày.

Ba Chu sững sốt nhìn vợ: “Em...”

Chu Ngữ Chức nhẹ nhàng nói: “Em đã xem qua thời gian, năm nay sắp kết thúc rồi, cũng chẳng có ngày nào đẹp, sang năm thì nhiều hơn, và lại cũng hợp tuổi hai đứa nhỏ...”

Chương 72: VUI ĐẾN PHÁT ĐIÊN

Chu Ngữ Chúc thu thập hành lý xong, vừa ngẩng đầu đã thấy con trai đi xuống, bà cười nói: “Mẹ đi thành phố S công tác, thuận tiện ghé thăm Tranh Tranh.”

Chu Húc thừa hiểu mẹ mình, bình thản nói: “Mẹ đi công tác là chủ yếu, thăm Tranh Tranh là chính?”

Chu Ngữ Chúc cười rộ lên: “Mẹ thật sự đi công tác, nhưng mà thăm Tranh Tranh quan trọng hơn.”

Chu Húc nhìn mẹ mình, trầm mặc một lát mới nói: “Mẹ, Tranh Tranh không trách mẹ. Mẹ không cần lo lắng. Cô ấy luôn rất yêu thương mẹ, Tranh Tranh không quay lại, là bởi vì sợ mọi người không thích cô ấy, không biết phải sống chung với mọi người thế nào?”

Vừa nhắc đến việc này, Chu Ngữ Chúc có chút buồn lòng, bà gật đầu nói: “Mẹ biết, Tranh Tranh là một cô gái đơn thuần, lại lương thiện, tình cảm, con bé chắc chắn sẽ không trách mẹ. Lần trước gặp mặt, mặc dù đã lâu không nói chuyện cùng nhau, nhưng con bé vẫn thế, lễ phép, kính trọng, không một chút thái độ khó khăn nào, vẫn thân thiết gọi là dì. Tranh Tranh là một cô gái tốt, gia giáo, lại thông minh, hiểu chuyện.”

Chiếc nhẫn kim cương cầu hôn trên tay Lương Tranh thành công thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp, tất cả anh chị em trong văn phòng kéo nhau đến xem, ai cũng kinh ngạc, trầm trồ nói: “Tranh Tranh, con bé tấm ngấm tầm ngấm này, sắp kết hôn rồi đúng không? Chị chưa nghe nói cô có bạn trai bao giờ đâu! Mà đừng một phát... chắc chắc.”

Lương Tranh then thùng cười: “Dạ.”

“Đúng đúng. Anh, em đồng nghiệp đều chưa từng gặp qua cậu em rể này.”

Lương Tranh tủm tỉm đáp: “Anh ấy ở Bắc Kinh!”

“Em xa hả? Hai đứa quen nhau bao lâu rồi? Bình thường cũng không thấy em nhắc về cậu ấy?”

“Em quen anh ấy hồi năm hai đại học ạ.”

“Òa, ngưỡng mộ nha. Vậy thì cũng yêu nhau lâu rồi còn gì!” Một đồng nghiệp nữ khác hiếu kì hỏi: “Người yêu em thế nào? Đẹp trai không?”

Lương Tranh nghĩ thầm: SIÊU CẤP ĐẸP TRAI. Nhưng đương nhiên lời mắt mặt này cô không dám nói ra miệng, chỉ ngưỡng ngừng cười.

“Lương Tranh, lệnh điều động của cô, tôi đã trình lên cấp trên rồi.” Mọi người đang nói chuyện thì Phùng luật sư đi đến, thuận tiện báo với Lương Tranh một tiếng.

Lương Tranh vô cùng cảm kích, vội vàng đứng lên, cúi đầu: “Cảm ơn sếp.”

Phùng luật sư vừa ra khỏi phòng, mọi người lại vội vã xúm lại hỏi thăm: “Tranh Tranh, em muốn xin chuyển công tác đến văn phòng ở Bắc Kinh à?”

Lương Tranh cười, gật gật đầu.

Chiều hôm qua cô nộp đơn, vốn cho là không dễ dàng như thế, nào ngờ Phùng luật sư đã gửi đi giúp cô nhanh như thế.

Sớm muộn Lương Tranh cũng quay trở lại Bắc Kinh, không bằng xin luôn.

“Lương Tranh có người tìm em.” Đang rôm rả nói chuyện, thì bảo vệ báo có người đến tìm cô.

Lương Tranh hơi sửng sốt: “Có phải người ban sáng không ạ?”

Cô đặt bút xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc đến sảnh, xa xa đã nhìn thấy dì Ngũ Chúc.

Bà đang ngồi bên bàn tròn cạnh cửa sổ uống nước, vừa nhìn thấy Lương Tranh, lập tức mỉm cười đứng lên: “Tranh Tranh.”

Lương Tranh không nghĩ tới dì Ngũ Chúc sẽ đến tìm mình, trong lòng thoáng cảm động, vội vàng bước tới: “Dì, sao dì lại đến đây?”

Chu Chúc Ngũ dịu dàng cười, nhìn cô: “Dì đi công tác, thuận tiện ghé thăm con.”

Lương Tranh vội vàng nói: “Di ngồi nghỉ đi, để con pha giúp dì ly trà.”

“Không cần đâu ____”

Chu Ngũ Chúc còn chưa dứt lời, Lương Tranh đã đi vào bên trong.

Rất nhanh cô đã bung ra một bình trà ngon, nhanh nhẹn rót cho bà một chén trà, lễ phép bung đến trước mặt Chu Ngũ Chúc: “Con mời dì uống trà.”

“Ài.” Chu Ngũ Chúc giữ lấy tay cô: “Tranh Tranh con cũng ngồi xuống đi.”

“Dạ vâng.” Lương Tranh gật đầu, lúc này mới kéo ghế ngồi xuống đối diện bà.

Chu Ngũ Chúc nhìn cô, trong mắt đong đầy quan tâm: “Tranh Tranh, dạo gần đây con có khỏe không?”

Lương Tranh vội vàng gật đầu: “Con khỏe lắm.”

Cô ngừng lại một lát, hơi chần chừ, nhìn Chu Ngữ Chúc, ấp úng mở lời: “Dì. Con xin lỗi. Con và Chu Húc...”

“Không cần xin lỗi.” Chu Ngữ Chúc nắm chặt tay cô, đau lòng nói: “A Húc sớm đã nói với dì chú việc hai con tái hợp. Thằng bé vui lắm, trên mặt viết rõ hai chữ: Hạnh Phúc. Tranh Tranh con không hề có lỗi trong việc này, cũng không có lỗi với ai hết. Nếu nói người sai, thì chính xác là Chu gia có lỗi với con, khiến hai đứa trẻ các con chịu nhiều tổn thương như thế.”

Sau khi trở lại bên nhau, Chu Húc và cô đều không hề liên lạc với người nhà họ Chu. Một phần là vì Lương Tranh không biết phải đối mặt với họ như thế nào, thứ hai là sợ họ vẫn như vậy, dùng đôi mắt ác cảm và ghét bỏ nhìn cô.

Cho nên vừa rồi, khi nhìn thấy dì Ngữ Chúc, thâm tâm Lương Tranh có chút sợ sệt.

Chu Ngữ Chúc nhìn ra thái độ cẩn thận, dè chừng của cô, không khỏi đau lòng: “Tranh Tranh, dì thực sự rất thích con, chưa bao giờ ghét bỏ con cả. Nếu có con làm con dâu mình, dì cao hứng còn không hết, lấy dâu ra khinh ghét.”

Hai tay bà siết chặt tay cô, trong mắt loang loáng ánh nước: “Tranh Tranh, chờ con tan tầm, buổi tối, hai mẹ con chúng ta cùng đi ăn cơm được không? Dì thật sự cực kì nhớ con?”

Mắt Lương Tranh cũng nóng lên, khóe miệng cong cong, rạng rỡ mỉm cười, gật đầu nói: “Com cũng nhớ dì.”

...

Tối hôm đó, Lương Tranh về đến nhà là gọi điện ngay cho Chu Húc, giọng vô cùng hào hứng: “Chu Húc, hôm nay em gặp mẹ anh đó!”

Chu Húc khẽ cười: “Ừ! Hai người nói chuyện gì thế?”

Lương Tranh lười biếng nằm dài trên ghế sofa, đôi mắt cong lên, vui vẻ nói: “Dì còn nói, có thể lấy được em là may mắn của anh.”

Chu Húc bật cười, không đáp.

Lương Tranh ngồi dậy, hơi cau mày, hờn dỗi nói: “Anh cười gì? Lấy được em, chẳng lẽ anh không vui sao?”

Chu Húc bất đắc dĩ đáp: “Vui. Rất vui. Tam sinh hữu hạnh (1).”

Có phúc ba đời.

Lương Tranh bị chọc cười không dừng lại được: “Em không thèm nói chuyện với anh nữa. Buồn ngủ quá rồi, em đi ngủ đây.”

Chu Húc liếc nhìn thời gian trên góc phải, bên dưới của laptop: “Còn sớm mà. Không cho phép em cúp điện thoại của anh sớm thế.”

Lương Tranh lại bật cười: “Vậy Chu thiếu gia thương tình cho thảo dân đi tắm rửa, thay đồ sau đó lại lên giường nói chuyện phiếm với ngài được không?”

Chu Húc cười, lúc này mới chịu buông tha cô: “Thôi được. Em đi tắm đi, xong gọi lại cho anh.”

“Tuân mệnh.”

20p sau, Lương Tranh tắm rửa xong, chui vào trong chăn, gọi điện thoại cho Chu Húc.

Hai người nói chuyện rất lâu, mãi đến khi Lương Tranh mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Chu Húc chờ mãi không thấy cô đáp lại, biết là ai đó lại ngủ quên rồi, mới lẳng lẳng cúp máy.

Cuối tháng 9, lệnh chuyển công tác của Lương Tranh cuối cùng cũng được cấp trên duyệt.

Ngay hôm sau, cô sắp xếp công việc ổn thỏa, bàn giao đầy đủ, chi tiết cho đồng nghiệp, sau đó về thẳng phòng mình đang thuê thu dọn đồ đạc.

Vật dụng trong nhà hầu như đã được đóng gói cẩn thận, chỉ cần gọi chuyển phát nhanh đến là được, còn một số đồ cồng kềnh không thể tha đi, cô tìm cách bán lại cho người thuê kế tiếp.

Mọi chuyện được xử lý rất nhanh, đến ngày 27/09 Lương Tranh xách theo vali chuyển đến Bắc Kinh.

Cô không báo trước cho Chu Húc về việc mình quay lại, muốn tạo bất ngờ cho anh.

Khi máy bay hạ cánh đã là hơn 7h tối, cô bắt một chiếc taxi về thẳng chỗ ở. Trên đường về, Lương Tranh vui vẻ ngắm nghía cảnh đêm phồn hoa, rực rỡ của Bắc Kinh, tâm trạng vừa háo hức, vừa hạnh phúc.

Khi cô về đến nơi, Chu Húc vẫn chưa về, cô đem vali vào phòng ngủ, treo quần áo lên. Chẳng mấy chốc tủ trống rỗng đã đầy úp quần áo của cô và anh.

Xong xuôi, bắt đầu sắp xếp mỹ phẩm và đồ makeup lên bàn trang điểm. Thu thập đâu vào đó đã hơn 8h.

Cô cầm quần áo sạch đi tắm rửa. Xong xuôi vừa vặn 9h30.

Chu Húc còn chưa về.

Cô nhin không được gửi tin nhắn cho anh: [Anh lại tặng ca à?]

Rất nhanh anh đã nhắn lại: [Ừ. Đêm nay có tiệc xã giao. Em chưa ngủ hả?]

Lương Tranh cười, đáp lại: [Chuẩn bị. Anh làm xong nhớ về sớm một chút, nghỉ ngơi đi. Em buồn ngủ rồi. Lát anh về đừng gọi cho em, khiến em lỡ giấc.]

Chu Húc: [...?]

Lương Tranh ôm điện thoại, cười đến quặn bụng lại.

Chu Húc ủy khuất phán một câu: [Em chán anh rồi à?]

Lương Tranh nằm trên giường, cười không dứt, cuối cùng tắt điện thoại, vắt lên đầu giường.

Khi Chu Húc về đến nhà đã là hơn 11h đêm.

Anh vừa tiến vào nhà, còn chưa kịp bật đèn, Lương Tranh đã lao vào lồng ngực anh, vòng tay ôm cổ Chu Húc.

Thân thể anh cứng lại, nhưng 1s sau lập tức vươn tay chế trụ vòng eo quen thuộc của cô, áp chặt lưng cô lên tường, giam cô trong lòng mình, cúi đầu mãnh liệt hôn xuống.

Lương Tranh bị hôn đến đầu chóng mặt hoa, hai chân bủn rủn, sắp ngã xuống, Chu Húc mới chịu buông cô ra, tay vòng qua eo bế cô lên. Cánh môi anh vẫn dán lấy môi cô, động chạm như có như không, thi thoảng hơi cắn nhẹ môi dưới, thềm thì: “Thích trêu đùa anh thế cơ à?”

Lương Tranh cười đến không nhận được: “Em đùa anh cái gì nào?”

Chu Húc liếc cô: “Em tự biết.”

Lương Tranh cười, hai bàn tay áp vào má anh: “Em từ xa lặn lội đến đây, muốn tạo niềm vui bất ngờ cho anh, vậy mà anh còn giận đối với em.”

Chu Húc kéo tay cô, rất không có cốt khí, lập tức đầu hàng: “Vui. Cực kì vui.”

Lương Tranh đắc ý: “VẬY em còn có việc này muốn nói cho anh biết, đảm bảo anh sẽ vui đến phát điên luôn ấy chứ.”

Chu Húc dò xét nhìn cô: “Bật bí chút đi.”

Lương Tranh nhìn anh, cong mắt cười: “Em không trở về nữa.”

Chu Húc sửng sờ, có chút không tin nổi vào tai mình, kinh hỉ nói: “Không về nữa là ý gì?”

Lương Tranh đáp: “Ý tại mặt chữ. Chính là em sẽ ở lại Bắc Kinh không quay lại thành phố S nữa.”

Cô nói xong, tùm tùm cười nhìn anh: “Có phải anh cảm động đến không nói lên lời rồi?”

Chu Húc nhìn cô, bật cười, cười rất lâu, mãi sau, anh mới đưa tay khẽ bóp má cô, dịu dàng nói: “Ừ, vui đến phát điên luôn rồi.”

Chương 73: AI CŨNG KHÔNG THAY THẾ ĐƯỢC

Lương Tranh trở về Bắc Kinh, ngoài Chu Húc ra, người vui thứ hai chính là nhóm bạn thân, cùng kí túc xá.

Hôm sau là thứ bảy, Lương Tranh nằm ườn đến hơn 8h, đến khi Chu Húc mua đồ ăn sáng về, cô vẫn còn chưa chịu rời giường, nằm cuộn tròn trong chăn ấm, đệm êm, chat chit với Thiến Thiến.

Chu Húc đặt bữa sáng lên bàn, từ bên ngoài đi vào, chỉ thấy Tranh Tranh nhà mình còn đang nằm úp sấp trên giường, thì cũng chiều mỉm cười, nói: “Không dậy nổi?! Có cần anh mang bữa sáng đến giường cho không?”

Anh đi đến bên giường, bế con người lười biếng nào đó lên.

Lương Tranh thuận thế ôm lấy cổ anh, cười vui vẻ nói: “Trưa nay em không ăn cơm cùng anh được rồi, em có hẹn Thiến Thiến ra ngoài dạo phố.”

Chu Húc bế Lương Tranh ngồi lên đùi mình, cười: “Gặp ở đâu? Anh đưa em đi?”

“Ngay gần trường em thôi, hai đứa dự định đi dạo trường cũ, thuận tiện ghé mấy nơi hồi trước còn là sinh viên hay lui tới.” Lương Tranh vui vẻ nắm lấy tay anh: “Anh đưa em đi à? Hôm nay không phải đến công ty sao?”

Chu Húc “ừ” một tiếng nói: “Hôm nay là thứ 7 mà.”

Lương Tranh cười, tỏ vẻ kinh ngạc: “Thứ 7 mà Chu tổng cũng không cần đi làm ư?”

Chu Húc biết cô đang cố ý trêu ghẹo mình, nhéo má cô, cứng chiều nói: “Chẳng nhẽ cuối tuần cũng không thể nghỉ ngơi hay sao?”

“Có thể, có thể. Đương nhiên là có thể.” Lương Tranh cười đến chảy nước mắt, kéo bàn tay đang nhéo má cô xuống, giả vờ ủy khuất nói: “Anh nhéo hỏng má em mất.”

Chu Húc dò xét cô một chút, thản nhiên đáp: “Giả vờ, giả vệt.”

Lương Tranh cười rộ lên, vòng tay ôm lấy cổ anh, vui vẻ nói: “Anh mua cái gì ăn sáng đấy?”

“Tối qua không phải em nói muốn ăn bánh bao rán hay sao?” Chu Húc cong người bế bổng cô vào nhà tắm: “Tranh thủ rửa mặt mũi, đánh răng rồi xuống ăn cho nóng.”

Làm vệ sinh cá nhân và ăn sáng xong đã là 9h30.

Lương Tranh hẹn Thiến Thiến 10h có mặt, ăn xong, cô vội vàng vào trong phòng thay quần áo và trang điểm nhẹ nhàng.

Cũng may nơi ở của hai người họ cách trường đại học tương đối gần, Chu Húc lái xe đưa cô đi, vừa đến nơi, xa xa cũng thấy Thiến Thiến và Tiểu Vũ đang đi đến.

Xe dừng lại, cô lập tức tháo dây an toàn, cao hứng nói với Chu Húc: “Em đi đây, anh lái xe cẩn thận nha, chú ý an toàn.”

Nhưng mà đang chuẩn bị xoay người định mở cửa xe, thì cổ tay bị Chu Húc nắm chặt lấy.

Cô quay đầu, nhìn anh, cười nói: “Sao thế?”

Chu Húc nhìn cô, bộ mặt đáng thương, giống hệt một cậu bạn trai bị người yêu bỏ rơi, buồn buồn nói: “Nhớ về sớm một chút.”

Lương Tranh nín cười: “Đã rõ thưa Chu Thiếu gia.”

Cô nói, rướn người về phía anh, hôn nhẹ lên má anh, ngọt ngào cười: “Em sẽ về sớm. Đừng buồn nha.”

Chu Húc dò xét cô một chút, cuối cùng vẫn nhàn nhạt gật đầu.

Kế hoạch ban đầu của Lương Tranh vốn là mấy cô đi ăn trưa, xế chiều dạo đi dạo rồi trở về, nào ngờ bạn tốt lâu ngày không gặp, trò chuyện một chút mà đã đến tận tối, cuối cùng cả nhóm lại rủ nhau đi ăn tối, xong xuôi còn đi shopping, uống trà rồi mới trở về.

Khi về đến nhà đã là 10h30.

Lương Tranh cực kỳ chột dạ, cô đã đồng ý với Chu Húc là sẽ về sớm.

Lúc cô mở cửa đi vào, cả căn nhà sáng đèn, Chu Húc ngồi trên ghế sofa, cúi đầu làm việc, thấy cô trở về cũng chẳng thèm nhìn cô một cái, mắt dán vào màn hình laptop, coi cô như không khí.

Lương Tranh biết anh chàng nhà mình đang hờn dỗi. Bản thân cũng chột dạ, vội vàng đóng cửa, đổi dép, vui vẻ chạy đến bên cạnh anh: “Chu Húc, em về rồi đây.”

Không thèm đáp lại.

Cô lại thân thiết gọi: “Anh trai à! Anh trai ơi! Anh trai thân yêu nhất đời của em!”

Chu Húc vẫn không để ý đến cô, thậm chí còn chẳng thèm nhìn Lương Tranh một cái, chăm chú làm việc.

Lương Tranh dứt khoát đem mắt kính của anh đặt lên bàn, vòng tay ôm cổ, ngồi lên đùi anh.

Chu Húc cuối cùng cũng chịu thua nhưng nhất quyết không chịu ôm cô, chỉ nhàn nhạt nhìn Lương Tranh, bộ dáng như muốn nói: EM LÀM GÌ KỆ EM. ANH KHÔNG QUAN TÂM.

Lương Tranh cười rộ lên, dán sát vào người anh làm nũng: “Anh trai tốt của em, em phải làm gì để anh để ý đến Lương Tranh đây?”

Chu Húc nhìn cô, vẫn không nói lời nào.

Lương Tranh thì sát người vào Chu Húc, mông áp lên đùi anh, hai đầu gối chống lên sofa, càng ngày càng áp sát lại gần, đến khi khuôn mặt Chu Húc bắt đầu biến đổi, anh lập tức giữ lấy eo cô, tức giận nói: “Đi xuống.”

Lương Tranh: “Không.”

Chu Húc: ...

Lương Tranh cuối cùng cũng vẫy cờ trắng đầu hàng, ôm cổ anh nũng nịu nhận sai: “Em sai rồi! Chu Húc, đừng tức giận em nữa, được không?”

Cô tiến đến chủ động hôn lên môi anh, ánh mắt ngọt ngào như chờ anh đáp lại: “Có được không? Anh trai tốt?”

Chu Húc rũ mắt, chăm chú nhìn cô, vẫn không chịu nói chuyện.

Lương Tranh kéo tay anh lắc qua lắc lại tội nghiệp nói: “Em sai thật rồi, em không nghĩ đến lại muộn đến thế. Mọi người lâu ngày không gặp, vừa bắt đầu liền trò chuyện quên trời quên đất.”

Cô chợt nhớ ra gì đó, nhoèn miệng cười: “A đúng rồi, em có mua quà cho anh.”

Nói rồi liền bò xuống khỏi người anh, chạy ra cửa, lấy một cái túi lên.

Trong túi là một chiếc hộp tinh xảo, Lương Tranh mở hộp ra, bên trong là một đôi khuy măng sét trang nhã.

Cô đưa đến trước mặt anh, tủm tỉm cười: “Anh thích không?”

Chu Húc liếc mắt nhìn cô, vẫn cứng đầu không chịu mở miệng.

Lương Tranh bĩu môi: “Không thích thì thôi, mai em đem trả lại.”

Cô đập nắp hộp lại, giả vờ bỏ vào trong túi, nhưng còn chưa kịp hành động đã bị Chu Húc cướp mất: “Ai bảo anh không thích.”

Lương Tranh bật cười, khom người ngồi xích lại gần anh, tinh nghịch nói: “Anh không giận nữa?”

Chu Húc nhìn cô, vươn tay nhéo má Lương Tranh: “Em không biết xấu hổ còn hỏi, vừa trở về, ngày đầu tiên đã bỏ anh ở nhà một mình chạy ra ngoài chơi với các bạn. Trong lòng em còn có anh hay không?”

Lần này đến lượt Lương Tranh không vui, bĩu môi nói: “Anh toàn nói oan cho em. Trong lòng em lúc nào cũng chỉ nhớ đến mình anh, chẳng có gì có thể thay thế được, anh thì hay rồi, còn hỏi trong lòng em có anh hay không, à_?”

Cô còn chưa nói hết đã bị Chu Húc chặn môi.

Tay anh đè chặt gáy cô, nụ hôn này mãnh liệt, cuồng nhiệt, đầy tính chiếm hữu. Thật lâu sau Chu Húc mới thỏa mãn buông ra, đôi con ngươi anh đen nháy, trầm mặc nhìn cô. Anh vuốt ve gò má Lương Tranh, có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Anh vốn chỉ nói đùa, ai bảo em bỏ anh ở nhà một mình lâu như thế.”

Lương Tranh nhìn anh, nhịn không được cười: “Anh không tức giận nữa à?”

Chu Húc lờm cô: “Đương nhiên có.”

Lương Tranh nào có tin, cô nhào vào lòng anh, hai bả vai run lên vì nhịn cười: ANH CHÀNG NHÀ CÔ QUẢ LÀ ĐÁNG YÊU CHẾT MẮT.

Chu Húc thấy Lương Tranh cười vui vẻ đến thế, cuối cùng cũng không nhịn được cười theo, xoa xoa đầu cô, nhẹ nhàng hôn lên trán Lương Tranh: “ĐỒ NGỐC.”

....

Ngày 1/10, đúng ngày nghỉ lễ Quốc Khánh, Lương Tranh và Chu Húc sắp xếp đồ đạc về Giang Thành. Chu Húc còn chuẩn bị rất nhiều quà tặng, Lương Tranh hỏi anh định làm gì, anh cực kì nghiêm túc trả lời: “Cầu hôn.” khiến Lương Tranh cười đến chảy cả nước mắt.

Hai người đã mua vé máy bay xong xuôi, nào ngờ đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ Lương báo hai người sẽ đến Bắc Kinh.

Lương Tranh kinh ngạc ngã ngồi xuống ghế sofa: “Ba mẹ đến Bắc Kinh rồi? Bây giờ hai người đang ở sân bay ạ? Vâng vâng, vậy ba mẹ cứ vào một quán cafe sân bay ngồi nghỉ ngơi, một lát nữa con và Chu Húc sẽ đến đón ba, mẹ.”

Chu Húc đang ngồi trong thư phòng, nghe thấy thế lập tức chạy ra: “Chú dì đến Bắc Kinh à?”

Lương Tranh gật đầu: “Vâng, giờ ba, mẹ đang ở sân bay.”

Chu Húc “ừ” một tiếng, nhanh chóng vào phòng ngủ lấy áo khoác: “Anh đi đón chú, dì, em ở nhà là được rồi.”

Lương Tranh nghĩ nghĩ, đáp: “Vậy cũng được, em ở nhà chuẩn bị cơm tối.”

“Ừm.”

Chu Húc vừa đi, Lương Tranh lập tức bắt tay vào nấu nướng.

Xong xuôi cũng đã đến 7h, vừa vặn Chu Húc đón ba, mẹ Lương về đến nhà.

Đã rất lâu Lương Tranh chưa gặp ba, mẹ, cực kì vui vẻ chạy ra tận cổng đón: “Ba, mẹ! Hai người đến sao không báo trước với con một tiếng, con và Chu Húc còn đang dự định ngày mai về thăm mọi người.”

Chu Húc giúp ba Lương, mẹ Lương cất hành lý vào trong phòng ngủ của khách, Lương Tranh hào hứng kéo tay mẹ: “Ba, mẹ vào ngồi nghỉ ngơi đi, cho đỡ mệt.”

“Ừ.”

Khi cả nhà đã ngồi yên vị trong phòng khách mẹ Lương cười nói: “Khó có được thời gian rảnh, ba mẹ muốn đến thăm hai đứa.”

Lương Tranh nhin không được cười: “Ba mẹ thật biết chọn thời gian, đúng ngày nghỉ Quốc Khánh, khách du lịch ùn ùn đổ về, chỗ nào cũng đông đúc, chật chội, không có chỗ nào thoải mái để thăm thú, ngắm cảnh.”

Mẹ Lương cười nói: “VẬY ĐI DẠO QUANH QUANH THÔI, CẢ NHÀ Ở CÙNG NHAU ĐI Đâu CŨNG ĐƯỢC.”

Chu Húc bưng trà tới, lễ phép đưa cho ba Lương, mẹ Lương: “Con mời dì, chú uống trà.”

“Ừ. Cảm ơn con.” Ba, Mẹ Lương vui vẻ tiếp nhận cái chén từ tay anh.

Ba Lương cười nói: “A Húc, con cũng ngồi xuống đi. Tranh Tranh trước đó có nhắn tin cho ba, hai đứa dự định sớm kết hôn đúng không?”

Chu Húc quy củ ngồi xuống, nhìn Lương Tranh gật đầu: “Đúng ạ. Chú còn muốn kết hôn cùng Lương Tranh.”

Ba Lương thoải mái nói: “Hai đứa tình cảm khăng khít chúng ta hiểu rõ, chỉ cần các con yêu thương nhau, muốn đi đến hôn nhân, người

già chúng ta đều không có ý kiến gì, các con sống vui vẻ, hạnh phúc là được rồi.”

Chu Húc vô cùng cảm kích, xúc động nói: “Tạ ơn chú, dì.” Anh thận trọng bổ sung: “Con sẽ yêu thương, chăm sóc Tranh Tranh thật tốt.”

Ba, mẹ Lương đều hài lòng, buổi tối cơm nước xong xuôi, Lương Tranh và Chu Húc dẫn ba mẹ đi ra ngoài dạo mấy vòng.

Ba, mẹ Lương đều lần đầu đến Bắc Kinh, cảm thấy cái gì cũng mới mẻ.

Hai ông bà đã đến Bắc Kinh đương nhiên cũng muốn gặp mặt gia đình con rể tương lai.

Chu Ngữ Chúc nghe nói bạn thân đến, hôm sau vội vã liên lạc, đến đón hai người qua nhà mình. Mọi người cùng nhau tụ họp, nói chuyện. Buổi tối cả nhà đặt một phòng riêng tại nhà hàng, ngoại trừ ba Chu, mẹ Chu còn có ông nội Chu Húc và một số trưởng bối khác.

Lương Tranh có chút lo lắng, đây là lần đầu cô chính thức gặp mặt người lớn nhà anh.

Lúc đứng ngoài cửa cô không khỏi gấp gáp nhìn Chu Húc. Anh chỉ cười nhẹ, nắm tay cô, hạ giọng an ủi: “Yên tâm đi. Có anh rồi.”

Lương Tranh ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt kiên định, bình tĩnh của anh, lòng cũng bình yên hơn. Cô đặt tay trong lòng bàn tay anh, yên tâm bước vào phòng.

Bữa cơm hôm nay vô cùng ấm áp, hòa thuận, hai bên gia đình nói chuyện cởi mở, vui vẻ.

Ban đầu Lương Tranh còn sợ ông nội Chu Húc sẽ gây khó dễ, nào ngờ hôm nay ông cực kỳ hòa ái, dễ gần.

Chút cảm giác bồn chồn ban đầu trong lòng cô, chậm rãi biến mất, về sau cũng tùy ý, thoải mái tiếp truyện các cô, các bác một cách tự nhiên.

Hai bên gia đình cùng ngồi xuống bàn bạc, thảo luận về thời gian, địa điểm tổ chức hôn sự.

Một bữa cơm hòa thật, vui vẻ. Ba Lương có uống chút rượu, ăn nửa bữa thì ra ngoài đi toilet.

Tưởng chừng 1 lúc sẽ quay lại, nào ngờ ông bỏ đi rất lâu, đến khi tàn cuộc người còn chưa trở lại.

Lương Tranh thoáng lo lắng, lặng lẽ hỏi nhỏ mẹ: “Mẹ, sao ba còn chưa quay lại?”

Mẹ Lương cũng cảm thấy kì quái: “Để mẹ ra ngoài xem sao!”

Bà vừa nói xong đã thấy chồng mình lặng lẽ mở cửa đi vào.

Ông trầm mặc kéo ghế, ngồi xuống, Lương Tranh nhin không được cười, nhỏ giọng nói: “Ba à, ba đi đâu mà lâu thế?”

Ba Lương không đáp lời con gái, chỉ bưng chén rượu lên uống cạn.

Lúc ba mình rời đi rất cao hứng, nhưng sau khi trở về sắc mặt rõ ràng rất kém, biểu lộ cực kì đăm chiêu. Lương Tranh nhìn ba không khỏi ngẩn người.

Cô cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Quả nhiên, trên đường trở về ba Lương vẫn trầm mặc không nói lời nào.

Đến khi về đến nhà, ông chỉ nhàn nhạt hỏi: “Con và A Húc tại sao lại chia tay?”

Lương Tranh sững sờ nhìn cha, bối rối nói: “Ba...”

Lương Tranh không tâm sự nguyên nhân mình chia tay với Chu Húc cho ba mẹ. Đột nhiên bị gặng hỏi cô thoáng luống cuống.

Trên đường từ phòng WC trở lại, ông gặp được một vị tiểu thư họ Triệu, cô gái này nói rất nhiều chuyện với ông.

Hiện tại Lương Tranh có thể cảm nhận rõ ràng ông vô cùng thất vọng và tức giận: “Ba hỏi con, con thành thật trả lời đi.”

“Ba...”

“Để con nói.” Chu Húc từ gara đi lên vô tình nghe thấy ba Lương Tranh chất vấn cô.

Anh đi vào, bảo hộ Lương Tranh sau lưng, nghiêm túc nhìn ba Lương đáp: “Chú để con nói.”

Ba Lương nhíu mày nhìn anh, quay người ngồi xuống sofa.

Chu Húc kéo tay Lương Tranh cùng ngồi xuống bình tĩnh kể lại nguyên nhân hai người xa cách kể lại toàn bộ cho ông. Cuối cùng không quên chân thành nhận lỗi: “Là con không tốt, không bảo vệ Lương Tranh cẩn thận. Là con có lỗi với cô ấy.”

Lương Tranh lặng lẽ nắm chặt tay anh.

Ba, mẹ Lương nghe xong đều vô cùng tức giận.

Ba Lương trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nhìn Lương Tranh nói: “Tranh tranh thu dọn đồ đạc đi, ngày mai trở về Giang Thành cùng ba mẹ.”

Lương Tranh gấp đến nỗi bật khóc: “BA...”

“Con không nghe hiểu lời ba sao?” Ba Lương nghiêm nghị trầm giọng quát: “Đi thu dọn đồ đạc.”

Lương Tranh biết hiện tại ba đang nổi cơn thịnh nộ, cô không dám đổ thêm giầu vào lửa, chỉ có thể hòa hoãn bằng việc nghe theo, cô đứng

dậy thu dọn qua loa đồ đạc cá nhân.

“Chú à...” Chu Húc nhíu mày nhìn ba Lương muốn nói gì đó, nhưng đã lập tức bị ông ngắt lời: “Cậu không cần nói gì nữa.”

Ba Lương nhìn Chu Húc, giọng nói sắc bén, ánh mắt đầy giận dữ: “Chu tổng, Lương Tranh nhà chúng tôi chỉ là một cô gái bình thường, không với được gia đình cậu. Cậu nên đi tìm người khác đi thôi.”

Chu Húc nhìn ba Lương Tranh, yết hầu như bị một tảng đá đè nặng, ánh mắt anh kiên định, ngữ khí nghiêm túc nói: “Con sẽ không tìm người khác, đời này con chỉ có một người con gái tên Lương Tranh. Ai cũng không thay thế được.”

Chương 74: CHỈ CÓ THỂ LÀ ANH ẤY

Đã ba giờ sáng, Chu Húc vẫn ngồi thất thần trong phòng khách.

Từ lúc Lương Tranh rời đi, trong phòng yên lặng hẳn, bầu không khí trầm mặc bao trùm lấy anh. Chu Húc ngồi đó, chăm chú nhìn ánh đèn bàn le lói, im lặng như 1 pho tượng, không biết đang nghĩ gì.

Anh ngồi lâu thật lâu, cho đến tận khi đêm tàn, mặt trời dần ló rạng, những ánh nắng ban mai đầu tiên xuyên qua tấm rèm mỏng đậu xuống vai anh, Chu Húc mới chậm rãi lấy lại tinh thần. Anh ngẩng đầu, nhìn ánh nắng ban mai dịu dàng rơi vãi trên khung cửa sổ.

Cứ lẳng lặng nhìn cho đến khi điện thoại di động trên bàn trà, hồi hả đổ chuông báo thức.

Đã là 6h sáng.

Thân thể anh hơi cử động, vươn người, nắm lấy điện thoại. Vì ngồi ở sofa cả đêm nên toàn thân cứng ngắc, khó chịu. Anh hơi cong thân, khuỷu tay đặt trên gối, định gọi điện cho Lương Tranh.

Nhưng đã gọi mấy cuộc, đầu bên kia vẫn như cũ lặp lại giọng nói đều đều của nữ nhân viên nhà mạng. Cổ họng Chu Húc đắng chát, cuối cùng đành bỏ điện thoại xuống, nèm lại về bàn trà.

Anh thờ dài, ngả người vào ghế sofa, đầu tựa vào thành ghế, mắt nhắm nghiền.

Một đêm không ngủ, sắc mặt anh hơi nhợt nhạt, quầng mắt lộ rõ sự mệt mỏi, rã rời.

6h30 điện thoại reo lên. Là Lương Tranh gọi đến, anh lập tức bật dậy, cầm điện thoại, anh có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng đến khi mở lại, lại chỉ trầm giọng hỏi: “Em đang ở đâu?”

Giọng Lương Tranh rất nhỏ, như đang cố đè thanh âm xuống thấp nhất có thể: “Em đang ở Giang Thành, lúc vừa rồi anh gọi, em vẫn đang trên máy bay.”

Lương Tranh đã về đến nhà, cô trốn trong phòng gọi điện cho anh. Lương Tranh lo lắng cho anh, đau lòng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Yết hầu anh đắng chát, khó khăn lắc đầu: “Không có việc gì!”

Đương nhiên Lương Tranh không tin, ba cô nói với anh những lời khó nghe kia, sao lại không có việc gì được. Cô lo lắng hỏi: “Tối qua anh có nghỉ ngơi không đấy? Đi nghỉ đi, đừng lo lắng, em sẽ nói chuyện nghiêm túc vs ba mẹ.”

Chu Húc không đáp, chỉ trầm mặc thật lâu, cuối cùng mới thấp giọng gọi: “Tranh Tranh...”

Lương Tranh hơi sững sốt, lập tức nhẹ giọng nói: “Sao thế?”

Chu Húc lại im lặng, hồi lâu sau mới khô khốc lên tiếng: “Xin lỗi em.”

Lương Tranh ngạc nhiên.

Cô ngồi trên thảm cạnh giường, mày khẽ nhíu lại, rất không đồng tình đáp: “Sao anh phải xin lỗi. Chu Húc anh không hề có lỗi gì với em cả.”

Chu Húc thấp giọng: “Anh có.”

Lương Tranh nghe xong vô cùng khó chịu. Cô biết Chu Húc bình thường không nói, vẫn luôn đối xử với cô hết mực dịu dàng, tận tình chăm sóc, yêu chiều cô hết như lúc trước, nhưng những chuyện đã xảy ra, anh vẫn luôn canh cánh trong lòng, vẫn luôn nghĩ mình là

người có lỗi. Kỳ thật anh rõ ràng từ đầu đến cuối luôn bảo hộ cô, vì cô mà không kiêng dè bất kì người nào, sẵn sàng đứng về phía cô, bên vực cô vô điều kiện, lúc nào cũng sợ cô tổn thương, cô không vui.

Chu Húc của cô chưa bao giờ làm bất kì chuyện gì có lỗi với cô hết.

Lương Tranh đau lòng, nói: “Anh không được phép nghĩ linh tinh. Anh không có lỗi gì cả, cũng chẳng nợ em gì hết, so với tất cả anh càng yêu em hơn, thương em hơn. Không cho anh được tự trách mình.”

Chu Húc không nói gì, cổ họng nghẹn lại, tim như được nhúng trong hồ mật đường.

Lương Tranh còn muốn nói nữa, đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng cốc cốc, mẹ Lương hô to: “Tranh Tranh, ra ăn sáng đi con.”

“Vâng ạ.” Lương Tranh đáp một tiếng, sau đó hạ giọng thầm thì: “Mẹ gọi em rồi, em ra ăn sáng đã, tối lại gọi cho anh. Anh mau đi nghỉ ngơi đi, nhớ không được bỏ bữa sáng.”

Chu Húc trầm mặc một lúc, mới chậm rãi đáp ứng.

Lương Tranh cúp điện thoại, đi vào phòng ăn. Mẹ cô đang bày bát đĩa, ba đã ngồi sẵn vào vị trí.

Bầu không khí gia đình đột nhiên nghiêm túc khác thường, Lương Tranh yên lặng ngồi xuống.

Mẹ Lương đưa đĩa cho cô: “Nhân lúc còn nóng ăn đi, không phải con cứ nói là thèm bánh quẩy với sữa đậu nành hay sao?”

Lương Tranh nhận lấy đôi đĩa, ngẩng đầu mỉm cười tươi tắn: “Cảm ơn mẹ yêu.”

Cô cầm một chiếc bánh quẩy lên, chia làm hai nửa, một để vào bát mình, còn lại đưa cho ba, tùm tùm cười: “Ba, ba ăn đi.”

Ba Lương liếc cô một cái, sắc mặt nghiêm túc, còn có vẻ hơi tức giận, nhưng rốt cuộc không nhịn được đành mở lời: “Chuyện lớn như thế, vậy mà con cũng dám giấu ba mẹ. Nếu người khác không nói cho ba và mẹ biết có lẽ vẫn còn nghĩ hai đứa vẫn tốt đẹp.”

Mẹ Lương cũng nói: “Thật ra, mẹ cũng sớm nói với con rồi, nhà mình và Chu gia không môn đăng hộ đối. Đều trách mẹ. Ngay từ đầu đáng nhẽ không nên đồng ý cho con và Chu Húc qua lại. Nếu ngay từ đầu không...”

“Mẹ, con thích anh ấy, dù từ đầu ba mẹ có phản đối con vẫn sẽ kiên quyết ở bên Chu Húc.”

Mẹ Lương ngẩn người, nhìn con gái, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói nữa.

Bà sao có thể không biết. Con gái mình mỗi lần trò chuyện cùng bà, cứ nhắc đến Chu Húc là hai mắt sáng lên, cười đến vui vẻ.

Thích một người, chỉ cần nhìn ánh mắt người đó lúc nói về người kia là hiểu. A Húc tới nhà họ nhiều lần, mỗi lần hai đứa trẻ ở chung một chỗ, ánh mắt chăm chú của con gái bà mỗi khi nhìn cậu trai kia chính là yêu đến sâu đậm. Mà ánh mắt Chu Húc nhìn Lương Tranh cũng rất đổi dịu dàng, che chở.

Hai người họ thấy hai đứa bé lưỡng tình tương duyệt cho nên mới không lên tiếng phản đối.

Nhưng cứ nghĩ đến thái độ của Chu gia đối với con gái mình, người làm cha làm mẹ ai chẳng đau lòng.

Ba Lương nhìn con gái, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Tranh Tranh, ba không cho phép con lui tới chỗ con trai nhà họ Chu nữa.”

Lương Tranh sững sờ, nhìn ba, kinh ngạc đáp: “Vì sao ạ?”

“hai người các con không hợp. Chu gia chê chúng ta trèo cao, chúng ta cũng chẳng cần trèo cao. Tóm lại, ba và mẹ tuyệt đối không thể để con phải chịu ủy khuất.”

Lương Tranh đáp: “Người con muốn gả là anh ấy, đâu phải là nhà họ Chu, bọn họ và chúng con chẳng có quan hệ gì cả.”

“Sao lại không có quan hệ được. Mới chỉ là người yêu mà đã bị gia đình họ xía xói là ham tiền tài, đào mỏ cậu ta. Chờ đến ngày hai đứa kết hôn, lúc ấy con có thể ngẩng mặt lên được nữa hay không?”

Lương Tranh nhíu mày: “Chú Chu và dì Chúc Ngữ đều không nghĩ thế. Hai người ấy hiểu cho chúng con. Còn những người khác, chúng ta sao phải quan tâm hả ba.”

“Ba mặc kệ, tóm lại con cắt đứt với Chu Húc đi.” Ba Lương ngắt lời cô: “Nhà chúng ta là người bình thường, tìm nhà tử tế, lương thiện, tốt với con là được. Người ta là đại thiếu gia, nhà chúng ta không với được. Nếu con thích mãi người như Chu Húc. Không vấn đề, cha cho người giới thiệu anh chàng có bộ dạng giống cậu ta là được.”

Lương Tranh nhìn ba, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, cô thất vọng cực độ, nhàn nhạt nói: “Ba, con sẽ không chia tay anh ấy. Tên thế giới này chỉ có một Chu Húc, con cũng chỉ thích một mình anh ấy, ngoài Chu Húc ra, con sẽ không thích bất kì người nào khác.”

“Con...”

“Ba con không biết người kia đã nói gì với ba, nhưng mà Chu Húc làm gì, đối xử với con thế nào, bản thân con là người rõ nhất. Mọi người chỉ biết con bị ủy khuất, bị khinh thường, nhưng chẳng ai biết anh ấy đã đau lòng biết bao, cố gắng nhiều như thế nào để bảo vệ con. Con không có khả năng chia tay anh ấy. Còn người bên ngoài nói gì, con căn bản không quan tâm.”

Lương Tranh thể hiện rõ thái độ, nhưng ba mẹ cô cũng cứng rắn không kém, bằng mọi giá bắt cô chia tay với Chu Húc. Cô đương nhiên không chịu, cả hai bên không ai chịu nhượng bộ. Chiến tranh lạnh xảy ra.

Cô tự nhốt mình trong phòng, ai khuyên cũng không nghe.

Sau khi ăn sáng xong, Lương Tranh không hề rời khỏi phòng, một mực không nói chuyện. Mẹ Lương đau lòng, đến gõ cửa phòng cô hai lần, ba Lương Tranh nhìn thấy nổi giận đùng đùng nói: “Mặc kệ nó! Đói bụng sẽ tự ra.”

Lúc buổi tối, cô ôm gối bông, nghiêng người nằm trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Bên ngoài trời mưa lớn, sấm chớp đùng đùng, những hạt mưa to nặng nện ầm ầm lên mặt kính cửa sổ.

Cô xuất thần nhìn ra xa xăm. Bỗng nhiên thấy giọng ba mình bên ngoài, ông nói khá gay gắt, thậm chí không nén nổi cao giọng: “Cậu đi đi. Tôi nói rất rõ ràng rồi. Tranh Tranh nhà chúng tôi chỉ là một đứa con gái bình thường, không dám trèo cao đến cửa nhà Chu gia, cũng không muốn trèo. Bên ngoài còn vô vàn cô gái tốt hơn nó nhiều, Chu tổng cần gì phải chấp nhất với nó như thế. Nha đầu nhà chúng tôi không có phúc phần ấy. Nó chỉ là cô con gái gia đình bình thường, đáng dấp, trình độ, công việc không có gì nổi bật, tính tình còn ôn nhu, hiểu chuyện, nào xứng với Chu tổng cậu. Mời cậu về cho.”

“Chú, chú cần gì phải nói mấy lời này. Trong lòng con Tranh Tranh lúc nào cũng là tốt nhất. Trên thế giới này chẳng ai hơn được cô ấy cả. Chú muốn con phải làm thế nào mới tin con.”

Lương Tranh kinh ngạc vội vàng dùng sức đẩy cửa, nhưng cửa đã khóa trái, cô không tài nào ra được. Lúc này cô mới ý thức được, mình bị ba mẹ nhốt lại.

“Đây không phải là vấn đề cậu muốn thế nào. Tôi đã nói rồi, hai người không hợp nhau. Tôi và mẹ Lương Tranh sẽ không đồng ý cho cậu và con bé qua lại nữa.”

Chu Húc thẫn thờ nói: “Chú...”

“Được rồi. Mời cậu đi cho. Thời gian đã không còn sớm, gia đình chúng tôi muốn nghỉ ngơi.”

Chu Húc còn muốn nói gì tiếp, nhưng mà ba Lương đã liên tục đưa ra lời đuổi khách, anh cũng không tiện giằng co trước cửa nhà cô. Anh trầm mặc một lát, cuối cùng gật đầu, lui lại phía sau một bước.

Ba Lương lập tức đóng sầm cửa.

Lương Tranh nghe thấy tiếng đóng cửa rất mạnh, gấp gáp đập cửa phòng: “Thả con ra! Ba! Thả con ra.”

Cô đập một hồi lâu cuối cùng ba Lương cũng chịu mở cửa phòng.

Cô sốt ruột hỏi: “Chu Húc đâu ba?”

“Đi rồi!” Lương Tranh nổi giận, gắt lên.

Cô cảm thấy cực kì khó chịu. Lương Tranh nhìn ba, tức nghẹn đến không thể nói lên lời.

Cô biết ba, mẹ làm thế cũng vì muốn tốt cho mình, thế nhưng cô không muốn Chu Húc tổn thương, không muốn ăn buồn khổ. Anh yêu cô, bao bọc cô cũng đã đủ vất vả, áp lực rồi.

Cô chạy thẳng ra ngoài cửa, vội vã cầm lấy một cây dù, đổi giày lập tức lao đi.

Khi Lương Tranh chạy xuống dưới sân đã không còn thấy bóng dáng Chu Húc nữa. Trời mưa rất lớn, cô miễn cưỡng đánh vật trong cơn mưa tìm xe của anh, nhưng không thấy.

Cô gấp đến nóng nảy, vì quá vội nên khi ra ngoài còn không mang theo điện thoại. Cô vội vàng chạy đến phòng bảo vệ, mượn điện thoại của chú bảo vệ khu nhà.

Số của anh cô nhắm mắt cũng có thể viết ra được, vài hồi chuông vang lên, chất giọng trầm khàn quen thuộc cất lên: “Alo.”

“Chu Húc!! Anh đang ở đâu???”

Lương Tranh nghe thấy tiếng mưa rơi tầm tã đoán rằng anh vẫn đang lang thang bên ngoài.

Chu Húc sửng sờ: “Tranh Tranh, em ở đâu?”

“Em đang ở phòng bảo vệ khu nhà!”

Lương Tranh ngồi chờ mấy chục phút, rốt cuộc cũng thấy bóng Chu Húc xa xa, đang chạy lại.

Toàn thân anh ướt đẫm, Lương Tranh đau lòng vội vàng chạy đến, giơ cao dù, giọng nghèn nghẹn như sắp khóc nói: “Anh đúng là đồ ngốc.”

Chu Húc chị im lặng nhìn cô không nói.

Lương Tranh chưa bao giờ thấy bộ dạng chật vật như thế này của anh, vành mắt cô đỏ lên, đưa tay lau nước mưa trên mặt, trên tóc Chu Húc, giọng run rẩy: “Vào xe trước đã, anh có mang theo đồ để thay không?”

Chu Húc nhìn cô, khẽ ừ một tiếng.

Lương Tranh kéo tay anh, cùng nhau đi ra ngoài.

Chu Húc tiếp lấy dù trong tay cô, dịu dàng nói: “Anh cầm cho.”

Anh cầm dù, cả cây dù dường như đều ngã về phía Lương Tranh, anh sợ cô dầm mưa sẽ ốm.

Lương Tranh kéo tay anh: “Anh đặt phòng khách sạn chưa?”

Chu Húc lắc đầu, hôm nay anh xử lý xong việc của công ty, lập tức bay đến Giang Thành.

Anh cầm chặt tay cô, nhẹ nhàng nói: “Em đừng lo cho anh, ở ngoài này lạnh lắm, về trước đi, đừng để chú dì lo lắng.”

Lương Tranh không nhịn được bật khóc, cô nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt: “Xin lỗi anh, tại em. Hại anh thành ra như vậy.”

Chu Húc ôm chặt cô, an ủi: “Anh không sao.”

Lương Tranh khóc đến nỗi hai mắt đều sưng đỏ, phải một lúc lâu, cô mới ổn định được cảm xúc, từ ngực anh ngẩng lên. Lương Tranh chăm chú nhìn anh, đau lòng nói: “Không phải trước kia anh luôn nói em phiền phức sao, thật sự chẳng sai. Em đúng là một kẻ chuyên đi gây họa, từ khi quen biết em anh chẳng được yên ổn ngày nào.”

Chu Húc đưa tay lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng an ủi: “Nói bậy bạ gì đó.”

Lương Tranh mếu máo nhìn anh, đột nhiên nói: “Được rồi nếu đã thế, mai em sẽ trộm sổ hộ khẩu, chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Thật ra, hiện tại tâm tình của Chu Húc còn khá nặng nề, nghe Lương Tranh nói câu này, đột nhiên không nhịn nổi, bật cười, anh nhéo nhéo má cô, trêu chọc: “Đừng nghịch ngợm nữa.” Anh nói: “Ngày mai anh lại đến.”

Lương Tranh nắm chặt tay anh: “Nếu ba vẫn không chịu gặp anh thì sao?”

“Vậy thì mỗi ngày anh đều đến trồng cây si trước cửa nhà em, cho đến khi ba đồng ý thì thôi.”

Chu Húc đưa cô trở về dưới lầu: “Lên đi, nhớ nghỉ ngơi sớm.” Lại nắm tay cô cẩn thận dặn dò: “Đi lên nhớ tắm nước ấm và thay quần áo ngay nhé.”

Lương Tranh ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng. Lúc nào về đến khách sạn nhớ gọi điện cho em.”

“Ừ.”

Lương Tranh đưa dù cho anh: “Em đi lên trước đây.”

“Ừ.”

Lúc Lương Tranh trở về, ba mẹ cô đều ngồi ở phòng khách.

Mẹ Lương vừa thấy con gái về, định nói gì đó, nhưng vừa quay sang nhìn nét mặt chồng, thì lập tức nín lại.

Lương Tranh đi qua, lễ phép chào ba mẹ, sau đó nói: “Con xin phép về phòng trước.”

Ba Lương không phản ứng. Lương Tranh cũng không nói gì thêm, quay người bước về phòng.

Cô vừa đi đến cửa thì ba Lương đột ngột lên tiếng: “Từ ngày mai trở đi, con chỉ được ở trong nhà, không được phép ra ngoài nữa.”

Lương Tranh dừng bước chân, nhưng cũng không đáp trả, lẳng lặng bước về phòng, khóa cửa lại.

Mẹ Lương nhìn dáng vẻ mệt mỏi của con gái, rõ ràng là không đành lòng. Bà quay đầu, nhỏ nhẹ nói với chồng: “Ông nó thật sự định bức Tranh Tranh chia tay A Húc sao? Hai đứa nó đi đến được hôm nay đã chẳng dễ dàng, chúng lại còn yêu nhau đến thế, người làm cha, mẹ như chúng ta...”

“Không thì phải làm sao? Để Tranh Tranh gả đi, chịu khinh miệt, chịu giày vò từ nhà đó hay sao?”

Ba, mẹ không chịu thả cô ra, Lương Tranh cũng tuyệt đối không chia tay với Chu Húc. Hai bên liên tục giằng co, bầu không khí trong nhà cực kì căng thẳng, ngột ngạt.

Hôm nay ba Lương có việc, phải ra ngoài, trước khi đi không quên hạ lệnh cấm túc cô, còn dặn đi dặn lại mẹ Lương phải nghiêm ngặt canh chừng.

Lương Tranh căn bản không nghĩ sẽ trốn đi, hành động đó chỉ thể hiện sự yếu hèn, không giải quyết được vấn đề gì.

Sau khi ăn cơm trưa xong, cô lại vào phòng đọc sách. Hơn 4h chiều. Mẹ Lương gõ gõ cửa: “Tranh Tranh, con đang ngủ à?”

“Không ạ, mẹ vào đi.”

Mẹ Lương đẩy cửa bước vào, chỉ thấy con gái đang tựa đầu vào giường đọc sách chuyên ngành.

Bà đi qua, ngồi xuống cạnh con gái, ngắm nhìn cô, từ tốn nói: “Tranh Tranh, con nói thật cho mẹ biết, có phải không phải Chu Húc thì không thể?”

Lương Tranh gật đầu, để sách xuống, giữa chặt tay mẹ: “Mẹ, con biết ba, mẹ vì con mà đau lòng. Thế nhưng căn bản, hai người đang không hiểu nội tình bên trong. Con có ba, mẹ đau lòng thay, nhưng Chu Húc, không có người thay anh ấy đau lòng, bao đau khổ, khó khăn anh ấy đều chỉ giữ trong lòng. Chẳng ai biết cả, chẳng ai hiểu, vì con anh ấy đã phải hi sinh thế nào.”

Lương Tranh nghĩ đến vì cô mà anh đã phải làm những chuyện kia, vành mắt đỏ lên: “Mẹ, mẹ có biết anh ấy đã vì con mà bỏ nhà họ Chu, vì con mà tự hủy quyền kế thừa cơ nghiệp Chu gia.”

Lương Tranh đem tất cả mọi chuyện từ trước đến giờ kể cho mẹ nghe.

“Mọi người đều nói, nếu như lúc đầu con không quen biết anh ấy, không ở cùng anh ấy, sẽ không phải chịu biết bao ủy khuất, khinh thường như thế. Nhưng mà, những điều đó đối với con chẳng đáng kể chút nào. Con không để vào tai những lời đàm tiếu, dèm pha của người ngoài, cũng chẳng để tâm những gì họ nghĩ. Họ đâu sống được thay ta, đâu cho ta hạnh phúc. Cuộc sống của con có tốt đẹp hay không chỉ mình con là người hiểu rõ nhất mà thôi.”

Lương Tranh nắm chặt tay mẹ, cực kì nghiêm túc nói: “Mẹ à, con mãi mãi cũng không thể thích người nào khác như thích anh ấy, cũng vĩnh viễn không có ai thay thế được anh ấy trong lòng con.” Cô lắc đầu, ánh mắt kiên định và dứt khoát: “Con vĩnh viễn không thể rời bỏ anh ấy được, mẹ à. Con muốn cả đời ở bên cạnh người đàn ông này.”

Chương 75: NGÀY MAI ĐI ĐĂNG KÝ KẾT HÔN?

Lương Tranh và mẹ nói rất nhiều, cuối cùng mẹ Lương bắt đắ dĩ mở miệng, vỗ vỗ tay cô, nói: “Mẹ nhìn ra đượ, A Húc đối với con rất tốt, rất thích con.”

Lương Tranh liên tục gật đầu: “Đúng! Đúng ạ.” Cô giữ chặt tay mẹ, nũng nịu: “Mẹ, mẹ khuyên ba giúp con đi, đừng đối xử với Chu Húc như thế.”

Mẹ Lương nhìn con gái, thở dài nói: “Con thật sự cho rằng bà muốn chia rẽ hai đũa ư? Ba con, ông ấy rất thích A Húc, cũng biết thằng bé vô cùng yêu thương con. Có một người con trai ưu tú như nó thích con, bảo vệ con, ba và mẹ vui mừng con không kịp!”

Lương Tranh sừng sốt một chút, ngạc nhiên hỏi: “Ba mẹ không phản đối.”

Mẹ Lương mỉm cười đắ: “Phản đối thì có tác dụng gì không? Mẹ và ba con đâu có thể làm ra việc một gậy đánh gãy yên ương tàn nhẫn như thế? Mới rồi con nói với mẹ nhiều như thế, nhưng thật ra mẹ rất đồng tình với A Húc. Gia đình A Húc đặ biệt, là một đại gia tộc, có giá thế, có tiền tại, trên người thằng bé lại gánh nhiều trách nhiệm như vậy mà vẫn có thể vì con nỗ lực nhiều như thế, hẳn là chẳng dễ dàng.”

Lương Tranh gật đầu, cô nghĩ đến Chu Húc, nhin không đượ đau lòng, thấp giọng nói: “Anh ấy thích con đã là vất vả lắm rồi.”

Ba Lương xong việc, buổi chiều trở về, vừa vào cửa, đã lo lắng liếc cửa phòng Lương Tranh một cái. Thấy cánh cửa vẫn im lìm, đóng

kín, ông bước đến phòng khách, hỏi vợ: “Bà nó ơi! Tranh Tranh đâu? Vẫn ngoan ngoãn ở trong phòng chứ?”

Mẹ Lương vẫn chăm chú nhìn ti vi nói: “Không phải ông hạ lệnh cấm túc con bé hay sao, đương nhiên là ở trong phòng rồi.”

Ba Lương nhenh họng, ông rầu rĩ ngồi xuống ghế sofa, với bật lửa, hút một điếu thuốc, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Buổi sáng đi làm tôi có gặp Chu Húc.”

Mẹ Lương sừng sốt một chút, nghiêng đầu hỏi: “Đứng chờ ông ở cửa để thuyết phục sao?”

Ba Lương nhẹ gật đầu, nhưng cũng không nói gì, căn bản ông không biết phải diễn tả thế nào, cuối cùng chỉ đành thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Tôi không nghĩ đến thằng bé lại nặng tình với Tranh Tranh như thế!”

Mẹ Lương nói: “Thì vốn đã là như thế rồi mà.”

Bà đem những lời con gái tâm sự với mình lúc trưa nói lại cho chồng.

Ba Lương nghe xong hơi kinh ngạc, bản thân ông cũng không biết được tình hình nhà họ Chu lại phức tạp như thế, cũng không biết Chu Húc đã phải bỏ ra những gì vì Tranh Tranh.

“Khó trách Tranh Tranh lại kiên quyết muốn ở bên A Húc như thế. Thằng bé đau lòng Tranh Tranh nhà chúng ta, cái gì cũng phải để ý, làm gì cũng phải cẩn thận, sợ Tranh Tranh chịu tổn thương, ủy khuất.” Mẹ Lương thờ dài nói: “Thật vất vả hai đứa nó mới cùng nhau đi đến được ngày hôm nay, chúng ta còn muốn chia cắt hai đứa, quả là đã làm khó A Húc rồi.”

Ba Lương thật lâu không nên tiếng, ông cứ ngồi đó trầm mặc, suy tư, cuối cùng thở dài một hơi.

Cả buổi chiều Lương Tranh đều ngoan ngoãn ngồi đợi trong phòng, mãi cho đến khi mẹ vào, gọi cô ra ngoài giúp bà nhặt rau.

Lương Tranh ồ lên một tiếng, nhanh chóng đứng dậy đi ra.

Khi cô đang ngồi trong bếp nhặt rau giúp mẹ thì nghe thấy tiếng ba gọi với ra từ phòng khách: “Con gọi cho A Húc, bảo thằng bé tối qua ăn cơm đi.”

Lương Tranh sững sờ, vội vàng quay đầu: “Ba nói gì cơ?”

Ba Lương: “Ba nói, tối nay con gọi A Húc đến ăn cơm.”

Lương Tranh có chút kinh ngạc, lập tức chạy từ nhà bếp ra, nhìn ba cô, không thể tin nổi, chứng thực lại: “Ba, ba sẽ không chia rẽ chúng con chứ? Không làm khó anh ấy nữa chứ?”

Ba Lương hừ một tiếng: “A Húc thích con như thế, đối xử với con tốt như vậy, ba làm khó nó làm gì?”

Lương Tranh bật cười vui vẻ, tâm tình nặng nề suốt mấy ngày qua cũng lập tức tiêu tán.

Cô chạy về phòng ngủ gọi điện thoại cho Chu Húc, sau đó hăm hở xuống bếp giúp mẹ nấu nướng.

6h, ngoài cửa truyền đến tiếng chuông, Lương Tranh vui mừng, vội vàng đặt đĩa đồ ăn trên tay xuống bàn, chạy ra mở cửa.

Cô vừa mở cửa đã nhìn thấy anh mặc âu phục chỉnh chu, nghiêm túc đứng bên ngoài, còn cầm theo lễ vật.

Hai người nhìn nhau, lập tức mỉm cười.

Cô tiếp lấy đồ trong tay anh, kéo anh vào nhà, nhỏ giọng nói: “Anh mau vào đi.” Sau đó lại nhanh nhẹn lấy cho anh đôi dép lê, tháo vát đặt quà lên trên bàn phòng khách, mỉm cười tươi tắn nói: “Ba, Chu Húc đến rồi.”

Ba Lương gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Chu Húc đi tới trước mặt ông, lễ phép, quy củ chào hỏi: “Cháu chào chú.”

Ba Lương gật đầu, lúc này mới từ trên sofa đứng dậy.

Lương Tranh rót cho anh một chén nước, khéo léo quay lưng về phía ba, nháy mắt ra hiệu với anh một cái.

Chu Húc cầm chén nước, ngược mắt nhìn cô. Hai người trao đổi ánh mắt, đôi mắt Lương Tranh cong cong như vàng trắng khuyết, vừa nhìn, Chu Húc đã cảm thấy nhẹ nhõm, vui vẻ.

Cô cười, tung tăng chạy vào bếp phụ mẹ sắp cơm.

Ba Lương nhìn vẻ mặt hân hoan của con gái, chép miệng: “Con bé này, cũng chỉ có nhìn thấy con mới cao hứng như thế.” Nói rồi, ông nhìn về phía Chu Húc, nghiêm túc bổ sung: “A Húc, Tranh Tranh cực kì thích con, chú giao đứa con gái quý giá nhất của mình cho con, con không được phép cô phụ con bé.”

Chu Húc gật đầu, thần sắc kiên định, thẳng thắn nói: “Chú yên tâm. Con sẽ che chở, chăm sóc cô ấy thật tốt, không để cô ấy chịu một chút tổn thương, ủy khuất nào.”

Cuối cùng ba Lương cũng gật đầu, vỗ vỗ vai Chu Húc: “Hai con đi được đến đoạn đường này cũng chẳng dễ dàng. A Húc, con vất vả rồi.”

Chu Húc mỉm cười: “Gặp được Lương Tranh là con đã tu ba kiếp mới có được may mắn này.”

Ba Lương rốt cục cũng nở nụ cười, ông đứng dậy, vui vẻ nói: “Hồi trước chú mới ngâm một bình rượu quý, hôm nay nhất định phải uống vài chén với con.”

Nói rồi ông liền đi tìm rượu.

Trong phòng bếp, Lương Tranh thấp thỏm ngó ra ngoài, tò mò không biết ba mình nói chuyện gì với Chu Húc, nhưng dù cố dỏng tai nghe ngóng mà mãi chẳng nghe được câu nào. Đột nhiên ba của cô đứng dậy, đi về hướng ban công, Lương Tranh hốt hoảng đặt đĩa rau xào xuống bàn, chạy ra phòng khách, gấp gáp nói: “Ba nói gì với anh rồi?”

Chu Húc mỉm cười, nắm tay cô, nhìn cô một lúc mới từ tốn nói: “Chú bảo cho phép anh được chăm sóc em cả đời.”

Lương Tranh lập tức cười rộ lên đầy hạnh phúc.

Cô nắm chặt bàn tay anh, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, Lương Tranh giật mình nói: “Sao tay anh lạnh thế này?” Lương Tranh lập tức đến gần sờ trán Chu Húc: “Có phải tối qua dầm mưa nên bị cảm rồi đúng không?”

Chu Húc kéo tay cô xuống, giữ chặt trong lòng bàn tay mình: “Không có, đừng lo lắng vớ vẩn.”

Lương Tranh lại nói: “Gì mà không lo. Tối qua anh về khách sạn có uống thuốc cảm dự phòng không?”

Chu Húc cười: “Em tưởng anh giống em hay sao? Dầm mưa một chút đã ốm!”

Lương Tranh đặt tay lên trán anh một lúc, thấy nhiệt độ vẫn bình thường thì mới yên tâm. Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhân lúc ba mẹ không để ý, mới xích lại gần anh, cười khanh khách nhỏ giọng hỏi: “Hai ngày nay, có phải anh mệt muốn chết rồi đúng không?”

Chu Húc nhéo má cô, nhỏ giọng nói: “Sao em biết?”

Lương Tranh đau lòng, nhìn anh: “Tối qua cũng không nghỉ ngơi chút nào, đúng chưa?”

Chu Húc không trả lời, chỉ cứng chiều nhéo nhéo má cô.

Lương Tranh cũng cười, nhỏ giọng nói: “Chút ăn cơm xong, vào phòng em nghỉ ngơi một tí đi.”

Ba mẹ Lương Tranh trước giờ không hề có chút phật lòng nào với Chu Húc. Một chàng trai thành thực, ưu tú như thế lại còn yêu con gái mình sâu sắc, dù là cha mẹ nào cũng cảm thấy an tâm.

Nhưng mà không có ý kiến gì với Chu Húc không có nghĩa là không có ý kiến gì với Chu gia.

Lễ Quốc Khánh, Chu Ngữ Chúc và chồng trở về Giang Thành một chuyến.

Chuyện lúc trước, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, đều là Chu gia có lỗi với Lương Tranh, để cô bé phải chịu uất ức.

Chu Ngữ Chúc và Uyển Quyên - mẹ Lương Tranh vốn là bạn thân, quan hệ của hai gia đình cũng rất tốt đẹp.

Mọi người không phải không rõ ràng, ai cũng hiểu tiền căn hậu quả chuyện này. Hai đứa bé đều chẳng dễ dàng gì, đều bị tổn thương bởi sự áp đặt của trường bối.

Bọn trẻ yêu đương, người lớn xen vào vốn là không tốt.

Ba, mẹ Chu Húc đều hiểu, muốn nhân cơ hội này, nói chuyện rõ ràng và có lời xin lỗi đến gia đình nhà Lương Tranh.

Sau lễ Quốc Khánh, hôn sự của Chu Húc và Lương Tranh coi như đã được ba, mẹ hai bên đồng ý.

Sáng hôm đó là cuối tuần, thời tiết trong lành, dễ chịu, nắng ấm chan hòa.

Lương Tranh ngủ nướng đến tận 10h hơn mới chịu rời giường, ăn xong bữa sáng Chu Húc chuẩn bị, cô lại chui vào chăn nằm biếng.

Sau lễ Quốc Khánh thời tiết đã đỡ gay gắt hơn. Gió mát dịu dịu, tiết trời lành lạnh, khiến cho Lương Tranh chỉ muốn vùi đầu trong chăn, không muốn đi đâu.

Chu Húc ở trong thư phòng làm việc, sau khi xong xuôi trở lại vẫn thấy ai đó đang nằm dài trên giường.

Anh không khỏi buồn cười, đi đến bên giường, kéo cô dậy: “Mấy giờ rồi còn ngủ nướng?”

Lương Tranh thở dài nói: “Cả tuần làm việc mệt mỏi rồi, cuối tuần cũng không cho em ngủ nướng á?”

Chu Húc cười, bế cô dậy đi vào trong nhà tắm: “Rửa mặt đi nào, anh đưa em ra ngoài ăn cơm.”

Lương Tranh ôm cổ cô, kinh ngạc hỏi: “Anh xong việc rồi à?”

Chu Húc gạt đầu: “Buổi chiều muốn đi đâu không?”

Lương Tranh nhoen miệng cười: “Để em xem đã.”

Khó có được một ngày cuối tuần thời tiết đẹp đến thế, trời xanh, gió mát.

Sau khi ăn cơm trưa xong, buổi chiều nhàn rỗi không có việc gì, hai người liền đi Cố cung chơi.

Lương Tranh đi vào cố cung, đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên đến đây cùng người nào đó.

Cô khoác tay anh, tủm tỉm cười: “Chu tổng, còn nhớ rõ lần đầu đến đây không?”

Chu Húc liếc nhìn cô một cái, giả vờ thản nhiên nói: “Không nhớ.”

Lương Tranh bật cười: “Vây để em nhắc lại cho anh nghe, lúc đó vị thiếu gia mặt lạnh, khó ở nào ấy vừa đến đây lập tức vất em tự sinh tự diệt, còn mình tìm quán cafe ngồi ngủ bù.”

Cô xích lại thì thầm bên tai anh: “Sao nào? Chu thiếu gia nhớ ra chưa?”

Chu Húc nhéo má cô: “Em cứ nhất định phải thù dai nhớ lâu thế à?”

Lương Tranh cười đến gập bụng lại: “Sao không tiếp tục giả vờ không nhớ đi.”

Chu Húc bất đắc dĩ cười: “Khi đó anh cũng đâu ngờ là mình sẽ thích em.”

Anh nắm tay cô, cùng bước vào trong: Em thích nơi này không? Về sau anh sẽ thường xuyên đi đến đây cùng em.”

Lương Tranh cười: “Đây là muốn đền bù cho em đúng không?”

Chu Húc thành thật “Ừ” một tiếng.

Lương Tranh nhoẻn miệng cười: “Vây anh phải cần cả một đời để bồi thường cơ.”

Chu Húc mỉm cười, khẽ “ừ” một tiếng, tâm tình giống như cơn gió hôm nay chan hòa, ấm áp, nhẹ nhàng, anh không khỏi nắm tay cô chặt hơn chút: “Cả một đời rất dài, anh sẽ chậm rãi đền bù cho em.”

Lương Tranh cong khóe môi, dịu dàng nhìn anh.

Hai người đi dạo ở cổ cung đến 4h hơn, Lương Tranh hơi mệt, anh và cô cùng ngồi dưới một gốc cây ngân hạnh già nghỉ ngơi.

Tường đỏ, trời xanh, ngân hạnh vàng óng, Lương Tranh thích nhất cả sự an yên rất đổi bình dị này.

Chu Húc ngồi bên cạnh cô, đột nhiên lên tiếng: “Ngày mai là thứ 2.”

Lương Tranh ừ một tiếng, nghiêng đầu cười với anh: “Đúng thế! Sao vậy ạ?”

Đôi mắt anh đen nhánh, sâu thẳm, chăm chú nhìn cô, chậm rãi nói: “Ngày mai hai ta đi đăng ký kết hôn nhé?”

Lương Tranh sửng sốt một chút, ngạc nhiên nói: “A! Hả? Dạ? Nhưng hộ khẩu của em vẫn ở Giang Thành!”

Chu Húc xoa đầu cô cười: “Ồngốc, anh sớm đã hỏi dì Lương, cầm luôn đến Bắc Kinh rồi!”

Chương 76: ĐĂNG KÝ KẾT HÔN

Lương Tranh hoàn toàn không biết Chu Húc lấy hộ khẩu của cô từ chỗ mẹ Lương lúc nào, cô cực kì không tin tưởng, tối về liền lục tung bốn góc nhà tìm.

Chu Húc ngồi bắt chéo chân trên sofa, nhìn cô cặm cụi tìm hộ khẩu không nhin được bật cười, nói: “Trong thư phòng, ngăn kéo bên phải, trên cùng.”

Lương Tranh nghe thế liền chạy vào thư phòng mở ngăn kéo ra, quả nhiên nhìn thấy hộ khẩu của mình đặt ngay ngăn bên trong.

Cô nhoen miệng cười, cầm hộ khẩu lên, đi ra ngoài hỏi Chu Húc: “Anh hỏi mẹ lúc nào thế? Em không hề hay biết gì hết.”

Chu Húc ngẩng đầu nhìn cô, đuôi mắt, khóe miệng đều là ý cười dịu dàng. Anh vòng tay, kéo cô ngồi vào lòng mình, vừa ôm cô, vừa thấp giọng nói: “Lấy anh hay không lấy?”

Lương Tranh tinh nghịch chọc anh: “Để em suy nghĩ đã.”

Chu Húc nào có dễ dàng để yên, anh cướp lấy hộ khẩu trên tay cô, hung hăng hôn xuống, bá đạo nói: “Không cần nghĩ nữa, ngày mai, 9h, chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Lương Tranh giả vờ hờn dỗi kháng nghị: “Anh thế này là muốn bức hôn!”

Chu Húc cười, xoa xoa má cô: “Em nói thế thì cứ cho là thế đi.”

Nói rồi, bế bổng cô lên, đi vào phòng ngủ.

Lương Tranh cười vui vẻ, bị Chu Húc ôm vào phòng ngủ mới chịu nghiêm túc lại.

Cô chân trần giẫm lên giường, hai tay ôm lấy cổ anh, hào hứng nói: “Vậy mai mấy giờ bắt đầu đi?”

Chu Húc đứng bên giường, hai tay đút túi quần, thong dong nhìn cô, đầu mày, cuối mắt đều là ý cười hạnh phúc, viên mãn: “7h30 đi.”

Nói rồi nhéo nhéo má cô cảnh cáo: “Ngày mai không được ngủ nướng đâu đấy.”

Sáng hôm sau, Lương Tranh hiếm khi sáng sớm đã tỉnh dậy.

Lúc cô thức dậy, Chu Húc đã không còn nằm trên giường nữa, trong nhà tắm truyền ra tiếng xả nước.

Lương Tranh quay đầu nhìn cửa sổ một cái, bên ngoài trời hơi hửng sáng, vẫn còn khá sớm.

Cô vui vẻ tiếp tục vui người trong chăn, lười biếng nằm xuống.

Chu Húc rửa mặt xong đi ra, thấy cô đã tỉnh, nhưng không chịu rời giường. Anh nhin không được dịu dàng cười, đi đến bên giường, cúi xuống, xoa xoa mặt cô, thấp giọng nói: “Không dậy à?”

Lương Tranh ôm lấy cổ anh, cười nũng nịu: “Anh ôm em cơ.”

Chu Húc bật cười, bế bổng cô lên đi thẳng vào phòng tắm.

Lúc vào phòng, bụng cô khẽ ục ục kêu lên. Chu Húc nín cười, Lương Tranh ủy khuất, mím môi nói: “Chu Húc, em đói bụng.”

Chu Húc “ừ” một tiếng: “Chút nữa hai đứa mình ra ngoài ăn sáng.”

Lương Tranh vui vẻ gật đầu: “Vâng.”

Rửa mặt xong, cô tỉ mỉ trang điểm thật xinh đẹp. Chu Húc tựa vào bàn chăm chú nhìn cô.

Cô trang điểm xong, cẩn thận soi gương lần nữa, vô cùng hài lòng nhìn Chu Húc nói: “Thế nào? Được không?”

Chu Húc chăm chú nhìn cô, gật đầu, mỉm cười: “Rất đẹp.”

Lương Tranh vui vẻ bật cười: “Em cũng cảm thấy thế.”

Bởi vì đã trang điểm cẩn thận nên Lương Tranh không muốn ăn sáng, sợ bị lem lớp makeup.

Chu Húc dịu dàng nói: “Ít nhất cũng phải ăn một chút.”

Anh cầm áo khoác cho cô, giúp Lương Tranh mặc vào: “Mặc áo vào, bên ngoài hơi lạnh.”

Lương Tranh ngoan ngoãn gật đầu, mặc áo khoác.

Ăn sáng xong, hai người cùng đến cục dân chính, đã có mấy đôi tình nhân đến xếp hàng trước.

Lương Tranh xuống xe, đứng ven đường chờ Chu Húc.

Chu Húc đỗ xe xong, liền bước xuống đi đến bên cạnh cô, sóng bước vào cục dân chính.

Chu Húc mặc áo sơ mi trắng, bên trong, khoác vest đen đơn giản bên ngoài.

Lương Tranh cũng mặc sơ mi trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo gió tối màu.

Nam anh tuấn, nữ yêu kiều, thời điểm hai người bước vào cục dân chính thu hút ánh mắt của không ít người.

Hai nhân vật chính thì chẳng hề hay biết, quy củ ngồi chờ đến lượt mình, Lương Tranh còn đùa Chu Húc: “Nếu hiện tại em đào hôn, anh sẽ thế nào?”

Chu Húc kéo tay cô, chẳng thèm để ý, chỉ lạnh lùng liếc một cái cảnh cáo: “Vô vị.”

Lương Tranh cười đến híp mắt, ôm chặt lấy cánh tay anh, cười khanh khách: “Em đùa anh thôi mà.”

Chu Húc nhéo má cô: “Đồ ngốc.”

Thủ tục đăng ký kết hôn rất đơn giản, lúc hai người hoàn thành xong thủ tục còn chưa đến 10h.

Lương Tranh nắm chặt tay anh, vui vẻ đến miệng không khép lại nổi, suốt đường cứ tùm tùm cười.

Ý cười sáng lạn, hạnh phúc của cô khiến trái tim Chu Húc cũng cảm thấy ấm áp, ngọt ngào theo.

Đến khi lên xe, Lương Tranh cầm tờ giấy hôn thú trong tay, mỉm cười nói với anh: “Chu Húc, chúc mừng anh nha, vì cưới được một cô gái tuyệt vời như em.”

Chu Húc bật cười, nắm chặt tay cô, “ừ” một tiếng, nét mặt anh đột nhiên nghiêm túc nói: “Tam sinh hữu hạnh.”

Lương Tranh cong mắt, cười đến hạnh phúc.

Chu Húc nhìn cô, không nhịn được cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi Lương Tranh. Hơi thở hai người quyện vào nhau, nụ hôn vừa dịu dàng vừa đầy chiếm hữu. Trong lúc tình nồng ý mật, Chu Húc thầm thì bên tai cô, giọng nói trầm khàn, thâm tình như nước: “Tranh Tranh...”

“Ừ?”

Chu Húc siết cô trong vòng tay, lưu luyến bày tỏ: “Anh yêu em.”

Lương Tranh khẽ chấn động, sau đó giương môi vòng tay ôm lấy cổ anh, chống cằm lên bả vai Chu Húc, nhỏ nhẹ đáp lại: “Em biết.”

...

Hôm nay là thứ hai, Lương Tranh còn có một số công việc cần xử lý, Chu Húc đưa cô đến chỗ làm. Đến nơi là gần 1h chiều.

Lương Tranh cúi đầu tháo dây an toàn, dặn dò Chu Húc: “Anh lái xe chậm chút, nhớ chú ý an toàn.”

Chu Húc gạt đầu, cười.

Lương Tranh nhoẻn miệng đáp lại, cầm túi lên: “VẬY em đi đây.”

Lúc chuẩn bị mở cửa xem cổ tay bị anh giữ chặt.

Cô quay đầu cười hỏi: “Sao thế?”

Chu Húc cũng cười, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, khả ái của cô, cứng chiều hỏi: “Chu phu nhân, hôm nay mấy giờ tan?”

Lương Tranh sững sờ nhìn anh, trong nháy mắt bật cười, đáp: “6h.”

Chu Húc gạt đầu: “Chiều anh qua đón em.”

Lương Tranh vui vẻ đáp ứng, cô chủ động tiến tới hôn lên má anh, sau đó mới xuống xe.

Chu Húc ngồi trong xe, nhìn theo bóng dáng cô cho đến tận khi Lương Tranh bước vào thang máy. Anh cúi đầu khẽ mỉm cười, khởi động xe, đánh tay lái hòa vào dòng xe cộ đông đúc.

Chương 77: HÔN LỄ

Sau khi đăng kí kết hôn xong, sẽ là hôn lễ.

Chu Ngữ Chúc sớm đã xem ngày. Vào một ngày cuối tuần, đầu tháng 11, trời đã vào đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, Lương Tranh còn đang nằm ỳ trên giường thì điện thoại reo vang.

Cô đã dậy từ sớm, chỉ là lười biếng không muốn rời khỏi chăn. Lương Tranh cầm điện thoại lên, là dì Ngữ Chúc. Cô vội vàng bắt máy.

Chu Ngữ Chúc nghe thấy thanh âm ngọt ngào của “tiểu tri kỉ trong lòng” vô cùng vui vẻ, cười nói: “Tranh Tranh, con dậy chưa?”

Lương Tranh nào còn mặt mũi nào nằm ườn tiếp, nhanh chóng ngồi dậy, mắt cong cong cười, tinh tế nói chuyện chọc cười Chu Ngữ Chúc.

Chu Ngữ Chúc ở đầu bên kia bị con dâu nói ngọt, mặt mày đều tràn đầy ý cười. Hai mẹ con huyền thuyên một hồi cuối cùng bà nhớ ra chuyện chính, dặn Lương Tranh cuối tuần này hai đứa cùng về nhà ăn cơm.

Lương Tranh đương nhiên đồng ý, nói chuyện phiếm với bà thêm một lát nữa mới chịu cúp máy.

Lúc này nhìn điện thoại mới phát hiện ra đã 10h hơn. Cô vất điện thoại xuống giường, đi chân trần ra khỏi phòng ngủ.

Chu Húc đang ở trong thư phòng xử lý công việc, lúc Lương Tranh bước vào, anh đang tựa đầu vào ghế trao đổi công việc qua điện

thoại.

Lương Tranh đi đến trước mặt anh, Chu Húc nhìn cô, một tay cầm di động, một tay đặt lên eo Lương Tranh kéo cô vào lòng mình.

Lương Tranh ngoan ngoãn ngồi trên đùi anh, hai chân hươ hươ giữa không trung.

Cô nhàn rãi nghiêng đầu nhìn lướt qua máy tính của Chu Húc, trên màn hình là một đồng các tab công việc đang mở.

Chờ Chu Húc nói chuyện điện thoại xong, cô mới quay đầu, nói với anh: “Dì vừa gọi nhắn hai đĩa mình qua ăn cơm.”

Chu Húc gật đầu, sửa sang lại đầu tóc giúp cô, nhin không được cười: “Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn không bỏ được tật ngủ nướng.”

Lương Tranh bĩu môi kháng nghị: “Em làm việc cả tuần có mỗi hai ngày nghỉ, phải xả hơi chứ.”

Chu Húc cười, nắm cằm, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, sau đó mới nhẹ nhàng nói: “Anh còn chút việc cần xử lý sớm, làm xong chúng ta cùng đi. Bữa sáng trên bàn, sữa bò để trong lò vi sóng, nếu nguội quá thì nhớ hâm lại.”

“Vâng.” Lương Tranh cười, chống bả vai anh, nhảy xuống, chạy ra ngoài.

“Đi dép lê vào. Lạnh đó.”

“Em biết rồi.”

Lương Tranh chạy về phòng ngủ, đi dép lê vào, sau đó đánh răng rửa mặt sạch sẽ mới xuống phòng ăn, ăn sáng.

Bữa sáng là Chu Húc tự tay làm gồm sandwich và trứng chiên. Gần đây cô rất thích ăn sandwich, vì vậy mỗi buổi sáng anh đều dậy sớm chuẩn bị điểm tâm sáng cho hai người.

Cô ngồi trên ghế, hạnh phúc ăn hết bữa sáng, thu dọn bát đĩa xong xuôi, mới làm nóng sữa bò để uống.

Cô không biết Chu Húc còn bận đến mấy giờ, vì vậy dứt khoát về phòng cầm máy tinh đến sofa phòng khách bắt đầu làm việc.

Đại khái tầm 11h Chu Húc cuối cùng cũng từ thư phòng đi ra.

Cô quay đầu, nhón miệng cười: “Anh xong việc rồi?”

Chu Húc gật đầu, kéo tay cô đứng dậy: “Nào đi thôi, em vào thay quần áo đi.”

Lương Tranh cười một tiếng, bị Chu Húc bế về phòng thay đồ.

Lúc hai người đến nhà ba, mẹ Chu Húc là vừa vặn 12h, vừa tiến vào đã thấy Chu lão gia đang ngồi xem tivi.

Lương Tranh không khỏi sửng sốt một chút. Cô và ông nội Chu Húc gặp nhau chính thức duy nhất một lần. Chính là lần ba mẹ cô đến Bắc Kinh, người lớn hai bên gặp mặt nói chuyện. Ngoài sức tưởng tượng bầu không khí giữa hai nhà vô cùng hòa hợp, thân mật.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp riêng ông nội của anh.

Lương Tranh đột nhiên cảm thấy vô cùng căng thẳng, nép sau lưng Chu Húc, nhẹ nhàng níu tay áo anh.

Chu Húc nắm tay cô, hai người cùng đi tới phòng khách. Chu Húc thản nhiên lên tiếng: “Ông đến rồi ạ?”

Chu lão gia lờm anh khẽ hừ một tiếng.

Nghĩ đến tiểu tử thối này đi đăng ký kết hôn cũng không báo cho ông tiếng nào, giờ vẫn còn thấy bực tức.

Lương Tranh không hiểu quá rõ tính tình của ông, nhưng mà người xưa có câu “Thân thủ bất đả tiểu kiểm nhân” (1), vì vậy cô chủ động tiến lên cong mắt cười, ngọt ngào nói: “Con chào ông ạ.”

(1) Thân thủ bất đả tiểu kiểm nhân: ý nói nhìn gương mặt tươi cười biết sai của đối phương, mình muốn đánh cũng không đánh được.

Thái độ ân cần, lễ phép này khiến tâm trạng Chu lão gia tốt lên rất nhiều, cực kì hưởng thụ nở nụ cười, chập rĩ “Ừm” một tiếng.

Chu Húc nói: “Ông ngồi xem ti vi nhé, chúng con lên lầu đây.”

Tâm tình Chu lão gia vừa hòa hoãn một chút đã bị tên tiểu tử thối này chọc tức, ông ngẩng đầu nói: “Thế cháu đi lên một mình đi, để Lương Tranh ngồi đây với ta.”

Chu Húc: “...”

Ông nội đã điểm mặt gọi tên, Lương Tranh đành ngồi xuống, vẫn là câu nói kia “Thân thủ bất đả tiểu kiểm nhân”, vì vậy cô tươi tắn nhoen miệng cười. Lương Tranh có khuôn mặt nhu thuận, thanh tú, khi cười lộ lên thì vô cùng khả ái, đáng yêu, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Tâm tình Chu lão gia lại vui vẻ trở lại, ngẩng đầu lờm ông cháu trai mặt than bên cạnh, ghét bỏ nói: “Cháu còn đứng đây làm gì? Không phải muốn lên lầu hay sao?”

Chu Húc không thèm để ý đến ông già khó tính, khó chiều nhà mình, lù lù ngồi xuống cạnh Lương Tranh nói: “Đột nhiên lại muốn ngồi đây một lát.”

Đây là đương nhiên, ông nội anh chắc chắn đề phòng anh nên mới muốn dùng kế điệu hổ ly sơn này, anh đâu thể bỏ vợ mình đơn thương độc mã đối đầu với con người khắc nghiệt như ông anh được, anh phải ở lại che chở cho Lương Tranh.

Hành động hăm hè này thành công chọc tức Chu lão gia.

Chu lão gia đấu mắt với ông cháu trai một hồi lâu, cuối cùng khinh thường “hừ” một tiếng, lười để ý đến phản ứng của Chu Húc, ông nhìn Lương Tranh, nhàn nhạt nói: “Con bé này cũng thật là to gan, lần trước còn dám chạy đến nhà cãi nhau với ông một trận.”

Lương Tranh không ngờ đến ông nội Chu Húc vừa mở miệng đã muốn tính sổ chuyện cũ với cô.

Nhưng mà hiện tại nghĩ lại Lương Tranh vẫn cảm thấy khi đó cô không hề hành động sai, thẳng thắn đáp lại: “Con không có tìm ông cãi nhau, con chỉ muốn bình tĩnh nói đạo lý với ông thôi.”

Nghĩ đến việc kia, đến giờ cô vẫn còn đau lòng thay Chu Húc, nhịn không được nói thêm: “Ông không biết khi đó Chu Húc vất vả thế nào đâu. Biết bao tâm huyết của anh ấy đều bị ông phá hủy. Nào có người ông nào đối xử với cháu ruột như vậy.”

Lúc đó thực sự cô rất tức giận, đau lòng thay Chu Húc. Dù bây giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy đau lòng. Cô nhìn Chu lão gia, nhịn không được nói tiếp: “Ông à, ban đầu là con mạo phạm ông, con chân thành nhận lỗi, và xin lỗi ông. Nhưng không phải là ông cũng nên nói lời xin lỗi với Chu Húc nhà con?”

Chu Húc sừng sốt nghiêng đầu nhìn cô.

Lương Tranh kiên định, nhìn thẳng vào Chu lão gia ngồi đối diện.

Chu lão gia bị cô gái này làm ngạc nhiên không ít, không nghĩ đến nha đầu này không hề sợ ông chút nào, còn dám cùng ông tranh luận.

Ông sống đã hơn nửa đời người, trong nhà luôn là người nắm quyền, cũng sử dụng quyền hành này để đàn át tất cả, dù ông có sai cũng không ai dám ở trước mặt ông yêu cầu ông nhận lỗi.

Ong nhíu mày, nhìn cô gái trẻ trước mặt hồi lâu: “Con biết mình đang nói gì không?”

Lương Tranh gật đầu, thản nhiên đáp: “Con biết. Ông chắc chắn là một người hiểu đại nghĩa, biết rõ phải trái, đúng sai.”

“...”

Chu Lão gia nghẹn lời, không nói được câu nào khác.

Nhóc con này không những gan lớn, mà còn rất cơ trí, thông minh, biết khích bác ông.

Nhưng mà mục đích hôm nay đến đây của ông vốn là để giải quyết mọi khúc mắc trước đây giữa họ.

Ông mở miệng, nhìn Chu Húc nói: “Được rồi. A Húc, vô luận là vì nguyên nhân gì, những việc trước kia là ông nội không đúng, ông nội xin lỗi con.”

Nói xong lại quay sang nhìn Lương Tranh: “Ông cũng xin lỗi con, trước đây đã dùng tiền đồ của A Húc để uy hiếp con rời xa nó. Là ông hồ đồ, hy vọng con có thể thông cảm cho ông.”

Sự tình đã xảy ra rất lâu, hiện tại Lương Tranh chỉ đơn thuần nghĩ nhưng khó khăn đó là ông trời muốn thử thách, khảo nghiệm tình cảm của cô và Chu Húc. Hơn nửa năm xa cách kia để bọn họ hiểu được cả đời này nếu không ở cạnh nhau, vậy thì cuộc sống của họ chẳng còn ý nghĩa, chẳng còn hạnh phúc.

Cô cười cười nói: “Không sao đâu ông.”

Chu lão gia thở dài, vỗ vỗ bả vai Chu Húc: “Ông nội già rồi, Chu gia về sau giao cho con gánh vác. Con phải nhớ kỹ chuyện đã hứa với ông, càng ngày càng đưa cơ nghiệp Chu gia phát triển lớn hơn.”

Chu Húc gật đầu, nghiêm túc nói: “Ông yên tâm.”

Từ trước đến nay Chu Húc vốn là người kiệm lời, không ba hoa, hứa hẹn. Chỉ cần anh đồng ý thì nhất định sẽ hết sức hoàn thành. Chu lão gia nhìn vào đáy mắt đầy kiên định và tự tin của cháu trai, vô cùng yên tâm. Ông khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Có con ở đây, ông đã có thể yên tâm tận hưởng tuổi già được rồi.”

Nói xong ông rút một hồng bao từ trong túi, đưa cho Lương Tranh: “Tranh Tranh, cầm lấy.”

Lương Tranh sửng sò, liên tục khoát tay: “Chúng con không cần đâu ạ.”

Chu lão gia từ nói: “Con là cháu dâu ta, cũng phải để ông nội tặng hồng bao cho con chứ. Cầm lấy.”

Lương Tranh do dự mấy giây, cuối cùng lễ phép đón lấy, hào phóng nói: “Con cảm ơn ông nội.”

Lúc này Chu lão gia mới cười rộ lên, ông chống quai trượng đứng dậy, hòa ái nói: “Ông vào phòng bếp xem mẹ hai đứa làm món gì.”

Sau khi Chu lão gia rời đi, trong phòng chỉ còn Lương Tranh và Chu Húc.

Lương Tranh mỉm cười nhìn anh: “Thật ra ông nội cũng đáng yêu đó chứ.”

Chu Húc cười: “Chỉ cần cho em hồng bao lập tức trở thành người đáng yêu?”

Lương Tranh bật cười, lập tức phụ họa: “Tất nhiên rồi.”

Cô toe toét cười, cầm hồng bao trên tay, vui vẻ nói: “Heo đất của em nay lại được ăn no một bữa.”

Chu Húc bị dáng vẻ đáng yêu này của cô chọc cười, anh nhào qua ôm lấy eo cô, hôn Lương Tranh một cái.

Lương Tranh bị dọa, hốt hoảng đẩy vai anh ra: “Ba, mẹ và ông đều ở đây đây. Cần thận một chút.”

Chu Húc cười, néo néo má cô.

Đúng lúc này Chu Ngữ Chúc từ trong bếp đi ra, thấy đôi uyên ương đang quấn lấy nhau, bà nín cười nói: “Tranh Tranh, A Húc, xuống ăn cơm thôi.”

“Vâng ạ. Chúng con xuống đây.” Lương Tranh vội vàng đẩy Chu Húc ra, chạy qua chỗ Chu Ngữ Chúc.

Chu Húc xoa xoa mi tâm, nín cười, đứng dậy, chậm rãi, ung dung đi vào phòng ăn.

Lương Tranh giúp dì Ngữ Chúc bày biện bàn ăn.

Xong xuôi, Chu Ngữ Chúc vui vẻ nói: “Mọi người cùng ngồi xuống thôi.”

Lương Tranh đi đến bên cạnh Chu Húc, Chu Húc đứng lên kéo ghế cho cô.

Lương Tranh đến, bữa cơm gia đình nhà họ Chu náo nhiệt hơn hẳn.

Trong lúc cao hứng Chu Ngữ Chúc đề cập đến hôn lễ của cả hai, bà tính toán ngày tháng, thấy đầu xuân sang năm vừa đẹp: “Mẹ thấy đầu xuân sang năm rất đẹp, 20/3 ngày tốt. Địa điểm cử hành hôn lễ các con cứ tìm xem chỗ nào ưng ý, nhưng sớm một chút, đừng thấy thời gian còn dài mà nước đến chân mới nhảy, hôn lễ có rất nhiều thứ cần chuẩn bị, sắp xếp, lên kế hoạch chu đáo.”

Chương 78: LẤY LÒNG

Lễ cưới của Lương Tranh và Chu Húc sẽ được cử hành vào đầu mùa xuân năm sau.

Gần đây cô cũng hay lui đến Chu gia, chủ yếu là do Chu lão gia gần đây tâm tình rất tốt, không có chuyện gì liền gọi cháu trai, cháu dâu tương lai đến đại trạch ăn cơm.

Người thân của Chu Húc không nhiều, ăn vài bữa cơm, dần dần Lương Tranh cũng nhớ chậm rãi làm quen hết tất cả mọi người.

Có điều cô vẫn luôn cảm thấy kỳ quái. Ngày đó sau khi cơm nước xong xuôi, cô bị kéo đi chơi mạt chược.

Trò này cô không giỏi lắm, vốn là không muốn chơi, nhưng mấy cô em họ cứ nhất định phải lôi kéo Lương Tranh bằng được.

Ngồi chung bàn còn có mợ hai và mợ ba Chu gia.

Lương Tranh mỉm cười nhẹ nhàng, lễ phép chào hỏi hai người, trong lòng hơi lo lắng.

Cô và hai người kia có chút khúc mắc. Mợ hai và mợ ba nhà họ Chu có quan hệ vô cùng tốt với Triệu Văn Anh, trước kia nói xấu cô không ít.

Nhưng với tính tình vô tư, thoải mái của Lương Tranh, những chuyện này cô không thù hằn, để bụng, nhưng cũng sẽ không chủ động giao thiệp.

Cho dù gần đây quan hệ giữa cô và Chu gia hòa hảo không ít, nhưng hai người này ngay đến nhìn cô còn lười.

Cô đang định đặt bài xuống, uyển chuyển rút lui, mợ ba đã lập tức đè tay Lương Tranh lại, cười nói: “Cháu dâu, chơi thêm hai ván nữa đi, đều là người một nhà cả. Vừa chơi vừa nói chuyện.”

“Đúng, đúng! Khó có được hôm nào nhiệt như thế này.” Mợ hai nhanh nhẹn tiếp lời.

Lương Tranh: ...

Mặc dù không vui nhưng hai người này dù gì cũng là trưởng bối, cô không muốn làm mất mặt họ chỗ đông người.

Chỉ nghĩ thầm có lẽ hai người muốn liên thủ đối phó mình.

Nhưng mà chuyện tiếp theo hoàn toàn chệch ra ngoài sở liệu của cô.

Ban đầu Lương Tranh còn nghĩ hai bà mợ định làm khó mình, nào ngờ hai ván tiếp theo hai người này không ngừng cho cô ăn. Cô thắng liên tiếp, mợ hai, mợ ba thì ngược lại: THUA THẢM, nhưng lại thua một cách rất vui vẻ.

Lương Tranh có chút ngỡ ngàng, đúng lúc Chu Kỳ ung dung đi tới, cô kéo cậu ta, tìm cứ đứng dậy nói: “Anh trai cậu đâu?”

“Em không rõ. Hình nh đang ở thư phòng.”

Lương Tranh chuồn êm, đi tìm Chu Húc.

Vừa đẩy cửa bước vào thư phòng, đã thấy bóng dáng quen thuộc của anh ngoài ban công. Chu Húc chống tay trên lan can, nói chuyện điện thoại.

Cô nhoẻn miệng cười, đóng cửa, đi đến chỗ anh. Chu Húc nghe thấy tiếng động, quay đầu, vừa thấy cô lập tức mỉm cười.

Lương Tranh đi đến ban công, cầm xấp tiền trong tay vẫy vẫy anh.

Chu Húc chau mày, kéo eo cô, khoảng cách giữa hai người lập tức được rút ngắn.

Lương Tranh cong cong mắt, nhìn anh cười.

Chờ Chu Húc nói chuyện điện thoại xong, cô mới lắc lắc xấp tiền trước mặt anh, tinh nghịch nói: “Anh đoán xem em lấy chỗ tiền này từ đâu nào?”

Chu Húc cất điện thoại vào túi áo kéo tay cô, bật cười: “Thắng được.”

Lương Tranh toét miệng cười, thần thần bí bí hỏi: “Anh đoán xem ai thua em?”

“Chu Nha? Trình độ chơi bài của nhóc con đó đúng là quá kém, lần nào chơi cũng tặng không tiền cho người khác!”

Lương Tranh lắc lắc đầu: “Là mợ hai và mợ ba của anh đó!”

Chu Húc nhú mày.

Lương Tranh cười nói: “Có phải anh cũng cảm thấy rất kỳ quái không? Không biết hai người này đang nghĩ gì nữa. Ban đầu em còn cho là hai mợ ấy định liên thủ đối phó với em. Ai ngờ đâu cố tình cho em thắng, còn vô cùng cao hứng nữa.”

Cô hoài nghi có phải do ảo giác của mình không mà Lương Tranh lờ mờ cảm thấy hai người kia đang tìm cách lấy lòng cô.

Chu Húc cười, ôm lấy eo cô, nói: “Không kỳ lạ chút nào cả.”

“Hả?”

Chu Húc mỉm cười: “Bây giờ anh là đương gia (1), các gì ấy sợ anh thay đổi quy tắc trong nhà, bóp chặt chi tiêu cả họ, làm khó nhà họ, vì thế tự nhiên muốn đến lấy lòng em.

Lương Tranh ngẩn ngơ, sau đó giật mình nói: “Mấy mợ ấy chạy đến lấy lòng em làm chi? Không phải nên đi lấy lòng anh mới đúng sao?”

Chu Húc bật cười: “Tất nhiên là phải lấy lòng em rồi, ai chả biết anh yêu Lương Tranh như mạng, em nói gì anh cũng nghe hết.”

Lương Tranh không nén được khanh khách cười: “Họ đúng là coi trọng em quá rồi. Em làm sao mà nói được anh chứ?”

Chu Húc nhìn cô khẽ cong môi, néo néo mặt Lương Tranh: “Không cần khiêm tốn.”

Lương Tranh cười, hai bàn tay áp lấy khuôn mặt điển trai của anh, tinh nghịch nói: “Vậy anh sẽ nghe em mà thay đổi quy tắc trong nhà sao?”

Anh kéo tay cô, hôn một cái, dịu dàng cười: “Người nào nên trị vẫn phải trị.”

Lương Tranh cười rộ lên: “Người nhà anh đúng là rất có ý tứ.”

Chu Húc bật cười, kéo cô tiến sát vào lồng ngực mình, chậm rãi hôn xuống.

Nhưng mà, quả thật hai người mợ này nhiệt tình thái quá, khiến cho Lương Tranh vừa nhác thấy bóng họ đã mãi móng rút lui.

Chu Manh toét miệng cười, thủ thỉ vào tai cô: “Hai người quen làm mọi thứ quá lên.”

Lương Tranh gật đầu đồng ý, bất đắc dĩ mím cười.

Buổi chiều, Chu Húc phải về công ty xử lý chút chuyện.

Lương Tranh ở lại nhà ông ăn tối, sau đó vào phòng Chu Manh nói chuyện phiếm. Chu Kỳ đứng ở ngoài cửa gõ gõ mấy tiếng sau đó thò

đầu vào nói: “Chu Thăng hẹn chúng ta đi nhậu nhẹt, mọi người đi chứ?”

Lương Tranh không biết uống rượu, chỉ tham gia cho náo nhiệt.

Chu Manh thì khác, nghe thấy đi tụ tập hai mắt lập tức sáng lên, nhanh chóng nhảy xuống giường: “Đi luôn! Chờ em chút! Em thay quần áo.”

Nói rồi cô bé lập tức đi thẳng vào phòng thay đồ.

Đã là cuối năm, bầu không khí hân hoan đón năm mới, chào năm cũ khắp mọi nơi. Trên đường nhà nhà treo đèn lồng vô cùng đẹp mắt.

Nhóm người đến địa điểm cũ, Dương Thăng đã đặt phòng, đang ngồi bên trong cùng Tần Tống.

Lương Tranh không uống được rượu, cô ngồi một bên gửi tin nhắn cho Chu Húc, dặn anh xong việc thì đến thẳng quán bar vẫn hay đi cùng cánh Dương Thăng.

Chu Húc lập tức nhắn lại, lát nữa sẽ tới.

Cô nhắn xong, ngẩng đầu lên nói chuyện phiếm với Chu Manh.

Hơn 9h, Chu Húc đến chỗ hẹn, Lương Tranh lặng lẽ hỏi anh đã ăn cơm tối chưa.

Chu Húc lắc đầu: “Chưa. Hai đứa mình về đi ăn đã.”

Nói rồi lập tức kéo cô đứng lên: “Mấy người cứ chơi đi, chúng tôi về trước đây.”

Dương Thăng “a” một tiếng hỏi: “Nhanh thế đã đi?”

Lương Tranh cười: “Sáng mai hai chúng mình bay về Giang Thành.”

Chu Húc đá đá Chu Kỳ, căn dặn: “Nhớ đưa Mạnh Mạnh về an toàn, đừng để con bé uống nhiều quá.”

“Dạ, em nhớ rồi.”

Lương Tranh kéo tay anh, nhẹ hỏi: “Anh muốn về nhà ăn, hay ăn ở ngoài?”

Chu Húc đáp: “Về nhà đi, Hình như nhà mình còn sủi cỏ đúng không?”

Lương Tranh gật đầu: “VẬY về nhà em nấu cho anh ăn.”

Chu Húc nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười.

Lương Tranh liếc anh một cái: “Nhìn em gì thế?”

Chu Húc cong môi: “Không có gì.”

Đúng lúc hai người từ bên trong phòng đi ra thì đụng trúng Triệu Văn Anh.

Cô ta đi cùng một nhóm chị em khác.

Triệu Văn Anh nhìn thấy Lương Tranh và Chu Húc tay trong tay đi ra, lập tức đi đến chặn hai người họ. Ánh mắt kiên định dán trên người Chu Húc.

Lương Tranh mang lòng hóng chuyện hay, ung dung chờ diễn biến.

Triệu Văn Anh nhìn Chu Húc, ánh mắt chan chứa tình cảm như gặp lại người yêu cũ vậy, đáy mắt còn vương nước mắt. Cô ta nhìn anh, giọng hơi run nói: “Chu Húc, chúng ta nói chuyện với nhau một chút được không?”

Lương Tranh nghe thấy thế, vô thức quay lại nhìn anh, lòng thầm nghĩ có phải mình nên tránh đi một chút.

Nhưng mà Chu thiếu gia đương nhiên không phải người tốt tính như thế, vô cùng phũ phàng, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Tôi quen biết cô sao?”

Triệu Văn Anh sửng sờ.

Mấy cô gái đi cùng đều khó xử nhìn nhau, Triệu Văn Anh thẹn quá hóa giận nhìn không được, nóng nảy nói: “Cô ta gì tốt? Cô ta xinh đẹp ư? Có giáo dưỡng sao? Có bố cảnh, gia thế hơn Triệu gia à? Chu Húc, đến cùng anh thích cô ta vì lý do gì?”

Chu Húc nhàn nhạt đáp: “Cô ấy đương nhiên xinh đẹp hơn cô, có giáo dưỡng hơn cô. Cái gì của cô ấy tôi đều thích, cô ấy nhăn mày một cái tôi sẽ lo lắng, cười một cái tôi liền hạnh phúc cả ngày.”

Lương Tranh sửng sờ, trái tim khẽ rung lên.

Chu Húc lạnh lùng liếc nhìn Triệu Văn Anh, lười cùng người phụ nữ không biết điều này giằng co, tốn thời gian, anh thẳng thắn cảnh cáo: “Triệu tiểu thư, tốt nhất cô nên thu hồi mấy cái thủ đoạn hèn nhát, dơ bẩn của mình lại, đừng ép tôi phải ra tay vạch trần.”

Lúc trước Triệu Văn Anh không ít lần trước mặt người nhà của anh, năm lần bảy lượt ám chỉ Lương Tranh vì tiền mới đeo bám Chu Húc. Cô cho rằng thủ đoạn của mình cao minh, mượn gió bẻ măng, không ai hay biết. Nhưng Chu Húc chỉ cần nhìn qua đã hiểu rõ.

Chu Húc cực kì phiền chán, nói xong lập tức dặt tay Lương Tranh rời đi.

Ra đến cửa, Lương Tranh chấp tay ra sau lưng, tủm tỉm cười nhìn anh: “Chu Tổng quả là có số đào hoa nha.”

Sau đó đi một vòng quanh anh, giả vờ đánh giá: “Kỳ thật hai người có thể đi nói chuyện một lúc, em sẽ tránh đi chỗ khác, trả không gian riêng tư cho anh với cô ấy.”

Chu húc kéo tay cô, không cho phép ai đó nói linh tinh nữa, bóp bóp má Lương Tranh: “Đồ vô lương tâm.”

Cô nhịn không được bật cười thành tiếng, kéo cánh tay anh cực kỳ cao hứng băng qua đường đến phía đối diện lấy xe.

Đương gia, tiếng Hán 当家 . Đương gia có bốn nghĩa, một là chỉ người làm chủ cơ nghiệp gia đình, hai là chỉ người chủ trì sự vụ gia đình hoặc sự vụ công cộng, ba là làm chủ, bốn là chỉ người chồng.1. Nghĩa thứ nhất, chỉ người làm chủ cơ nghiệp gia đình.

"Sử ký Tần Thủy Hoàng bản ký": "Kim thiên hạ dĩ định, pháp lệnh xuất nhất, bách tính đương gia tắc lực nông công, sĩ tắc học tập pháp lệnh tịch cấm." (Nay thiên hạ đã định, ban xuống pháp lệnh, bách tính đương gia thì theo nông công, kẻ sĩ thì học theo pháp lệnh cung cấm vua ban).

"Lưu hành thủ" của Dương Xiêm quyển thứ hai: "Giáo nhĩ đương gia bất đương gia, cập chí đương gia loạn như ma." (Dạy người quản lý gia nghiệp mà như không quản lý, mãi cho đến khi việc quản lý gia nghiệp (đương gia) rối như tơ vò).

"Tứ thế đồng đường" của Lão Xá chương I: "Nhi tử bất thường trú tại gia lý, tức phụ hựu đa bệnh, sở dĩ sự thực thượng thị trưởng tôn dĩ trưởng tôn tức phụ đương gia." (Con trai không thường ở trong nhà, con dâu bệnh tật liên miên, vì vậy trên thực tế để cháu trai cả quản lý việc nhà (đương gia), cháu dâu cả làm dâu con quản lý trong nhà.)

2. Nghĩa thứ hai, chỉ người chủ trì sự vụ gia đình hoặc sự vụ công cộng.

"Hợp hãm sam" quyển thứ nhất của Trương Quốc Tân: "Mãi mại quy lai hãn vị tiêu, thượng sàng do tự tượng lai triêu, vy thậm đương gia đầu tiên bạch, mỗi nhật tư lượng kế vạn điều." (Chuyện mua bán đồ mờ hôi còn chưa tan biến, lên giường rồi vẫn còn nghĩ đến sáng, tại

vì sao tóc đương gia bạch sớm, mỗi ngày đều tính toán ngàn chuyện.)

"Phi hoa tập: Điểm Thương Sơn hạ kim hoa kiều" của Tào Tĩnh Hoa: "Tha đích thoại bất dẫn điều lý phân minh, nhi thả liên số tự đô tượng nhất xuyên xuyên trên châu, thung khẩu trung cồn cồn lưu xuất. Giá thị nhất vị hung trung hữu 'số' để hảo 'đương gia'." (Lời của nàng không những câu nào ra câu ấy, mà đến từng con số cũng như ngọc quý, từ trong miệng cuồn cuộn tuôn trào. Đây chính là một vị đương gia tốt trong đầu có tính toán.)

3. Nghĩa thứ ba, làm chủ.

"Oạt đường" của Phùng Kim Đường: "Lão Cường bả đầu hựu nhất oa: 'ngã để chuỷ ngã đương gia, tưởng thuyết thuyết, bất tưởng thuyết bất thuyết ma.'" (Lão Cường lại lắc đầu: "Miệng của ta ta làm chủ (đương gia), muốn nói thì nói, không muốn nói thì không nói).

4. Nghĩa thứ tư, chỉ người chồng.

"Tục ngữ khảo nguyên" của Lý Giám Đường: "Bắc tục thê đối nhân xưng kỳ phu viết đương gia." (Tập tục phương Bắc người vợ nói với chồng mình là "đương gia").

nguồn: 百度百科/当家.

Chương 79: MẬT NGỌT CHẾT RUỒI

Năm nay Lương Tranh muốn dẫn Chu Húc về Giang Thành ăn tết, vốn là định nghỉ tết cả hai sẽ trở về, nhưng công ty Chu Húc có công việc đột xuất, nên khởi hành chậm so với dự định ban đầu 2 ngày.

Máy bay Hạ Cánh xuống sân bay Giang Thành vừa vặn 9h hơn

6h sáng Lương Tranh đã bị Chu Húc dựng dậy từ trong chăn, ôm đến nhà tắm đánh răng rửa mặt. Trên đường đi cô vẫn còn mắt nhắm mắt mở, tỉnh tỉnh mê mê. Vừa lên đến máy bay lập tức tựa vào vai Chu Húc ngủ thiếp đi.

Cô ngủ một mạch cho đến tận khi máy bay hạ cánh mới mơ màng tỉnh dậy.

Vừa tỉnh vẫn còn ngái ngủ, cô vô thức dụi đầu trong ngực anh, vừa dụi mắt vừa hỏi: “Mấy giờ rồi anh?”

Chu Húc thấp giọng: “9h30.”

Chu Húc cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng xoa đầu Lương Tranh, mỉm cười: “Tỉnh ngủ chưa?”

Lương Tranh “à” một tiếng, vẫn lờ lững chôn đầu trong lồng ngực anh làm nũng.

Chu Húc vỗ vỗ lưng cô: “Ngủ tiếp thêm hai phút đi.”

Lương Tranh quả nhiên nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Thời điểm ra khỏi tàu bay cô vẫn còn mơ màng tựa vào người Chu Húc, để mặc

anh tự lo liệu.

Đến khi đến cửa sân bay cô mới tỉnh ngủ hẳn.

Hôm nay thời tiết Giang Thành rất tốt, cho dù đang là cuối đông nhưng mặt trời ấm áp, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Tâm tình Lương Tranh rất hào hứng, vui vẻ, tựa đầu vào cửa sổ hóng gió.

Tóc bị gió thổi tán loạn, cô quay đầu nhìn Chu Húc mỉm cười: “Chu Húc, buổi chiều chúng mình cùng đi đạp xe đạp đi, hôm nay thời tiết thật dễ chịu, em muốn đi vận động một chút.”

Chu Húc cười, gật đầu.

Điện thoại reo lên, mẹ Lương gọi đến hỏi xem hai vợ chồng đã tới đâu rồi.”

Lương Tranh cao hứng đáp: “Chúng con đến đường Tân Hồ rồi, 10p nữa về đến nhà.”

Mẹ Lương ở đầu bên kia, tươi cười đáp: “Được. Hai đứa về tiện mua đôi câu đối nhé, nãy ba mẹ đi mà quên mua.”

“Dạ vâng.”

Lương Tranh đáp ứng, gần đến nhà tiện đường, dừng xe mua một đôi câu đối.

Bởi vì đang trong kì nghỉ tết, phố phường đông vui, náo nhiệt, trên cầu xa xa còn có một nhóm múa lân, thu hút không biết bao nhiêu người nán lại xem.”

Hai bên đường đều bày bán cơ man là đồ tết, Lương Tranh nhìn mấy chiếc đèn lồng đẹp mắt, liền gạ gãm Chu Húc mua một ít treo ở ban

công.”

Vì có rất nhiều người xếp hàng chờ viết câu đối, thời gian còn sớm, tâm trạng Lương Tranh lại vô cùng vui vẻ, vì vậy nắm tay Chu Húc ngắm hết chỗ này, chỗ kia, xem đủ mới kéo Chu Húc về lại chỗ cũ nhờ ông Trương viết cho đôi câu đối.

Lúc mua xong câu đối đi ra, Lương Tranh nhìn thấy xa xa một quầy bán khoai lang nướng. Cô kéo tay Chu Húc, chỉ chỉ: “Chu Húc, em muốn ăn cái kia.”

Khoai lang vừa nướng vẫn còn bốc khói nghi ngút, giữa trời đông giá rét mang một phong vị rất riêng: giản dị mà ấm áp.

Chu Húc cười, dắt cô đi qua mua. Một củ khoai ở đây rất lớn, Lương Tranh còn chưa ăn hết hai má đã đỏ bừng lên vì nóng. Vừa về đến nhà, Lương Tranh háo hức gọi to:

“Ba, mẹ chúng con về rồi.”

Mẹ Lương đang tất bật trong bếp, nghe thấy tiếng con gái, vội vàng chạy ra, hứng khởi nói: “Hai đứa về rồi đấy à?”

Lương Tranh vừa thấy mẹ lập tức bổ nhào vào lòng bà, reo lên: “Mẹ, con nhớ mẹ lắm.”

Mẹ Lương bật cười, thấy trong tay con gái còn đang cầm một túi khoai lang nước ăn dở, lập tức trách yêu: “Sắp ăn cơm rồi còn ăn linh tinh.”

Lương Tranh bĩu môi, vừa cúi đầu đổi giày vừa nói: “Tại con thèm quá mà.”

Mẹ Lương cưng chiều mỉm cười, đi qua đỡ lấy hành lý trên tay Chu Húc: “A Húc, đói chưa? Cơm nước sắp xong rồi hai đứa ngồi nghỉ ngơi, rửa chân tay mặt mũi đi, chuẩn bị ăn cơm!”

“Con cảm ơn mẹ.”

Không khí trong nhà náo nhiệt hơn hẳn, mẹ Lương cao hứng đem đèn lồng và câu đố treo lên: “Tranh Tranh, hai đứa cứ vào phòng nghỉ ngơi đi, ba con sang nhà cậu có chút việc, tí nữa là về rồi nhà mình cùng ăn cơm.”

“Dạ vâng.”

Lương Tranh vừa vào phòng lập tức chui vào trong chăn định đánh một giấc.

Chu Húc đi sau, đóng cửa, mỉm cười trêu chọc cô: “Em lại định ngủ lười thêm giấc nữa đúng không?”

Lương Tranh bật dậy, đá anh một nhát.

Chu Húc cười, thuận thế nắm lấy cổ chân cô, ngồi xuống bên cạnh.

Lương Tranh thuận thế leo lên đùi Chu Húc, vòng tay ôm cổ anh, hôn lên môi Chu Húc một cái.

Vừa định ngoan ngoãn leo xuống, lại bị Chu Húc giữ lại, chế trụ gáy hôn sâu.

Hai người cứ thế náo loạn một trận, cho đến khi Lương Tranh bị hôn đến không thở nổi, Chu Húc mới thỏa mãn buông cô ra.

Cô nhảy xuống, mở rương hành lý, đem tất cả mỹ phẩm dưỡng da, và các vật dụng cá nhân lấy ra, nhét vào tay Chu Húc.

Chu Húc giúp cô bày lên bàn trang điểm, thuận tiện kéo ghế ngồi xuống.

Anh nhìn Lương Tranh ngồi dưới thảm bận rộn sắp xếp đồ ra.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lá, nhảy qua khung cửa sổ, rơi vương vãi trên người cô, khiến cả người Lương Tranh như phát sáng.

Chỉ cần lẳng lẳng nhìn cô như thế cũng đủ khiến anh cảm thấy an bình, hạnh phúc, khoe môi anh khẽ giương lên, ôn nhu như gió xuân.

Lương Tranh đem tất cả quần áo của hai người xếp lên giường, ngẩng đầu nhìn Chu Húc đang chăm chú nhìn cô cười.

Lương Tranh tinh nghịch hỏi: “Anh cười gì đó?”

Chu Húc bật cười, không trả lời cô, chỉ cúi đầu, dịu dàng xoa đầu Lương Tranh, nhẹ nhàng nói: “Đồ ngốc.”

Tiếng ba Lương Tranh từ ngoài truyền vào, Chu Húc đứng dậy, cởi áo vest treo lên giá, sau đó đi ra ngoài.

Lương Tranh nằm lười trong phòng ngủ một lúc mới đi ra.

Ba cô và Chu Húc ở ngoài dán câu đối, cô ra ngó một cái, đứng tựa vào khung cửa, nói chuyện với ba: “Ba, ba đi sang nhà cậu làm gì thế?”

Ba Lương cười nói: “Xe của cậu con có chút vấn đề, ba sang xem giúp.”

“Đúng đúng, A Húc, chuẩn rồi đó.” Ba Lương nhìn đôi câu đối đỏ thắm cân đối hai bên, rất hài lòng, cao hứng nói: “Vào nghỉ ngơi nào, ba đi lấy rượu, hôm nay hai ba con ta phải uống với nhau mấy chén.”

Nói rồi liền vui vẻ đi vào bên trong.

Lương Tranh đứng ngoài cửa mỉm cười nhìn anh, Chu Húc tiến đến, nhéo nhéo mặt cô nói: “Cười cái gì?”

Lương Tranh nháy nháy mắt, kéo tay anh: “Buổi tối chúng mình sang nhà ông nội ăn cơm nhé.”

Sau khi kết hôn xong, Chu Húc còn chưa gặp mặt họ hàng nhà Lương Tranh.

Tất cả mọi người trong nhà đều hiếu kỳ, chờ đến tối, tất cả cô dì, chú bác, tụ tập tại nhà ông nội. Xa xa thấy chiếc xe từ từ đi tới, mọi người đều dài cổ ngóng ra, muốn nhìn cậu cháu rể may mắn lấy được cô cháu gái rợu nhà họ.

Hôm nay Chu Húc ăn mặc rất nghiêm chỉnh, sơ mi trắng, quần tây màu đen, dáng anh cao ráo, lưng thẳng như cán bút, khí chất cao quý, thời điểm từ trong xe bước ra, đẹp trai, phong độ không sao tả hết.

Không biết là ai lặng lẽ nói: “Ai nha, cậu bạn trai này của Tranh Tránh đáng dập đúng là quá xuất sắc.”

Đây là lần đầu Chu Húc ra mắt họ hàng nhà họ Lương, trước khi đến đã tỉ mỉ chuẩn bị một xe quà tặng, ai cũng có quà, mỗi món quà đều rất tinh tế, đúng mực.

Lương Tranh cũng không biết anh chuẩn bị lúc nào, nhưng tóm lại là *mật ngọt chết ruồi (1)*, cả buổi tối hôm đó cô liền nghe thấy các cô, các mợ hết lời ca ngợi dáng dấp, tính tình của Chu Húc, nào là: chàng trai này thật hiểu chuyện, con cái nhà ai mà không những đẹp trai còn lễ phép, cậu con rể thế này có đốt đèn lồng cũng không tìm được đâu... khiến mẹ Lương vui vẻ đến không khép miệng lại được, hào hứng nói: “A Húc rất tốt, với tình tính của Tranh Tranh nhà em chắc cũng chỉ có thằng bé này mới chiều nổi.”

Lương Tranh ngồi bên cạnh nghe được, không vui bĩu môi: “Mẹ! Mẹ cũng quá bất công rồi. Tính tình con gái mẹ rõ ràng vô cùng tốt. Là ai

kia may mắn lấy được con gái mẹ mới phải.”

Cả nhóm các cô, các thím bị Lương Tranh chọc cười.

Lương Tranh quay đầu nhìn Chu Húc, thấy anh đang đứng một góc nghe điện thoại.

Cô đi đến một gốc cây ăn quả, ngồi xuống.

Chu Húc nhìn thấy Lương Tranh, nói chuyện điện thoại xong, liền chạy đến ngồi cạnh cô.

Lương Tranh kéo tay anh, chăm chú nhìn ngó: “Chu Húc anh dùng chiêu “Mật ngọt chết ruồi” này cũng thật chuẩn, thật độc, từ trên xuống dưới các cô, càng thím đều chính thức trở thành fan hâm mộ cuồng nhiệt của anh.”

Chu Húc nhìn cô, bật cười, anh không có đáp lại lời cô, chỉ đưa tay vuốt vuốt má Lương Tranh hỏi: “Sao lại lạnh thế này?”

Lương Tranh nói: “Trời hơi lạnh.”

Chu Húc kéo mũ áo lên che tai cô: “Đã dặn em mặc nhiều áo hơn rồi.”

Anh kéo cô vào trong phòng.

Lương Tranh làu bàu nói: “Em đã mặc rất nhiều áo rồi, không muốn mặc thành con gấu Bắc cực ra ngoài đường đâu.”

Chu Húc cười, kéo cô vào nhà ngồi xuống gần máy sưởi.

Lương Tranh và Chu Húc ở Giang Thành hết kì nghỉ tết, sang năm mới mới trở về Bắc Kinh.

Hội chứng sau tết vẫn còn dư âm, ngày đi làm đầu tiên người nào cũng không có tinh thần.

Nhưng có rất nhiều văn kiện, hồ sơ chất đống, cả ngày Lương Tranh loay hoay với các con số, sau đó lại phải chạy qua sở tư pháp đưa hồ sơ. Cô bận bịu cả ngày hơn 5h mới xong việc thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi về thì Chu Húc gọi đến, hỏi cô mấy giờ tan tầm.

Lương Tranh vừa thu đồ, vừa nói: “Em đang định về. Anh thì sao? Hôm nay có bận lắm không?”

Chu Húc nói: “Em cứ nói đi? Anh đang ở gần công ty em, chờ anh một chút, anh qua đón em cùng về. Váy cưới đã mang đến chỗ anh rồi, tiện em qua xem thử đi.”

Nguyên văn là "糖衣炮弹" tức là "Vỏ bọc đường", còn được gọi là "bom bọc đường", gọi tắt là "bom đường" Đây là một phép ẩn dụ nổi tiếng của Mao Trạch Đông. Nó có nghĩa là một khẩu súng thần công được bọc trong một chiếc vỏ bọc đường, một phép ẩn dụ để chỉ sự ăn mòn, hoặc lôi kéo mọi người về phe mình. Thể hiện một sự đẹp đẽ, ngọt ngào nhưng che giấu tai họa. Trong cuộc chiến ở eo biển Đài Loan đây còn được ví như là một chiến lược tâm lý để dụ kẻ thù. Ở đây tác giả cho vào ngoặc kép, là một kiểu chơi chữ, ám chỉ việc Chu Húc dùng quà tặng để khéo léo lấy lòng mọi người trong nhà họ Lương, mình không biết dùng cụm gì thuần việt hơn nên dùng cụm *mật ngọt chết ruồi*.

Chương 80: VÁY CƯỜI

Bản thiết kế váy cưới vốn đã được bắt tay vào làm, nhưng Lương Tranh không nghĩ đến lại xong nhanh như thế, nghe Chu Húc gọi điện nói váy cưới đã được chuyển đến, cô lập tức ngạc nhiên, lẫn vui mừng hỏi: “Nhìn đẹp không anh?”

Trong giọng nói không giấu được vui vẻ, kích động, Chu Húc nhin cười, cố ý trêu cô: “Em đoán xem.”

Lương Tranh bị anh chọc cười, trách anh thừa nước đục thả câu.

Ý cười trong mắt anh càng sâu nói: “Ngoan Ngoãn chờ anh, 10p nữa anh đến nơi.”

Lương Tranh ngoan ngoãn đáp: “Dạ vâng.”

Cúp điện thoại, Lương Tranh ngồi an vị chờ Chu Húc đến đón, tiện thể điểm lại những công việc của ngày mai.

Các đồng nghiệp đã bắt đầu thu dọn đồ dùng, chuẩn bị tan tầm, Lương Tranh nhìn thời gian, tính toán thì có lẽ Chu Húc cũng sắp đến, liền kẹp lại hồ sơ vào clean bag, tắt máy tính, xách túi lên đi ra bên ngoài.

Vừa xuống lầu, đã nhìn thấy xe anh đậu dưới hầm gửi xe. Anh từ trong xe bước ra: Áo phục đen lịch lãm, giày da bóng lộn, anh tuấn mê người. Rất nhiều nữ nhân viên quay lại nhìn trộm anh.

Chu Húc nhanh chóng lấy điện thoại gọi điện cho Lương Tranh, vừa gọi vừa đi vào cửa thang máy, lên thẳng phòng làm việc của cô. Điện

thoại kết nối, ngược mắt đã thấy cô mỉm cười dịu dàng đứng nhìn anh.

Chu Húc cúp máy, chạy lại xoa xoa mặt cô, cười: “Em xuống lâu chưa?”

Lương Tranh vui vẻ đáp: “Em vừa xuống thôi.”

“Lạnh không?” Chu Húc cúi đầu, nắm lấy tay cô cho vào túi áo khoác của mình.

Lương Tranh một lòng háo hức muốn xem váy cưới. Cô bắt lấy tay anh, ngạc nhiên hỏi: “Váy cưới đâu? Anh chưa lấy về à?”

Chu Húc nhìn cô, không nhịn được bật cười thành tiếng. Anh xoa xoa cằm Lương Tranh: “Để ở văn phòng rồi.”

Nói xong liền dắt Lương Tranh lên xe.

Đây là lần đầu tiên Lương Tranh đến công ty Chu Húc. Thời điểm hai người đến đã là giờ tan làm nhưng trong văn phòng vẫn còn rất nhiều người nán lại làm thêm giờ.

Không biết ai là người đầu tiên nhìn thấy Lương Tranh, kích động thông tin cho các đồng nghiệp: “Cấp báo, cấp báo, tôi vừa nhìn thấy bà chủ tương lai của chúng ta.”

Từ trên xuống dưới công ty ai ai cũng hiếu kỳ với cô bạn gái của Chu tổng này không phải ngày một ngày hai. Dù sao sếp của bọn họ cũng là một người đàn ông ưu tú, lỗi lạc, dáng dấp đẹp trai, phong độ ngời ngời, năng lực làm việc miễn bàn, sát phạt quyết đoán, tác phong nhanh nhẹn lại mạnh mẽ, phụ nữ ngưỡng mộ nhiều không kể siết. Vì vậy mọi người khó tránh được tò mò muốn biết một người đàn ông hoàn hảo như Chu Tổng sẽ thích một cô gái như thế nào.

Tin tức này nổ ra nhanh chóng, tất cả nhân viên khắp càn phòng

ban đều đổ xô về tầng của tổng giám đốc để nhìn lên bà chủ tương lai.

Nhưng mà họ cũng chỉ có can đảm đứng canh ngoài cửa phòng làm việc của Chu tổng, lặng lẽ nghe ngóng mà thôi. Một đồng nghiệp rón rén đi tới bàn thư ký giám đốc cẩn thận hỏi: “Bà chủ tương lai đến rồi? Dung mạo cô ấy thế nào? Đẹp không?”

Vị kia gật gật đầu, chân thành đáp: “Xinh đẹp.”

“Thật?”

Một đồng nghiệp khác gật đầu: “Ừ! Rất xinh đẹp, mà lại là kiểu đẹp khiến người khác vừa nhìn đã yêu thích, muốn thân cận ý. Khuôn mặt rất sáng, khi cười lên đôi mắt cong cong như trăng khuyết hòa ái, dễ gần. Vừa nhìn cô ấy là biết tại sao Chu tổng lạnh lùng của chúng ta đổ con gái người ta.”

“Tôi vừa vào đưa tài liệu cho sếp, bà chủ tương lai đại khái không chú ý đến tôi, ngồi trên ghế sofa hình như đang xem cái gì đó, còn nũng nịu với Chu tổng. Haizzz làm trong công ty lâu như thế, đúng là lần đầu tiên thấy Chu tổng mặt than cười đến vui vẻ, hạnh phúc vậy, trong giọng nói không giấu nổi sự cưng chiều với cô gái kia.”

Lưu Thư kí vừa bước từ phòng tổng giám đốc ra, liền bị bao vây. Cả đám người mắt tro trừng mắt nhỏ, nhìn anh. Lưu Thư ký quả không hổ là thư ký đắc lực của Chu tổng, khí định thần nhàn đặt công văn xuống, nghiêm túc nói: “Tan Tầm không về nhà chạy đến đây làm gì? Giản tán.”

Buổi chiều Chu Húc có tiệc xã giao, vì vậy hiện tại công việc tồn đọng xếp thành chồng, bận bịu đến hơn 7h mới xong.

Lương Tranh tháo giày, ngồi lười biếng trên ghế sofa chơi điện thoại.

Chu Húc khép máy tính, đi đến sofa ngồi xuống cạnh, bế Lương Tranh lên, đặt trên đùi.

Lương Tranh thuận thế ôm lấy cổ anh: “Xong việc rồi.”

Chu Húc gật đầu, cúi xuống hôn lên môi cô.

Cả căn phòng một mảng tĩnh lặng, ánh hoàng hôn vừa tắt, nhường chỗ cho màn đêm dịu dàng, cả thành phố chìm trong ánh đèn sáng rực rỡ lung linh, đủ màu sắc. Bắc Kinh về đêm giảm đi sự vội vã, nhiều thêm nét đô hội, phồn hoa.

Chu Húc ép Lương Tranh lên ghế sofa mềm triền miên một trận, suýt nữa không thể kiềm chế muốn nuốt cô vào bụng, nhưng tiếng bụng sôi lên đột ngột kêu lên, khiến ý đồ xấu xa của ai kia không thể thành công.

Chu Húc buồn cười giương mắt nhìn cô.

Lương Tranh ủy khuất nói: “Em đói.”

Chu Húc cong mắt, xoa xoa mặt Lương Tranh, nguy hiểm nói: “Tạm tha cho em một mạng.”

Anh ngồi dậy, thuận thế kéo cô đứng lên, hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

“Bên ngoài lạnh lắm, mình đi ăn lẩu đi, làm ấm dạ dày.”

Chu Húc “Ừ” một tiếng, xoa xoa đầu cô, đứng dậy bước vào toilet: “Chờ anh một chút.”

Lương Tranh ngồi trên sofa, đeo giày vào, Chu Húc đẩy cửa toilet bước ra, cầm áo khoác trên kệ đưa cho Lương Tranh: “Mặc vào đi.”

Lương Tranh ừ một tiếng, đứng dậy, Chu Húc choàng áo cho cô.

Chu Húc giúp cô mặc xong, mới đi lấy áo của mình khoác vào.

Lương Tranh nhắc nhở anh: “Áo cưới của em.”

Chu Húc cười: “Anh nhớ rồi.”

Chu Húc xoay người bê hộp áo cưới của cô theo.

Lương Tranh nhìn lướt qua váy cưới thêm lần nữa, càng nhìn càng thấy đẹp mắt.

Hai người ăn xong, lái xe về nhà đã là 10h tối.

Chu Húc còn chút công việc phải trao đổi qua video call, Lương Tranh đi tắm trước.

Chu Húc gọi điện xong, lại ngồi xử lý vài văn kiện cần gấp.

Xong xuôi, anh khép máy tính, đứng dậy ra phòng khách uống nước.

Anh đang đứng bên bàn trà, tay cầm chén nước, suy nghĩ vẫn vợ thì đáy mắt lướt qua một tà váy trắng tinh khôi. Anh thoáng ngẩn ngơ, tay hơi run lên.

Anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy Lương Tranh từ trong phòng ngủ bước ra.

Cô mặc váy cưới, cả người như phát sáng dưới ánh đèn lung linh.

Váy cưới trắng thuần càng làm nổi bật làn da non nã, tinh khôi như tuyết của cô.

Lương Tranh đứng trước cửa phòng ngủ, tủm tỉm nhìn anh mỉm cười hạnh phúc, rục rịch như một thiên sứ nhỏ.

Chu Húc hoàn toàn bị mê hoặc, như người mất hồn, thất thần nhìn cô, trong mắt, trong lòng đều là hình ảnh của cô.

Qua thật lâu, cuối cùng anh mới đặt chén nước xuống, chậm rãi đi đến trước mặt Lương Tranh.

Lương Tranh cười hỏi anh: “Được không?”

Chu Húc gật đầu: “Rất đẹp!”

Giọng anh hơi khàn, tay phải vòng qua eo cô, đem Lương Tranh ôm siết trong vòng tay.

Lương Tranh nằm trong lòng anh, trái tim tràn đầy ấm áp.

Cô vòng tay ôm lấy anh, cầm tỉ trên bả vai Chu Húc, tươi cười nói: “Chu Húc, anh đang suy nghĩ gì vậy?”

Chu Húc không đáp, một lúc sau, mới thấp giọng nói: “Em đoán thử xem.”

Lương Tranh bật cười: “Làm sao em biết được.”

Chu Húc lại im lặng, như cũ ôm chặt lấy cô, không chịu buông.

Mặc dù anh không nói gì, nhưng Lương Tranh có thể cảm nhận rõ ràng tình cảm của anh.

Cô vui vẻ nói: “Chu Húc, em vừa nghĩ nếu tương lai ngày ngày có thể ở bên anh, vậy thì chẳng phải ngày nào cũng hạnh phúc như trên mây hay sao!”

Một dòng nước ấm nhẹ nhàng chảy trong lòng anh, Chu Húc siết chặt cô hơn, hốc mắt hơi nóng lên, cánh môi mấp máy, chậm rãi, nhẹ nhàng, thâm tình: “Anh yêu em.”

Lương Tranh bật cười, đáy mắt, khóe môi đều là hạnh phúc, viên mãn.

Chương 81: HẠNH PHÚC MÃN ĐƯỜNG

Đầu mùa xuân, Lương Tranh gả cho Chu Húc.

Mấy ngày nay, Chu gia từ trên xuống dưới tất bật chuẩn bị hôn lễ.

Lễ cưới tổ chức tại Bắc Kinh, địa điểm tổ chức do đích tay Lương Tranh chọn. Sở dĩ cử hành tại thành phố này bởi vì tất cả những hồi ức đẹp đẽ nhất của hai người đều gắn liền với Bắc Kinh.

Thời gian rất đẹp, thời tiết cũng chiều lòng người.

Vào ngày cưới, Lương Tranh mặc áo cưới lộng lẫy ngồi an ổn trong phòng, thợ trang điểm và làm tóc vây quanh cô, miệt mài làm việc.

Mẹ Lương và mẹ Chu cũng ở trong phòng, trên mặt hai người đều thường trực nụ cười mãn nguyện, càng nhìn con gái hai bà mẹ càng cao hứng.

Hơn 9h mới trang điểm xong, các nữ quyến sau khi ăn sáng xong ở tầng dưới, bắt đầu kéo lên phòng ngắm cô dâu. Cả nhóm người vây quanh Lương Tranh không ngớt lời khen ngợi. Lương Tranh mỉm cười ngọt ngào, vì cơn mưa lời khen này mà có chút ngượng ngùng.

Chu Nha từ bên ngoài hớn hờ chạy vào, vừa nhìn thấy Lương Tranh lập tức trầm trồ kêu lên: “Trời ạ. Chị dâu chị đúng là đẹp như thiên tiên vậy.”

Cô nhóc lập tức rút điện thoại di động ra: “Em phải chụp vài tấm gửi cho anh họ mới được, để anh ấy biết cô dâu của anh ấy mỹ lệ, nghiêng nước, nghiêng thành đến mức nào.”

Vừa nói vừa nhanh nhẹn chụp hình.

Lương Tranh nhin không được bật cười, không thềm để ý đến cô em tinh nghịch nhà mình nữa, quay đầu nói chuyện cùng mẹ.

Chu Húc đang ở ngoài vườn hoa tiếp đãi khách khứa tham gia hôn lễ. Người mặc dù ở đây nhưng hồn đã bay đến phòng cô dâu từ lâu.

Điện thoại trong túi vang lên, anh đang bắt tay vài người bạn đón nhận lời chúc phúc. Hôm nay tâm trạng anh vô cùng tốt, trên mặt không nén được ý cười rạng rỡ.

Nói chuyện với khách mời một chút, liền để người làm đưa họ đến các bàn tiệc đã được sắp xếp trước.

Sau khi họ rời đi, anh mới rút điện thoại trong túi, Chu Nha gửi cho mình vài tấm hình, anh mở ra xem, liền thấy cô dâu của mình rạng rỡ trong bộ áo cưới, cười vui vẻ động lòng người. Chu Kỳ đi đến bên cạnh, ngó qua, không khỏi reo lên: “Chị dâu hôm nay quả là đẹp lộng lẫy.”

Chu Húc vội vàng cất điện thoại vào túi, vồ vồ vai cậu em nói: “Anh đi xem Tranh Tranh một chút, chú đứng đây tiếp khách hộ anh.”

Nói xong liền chạy đi.

Trong phòng cô dâu rất náo nhiệt, tất cả mọi người đến quây quần tại đây, rôm rả nói chuyện. Lúc này cô và nhóm Thiến Thiến đang nói chuyện phiếm, đang kể đến thời học đại học, họ cũng coi như là người chứng kiến mối tình của Chu Húc và Lương Tranh từ khi bắt đầu đến bây giờ.

Rõ ràng mới tốt nghiệp 1 năm, nhưng giờ nhớ lại, đột nhiên cảm thấy những năm tháng còn ngồi trên ghế nhà trường vô ưu vô lo ấy cách thật xa.

Tất cả cùng cảm khái, đột nhiên nghe thấy chất giọng cao đặc trưng của Chu Nha: “Anh! Sao anh lại đến đây?”

Tất cả cùng quay lại, Chu Húc từ ngoài cửa tiến vào, không nói không rằng tiến thẳng về phía cô dâu.

Lương Tranh ngồi trên giường, nhìn anh đi về phía mình.

Hôm nay Chu Húc mặc sơ mi trắng, âu phục đen, cực kỳ đẹp trai, quyến rũ.

Khi anh bước đến, nhóm Phùng Thiến cực kì tinh tế nhường chỗ.

Lương Tranh nhìn Chu Húc, nhin không được cười rộ lên: “Sao anh lại lên đây?”

Chu Húc kéo tay cô, ngồi xuống bên cạnh Lương Tranh.

Anh nghiêng đầu nhìn cô dâu xinh đẹp của mình, chăm chú hỏi: “Em mệt không?”

Lương Tranh mỉm cười: “Em không mệt.”

Chu Húc nhìn cô, không nhin được cũng mỉm cười: “Em đói bụng không? Hay là ăn một chút? Để anh bảo người làm đó mang lên cho em ăn nhé?”

Lương Tranh cong mắt, lắc đầu nói: “Em không đói, buổi sáng em đã ăn no rồi.”

Hai người ở đây nhỏ giọng nói chuyện. Trai tài gái sắc cực kỳ đẹp đôi.

Chu Húc còn muốn nán lại, Chu Ngữ Chúc nhin cười, đi đến đuổi anh xuống dưới. Anh lưu luyến hồi lâu mới chịu rời đi.

Hơn 10h, Lương Tranh được mọi người vây quanh đở xuống lầu, chụp ảnh.

Các tân khách đến đã gần đông đủ, ngồi kín vườn hoa sau nhà.

Lúc cô dâu đi xuống, mọi người đều không thể rời mắt.

Hôm nay Lương Tranh quả thật đẹp vô cùng, đẹp đến nỗi cả người như bừng sáng.

Nắng xuân rực rỡ, rơi tán loạn trên người cô, làm nổi bật khuôn mặt thanh tú và nụ cười xán lạn động lòng người.

Chu Húc đứng từ xa, chăm chú nhìn các bạn bè hào hứng xúm quanh cô chụp ảnh, đầu mày, cuối mắt đều là ý cười hạnh phúc, ngắm nhìn cô không rời mắt.

Dương Thăng cảm khái, vỗ vỗ bả vai anh, nói: “Hai cậu chẳng dễ dàng gì mà có thể nắm tay nhau đi đến giờ, đúng là ông trời không phụ người có tình. Những người thực lòng yêu nhau cuối cùng vẫn trở về bên nhau.”

Chụp ảnh với bạn bè xong, vừa ngược lên đã thấy Chu Húc chậm chậm đi đến.

Anh đứng trước mặt cô, vòng tay ôm eo cô, cúi đầu xuống dịu dàng nói: “Mệt không?”

Lương Tranh nhìn anh, tỏ vẻ đáng thương gật đầu, tựa vào ngực Chu Húc, nhỏ giọng nói: “Em đau chân quá.”

Mang giày cao gót lâu, hơi mệt.

Chu Húc ôm eo cô nhắc lên, nhìn thì không thấy gì bất thường nhưng kỳ thật là đem toàn bộ thân thể cô tựa lên người mình.

Anh thấp giọng nói: “Vào bên trong nghỉ một chút đi, những tiết mục nào cần bỏ, anh sẽ đơn giản hóa hết.”

Đến khi hôn lễ kết thúc, Lương Tranh và Chu Húc cùng nhau tiễn khách khứa ra về.

Nhóm khách cuối cùng rời đi, trời cũng đã tối.

Lương Tranh mệt mỏi tựa lên lưng Chu Húc.

Chu Húc xoay người, ôm cô, cười dịu dàng: “Mệt rồi?”

Lương Tranh rã rời “vâng” một tiếng, cả người dựa vào ngực anh.

Chu Ngữ Chúc từ trong nhà bước ra, thấy hai đứa nhỏ nhà mình đang quấn quýt lấy nhau, cười nói: “A Húc, con đưa Lương Tranh về nghỉ đi. Mệt mỏi cả ngày rồi.”

Chu Húc vâng lời nói: “Vâng chúng con xin phép về trước.”

Hôm nay Chu Húc có uống chút rượu nên không thể lái xe, tài xế Chu gia đã chờ sẵn bên ngoài.”

Thấy Chu tổng và thiếu phu nhân nắm tay nhau bước ra, tài xế vội vàng mở cửa xe.

Hôm nay Chu Húc và Lương Tranh sẽ về phòng tân hôn của hai người. Nửa năm trước Chu Húc đã đặt mua một căn nhà mới rộng rãi và yên tĩnh hơn.

Lên xe, Lương Tranh gác chân lên đùi Chu Húc. Chu Húc cúi đầu cởi giày giúp cô: “Đỡ đau chân hơn chưa?”

Lương Tranh gật gật, ngồi xích lại gần anh hơn, ôm lấy cánh tay Chu Húc, tựa đầu vào vai anh: “Kết hôn mệt mỏi thật đấy.”

Chu Húc cười, nhẹ nhàng bẹo má cô, cưng chiều nói: “Ngủ một lát là về đến nhà rồi.”

Lương Tranh gật đầu, ôm cánh tay anh, bình yên đi vào giấc ngủ.

Giấc ngủ ngắn này của cô rất sâu, đến tận khi Chu Húc bế cô xuống xe, Lương Tranh mới mở mắt tỉnh dậy, dụi dụi mắt: “Đến rồi ạ.”

Chu Húc mỉm cười, gật đầu: “Ừ.”

Anh bế cô bước lên cầu thang, mở cửa bước vào nhà, Chu Húc không bật điện phòng khách mà trực tiếp bế Lương Tranh lên thẳng phòng tân hôn của hai người trên lầu hai.

Đến phòng ngủ, anh đặt Lương Tranh lên giường, sau đó mới với tay bật đèn.

Ánh đèn màu đỏ, in hình long phượng ý nhị. Lương Tranh toàn thân mềm nhũn nằm trên giường, nhìn bày trí trong căn phòng không khỏi cong môi mỉm cười.

Cô chống tay đứng dậy, tắt đèn long phượng đi, bật đèn to trong phòng lên, cả phòng nháy mắt sáng bừng.

Căn phòng trang hoàng không quá cầu kì, bên cạnh giường là dép lê thêu hình long phượng, trên kệ quần áo đặt áo ngủ màu đỏ thắm, kệ đầu giường rải hoa hồng đỏ. Cả phòng đều bừng lên không khí tân hôn.

Cô nhìn bốn phía, đôi mắt cong cong cười đến vui vẻ, hài lòng.

Chu Húc đứng bên giường nhìn cô, nhịn không được cười theo, anh đi đến choàng tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Lương Tranh, kéo cô vào trong lồng ngực mình: “Cười ngây ngô gì thế?”

Lương Tranh chống tay lên vai anh, hạnh phúc nói: “Chu Húc! Em cảm thấy mình như đang nằm mơ ấy.”

Chu Húc cười, nhéo nhéo má cô, nói: “Đồ ngốc.”

Lương Tranh nhìn anh, cô rất cao hứng, trong lòng mềm mại, ngọt ngào như tắm mình trong hũ mật.

Rạng sáng, 2h, Chu Húc và Lương Tranh mặc áo ngủ đơn giản, ngồi trên ban công ngắm sao.

Gió đêm dìu dịu, trong lòng, bầu trời bao la tinh tú, đẹp như một tấm thảm đen huyền dẹt kim lóng lánh, quý giá.

Chu Húc ngồi trên sofa, ôm trọn Lương Tranh trong vòng tay.

Tâm tình Lương Tranh rất tốt, thi thoảng lại chỉ về một hướng hỏi Chu Húc kia là chòm sao gì, hai người câu được câu không nói chuyện phiếm.

Chỉ cần ở cùng Chu Húc, bất luận làm gì cô đều cảm thấy hạnh phúc, an nhiên.

Dù chỉ ngồi im lặng ngắm sao trời, trò chuyện dăm ba câu không nội dung gì đặc biệt nhưng cũng chẳng cảm thấy nhàm chán.

Mãi đến 3h sáng, Lương Tranh mới cảm thấy buồn ngủ, chôn đầu trên vai anh, lẳng lẳng thiếp đi lúc nào không hay.

Chu Húc cúi đầu, nhẹ giọng thì thầm: “Em buồn ngủ rồi à?”

Lương Tranh mơ màng “Vâng” một tiếng.

Chu Húc cười, cong người, dịu dàng bế cô về phòng.

Lương Tranh có vẻ đã mệt, ngủ rất sâu giấc.

Chu Húc vào toilet xong mới quay lại giường.

Lương Tranh dường như cảm nhận được anh, mơ mơ màng màng tìm đến vòng tay anh, ôm lấy eo Chu Húc, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh.

Chu Húc mỉm cười, hơi cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, ôn nhu thủ thỉ: “Vợ à! Ngủ ngon.”

Chương 82: TUẦN TRĂNG MẬT

Ngày tân hôn đầu tiên, Lương Tranh nằm ỳ trên giường, mơ mơ màng màng ngủ đến tận giữa trưa mới chịu dậy.

Cả người cô mềm nhũn, tóc tai toán loạn, cuộn tròn trên giường, nghĩ định rời giường, nhưng kết quả chống cự không nổi sức hấp dẫn của chiếc giường êm ái vì vậy lại nằm xuống lần nữa, kéo chăn che kín đầu.

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Chu Húc đang tắm rửa bên trong.

Lương Tranh vẫn làm tổ trong chăn ấm, đệm êm quyết không chịu dậy, nằm thêm một lúc thì điện thoại của Chu Húc vang lên. Cô ngại điện thoại của anh nên không bắt máy, nhưng chuông liên tục reo. Lương Tranh bực mình khó khăn chui ra khỏi chăn, nũng nịu gọi Chu Húc nghe máy.

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, cửa hé một nửa.

Chu Húc đang mặc quần áo, nghe thấy tiếng Lương Tranh gọi mình, khóe môi khẽ cong lên.

Anh mặc xong quần áo, đi từ phòng tắm ra, thấy ai đó đang cuộn tròn như cái kén trên giường, nhin không được bật cười, chụp lấy quần áo trên giường, vừa nhận điện thoại, vừa cúi người bế con sâu ngủ nhà mình dậy.

Lương Tranh không chịu, trốn trong chăn nũng nịu phản kháng.

Chu Húc nín cười, mặc kệ cô tác oai tác quái.

Là điện thoại của Chu Ngữ Chức, bà gọi hỏi hai con có bận không, trưa về nhà ăn cơm.

Chu Húc đứng trước giường, nhìn cô vợ nhỏ đam mê ngủ nướng nhà mình, thì cong môi cười, nói: “Một chút nữa chúng con qua. Lương Tranh còn chưa dậy.”

Lương Tranh cuộn mình trong chăn, nghe Chu Húc nói, giật nảy mình, lập tức tỉnh táo, nhảy từ trên giường xuống, bổ nhào lên người anh, nhìn anh chăm chăm, ý tứ rất rõ ràng: **KHÔNG ĐƯỢC NÓI LINH TINH, MẤT HÌNH TƯỢNG CỦA EM.**

Chu Húc bị ai đó “tấn công” bất ngờ hơi lùi về sau một bước, tay vững vàng ôm lấy eo cô, nói với mẹ: “Nếu chúng con tới muộn, mọi người cứ ăn trước đi, không phải chờ chúng con.”

Ở đầu dây bên kia, Chu Ngữ Chức nghe Chu Húc nói Lương Tranh còn chưa dậy, mỉm cười nói: “Không cần vội, hai đứa cứ đi từ từ, ba mẹ chờ được.”

Chu Húc cúp điện thoại, Lương Tranh gấp đến độ cả chân cả tay bám chắc lấy người anh, hung dữ nói: “Sao anh phiền thế, nói với mẹ là em chưa dậy.”

Chu Húc cười vang, kéo cô xuống: “Ngày tân hôn đầu tiên đã muốn mưu sát chồng rồi.”

Lương Tranh xẹp miệng, mắt hứng nhảy xuống, nguyền anh một cái “Đáng ghét.”

Chu Húc cười, bế cô vào nhà tắm: “Thì đúng là vừa rồi em vẫn còn nằm dài trên giường còn gì.”

Lương Tranh ôm cổ anh, hai chân quặp chặt lấy eo Chu Húc, hờn dỗi

nói: “Nào có cô dâu nào mới ngày tân hôn đầu tiên đã nằm ỳ trên giường chứ, mọi người mà biết sẽ chê cười em cho mà xem.”

Chu Húc nhin cười đáp: “Ai dám chê cười em.”

Lương Tranh nhìn anh, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Lương Tranh dậy trễ, hai người chuẩn bị xong xuôi đã là 12h.

Cô vừa thay quần áo vừa gọi với ra: “Anh nói với mẹ là mọi người cứ ăn trước, không phải đợi hai đứa mình nữa.”

Chu Húc gật đầu, ngồi bên giường, gọi điện cho mẹ.

Lương Tranh chọn xong quần áo, đang định thay ra, chợt nhớ ra gì đó, quay đầu lại, chỉ thấy Chu Húc đang chăm chú nhìn mình. Cô đột nhiên thẹn thùng, dứt khoát ôm quần áo chạy vào nhà tắm thay.

Chu Húc đang gọi điện, thấy cô vợ nhỏ nhà mình bối rối ôm quần áo chạy vào phòng tắm, không khỏi chau mày. Sau khi cúp điện thoại xong, anh đột nhiên cong môi cười, vút điện thoại lên về lại giường đứng dậy đi về phía nhà tắm.

Anh ỷ dáng người cao ráo, chân dài, đi ba bước đã đuổi kịp Lương Tranh, thời điểm cô chuẩn bị đóng cửa, anh đưa tay chặn lại.

Lương Tranh cảm thấy cửa bị chặn, thò đầu ra bên ngoài dò xét, chớp chớp mắt, ngoan ngoãn hỏi: “Anh làm gì thế?”

Chu Húc cười: “Thế em đang làm gì?”

Anh đẩy cửa, thân nhiên bước vào, dọa Lương Tranh bất ngờ kêu lên một tiếng, nhanh chóng tránh sang một góc, nhưng Chu Húc còn nhanh hơn, vụt cái đã nắm được cổ tay cô, kéo cô vào lòng mình, siết eo Lương Tranh, tì lưng cô lên ván cửa, anh tự cao nói: “Thay quần áo mà còn phải trốn vào phòng tắm, trên người em có chỗ nào

anh chưa nhìn thấy.”

Anh cúi đầu say mê hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, tay cũng không nhàn rỗi linh hoạt cởi bỏ áo ngủ của Lương Tranh.

Áo ngủ mong manh trượt xuống, Lương Tranh vội vàng nắm lấy giữ trên ngực: “Đừng nháo nữa, chúng ta còn phải đi đấy.”

Chu Húc nào để ý đến cô, bàn tay hạnh kiểm xấu từ lúc nào đã trượt vào trong quần nhỏ, quen thuộc từng đường đi nước bước, nhẹ nhàng dò xét, vuốt ve. Lương Tranh nhin không được bật cười, nắm lấy tay anh, chủ động hôn lên môi Chu Húc, dỗ dành: “Anh trai tốt à, em sai rồi, đừng làm rộn nữa được không?”

Chu Húc ngược mắt nhìn cô, khoe môi câu lên đầy vẻ phóng túng: “Muộn rồi.”

Dứt lời liền nuốt trọn đôi môi cô, ngấu nghiến hôn.

Lương Tranh không thể trốn thoát, tùy ý để anh dẫn dắt, thẳng đến khi một hồi chuông điện thoại dài vang lên.

Cuộc gọi này thực sự biết chọn lúc mà đến, phá hư bầu không khí ám muội giữa hai người, Chu Húc thoáng giận giữ, lực hôn trên môi càng tăng thêm, không hề có ý muốn bắt máy. Điện thoại hết lần này đến lần khác reo lên như hối thúc, Lương Tranh khéo léo đẩy vai anh, tình tứ nói: “Anh nghe điện thoại đi.”

Chu Húc không quá vui vẻ, nhìn cô một cái, cuối cùng cũng chịu bắt máy.

Lương Tranh thừa dịp anh phân tâm, thoát ra khỏi vòng tay anh, đắc chí cong khoe môi chạy thoát thân.

Chu Húc nhận điện, nhìn dáng vẻ vui vẻ của cô, không nhin được bật cười, đầu mày cuối mắt đều là sự sùng nịnh.

Khi Lương Tranh và Chu Húc đến nhà ba mẹ đã là 12h40p.

Trong phòng các bậc trưởng bối nhà Chu gia đều có mặt đông đủ, ba mẹ Lương Tranh cũng đến. Tất cả đều chờ đôi vợ chồng trẻ. Lúc hai người bước vào, mẹ Chu đang hăng say nói chuyện với mẹ Lương, không biết là chuyện gì mà hai bà sui đều vô cùng hào hứng, nói cười rôm rả.

Vừa ngẩng đầu đã thấy con trai con dâu bước vào, mà mỉm cười hòa ái nói: “Đến đây. Chỉ chờ hai đứa nữa thôi.”

Lương Tranh ngọt ngào, khéo léo, lễ phép chào hỏi tất cả bậc bề trên một lượt.

Ai cũng vui vẻ mỉm cười.

Bữa cơm diễn ra vui vẻ, hòa thuận.

Lương Tranh vào Chu Húc dự định đi Maldives hưởng tuần trăng mật, đêm nay bay.

Ăn cơm trưa xong, Chu Húc muốn về công ty sắp xếp lại công việc, Lương Tranh ở nhà chờ anh.

Chu Húc rời đi, cả nhà họ Chu vẫn vô cùng náo nhiệt, Lương Tranh ngồi dưới lầu đánh bài cùng các cô, dì.

Chơi một lúc thấy chán cô liền đi lên lầu. Vừa lên lầu ba, định vào thư phòng của Chu Húc chọn mấy quyển sách để đọc thì Chu Nha đã từ đầu xuất hiện hoạt bát cười, nắm lấy tay cô, vui vẻ nói: “Chị dâu, sao tự nhiên lại chạy lên đây?”

Lương Tranh cầm một quyển từ trên giá xuống, dịu dàng cười: “Chị đang tính chọn mấy cuốn để mang đi Maldives.”

Chọn được hai quyển ưng ý, cô đến trước lò sưởi, ngồi xếp bằng xuống, ngẩng đầu nhìn cô em họ, tươi tắn cười: “Em đứng đó làm gì, nào ngồi xuống đây.”

Chu Nha hớn hờ chạy lại, ngồi đối diện cô.

Cô bé chống tay lên mặt bàn, nâng cằm hâm mộ nhìn Lương Tranh, cảm thán: “Chị dâu à. Em thật sự hâm mộ chị đó.”

Lương Tranh không hiểu ý cô bé, cười rộ lên ân cần nói: “Chị có gì mà phải hâm mộ?”

“Hâm mộ chị có người chồng tốt như anh họ em đó. Mà anh ấy phải nói là cực kỳ thích chị. Chị biết không trong nhà em, từ lớn đến nhỏ, đứa nào cũng sợ anh ấy cả. Con người gì mà tính khí lãnh đạm, kiêu ngạo, khó bảo lại cứng đầu, đến cả ông nội cũng chẳng nói được anh ấy. Khí còn bé chúng em chỉ cần phạm một sai lầm nhỏ thôi, anh ấy lập tức cau mày như thế này này. Là chúng em đã bị dọa đến không dám thở mạnh rồi. Cho nên mới nói, anh em thật sự cực kỳ yêu chị, mới có thể cưng chiều, dịu dàng với chị đến thế. Lại còn vô cùng chiều chị, nghe lời chị.”

Lương Tranh bật cười, phủ nhận: “Anh ấy đâu có nghe lời chị đâu. Em biết không trước kia ý à, anh ấy đối xử với chị cực kỳ lạnh lùng. Đứng cạnh anh ấy mà thấy cả bầu không khí đóng băng luôn ấy.”

“Thật ả?”

Lương Tranh nhoen miệng cười: “Đương nhiên rồi. Không tin em hỏi anh ấy xem.”

“Hỏi anh cái gì?” Cô vừa nói xong đã thấy Chu Húc từ bên ngoài bước vào.

Lương Tranh ngẩng đầu cười, đáp: “Hỏi anh một chút, có phải ban đầu anh đối với em lạnh lùng, vô tình như tảng băng hay không?”

Chu Húc đi đến cạnh Lương Tranh, ngồi xuống. Anh kéo tay cô, ánh mắt sâu thẳm, thâm tình nhìn Lương Tranh, thản nhiên nói: “Có sao?”

Lương Tranh nhin không được bật cười: “Hay lắm. Anh còn không chịu thừa nhận?”

Cô chỉ chỉ tay vào giá sách: “Khi đó hình như anh đứng ở chỗ kia, lạnh lùng dọa nạt em nói đừng bao giờ bước vào thư phòng của anh lần hai.”

Chu Húc nắm lấy tay cô, ánh mắt càng sâu: “Có sao? Sao anh không nhớ nhỉ?”

Lương Tranh nhin không được buồn cười: “Anh đúng là xấu tính!”

Cô nhìn về phía Chu Nha: “Em nhìn anh họ em đi, em còn nói anh ấy thích chị, rõ ràng là thích khi dễ chị thì có.”

Chu Nha cười ra nước mắt, nhưng cô không quản được ông anh họ này của mình, chỉ đành ý tứ đóng đứng dậy, rời đi, không quên đóng chặt cửa lại để vợ chồng nhà họ tự giải quyết với nhau.

Chu Húc cầm tay Lương Tranh, mắt anh chăm chú nhìn vào đáy mắt cô, đôi mắt Chu Húc sâu thẳm thẳm luôn có một sức cuốn hút kì lạ, dễ dàng khiến người khác lạc như đôi mắt treo treo, lạnh lùng của anh. Anh thấp giọng, khẽ nói: “Anh khi dễ em chỗ nào?”

Lương Tranh mỉm cười: “Anh vừa khi dễ em xong.”

Chu Húc nhìn cô một lúc, cuối cùng đưa tay nhéo nhéo mặt cô: “Người phụ nữ không có lương tâm.”

Lương Tranh bật cười, đặt tay lên mu bàn tay anh, dịu dàng nói: “Anh xong việc rồi à?”

Chu Húc gật đầu: “Ừ, cơ bản là đã sắp xếp ổn thỏa rồi.”

Anh vừa nói, vừa ôm eo Lương Tranh, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Đảo Maldives đẹp như một bức tranh, biển xanh như ngọc, mây trắng tựa bông, bãi cát vàng óng hệt như vàng cát, và bầu trời thăm thẳm.

Lương Tranh tận hưởng không khí và cảnh đẹp tuyệt vời này mấy ngày, mọi thứ đều tốt chỉ có duy nhất một điều, đó là thể chất của cô thu hút côn trùng, chỉ cần cô thò chân tay ra khỏi màn lập tức bị muỗi chích.

Cứ đêm xuống, hai người lại dẫn nhau ra bờ cát đi dạo, ngắm hoàng hôn, chỉ cần không để ý lập tức bị muỗi cắn.

Cô cúi đầu, vừa gãi, vừa ủy khuất nói: “Chu Húc, nó lại cắn em.”

Chu Húc ngồi cạnh cô, khẽ cúi đầu đọc văn kiện được gửi đến. Nghe cô nói thế, anh rút di động trong túi ra: “Để anh xem nào.”

Anh bật đèn cẩn thận xem xét, quả thực chân Lương Tranh bị đốt chi chít.

Da cô rất trắng, vết muỗi cắn đỏ hồng cực kì rõ ràng.

Chu Húc nhíu mày, kéo chân cô đặt lên đùi anh, cầm dầu nóng tỉ mỉ bôi lên.

Vừa giúp Lương Tranh thoa thuốc, vừa nói: “Chút nữa anh sẽ đi mua bình xịt côn trùng.”

Lương Tranh ủy khuất gật đầu.

Chất dầu nóng xoa lên đỡ ngứa không ít.

Chu Húc giúp cô bôi xong, liền nói: “Anh đi mua bình xịt chống muỗi, em ở đây chờ anh, đừng đi đâu nhé.” Anh đứng dậy xoa xoa đầu cô.

Lương Tranh gật gật đầu, ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Thể chất Lương Tranh được côn trùng yêu thích, đã đổi mấy loại kem chống muỗi, nước xịt chống côn trùng cũng vô dụng.

Chu Húc đi một hồi, cuối cùng mang một loại khác về.

Lương Tranh ngoan ngoãn đặt chân lên đùi anh, để anh tùy ý xử lý giúp mình.

Cô tội nghiệp hỏi: “Nếu cái này cũng vô dụng thì làm sao bây giờ?”

Chu Húc nói: “Vậy thì đành bôi dầu vậy.”

Lương Tranh không cao hứng, khế bĩu môi.

Chu Húc xịt xong tay chân giúp cô, nói: “Đi thôi, về ăn tối.”

Lương Tranh gật đầu, đứng dậy, đi tông. Hai người nắm tay nhau đến nhà ăn.

Ban đầu hai người định ăn tối ngoài trời, nhưng do bên ngoài quá nhiều muỗi nên cuối cùng hai người vẫn chọn một vị trí đẹp, ăn trong phòng.

Chu Húc để nước xịt muỗi lên bàn, đưa thực đơn cho Lương Tranh: “Em muốn ăn gì cứ chọn, anh đi rửa tay.”

Lương Tranh ngoan ngoãn “ạ” một tiếng.

Trong lúc chờ Chu Húc cô cầm điện thoại lên nhìn đồng ảnh anh chụp giúp mình hôm nay.

Lật qua mấy tấm thì thấy chỗ ảnh cô chụp lên anh, ảnh này chụp hôm qua khi thì chụp cô đang ngồi trên bãi biển nghịch cát, anh thì ngồi trên ghế cách đó không xa nói chuyện điện thoại.

Chu Húc khoác áo sơ mi trắng bên ngoài, áo phông tối màu bên trong và quần đùi đen, trên mặt đeo một chiếc kính râm lớn, vừa nhàn nhã, vừa phong lưu, tuấn dật.

Anh ngồi đó, chỉ thong dong nói chuyện, mà vẫn đẹp trai đến lóa mắt, Lương Tranh bị vẻ đẹp này thôi miên, vô thức giở máy lên chụp vài tấm.

Cô xem qua một lượt vô cùng hài lòng, chòng mình quả thật đẹp trai, anh tuấn dù chụp ở góc độ nào cũng vô cùng khí chất.

Đang say sưa ngắm ảnh, ngẩng đầu đã thấy Chu Húc mở cửa nhà vệ sinh đi tới. Nhưng mà vừa đi mấy bước, lập tức bị mấy cô gái trẻ cản đường,

Dáng dấp cô gái kia rất xinh đẹp, quyến rũ, cầm theo điện thoại, đoán chừng muốn xin số anh.

Lương Tay chống cằm, chờ xem náo nhiệt.

Khuôn mặt Chu Húc lạnh tanh, mấy máy môi nói gì đó. Sau đó trực tiếp đi về hướng cô.

Lương Tranh không những hứng thú bưng bưng xem náo nhiệt, còn cực kì háng hái nói: “Chu tổng, mị lực của anh đúng là quá lớn, ở nơi đất khách quê người thế này mà vẫn có thể câu mất hồn của biết bao thiếu nữ.”

Chu Húc ngồi xuống cạnh cô nói: “Ừ, anh ưu tú vậy đấy, lại còn một lòng một dạ yêu em. Thế nào, có phải cảm thấy vô cùng thành tựu không?”

Lương Tranh bật cười: “Đúng nha. Vậy mới thấy, sức quyến rũ của em quả thực rất lớn.”

Chu Húc cong môi, nghiêng người nhéo nhéo mặt cô: “Vâng, anh sắp bị em mê hoặc đến chết rồi đây này.”

Lương Tranh được dỗ ngọt, vui vẻ cười rộ lên, khuôn mặt đẹp rạng rỡ, chói mắt.

Cơm nước xong xuôi, hai người nắm tay nhau đi bộ về khách sạn.

Còn chưa về đến nơi, Lương Tranh đã bị một con muỗi hung hăng cắn ngứa đến khó chịu.

Chu Húc ngồi xổm xuống thoa dầu giúp cô.

Lương Tranh khom người, bắt đầu đếm chiến tích của lũ muỗi đảo: “Một, hai, ba... Mẹ tôi ơi, đám muỗi này đúng là điên cuồng yêu em.”

Chu Húc đau lòng, lại nhin không được buồn cười: “Em muốn chuyển qua nơi khác không?”

Lương Tranh lắc đầu: “Không, em còn chưa chơi chán mà.”

Chu Húc giúp cô bôi dầu xong xuôi, cô thuận thế ghé vào lưng anh, ôm cổ Chu Húc, làm nũng nói: “Cõng em.”

Chu Húc cười, lững cõng cô.

Trời đã tối, biển và trời nhuộm một màu đỏ rực huy hoàng, trắng lệt.

Lương Tranh vui vẻ nằm trên lưng anh, hát mấy bài mình thích.

Vì quá nghịch ngợm, khua chân linh tinh mà rơi cả dép.

Chu Húc cúi người nhặt lên, đi vào chân cho cô, dịu dàng nói: “Đừng nghịch ngợm nữa.”

Lương Tranh nheo mắt, áp tới, thổi hơi vào tai anh.

Thân thể Chu Húc bỗng nhiên cứng đờ, anh quay đầu nhắc nhở: “Nào đừng nháo.”

Lương Tranh bướng bình đáp: “Không nghe.”

Cô hôn lên tai anh. Tai là vị trí mẫn cảm của Chu Húc, nụ hôn mơn trớn nhẹ nhàng này thành công khơi dậy dục vọng của anh, Chu Húc trầm giọng cảnh cáo: “Lương Tranh.”

Cô biết rõ, còn giả vờ ngây thơ hỏi: “Sao thế?”

Chu Húc: “Em có gan làm thì chút đừng hối hận.”

Nhưng mà mấy phút sau, Lương Tranh liền hối hận rồi.

Trong căn phòng yên tĩnh, thân thể hai người chặt chẽ dán vào nhau. Cô muốn trốn nhưng nào dễ, Chu Húc trực tiếp kéo cô vào lòng chăm chỉ làm việc không biết mệt.

Bây giờ Lương Tranh mới biết sợ, liên tục cầu xin tha thứ: “Em sai rồi, anh trai à, tha cho em đi.”

Cô còn chưa nói hết đã bị anh hung hăng mút lấy đôi môi, giọng Chu Húc rất thấp như đang thì thầm: “Không bao giờ.”

Chương 83: ĐỜI NÀY MAY MẮN GẶP ĐƯỢC EM

Kết thúc tuần trăng mật, khi Lương Tranh và Chu Húc trở về đã là trung tuần tháng 04.

Mùa xuân trăm hoa đua nở, khí sắc tươi mới, rực rỡ, tràn đầy sức sống. Từ sân bay trở về bầu trời cao trong xanh, ánh nắng chan hòa, quang cảnh tươi đẹp. Lương Tranh tựa đầu vào cửa sổ, cảm thán: “Về nhà vẫn là nhất.”

Chu Húc bật cười, nắm lấy tay cô, dẫn cô về phía xe.

Vương trợ lý sớm đã có mặt, vừa nhìn thấy Chu tổng và bà chủ thì lập tức tươi cười, vội vàng bước lên giúp hai người cất hành lý vào cốp xe.

Lương Tranh kéo tay Chu Húc: “Chu Húc, em muốn đi ăn lẩu, còn muốn ăn cả thịt dê nướng và mì trộn nữa.”

Cô quá nhớ nhung hương vị Trung Quốc.

Chu Húc cười, nhéo mũi cô: “Giờ hai đứa mình về công ty đã, anh có một số công văn cần giải quyết, đến tối anh sẽ đưa em đi ăn.”

Được trở về nhà, tinh thần của cô thoải mái hơn nhiều, trên đường đi mãi mê ngắm nghía cảnh xung quanh, vừa cảm khái thời tiết quá đáng yêu, vừa rủ rê Chu Húc: “Cuối tuần hai đứa mình đi đạp thanh đi. Tiết xuân đẹp quá, không đi chơi thật có lỗi với bản thân.”

Chu Húc gật đầu đáp ứng.

Chu Húc đã đi nửa tháng, vừa trở về đã thấy một đống công văn, kế hoạch xếp thành núi trên bàn làm việc.

Lương Tranh cực kỳ hiểu chuyện, không quấy rầy anh, ngoan ngoãn chui vào phòng nghỉ nhỏ bên cạnh, để không gian yên tĩnh cho anh làm việc.

Lương Tranh gọi điện thoại cho mẹ báo bình an. Hai mẹ con hàn huyên một lúc mới cúp điện thoại. Sau chuyến bay dài, đại khái là tinh thần thoải mái nhưng cơ thể có chút mệt mỏi, cô dứt khoát tháo giày, chui lên giường đánh một giấc.

Chu Húc bận bịu đến hơn 4h chiều mới đứng dậy nghỉ ngơi, tính vào xem Lương Tranh đang làm gì thì đã thấy ai đó nằm co do trong chăn ngủ ngon lành.

Anh nhẹ nhàng đi vào, cúi đầu giúp cô dém chăn, sau đó lặng lẽ tắt đèn ngủ ở đầu giường.

Lúc đi ra đã thấy Tiểu Vương đứng trong phòng muốn báo cáo công việc: Chu tổng...”

Chu Húc đóng cửa phòng cẩn thận mới bước tới, khẽ lờm cậu thư ký trẻ, dè dặt giọng nói: “Nhỏ tiếng một chút.”

Tiểu Vương sững sờ, nhanh chí đoán ra, có lẽ bà chủ đang ngủ ben trong.

Chu Húc trở về bàn làm việc, nghiêm chỉnh ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi: “Nói đi.”

Lương Tranh tỉnh giấc, mơ mơ màng màng nhìn xung quanh, đã thấy Chu Húc ở bên, anh ngồi cạnh giường, một tay chống đầu, thấy cô mở mắt thì nhoẻn miệng cười ấm áp: “Tỉnh rồi?”

Lương Tranh vẫn còn mơ hồ, nhìn anh một hồi lâu mới phản ứng lại: “Anh xong việc rồi à?”

Chu Húc gật đầu, kéo tay cô hỏi: “Em đói không?”

Lương Tranh lắc đầu, ngồi dậy, nắm lấy tay anh, đau lòng nói: “Anh mệt không?”

Chu Húc cười: “Bình thường.”

Anh ngồi xuống, cúi xuống cầm lấy giày của Lương Tranh, cẩn thận cúi xuống đi giày cho cô, anh cười rất đỗi dịu dàng, từ tốn nói: “Em muốn ăn gì?”

Đã hơn nửa tháng không được ăn đồ Trung, cái gì cũng cảm thấy thèm, Lương Tranh vòng tay ôm cổ anh, nói: “Em phải suy nghĩ thật kỹ đã.”

Lương Tranh cân nhắc hồi lâu, cuối cùng quyết định chọn một quán cơm gần trường của cô.

Xung quanh trường có rất nhiều quán có không gian đẹp. Thời điểm hẹn hò hồi đại học, hai người gần như đã đi ăn tất cả quán ngon ở xung quanh trường.

Lúc hai người đi ăn cũng đúng vào giờ sinh viên đi ăn vì vậy trên đường vô cùng náo nhiệt, tấp nập.

Hai người chọn một bàn ở gần cửa sổ, trong lúc chờ lên món, cô chống tay ngắm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi Chu Húc đi lấy nước uống trở lại, thấy Lương Tranh nhìn ra khung cửa sổ, nhẹ nhàng cong môi, mỉm cười hỏi: “Đang suy nghĩ gì thế?”

Lương Tranh quay đầu nhìn anh, thần bí nói: “Anh đoán xem.”

Chu Húc ngồi xuống đối diện cô, mày hơi nhíu lại.

Lương Tranh đặt tay xuống bàn, ngang ngạnh nói: “Anh đoán đi.”

Chu Húc nhìn cô, khẽ mỉm cười, giúp Lương Tranh vặn nắp chai nước uống, từ tốn nói: “Nghĩ đến thời điểm lúc chúng ta mới yêu nhau?”

“Chồng mình quả là thông minh hơn người mà.”

Chu Húc cười, rót nước ép cho cô.

Lương Tranh uống một ngụm, cảm khái nói: “Khi đó em cực kì hâm mộ Tiểu Vũ ngày nào cũng có thể ở bên, hẹn hò với bạn trai cô ấy. Em lúc ấy muốn gặp mặt bạn trai mình một chút thôi cũng thật khó khăn.”

Cô nghĩ đến đâu, bỗng nhiên đứng lên, ngồi sang cùng phía với Chu Húc.

Lương Tranh ghé đầu vào vai anh, tủm tỉm cười: “Có phải lúc đó anh cũng rất nhớ em đúng không?”

Chu Húc cúi đầu, nắm tay cô, thấp giọng đáp: “Em nói xem? Ngày ngày đều nhớ em!!”

Lương Tranh bật cười. 10 ngón tay đan nhau thật chặt, Lương Tranh tựa đầu vào vai anh, thế giới bỗng hóa ngọt ngào, ấm áp.

Lương Tranh rũ mắt nhìn cặp nhẫn cưới trên tay cả hai, trong lòng hạnh phúc, viên mãn.

Anh nhìn cô, Lương Tranh có nụ cười rất đẹp, sáng lạng, tươi tắn như nắng xuân, anh ngắm hoài không chán. Chăm chú nhìn cô hồi

lâu, cuối cùng anh không nhịn được, cười: “Đời này chúng mình đừng bao giờ rời xa nhau nữa, mãi mãi bên nhau.”

Lương Tranh đột nhiên cảm giác được cụm từ “Cả một đời” thì ra đẹp đẽ và thiêng liêng đến thế.

Cô muốn cả đời bên anh.

Ăn cơm tối xong, đã là 9h, hai người tay trong tay thả cước bộ đi về phía bãi gửi xe/

Trên con đường này, mỗi cửa hàng, mỗi cái cây, thậm chí mỗi viên gạch lát đường đều rất đỗi quen thuộc với cô và anh.

Hai người nắm tay nhau đi bộ thể này bỗng như quay trở lại những năm tháng thiếu niên ngày ấy.

Nhoáng một cái đã mấy năm trôi qua, cô và anh đều tốt nghiệp, có công việc, đã kết hôn.

Giống như có gì đó đã thay đổi nhưng thật ra lại chẳng có gì thay đổi cả. Đã nhiều năm như thế, cô và Chu Húc vẫn yêu nhau say đắm, vẫn lưu luyến người kia không rời, vẫn nắm tay nhau như thời sinh viên, cùng nhau tay trong tay đi bộ dưới hàng cây thân thuộc.

Bàn tay Chu Húc rất ấm, bao chặt lấy tay cô, không hiểu sao đột nhiên mắt Lương Tranh nhòe đi. Đây là giọt nước mắt hạnh phúc.

Đến bãi đỗ xe. Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, vừa vặn Chu Húc cũng rũ mắt nhìn cô. Đèn đường lờ mờ chiếu lên hai người, ánh đèn vàng dịu dịu ấm áp như phủ lên đôi tình nhân một thứ quang sáng lung linh.

Chu Húc nhìn tròn mắt phiếm hồng của cô, dịu dàng xoa xoa khóe mắt, giọng hơi trầm: “Sao thế?”

Lương Tranh lắc đầu nhìn anh: “Chỉ là em cảm thấy hạnh phúc quá đổi.”

Cô và anh trải qua nhiều trắc trở như vậy mà vẫn có thể đi cùng nhau đến cuối con đường, cảm giác này thật thần kỳ biết bao.

Chu Húc nhìn cô thật lâu, nhẹ nhẹ xoa má cô, cưng chiều nói: “Đồ ngốc.”

Anh vòng tay ôm siết eo cô, giam cô trong lồng ngực ấm áp của anh.

Lương Tranh cũng vòng tay ôm chặt lấy anh.

Đèn đường vàng dịu phủ lên hai người, không gian tĩnh lặng, yên bình. Chu Húc ôm cô thật lâu, sau đó nhẹ nhàng gọi lên: “Tranh Tranh!”

Lương Tranh: “Ừ.”

Bốn bề yên tĩnh, Chu Húc thấp giọng nói: “Điều may mắn nhất đời này của anh, chính là gặp được người con gái tên Lương Tranh.”

Trái tim cô khẽ thổn thức, đột nhiên muốn khóc.

Chu Húc nói xong, lại im lặng. Thật lâu sau, anh mới cúi đầu hôn lên trán cô, chân thành thổ lộ: “Anh yêu em.”

Vành mắt Lương Tranh nóng lên, rốt cục nhịn không được trào nước mắt.

Cô ôm anh chặt hơn, nhón chân, ôm lấy cổ anh, ghé sát vào tai anh thủ thỉ: “Em cũng yêu anh.”

Chu Húc siết vòng tay, cúi xuống hôn lên gáy cô một cái hôn rất đổi dịu dàng.

Thật lâu sau, Lương Tranh mới rời khỏi lồng ngực anh, nhoẻn miệng cười: “Chúng mình về nhà thôi.”

Chu Húc nhìn cô đây cứng chiều, nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt vẫn dính trên mi, khẽ mỉm cười: “Ừ. Mình cùng về nhà nào.”

Chương 84: PHIÊN NGOẠI 1

Hôm đó là thứ 7, Chu Húc ra ngoài gặp đối tác, Lương Tranh ở nhà tăng ca, tỉ mỉ ngồi chỉnh sửa hồ sơ vụ án. Cô vừa làm xong thì Chu Nha gọi điện thoại đến, hỏi cô có nhà không?

Lương Tranh vui vẻ nói: “Chị có. Sao thế?”

Chu Mầm hứng khởi đáp: “VẬY em qua tìm chị. Chờ em. Em đến ngay đây!”

Vừa cúp điện thoại, thì 3p sau chuông cửa vang lên.

Lương Tranh xuống lầu mở cửa, cười nói: “Em đúng là nhanh như chớp.”

Chu Nha cười hì hì, đáp: “Đương nhiên rồi.”

Cô ngó vào trong phòng khách, nhìn một vòng: “Anh đâu chị? Không có nhà ạ?”

“Anh ấy ra ngoài gặp đối tác rồi, chắc tối mới về.”

“VẬY thì tốt quá!” Chu Nha kích động kéo Lương Tranh đến trước ghế sofa ngồi xuống, lôi lấy chiếc túi mang theo ra: “Chị dâu tối chị theo em đi tham ra vũ hội đi.”

Lương Tranh hiếu kì: “Vũ hội gì?”

Chu Nha vừa lấy lấy chiếc túi ra vừa kể: “Là vũ hội mừng một tạp chí thời gian thành lập tròn 1 năm, em đi một người cô đơn lẻ bóng lắm, chị đi

cùng em nhé.”

Cô bé lôi kéo tay Lương Tranh: “Dù sao hôm nay anh họ em cũng không có nhà, một ngày đẹp trời thế này chị ở nhà một mình thì buồn chán lắm.”

Lương Tranh muốn nói: TUYỆT ĐỐI KHÔNG NHÀN TÍ NÀO. Cô cũng còn một đồng giấy tờ, tài liệu phải hoàn thành.

Nhưng mà không phải không thể ra ngoài tầm 1,2 tiếng. Cô cầm lấy váy dạ hội Chu Nha cầm đến: “Đây là đồ em mang cho chị?”

“Đúng ạ! Em vừa dạo phố thì thấy bộ này, cảm thấy cực kỳ hợp với chị nên mua tặng chị đó.”

Chu Nha kéo Lương Tranh lên lầu: “Đi! Chúng ta lên thử xem vừa vặn không!”

Đây là một chiếc váy màu hồng, đường may tinh tế, chất vải voan mỏng nhẹ, nhiều lớp xếp chồng lên nhau, như ngàn cánh hoa, vừa đẹp, vừa thanh nhã. Làn da Lương Tranh tương đối trắng, dáng lại cao gầy, eo nhỏ, người mỏng, *lưng hồ điệp (1)* cân đối, khí chất thanh lệ, nụ cười ngọt ngào, vô cùng phù hợp với chiếc váy này.

Lương Tranh thay xong đứng trước gương, Chu Nha giữ chặt tay cô, mắt mở lớn, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, không chớp mắt, trầm trồ tán thưởng: “Ông trời ơi, đẹp đến nín thở luôn rồi. Chị dâu, bộ váy này đúng là sinh ra là dành cho chị.”

Lương Tranh bật cười: “Thôi tâng bốc quá đà đi cô nương.”

Lương Tranh đi tham gia vũ hội cùng Chu Nha. Trước khi đi không quên nhắn tin cho Chu Húc báo tối cô không ăn cơm nhà, để anh tự ăn ở bên ngoài.

Đêm nay Lương Tranh quả thực là đẹp đến kinh diễm. Đến nơi tổ

chức vũ hội, vừa bước xuống xe đã có vô số ánh mắt dán chặt trên người cô. Vào trong đại sảnh, thi thoảng lại có một vài quý ông bước đến bắt chuyện.

Chu Nha cười đến chảy nước mắt, kéo tay Lương Tranh tinh nghịch nói: “Anh em mà ở đây chắc tức chết trong vai dấm mắt.”

Lương Tranh cầm một đĩa bánh trên bàn, từ tốn ăn bánh gato: “Vậy hôm nay em may mắn đấy, bằng không nếu A Húc ở nhà, vậy thì em tập xác định rồi.”

Chu Nha kỳ quái hỏi: “Sao lại tập xác định ạ?”

Lương Tranh nheo mắt, đầy ẩn ý nói: “Ai bảo em dẫn chị đến đây!”

Chu Nha: “... Anh ấy là người không nói đạo lý thế ư??”

Lương Tranh cười: “Em đoán xem.”

Chu Húc là một cái bình dấm chua điển hình, một người đang ghen tuông còn nói đạo lý gì chứ.

Chu Nha yên lòng nói: “Đúng. Việc này chỉ có trời biết, đất biết, chị em ta biết. Anh ấy không biết được đâu.”

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, nói trước, bước không qua.

Hơn 10h, Chu Húc xong việc, muốn đến đón Lương Tranh.

Lúc đó Lương Tranh đang cầm đồ uống nhâm nhi, nhìn Chu Nha đang khiêu vũ vui vẻ.

Thấy một cô gái xinh đẹp, quyến rũ như thế, đương nhiên cánh mày râu nào có thể không rung động. Một anh chàng cầm rượu vang đi

đến mời cô một ly.

Lương Tranh lễ phép từ chối: “Thật xin lỗi, tôi không uống được rượu.”

Chàng trai kia cũng là một quý ông đường hoàng, không cưỡng ép cô, chỉ cười thành thật nói: “Tôi đã chú ý cô cả đêm. Cô quả thực rất đẹp. Không biết cô là thiên kim nhà nào? Trước giờ tôi chưa từng thấy cô.”

Lương Tranh còn chưa kịp lên tiếng, sau lưng đã truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Nhà ai liên quan đến anh sao?”

Lương Tranh xoay người, thì thấy một người đàn ông anh tuấn lạnh lùng, âu phục đen, giày da, thần thái thoát tục, khí chất cao quý đi đến.

Cô cố nên cười, Chu Húc lườm cô một cái, ánh mắt như nói: HAY LẮM! EM CÒN DÁM CƯỜI.

Anh đi đến, người đàn ông kia giương như quen biết anh, cười lịch lãm, chào hỏi: “Chu tổng, ngọn gió nào đưa anh đến đây vậy? Không phải cậu nói hôm nay bận không thể ghé qua sao?”

Chu Húc lạnh lùng liếc anh ta một cái, nhàn nhạt đáp: “Tôi đến đón vợ tôi.”

Vừa nói vừa nắm tay Lương Tranh đi lên.

Lương Tranh nín cười, hỏi anh: “Anh xong việc rồi à?”

Chu Húc liếc cô một cái, nhàn nhạt gật đầu.

Người đàn ông kia có chút ngạc nhiên, mãi một lúc mới phản ứng lại, cười nói: “Thảo nào tôi cứ băn khoăn mãi, trước giờ chưa từng cô

gái đẹp như cô ấy bao giờ, ra là phu nhân nhà Chu Tống.”

Chu Húc không có nhẫn nại ở đây nói chuyện với người kia, lạnh nhạt nói: “Tôi đi trước đây.” Sau đó nắm tay Lương Tranh rời đi.

Lương Tranh không nhin nổi nữa, bật cười, Chu Húc nhíu mày nhìn cô, thái độ cực kỳ không vui.

Lương Tranh cười đến chảy nước mắt, kéo cánh tay anh, nói đùa: “Anh đừng vội ăn giấm. Vợ anh được hoan nghênh như thế chẳng phải rất tốt sao, điều đó chứng tỏ mắt nhìn của anh cực kỳ tốt.”

Chu Húc lờm cô một cái, mặt vẫn nhăn nhó, khó ở như khi ăn gừng: “Ý em là anh phải cảm ơn em.”

Lương Tranh cong mắt, tinh nghịch nói: “Không cần cảm ơn.”

Chu Húc: “...”

“Anh.” Chu Nha nhảy xong chạy đến tìm Lương Tranh, kết quả vừa đi đến lập tức thấy ông anh “băng sơn mỹ nhân” nhà mình.

Cô vội vàng tiến đến: “Anh! Không phải hôm nay anh phải gặp mặt, bàn chuyện với đối tác sao? Sao lại ở đây ạ?”

Chu Húc lạnh lùng nhìn cô bé: “Ai cho em kéo chị dâu đến mấy chỗ bát nháo này.”

Chu Nha trợn trừng hai mắt, vô tội nói: “Không có nha, sao vũ hội lại là chỗ bát nháo được ạ?”

Chu Húc trầm giọng: “Làm xong bài tập chưa? Không ở trong trường chăm chỉ học hành, suốt ngày ham hố mấy chỗ náo nhiệt, ồn ào! Có phải em nhàn quá rồi không?”

“Em...”

“Trừ một tháng tiền tiêu vặt. Tháng sau ở lại trường học chăm chỉ học hành, không cần về nữa.”

Chu Nha mở to hai mắt nhìn anh, vừa định giải thích, Chu Húc liền quay người, kéo Lương Tranh rời đi.”

Chu Nha không thể tin nhìn bóng lưng ông anh trai nhà mình.

Chị dâu nói đúng. Đúng là một kẻ không biết nói đạo lý.

Trên đường về nhà, Lương Tranh ngồi trên xe cười ngặt nghẽo.

Chu Húc dựa lưng vào ghế lái, nhìn cô cười đỏ cả mặt, rốt cục không nhịn nổi nữa, kéo cô lại sát bên mình, nheo mắt: “Em cười đủ chưa?”

Lương Tranh lắc đầu, cô cười đến không còn hơi mà nói ra lời nữa: “Chu Húc, anh có biết đáng về ghen tuông của anh đáng yêu cực kỳ không?”

Chu Húc xụ mặt nhìn cô, Lương Tranh vừa cười, vừa vươn tay xoa xoa mặt anh.

Chu Húc kéo tay cô xuống, nhanh chóng chế trụ môi cô.

Chương 85: PHIÊN NGOẠI 2

Cái Tết đầu tiên sau khi Chu Húc và Lương Tranh kết hôn.

Hôm đó là cuối tuần, buổi sáng Lương Tranh bị Chu Húc đánh thức dậy ăn sáng, ăn xong lại lười biếng trở lại giường ngủ một giấc đến hơn 10 giờ trưa mới chịu dậy.

Cô vắn vắn eo, vươn người một cái mới thong thả bước xuống giường. Trong phòng hơi tối, rèm cửa khép chặt. Lương Tranh đi chân trần trên nền nhà trải thảm lông dày, chậm rãi đi đến bên cửa sổ kéo rèm ra.

Thời điểm chiếc rèm dày cộp kéo mở, một khung cảnh tinh khôi, rực rỡ đập vào mắt Lương Tranh. Bốn bề đều được bao phủ một lớp tuyết dày trắng phau, lung linh óng ánh.

Lương Tranh nhìn qua khung cửa sổ, kinh diễm ồ lên một tiếng, sau đó quay đầu chạy một mạch ra khỏi phòng ngủ.

Cô trực tiếp bước vào thư phòng của Chu Húc. Anh đang làm việc, nghe thấy tiếng bước chân “đông, đông” chạy đến, khóe miệng lập tức cong lên.

Lương Tranh chạy vào, đôi mắt sáng rực, lấp lánh, nói: “Chu Húc, tuyết rơi rồi.”

Chu Húc thản nhiên tựa đầu vào thành ghế, chăm chú nhìn vào tập văn kiện, nghe thấy cô nói cũng chẳng thèm ngẩng đầu, chỉ là nụ cười trên môi càng tăng thêm vài phần ấm áp, cứng chiều.

Lương Tranh bước đến chiếc cửa sổ lớn, sát mặt sàn, say mê ngắm nhìn khung cảnh đẹp như cổ tích bên ngoài, trách yêu: “Tuyết rơi mà anh không gọi em.”

Trong khu vườn nhỏ của họ, tất thảy đều được bao phủ trong tuyết trắng.

Lương Tranh nhìn một lát, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, đôi mắt cong lên, chạy đến trước bàn Chu Húc, ghé vào lưng anh, ôm cổ anh từ phía sau, thủ thỉ: “Chu Húc...”

Giọng nói của cô nhỏ nhẹ, còn mang theo sự nũng nịu. Chu Húc nhin không được bật cười, ném đồng văn kiện cứng ngắc xuống bàn, không thềm giả vờ nữa, kéo tay cô bế Lương Tranh ngồi lên đùi mình.

Anh một tay ôm eo cô, một tay cầm cổ tay Lương Tranh, cười nhìn cô: “Tình ngủ chưa?”

Lương Tranh gật gật đầu, cười đáp: “Đương nhiên là tình rồi.”

Cô vui vẻ ôm cổ anh, hào hứng nói: “Tuyết rơi rồi, khi nào hai đứa mình đi trượt tuyết?”

Chu Húc đã đồng ý với cô, hàng năm đều sẽ đưa cô đi lên núi trượt tuyết.

Chu Húc biết, cười cười, nắm cái cằm nhỏ nhắn của cô, cúi đầu dịu dàng hôn xuống, nói: “Chờ mấy ngày nữa xong việc anh sẽ đưa em đi.”

Lương Tranh vui vẻ cười một tiếng, chủ động hôn lên môi anh, ngọt ngào nói: “Yêu anh chết được.”

....

Cuối năm, công ty Chu Húc công việc bề bộn, mà sở vụ của Lương Tranh cũng bận bịu không ít.

Tết năm nay, mẹ Chu gọi điện thoại đến, nhắc Lương Tranh tan tầm về thẳng nhà ông nội Chu Húc.

Buổi chiều Lương Tranh phải ra ngoài hoàn thành một số việc liên quan đến bản án, vì thế xin cấp trên xong việc về thẳng nhà, không trở lại văn phòng nữa.

Trong nhà cho lái xe riêng đến đón cô, trên đường đến dinh thự Chu gia, Lương Tranh gọi điện thoại cho Chu Húc, hỏi xem anh đã xong công việc chưa?

Chu Húc nói: “Anh còn mấy công văn phải giải quyết, có lẽ sẽ về hơi muộn. Em thì sao? Tan làm chưa?”

Lương Tranh dụi dàng cười, nói: “Em được nghỉ Tết rồi.”

Chu Húc đầu dây bên kia bật cười, hỏi: “Có qua công ty anh không?”

Lương Tranh cười: “Không. Em định đến nhà ông nội. Vừa rồi mẹ gọi điện cho em, nói đã làm bánh gato em thích, gọi em qua ăn.”

Chu Húc nhú mào: “Bánh gato quan trọng, hay chồng em quan trọng?”

Lương Tranh ha ha cười, tinh nghịch đáp: “Chắc chắn là bánh rồi.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng bút máy ma sát với giấy, giọng Chu Húc thoáng hờn dỗi: “Cảm ơn em.”

Lương Tranh cười ngặt nghẹo một hồi, mới lau lau nước mắt, nghiêm túc hỏi: “Bao giờ anh về?”

Chu Húc: “Chắc là anh sẽ về khá muộn.”

Lương Tranh gật gật đầu: “VẬY em về trước, đêm nay ăn cơm đoàn viên, em đến xem có cần phụ mẹ gì không. Anh xong việc thì sắp xếp về sớm một tí nhé.”

Chu Húc gật đầu, hỏi: “Giờ em đang ở đâu, anh cho người đến đón em.”

“Không cần anh lo. Mẹ đã bảo chú Trần đến đưa em về nhà ông rồi.”

Lúc này Chu Húc mới yên tâm gật đầu, nói: “Bảo chú ấy lái xe chậm một chút, mấy ngày cuối năm đường đông xe cộ lắm.”

“Đã rõ thưa Chu thiếu gia.”

Khi Lương Tranh đến nơi, họ hàng nhà họ Chu gần như đã có mặt đông đủ.

Chu Nha đang cùng mấy đứa nhóc khác trong nhà trèo lên thang xếp chữ A, treo đèn lồng đỏ. Lương Tranh ngẩng đầu nhắc nhở cô bé: “Cẩn thận một chút.”

Chu Nha cúi đầu, nhìn thấy Lương Tranh đến, kích động reo lên: “Chị Lương Tranh! Chị đến rồi.”

Cô bé hoặt bát vịn tay cầm leo xuống, đem đèn lồng đưa cho quản gia, nhanh nhẹn chạy đến kéo tay Lương Tranh đi vào trong sảnh: “Chị dâu, ngày mai hai chị em mình đi xem biểu diễn Cello nhé, em có hai vé, vừa vặn cho hai chị em mình.”

Lương Tranh mỉm cười: “Nhưng chị không đi được.”

“HẢ? TẠI SAO? MAI CHỊ BẬN GÌ À?”

Lương Tranh: “Anh em đồng ý với chị, mai đưa chị đi trượt tuyết rồi.”

Chu Nha bĩu môi: “Thích thế.”

Lương Tranh vào nhà, lễ phép chào hỏi các cô dì, chú bác, anh em họ hàng, sau đó xuống phòng bếp tìm Chu Ngữ Chúc.

Vừa thấy bà, cô mỉm cười, ngọt ngào gọi: “Mẹ.”

Chu Ngữ Chúc vừa thấy “tri kỷ nhỏ” của mình, lập tức cười rộ lên, kéo tay Lương Tranh, ân cần nói: “Đến đây, đường đông không con? Lúc về có bị kẹt xe không?”

Lương Tranh ôn tồn đáp: “May mắn chỉ tắc đường một đoạn thôi ạ.”

Chu Ngữ Chúc hiền hòa cười: “Đến rất đúng lúc, hôm nay mẹ làm loại bánh gato con thích, vừa làm xong, ăn thử đi.” Vừa nói vừa cắt cho Lương Tranh một khối.

“Con cảm ơn mẹ.” Lương Tranh nhận lấy, mùi bơ sữa thơm ngào ngạt, cô cắn một miếng, kem tươi như tan trong miệng, cốt bánh mềm mại, bông xốp. Lương Tranh nhin không được liên tục tán dương: “Ngon quá mẹ ạ.”

Chu Ngữ Chúc cười nói: “Vây ăn nhiều một chút.”

Nói xong, lại nhớ đến gì đó, ân cần dặn dò: “Nhưng mà đừng ăn nhiều quá, buổi tối còn rất nhiều đồ ăn ngon.”

Nhưng mà Lương Tranh muốn ăn thêm cũng không ăn nổi, mấy ngày nay khẩu vị của cô không được tốt lắm.

Tiệc tối vô cùng phong phú, đồ ăn xếp đầy cả một bàn dài.

Bên ngoài trời đã tối, Chu Húc vẫn đang ở công ty xử lý công việc, Lương Tranh nói chuyện điện thoại với anh xong, quay lại, nhìn Chu Ngữ Chúc: “Anh ấy vẫn còn chút công việc phải xử lý, nhắc chúng ta cứ ăn trước.”

Chu Ngữ Chúc nói: “Ừ. Bảo phòng bếp để giành đồ ăn cho nó vậy, chúng ta ăn trước thôi.”

Bữa tối cực kỳ thịnh soạn: gà vịt, bò dê món nào cũng có.

Gần đây khẩu vị Lương Tranh không tốt, vì vậy chỉ ăn một chút.

Chu Ngữ Chúc thấy thế, múc cho cô một bát canh gà, lo lắng hỏi: “Con sao thế? Dạ dày có vấn đề hay ăn không hợp?”

Lương Tranh vội nói: “Không sao ạ, con đang ăn đây mà.”

Cô nhận lấy bát canh từ tay Chu Ngữ Chúc, cười ngọt ngào nói: “Cảm ơn mẹ.”

Chu Ngữ Chúc cũng cười đáp lại: “Nhớ ăn nhiều vào đấy.”

Mọi người đang rôm rả bàn luận về chuyện ngày Tết, Lương Tranh cúi đầu yên lặng uống canh. Nào ngờ dạ dày đột nhiên cuộn lên một cơn khó chịu, khiến cô suýt chút nữa thì phun cả miếng canh trong miệng ra. Chu Ngữ Chúc trông thế mà sợ, vội đỡ bát canh trong tay cô, rồi bảo người làm rót cho cô một cốc nước.

Lương Tranh uống một ngụm nước, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Người ngồi đối diện bất ngờ lên tiếng: “Này, hay là Tranh Tranh có rồi?”

Lương Tranh giật mình, tất cả mọi người cũng đứng hình theo. Người kịp phản ứng đầu tiên là Chu Ngữ Chúc, bà vội nói: “Đúng đúng đúng, chắc là vậy rồi.”

Chu lão gia lập tức lên giọng: “Còn đứng đó làm gì, mau gọi bác sĩ tới.”

Lương Tranh: “...”

Lương Tranh bị Chu Ngữ Chức kéo lên phòng nghỉ ngơi, cô đắp một chiếc chăn mềm, nửa nằm nửa ngồi trên giường, xung quanh là họ hàng trên dưới đứng vây xem.

Vốn Lương Tranh cảm thấy không thể nào là mang thai được, nhưng nghe mọi người chung quanh bàn tán sôi nổi, cô cũng hoang mang theo. Chu Nha ngồi xuống bên cạnh cô, nói: “Chị dâu, nếu chị có thai thật thì ngày mai có đi trượt tuyết với anh họ được không?”

“Trượt tuyết?” Chu Ngữ Chức vội cắt ngang: “Không được đâu, nguy hiểm lắm. Con cứ nằm yên đây, ngày mai không được đi đâu cả, ở nhà an tâm tĩnh dưỡng.”

Lương Tranh: “...”

Trong cơn hoảng loạn, Lương Tranh âm thầm nhắn tin cho Chu Húc: “Chu Húc, bao giờ anh mới về? Hình như em có thai rồi.”

Ở đầu bên kia, Chu Húc đang ngồi trong văn phòng xử lý công việc, nhìn thấy tin nhắn của Lương Tranh, anh không khỏi sửng sốt, ngay lập tức gọi lại.

Lương Tranh trốn vào trong phòng tắm nghe điện thoại, cô cố hết sức vặn nhỏ âm lượng của mình xuống, “Chu Húc, phải làm sao bây giờ? Hình như em có thai rồi.”

Chu Húc hỏi: “Đã gặp bác sĩ chưa?”

Lương Tranh đáp: “Bác sĩ vẫn chưa tới.”

Chu Húc trả lời: “Đợi anh, anh về ngay đây.”

Lúc Chu Húc về tới nơi, bác sĩ vẫn chưa tới.

Họ hàng thân thích cả nhà đang xúm xít quanh Lương Tranh.

Lương Tranh chưa thoát khỏi cơn hốt hoảng, nhìn thấy Chu Húc chẳng khác nào gặp vị cứu tinh, vội hô lên, “Chu Húc.”

Lúc này mọi người mới phát hiện ra là Chu Húc đã về, tự giác lui lại nhường đường cho anh.

Chu Húc đi tới ngòi xuống bên giường, nắm chặt tay Lương Tranh rồi quay lại nói: “Mọi người đi ăn cơm đi, mình con ở lại đây là được.”

Ai cũng lần lựa mãi chẳng chịu đi, họ còn muốn nghe một câu khẳng định từ miệng bác sĩ mà. Nhưng gặp ánh mắt đỏi khách không cần thương lượng của Chu Húc lại không dám ho he, ai mà chẳng sợ anh cơ chứ, cuối cùng vẫn phải lủ lượt kéo nhau đi xuống lầu.

Ba Chu và mẹ Chu là những người ở lại cuối cùng, ba Chu nói: “Vậ ba mẹ xuống trước đây, con chăm sóc Lương Tranh nhé, bác sĩ cũng sắp tới rồi.”

Chu Húc khẽ gật đầu: “Bác sĩ tới thì cứ bảo ông ấy lên thẳng đây ạ.”

Hai người rời đi, trong phòng chỉ còn lại Chu Húc và Lương Tranh.

Không còn ai mồm năm miệng mười trước mặt, lúc này Lương Tranh mới có thể thả lỏng, cô lo lắng nhìn Chu Húc, “Không phải là mang thai thật chứ?”

Chu Húc giúp cô vén tóc ra sau tai, nói: “Chắc là không đâu.”

Anh vẫn luôn dùng biện pháp an toàn, không thể nào có chuyện bất ngờ mang thai được.

Lương Tranh đáp: “Lúc đầu em cũng nghĩ là không phải, nhưng mà nghe mọi người nói nên em cũng hoảng theo.”

Cô dựa vào ngực Chu Húc, ôm lấy anh, “May mà anh trở về rồi, vừa nãy tất cả mọi người đều xúm lại vây quanh em, dọa em sợ muốn chết.”

Chu Húc ôm lấy cô, cúi đầu cười nói: “Sợ cái gì?”

Má Lương Tranh dán lên lồng ngực ấm áp vững chãi của anh, “Em còn muốn đi trượt tuyết mà. Mẹ vừa nghe bảo mai em với anh định đi trượt tuyết đã ngăn cản rồi.”

Chu Húc dịu dàng xoa đầu cô, “Yên tâm đi, không phải mang thai đâu.”

Không lâu sau bác sĩ đã tới, hỏi qua triệu chứng của Lương Tranh rồi khám một lượt, kết luận là có thể mấy ngày trước cô cảm cúm, dạ dày bị lạnh nên mới thế. Nhưng tình hình cụ thể thế nào thì mai vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra.

Hôm sau, Chu Húc đưa Lương Tranh đến bệnh viện kiểm tra. Nhận được kết quả, quả thật không phải mang thai, nhiễm lạnh cảm cúm, ảnh hưởng đến dạ dày nên mới có triệu chứng như thế.

Cuối cùng Lương Tranh cũng có thể thờ phào. Tạm thời trước mắt Chu Húc và Lương Tranh đều chưa muốn có con, còn chưa tận hưởng đủ thế giới của hai người mà.

Chu Húc nắm tay cô đi ra khỏi bệnh viện, vừa cười vừa nói cô ngốc.

Lương Tranh không phục đáp lại: “Sao mà trách em được, hôm qua một lượt đại thẩm di bảy cô tám nhà anh vây quanh em, nói cứ như là có thai thật ấy, làm em cũng tưởng thật theo.”

Chu Húc vẫn chỉ cười cô ngốc.

Chương 86: PHIÊN NGOẠI 3

Năm mới đến, hôm đó Lương Tranh và nhóm Thiến Thiến hẹn nhau buổi trưa đi uống trà.

Lúc cô đến chỗ hẹn, đã thấy Thiến Thiến và Chung Chung đang đợi mình, Tiểu Vũ đến muộn nhất.

Đã là đầu xuân, các cô gái không cần mặc đồng áo khoác dày, cồng kềnh nữa, mà có thể diện những bộ cánh mỏng nhẹ, phiêu dật, nhiều màu sắc.

Chính vì điều này mà Lương Tranh tinh tế nhận ra dưới lớp áo mỏng, bụng dưới của Tiểu Vũ hơi nhô lên. Cô kinh ngạc kéo tay cô bạn ngồi xuống: “Nè Tiểu Vũ thế này là sao? Mấy tháng rồi.”

Tiểu Vũ cười vui vẻ nói: “Vừa tròn 3 tháng.”

Lương Tranh và Tiểu Vũ một trước, một sau lần lượt kết hôn, đến giờ là tròn 1 năm.

Lương Tranh sờ sờ bụng cô, hào hứng nói: “Nhà hai cậu cũng đánh nhanh thắng nhanh quá rồi.”

Phùng Thiến nói: “Nhanh gì mà nhanh, các cậu cũng kết hôn được 1 năm rồi chứ ít gì. Cậu với Chu thiếu gia nhà cậu cũng phải nhanh lên.”

Nhắc đến việc này, Lương Tranh đột nhiên nghĩ đến mấy sự kiện náo nhiệt của tết năm nay, chốc mấy cô bạn cười không ngừng lại được.

Chuyện này Chu Húc cũng nhiều lần trêu cô ngốc nghếch.

Phùng Thiến hỏi cô, dự định khi nào sinh em bé.

Lương Tranh nói: “Còn sớm mà, mình muốn chơi 2 năm nữa mới tính.”

Phục vụ đi đến đưa đồ uống, Lương Tranh đổi đồ uống với Tiểu Vũ, cẩn thận căn dặn: “Cậu uống ít cafe thôi, nào uống sữa nóng của mình này.”

Uống xong trà chiều, tạm biệt nhau về nhà mới hơn 5h. Khó được hôm Chu Húc về sớm như thế, anh ngồi ở băng ghế dài trong vườn hoa, lười biếng tắm nắng.

Chu Kỳ cũng ở nhà họ, đang ngồi trên ghế đơn bên cạnh Chu Húc huyền thuyên nói chuyện: “Anh, xe anh bị sao thế kia, đằng sau lõm một vết thật lớn kìa. Ai lái xe không có mắt vậy?”

Lương Tranh vừa bước xuống xe, đã nghe thấy giọng Chu Kỳ.

Chu Húc lười biếng tựa vào thành ghế, thấy cô bước xuống, lập tức nâng mắt, khóe môi khẽ cong lên: “Kẻ cầm đầu về rồi.”

Lương Tranh chạy qua bóp cổ anh, Chu Húc bật cười, nắm lấy tay cô.

Lương Tranh đổi tư thế ôm lấy cổ anh, quay đầu cười với Chu Kỳ: “Cậu vừa mắng ai không có mắt.”

Chu Kỳ nào biết đây là kiệt tác của chị dâu mình, vội vàng đổi trắng thay đen: “Chị dâu chắc chị nghe nhầm rồi, em có nói gì đâu.”

Lương Tranh bị cái cốt khí này của cậu chọc cười.

Lúc đó cô vừa nhận được bằng lái, cực kỳ vui mừng. Chu Húc lại đúng lúc mua về một cái xe mới, cô hào hứng muốn thử tay nghề, đi lại xung quanh hoa viên vài vòng, lúc đầu còn rất tốt, nào biết đến khi đổ xe lại khó đến thế, không cần thần va mạnh vào vách tường, làm đuôi xe lồm vào một lỗ lớn.

Lúc ấy Chu Húc đứng cách đó không xa nói chuyện điện thoại, thấy cú va đập mạnh mẽ của vợ mình, lập tức hoảng hốt chạy đến.

Anh cúi đầu, chống tay vào cửa sổ, liên tục đập cửa, lo lắng nói: “Lương Tranh, có sao không?”

Lương Tranh lắc đầu, nhưng không dám động đậy, nhanh chóng tắt xe, quay đầu, mở cửa sổ, nắm lấy tay anh, đáng thương nói: “Hình như đuôi xe đập vào tường rồi.”

Chu Húc nhìn bộ dáng tội nghiệp của cô, nhin không được bật cười, đi vòng lại phía xong, Lương Tranh nhòai người qua bệ cửa sổ dò xét hỏi: “Vết xước có lớn không anh?”

Chu Húc cười, đi đến xoa xoa đầu cô: “Em đúng là rất có tiền đồ.” Còn tiền đồ trong việc gì thì anh không nói. Anh mở cửa xe ngồi vào ghế lái, bảo cô ngồi sang ghế phụ.

Chu Húc đánh tay lái, dễ dàng giải thoát chiếc xe, thuận tiện phóng xe đưa Lương Tranh đi hóng mát.

Lúc đầu định gọi cửa hàng 4S (1) đến bảo dưỡng, nhưng mà hai tuần nay Chu Húc quá bận bịu nên quên khuấy đi.

Hôm nay Chu Kỳ đến mượn xe, Chu Húc vui vẻ ném chìa khóa cho cậu em cười nói: “Đi đi, tiện mang xe đến 4S bảo dưỡng, sửa chữa giúp anh.”

“Đã rõ.” Chu Kỳ nhận chìa, tiêu sái lái xe đi.

Đầu xuân nắng vàng ấm áp, cảnh sắc tươi tắn, vạn vật tắm mình trong sắc xuân đầu sức sống.

Chu Húc kéo Lương Tranh ngồi xuống, hỏi cô đi chơi với nhóm Thiến Thiến vui vẻ không.

Lương Tranh gật đầu, nói đến đây lại nhớ tới việc Tiểu Vũ đã có tin vui, cô giữ chặt tay anh, phấn khởi nói: “Anh biết không, Tiểu Vũ có em bé rồi, thai vừa đầy 3 tháng.” Cô cảm khái nói tiếp: “Nhà hai cậu ấy cũng kết hôn cùng lúc với mình chứ mấy.”

Chu Húc cười, nhìn cô: “Em muốn không?”

Lương Tranh kéo cánh tay anh, khoác lên bả vai mình, thuận thế ngả người nằm lên đùi anh, hai mắt từ từ nhắm lại, tận hưởng ánh nắng xuân dịu dịu, khóe môi cô hơi cong lên, hỏi lại: “Anh có muốn không?”

Chu Húc chỉ cười, không trả lời cô ngay, bàn tay ôn nhu vuốt ve từng đường nét thanh tú trên mặt Lương Tranh.

Ánh nắng xuân rực rỡ nhưng không gay gắt, tinh nghịch nhảy nhót trên bờ môi, trên mái tóc, trên khóe môi dịu dàng của cô, hình ảnh này đẹp đến nỗi anh chỉ muốn ngắm nhìn cả đời.

Bàn tay ai đó cứ lướt qua lướt lại trên má, trên môi, trên mi cô khiến Lương Tranh cảm thấy ngứa ngứa, cô bắt lấy tay anh, khanh khách cười: “Nhột lắm.”

Chu Húc chỉ cười, không có hành động gì hơn.

Lương Tranh cứ thế co người, gối đầu trên đùi anh, gió xuân phơi phới, không khí dễ chịu, hoa viên yên tĩnh, tiếng chim líu lo đâu đây, vừa yên bình, vừa an nhiên.

Thời gian cứ nhẹ nhàng trôi qua, không gấp gáp, không xô bồ, tình yêu của Lương Tranh và Chu Húc cũng thế, nhẹ nhàng như nước chảy, ấm áp như nắng xuân, cả buổi chiều yên ả trôi qua, anh ngồi cạnh cô, cô nằm dài trên đùi anh. Lương Tranh nhận ra hạnh phúc thật ra rất đơn giản, chính là hai người lúc nào cũng bên nhau bình yên như thế.

.....

Việc có con thật sự Chu Húc không quá sốt ruột.

Bảo bối nhà Tiểu Vũ đã ba tuổi, còn hai người họ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Ngày đó Lương Tranh và Chu Húc đến dự sinh nhật Thu Thu nhà Tiểu Vũ. Chu Húc đứng ở ngoài nói chuyện phiếm với chồng Tiểu Vũ, còn Lương Tranh bị Tiểu Vũ kéo vào trong phòng, nhỏ giọng hỏi: “Hai cậu rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không định sinh con sao?”

Lương Tranh ngồi trên giường ôm Tiểu Thu Thu dễ thương, khả ái trong lòng, cười vô sầu vô lo nói: “Việc này chẳng phải mình đã nói rồi sao, cái gì đến sẽ đến thôi.”

“Hai cậu thật sự không nóng lòng hả. Cậu xem Chung Chung đi, kết hôn sau cậu hai năm, giờ con trai cũng một tuổi rồi, chẳng lẽ đợi đến lúc con của Thiến Thiến chạy đến chào hai cậu 1 tiếng dì chú thì mới thấy gấp.”

Lương Tranh cười: “Không phải như thế càng tốt hơn sao, vậy thì tiểu bảo bối nhà mình nhỏ tuổi nhất, các anh chị sẽ càng yêu thương, bao bọc nó.”

Cười đùa xong một hồi, cuối cùng Lương Tranh lại cảm khái: Chớp mắt bọn họ đã tốt nghiệp, lập gia đình, sinh con cái. Mới ngày nào

còn cùng nhau cặp sách đến học đường, vùi đầu vào ôn tập ở thư viện mỗi khi kì thi cận kề, vậy mà giờ đều đã trưởng thành cả rồi. Thời gian quả là nhanh như bóng câu ngoài cửa sổ.”

Về đến nhà, Lương Tranh nói với Chu Húc chuyện này, cảm khái thời gian trôi qua quá nhanh. Chớp mắt hai người đã kết hôn được 4 năm.

Mặc dù đã ở bên nhau lâu như thế, nhưng tình cảm của cả hai vẫn mặn nồng, tốt đẹp như thuở mới yêu. Lần trước về nhà ăn tết còn bị chị họ chê cười, nói: “Hai cô cậu kết hôn lâu như thế rồi, mà sao vẫn sến súa, cuồng nhiệt như đôi tình nhân trẻ tuổi như thế chứ.”

Bởi vì là tết, nên Chu Húc bồi mấy vị trưởng bối Lương gia uống vài ba chén rượu, buổi tối khi trở lại phòng trên người thoang thoang mùi rượu. Lúc đó cô đang tựa đầu vào ghế đọc sách, Chu Húc cúi xuống bất ngờ hôn lên môi cô.

Lương Tranh chống tay lên bả vai anh, bật cười, nói lại lời chị họ: “Mọi người nói, hai chúng ta đã lấy nhau lâu rồi mà vẫn quấn quýt như đôi vợ chồng son, không được tốt lắm đâu.”

Chu Húc nào nghe cô nói, chỉ chăm chú mút cánh môi ngọt ngào của Lương Tranh, giọng nỉ non: “Có gì không tốt.”

Lương Tranh và Chu Húc đều chưa có kế hoạch sinh con. Hai năm trước là cảm thấy còn quá sớm, về sau chủ yếu là sự nghiệp của Lương Tranh đang vào giai đoạn lên như điều gặp gió, Chu Húc không muốn ảnh hưởng đến tiền đồ của cô cho nên vẫn giữ nguyên thái độ: KHÔNG CẦN CÓ CON SỚM.

Nhưng mà họ không vội, không có nghĩa là hai bên thông gia không vội.

Ngày đó sang nhà ông nội Chu Húc ăn cơm. Ăn uống xong xuôi, lúc chuẩn bị tạm biệt mọi người trở về. Mẹ ba đột ngột giữ tay cô lại, lặng lẽ, kín đáo đưa cho Lương Tranh một tấm danh thiếp, thần thần

bí bí nói: “Mợ cực kỳ vất vả mới tìm được người này. Nghe nói vị bác sĩ này rất lợi hại. Hai đứa thu xếp thời gian ghé qua đó một chút.”

Lương Tranh sừng sốt một lúc lâu mới phản ứng lại được.

Buổi tối, trở về nhà, Lương Tranh ngồi trên sofa xem tin tức buổi tối.

Chu Húc tiến đến, nới lỏng cà vạt, cởi áo khoác, ném lên ghế, ngồi xuống uống nước. Lương Tranh tiến đến, ghé vào vai anh, đem tấm khăn thiếp kia bỏ vào trong cổ áo Chu Húc.

Chu Húc lấy xuống, nhìn thoáng qua hỏi: “Cái gì đây?”

Lương Tranh nín cười, tựa đầu vào vai anh nói: “Mợ ba cho, nghe nói là chuyên gia, còn dặn em đưa anh đi trị liệu thử.”

Chu Húc thuận tay vất thẳng vào thùng rác: “Vô vị.”

Lương Tranh ai nha lên một tiếng, muốn đứng dậy, nhặt về: “Anh thật tình, sao lại ném đi, không nên giấu bệnh sợ thầy nha.”

Chu Húc ôm lấy eo cô, kéo Lương Tranh vào lòng, nhéo nhéo má cô: “Lương Tranh có phải em đang cảm thấy rảnh quá đúng không?”

Lương Tranh nhin không được bật cười: “Không được thì nên đi tìm bác sĩ có chuyên ngành chứ, nào đừng sợ, em đi cùng anh.”

Chu Húc tà khí cười, cúi đầu Lương Tranh xuống ghế sofa: “Anh thấy chắc chắn là em đang rảnh quá rồi.”

Nói rồi liền kéo khóa áo của Lương Tranh xuống.

Lương Tranh bị dọa vất hết khí phách, chủ động giương cờ trắng: “Em sai rồi, em nói đùa thôi mà.”

Chu Húc kéo tay cô ra, không cho kháng cự: “MUỘN RỒI.”

Tên đầy đủ là Automobile Sales Service Shop 4S, làm đủ các dịch vụ từ tiêu thụ xe (Sales), linh kiện (Sparepart), hậu mãi (Service), chăm sóc khách hàng (Survey)

Chương 87: PHIÊN NGOẠI 4

Năm nay sinh nhật Lương Tranh rơi đúng vào thứ 6.

Buổi sáng, văn phòng Luật hợp một mạch đến tận 10h hơn. Từ phòng họp đi ra, thì nhận được điện thoại của bên phòng lễ tân gọi đến: “Lương luật sư, có người tìm cô.”

Lương Tranh không đoán được là ai, nhưng vừa xuống dưới lầu, đã nhìn thấy một người ôm một bó hoa hồng lớn, che hết nửa mặt, nhưng cô vẫn nhận ra là Vương trợ lý.

Cô nhoẻn miệng cười hiền hòa nói: “Vương trợ lý, giờ cậu còn kiêm luôn cả việc ship hoa à?”

Vương trợ lý cười tươi rói, hớn hờ nói: “Chu tổng nhiều việc, em giúp anh ấy mấy việc chân tay này là chuyện nên làm mà.”

Lương Tranh nhận hoa, cười rộ lên: “VẬY cậu phải tìm sếp cậu đòi thanh toán phí ship nhé, không thể giúp anh ấy không công được. Yên tâm Chu Tổng nhà cậu cái gì cũng có, có nhiều nhất là điều kiện. Đừng ngại.”

Tiểu Vương cười ha ha, đem bó hoa khổng lồ trao tận tay Lương Tranh, lễ phép chào hỏi sau đó mới trở về công ty.

Lương Tranh vui vẻ ôm hoa lên lầu, thuận tiện gọi điện cho Chu Húc.

Điện thoại vừa reo lập tức có người bắt máy, tâm tình Lương Tranh rất tốt, giọng nói cũng mang theo ý cười tươi tắn: “Chu thiếu gia, đã nhận được quà của anh.”

Chu Húc mỉm cười, dịu dàng nói: “Thích không?”

Lương Tranh cười cười: “Em thích lắm. Nhưng mà anh đột nhiên lãng mạn như thế, em có chút không quen.”

Chu Húc thấp giọng: “Ý gì đây? Chẳng lẽ trước kia anh không lãng mạn.”

Lương Tranh bĩu môi: “Anh tự cảm nhận đi. Hừm muốn nghe anh nói một câu ngọt ngào còn khó khăn nữa là.”

Chu Húc bật cười: “Làm gì có chuyện ấy, oan uổng quá.”

Lương Tranh bị anh chọc cười, cuối cùng không đùa nữa, nghiêm túc hỏi: “Tối nay anh có về không?”

Chu Húc nói: “Chắc là không?”

Mấy hôm nay công việc của Chu Húc khá bận rộn, thường đi sớm về muộn, có khi phải đi công tác liền mấy ngày. Lương Tranh cũng đoán hôm nay anh đại khái không về, vì vậy cười nói: “Vậy anh làm việc đi, đừng quá sức. Chú ý nghỉ ngơi.”

Chu Húc “ừ” một tiếng, hỏi cô: “Tối nay em định làm gì?”

Thang máy đã lên đến tầng làm việc của cô, Lương Tranh ôm bó hồng đi ra, vui vẻ nói: “Chu Nha nói tối nay muốn tổ chức tiệc BBQ ngoài trời, xong việc, em qua tham gia cùng mấy nhóc đó.”

Vừa nghĩ đến bữa tiệc nho nhỏ tối nay, cô liền cao hứng, Chu Húc ở đầu dây bên kia như cảm nhận được, ghen tuông nói: “Không được phép vui vẻ như thế!”

Lương Tranh suýt nữa cười sặc: “Vì sao chứ? Chu Húc, từ bao giờ anh thành người không biết nói đạo lý thế này?”

Chu Húc mặc kệ, ngang ngạnh tuyên bố: “Anh không cho em đi, không được vui vẻ với người khác như thế.”

Lương Tranh bật cười: “Chu Húc anh đúng là đáng yêu chết mất. Thế anh không cho em vui, vậy em khóc cho anh xem nhé.”

Chu Húc bị cô chọc cười, cứng chiều nói cô là đồ ngốc, sau đó nghiêm túc căn dặn Lương Tranh: “Nhớ cẩn thận, đừng để bị bỏng, giá nướng ngoài trời rất nguy hiểm, hay bị bắn than ra.”

“Em biết rồi.” Lương Tranh ngọt ngào cười, dịu dàng nói: “Anh cũng thế. Đừng làm việc quá sức, giữ gìn sức khỏe nhé.”

Chu Húc “ừ” một tiếng, trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên trầm giọng gọi: “Tranh Tranh.” Tiếng “Tranh Tranh” này có bao nhiêu tình tứ, bao nhiêu ấm áp. Trái tim cô khẽ rung lên, cũng nhẹ nhàng lên tiếng: “Ừm?”

Chu Húc thấp giọng: “Sinh nhật vui vẻ.”

Đây là sinh nhật thứ tư của hai người họ sau 4 năm kết hôn, 7 năm bên nhau.

7 năm tình cảm vẫn vẹn nguyên như lúc ban đầu. Đáy lòng Lương Tranh không nén được vui vẻ, cảm giác hạnh phúc viên mãn này theo cô cả ngày, nụ cười cứ thế đậu trên môi suốt cả ngày.

Chu Nha đi mua đồ, thuận tiện đến đón cô.

Lương Tranh ôm bó hoa khổng lồ leo lên xe. Chu Nha oa lên một tiếng đầy ngỡ ngàng: “Anh họ tặng chị à? GATO chết mất!”

Lương Tranh cười: “Ừ! Anh trai em tự nhiên ngọt ngào, sến sẩm làm chị có chút không quen.”

Chu Nha ha ha cười: “Anh ấy cũng chỉ đối với chị mới đặc biệt thế thôi, chứ trước mặt chúng em thì vẫn lạnh lùng, khó ở như cũ.”

Lúc Lương Tranh và Chu Nha trở về, cánh Chu Kỳ đang ở trong sân dựng lều, và nhóm bếp. Nhóm Thiến Thiến thì đi rửa đồ ăn, bưng ra, vừa thấy Lương Tranh lập tức hớn hờ hô lên: “A nhân vật chính của chúng ta đây rồi.”

Lương Tranh hào hứng chạy đến, nhìn đống đồ ăn, hai mắt sáng lên: “Oa chân gà ngon quá. Tí mình phải ăn cho đã mới được.”

Phùng Thiến cười vang, hối thúc cô: “VẬY CẬU NHANH ĐI THAY QUẦN ĐI, RỒI XUỐNG NƯỚNG ĐỒ.”

Lương Tranh cười nói: “Thôi nha nàng, hôm nay là sinh nhật mình, mình chỉ ăn thôi, không nướng.”

Cô vừa nói vừa hớn hờ ôm hoa về phòng. Sau khi đổi quần áo, chạy xuống, mọi người đã chuẩn bị đâu vào đó, đang ngồi một chỗ tập trung nướng đồ. Cả đám vây thành một vòng nói cười rôm rả.

Tâm tình Lương Tranh vô cùng thoải mái, cô trở về phòng khách tìm bình hoa, ngồi bên bàn trà, tỉ mỉ lấy bó hoa Chu Húc tặng, cắt tỉa cẩn thận, cắm vào bình.

Cắm xong, ra đến bên ngoài thì trời cũng đã tối, xa xa trăng non ung dung vắt vẻo giữa bầu trời đêm, không khí dễ chịu, thi thoảng lại có làn gió nhẹ thổi qua.

Dương Thăng kêu lên: “Các cậu ơi, tìm cái đèn bật lên đi.”

Lương Tranh chạy đến, mở đèn trong sân lên.

Cả khu vườn bừng sáng.

Mọi người quây quần bên nhau vừa nướng, vừa ăn. Thiến Thiến đưa cho Lương Tranh một sấu chân gà, hào hứng nói: “Cái này ăn ngon cực kỳ. Thử đi.”

Lương Tranh bị mùi thơm mê hoặc, hai mắt sáng lên, lập tức cầm lấy cắn một miếng lớn. Đúng là ngon không tưởng, nhưng hơi nóng, khiến cô suýt bỏng lưỡi.

Lương Tranh vội vàng tìm nước uống.

Trên bàn có rất nhiều bia và nước ngọt.

Cô kéo ghế, ngồi xuống, vặn một chai nước hoa quả ra uống. Vừa uống được một ngụm thì một cô bé gái kháu khỉnh, ung dung chạy tới.

Lương Tranh vừa nhìn thấy đứa bé này là lại muốn cưng nựng, cô cúi người, bế cô bé lên: “Thu Thu, con đúng là quý đáng yêu. Muốn ăn gì không? Dì Lương Tranh lấy cho con?”

Nhóc con gật gật đầu, chỉ vào mâm chân gà, nũng nịu nói: “Măm măm 1 cái ạ. Ma ma không cho con ăn nhiều.”

Lương Tranh cưng chiều nói: “Đúng rồi còn bé không nên ăn nhiều chân gà.”

Tiểu Vũ đột nhiên xuất hiện, kéo ghế ngồi xuống đối diện cô, nhéo nhéo má cô nhóc kia, nheo nheo mắt nói: “Quý tinh ranh này, biết mình không cho nó ăn nhiều, nó liền chạy đi tìm cậu.”

Lương Tranh bật cười, cúi đầu thân thiết nói chuyện với cô nhóc: “Thu Thu lại thơm dì Lương Tranh một cái, dì sẽ bế con đi ăn chân gà.”

Tiểu nha đầu quả nhiên chạy đến ôm cổ cô, hào phóng hôn lên hai má Lương Tranh.

Lương Tranh cười đến chảy cả nước mắt, hài lòng lấy cho nha đầu tinh ranh này một cái chân gà.

Tiểu Vũ ngồi đối diện nhìn hai dì cháu, cười cảm khái: “Thời gian trôi qua nhanh thật, nhoáng cái đã nhiều năm như vậy rồi.”

Lương Tranh gật đầu: “Đúng thế, đã bao năm trôi qua rồi.”

Cô nhìn mọi người xa xa, bỗng nhiên xúc động. Từ thời đại học đến bây giờ, bạn bè bên cạnh cô và Chu Húc đều không thay đổi, vẫn là những con người đó, gương mặt đó, thân thương và đầy kỉ niệm.

Tiểu Vũ nói: “Đã nhiều năm như vậy, cậu và Chu Húc vẫn yêu nhau vẹn nguyên như lúc đầu. Mỗi lần nhìn hai người, mình lại có cảm giác như trở về thời đại học.” Cô cười nói: “Lúc ấy cậu và cậu ấy quả chẳng dễ gì, đã yêu xa lại còn mỗi người một nước. Mình nhớ khi đó mỗi lần Chu Húc lặn lội về thăm cậu, nha đầu cậu vui vẻ như đến Tết.”

Lương Tranh cong mắt cười: “Có sao?”

Cô đột nhiên nhớ đến những lời khi đó nói với anh: Anh thấy em yêu anh nhiều thế nào chưa, lâu lắm mới có thời gian về thăm em, thế mà em chẳng nhõng nhẽo gây sự với anh bao giờ.

Lần trước nghe cô nói thế, Chu Húc chỉ cười, kéo cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu dịu dàng hôn cô.

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào phòng, phủ lên người hai người, khung cảnh vừa ấm áp, vừa hạnh phúc.

Mọi người chơi đến tận đêm khuya mới chia tay nhau ra về.

Lương Tranh vốn không biết uống rượu, nhưng hôm nay ngồi tâm sự cùng bạn bè, không tránh khỏi uống một chút.

Tiến mọi người về xong xuôi, Lương Tranh mới trở lại phòng tắm rửa, rồi chui vào chăn làm một giấc.

Trong cơn mơ màng, cô cảm nhận thấy hình như Chu Húc đã về.

Anh ngồi bên giường, trìu mến nắm tay cô, nhìn cô chăm chú.

Lương Tranh mơ mơ màng màng dụi dụi mắt, ngáp ngừng nói: “Chu Húc?... A nhớ quá nằm mơ luôn rồi.”

Chu Húc nghe cô tự nói, tự trả lời, nhin không được bật cười, xoa xoa đầu cô: “Đồ ngốc.”

Lương Tranh ngẩn ngơ, mất một lúc mới hoàn hồn, cô lập tức ngồi dậy, hưng phấn đáp: “Anh về rồi.”

Chu Húc cười, ôn nhu ôm eo cô, cúi đầu dịu dàng môi chạm môi.

Rất nhanh hai người quấn lấy nhau, một trận cuồng nhiệt qua đi, đến tận khi Chu Húc rời môi đi, cô vẫn chưa hết bối rối, đôi mắt long lanh, cảm động nhìn anh. Từ ngổ ngàng chuyển thành vỡ òa hạnh phúc, Lương Tranh vui vẻ nhào vào lòng anh, reo lên: “Không phải mấy ngày nữa anh mới trở lại ạ.”

Chu Húc nhìn cô, nới lỏng cà vạt trên cổ, thấp giọng nói: “Sợ em quá nhớ anh.”

Lương Tranh ngẩng đầu lên, hai tay đặt lên đầu vai anh, giả vờ hờn dỗi: “Anh thôi tự mình đa tình đi, em không hề nhớ anh chút nào.”

Chu Húc cười nhại cô, nắm lấy cằm Lương Tranh, nheo mắt nói: “Vậy vừa rồi ai còn nhớ anh đến độ trong mơ cũng gọi tên anh nhỉ?”

Lương Tranh nhin không được cười, giơ tay che miệng anh: “Không cho anh nói nữa. Cấm ngôn.”

Chu Húc bắt lấy tay cô, đưa lên miệng hôn một cái, sau đó đột ngột bế bổng cô lên.

Lương Tranh “A” một tiếng, kêu thất thanh: “Anh làm gì thế?”

Chu Húc bế cô về phía nhà tắm, thản nhiên, bình tĩnh nói: “Đi tắm.”

Lương Tranh: “Em tắm rồi.”

Cô giãy dụa muốn xuống, Chu Húc đương nhiên không để cô thực hiện ý đồ, dán sát môi vào tai cô thì thầm: “Tắm thêm lần nữa, tắm giúp anh.”

Chương 88: PHIÊN NGOẠI 5

Mùa hè nhoáng cái đã kết thúc, mùa thu đến, ngân hạnh rơi đầy đất, cả Bắc Kinh chìm trong màu vàng kim rực rỡ. Bầu trời xanh thẳm, ngân hạnh vàng óng, tường sơn ngói đỏ, là cảnh sắc đẹp nhất của mùa thu.

Không biết là vì mùa thu mát mẻ, ấm áp nên toàn thân uể oải hay là bởi vì mang thai mà gần đây Lương Tranh rất thích ngủ. Cuối tuần được nghỉ làm cô có thể ngủ một giấc từ tối đến tận trưa.

Hôm ấy, cô ngủ đến hơn 10h mới rời giường, đi xuống dưới lầu lấy một ổ mận vừa ăn, vừa lên thư phòng tìm Chu Húc.

Chu Húc đang làm việc, lúc Lương Tranh bước vào anh đang ung dung đút tay túi quần trao đổi điện thoại công việc với cấp dưới.

Lương Tranh vừa ăn mận vừa lắc lư đi đến trước bàn làm việc của anh, ngồi xuống ghế tựa.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ lớn, sát đất chiếu vào phòng, cô ung dung tựa vào ghế dựa lớn của anh, tâm tình cực kì thoải mái, lười biếng híp mắt lại.

Thư phòng của Chu Húc là phòng có ánh sáng tốt nhất căn nhà, khi trời sáng, ánh nắng ủa vào phòng, đến cả mặt thảm cũng ấm áp vô cùng.

Chu Húc nói chuyện điện thoại xong, quay lại, xoa má Lương Tranh cười nói: “Tỉnh rồi?”

Lương Tranh “a” một tiếng kéo anh ngồi xuống tay dựa của ghế, sau đó thân thiết ôm lấy tay anh, chớp mắt nói: “Chu Húc, em muốn thương lượng với anh một chuyện?”

Chu Húc nhú mày: “Chuyện gì nào?”

Lương Tranh tủm tỉm cười: “Em muốn dùng bàn sách của anh. Vị trí làm việc này của anh quá tốt, ánh nắng chiếu vào vừa đủ, cực kì dễ chịu,”

Chu Húc nhìn cô bật cười, anh đưa tay ngoắc ngoắc cầm cô: “Anh không nhường em thì sao?”

“Không được phép từ chối.” Lương Tranh cười dứt 1 quả mận cho Chu Húc.

Chu Húc cắn một miếng, ê cả hàm răng, anh nhú nhú mày: “Cái này có thể ăn được sao?”

“Ngon mà.” Lương Tranh ôm lại túi mận, ngồi ngon lành, không quên thúc giục Chu Húc về phòng ngủ lấy cho mình mấy tập bản án và tài liệu cần nghiên cứu.

Chu Húc về phòng lấy hồ sơ bản án giúp cô. Lương Tranh cao hứng nhận lấy, cứ như vậy ngang nhiên chiếm đoạt bàn làm việc của anh.

Chu Húc nhìn vẻ mặt đắc ý của cô, bất đắc dĩ lắc đầu cười, ngoan ngoan cầm văn kiện và laptop của mình ra sofa bên cạnh.

Lương Tranh chiếm bàn làm việc của anh vừa phoi nắng vừa đọc hồ sơ, vô cùng khoái trá. Hai chân trắng nõn không đi dép lê, vung vẩy trong không khí.

Chu Húc đi tới, ngồi xổm xuống kéo Lương Tranh qua nhặt dép lê trên đất, xỏ vào cho cô: “Vẫn còn lạnh, đừng đi chân trần.”

Lương Tranh cúi đầu nhìn anh, nói: “Đúng rồi, mẹ vừa gọi đến, nói hai đứa mình tối qua sớm một chút.”

Hôm nay là sinh nhật ba Chu, trong nhà không định tổ chức rầm rộ, chỉ làm một bữa cơm thân mật cả nhà quây quần ăn uống.

Đến trưa Lương Tranh hoàn thành xong công việc, ăn xong cô lại buồn ngủ, nằm trên sofa trong thư phòng, đắp một tấm chăn mỏng, vừa phơi nắng, vừa ngủ thiếp đi.

Chu Húc ngồi ở bàn làm việc, cúi đầu xem văn kiện, thỉnh thoảng cầm bút máy phê bình, chú giải gì đó.

Chiều thu, ánh nắng ôn hòa, thư phòng an tĩnh, thi thoảng có tiếng bút máy sột soạt.

Từ sau khi có thai, Lương Tranh đặc biệt thích ngủ, dù ngủ trưa cũng rất say giấc, ngủ một mạch đến tận 4h chiều mới mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

Cô nhắm người dậy, mắt vẫn còn ngái ngủ, nhìn ra cửa sổ, quan sát bên ngoài, mặt trời chuẩn bị xuống núi, hoàng hôn đỏ rực.

Vừa vặn Chu Húc làm xong việc, anh khép máy tính lại, đứng dậy: “Em tỉnh rồi!”

Lương Tranh gật đầu, ngược mắt nhìn anh, Chu Húc đi tới, hôn nhẹ lên môi cô, sau đó dịu dàng ôm Lương Tranh ra khỏi thư phòng.

Lương Tranh vòng tay ôm cổ anh, nhỏ giọng nói: “Em hơi đói bụng.”

Chu Húc cười: “Lát qua nhà mẹ, sẽ bảo mẹ chuẩn bị trước một ít điểm tâm cho em.”

Lương Tranh gật đầu, vui vẻ cười lên, hào hứng trở lại phòng thay quần áo.

Thời điểm đôi vợ chồng trẻ đến nơi còn chưa đến 5h, nhưng do tối nay đông người, nên Chu Ngữ Chức đang ở dưới bếp đốc thúc việc nấu nướng.

Họ hàng, người thân đã đến từ sớm người thì đánh bài, người thì buôn chuyện phiếm, không khí cực kì náo nhiệt, vui vẻ.

Chu Húc nắm tay Lương Tranh đi vào nhà bếp: “Mẹ, có cái gì ăn luôn được không, Tranh Tranh đói bụng.”

Chu Ngữ Chức vừa quay đầu đã thấy con trai và con dâu, bà lập tức nhoẻn miệng cười: “Có có. Tranh Tranh có *sườn heo hấp* (1) đó. Con thích nhất món này mà.”

Nói rồi bà lập tức kéo tay Lương Tranh đến trước bàn, ngồi xuống, cười nói: “Ngồi đây chờ mẹ. Mẹ gọt cho con quả táo ăn trước.”

Lương Tranh cười đến híp hai mắt lại, ngọt ngào nói: “Cảm ơn mẹ.”

Chu Ngữ Chức bưng một phần sườn heo hấp cho con dâu, lại múc thêm cho cô 1 chén súp gà, vừa cười vừa nói: “Còn lâu mới ăn cơm. Con ăn trước đi.”

Chu Ngữ Chức ngồi hàn huyên với “tiểu tri kỷ” kèm con dâu một hồi, đến tận khi có người gọi bà, bà mới lưu luyến rời đi.

Lương Tranh ngồi trong bếp nhiệt tình ăn uống, Chu Húc chờ mẹ đi mới kéo ghế xuống ngồi cạnh cô. Anh mỉm cười nhìn cô vui đầu ăn uống, cảm thấy vợ mình thật đáng yêu.

Lương Tranh ngẩng đầu nhìn anh, vô thức sờ sờ mặt mình: “Sao thế? Trên mặt em dính gì à?”

Chu Húc nhìn cô, nín cười, gật gật.

Lương Tranh nhíu mày: “Ở đâu cơ?”

Cô cầm khăn giấy lau lau, không ngừng hỏi: “Ở đâu? Còn không?”

Dì Trần vừa thái thịt vừa nhìn đôi vợ chồng trẻ nhin không được, hòa ái nói: “Tranh Tranh, A Húc lừa con thôi, không dính gì cả.”

Lương Tranh nhíu mày, vừa tức vừa buồn cười: “Chu Húc! Anh bị bệnh à?”

Chu Húc cũng cười, hai người nháo một trận, trong bếp cả bầu không khí tràn đầy ngọt ngào.

Lương Tranh lấp đầy bụng mới cùng Chu Húc trở lại phòng khách.

Chu Nha ngồi trên sofa chơi điện thoại, vừa thấy Lương Tranh lập tức hớn hờ cười: “Chị dâu, tới đây, tới đây.”

Lương Tranh đi qua, ngồi xuống cạnh cô bé.

Chu Nha tò mò nhìn bụng cô, cẩn thận chạm vào: “Ồ, sao vẫn nhỏ thế ạ? Không cảm thấy gì luôn!”

Lương Tranh cong mắt cười, dịu dàng nói: “Còn sớm mà. Hiện tại chưa nhìn ra đâu.”

Chu Nha hưng phấn nói cô đã mua thật nhiều quần áo cho em bé, vừa nói vừa cầm điện thoại đưa album cho Lương Tranh xem.

Hai người nói cười hồi lâu, cuối cùng không biết bằng sức mạnh nào hai chị em đã lạc trôi sang chuyện gần đây phong cảnh rừng núi rất đẹp, thật muốn đi lên núi thưởng thức cảnh non nước hữu tình.

Chu Manh kéo tay Lương Tranh nói: “Cuối tuần chị em mình có thể đi. Thứ 6 mình lên đó, chủ nhật về. Gần đây thời tiết rất đẹp không đi chơi em cảm thấy có lỗi với bản thân lắm.”

Gặp được người chị em cùng chí hướng, Lương Tranh không nói gì hơn, chỉ hào hứng gật đầu.

Nào biết cô vừa đáp ứng xong, thì Chu thiếu gia nhà mình, người mấy phút trước còn đang ngồi trên sofa say sưa trò chuyện với Tần Tống đột nhiên lên tiếng phản đối: “Không được!”

Chu Nha phản đối: “Vì sao ạ?”

Chu Húc liếc nhìn cô em một cái, cảnh cáo: “Để vợ anh đi theo cô, anh không yên tâm.”

Chu Nha lập tức thể hiện quyết tâm và tinh thần trách nhiệm cao: “Anh yên tâm, em chắc chắn sẽ chăm sóc chị dâu thật tốt! Em lấy đầu ra đảm bảo luôn.”

Chu Húc khinh thường đáp: “Anh cần đầu của cô làm gì?”

Chu Nha: ...

Lương Tranh bị cuộc đối thoại của cặp anh em nhà này chọc cười.

Thu qua đông tới. Cuối thu, đầu đông những cơn mưa liên tiếp ập tới, thời tiết càng ngày càng lạnh, đến tận khi trận tuyết đầu mùa đổ xuống, mới bất tri bất giác nhận ra: MÙA ĐÔNG THẬT SỰ ĐẾN RỒI.

Trước khi nghỉ tết Lương Tranh hẹn nhóm Thiến Thiến cùng đi shopping.

Cô vốn định mua một ít quần áo cho tiểu bảo bối sắp ra đời, kết quả lại nhớ ra đồng quần áo từ sơ sinh đến hết 1 tháng tuổi đang chất đống trong nhà, nên dứt khoát không mua gì nữa, cuối cùng quyết định sẽ mua thêm cho Chu Húc một bộ quần áo mặc ở nhà, và một đôi khuy măng sét.

Khi đến khu thời trang nam, Lương Tranh nhin không được mua cho Chu Húc một đồng đồ.

Chủ yếu vì cô cảm thấy anh quá đẹp trai, bất kì bộ y phục nào treo trên giá, Lương Tranh đều nghĩ nếu mặc trên người anh sẽ phi thường hoàn hảo.

Mua sắm xong, cả nhóm rủ nhau đi ăn tối.

Vừa bước vào nhà hàng thì Chu Húc gọi điện thoại tới hỏi cả nhóm đi dạo xong chưa, anh đến đón cô.

Lương Tranh gật đầu, mỉm cười: “Chúng em đang ăn. Anh qua đi.”

20p sau, Chu Húc đến.

Lương Tranh ngòì quay lưng lại phía cửa, nên khi anh đến Phùng Thiến tinh mắt thấy trước, cong môi nói: “Phu quân của cậu đến rồi kìa.”

Lương Tranh lập tức quay đầu, vừa vặn đúng lúc anh bước vào cửa hàng.

Chắc là mới từ công ty đến, trên người vẫn mặc nguyên bộ âu phục ban sáng. Anh từ bên ngoài bước vào, mang theo một làn gió lạnh, cả người phong lưu, anh tuấn bất phàm.

Anh vừa đến lập tức thu hút ánh nhìn của vô số cô gái trong cửa hàng.

Lương Tranh vẫy tay với anh.

Chu Húc đi đến, lịch sự chào hỏi bạn bè cô.

Lương Tranh nắm tay anh: “Anh ăn cơm tối chưa?”

Chu Húc gật đầu, nói: “Anh ăn ở công ty rồi.”

Lại nói thêm: “Mọi người cứ ăn từ từ. Anh đi thanh toán.”

Phùng Thiến cảm khái nói: “Ăn uống xong xuôi còn có người đến đón tận nơi, rồi tính tiền cho. Quả là tốt nha.”

Lương Tranh ha ha cười: “Các cậu thích ăn gì, dù sao hôm nay cũng là Chu Húc mời khách, chúng ta không cần khách khí với anh ấy.”

Phùng Thiến cười: “Thật luôn? Vậy mình sẽ không khách khí nữa.”

Lương Tranh đưa menu cho cô bạn, hào hứng nói: “Mau chọn nào. Tuyệt đối đừng khách khí.”

Ăn uống xong xuôi, tất cả mọi người đều có chồng đến đón. Vì Lương Tranh đang mang bầu nên bị Thiến Thiến giục về sớm nghỉ ngơi.

Cô kéo tay Chu Húc, phất tay tạm biệt mọi người: “Vậy mình đi trước đây. Chúc mừng năm mới. Hẹn năm sau gặp lại.”

“Năm sau gặp.”

Buổi tối, trời nổi gió to, Lương Tranh kéo tay Chu Húc, rúc vào người anh: “Thời tiết thật lạnh.”

Chu Húc kéo tay cô, nắm thật chặt trong lòng bàn tay mình: “Em nên mặc ấm hơn.”

Lương Tranh mất hứng cảm râm: “Em mặc rất nhiều áo rồi mà.”

Chu Húc nhìn vẻ hờn dỗi của ai đó, mỉm cười, nhéo nhéo má cô: “Tức giận rồi?”

Lương Tranh giương mắt nhìn anh: “Ừ.”

Chu Húc cười, xoa xoa cằm cô nói: “Anh sai rồi, đừng giận nữa.”

Kỳ thật Lương Tranh không hề tức giận, nhưng mà đây gọi là tình thú hôn nhân, một người giả vờ giận, một người tình nguyện dỗ.

Cô bật cười, tựa vào vai anh, kể anh nghe mấy tin đồn thú vị hôm nay nghe được.

Hai người tay trong tay đi bộ dưới cơn mưa tuyết lất phất, mặt mũi Lương Tranh tràn đầy nụ cười, tho tho bất tuyệt kể chuyện, Chu Húc cúi đầu chăm chú lắng nghe, thi thoảng khóe môi cong lên đầy sủng nịnh.

Năm mới chậm rãi gõ cửa.

Lại một năm cũ trôi qua.

Sườn heo hấp (nguyên văn:粉蒸排骨) là một món ăn truyền thống của Tứ Xuyên . Nguyên liệu chính là sườn heo , khoai lang, v.v., và nguyên liệu phụ là mì gạo hấp. Sau khi hấp sườn mềm, thơm, hơi mặn và cay.